

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СИЛИ
ВЪ ПРИРОДАТА.

ЗЛО И ДОБРО ВЪ ЖИВОТА.

СВЪТЛИНА И ТЪМНИНА ВЪ СВЪТА.

Т. м.

Тема за идущия път: Защо плачат малките дѣца? Ще напишете нѣщо за плача. Плачътъ не е противорѣчие. Когато почнатъ нѣкого да ограничавать, той плаче. Когато хората ни ограничавать, ние плачемъ.

Сега, ще пристѣпя къмъ прѣдмета си. Не искамъ вие да плачете. „Плачъ и роптание“, това е едно и също нѣщо. Който плаче, той роптае, това сж отрицателни чѣрти, които сж отживѣли своя вѣкъ. Всичко, което сега съществува въ вашия умъ е отживѣло своя вѣкъ. Това сж прѣживѣлици на една салечна култура. И вие трѣбва да кажете „сбогомъ“ да вашето минало. Да допуснемъ сега, че вие отинате на небето, и сте се вкиснали отъ всички стари вистеми. Като идете на небето, какво ще разправяте?

Мислите ли, че тамъ ще ви слушатъ, като разправяте за всѣка отрицателна чѣрта на земята? Каю влѣзете въ невидимия свѣтъ, въ тѣхната школа, тамъ ще ви кажатъ: „Братко, забрави всичко туй“. И всичко трѣбва да се забрави. Писанието казва: „Всичко трѣбва да се заличи, и да дойде новата епоха, въ която ще започне истинското знание, което сега иде въ свѣта.

Положителни и отрицателни сили въ природата: електричеството, това е една положителна сила. Положителнитѣ сили разрушаватъ, отрицателнитѣ сили градятъ. Вие ще кажете: „Защо? Какъ тъй?“ Онѣзи на бойното поле, когато сж слаби, нали се укрѣпаватъ, направятъ си здрава крѣпость? Кой гради? — Страхливиятъ. Слабиятъ трѣбва да се укрѣпи, кжщи да гради. Казватъ: „Гениаленъ човѣкъ е той“. Този е единъ страхливецъ, той е отрицателенъ, въ него прѣодоляватъ отрицателнитѣ сили; тѣзи сили се укрѣпаватъ, за да може да издържатъ напора на положителнитѣ сили, които дѣйствуватъ въ свѣта. Слѣдователно по този начинъ сж създадени нашитѣ тѣла, нашитѣ мозъци, нашиятъ носъ, краката, ржцѣтъ, дробоветѣ, сърцето, стомаха, всичко туй е създадено въ свѣта, по причина на тѣзи отрицателни сили, които градятъ. И почееже тѣ не сж имали достатъчно врѣме да обмислятъ нѣщата, много

отъ този градежъ не е хубаво изграденъ. Нѣкои искать да ни убѣдятъ, че туй, което имаме ние, е Божествено. Не е Божествено! Има нѣщо Божествено въ насъ, но ние трѣбва да различимъ онзи Божественъ градежъ. . Има Божественъ градежъ, но трѣбва да различимъ Божествения градежъ отъ обикновения нашъ градежъ.

Слѣдователно, отъ положителнитѣ и отрицателнитѣ сили въ природата, еднитѣ рушатъ, доставятъ материали, а другитѣ съграждатъ материалитѣ. Тѣй е въ природата. И когато единъ човѣкъ се намѣри въ тия два полюса, понеже вибрацитѣ сж различни, то, ако въ даденъ случай той минава отъ единия полюсъ къмъ другия полюсъ на тия дѣйствуващи сили, и ако той не знае какъ да мине, да кажемъ отъ положителния полюсъ къмъ отрицателнитѣ вибрации, непременно ще мине въ едно голѣмо мъчение; ще прѣтърпи едно голѣмо страдание, докато намѣри закона, за да влѣзе въ сжщитѣ вибрации, сжщитѣ трептения, както и тѣ се движатъ. И обратното: единъ човѣкъ, който е въ отрицателния полюсъ ще мине въ полсжителната страна. Всички ще минатъ, по необходимостъ ще минатъ отъ единия полюсъ въ другия. Не мислете, че като сте въ положителния полюсъ, винаги тамъ ще бждете. Не мислете, че една сила е само въ единия полюсъ. Азъ ще обясня мисълта си.

Ще минете отъ положителния полюсъ въ отрицателния полюсъ, отъ процеса на разрушение къмъ процеса на разширение, а процесътъ на градежъ е процесъ на сгъстяване и ограничаване. Слѣдователно, когато се минава отъ единия полюсъ въ другия, ние трѣбва да знаемъ онѣзи закони, по които да нагояваме своитѣ вибрации съ силитѣ, които дѣйствуватъ. Ние казваме, по нѣмане на думи „положителни и отрицателни сили“ въ природата, но тѣ иматъ една цѣна въ природата. По качество тѣ сж еднакви, тѣ сж полезни за самата природа. Нѣкой пѣтъ положителнитѣ сили дѣйствуватъ въ наша полза, а отрицателнитѣ въ наша врѣда, отрицателнитѣ сили сж противъ насъ; нѣкои пѣтъ отрицателнитѣ сили дѣйствуватъ въ наша полза, а положителнитѣ сили сж въ наша врѣда. Но туи е само тогава, когато ние се намираме въ разрѣзъ съ нашитѣ вибрации.

Сега, има единъ моралъ, моралъ на добро и зло. Доброто въ свѣта, то е една отрицателна сила — то гради. И ще забѣлѣжите, че всички добри хора сж все слаби хора въ свѣта; тѣ не сж силнитѣ хора въ свѣта, които управляватъ. Ама гдѣ има добъръ човѣкъ, какъ ще кажете? „Както е на небето, така е и на земята“. Не е така. На земята добритѣ хора сж най-слабитѣ. И когато кажете, че нѣкой е добъръ, всички казватъ: „Знаемъ го каква е овца, той

е едно говедо“. Тъй му турятъ прозвище. Добритѣ хора сж най-слабитѣ хора. И туй трѣбва да признаемъ, че е така. Като кажемъ, че нѣкой човѣкъ е лошъ, то значи, че той е силенъ, и такъвъ човѣкъ само може да е държавникъ, или философъ, или да заема нѣкое видно положение. Сега, въ вашия умъ може да се роди нѣкое противорѣчие: Защо съществува доброто и злото въ свѣта? Нѣма да се впускамъ дълбоко въ философията, понеже нѣкои отъ васъ не сте готови, и ако река философски и научно да ви обясня това, мнозина отъ васъ, на които стомаситѣ сж слаби, ще ги хване деария. Но, ще обясня причината, защо съществува доброто и злото въ свѣта, за да може да се ползвате.

Злото въ свѣта е една потрѣба, то е толкова потрѣбно, колкото и доброто. Туй го запомнете! Въ онова дърво, дѣто се прѣдставя — дървото на познание добро и зло, въ него се крие философията. Въ всѣко едно дърво съществуватъ два принципа, отъ плода, на което, като вкуси човѣкъ, ще може да познава и доброто и злото. Значи, човѣкъ ще се поляризира, ще има двѣ различни разбирания за доброто и злото. Добриятъ човѣкъ мисли, че трѣбва да е честенъ, справедливъ — има единъ методъ на разбиране. А лошиятъ човѣкъ казва: „Трѣбва да се обере, да се пооткрадне, да се убие човѣкъ“. И той

си имг свой методъ. И единиятъ казва: „Моятъ методъ е правъ“, и другиятъ тъй казва Двамата, обаче, иматъ двъ различни разбирания.

Сега, вие ще кажете: „Не може ли безъ зло въ свѣта?“ Не може! Ако вашитъ къщи могатъ безъ канализация, ако вие можете безъ нужници, тогава и безъ зло може. Но, най-първото нѣщо: като съградите една къща, съградате и единъ нужникъ. Е, вие ще се сърдите ли на онази дупка, прѣзъ която излизатъ тия нечистотии? Ще благодарите, тя ви освобождава отъ едно голѣмо зло, защото, ако тия вещества не могатъ да се трансформиратъ, и да приематъ физически вибрации, тѣ биха образували отровни газове, и щѣха да спратъ еволюцията на вашия животъ. И вие често си задавате такъвъ единъ въпросъ, казвате си: „Нашиятъ Учителъ не знае ли, че тукъ има толкова лоши хора, неспособни ученици, защо не ги изключи?“ А а, . . . не разбирате вие философията на живота, не я разбирате. Вашиятъ Учителъ не е глупавъ, като васъ. Вашиятъ Учителъ върви съобразно великитъ закони на природата. Той не иска да измѣни въ нищо на онова, което Богъ е направилъ. Ние не искаме да оправимъ свѣта. Азъ не искамъ да изкореня злото. Злото трѣбва само да се ограничава. На 100 души добри хора сж потрѣбни 10 лоши. И ако ги нѣмате, трѣбва да имъ платите, за

да дойдатъ въ вашето общество. Трѣбва да ги търсите, защото, ако ги нѣмате, вие ще се спънете. А когато имате 10 лоши сестри между 100 добри, вие трѣбва да ги пазите, като писани яйца. И знаете ли защо сж лоши? Тѣ казватъ: „Ние се вкиснахме заради васъ, вгичкитѣ ваши нечистотии все прѣзъ насъ минаватъ; вие ядете и пиете, а ние се вмирисахме заради васъ, заради васъ ние страдаме“. Иматъ ли право тѣ да ви се сърдятъ? Иматъ право, разбира се. И затова тѣ ви мразятъ, гонятъ, хулятъ. Вие ще кажете: „Аманъ!“ Не, не, аманъ отъ васъ. И азъ ви казвамъ: като писани яйца ще ги пазите. Сега, и обратниятъ процесъ е вѣренъ. Въ всѣко едно общество отъ 100 лоши хора, трѣбватъ 10 добри. На васъ ви трѣбва една канализация. Вие давате нѣщо, но трѣбва да има нѣкой да го вземе. Вие сте търговецъ. Образували сте такава материя, необработена, рохка материя. Тия лошитѣ хора сж търговци, които трѣбва да купятъ тази материя, и да я пратятъ въ природата. И слѣдъ туй, отъ тѣзи нечистоти, природата ще образува най-хубавитѣ плодове. Мимоходомъ ще ви разправа единъ примѣръ. Явява се единъ американски професоръ, тукъ, прѣди 20 години, бактериологъ, сядатъ прѣдъ него около 3—4 хиляди души. На масата му има 4—5 шишета съ чиста вода. И той казва: „Това шише съ чистата вода е отъ

нужниците на Ню-Йоркъ, а това—отъ нужниците на Бостонъ. Може да пиете отъ нея“. И той взима и пие. Той е намѣрилъ единъ процесъ за прѣчиства е на такава вода. И, дѣйствително, ако вие пиете отъ нея, нѣма да намѣрите никакъвъ лошъ отенѣкъ въ мириса ѝ. Но, отъ чисто окултно гледище, азъ казвамъ, тои е дестилиралъ тази вода, обаче има извѣстни вещества, които професорътъ не е знаалъ какъ да ги прѣчисти. Слѣдователно, природата има единъ по добъръ начинъ, тя ще разложи водата на своитѣ съставни части. И, като ги разложи тя, какво прави? Чрѣзъ своитѣ токове тя изпраща тия вещества 10,000 километра надъ земята, въ туй пространство дѣто всички тия елементи се прѣчиствагъ, и, чрѣзъ електрическия процесъ на сгъстяване, тия елементи отново се съединяватъ, и се връщатъ на земята, като вода. Това е процесъ, методъ на природата за дестилиране.

Сега, тия 100 души лоши хора трѣбва да намѣрятъ 10 добри, да имъ платятъ на тѣхъ, и да ги пазятъ, като писани яйца. На тѣхъ имъ трѣбва храна. Доброто въ свѣта иде чрѣзъ добритѣ хора, пъкъ злото въ свѣта си отива чрѣзъ злитѣ хора. Слѣдователно, ако вие искате да се освободите отъ вашето зло, трѣбва да имате врата. И въ обществото, ако вие нѣмате отворени врати, прѣзъ които да изтича това зло, вие ще се задушите. Тѣи е. Този лошъ човѣкъ, той

ви спасява Ако злиятъ пита Защо е този добър човѣкъ? Казвамъ той ти дава животъ. Всичкиѣ блага, храната, идатъ отъ доброто Устата, това е доброто на човѣка, а задниятъ му каналъ, това е злото Сега, това е малко цинично, но вие сте ученици Тогава, доброто въ свѣта седи въ главата а злото —въ стомаха Въ главата е ложата на Бѣлото Братство, а въ стомаха е ложата на черното братство, тамъ, всичкиѣ братя, като стоятъ, казватъ: „Кокошници, а ънца, гжсчици дайте, това-онова“ Тѣй вие слугувате на чернитѣ братя Пъкъ тѣ, понеже трѣбва да живѣятъ, отъ соковетѣ на тази храна дава ъ на Бѣлитѣ Братя, и казватъ „Хайде да дадемъ на Бѣлитѣ Братя, за да имаме пакъ кредитъ“ И затуй тѣ имъ прашатъ сокове нагорѣ Пъкъ Бѣлитѣ Братя казватъ „Понеже тѣ ни пратиха данѣка, сега ние ще имъ пратимъ храна“ Трѣбва да има една правилна обмѣна, и ние не може да измѣнимъ този законъ. А вие щомъ се запитате, защо е злото, не може ли безъ него, веднага умѣтъ ви потъмнява Сега, злото въ свѣта, азъ го опрѣдѣлямъ така Злото, това е по възможность най-малкото добро, начало на доброто, въ своитѣ най-малки проявления. Слѣдователно, тамъ дѣто започва доброто, въ най-низкиѣ си вибрации, това е зло. И затова, едно същество, което е достигнало до своята най-висока стадия на развитие въ еволю-

цията си, като забрави какъ да измѣни вибрациитѣ, и влѣзе въ по-низкитѣ вибрации на живота, то умира, понеже влиза въ разрѣзъ съ противоположнитѣ движения въ живота. И тъй, злото въ свѣта е начало на доброто. Значи, ако си станалъ лошъ, турилъ си начало на живота си.

Сега, онзи, който не разбира окултнитѣ закони, ще каже тъй: „Виждашъ ли каква философия е тази? Значи, ние трѣбва да използваме другитѣ“. Но не знаете ли колко милиона сжщества измиратъ, за да живѣете вие? Какъ ще оправдаете това? То се оправдава съ туй, че тия сжщества ще живѣятъ въ васъ. Вие ще имъ дадете животъ. Ако злото се омъртви въ физическия свѣтъ, то ще се прояви въ васъ. Това е вѣрно. Направете слѣдующия опитъ. Имате единъ неприятель, който постоянно ви напада, пише въ вѣстницитѣ за васъ, прави ви зло, казвате: „Да ме освободи Господъ отъ него, да се освободятъ този вагабонть, ще ми светне“. Единъ день той умира, вие казвате: „Слава Богу, азъ се освободихъ“. И, дѣйствително, всички хора наоколо ви сж добри, но веднага вие станете недоволенъ въ себе си, почвате да ставате кисель, гнѣвливъ, хукате жена си, дѣцата си — неприятельтъ е влѣзалъ вътрѣ въ васъ. И когато нашитѣ врагове измратъ на физическото поле, тѣ влизатъ въ насъ. Ще ги търпите или отвънка или

отвѣтрѣ. Това е фактъ. Нѣкои казва: „Азъ се разгнѣвихъ“. Враговетѣ сѣ умрѣли отвѣнъ, но сѣ дошли отвѣтрѣ. „Много нервень съмъ“. Защо? Ще разбирашъ този законъ. Ще кажешъ така: „Туй зло е необходимо заради мене“. Ще се поляризирашъ. Жената, която разбира законитѣ, като се разгнѣви мжжътъ ѝ, трѣбва да пѣе; мжжътъ ѝ ще се разве-сели, и тя ще каже: „Слава на Бога, че днесъ мжжъ ми се разгнѣви, ние сме спасени“. Да поиграе на срѣща му, и той ще почне да се киска, да се смѣе. Учителътъ като се разгнѣви, ученицитѣ да почнатъ да играятъ, да пѣятъ, учителътъ ще кисне да се смѣе. Тѣзи нѣща, за васъ, като ученици на окултната школа, иматъ смисълъ. Не тъжете за злото въ свѣта. На ученика не е позволено да критикува ония постановления на природата. Той нѣма право да се произнася върху нѣщата. Той трѣбва само да констатира фактитѣ. Само единъ Учителъ, който е завършилъ своята еволюция, миналъ по този пътъ, той има право, той може да се произнася.

Сега вие, като ученици, нѣкои отъ васъ си позволявате да ме критикувате. А азъ ви казвамъ: вие сте прости, като фасулъ. Кога ме критикувате, азъ се радвамъ, но азъ съмъ толкова благороденъ, че не искамъ да ви направя единъ каналъ. И казвамъ: нѣма да ме критикувашъ, за да не станешъ

каналъ, защото всички нечистотии ще минатъ прѣзъ тебе, и ти ще се вкиснешъ. Мисли добро за менъ, ще се подигнешъ, азъ ще изпратя всичкото добро върху тебъ. Пъкъ, който ме е критикувалъ, азъ си отплащамъ много добръ. Азъ му натоварвамъ каруцата много добръ, казвамъ: „Хайде, братко, върви напредъ“. Като мисли добро, пакъ му напълня каруцата. И като мисли зло, пакъ я напълвамъ. Нали това искашъ? Нѣма да критикувате нищо въ природата! Нѣма да критикувате ония постановления, които Богъ е турилъ! Ще мислите философски, като ученици. Злото е една потребностъ вжтрѣ въ сзѣта. Дойде ли една лоша мисль, не я отблъсквай (У-тъ движи ржката си на-страна), не прави движение, че я пждишъ. Кажешъ ли така на мисълта, съ туй движение на ржката, ти си се хваналъ за нея. Ти правишъ това движение съ ржката, за да се махне тази мисль, но съ туй ти давашъ иширетъ на духоветъ. Седи 20 годишна мома прѣдъ прозореца, прѣзъ врѣмето, когато се пишатъ любовни писма. Майката казва: „Ти кждѣ ходи снощи, баща ти се кара?“ Тя маха съ ржка, плаче, поглежда прѣзъ прозореца, казва: „Майка ми вдига шумъ, ама нѣма нищо“. Това се казва иширетъ. Ти когато си направилъ движение съ ржката си къмъ тази мисль, за да се махне, ти вече се свързвашъ

съ тия отрицателни сили въ природата. Не имъ обръщай никакво внимание! Всѣка една лоша мисль, която минава, ти я остави да си минава, като че нищо нѣма. Ти си стой тихо и спокойно, и привличай доброто, привличай всички очия добри и благородни сили въ себе си. Ще упражнявашъ волята си. Ако разбирате закона, волята може да се упражнява само при тия двѣ противоположности, които съществуватъ. Сега, вие се оплаквате, питате: Защо азъ страдамъ? Страданието е единъ признакъ, че липсва нѣщо въ човѣка. Ако ти липсва животъ, ще имашъ анемия, малокръвие; ако си недоволенъ, въ сърцето ти липсва любовъ. Казвашъ: „Азъ скърбя“ Щомъ скърбишъ, повикай любовта. Какъ да любя? Какъ да любишъ? Не мисли, че хората сж лоши, а ти си добъръ. Обикни лошитъ хора! Най-първо трѣбва да обичаме лошитъ хора, защото прѣзъ тѣхъ трѣбва да излизатъ нечистотиитъ навънка, за да дойдатъ добритъ работи, И когато е казвалъ Христосъ: „Любете враговетъ“. Той е подразбиралъ този великъ вжтрѣшенъ законъ. Тия лошитъ хора сж най-потрѣбни въ нашето развитие. „Любете враговете си!“ Вие казвате: „Какъ да ги любимъ, възможно ли е този лошъ човѣкъ да го любимъ? А този лошъ човѣкъ е потрѣбенъ заради тебе.

Сега, трѣбва да пазите пропорцията. Има три степени: на 100 души — 10, 50 и 75. На 100 души добри хора може да се допуснатъ най-много 75 лоши хора между тѣхъ, а най-малко може да се намалятъ до 10 души. Намалятъ ли ги повече отъ 10, тѣ унищожаватъ коренитѣ на своя животъ, и обратното — като увеличишъ злото отъ 75^{0/100}, нагорѣ, ще причинишъ смъртъ. Ако слизашъ въ обратното движение на хората, въ обществото на лошитѣ хора, и тамъ на 100 лоши, трѣбва да има 10 добри. Слѣдователно, когато минавашъ отъ една школа въ друга, т. е. отъ единъ видъ вибрации въ другъ, ако не може да спазишъ тази пропорция, непременно ще влѣзешъ въ областта на смъртта, защото не си спазилъ този законъ. Разберете, тамъ, казва Господъ: „Отъ всички дървета на рая ще ядешъ, но отъ това дърво, дѣто се изисква единъ отличенъ умъ, учителъ се иска тамъ, да не ядете отъ това дърво“. И дойде онзи първиятъ, змията, тя бѣше учителъ на черното братство, който прѣдаде първитѣ уроци на Адама и Ева, и казва имъ: „Азъ съмъ този учителъ, който може да ви научи какъ да живѣете“. И тѣ го послушаха, започнаха съ първото учение, и въ свѣта се образува първата лъжа. А въ Бѣлото Братство, всички грѣхове се прощаватъ, и то моментално или не, но лъжата никога не се прощава! Туй да

го знаете — съзнателната лъжа никога не се прощава! И когато дойде Божественият гласъ, извика: „Адаме“. Адамъ слушаше, но се прѣстори, че не чува, а то е лъжа. И втори пътъ той пакъ мълча — пакъ лъжа, и на третия пътъ, той каза: „Тукъ съмъ Господи, но не смѣя да излѣза“. И слѣдъ това Адамъ нѣмаше доблестта да каже истината.

Истината може да се каже по два начина. Когато направишъ едно добро, питатъ те: Ти ли направи това добро?“ „Азъ го направихъ“. И когато направишъ нѣкое зло, пакъ да си доблестенъ да кажешъ: „Да, азъ го направихъ“. Да излѣзешъ характеренъ. А ние, когато дойдемъ до доброто признаваме го. Питатъ ни: „Ти ли съгради това жилище?“ „Да, азъ го съградихъ“. Ти ли подигна този народъ?“ „Да, азъ го подигнахъ“. А когато дойде до сторени прѣстѣпления, нѣма ни, отказваме ги. А, не, сега всички съврѣмenni хора минаватъ все за праведници. Ами, ако азъ, като свещеникъ, отида нѣкъдѣ, и ми заколятъ една кокошка, мислите ли, че азъ съмъ праведникъ? Да, прѣдъ хората, но кокошкитѣ ще кажатъ: „Заради този праведникъ отиде една отъ нашитѣ сестри“. Заколятъ едно агне, казвате: „Овцитѣ тѣй се жертвуватъ“. Но горѣ овцата казва: „Този праведникъ е мнго добъръ, но една отъ нашитѣ

сестри отиде жертва заради него, изадоха я“. Е, гдѣ сѣ праведникѣ хора въ сѣѣта? Сега, злото не е тамъ, че ние ядемъ овцитѣ. Но, когато азъ изямъ една кокошка, ще ѝ кажа: „Слушай, сестро, сега ти ставашъ жертва заради мене, но бѣди увѣрена, давамъ ти честна дума, че единъ дѣнь, като дойдешъ въ положението, на което съмъ азъ, тогава азъ ще стана кокошка, и ти ще ме изядешъ, тъй както азъ те изадохъ. Запиши това добръ, и дѣто и да съмъ, ви-кай ме, азъ ще дойда, и ще стася живота ти отъ явна смъртъ“. Като заколя едно агне, пакъ ти ще кажа, то е законъ.

Сега, въ туй общество, ние казваме: „Защо между насъ да сѣществуватъ лоши хора?“ Питамъ: Защо въ Божествения свѣтъ да сѣществуватъ тия лоши хора? Защо Богъ, който е толкова всемѣдъръ, силенъ, изпълненъ съ Любовь и знания, защо е допусналъ Той злото? Не е ли Той всесиленъ? Ако Той го е допусналъ, Той го е допусналъ по такива съображения, за които ние нѣмаме понятие, ние не знаемъ защо, но Господъ, като е разгледалъ всички възможни начини, по които животътъ може да се постави, намѣрилъ е, че този е единствениятъ начинъ, наи-добриятъ, при сегашнитѣ условия, при които ние живѣемъ. Щомъ го е допусналъ, ние ще го приемемъ този фактъ тъй, както си е, и ще спазимъ

закона. И нѣма да прѣувеличаваме нито за добритѣ, нито за лошитѣ хора. Но между лошитѣ и добритѣ трѣбва да има едно съотношение, да се спогаждатъ. Не мислете, че нѣкоя сте добри, други — лоши; всички трѣбва да живѣемъ разумно помежду си. Сега, ще седнете, ще кажете, че еди-кой си е лошъ, но щомъ почнете така да мислите, вие веднага се свързате съ тѣхнитѣ вибрации, и ще почувствувате едно неразположение, неразположението на всички лоши хора, и ще се свържете съ тѣхъ. Мислите ли за дявола, всички дяволи ще дойдатъ около васъ. Мислите ли за лъжеца, мислитѣ на всички лъжци ще дойдатъ около васъ. Мислите ли за крадеца, за умразата, за завистъта, всичко туй ще го привлечете около себе си. „Ама какво да правимъ“? Ще почнешъ да мислишъ за доброто, ще привлечешъ вибрациитѣ на доброто, на истината, на мъдростъта, на милосърдието, на самопожертвуването. Ако тѣй мислите, вие ще си помагате. Нѣма другъ начинъ! Казватъ: „Е, кръвта на Господа Исуса Христа ще ни очисти отъ всѣки грѣхъ“. Кога ще ни очисти кръвта? Когато ние почнемъ да жертвуваме живота си тѣй, както Той го е жертвувалъ. Слѣдователно, Той казва: „Люби враговетѣ си“. „Ако ти взематъ горната дрехъ, дай и долната“. Защо? Има чисто окултни причини. Другъ пътъ ще се спра да обясня, защо трѣбва да

дадешъ, и какъ да я дадешъ. И, като ученици на тази окултна школа, ще имате едно широко понятие за злото, че то е една потрѣба на живота. И, ако нѣкое зло ви е нападнало, да знаете, че то е най-доброто, не се оплаквайте за нищо. Не да бъдете индиферентни, но постоянно прѣвръщайте отрицателнитѣ сили въ положителни!

Сега, свѣтлина и тъмнина, това сж пакъ двѣ сили, които сж необходими въ свѣта. Свѣтлината стимулира човѣка къмъ дѣятелность, знание и мѣдрость. Тъмнината го ограничава, и същеврѣменно му дава единъ процесъ да си почине, да навакса изгубенитѣ сили. Човѣкъ вечерно врѣме може да си почине. Дневното спане и вечерното се отличаватъ. Денемъ като спишъ, онова брожение е толкова голѣмо, струва ти се, каточели се намирашъ въ една кола въ която постоянно те трѣскатъ, и като се събудишъ, виждашъ, че тази почивка не е, както почивката вечерно врѣме. Като си легнешъ въ тъмнина, ти може да си починешъ, и като станешъ, ти усѣщашъ, че всички сили сж наваксани. Слѣдователно, тъмнината е толкова потрѣбна за наваксване на тѣзи сили, колкото и свѣтлината е потрѣбна за подобрение на живота. Същиятъ процесъ е и за доброто и за злото, същиятъ процесъ е и за положителнитѣ и отрицателнитѣ сили въ природата.

И тъй, като ученици на тази школа, само така ще може да се ориентирате въ новия животъ, само така ще се ориентирате въ единъ добъръ животъ. Умрълъ нѣкой, то е потрѣбно да умре, за да се роди другъ. Движение е тоза. Единиятъ отива нагорѣ, другиятъ слиза надолу. Защо той умира? Не питайте защо умиратъ хората. Смъртта, това е най-малкото проявление, начало на живота, защото, който умира, той тогава почва да живѣе. И казва апостолътъ: „Минаваме отъ смъртъ въ животъ“. И сега, за да влѣземъ отъ този животъ въ духовния животъ, непрѣменно ние трѣбва да умремъ — да влѣземъ въ най-малкиѣ вибрации на живота, за да може този животъ да ни поеме въ своитѣ условия. И тъй, Божествениятъ Духъ е, Който работи въ свѣта И онѣзи окултни ученици, които искате да развиете живота си, вие трѣбва да разбирате тия закони. И, ако вие се залъгвате само съ сѣнкитѣ, и мислите, че имате знания, вие се лъжете съ тия знания. Ако вие мислите, че имате любовъ, вие се залъгвате съ любовта Запримѣрь, ако двама души се обичатъ, какъ се обичатъ? Най-първо, у васъ любовта не е съзнателна. Онзи мъжъ, който обича жена си, която е свършила училището, която е красива, баща ѝ има къщи, ако този мъжъ я обича, за да вземе паритѣ ѝ, красотата ѝ, той нѣма да я обича винаги.

Той не обича душата ѝ, а тия нѣща, отъ които има нужда Това е економическа любовъ. И сега, седятъ да се убѣждаватъ, казватъ „Идеална любовъ! Умира зарадъ него!“ И дѣйствително, умира зарадъ него. Но тамъ, дѣто има умирање, нѣма побозъ Какъ така, ти като го любишъ, той да умира То е смѣшно, отъ любовъ да умира човѣкъ Отъ вашата любовъ умирагъ хората, то е много вѣрно, но тамъ нѣма чикаква любовъ И послѣ, влиза той въ едно религиозно общество, отъ свѣта бѣ а, и мисли, че между братята, тамъ ще може да му помогнатъ, да му дадатъ пари, и да му трѣгне работата И, като не намѣри тия условия казва „И тѣ такива“ Ние не искаме такива между насъ Ако той е единъ отъ тия потрѣбнитѣ 10, ние ще го приемемъ, и ще му дадемъ пари, защото ние между насъ имаме чиновници. И отъ добритѣ хора има 10, 50, 75 на 100, или пъкъ, на 1000 души отговарятъ 100, 500 и 750 Тѣи че имаме чиновници, които каратъ боклука Ако искашъ да станешъ единъ отъ тѣзи чиновници, ще се впрѣгнешъ въ колата съ боклука, ще ти плашатъ 2000 лв на мѣсеца „Ама азъ съ боклукчииска кола не искамъ“. Имаме и други служби, но тамъ не плащаме нищо И, като влѣзешъ при насъ, нищо нѣма да ти плащаме, но ще дадешъ всичкия си животъ, всичкия си имотъ, и отъ тебе нищо нѣма да остане.

И той казва „Такива хора, като васъ, не съмъ виждалъ Сбогомъ“ — Е, сбогомъ! Който влѣзе между насъ, като ученикъ той трѣбва да има единъ съзнателенъ животъ! Той трѣбва да живѣе най първо за Бога, ти, абсолютно, безгранично Второ, той трѣбва да живѣе за своята душа — ограничено И послѣ, да живѣе за своитѣ ближни Ти седи законътъ Ние започваме отъ тамъ, и слѣдъ ти, като погледнемъ на своитѣ ближни, ние знаемъ, че между ближнитѣ злото съществува Слѣдователно, ближненъ може да бѣде всѣки и които прави зло, и които прави добро И единиятъ и другиятъ може да бѣде ближненъ

Сега, вашитѣ понятия за доброто и за злото сж лъжливи Ще ви дамъ единъ примѣръ, и тои е слѣдующиятъ. Седите вие въ нѣкоя долина, но не знаете какво става въ природата Запѣли сте си една свѣтла пѣсенъ, кѣнти цѣлата мѣстность Минава едно дѣте и казва „Какво си се разпѣлъ тука“ Хвърля единъ камѣкъ пуква ги главата Ти почвашъ да го гонишъ „Какъ, ти да ми нарушавашъ мира?“ Овчарчето минава нагорѣ, и ти минавашъ нагорѣ Не се минава много врѣме, излиза буря, става наводнение, цѣлата тази мѣстность, на която си пѣлъ, е покрита съ вода, а ти си горъ Невидимиятъ свѣтъ е казалъ на ти овчарче Тукъ не е мѣсто за пѣене, пукни му главата“ И ти казвашъ Пукнаха ми гла-

вата, но си спасихъ живота“. Туй момче може съзнателно да го е направило, може и несъзнателно да го е направило, обаче, въ дадения случай, гуй е добръ. Вториятъ случай: ти седишъ на същото мѣсто, взелъ си ножа, мислишъ да се самоубиешъ, казвашъ: „Не си струва да се живѣе“. Минава пакъ същото момче, казва: „Какво си се замислилъ?“ Пакъ ти пукна главата съ единъ камъкъ. Ти се забравишъ, хуквашъ да го гонишъ, но като го гонишъ, изгрѣва слънцето, ти дойдешъ на себе си, и казвашъ: „Много добръ, че ми пукна главата, но ми спаси живота“. Питамъ: Туй дѣте, което е пукнало главата и на добрия и на лошия човѣкъ, зло ли е направило? И въ двата случая то е направило добро. Въ единия случай то спасява единъ добъръ човѣкъ, отъ да умре, въ другия случай спасява единъ лошъ човѣкъ, който иска да се самоубие. Гдѣ е вашата философия сега? Вториятъ начинъ на разсуждение. Ще ви дамъ новъ начинъ да мислите: прѣдставете си, че двама души седятъ прѣдъ една пещеря. Единиятъ си запалва свѣщъта, другиятъ я загасва. Вие питате: Защо този си запалва свѣщъта, а другиятъ я изгасва? Нали, казваме ние, да ходимъ съ запалена свѣшь? Казвамъ; този, който си запалва свѣщъта, влиза въ пещерята вжтрѣ, а който изгасва свѣщъта, той излиза изъ пещерята. Който си запалва свѣщъта, той вли-

за въ ограничението на пещерята, и му трѣбва свѣтъ.
 .лина. Казватъ: „Защо тѣзи хора сж загасили свѣщитѣ си?“ Защото сж излѣзли изъ пещеритѣ. Пещерята, това е съврѣменното общество, съврѣмениятъ свѣтъ, съврѣмениятъ животъ. Щомъ като влѣзешъ, трѣбва да носишъ свѣщъ, тамъ има опасни мѣста. Но, като излѣзешъ изъ тази пещеря навънъ, изъ този животъ, защо ти е тази свѣщъ? — Ще я изгасишъ, и ще влѣзешъ въ нозия животъ. Въ него има нози условия. И, слѣдователно, едни отъ васъ може да ходятъ съ запалени свѣщи, а други съ изгасени. Не си хвърляйте упрѣци, защо този не влиза. Казвате, „Нему не му стига пипката“. Казвамъ: този човѣкъ е влѣзаль, а оъзи не мисли, той е вънка, захласналь се е, и трѣбва да дойде нѣкое дѣте да му пукне главата. Какво трѣбва на добрия човѣкъ, за да мисли? Той казва: „Всички хора сж добри, азъ се примирихъ, всичкиятъ свѣтъ е добъръ“. Но, слѣдъ като го упрѣкнатъ, казва: „Азъ мислихъ, че е добро, пъкъ то не било тъй“. Ти си се излѣгалъ. Не, не си се излѣгалъ. Туй дѣте е казало на този момъкъ, че всѣкога не може да се пѣе, защото има приливи и отливи, и послѣ може да плачешъ за живота си.

Сега, нѣкои отъ васъ може да се спратъ на мисълта, ще ме попитатъ: Дали за насъ се отнася това? За всинца ви се отнася, безъ разлика, безъ

изключение. Всъщност единият от вас, който мисли, че злото е непотребно във свѣта, той е простъ, като фасулъ, който и да е той. И на такъвъ човѣкъ казвамъ, че той не може да очаква никакво добро. А онзи, който мисли, че всичко е на мѣстото си, и доброто и злото е на мѣстото си, него го очаква едно велико бѣдеще. Онзи, който мисли съ единъ ножъ да изреже главитѣ на всички хора, него не го очаква нищо, а онзи отъ вас, който казва, че има спасение за всички, той е на правия път. Въ края на краищата, когато се завърши тази еволюция, ще има и другъ начинъ, въ който животътъ може да се прояви. Единъ день, и добро и лошо ще се срѣщнатъ, всичко ще забравите, Богъ ще ви разложи на своитѣ първоначални елементи, и ще влѣзешъ въ новия животъ. И ап. Павелъ казва: „Едно врѣме бѣхъ въ тъмнина, а сега съмъ въ свѣтлина“. Другъ животъ има. Тѣзи, които сѣ сега въ тъмнина, ще минатъ, други ще ги замѣстятъ. Тѣй щото, за всички въ свѣта има условия, отъ чисто окултно гледище, да изправятъ живота си. И всъщност единият отъ вас, който се бори съ злото, той ще слѣзе въ стомаха, ще стане каналъ за злото. Тѣй е и съ всъщност, който иска да поддържа доброто. Той пъкъ ще стане една врата за движение на доброто. И тогава, всъщност ще заеме своето мѣсто. Ако си лошъ — подъ пѣпа, въ корс-

ма, въ червата, въ стомаха долу, тамъ, тия благовонни нѣща ще ги миришешъ. Туй ще ти бжде възнаграждение. Ако станешъ добъръ — въ сърцето, въ дробозетъ, въ мозъка, тамъ ще чувствувашъ живота. И всѣки единъ споредъ стремежитъ си, споредъ разбиранията си, споредъ както прилага волята Божия. Господъ има мѣсто за всички хора. Тои ще ви намѣри мѣсто. Ти си недоволенъ Богъ ще каже: „Хубаво, турете го въ стомаха!“ Другиятъ е доволенъ: „Турете го въ сърцето, въ дробозетъ, въ главата“. Този е благороденъ, учи се, дозволень е, стреми се — „турете го горѣ“. Не иска ли да се учи — „турете го долу“. Така вързи живота. И, ако вие искате да езолюирате, да се развизате, вие не се спирайте върху настоящето положение на живота. Не взимайте участие въ ония площадни философски разсждения на вѣстниците и на съврѣменнитъ философи и учени, но вземете едно положение здраво и кажете тъй: „Злото е една потрѣба вжтрѣ въ еволюцията. Ние ще живѣемъ така, както законитъ на великата любовъ изискватъ“. Този законъ включва всичко въ себе си, и изключва всички противоположности, Любовта казва: „Мисли любовно за всички, и чрѣзъ закона на Любовта ти може да се поляризирашъ, и огъ най-низкото стъпало на живота можешъ да се издигнешъ до най-високото. Не мисли за злото, за

нешастията, макаръ и да се сипятъ отгорѣ ти хули, като дъждъ отъ грачаги. Бъди узъречъ, че като мислишъ само за Лобозъта, тия гранати ще падатъ отъ лѣво и отъ дѣсно, и нѣма да те засѣгнатъ, и ти ще влѣзешъ въ новитѣ условия“.

Сега, способнитѣ отъ васъ, ще напишете своята тема: Защо плачатъ дѣлата, и ползата и врѣдата отъ плача. Като ученици, пазете се всѣкога отъ подиграване и подбиване. Ще кажете: „Учительтъ тъй каза“. Пакъ по старому започвате.

Тази бѣседа е първа. Ако искате да се ползвате отъ ония принципи, които прокарваме, турете си за задача туй новото начало. Всичко, каквото имате, добрѣ свършете, приложете първото начало, и прѣврѣщайте всичко все за ваша полза.

Сега, трѣбва да се работи! Работа и учение на всинца ви трѣбва! Нѣма да капне знанието отъ небето. То нѣма да дойде отъ никъдѣ. Послѣ, на васъ отъ класа, ние ще създадемъ методъ за четене на книги. Върху какво трѣбва да се мисли и учи? Изучаване на живата природа, изучаване на свѣтлината и тъмнината, изучаване на изворитѣ, на растенията, на плоднитѣ и безплодни растения, на ония, които иматъ сладчина и горчивина, изучаване на планинитѣ и магнетическитѣ и електрически течения, влиянието на праната, какъ и кога идва. Ще правимъ опити съ

васъ. Кога? Само когато приложите тази лекция на опитъ. Но, като гръгнете, абсолютно никаква критика! Азъ ви позволявамъ само една критика. Слѣдъ като направимъ своитъ опити, и като имаме резултати, ще дойде връче, азъ ще ви кажа — критикувайте сега, но искамъ майстори да критикуватъ. Сега, хирурзи има много, всѣки може да вземе единъ трионъ и да реже. И азъ мога да отрежа крака на човѣка. Това не е хирургия. Но да отрежешъ тъй майсторски, че да не позрѣдишъ нищо, то е хирургия. Да знаешъ да отрежешъ непотрѣбното, а потрѣбното да запазишъ. Хирургия има и въ мислитъ. Различни видове хирургия има. Запримѣръ, азъ имамъ единъ методъ, много хубавъ е тои, прѣмо говоря, но даде много лошъ резултатъ, и нѣкои ми казватъ: „Г-нъ Учителю, ти не трѣбзаше тъй да кажешъ, този се обиди“. Казвамъ: върви си, тоза не е твоя работа. Азъ прилагамъ една Божествена мисль, а послѣдствията да бждатъ каквито искатъ. Азъ не искамъ хората да мислятъ добрѣ за менъ. Ако азъ искамъ хората да иматъ отлично мнѣние за мене, ще кажа: да, това е добрѣ. Но азъ казвамъ: Слушай, тази постѣпка не ти прилича! Нищо повече! Защото, ако направишъ грѣхъ, Господъ нѣма да ти каже: „Чакайте, туй наше дѣте е благородно, да не го поправяме прѣдъ хората, да не му казваме грѣ-

ховетъ“. Не, Господь ще каже на такъвъ любимецъ: „Ти направи своя грѣхъ въ тайно, азъ ще извадя всичкитѣ твои грѣхове назънъ, прѣдъ всичкитѣ хора, да ги знаятъ“. Давидъ билъ добъръ по сърце, но Господь какво направи съ него? Четете историята! Въ Бога нѣма нищо скрито. въ Него има само една мисль И, когато Господь ви обича, и вие направите единъ грѣхъ, Той ще дойде и ще каже: „Виждате ли този мой свегия, този възлюбенъ синъ, виждате ли го? Отъ 2 000 години виждате ли моя приятель Давидъ, виждате ли го какъвъ е?“ А сега, вие мислите, Господь е Любовь, Той ще скрие прѣгрѣшенията ви Не, не, никога не ги скрива Той И знаете ли защо? Азъ сега нѣма да разправамъ, но нѣкой път ще се спра да ви обясня, защо Богъ не крие. И туй е най-голъмото благословение, когато Господь те поразтърси малко. Азъ бихъ желалъ Господь да извади моитѣ постыжли, тъй, да ги поразтърси. То е едно благословение И вие ще кажете: „Отлично, много хубаво е това“ И въ засъ ще се яви смѣлостъ и рѣшителность, да кажете тъй: „Тръбва да говоря истината, не трѣбва да лъжа“. Тръбва да бждете смѣли, всички лъжи да изчезнатъ

Сега, вие всички сте много страхливи. Азъ ви казахъ първоначално, въ една отъ миналогодишнитѣ бесѣди, нека всѣки си каже грѣха И започнаха

всички да ме лъжатъ. И слѣдъ туй, второто, всички искатъ благословение. Какво благословение може да ви дамъ слѣдъ тия лъжи? Ти ще кашешъ тѣй. „Азъ вчера отидохъ при единъ мой приятель, и съзнателно му отворихъ касата, и му откраднахъ паритѣ. Вие ме мислите, че съмъ честенъ, добъръ човѣкъ, моля се по три пѣти на день, между васъ съмъ сега. Идете, обадете ме, обрахъ единъ човѣкъ, азъ не трѣбва да живѣя, а трѣбва да бѣда въ дрангутника вѣтрѣ, теглете ми единъ куршумъ“. Тѣй, да се говори истината! Но когато казвамъ да говорите истината, и когато доиде нѣкои да каже истината по съвѣтъ, той трѣбва да бѣде смѣлъ заради истината. Той трѣбва да каже: „Азъ направихъ това нѣщо“ И когато каже това — азъ, въ Бѣлата ложа, тия Бѣли Брага, като видятъ, че той е смѣлъ да изкаже грѣховетѣ си, тѣ казватъ. „Заради това ние ще му дадемъ всичкитѣ условия да се поправи“, и заличаватъ всичкитѣ грѣхове. А когато се опита да каже лъжа, когато скрива истината, тѣ казватъ: „Хайде навънъ!“ — и втори пѣтъ не го поглеждатъ. Не да се колебаете. Ще дойде нѣкои да ти каже: „Не казвай“. Не, веднага ще кажешъ: „Направихъ го това“. И въ себе си всѣки единъ отъ васъ трѣбва да бѣде крайно искренъ, никакви лъжи, никакви измами, нѣма да бѣдете раздвоени. Нѣма да се оправдавате. Направихъ

го! И ще търсишъ начини да излѣзе тази истина, за да може да ти се простятъ грѣховеѣ. Дотогава, докато грѣховеѣ ти седятъ непростени, ти не можешъ да напръдвашъ. И въ деня, въ които му се простятъ грѣховеѣ, той трѣгва напръдъ. Той трѣбва да се освободи отъ този товаръ, за да може да расте. И знаете ли колко пѣти вие се спъвате? Какъ нѣма да се спъвате? Вие направите едно малко прѣстѣпление, но не искате да го признаете, и то ви спъва мѣсець, два, три, година, нѣмате онова вдѣхновение, онзи духъ, вие ходите, молите се на Духа, но Господъ се не лъже. Една сестра ми пишеше, че се дочачила отъ мене, но азъ съмъ наумилъ да ѝ напиша едно писмо. И знаете ли какво писмо? Като го прочете, ѝ реда сълзи ще ѝ протекатъ. Тя минава за ясновидка, борава съ висшитѣ свѣтове, съ причинния свѣтъ, има общение съ Христа, тъй си мисли тя. И ми пише: какъ така, ти си изнесълъ моето писмо, и си го челъ прѣдъ другитѣ, да ме компрометиращъ? Ето колко е ясновидка тя. Нейното писмо прѣдъ никого не съмъ челъ. Е, хубаво, ти като си ясновидка, защо не провѣри първо факта? Ти казвашъ първата лъжа. Значи, тя никакъ не борава съ онзи свѣтъ. Послѣ, казва: „Тамъ, около тебе, сж все простаци, лъжци“. Казвамъ: втората лъжа. Ти си една отъ най-голѣмитѣ такива. Ако ти си една отъ добри-

тъ, Господь не би ти турилъ единъ знакъ, и ще ѝ кажа какъвъ е знакътъ. Не, такива ясновидци, ние не ги искаме. Послѣ, на друга една сестра казахъ прѣзъ тази година нѣщо, направо, прѣмо ѝ говорихъ. Тя не се обиди. Тя казва: „Учителю, като тебе нѣма другъ, ти си великъ, ти всичко знаешъ . . “. Откровено ѝ казвамъ: знаешъ ли, че азъ съмъ недоволенъ отъ тебе, ти това си направила, онова. „Кой ти го каза това?“ Значи, щомъ ми го казватъ хората, азъ не съмъ най-великъ. Такива не минаватъ. Ти искашъ да ме излъжешъ. Не се лъжа азъ. Ще бъдете искрени и откровени. Азъ не искамъ да ми казвате великъ. Моето желание е въ сърцата ви да гори онази истинска Божествена Любовь. Любови! Въ всѣки единъ моментъ въ васъ да има самопожертвуване. Ще се отличавате по това. Азъ казвамъ, и правя. Искамъ и вие да казвате, и да правите. Мога да кажа: азъ заради васъ мога всичко да направя, но утрѣ, като ме поставите на изпитъ, и не го направя, нѣма ли да влѣза въ противорѣчие съ съвѣстѣта си? Защото, въ Бѣлата ложа законътъ е такъвъ: кажешъ ли нѣщо, и не го направишъ, ти ще се изложишъ на едно голѣмо изкушение. Кажи и направи, кажи и направи. За въ бъдеще, ние не позволяваме да има само обѣщания. Не, сега кажи и направи. Нищо повече! Искамъ това отъ всички

ви. Сега, ще започнете така, още тази година: кажете, и свършете! Пакъ ще има противорѣчия, пакъ ще има падане. Не изисквамъ да не правите погрѣшки, ни най малко нѣма да ви държѣ кусуръ, ако направите даже и 100 погрѣшки, но, като кажете една малка лъжа, ще държа всинца ви отговорни. Азъ съмъ готовъ всички грѣшки да залича, но за лъжата въ братството, строгъ съмъ, абсолютно никаква лъжа! Безъ изключение! Туи да го знаете! Ни бѣла, ни черна лъжа. Никаква лъжа, ако искате да се разберемъ! Туи ще бѣде основа — никаква лъжа! Другитѣ грѣшки извинявамъ. Ако нѣкои е открадналъ, азъ съмъ готовъ да извадя и да платя, каквото е открадналъ. Но, ако излъже — не! Освѣнъ че нѣма да платя, каквото е открадналъ, но ще го изпѣдя на вънка Нищо повече! Никаква лъжа, абсолютно безъ лъжа ще бѣде, туи да го знаете! Ще имаме едно общество безъ лъжа. Тази година искамъ отъ васъ едно нѣщо. То е отрицателната страна на въпроса. Безъ лъжа! Прѣзъ тази година всѣкога ще говоримъ Истината! Това е положителната страна. Всѣкога Истината! А безъ лъжа, въ отрицателенъ смисълъ. И азъ съмъ увѣренъ въ едно нѣщо, като ви гледамъ, увѣренъ съмъ, че вие ще изпълните това правило. И които отъ васъ не го изпълни, ще му далѣкъ почетното мѣсто — 2000 лв заплата на мѣсець. Ще

го туримъ на онова почетно мѣсто Всѣкиго, когото ханемъ въ лѣжа, ще го туряме на онова почетно мѣсто съ 2000 и 3000 лв. мѣсеина заплата, и съ колата.

Сега, ще имате прѣдъ видъ тѣя думи. Ще се дешефрира тази лекция, ще вземете, и ще си я прѣпишете. Ще разсждавате върху нея, и което може да се приложи, цѣлата година ще го прилагате, и като свършимъ голичата, идущата година ще видимъ какви сж резултатитѣ. Пъкъ въ другитѣ лекции ще има други въпроси. Тъ ще имаѣ по-наученъ характеръ: методи за развиване на съзнанието, за концентриране, за изучаване природнитѣ сили, начини за лѣкуване на болести, какъ се лѣкува коремоболие, главоболие, запичане, трѣска, хрема, и тѣмъ подобнитѣ, изобщо, какъ да давате първа помощ. Сега, на ученицитѣ, азъ ще дамъ методи, но нѣма да злоупотрѣбвате. И когото отъ васъ се случи да давате първа помощ, нѣма да обяснявате какъ става това, вътрѣшнитѣ методи нѣма да ги изнасяте. Нѣма да учите другитѣ. Ксито е отъ братството, които е отъ насъ, ще му повѣримъ, а които е отвънъ, ще му помогнемъ, ще го облекчимъ. Тѣи щото, ще има ме една своя медицина. Тази година трѣбва да се приготвявате. Съ софиянци ще започнемъ. Ще имаме нѣкои молекулярни опити, до сега бѣха микро

скопически, а сега ще има по-голъмички, съ нѣкои отъ по-напрѣдналитѣ ученици, да видимъ, дали ще може да реализираме туй, което сме казали. Ще отидемъ на Мусала въ ясно врѣме и въ бурно врѣме, въ дъждовно врѣме и въ снѣжно врѣме. Ще направимъ една екскурзия до Мусала въ януари, въ най-голъмитѣ снѣгове. Послѣ, ще идемъ на Мусала вечерно врѣме, при ясна нощъ, безъ мѣсечина и съ мѣсечина. Ще отидемъ въ бурно и въ дъждовно врѣме. Сега, ако може. Това сж възможности, тѣ влизать въ програмата прѣзъ тази година. Дали ще може да реализираме програмата, зависи, тя не е лека, тя е доста трудничка. Прѣзъ януари, горѣ на Мусала, въ нѣкоя бурна и дъждовна вечерь. Посрѣдъ нощъ да се мине на Мусала не е лесно. То е една доста трудна задача, въ която ще се развиятъ вашитѣ ясно-видски способности, ще се отворять очитѣ ви, ще виждате съ астрална свѣтлина. Ако може да прокараме тѣзи опити, азъ съмъ увѣренъ, че температурата ви ще се подигне на 100°, и тогава ще кажа: съ тия ученици всичко може да се направи. (Ако може да изпълнимъ тази програма, азъ съмъ увѣренъ, че нѣма да има други мжнотии. Разбира се, ще има други опити. Тѣ седять въ слѣдующето: двама отъ васъ ще ги пратимъ да хванатъ нѣкоя мечка за ушитѣ. (недоумѣние между ученицитѣ). Вие ще кажете: „За-

що трѣбваше да гозоря за тази мечка?“ Забѣлѣжете стѣдующето нѣщо. Вие бѣхте всички сериозни, и азъ бѣхъ сериозенъ, но като казахъ за мечката, всички киснаха да се смѣятъ. Защото влѣзе нѣщо ново, изпжкна великия контрастъ — да хванемъ мечката за ушитѣ. То е опитъ. Знаете ли, че въ мечката има любовь? А, ужасна любовь има, измежду всички животни, почти единствена мечката има най-много чувства, и за туй обидишъ ли мечката, тя не прощава. Та, затуй, като се свържемъ съ нейнитѣ чувства, веднага ще почувствуваме, че въ нея има животъ, затуй може да лѣкува. И човѣкъ, който е боленъ, ако язди на мечка, или мечка да го тѣпче, той оздравѣва. Боленъ, който има трѣска, като се качи на мечка, взима я отъ нѣкой мечкарь, трѣската минава. Защо? Защото мечката има много магнетизъмъ. Тогава, двама отъ васъ, които сж готови, да дойдатъ да кажатъ: „Учителю, азъ съмъ готовъ да изпълня всѣка твоя заповѣдь“. Е, добръ, азъ казвамъ: вие, двамата, които сте готови да изпълните моята заповѣдь — ще хваните мечката за ушитѣ. Колцина отъ васъ ще хваните мечката за ушитѣ? Ще кажете: „Учителю, дайте ни друго, но не туй“. Ако се осмѣлите да хваните тази мечка за ушитѣ, вие ще провървите единъ вѣтрѣшенъ законъ. Това сж символи. Но онази смѣлость, която ученикътъ има, съ нея той

ще провѣри другъ единъ вѣтрѣшенъ законъ Казано
нѣщо въ Бѣлото Братство — да се изпълни, и вие
ще влѣзете въ едно ново течение — да хваните
мечката за ушитѣ. Ако първиятъ опитъ — качването
на Мусала излѣзе сполучливъ, тогава ще дойде вто-
риятъ опитъ — мечката за ушитѣ. Ако не излѣзе
сполучливъ, мечката ще си седи тамъ :

Т м

ПРАКТИЧНО ПРИЛОЖЕНИЕ НА МУЗИКАТА.

2 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
12 X 1922 четвъртъкъ
Ст. София

ПРАКТИЧНО ПРИЛОЖЕНИЕ НА МУЗИКАТА.

Защо е злото, краенъ отговоръ не може да ни се даде И онзи, който е създалъ свѣта, отговоръ за дѣлата си не може да ни даде. Това да го знаете! Не само вие, но и никой, вънъ отъ свѣта, не знае, защо е създаденъ свѣта. Сега, ако нѣкой ви запита: Защо сте дошли тази вечеръ въ този салонъ? Ще кажете, че ви е събралъ нѣкой. Истинската причина никой не може да обясни Нѣкои ще каже: „Азъ трѣбваше да дойда“ Можеше да бъдешъ боленъ, можеше да си счулишь кръста, можеше да имашъ хиляди прѣпятствия, но понеже не се случи това, затуй сте дошли. Ще турите въ ума си мисълта да се учите, а не само да прилагате. Но това да бъде съзнателно, а не да имате такова натегнато състояние Има методи, които спъватъ Когато събудите съзнанието у малкото дѣте да мѣри боя си, когато то започне да мисли, колко е израснало, растенето се спира. Обърнете ли внимание, че трѣбва да бъдете светии, вашето съзнание спира тамъ Всѣки день може да се молите, но нито единъ милиметъръ нѣма да израстете. Като прѣстанете да мислите за това, вашата святостъ ще се увеличи. Святостъта е резул-

татъ. Запримѣрь, нѣкои мислятъ за свѣтлината. Тя нѣма да дойде. Свѣтлината е резултатъ на извѣстни елементи. Като докарашъ въ съчетание тия елементи, тя ще дойде. Ако се тревожишъ за свѣтлината, а не обръщашъ внимание на елементитѣ, които взиматъ участие въ съчетанието на тази свѣтлина, ти из губвашъ основата.

Значи, първото нѣщо, основниятъ принципъ у насъ, това е Любовта, не вашата любовъ, не сегашната ви любовъ, но Любовта, която е създала цѣлия козмосъ Любовта, отъ която произтичатъ всички живи сили въ природата, всичко. Животътъ и него вигъ състояния: и добро и зло, всичко произтича отъ нея. Прѣстане ли тя да работи, всичко ще заспи: и добро и зло, и то ще прѣстане да работи. Слѣдователно, тази Любовъ трѣбва да влѣзе, като основа. Влѣзе ли тя въ живота ни, всичко ще оправи. Значи, има нѣщо въ васъ, което трѣбва да имате прѣдъ видъ.

Сега, тази вечеръ ще имаме едно окултно упражнение по музиката. Ще пристѣпимъ къмъ него, да ви дамъ понятие за трансформиране на енергиитѣ по единъ музикаленъ начинъ. И тъй, ние опрѣдѣляме Любовта така: три качества има въ нейното проявление. Първо, когато Любовта се проявява въ сърцето, произвежда най-нѣжното чувство, чувство, което прониква въ всички други чувства! Слѣдователно, то

господствува навсѣкждѣ, отъ него по-нѣжно чувство нѣма. Това е за сърцето. Тогава, при туй чувство ще се образува у васъ ново сърце. Казва се въ Писанието: „Ново сърце ще направя“. Тамъ законътъ е сщиятъ. Туй чувство, като дойде, то ще създаде сърцето, и ума ни ще се прѣобрази. Казва апостолъ Павелъ: „Ще се прѣобразимъ“. Какъ ще се прѣобразимъ?

Любовта, като дойде въ ума, произвежда най-мекия погледъ. Погледътъ има най-меката свѣтлина, свѣтлина, която прониква на всѣкждѣ, и на която зрѣятъ най-добритѣ плодове; на тази свѣтлина всичко расте и зрѣе. Това е второто качество на Любовта.

Третото качество: когато тя се прояви въ материалния животъ, произвежда най-сладката дума. Тази дума нѣма да бжде нѣщо особено, тя ще бжде една обикновена дума, но само онзи, у когото се е проявила тази любовъ, може да схване тази дума. Може да бжде обикновена дума: „кждѣ отивашъ“, но тази дума ще бжде тъй произнесена, тъй ще звучи, че вие прѣзъ цѣль животъ ще я помните, всѣкога ще ви въодушевява. Слѣдователно, най-нѣжното чувство, най-мекиятъ погледъ и най-сладката дума. Питамъ: Ако вие, сега, може да кажете най-сладката дума, какво ще бжде за васъ? — Щѣхте да бждете най-добритѣ ученици. Слѣдователно, ако вие можете да кажете

тази дума, всинца ще бъдете на небето. Слѣдъ като се прояви туй нѣжно чувство, то произвежда изяснената Любовь. Туй чувство произвежда и чистота. Само тогава можемъ да бъдемъ чисти. Безъ туй чувство, чистотата е невъзможна. Щомъ туй чувство се прояви въ душата ви, тогава може да очаквате тази Божествена чистота въ васъ. Второ, когато се появи този мекия погледъ, непременно ще дойде тази свѣтлина въ ума ви. И когато дойде сладката дума, непременно ще се прояви свободата въ душата ви. Слѣдователно, това сж трѣтъ качества, които трѣбва да ги имате. Вънка отъ тѣхъ, колкото и да философствувате, колкото и да си туряте каквото и да е друго опрѣдѣление, всё ще се поставите на единъ фалшивъ пѣтъ. Тия нѣща азъ съмъ ги провѣрилъ деветдесетъ и деветъ пѣти, и опититѣ, които съмъ правилъ върху тази основа, сж ми дали отлични резултати, безъ никакво изключение. Казвате: „Не може ли по другъ начинъ?“ Азъ казвамъ: абсолютно не може! Азъ съмъ опиталъ всичкитѣ системи, разбирате ли? Всичко съмъ приложилъ. Тази система е система на природата, тя е Божествена, тя е система безъ изключение. Искамъ да ви дамъ единъ положителенъ отговоръ, че е така. Вие седите нѣкой пѣтъ, и си мислите: единъ човѣкъ, който говори за Бога, трѣбва ли да пѣе, трѣбва ли да свири? Религиознитѣ хора иматъ смѣшни възгледи.

Святиятъ човѣкъ да вземе цигулката и да свири! Той трѣбва да бѣде мълчаливъ, като джбъ. Не, отъ лицето на святия човѣкъ ще блика свѣтина, и тои ще говори най-много: „Ти внимавай, ти внимавай!“ На всички говори, всѣкиго туря въ правия пѣтъ. Той вдига най-големата гюрултия. И, като го туришъ нѣкъждѣ, трѣбва да го загасишъ, трѣбва да туришъ единъ кранъ, да го затворишъ нѣкъждѣ, но пуснишъ ли го, той казва: „Дръннъ, дръннъ“. Понеже святиѣ хора вдигатъ най-големъ шумъ, затуй хората не ги искатъ въ свѣта. Защо не ги искатъ? Казватъ: „Не мога да го търпя“. Не можешъ, разбира се. Сега, огъ васъ искамъ разумна свобода, и вашиѣ отношения трѣбва да бѣдатъ, единъ къмъ другъ, естествени. Ще бѣдете естествени, безъ никакви приструвки. Не говоря за откровеностъ, защото има една откровеностъ, която е неестествена — откровеностъ естествена, откровеностъ чистосърдечна, като дѣте, като Божествено дѣте, за такава откровеностъ говоря. Ще пѣешъ, когато ти се пѣе; ще запѣешъ, и не се бой, който и да е тамъ. Има имало болень. Ако твоята пѣсенъ е Божествена, този болень ще стане отъ леглото си, и ще оздравѣе. Той ще ти каже: „Благодаря, че ми запѣ“. Има пѣсенъ, която дразни хората. Тогава не пѣй.

Тази вечеръ, ще имаме едно упражнение: „Сила жиѣа изворна текуща“. То ще бѣде първото окултно

упражнение по музиката. Ние ще се отклонимъ отъ всички музикални правила. Сега, ще кажете: „Ама туй не е по правилата на музиката“. Задръжте си за васъ тази ваша музика. Вашата музика я дръжте отъ вѣнка, а тази вечеръ ще изпълнимъ едно упражнение по окултната музика. Ако можемъ да го усвоимъ, добръ, ако не, за другъ пътъ ще го отложимъ. (Учителятъ нагласява цигулката си). Сега, поразпуснете се малко, ще пѣте, нали? Поотпуснете си гърлата! Нѣкой ще каже. „Азъ съмъ старъ“. Никакви стари хора не искаме, а пѣзци. Азъ ви считамъ всички сега за хоръ. Другитѣ ще ви избиратъ, ще опитватъ гласоветѣ ви на цигулка. Азъ не ви избирамъ, ще ви взема всички тъй както сте, и считамъ, че можете да пѣте. Сега, ще се тонираме. Тониране е това. (Учителятъ свари на цигулката, и пѣе упражнението: „Сила жива изворна течуща, сила жива изворна течуща, зум мезум, зум-мезум, бином тумето, зум-мезум, зум-мезум, бином тумето“.) (Всички заедно изпълне нѣколко пѣти упражнението). Половината отъ пѣсента е неизвѣстна. Сега, съ тази пѣсень ще опитаме какъ се прѣвърщагъ енергиитѣ. Добръ, тия думи могатъ ли да се пѣятъ на другъ гласъ? Може ли да по нотираме? Значението на думитѣ въ първата половина отъ упражнението, ги разбирате, но на другата половина — не. Значи, онова, което не знаете, може да го

пъете. Следователно, ние можем да направимъ и онова, което не знаемъ. Ние ще ви създадемъ редъ окултни упражнения. Сега, да изпъемъ пакъ упражнението (Всички го изпъхмe). Свършена работа! Още веднъжъ! (Изпъхмe го още веднъжъ).

Сега, думитъ въ това упражнение сж нагласени на тонове, които сж въ възходяща степенъ. И вибрациитъ имъ сж такива. Тъй че, когато искате да се точирате, може да пъете това упражнение. Щомъ пъете, всъкога ще се тонирате. Не разположени сте, започнете. Сега, съ туй упражнение ще направите опитъ. Имате най-лошото разположение, ще изпъете упражнението, и ще видите резултатитъ, само ако не забравите гласа. Гледайте да запомните гласа. Изпъйте го още веднъжъ! (Изпъхмe го още веднъжъ). Думитъ „зум мезум“ въ окултната музика регулиратъ, тъ сж равнодѣйстващи сили, сили, които регулиратъ всичко „Зум-мезум“ тъ сж мърка „Тумето“ има едно отъ най-хубавитъ съдържания, но понеже съдържанието е толкозъ хубаво, азъ не искамъ да ви го прѣведа, защото ще се опетни. Тъй ще го пъете, безъ да знаете прѣвода. Сега, вие може да го тълкувате, какъто искате, всъки може да му даде какъвто иска прѣводъ. Трѣбва да знаете, че това и редъ други упражнения сж необходими за васъ. Тия упражнения нѣма да ги изнасяте навънъ, за школата сж.

Вие ще правите опити съ тях, и когато сте убедени въ силата имъ, ще ги кажете. Нѣма да ги изнасяте навънка, ще правите опити, ще наблюдавате, и единъ день, когато ще имате резултати, тогава може да ги повѣрите. Но вие ще кажете: „Нали това е едчо благо, защо да не го повѣримъ на свѣта?“ Какво ще го повѣрявате, другитѣ хора си иматъ пѣсни. (Я го изпѣйте пакъ! Изпѣхме го наново).

Нѣкой пжтъ, като дадете концертъ, туй ще го турите между номерата, като куриозъ, да изненадате публиката, да видимъ какъвъ ефектъ ще произведе. Половинага е на български, половината — на езикъ, който не го знаете. Още веднѣжъ! (Пакъ го изпѣхме).

Сега, въ ума ми има една мисль: да ви повѣря ли втория гласъ, или да го задържа за другъ пжтъ? Защото, щомъ вземемъ втория гласъ, ще се измѣни настроението ви. Първиятъ е въ мажорна гама, а вториятъ е даденъ въ минйорна гама. Хайде, още веднѣжъ го изпѣйте! (Изпѣхме го още веднѣжъ).

Сега, именно, при условията, въ които живѣемъ, трѣбва постоянно тониране, а музиката, това е единъ отъ великитѣ Божествени методи за тониране. Трѣбеа да пѣемъ, за да се тонираме, и всички трѣбва да пѣемъ. Докато пѣешъ, тонирашъ се, прѣстанешъ ли да пѣешъ, отслабвашъ. Постоянно пѣние, пѣние, за да се тонираме. Я още веднѣжъ го изпѣйте! (Учи-

тельтъ свирѣше на цигулка, и ние всички изпѣхме упражнението два пѣти) Вижъ, какъ лесно се усвоява! Вижъ, какви опитни пѣвци сте всички! Значи, първото упражнение е много сполучливо, прѣпоръчва ви. Ако ти може да завършите, отлична е работата. Още веднѣжъ го изпѣйте! (Изпѣхме го всички още веднѣжъ). Всѣкога ще спазвате правилата, да не изопачавате. Като пѣете „зум мезум“, да не дойде тамъ да протакате. Това е упражнение, не е пѣсень. Това азъ го наричамъ окултно упражнение, думитѣ сж нагласени на особени гами. Ще минемъ къмъ окултната музика, за да може да се пробудятъ нѣкои висши чувства. Тѣ могатъ само чрѣзъ музика да се пробудятъ, да дадатъ новъ импулъсъ Още веднѣжъ! (Изпѣхме пакъ упражнението). Вѣрвамъ, че нѣма да го забравите, нали? Още веднѣжъ! Всички пѣемъ упражнението.

Азъ взимамъ тия окултни упражнения по музика, макаръ че тѣ сж доста трудни, но тия окултни упражнения служатъ за прѣвърщане на енергиитѣ. Запримѣрь, техникътъ, или човѣкътъ на съврѣмненната наука, знае да прѣвърне водата въ пара, парата може да прѣвърне на електричество, и да я впрегне на работа. При какви условия? — Ще я ограничи, ще я тури въ единъ котелъ, ще я нагрѣе, ще я сгорещи. По сѣщия начинъ и ние трѣбва да знаемъ да прѣ-

върщаме тия енергии. Една неприятна мисъл, едно неприятно желание, или едно неприятно чувство може да го туришъ на огъня, да го нагорещишъ, и да ти извърши такава приятна работа, както парата, но, знание трѣбва. Ако нѣмашъ знание, нищо не можешъ да направишъ. Не само да мислимъ, че знаемъ, но, знание трѣбва! Туй знание е потрѣбно, защото въ окултизма всѣкога се развиватъ отрицателни сили. Въ всѣка една окултна школа най-първо се развиватъ отрицателнитѣ сили въ такъвъ грамаденъ размѣръ, че ако не се взематъ мѣрки, много пѣти ученицитѣ пострадватъ. Напримѣръ, въ християнството, защо пострадаха християнитѣ? Защо се повдигна гонение противъ християнството? Християнството бѣше окултна школа. Християнитѣ, като изгубиха правилата отъ Христа, вслѣдствие на това се набраха много отрицателни сили, и като не знаеха какво да ги правятъ, какъ да ги трансформиратъ, повдигна се цѣло гонение противъ тѣхъ, докато се намѣри проходъ. И, ако и вие изгубите методитѣ, които ще ви дамъ, ще дойде сѣщия законъ. Той не може да се промѣни. Християнитѣ казватъ, че езичниците бѣха недоволни. Не, не е тази причината, но онази набрана окултна сила, която трѣбваше да впрегнатъ на работа, не се използва. Напримѣръ, дойде идеята за комуна. Християнитѣ казаха: „Не е врѣме за комуна“. И други благо-

приятни условия и сили дойдоха, и останаха все неизползувани. Тогава дойде гонението. Всъкога ще помните това. Законътъ е сжщиятъ. Ако една благородна мисль дойде, ако едно мѣроприятие се дава вжтрѣ въ живота ви, като условие, да го приложите, и не го използвате, ще дойде гонението, непрѣменно ще дойдатъ нещастията. Туй е, като двѣ и двѣ четири. Напримѣръ, имате синъ, той иска да слѣдва по музика, но вие, като баща, ще кажете: „Музиката не е полезна, не е доходна, стани докторъ, то е по-доходно“. Ако ти му се наложишъ, синъ ти постоянно ще ти казва: „Лзъ искахъ едно врѣме да стана музикантъ, но ти ме прати за докторъ“. Той постоянно ще ти прави тия неприятности. Та, онова, което се събужда въ васъ, разработвайте го. Всѣки ще работи върху себе си. Сега, когато казвамъ, че ще работимъ върху себе си, това е една приятна работа. Сега запримѣръ, туй упражнение можахъ да го отложамъ тази вечеръ, можахъ да кажа тъй: тѣ не сж още готови, трѣбва да ги събера нѣкой пжтъ, да ги приготвя, че тогава. Но, казвамъ: ще направя опита изведнѣжъ, безъ всѣкакво приготовление, то е най-простото упражнение, да видимъ, какъ ще го схванатъ. Може да излѣзе съвсѣмъ несполучливъ, всичко може да стане. Но, въ окултната наука, човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ. Рѣшишъ нѣщо, не мисли за послѣдствия-

та. Ти го направи, та, каквото излезе. Ти го направи, а отъ невидимия свѣтъ, който взима участие въ всичкитѣ наши работи като видятъ доброто ни желание, тѣ всички се притичатъ на помощъ, и половината тѣ ще го извършатъ. Не мислете, че вие извършвате всѣко желание. Трѣбва да бждемъ смѣли и рѣшителни. Смѣлъ и рѣшителенъ е човѣкътъ на любовта. Безъ любовта хората сж крайно страхливци. Благородство безъ любовъ нѣма, и знание и интелигентностъ безъ любовъ нѣма. Да се не лъжете! Любовта е основа на всѣко нѣщо, тя е основа на абсолютната, безграничната Любовь, която движи свѣта. Всѣко движение е движение на любовта. Моята ржка се протѣга, туй движение не е съзнателно, но то е въ зависимость отъ тази любовъ. Азъ искамъ да ви помогна. Ние виждаме, че всичко въ свѣта се движи. Тия облаци се движатъ. Мислите ли, че тия облаци се дзижатъ отъ само себе си? Не, задъ тѣхъ стоятъ интелигентни същества, които ги движатъ. Тия облаци се приготвяватъ да ни полѣятъ земята, да расте всичко. Та, слънцето, цѣлиятъ козмосъ, земята, прилизи и отлизи, всичко, което се движи, то става по закона на Любовта — разумно. Послѣ, сродството на елементитѣ — афинитета, то е основано на закона на Любовта, обичъ иматъ елементитѣ помежду си. И послѣ, ще имате слѣдното понятие: любовъ-

та ние не я произвеждаме. Богъ е Любовь, и Той не може да се раздвои въ себе си. Нѣкои казва: „Ти не ме обичашъ“ Не мога да те обичамъ. Да не се лъжете. Свѣтскитѣ хора може да се обичатъ, но вие не може да се обичате. вие може да бждете изразъ на тази Любовь. Богъ е Любовь, Той не може да се раздѣли. Тогава, когато кажешъ „ти не ме обичашъ“, ти правишъ упрѣкъ на Бога. Ако ти си готовъ за Любовта, тя ще дойде, и ще се прояви. Любовта всѣкога дѣйствува Сега, всички седите и казвате: „Той не ме обича“. Не се лъжете, то е самоизмама. Нали живѣешъ, животътъ произлиза отъ любовта. Ти трѣбва да съзнаешъ, че животътъ ти е даръ, любовенъ даръ. Не можешъ да се движишъ, нали? Вложи мисълта, щомъ се движишъ, да благодаршъ. Го е отъ Бога. Ако нѣкои ходи, ние казваме: „Той много митка“. Ами че живиятъ чозѣкъ трѣбва да се движи. Само инвзлитѣ седятъ, не могатъ да се движатъ. За нѣкоя жена казваме: „Тя много митка“. Ами че какво лошо има въ туй миткане? Животъ има въ туй. Утрѣ, като стане инвзлитъ, легне въ леглото, всички ще кажете. „Дано стане“. Кое е по-хубаво, да митка, или да лежи на гърба си? Азъ бихъ прѣдпочелъ да митка. И ще ви дамъ едно ново схващане на живота. Положителното въ живота, хъмъ него ние ще се стремимъ. Движението, тоза

показва, че има животъ; животътъ показва, че има любовъ; любовта показва, че нѣкой заради насъ мисли. Тѣй е Никога не се стремете да ограничите любовта. Тази любовъ е слѣдующата. Азъ ще ви приведа примѣръ При мене дойде единъ анархистъ, когато бѣхъ въ Русе, младъ момъкъ, прѣдполагамъ на 23 – 24 години Кой го е обърналъ? Той самъ е дошълъ до едно заключение за Бога, разправи ми своята опитност. Краенъ анархистъ е, и казва: „Влюбихъ се въ една мома, и въ тази мома видѣхъ Бога, повѣрвахъ, че има Господъ Когато залюбихъ, въ моята душа се зароди енергия да работя за Бога, да жертвувамъ всичко, да работя за човѣчеството. Но, дойде единъ прѣломъ, и тя се изгуби. Изгуби се тя, и останаха черни петна въ моята душа, изгубихъ силата си“. Черни петна останали. „Когато изчезна любовта, на мѣстата, дѣто е била свѣтлината, забѣлвахъ, черни петна останаха въ душата ми“. Тои отишълъ по далече. Казва „Виждамъ, че Христовото учение е нѣщо повече Ако моята душа и сърце бѣха толкова широки, щѣхъ да любя всичкитъ хора, и не щѣхъ да прѣтърпя тази криза. Но, понеже сърцето ми е малко, като изгубихъ една отъ овцитѣ, съкрушихъ се. Желая, сега, душата ми да се разшири, че да обичамъ всичкитъ, както нея обичахъ“. Тѣй всички трѣбва да обичаме. Всички тия растения, цвѣта,

бубулечки, млѣкопитаючи, всички, които влизатъ въ кѣбе, да чувствугатъ, че Богъ живѣе, че всичко ти е мило, на всичко да давашъ неговата цѣна. Само така може да разберешъ великия законъ на Любовета, и тогава нѣма да прѣтърпѣвашъ такъвъ крахъ. Сега, жената се привързва къмъ мъжа, мъжътъ се привързва къмъ жената. Не се самоизмамвайте! Мъжътъ ти не може да ти помогне. Ако ти казва, че може да ти помогне, ти не гсвори истината. Той може да ти помогне 50¹/₁₀. Ако ти качешъ на мъжа си: „Азъ ще ти помогна“, и ти не говоришъ истината. Ти можешъ всичко, но като си невѣжа, какъ ще му помогнешъ? Великиятъ законъ, който ръководи съзиданието, той иска да ни покаже, че сме невѣжи. Ти казвашъ на мъжа си: „На менъ уповай, на твоята възлюблена Станка“. Провидѣнието всѣки день ни показва, че ние нищо не може да направимъ. И тогава, знаете ли, единъ отъ нашите приятели, на когото името било Димитъръ, правилъ сеанси „Ти си“, казва му духътъ, „Стоянъ Станчевъ“. „Азъ съмъ Димитъръ“. „Не, не, ти си Стоянъ Станчевъ. Стоянъ си, защото стоишъ до медиума, а Станчевъ си, понеже стана причина той да проговори“. Разболѣ се мъжътъ ти, намирашъ се въ чудо, огивашъ да търсишъ лѣкаръ. Защо не му помогнешъ, нали можешъ? Ти казвашъ, че го обичашъ. Ами че ти, като го обичашъ, защо не можешъ да му помогнешъ? Това е първата лъжа,

първото изобличаване въ този законъ на Любовта, че ние показваме, какво онзи, когото любимъ, не можемъ да му помогнемъ. Онзи, когото любимъ, като идемъ ние при него, той трѣбва да оздравѣе. Такъвъ е законътъ. Хората измиратъ, защото не се любятъ. Любишъ ли нѣкого, като отидешъ при него, тѣзи силни вибрации на любовта, които се отдѣлятъ, ще му помогнатъ, и той ще се подобри. Сега, вие ще кажете туй-онуй. Не, не! Туй е истината, нищо повече. И тъй, ако искате да познаете, дали имате любовъ, идете съ смирение при нѣкой боленъ, и въжте, подобрява ли се положението му. Ако се подобрява, ще се радвате, но влоши ли се, ще се върнете, и ще се молите на Бога. — Не сте толкозь горещи. Ще си признаете истината. Сега, другото доказателство. Нѣкои казватъ, че иматъ любовъ. Хубаво, ако вие се грѣете на слънцето, и се натоплите, че се изпотите, тази горещина огъ васъ ли е, или не? Тази топлина не дойде ли отъ слънцето? Ако нѣкой ви попита, вие ще кажете: „Отъ моя организъмъ е“. Не, не е отъ твоя организъмъ, но ти си единъ акумулаторъ на тази Божествена топлина, и тя се изявява. А когато ти имашъ Божествена Любовъ, нѣма да кажешъ, азъ съмъ, който отдѣлямъ топлината, а ще кажешъ: „Азъ събрахъ тази Божествена Любовъ, и я проявявамъ“. Та, сега отъ всинца ви искамъ наи-

първо: най-нѣжното чувство, най-мекия погледъ и най-сладката дума. И за туй, тази вечеръ, ви пѣя тази пѣсень. Азъ никога тукъ съ цигулката си не бихъ дошълъ да ви свира. Плащате ли ми нѣщо вие?— Ако азъ ви дамъ единъ концертъ, трѣбваше да платите най-малко по 50 лева. Вие нищо не плащате, и не само че не плащате, но като влѣзете въ дома си, не го прилагате. Е-е, казвамъ: прѣкалихте го! Ще го приложите, понеже е необходимо за вашето развитие. Ще работите, и, като излѣзете навънка, ще се поставите на такова мѣсто спрѣмо туй слънце, че всички ще бждете изразители на тази Любовь. Единъ день, когато Богъ доиде да се засели въ васъ, законътъ ще се измѣни: тогава вие, вжтрѣ въ васъ, ще бждете едно слънце, и чрѣзъ васъ ще се прояви слънцето. Богъ ще бжде въ насъ, и Любовьта ще се проявява. Понеже ние говоримъ, че чрѣзъ Любовьта всичко може да направимъ, нека приложимъ този законъ. Нѣма да казваме, като другитѣ: „Поправи се!“ Ако нѣкой братъ трепери, студено му е, ти му казвашъ: „Не трепери“. Не, вземи го, стопли го, и веднага той ще утихне. Не му казваи тъй: „Не трепери“. Ти го морализирашъ. Вземи го въ къщи, и го стопли, и този братъ ще каже: „О, колко е хубаво“, и нѣма да трепери. Сега, между насъ всички треперения трѣбва да прѣстанатъ.

Хайде, изпѣйте „сила жива“. (Изпѣхме упражнението нѣколко пѣти. Учителѣтъ изпѣ на новъ гласъ същото упражнение). То е същото упражнение, само че трансформирано отъ единъ гласъ на другъ. Хайде, помнете се да го изпѣете. Може би, вториятъ пѣтъ ще упражнимъ този гласъ.

Сега, ни най малко не се смущавайте, че не можахме да свършимъ упражнението. Азъ нарочно го оставихъ, за да се роди въ васъ една мисль, да работите, да се развива музиката. Законътъ въ окультизма е такъвъ: щомъ се разрѣши единъ въпросъ, десетъ въпроси трѣбва да останатъ неразрѣшени. Първиятъ гласъ знаете, вториятъ всѣки да се старее да си го припомни. По единъ или по другъ начинъ, като правите усилия, той ще доиде, тои се е запечатилъ, и ако вие се нагодите, гласътъ ще дойде. Отъ васъ ще изкараме добри пѣвци. Слѣдъ една година старитъ ще иматъ гласове, като на младитъ. Ако пазите правилата, гласътъ ви ще се възобнови.

Гдѣ искате да бжде събранието въ недѣля, тукъ, въ Турнъ Ферайнъ, или въ Опълченска? Послѣ, какъ искате, упражненията да бждатъ — въ четвъртъкъ вечерта, или въ недѣля вечерь? По-добръ ще е да оставимъ тия упражнения за въ недѣля вечерь, понеже много отъ провинцията не могатъ да се събиратъ въ четвъртъкъ, а въ недѣля вечерь всички.

имагъ условия. Четвъртъкътъ може да бжде свободенъ за други събрания. Искаме да спестимъ единъ день. Значи, въ недѣля, пакъ въ 7¹/₂ ч. вечерята. Отговарятъ: „Да въ недѣля не сме заняти, можемъ и по-рано да почваме“. Хубаво, тогава въ седемъ часа.

Упражняваите се всички въ музиката. Безъ музика, въ училището, не може да бждете ученици. Въ школата, музиката е единъ отъ необходимитѣ прѣдмети, и всички ще упражнявате музикалното си чувство. Ще бждете музикални, ще пѣте, ще свирите. Най-малко, трѣбва да знаете да пѣте. Всинца, може би, нѣмате възможностъ да се занимавате инструментално, но за пѣсне, всички безъ изключение, можете. Думата: „не може“ е изключена. Вижъ, за инструменталната музика, тамъ може да кажете: „не можемъ да свиримъ“, но който каже, че не може да пѣе, не му се прощава. Господъ е турилъ цигулка на всички, гърлото ви. Онази външна цигулка нѣмашъ, но тукъ вътрѣ, цигулка имашъ, и ще пѣешъ. И за всички, и млади и стари, правило е въ насъ: ще пѣемъ. Послѣ, нѣма да се свѣнимъ отъ хората, какво ще кажатъ. Нашитѣ пѣсни ще бждатъ неподражаеми. Ние ще покажемъ на музикалния свѣтъ, че има нѣщо повече, отколкото тѣ разбиратъ. Ще имъ дадемъ единъ по-тикъ. И тѣ мислятъ, че сж музикални. Ние се радваме, че тѣ така мислягъ и работягъ. И хубаво, тѣ при-

готвятъ пята. Ние имъ благодаримъ. Тѣ сж изработили доста хубавъ инструментъ, цигулката, но отъ чисто окултно гледище, тя може да прѣтърпи извѣстно видоизмѣнение. Тамъ, додѣто днесъ сж достигнали цигулкитѣ, повече, по никой начинъ, никакво видоизмѣнение не могатъ да прѣтърпятъ. Отъ триста години насамъ, цигулката не се е измѣнила. Тѣ сж достигнали до крайния прѣдѣлъ. Но, по окултенъ начинъ, цигулката може да бжде измѣнена, обаче трѣбва да се пробудятъ у човѣка онѣзи вжтрѣшни музикални чувства. Щомъ се събуди музикалното чувство, ще се намѣри маисторъ, които ще приспособи цигулката. Но за сега цигулката е достатѣчна. Съ цигулката може да се взиматъ не само половини тонове, но и четвъртни. Между единъ точъ и половината тонъ има други тонове, а тѣ може да се взиматъ съ цигулката. Всички тонове, които може да се взиматъ съ цигулката, могатъ да се взиматъ и съ гласа. Ще пѣете. Искамъ да бждете отлични пѣвци, да не се стѣснявате, защото нѣкой отъ васъ иматъ хубави гласове, но необработени. И между младитѣ, и между старитѣ, мъже или жени, има отлични гласове, но сж огрубѣли по съвсѣмъ други съображения: ядете лютичко, трѣвожите се. Всѣка трѣвога се отразява върху ларинкса. Послѣ, когато дѣйствувагъ низшитѣ чувства, страститѣ, тия гласни органи загрубяватъ. И забѣлѣжете, ония

хора, които сж груби, и гласътъ имъ съотвѣтствува на тѣхния характеръ. Понеже музиката е една сила, съ нея може да се разрушатъ много лоши работи. Напримѣръ, нѣкои жени се чудятъ, какъ да укротятъ мъжетъ си. Ако жената може да пѣе сладко, когато мъжътъ спи дълбоко, на другия день, сутринята, като стане, той ще бжде мекъ, като памукъ, и ще има най-хубавото настроение. Жената да му изпѣе най-хубавата пѣсень. Но тя какво грави? Като заспи той, заканва се надъ главата му: Хм . . ! И той, като стане на другия день — такъвъ ще бжде. И тои почне: Хм . . ! Българитъ иматъ една поговорка: „Каквото повикало, таквозъ се и отзовало“. Спи мъжътъ. Изпѣи му най-хубавата пѣсень, и като стане, тои ще бжде другъ.

За въ бждеще, музиката ще бжде, като единъ методъ за възпитание на дѣцата. Поне дѣцата може да се възпитаватъ съ музика. Затуй, ще гледаме да употрѣбимъ часть отъ врѣмето си само за музика.

Т. м.

ВЛИЯНИЕТО НА МУЗИКАТА, ПЪЕНЕТО И ДВИЖЕНИЯТА

3 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
15.X.1922 г.
Ст. София.

ВЛИЯНИЕТО НА МУЗИКАТА, ПЪЕНЕТО И ДВИЖЕНИЯТА.

Т. м.

Можете ли да изпъете упражнението: „сила жива, изворна, текуща?“ (Изпъхне туй упражнение, а слѣдъ това — „Furfur“.)

Имайте прѣдъ видъ, че окултната музика много мжчно се подава на изучаване. Изисква се остъръ слухъ, съсредоточено внимание; послѣ, човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всички традиции. Сегашната музика, това е прѣдговоръ на окултната музика. Тѣй, както се е развила технически, обикновената музика, тя е приготвителна стѣпка къмъ окултната музика. Въ всичката свѣтска музика има два момента. Свѣтската музика всѣкога е незавършена — въ нея има единъ моментъ на радостъ, вториятъ — на скръбъ; единъ на разрушение, вториятъ на съграждане, и въ края на крайщата, тя ви оставя само съграждане и разваляне, нѣма нищо опрѣдѣлено. Може да направите единъ опитъ. Слѣдъ като сте били нѣкоя вечеръ на нѣкой

концертъ или хоръ, като се върнете, ще усѣтите една тѣга. Направете опитъ! Туй показва, че въ тази музика има нѣщо незавършено. А такова състояние не трѣбва да дохожда. Музиката трѣбва да остави едно радостно чувство въ възходяща степенъ, чувство на творчество. Да творишъ, тогава има музика. Сега, туй не е единъ поводъ или една причина, да ни спре отъ да пѣемъ. Ние разбираме музиката малко въ по-другъ смисълъ. Нѣкои хора раздѣлятъ музиката на свѣтска и духовна. Азъ я раздѣлямъ на музика възходяща, и музика низходяща. Първата е, която разширява, а низходящата е свѣтската музика, кждѣто има тия два момента. Но и едната и другата сж потрѣбни, тѣ се допълнятъ.

Сега, въ музиката трѣбва да има естественостъ. Думитѣ, които пѣемъ, трѣбва да бждатъ съ смисълъ. Запримѣрь, въ езика ни кои думи сж съдържателни? Напримѣрь „гладъ“, тя е съдържателна дума, всѣки разбира глада, но тя е пасивна и отрицателна дума. Гладътъ означава страдание. „Жажда“, „смъртъ“ — тѣ сж съдържателни думи. Ще раздѣлимъ думитѣ на пасивни и негативни. Тѣй ги наричамъ азъ. Много отъ тѣхъ сж активни по естество, но иначе сж пасивни. Запримѣрь, щомъ дойде гладътъ, той разваля настроението. — „Гладна мечка, хоро не играе“, или „гладенъ човѣкъ не може да пѣе“. Дръжте единъ

човѣкъ 4—5 дня гладенъ, и слѣдъ това го накарайте да пѣе — гласътъ му не работи. Но и прѣситениятъ, и той не може да пѣе. Сега, гладътъ произвежда едно състояние на чрѣзмѣрна активностъ, но активностъ, която не е планомѣрна, ритмична, а има извѣстни прѣсекулки, дразнения, възбудено състояние. Когато у сития е обратно. Той има едно настроение обратно на първото, но пасивно. Като се наяде човѣкъ хубаво, нему се доспива. Казва: „Човѣкъ да си поспи малко“. Тия двѣ състояния не съответствуватъ на музиката. Музиката върви по срѣдата. Музиката не е нито въ скръбта, нито въ радостта, тя уравниосява силитѣ, които създаватъ тия състояния въ човѣшката душа. И единственото изкуство, което гради въ всѣко едно отношение, то е музиката. Безъ музика вие нищо не може да извършите. Най-първо, трѣбва да имате едно приятно настроение. А за да имате туй приятно настроение, трѣбва да имате музика въ душата си. Туй музикално настроение трѣбва да го държите. Можешъ и мислено да пѣешъ. Казвашъ: „Азъ не пѣя“. Можешъ мислено да пѣешъ, а това мислено пѣене може постепенно да го материализирашъ, да го прѣкарашъ въ ларинкса си, и да го изразишъ въ думи.

Въ съврѣмненото общество и въ съврѣмнената цивилизация, както и у българитѣ, изобщо, младитѣ

пѣятъ. Българинътъ пѣе, докато е младъ, нежененъ, но ожени ли се, изведнѣжъ не му се пѣе вече. Той пѣе още при особено положение, на свадба, на вечеринка, при ядене и пиене. Той пѣе и прѣзъ работно време — жетва. Но онѣзи, изобщо, които сж минали 45 години, тѣ казватъ: „Ние остарѣхме, нека пѣятъ младитѣ“. Има българи, родени пѣвци, тѣ пѣятъ прѣзъ цѣлия си животъ, и млади и стари. Жената, колкото и да е стара, тя пѣе. У женитѣ туй музикално чувство е силно развито. Разбира се, у васъ всички туй музикално чувство не е еднакво развито. Челото (тази частъ, отъ двѣтѣ страни на челото), трѣбва да бжде развита, широка; ако не е развита, не можете да бждете музикални. Музиката е заложена у васъ, но органътъ ви не е развитъ; материалъ имате, но не сте работили. У нѣкои отъ васъ туй чувство е силно развито. И нѣкои отъ васъ, даже, могатъ да станатъ добри пѣвци, нѣкои може да се научатъ да свирятъ добръ, но, изобщо не сте едни отъ най-способнитѣ ученици. И азъ правя опити по музиката. Вие не сте отъ най-способнитѣ, не сте и отъ най-талантливитѣ. За единъ талантливъ музикантъ се изисква особенъ организъмъ.

Изобщо, всичкитѣ нови религиозни течения, всѣкога започватъ съ музика. Нѣма да считате, че музиката е нѣщо маловажно; не, много важно е, прѣ-

востепенно нещо е тя. Чръзъ музиката може да създадете въ себе си характеръ. Запримѣръ, разгнѣвили сте се, искате да си отмъстите нѣкому, запѣйте „сила, жива, изворна, текуща“, „firfurfen“, и като ги изпѣте 10-ина пѣти, ще кажете: „Хайде, азъ се отказвамъ“. Така ще се свърши работата, и ще спестите енергията си. Вие ще се научите чръзъ музиката да трансформирате енергията си.

Сега, въ окултната музика, ние допускаме извѣстни аномалности. И защо? Ако азъ бихъ ви изсвирилъ една чисто окултна пѣсенъ, този салонъ щѣше да хвъркне. Знаете ли това? Слѣдователно, за да не дойде туй разрушение, ние оставяме извѣстни дисонанси, за да пазятъ равновѣсие. Тѣй и въ човѣшкия животъ — дисонанситѣ, които имате, сж необходими. Злото напр., отъ музикално гледище, то е единъ дисонансъ вжтрѣ въ живота. Ако нѣма този дисонансъ, вашиятъ организъмъ ще хвъркне. За да ви спънатъ, туря се този дисонансъ. Слѣдователно, отъ музикално гледище, дисонансътъ е потрѣбенъ, и слѣдъ него, веднага ще дойде една хармония. И тѣй, ние ще направимъ единъ музикаленъ опитъ, да видимъ, какво може да направи музиката. Ще опитае силата на музиката. Туй е по отношение трептенията на окултната музика. Тѣ сж по-силни, и съ по-къси вибрации. Азъ съмъ забѣлѣзаль, видни музиканти, тукъ и въ

Америка, правятъ тия трептения при свиренето, но тия музикални вълни сж дълги, и вслѣдствие на това, при тия трептения звукътъ не е пълень. Нѣкои много видни музиканти сж достигнали доста нѣщо, дошли сж до границитѣ на окултната музика, но такива може да ги прѣброите на прѣсти.

Чрѣзъ музиката може да правите опитъ върху себе си. Искате да знаете какво е вашето настроение, опитайте се да изпѣете най-простата пѣсенъ, и вижте, какъ ще ви подѣйствува тя; ако можете да вземете тоноветѣ ясни и чисти, безъ да има дрезгавина въ гласа ви, състоянието ви е отлично. По нѣкой пжтъ имате кашлица. Ние знаемъ защо става това. То е, понеже енергиитѣ ви не вървятъ правилно. Дойде нѣкждѣ прѣсекулка, свие ти гърлото, почвашъ да кашлишъ. Ако пѣешъ постоянно, туй нѣщо трѣбва да изчезне. Сега, запримѣръ, има говорители, които, като седнатъ да говорятъ, изпиватъ по нѣколко чаши вода. Защо? Защото този човѣкъ вжтрѣ въ себе си не е музикаленъ. Единъ музикаленъ говоритель никога нѣма да пие вода. Почнешъ ли да пиешъ вода при говоренето, това не е музика. Сега, когато музикантитѣ свирятъ на нѣкоя свадба, наливатъ ги съ вино. Почне ли музикантътъ да пие вино, тои не е музикантъ. Като свърши пѣенето и свиренето — чиста вода. Ако иска нѣкой да бжде музикантъ, туй е пра-

вилото. И онѣзи, които искатъ да пѣятъ, пакъ същото правило трѣбва да спазватъ. Послѣ, трѣбва да избѣгвате много лютитѣ чушки. Киселото — също, лимонена киселина, обаче, може да употребявате. Трѣбва да избѣгвате пиене студена вода, дишане прѣзъ устата; всички тия нѣща сж врѣдителни за музикалния органъ. И когато излизате навънка, за да се оградите отъ простуда, ще съсрѣдоточите вниманието си върху гърлото, ще мислите за ларинкса си, и нѣма да се простудите. Когато умътъ присѣтствува въ гърлото ви, нищо не става. Ще направите опитъ. Много пѣвици изгубватъ гласа си отъ невнимание. Излѣзатъ навънъ, умътъ имъ не присѣтствува въ гърлото, дойде нѣкоя електрическа вълна, и тѣ изгубватъ гласа си. Така и много сестри сж изгубили гласа си. Излѣзешъ ли навънка, умътъ ти да е съсрѣдоточенъ въ гърлото; стопли ли се много хубаво, дойдатъ ли слънчевитѣ лъчи, тогава можешъ да се разположишъ, но седнешъ ли подъ нѣкое сѣнчесто дърво, пакъ на стража. Подъ сѣнка нѣма да спишъ, подъ нѣкоя канара на сѣверна страна — никога! Туй сж прѣдохранителни мѣрки, които трѣбва да спазвате, ако искате да се научите, понеже ще ставате ученици. Та, за въ бъдеще, азъ искамъ отъ васъ да изкарамъ музикални ученици. Сега, младитѣ да пѣятъ, разбирамъ,

но старитѣ, 60 годишнитѣ, азъ искамъ да пѣятъ, да прѣсъздадемъ нашия ларинксъ.

Послѣ, ние ще употрѣбимъ окултната музика и въ другъ случай. Понеже ние нагазваме въ една областъ чрѣзмѣрно активна, тамъ ще срѣщнемъ извѣстни невидими същества, които се укротяватъ само съ музика, затова тя тамъ е необходима. Нападнатъ те лоши мисли, тѣ сж такива невидими същества. Ще почнешъ да имъ пѣешъ. Напримѣръ, да кажемъ, дойдатъ нѣкои същества, такива военни, съ воененъ духъ, и ти, щомъ станешъ, почнешъ да бѣхтишъ този-онзи. Какъ може да ги укротишъ? (Учительтъ свири много тихо, ритмично, съ прѣкъсвания.) Всичкитѣ духове, колкото ги има наоколо, ще си отчдатъ. (Учительтъ свири, и тихо приглася съ уста.) Сега, това сж звукове, които съществуватъ въ природата. (Учительтъ пѣе хм-хм-хм-хм-хм....) Туй сж все окултни упражнения, тѣ сж ритмични. И, тогава, каквото и да е твоето състояние, съ музиката ти можешъ да го измѣнишъ. Сега, тия упражнения може да ги употрѣбишъ и когато си въ едно възбудено състояние, за смѣняване на енергията. Нѣкой пѣтъ, тази енергия може да е толкозъ много набрана, че да избухне, като нѣкоя бомба. (Учительтъ свири). Всѣкога ще минавате отъ силнитѣ къмъ тихитѣ пѣсни — отъ силното къмъ тихото. Българитѣ, когато засвирятъ „Цвѣте мило“. . . . всѣ едно го каратъ.

(Учителят свири). Съвременните музиканти не знаят едно нещо, че от всеки един пръст излизат особени енергии. Да кажем, че аз взема третата позиция с третия пръст, и после, взема басовата струна с втория пръст, ще имате два различни тона по качество и по същество. Онзи, който се занимава с окултната музика, ще види, че упражненията въ нея са малко по-другояче, някои позиции съвпадат, но има особено размъстване. Туй окултно свирене само Паганини го е знаел, и той си е мѣстил пръстите по особен начин. Неговото свирене не могат да го възпроизведат, защото той е свирил по особен начин с пръстите си.

Сега, ще понапрѣгнете ума си малко, да мислите, за да се създаде у вас едно желание да пѣте. Легните си вечерно време, ще си кажете: „Искам да стана музикален, музикален, музикален“. И бждете увѣрени, че щастието ви въ свѣта зависи само от музиката. Търговците загубват кредита си, когато загубят музиката. Всички изгубват, когато изгубят музиката. Тогава ти си неразположен, и този — онзи човекъ ще ги оскърбиш, ще си създадеш неприятност. Пъкъ щомъ си музикално настроен, ще пѣеш, и ще се отнасяш музикално. Ако ние сме музикални, ще говоримъ естествено. И затуй, бихъ желалъ, когато излизате въ природата, да се вслушва-

те въ нея. Вие не сте се вслушвали въ течущитѣ извори. Каква приятна музика има между малкитѣ камъчета! Пъкъ въ нѣкои мѣстности, въ нѣкои гори, когато шумолятъ тамъ листата, особена музика има! Когато влизате въ природата, отъ тамъ ще черпите вдъхновение. Не се ли вслушвате въ пѣенето на природата, нищо нѣма да научите. Всичкото изкуство е тамъ! Да се вслушвате какъ пѣе изворътъ, послѣ да разбирате гласа на животнитѣ, на птичкитѣ, особено, какъ започватъ, какъвъ концертъ има, и най-послѣ, басоветъ какъ идватъ да пригласятъ. Цѣлъ оркестъръ е туй! Единъ музикантъ, който има туй ухо, ще чуе това, което никога въ живота си не е чулъ. И, ако нѣкой съврѣмененъ музикантъ би написалъ нѣкое музикално творение, какъ птичкитѣ започватъ своята молитва, той би произвелъ цѣлъ фуроръ. Нѣкои се опитватъ да подражаватъ на гърмотевицата. Мжчатъ се да схванатъ най-грубото, но и туй не могатъ. Впрочемъ, тия най-грубитѣ гласове донѣкъдѣ сж успѣли, налучкали сж ги, но, какъ пѣятъ птичкитѣ, тѣ още не могатъ да имъ подражаватъ; само нѣкои цигулари могатъ да подражаватъ. А въ окултната музика всичко туй е подражаемо.

Та, сега, като ученици на окултизма, ние не искаме да станете музизанти, но да разбирате окултната музика, да се ползвате отъ нея. Сега, нѣкои,

които сж религиозни, ще кажатъ: „Ами ония четива?“ Всѣко едно четиво, като го четешъ, ако имашъ музикално настроение, ще го разберешъ по единъ начинъ, а ако нѣмашъ музикално настроение, ще го разберешъ по другъ начинъ. И всѣкога Божествениятъ Духъ работи музикално. Той, когато дойде, никога не говори грубо, музикално говори, и даже, тъй, отмѣрено. Въ Божествения езикъ нѣма излишни думи. Думитѣ сж малко, но съдържателни. Всички думи сж опрѣдѣлени, не можешъ да имъ дадешъ двѣ значения. И много думи отъ Библията иматъ нѣколко значения. Туй не е свещенъ езикъ. Свещениятъ езикъ е неизмѣняемъ! Има такъвъ езикъ, и той е чисто Божественъ. И само онзи, който е разбралъ музиката, той ще разбере този езикъ, ще разбере Божествената поезия на нѣщата.

Та, ще започнете отъ музиката, и само така ще се облагородите, и ще създадете характеръ. Безъ музика, всички усилия, въ каквото и да е направление отправени, ще бждатъ напразни и парализирани. И за туй, азъ бихъ желалъ, мнозина отъ васъ да свирятъ, да пѣятъ. Ще имаме свирци, и щомъ се обяви нѣкъдѣ споръ, нѣкакво недоразумѣние, тѣ ще засвирятъ, и всичкиятъ този споръ ще утихне. Нѣма да прашае особени комисии. Знаете какво ще направимъ? Двама братя се скарать, ние ни най-малко нѣма да споме-

наваме, че сж се скарали, но ще ги повикаме, ще имъ дадемъ единъ концертъ, ще има особени пѣсни за тѣхъ, и тѣ, като слушатъ, ще кажатъ: „Хайде да се примиримъ“. А сега, ако изпратимъ една комисия да ги примири, пакъ ще има споръ. Пъкъ тѣй, ще ги извикаме, ще имъ изсвиримъ нѣщо, и музиката ще създаде това, което другъ не може да направи. Та, отъ туй гледище, ние ще проучваме окултната музика въ нейното приложение. Нѣкои отъ васъ по-скоро ще схванатъ, и тѣзи, които по-скоро схванатъ, менъ ми е приятно. Тѣ нека гледатъ да упражнятъ своя импулсъ върху другитѣ, и у тѣхъ да се създаде този музикаленъ импулсъ. И, азъ желая, всички да сте музикални! Сега, нѣкои сте на опашката, да се не обезсърчавате. Опашката, и тя е потрѣбна. Тѣпантъ, тѣй да го ударишъ, ще се чуе, нали?

И тѣй, музиката е едно спомагателно чувство за развиването на нашитѣ способности. За развиване на нашия умъ, на нашето сърце е потрѣбна музика. И затуй, поетитѣ всѣкога създаватъ своята поезия лѣтно врѣме, когато природата се събужда, когато птичкитѣ пѣятъ, или когато чуятъ, че нѣкоя мома пѣе, и веднага, като се върнатъ, седнатъ „трѣст—трѣст—трѣст“ напишатъ нѣщо. Когато пѣешъ, ти се унасяшъ, не мислишъ, че те слуша нѣкой. Пъкъ нѣкои, пѣятъ за ефектъ, и казватъ: „Дали ме слушатъ?“

Мислишъ ли, когато пѣешъ, когато свиришъ, да те слуша нѣкой, то е обикновена музика. Да свиришъ за себе си, и да пѣешъ за себе си, тогава ще имаме музика. Сега, разбира се, нѣкои отъ по-даровититѣ ученици, ще спомогнатъ много за вашето умствено развитие. И разсѣиването на паметъта, дѣто нѣкои сте разсѣяни, дѣто губите паметъта си, то е по причина, че музикалното чувство въ васъ не е развито. Губенето на паметъта произтича отъ дразнене, трѣвоги, насилия. Съвременниятъ свѣтъ е пѣленъ съ такива трѣвоги, на всѣка стѣпка се срѣщатъ такива трѣвоги. А музикалното чувство постепенно ще прѣмахне тия трѣвоги, и ще даде едно уравновѣсяване на душата. Тогава, умътъ се запазва по-спокоенъ, и паметъта ще бѣде силна.

Сега, изпѣйте пакъ „Сила жива“, но по-тихо. (всички изпѣхмѣ туй упражненіе).

Разбира се, на първо врѣме, всѣка сутринъ, най-даровититѣ отъ васъ, ще отдѣляте за музика 1 часъ, най-даровититѣ, казвамъ, ще отдѣлятъ за музика 1 часъ, сутринъ или вечеръ; може сутринъ да взематъ $\frac{1}{2}$ часъ, и вечеръ $\frac{1}{2}$ часъ, та цѣлъ часъ. Онѣзи — срѣднитѣ, ще се занимаватъ $\frac{1}{2}$ часъ, а другитѣ — 15 минути. Ще се упражняватъ най-малко 15 минути да пѣете. Онзи човѣкъ, който не е разположенъ да

пѣе, като го накарашъ да пѣе, той ще каже: „Е, 15 минути, докато се наглася, това-онова, ще мине врѣмето“. Да, 15 минути сж достатѣчни. Импульсъ само да се даде. Онзи, който трѣбва да се развива, не му трѣбва много. И този импульсъ постепенно ще се усили. Много мѣчно е да дадешъ дълго упражнение на този, у когото тия органи не сж развити, значи, да се откаже отъ музиката. По 15 минути всѣки може — 15 минути, $\frac{1}{2}$ часъ и 1 часъ. Онѣзи, които ще пѣятъ 1 часъ — тѣ сж нѣколко души, десетина души, но не по амбиция, да не кажатъ нѣкои — и ние можемъ 1 часъ, не, ще пѣете по разположение. Щомъ като пѣешъ 1 часъ, да се яви у тебе едно желание да пѣешъ още, и да кажешъ: „Бихъ желалъ да пѣя още, но толкова е опрѣдѣлено, стига толкозь“. Онзи, който пѣе $\frac{1}{2}$ часъ — да каже: „Бихъ желалъ още да пѣя, но толкозь е опрѣдѣлено“. И онзи, които пѣе 15 минути, и той да каже: „Бихъ желалъ да пѣя още, но толкова е опрѣдѣлено“. Все да остане нѣщо, единъ малъкъ импульсъ да ви подтѣква къмъ пѣене. Това е правилно.

Като ученици, ще ви дамъ една тема да я прѣдставите въ музика. Ще ви дамъ нѣколко думи да имъ турите единъ гласъ — кой колкото може. Ако нѣкой не може, нѣма да го считаме за грѣхъ, колкото можете. Ако не можете да го нотирате, ще го

изпете, ще доидете туъ, и о ученици, ще го изпесте — един, втори, трети, четвърти. Това ще бъде едно приятно забавление. Ще имате три насечения с учителя. Той отъ Огънни които са даровити, сътачи оушна музика, и е подобрялъ сесията музика въ селга. Ще почнатъ да се различаватъ отъ другитъ музиканти. Окупната музика не е за сѣга, но тя може да послуша единъ потисъ на сѣрвемнената музика, и всѣки единъ музикантъ може да се ползвѣ, да прѣдстапи пѣснитъ въ малко по друга свѣтлина и свиренето и пѣенето. Казъ трябва да пѣе. Ще имаме единъ начинъ за пѣене, втори начинъ, трети, и на опитъ ще видишъ го какво се различава окупното пѣене. Щомъ пѣеши по окуптенъ начинъ, глѣто запѣешъ, веднага настава тишина. Единъ човѣкъ, които пѣе окуптно, то е заразително, ти не може да се избавишъ, у тебе се заражда едно желание да слушашъ, ще зарѣжешъ работата си, и ще кажешъ „Отлично пѣе!“ Туй, което пѣе, тои го прѣживява, и съ ума, и съ сърцето си, и съ душата си. Ума и сърцето влизатъ сили, цѣлото бигие пѣе. Ма участие, то не може да се изрази съ думи. И народа има нѣкои, даже прости хора, които пѣятъ музикално. Но тѣ пѣятъ само по настроение, не пѣятъ жога.

Тази недѣлна вечеръ не е за единъ окуптенъ

урокъ по музика. Всичкиѣ часове не благоприятствуватъ за една окултна музика.

Сега, допуснете, че васъ ви осждятъ на смъртъ, и ви кажатъ: „Ще ви помилваме само тогава, ако за една година се научите да пѣте хубаво. Ще ви подаримъ живота, само ако се научите въ една година врѣме да пѣте хубаво“. Може ли да се научите? И какъ ще пѣте! И съ какво вдѣхновение! И ще кажешъ: „Какъ да не пѣя? Ще пѣя!“ И дѣйствително, влюбенитѣ пѣятъ добръ. Той казва: „Отъ тази пѣсенъ зависи моя животъ“. Пъкъ онзи, който не е осжденъ на смъртъ, не може да пѣе.

Сега, ако вземете да пѣте думитѣ: „Сила жива“, „Сила жива“, „Сила жива“, питамъ ви: ако нѣкой каже „Жива сила“ и „Сила жива“, едно и сѣщо нѣщо ли значи? Въ окултната наука „Сила жива“ значи, сила, която излиза отъ животнитѣ, а „Жива сила“ — сила, която излиза отъ хората. Едната сила трѣбва да мине прѣзъ животнитѣ, едната излиза отъ материалното, а другата отъ живота, отъ него излиза сила, която е разумна. Туй е окултното значение на „Сила жива“ и „Жива сила“.

И когато казвамъ: „Азъ любя“, това се отнася само до физическото поле, то е материалниятъ човѣкъ — любишъ нѣкого. Но, когато кажешъ „любя“, тази любовъ не е материална, тя е духовна. Когато не

туришъ „азъ“, то не е материално. „Азъ любя“, значи, ти имашъ извѣстенъ интересъ. Като кажешъ „азъ вѣрвамъ“, то е слабо, то е материално, имамъ интересъ да вѣрвамъ. Но „вѣрвамъ“, то е силно. И всички онѣзи думи, които иматъ нужда отъ подкрѣпа, сѣ слаби. „Жаденъ съмъ“ — то е силно. Този, който каже „азъ съмъ гладенъ“, той не е гладенъ. Гладниятъ човѣкъ нѣма време да каже „азъ съмъ гладенъ“. Той съкратява времето и казва: „Гладенъ съмъ“, а не „азъ съмъ много, много гладенъ, че стомахътъ ми“ и т. н. Тъй че, които казва: „Азъ съмъ гладенъ, дълъгъ пътъ съмъ ходилъ“ и пр., той не е гладенъ; гуй да го знаете. Туй е психологически законъ. „Любя“, то е силно. „Азъ много ви любя“ — нищо не люби той, той най-малко люби. И това може да се опита. Тъй седи истината „Любя и обичамъ“, вибрациитѣ на „любя“ сѣ едни, а вибрациитѣ на „обичамъ“ сѣ други. Дали ги съзнавате или не, то е другъ въпросъ. Но, като вземете да пѣте, ще забѣлѣжите това. Само чрѣзъ музиката ще познаете коя дума е по-силна, и коя по-слаба. Запримѣръ, да допуснемъ, че седите при нѣкой скжперникъ. Може да направите единъ музикаленъ опитъ. Той седи, каточели, както казватъ „змия влѣзла въ кесията му“, седи, държи кесияса си, не може да я отвори. Вие почнете да му пѣте „любя“, „любя“ (Учителътъ пѣ тихо

тѣзи думи), и не мислите заради него, ако вие съ това пѣне нагодите този човѣкъ, тоѣ, какво седи, вниманието му за паритѣ ще почне да се отвлича, отвлича, изведнѣжъ ще извади кесията си, и ще я отвори. Наблюдавайте, има такива музиканти, които знаятъ този психологически законъ. Такъвъ музикантъ седи, нищо не казва, не подава шапка, но, като за-свири . . . Майсторътъ-свирачъ, които разбира окултната наука, не ходи да подава шапката. Той, като седне и почне да свири, слушателятъ стане веселъ, нѣкаква идея му доиде, и наипослѣ казва: „Най-послѣ, и азъ да се проявя, като човѣкъ, ще дамъ единъ левъ“. Почне да бърза въ кесията, извади единъ левъ, два . . . Онзи още свири. Този вади 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 20, лв., и като ги даде, нему му е приятно. Но, ако онзи не свири, този нищо не дава. Това сж вибрации, нагодени за разширение на съзнанието. Нѣкои пътъ, азъ ще ви избира единъ такъвъ човѣкъ, и мислено да му пѣте, да видите, дали той ще си извади кесията. Азъ ще ви опитамъ, дали знаете да пѣте. Не е важно само да пѣешъ, но дали можешъ да произведешъ резултатъ. Ако действувашъ върху съзнанието на скжперника, твоята музика е окултна, Божествена, и съ нея можешъ да работишъ. Въ Америка туй го практикуватъ, но нѣкой пътъ не може да успѣятъ, не взиматъ пари. Отиватъ

да пѣятъ, и като пѣятъ, богаташътъ, който може да даде и 10,000 лв., не само че не изважда кесията си, а я затваря и му дава само 20—30 лв., не повече. Тѣ мно го пѣятъ, но не могатъ да засѣгнатъ онази дълбочина на душата. А нѣкои сестри, отиватъ по нѣколко заедно на нѣкое мѣсто, изпѣятъ нѣкоя пѣсень, и този, господариятъ, отвори кесията си, и даде 10, 15, 20,000 лв. за музиката. И по този начинъ събиратъ пари. Други, цѣлъ хоръ отиватъ да пѣятъ и, като се върнатъ, едва ли иматъ $\frac{1}{100}$ отъ туй, което първите нѣколко иматъ. Тѣй че природата отваря кесията само за този, който е съгласенъ съ нейнитѣ закони. Затуй казвамъ, че ние ще работимъ съобразно живитѣ закони на природата. А въ резултатитѣ на живитѣ закони, тамъ нѣма никакви изключения. И послѣ, когаго се свири, когаго се пѣе, ще внимавате, ще се вслушвате въ гласа на другитѣ. Нѣкои отъ васъ не внимаватъ. Най-първо, ако ти неможешъ да владѣешъ гласа си, слушай тѣзи, които пѣятъ по-върно, давай ухо, и се учи отъ тѣхъ. И, ако всинца вие внимавате, по този начинъ ние ще пѣемъ отлично, и въ една година все ще знаемъ повече отъ сега. И тогава ще се улесни работата на тия братя, които се занимаватъ сега съ ръководене пѣенето.

Сега, за окултната музика, азъ съмъ рѣшилъ да опрѣдѣля малко време, нѣколко уроци, и то, да ви

прѣдамъ най-елементарнитѣ нѣща. Има работи, които азъ не мога да ги повѣрвамъ; има нѣща, които рѣдко свиря. Даже азъ, който разбирамъ музиката много добръ, когато свиря нѣкои отъ тѣзи парчета, пулсътъ на моето сърце се мѣни. За сърцето има опасностъ, нѣкой пжтъ то може да спре. Опасни сж тия парчета, затуй много рѣдко ги свиря. Колкото пжти съмъ свирилъ отъ тия парчета, все ще умре нѣкой, затуй, като дойда до тамъ, не барамъ. Защо ще умре? Ако ритъмътъ на това парче не съотвѣтствува на неговото сърце, той ще го умъртви, но ако съотвѣтствува, той ще се въодушеви. Силната музика е опасна, затуй окултнитѣ упражнения сега не се свирятъ. Трѣбва да се подготвите. Азъ съмъ упражнявалъ окултната музика рѣдко, само веднѣжъ съмъ свирилъ, въ Варна. Седѣхъ въ една кжща, вечерно врѣме бѣше. Въ една крѣчма, една тѣпла пияници 10—15 души, се разпѣли, вдигатъ шумъ, каратъ се. Свирихъ 15 минути, утихна въ крѣчмата. Отъ тогава тази крѣчма запустя. Не само това, но и крѣчмарьтъ напусна кжщата. И хазяйката на тази крѣчма казваше: „Напусна ме крѣчмарьтъ“. И не дойде втори крѣчмарь. Но, такива случаи сж рѣдки. Музиката е една сила. Нали Мойсей прѣвзелъ онзи градъ съ тржбене и викъ? Съ музика го прѣвзелъ, съборилъ Ерихонскитѣ стѣни съ музика. Затржбили и вгички

извикали. Туй не е просто извикване, а музикално извикване. И като извикали, всичкитѣ стѣни сѣ рухнали. На сегашнитѣ хора имѣ се вижда смѣшно това. Тази година, нали имахте единѣ малѣкъ опитѣ—сѣ пѣене излѣзохте отѣ читалището въ Търново? Ако пѣемѣ окултно, тѣлпата или ще се разбѣга, или трѣбва да се присѣедини къмѣ насѣ да пѣе. И страшна артилерия е туй! И виждаме войницитѣ, когато трѣгватѣ за бойното поле, всички запѣватѣ, ставатѣ безстрашни. Но, прѣстанатѣ ли да пѣятѣ, обѣрнатѣ гърбѣ и бѣгатѣ. До тогава, докато човѣкъ пѣе, той е смѣлъ и рѣшителенѣ. Прѣстане ли да пѣе, той мисли да бѣга. И онази жена, която прѣстане да пѣе въ кѣщи, азѣ зная какво мисли—ще бѣга. Ще пѣете! Първото изкушение е да не пѣете. Като станешѣ сутринѣ, да си потананикашѣ, да си посвиришѣ съ уста. Ако искашѣ работитѣ прѣзѣ цѣлия денѣ да ти върватѣ добрѣ, да си попѣешѣ 15 минути. Едно правило е това. Може да го опитате. Ще станешѣ сутринѣ, ще пѣешѣ. Жена, която не пѣе, и мѣжѣ, които не пѣе, тѣ не могатѣ да въртатѣ кѣща, и дѣца не могатѣ да възпитаватѣ. Туй е много вѣрно. Направете опитѣ! Нали тази година ще направите опитѣ? Сега, ще провѣрите моитѣ думи. Пѣйте 15 минути съзнателно, и слѣдѣ една година ще видимѣ, какви ще бѣдатѣ резултатитѣ. Съ помощѣта на му-

зичате нишето, а нѣе ще се подобри на малко
50 , а съвсѣмъ оцѣли

Сега да кѣмъ се въ музиката има другъ единъ елементъ, а то е огънѣтъ, затова човѣкъ трѣба да бѣже и да се въжне ществието или аличностъ, а не и съ нея. Но, по нешъ ни да пѣешъ да ги въришъ за пари, паритѣ да сж една отъ подбдителитѣ въ рини, съзрѣлъ си Музиката трѣба да бѣе аръ Пѣешъ ли, ни поменъ нѣма да има въ душа ти за пари Ако нѣкои ти даде пари, да те ишлишъ, че като ти даде 5 или 10 лв, та съ това ти е платилъ Музиката е нѣщо, което не може да се плати Едно парче изсвирене окултно, съ нищо не може да се откупи!

Та, по този начинъ, оцѣзи, които свирятъ на пияно, които свирятъ на китара, цигулка, ще имъ дадемъ окултни правила, какъ да си държатъ лѣжоветъ, какъ да свирятъ, ще имъ дадемъ упражнения за това. Послѣ, ще имъ обѣрнемъ внимание, какъ да си държатъ прѣститѣ, но нѣма да разправятъ това на другитѣ цигулари Тия упражнения ще ги въжк вате тукъ тамъ, но не всѣкога.

Сега, ако поискамъ единъ отъ ученицитѣ да изпѣе една пѣсень, би ли изпѣлъ нѣкои изведнѣжъ, безъ да мисли? Азъ ще покана да пѣе нѣкои, които има хубавъ гласъ Първото, което ще се яви у васъ

е, че ще се състязавате ще мислите, че тъй чаюно
 по ви ся критици Не не ся критици Тукъ всички
 ся критици, дженици тукъ критика нѣма Които се
 съгласи, да купе само 1, или еди въ куплетъ отъ
 нѣкоя гласъ Тѣмо прѣдложимъ на гласуваче, съглас
 ни ли се нѣкои да пѣе? Азъ зная, че всинца не сте
 разположени да пѣете Полосвината отъ васъ не сте
 разположени да пѣете (Учительтъ пѣе и свири на
 човъ гласъ „ста язва“) Е, пигамъ, сега, може ли
 да нѣмашъ разположение, ако можешъ така да си
 пѣешъ? Можете ли да отбѣлѣжите нѣщо, т е да
 нотирате пѣсенята? Малкото, което доловите, печал-
 бата отъ това е ваша

Сега, нѣкои отъ тия упражнения ще внесемъ въ
 нѣкои ваши концерти, и ще забѣлѣжите ефекта въ
 публиката Въ срѣдата, тѣи, между другитѣ номера, ще
 турите едно окултно упражнение, само да видите ефек-
 та, да видите на опитъ какво брожение ще се про-
 изведе, като вмъкнемъ туй упражнение Веднага ще
 забѣлѣжите едно шумоление въ публиката Наимал-
 кою, тази публика, която е седѣла спокойно, ще
 стане въ нея едно брожение Туй показва минаване
 отъ едно състояние въ друго Като мѣни човѣкъ
 състоянията си, у него става движение

Това ся упражнения само за тониране на орга-
 низма Демагнетизиранъ си, неразпогоженъ си, за-

почни да пѣшъ едно окултно упражненіе — 5, 10, 15, 20 минути, и ще се тонирашъ. Тѣй. Сега, азъ забѣлѣзвамъ, нѣкой пѣть пѣснитѣ ги пѣете по-добрѣ, а нѣкой пѣть има нѣкаква дрезгавина вжгрѣ въ гласовѣтъ ви. Потрѣбно е дълго врѣме да пѣете, докато се тонирате. Цѣла една година ви трѣбва, за да можете да си тонирате чувствата. Не е лесно това. Дълго врѣме трѣбва да пѣете и да свирите, понеже се намираме въ единъ свѣтъ, гдѣто има ужасни бури, та да можемъ да укротимъ това бурно море. Тия окултни упражнения сж за нѣкое поле само.

Послѣ, има особенъ начинъ за ходене, съ особени движения. Ще тръгнемъ и ще пѣемъ на отворено мѣсто, на широко мѣсто. Тогава ще има ефектъ. Ама никой да не ни вижда, да нѣма свѣтски хора, тамъ чуждо око да нѣма. Да ни виждатъ само дърветата, птичкитѣ и изворитѣ, да сме свободни въ дѣйствиата си. Та, такива музикални излети ще направимъ ние. При особени врѣмена ще ви водя. Трѣбва ни равно мѣсто, равнина, но и на високо мѣсто, и тамъ ще направимъ туй упражнение. Ще си носимъ цигулки, китари, ще пѣемъ, ще свиримъ, ще ходимъ ритмично, и ще видите какви ще бждатъ ефектитѣ. Слѣдъ това, като се върнете въ домоветѣ си, цѣлиятъ день ще тракате. Тѣй ще сте настроени, че нѣма дори да ви трепне окото, да влѣзете въ София тѣй,

ритмично. Особена е музиката. Когато човѣкъ е музикално настроенъ, не му мисли много. Но ние ще седимъ доста дълго врѣме тамъ горѣ, че да се върнемъ нормални въ града, т. е. нормални за свѣта. Ние въ сегашното си състояние именно сме анормални, а тѣ го считатъ нормално. Та, ние, тамъ горѣ, всички сме въ нормално състояние, а като слѣземъ долу, пакъ ще приемемъ първото анормално състояние. Тѣи че, ще угодимъ и на себе си и на свѣта. Ако искате да се убѣдите въ силата на упражненията, можемъ да направимъ слѣдующия опитъ въ края на годината. Ако искате, може да дадемъ единъ урокъ на Софиянци. Ще трѣгнете 100 души или най малко 200 души, и съ пѣене ще минете прѣзъ града. Ще трѣгнатъ подирѣ ви по сѣмътия начинъ, като васъ, и мъже и жени. Туй става толкова естествено. То е зараза. Като минете вие, тѣ ще забравятъ общественото мнѣние, и току-вижъ, трѣгнатъ подирѣ ви всичкитѣ. И като прѣминете отъ единия край на София до другия, ще има най малко 200—300 души отъ подирѣ ви. Душата е отзивчива. Тѣи сѣ били всичкитѣ окултни школи, свирили сѣ и сѣ пѣли. Като отишилъ Саулъ, като влѣзалъ въ музикалното училище на пророцитѣ, и той направилъ като тѣхъ. Като идешъ, заразявашъ се съ туй пѣене, съ туй движение, и не можешъ да се спрешъ. Разбира се, то е единъ опитъ.

Ако искате, може да направимъ опита, но то ще произведе цѣла сензация. Можемъ да направимъ и министри да тръгнатъ подиръ ни, лѣкъ и попове, и владици. То е ужасно нѣщо! Владиката, и той нѣма да съзнава какво прави, но като се върне дома си, ще каже: „Какво стана?“ Ще му е приятно, и той ще се чуди самъ. То е толкова естествено! Както едно течение може да те носи, така и това музикално течение може да те вземе, върпрѣки твоята воля. Владиката, като тръгне, съ своето расо, подиръ васъ, и като се върне, неговиятъ умъ друго-яче ще мисли, ще се тонира. Казвамъ ви, нѣма човѣкъ, който ще може да се противи на това течение. Има извѣстни числа, извѣстни закони, които дѣйствуватъ, стига да идете. Може да направимъ единъ опитъ, да докажемъ влиянието на музиката. Най-първо, ще докажемъ каква сила има музиката. Затуй, ще приложимъ тази музика и при възпитанието на малкитѣ дѣца. Ще употрѣбимъ музиката, като едно сръдство за възпитание на дѣцата, за внасяне редъ и порядъкъ. То е едно Божествено сръдство, но се изисква изучаване на тия окултни закони, които сж малко трудни. Но, азъ вървамъ. Ще направимъ малки, микроскопически опити, и ще видимъ какъ дѣйствува музиката върху насъ. Най-първо ще направимъ опити съ себе си, послѣ върху външнитѣ. И щомъ излѣзе

тъй, че 200—300 души може да гледат и да гонят, и да гонирь васъ, сигурни може да бъдете въ утроба. Но, въ окултната музика се изисква голѣмо прилежание, с наума, на сърцето и на волята, разновѣсно е съ всичко, което имашъ дисциплинирана воля, отъ нищо не можешъ да си смущавашъ, понеже то е единъ величественъ законъ, който царува въ цялата козмосъ, въ цялата природа. Ти, като си въ съгласие, въ хармония съ себе си, цялата природа е съ тебе, и нѣма кои да ти се противи. Съ тебе ли е тя влизешъ ли въ съгласие съ природата, всичко става.

Отъ туй гледище, пакъ ще проучаваме и други области, Музиката нѣма да вземе всичкото ни време, 5—6—7 музикални урока ще имаме прѣзъ годината, най-много 10, не повече.

А сега, темигъ за плача, оставаха нечетени. Хайде, за втория пътъ ще ги четемъ!

Сега, малко да си починете, отдѣхнете си. За нѣколко минути ще имаме една малка почивка.

Т. м

Окултна музика

4 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
22.X 1922 г. неделя
Ст. София

ОКУЛТНА МУЗИКА.

Т. м.

Ще ви дамъ едно малко разяснение върху окултната музика. Окултната музика се отличава отъ обикновената по слѣдующитѣ двѣ качества. Въ окултната музика се даватъ най-първо основнитѣ чѣрти. Тя е нѣщо като художеството: единъ художникъ ще тури най-първо носа, вѣждитѣ, очитѣ, устата, ушитѣ — главнитѣ линии, и постепенно картината ще се развива. Ние ще вървимъ по сѣщия начинъ, да видите какъ постепенно се развива музиката, защото въ природата нищо не е израснало наведнѣжъ.

Сега, тази вечеръ, ще развиемъ друга една частъ отъ пѣсенъта „сила, жива, изворна течуща“, едно прибавление, пѣсенъта не е още завършена. Това е едно окултно упражнение, ще го продължимъ, докато най-послѣ го завършимъ. Послѣ, въ 'окултната музика никога не се допускатъ думи или тонове съ двѣ значения. Тамъ, всѣка една дума трѣбва да има едно значение. Като пѣешъ една дума съ извѣстни вибрации, ти може да имашъ една добра идея, но като я произнасяшъ, въ подсъзнанието ти ще влѣзе идеята, която

се съдържа въ тия звукове. Та, вие ще пристъпите сега, да се учите, нѣма да критикувате, защото азъ нахвърлямъ най-първо такива основни чѣрти. Може да ви се видятъ думитѣ много смѣшни, но нѣма нищо смѣшно. Азъ избирамъ стари думи. Запримѣръ тази вечеръ, избирамъ тия звучни думи:

„Вениръ Бениръ,
Бихаръ Бенумъ,
Илъ биють, илъ бизуть“.

Тия думи, като на окултенъ езикъ, много мжно е да се прѣведатъ на български. Запримѣръ, азъ взимамъ на български езикъ слѣднитѣ думи.

„Изгрѣва слънцето,
Праща свѣтлина,
Носи радостъ за живота тя“.

Туй сж думи съ окултно значение. Сега, ако искате обикновенѣа поезия, тукъ имаме такава. Азъ дадохъ на единъ нашъ приятель да прѣведе тѣзи думи на обикновенъ езикъ. (Прочете се пѣсенъта, разработена отъ дѣдо Благо). Туй е обикновена поезия. Сега, на този приятель азъ веднага му казахъ грѣшкитѣ, не граматическитѣ, но отъ окултно гледище: „сладка дума да обронимъ“, думата обронимъ е двузначуща. Послѣ: „трепетъ новъ да заиграе“. Като биятъ човѣка, пакъ играе. Думата „играе“ е двузначуща. А пакъ подъ „играе“, разбирамъ друго. Гдѣ е причината на туй

дѣйствиe? Вжѣтъ въ мeнѣ. Азъ трѣбва да играя по собствeна воля, а не по волята на другигo. Всѣка дума трѣбва да има едно значeниe. По този начинъ азъ искамъ да изкоренитe всички навици, които същeствуватъ въ васъ. Когато тия думи почнатъ да вибриратъ въ насъ, всичкиятъ нашъ прахъ, всичкитъ наши навици, добити съ вѣковe, щe отскочатъ, както отскача прахътъ отъ барабана, щомъ се удари съ чукчето върху него. А сега, ние не знаемъ какъ да се освободимъ. И затуй, окултната музика е начинъ за освобождeниe. Навсѣгдѣ, и въ най-далечната древностъ, сж употрѣбавали музиката, но религиознитъ хора съ нея сж злоупотрѣбили. А ние искаме, отъ чисто окултно гледищe, да я употрѣбимъ научно въ всичката нейна пълнота. Въ основата си тя е много проста, вънъ е много сложна. Послѣ, при изпълнeнието на тази музика, вие трѣбва да имате онова дѣтинско разположeниe. Ти изпѣзешъ да пѣешъ, казваашъ: „Азъ съмъ старъ“. Що значи старъ човѣкъ? Ако ти съ думата „старъ“ означаваашъ, че си отслабналъ, обезумѣлъ, нека всички да го знаятъ. Пъкъ, ако подъ „старъ“ разбираашъ, че си поумнѣлъ, нека да е така, но да нѣма двѣ значeния. Ако подъ „младъ“ разбираашъ глупавъ, едно дѣтe, което си позволява извѣстни слабости, тогава, нито стариятъ, нито младиятъ е на мѣстото си. Та, всѣкога щe избѣгваме

всички отрицателни думи. Дойдете ли въ школата, не позволявайте на ума си никакви двузначущи думи; всички отрицателни мисли, по възможностъ, ще ги туримъ отвънка, нѣма да ги изпждимъ, ние имаме мѣсто за тѣхъ, но тѣ не сж за приемната, не сж за гостната стая. Ще имъ кажемъ: „Вие нѣмате тази цѣна, която се изисква.“

Послѣ, въ окултната музика трѣбва да пѣемъ съ чувство. Тази музика не позволява таково е....е....е .., както нѣкои правятъ, треперене на гласа. Туй треперене душата ли го прави? Какво означава туй треперене? Ако туй треперене означава благородни чувства — трепери тогава, но, ако нищо не означава, защо ще треперишъ? То е лъжа! Така ще образувате извѣстни отклонения, които ще донесатъ катастрофални послѣдствия. А природата не търли никакви отклонения! Не мислете, че ако тя нѣкой път затвори очитѣ си, че тя не вижда, и вие сте я излъгали! Като ви хване, и ви тури въ лабораторията си, отъ другия ѝ край ще излѣзете чисти, но докаго мините прѣзъ 10 тѣ реторти. . . Това е общъ законъ, неизмѣняемъ, за всички безъ разлика, за когото и да е. Като говоря за природата, азъ взимамъ природата, въ смисълъ на нейното проявление. Защото, за менъ, природата е проявление на Бога въ живота. И понеже Той е почналъ да се проявява, Той никога нѣма да

дойде да се съгласи съ нашитѣ дѣтински възгледи, да измѣни реда на нѣщата. Нѣщата, които сега съществуватъ, тѣ сѣ опитани, опитани, опитани. Той всѣко нѣщо е провѣрилъ не единъ пѣтъ, а хиляди пѣти. И този свѣтъ, които е създаденъ, е по възможность единъ отъ най-добритѣ свѣтове, които Богъ можеше да избере отъ опитността на миналитѣ вѣкове. Той е създалъ този свѣтъ, като единъ отъ най-добритѣ свѣтове. Не че сега нѣма другъ, има други по-хубави свѣтове, но за сега, този свѣтъ е единъ отъ най-хубавитѣ. При сегашнитѣ условия на цѣлото Битие, на безграничното Битие, този свѣтъ е единъ отъ най-добритѣ, т. е. като казвамъ, че е единъ отъ най-добритѣ, разбирамъ, че въ него съществуватъ всички възможности и условия, при които ние можемъ правилно да се развиваме. Нѣма сила, която може да ни извади изъ релситѣ навънъ. Нѣма никой, който да може да ни хване за ухото, и да ни накара да сгрѣшимъ. Ние грѣшимъ по собствена воля, по собствено желание. Азъ ви говоря, като на ученици, искамъ да бждете мъжествени, да се не съблазнявате. Който се съблазнява, слабъ грѣбнакъ има, и неговата воля е желѣзна и гранитна. Защо се съблазняватъ хората? Имашъ красива жена. Господъ е създалъ тази красива жена, иска да ѝ се разватъ. Този иска да обсебе тази красива жена, само тои да я има; онзи

иска да я обсебе Питамъ: Защо другитѣ да не ѝ се радватъ? Господь турилъ хубавъ паметникъ, та който мине да се радва. Турцитѣ казватъ. „Да гледашъ хубавото, красивото, добро е“ Тази статуя е турена да я гледатъ хората, и да се възпитаватъ Нѣкому се порезнала, качва се, и задига статуята Ако е голѣма статуята, не може да я вземе, но ако е нѣкоя малка, златна статуя — задига я Питамъ. Статуята ли е виновна, или онзи, които я задигналъ? И, като го хванешъ, той ще каже „Нѣкои дяволъ е, който я задигналъ“. Гдѣ е този дяволъ? Дяволътъ е вътрѣ въ насъ. Туй желание да имаме статуята, да я продадемъ, да се удоволствуваме, туй желание е този дяволъ. Ние говоримъ само за факти, но има извѣстни подбудителни причини. Тази подбудителна причина може да е съзнателна, може да е несъзнателна, тои може да е просто, като едно орждие. Защото, нѣколко души може да се надуматъ да крадатъ, но единъ да е същинскиягъ факторъ, а другъ да е изразителъ.

Като изучавате окултната музика, вие ще пѣте; това е единъ начинъ за подмладяване. Подъ „музика“, подразбирамъ музика и въ мисли, и въ желания. Да внесемъ тази хармония вътрѣ въ себе си, и да чувствуваме, че въ насъ, и въ сърцето ни, и въ ума ни нѣщо тихо пѣе, като че нѣждѣ дълбоко слушаме тази хармония. Туй е състояние, което ще

успокои сърцето ни и ума ни, и ще даде ново направление на нашата мисъл. Вие казвате „Господь ще изпрати своя Духъ, и Той ще направи тоза-онова“ „Хубаво, но като започне Господь да го прави, ние казваме „Господи не може ли това нѣщо по другъ начинъ?“ Ние имаме извѣстни, особени понятия за нѣщата, и по нѣкои пътъ сме въ състояние да дадемъ съвѣтъ на Господа, като какъ трѣбваше да направи свѣта

Сегга, онѣзи, които сж създали музиката сж били много умни хора. Музиката е една дълбока сфера на Битието. Тѣзи хора сж разбирали Божественитѣ закони, и сж изразили туй велико творчество въ музиката. Тия закони не може да се измѣнятъ. Ако се намалятъ вибрациитѣ на тоноветѣ въ музиката, ще имаме единъ видъ музика, ако се повишатъ вибрациитѣ на тоноветѣ въ музиката, ще имаме другъ видъ музика. Музиката се изразява споредъ чувствата. Религиознитѣ хора сж взели музиката за изразъ на тѣхнитѣ религиозни чувства. Онѣзи, които искатъ да изразятъ своитѣ свѣтовни чувства, тѣ сж приложили музиката за свѣтовна цѣль. Всѣки е използвалъ музиката за своята цѣль. Обаче, окултната музика има за цѣль облагородяване и възпитание на човѣка. Азъ не искамъ да влѣзатъ нѣкои въ класа, и да кажатъ: „Тѣзи хора сж какво се занимаватъ! Не взематъ да

се молятъ, ами единъ седналъ да свири, а другитъ пѣятъ И това било окултни ученици!“ Ще се пазите отъ очѣзи, които идватъ съ такава цѣль — да критикуватъ Пие ще използуваме частъ отъ врѣмето на недѣлната вечеръ за музика.

Сега, запишете си думитъ на новото окултно упражнение

„Изгрѣва слънцето,
Праща свѣтина,
Носи радостъ за живота тя“ (Всички пѣемъ).

Ще направимъ единъ опитъ единъ ще изпѣе соло това упражнение, а слѣдъ туй другитъ ще изпѣятъ, „сила жива, изворна, течуша“ Упражнението пакъ не е зарѣшчено Не бързайте! Азъ ви уча какъ се строятъ окултнитъ пісни (Учителътъ изгѣ самъ „изгрѣва слънцето“, а послѣ всички изпѣхме „сила жива, изворна, течуша“) Слѣдъ като изучимъ тия упражнения, ще дадемъ единъ концертъ, и ще направимъ опитъ, като вмъкнемъ тия упражнения тукъ-тамъ, да видимъ какви резултати ще има окултната музика

Запишете си тия думи сега

„Вениръ Бениръ,
Бихаръ Бенумъ,
Иль биютъ, иль безутъ“.

Запишете си още и думата „си-му ту-си“, тя е за упраж

нение. Сега, ще пѣемъ си-му-ту-си, а това, „вениръ бениръ“, то е по-сложно упражнение, но, като пѣемъ си му-ту-си, и първото ще стане по-лесно (Всички пѣх ме си-му-ту-си съ постепенно отслабване и послѣ усиление на гласа. Слѣдъ това изпѣхме всички „изгрѣва слънцето“. Като гимназисти пѣете, нали? Я изпѣйте пакъ — изгрѣва слънцето — да видимъ какъ сте я запомнили! (изпѣхме — изгрѣва слънцето — заедно съ припѣва — сила жива, изворна, текуща.)

Сега, нѣкои отъ васъ, които не могатъ да пѣятъ, нека слушатъ, докато тази пѣсень прочикне въ тѣхъ. Тѣй както сж нагласени думитѣ, въ тѣхъ има смисълъ, не може да има изключение. Какво носи свѣтлината? Тази свѣтлина носи сила жива, изворна, текуща. Всѣка една дума е на мѣстото си, каквото и да я правите, тя е една сила, сила на свѣтлината. Изпѣйте тихо „изгрѣва слънцето“. (Всички пѣемъ) Сега, въ думитѣ — зумъ мезумъ — се съдържа скрития смисълъ. Въ тѣхъ е вътрѣшниятъ смисълъ на нѣщата. „Изгрѣва слънцето, носи свѣтлина“, тия нѣща сж далечъ отъ насъ въ думитѣ. — „сила жива, изворна, текуща“, силата ние може да я опитаме, вътрѣшно, а свѣтлината опитваме само чрѣзъ очитѣ си. Сега, първата частъ на упражнението е приготовление, трѣбва да се приготви човѣкъ, то е дълъгъ периодъ. И затуй това упражнение още не е завършено. Азъ прѣ-

веждамъ окултната музика на нашъ езикъ. По обратенъ пътъ вървимъ. Най-първо, прѣди думитѣ: „сила жива, изворна, текуща“, ние трѣбва да туримъ други думи, както прави единъ художникъ, да се попълни цѣлото упражнение. Първата частъ е приготвление, втората частъ е активната, т. е. изразява този, който строи. „Зумъ-мезумъ“ това е смисълътъ вече. Като строишъ нѣщо, какъвъ е смисълътъ на нѣщата? — Да видишъ какъвъ резултатъ ще има този строежъ.

Тази вечеръ, като прѣвеждахъ тия думи, врѣмето бѣше хубаво, но сега е малко влажно. Влажното врѣме не е за окултна музика, то прави вибрациитѣ малко неблагоприятни. Сега, може да имате туй упражнение си-му-ту-си, може да вземете тия 4 слога, и да се упражнявате върху тѣхъ. Запомнихте ли ги? Тоноветѣ сж: sol, si, re, sol, — си-му-ту-си. Ако пѣте съ обикновенитѣ тонове „sol, si, re, sol“, тѣ нѣматъ окултно значение. А съ звуковетѣ „си-му-ту-си“, тамъ има друго значение. Да изпѣмъ 3 пъти „си-му-ту-си“ и 4-ия пътъ ще продължимъ послѣдната гласна. Музиката се изразява съ сжщитѣ органи, съ каквито говора, т. е. сжщата онази ципица на гърлото, която служи за говора, служи и за пѣене. Тѣй щото музиката и гозорѣтъ сж братъ и сестра, защото излизатъ отъ сжщия центъръ. Слѣдователно, тази ципица постоянно трѣбва да се държи въ пѣене. И първото нѣщо, съ

което започва черната ложа, когато попаднешъ въ нея, е огрубяването на гласа ти. Щомъ почне да загрубява гласътъ, измѣня се ципицата, измѣня се и характера, понеже тия вибрации сж много чувствителни. Ще туришъ въ ума си мисълта, че си мобилизиранъ, и ще кажешъ: „Азъ съмъ мобилизиранъ въ Божествената музика, и не мога да пѣя другояче, освѣнъ по всичкитѣ правила на Божествената музика“. Ще туришъ тази мисль вжтрѣ въ ума си, то е най-цѣнното. И въ духовния свѣтъ, хванатъ ли те за гърлото, твоята работа е свършена. Ти нѣма да позволявашъ никому да хваща гърлото ти. Твое гърло трѣбва да е свободно. Въ пѣнето ще бъдете много свободни. Ама кой какво ще каже, вие не давайте внимание. Ти ще седнешъ, и ще си пѣешъ, дори и всрѣдъ София. Ама този ще каже: „смахнатъ“, онзи тѣй може да каже, ти ще кажешъ: „Азъ 5 пари не давамъ, азъ пѣя по божественому. Ако вие сте толкова смѣли да пиете бира, когато седите въ кафенетата, азъ ще бъда смѣлъ да пѣя по божественому. Защо азъ да съмъ смахнатъ, пѣкъ вие да не сте смахнати?“ Свършена работа! Ама ние ще кажемъ сега: „Трѣбва извѣстно благоприличие“. Азъ приемамъ, че въ свѣта има извѣстно благоприличие, но ние сме излѣзли извънъ рамкитѣ на туй обикновено благоприличие. Ние правимъ нѣща, които сж много благопри-

лични. Поне въ себе си ще направите умствена маневра. Ще излъзешъ на нѣкое многолюдно мѣсто, дѣто имашъ приятели, и почвашъ да пѣешъ. Сега въ ума си правишъ маневра, но може би, слѣдъ 10 години, ти ще излъзешъ и ще направишъ туй въ дѣйствителность. Обаче, за да направишъ нѣщо, жертвить, които ще положишъ, трѣбва да принесатъ нѣка какъвъ плодъ. Но туй е едно упражнение, за да станете смѣли. Вие сте страхливи, този страхъ трѣбва да изчезне. И азъ ви прѣпорѣчвамъ, като влѣзете въ гората, да се отворите, да пѣете, да викате, колкото можете. Дайте ходъ на чувствата си! Сега, като за пѣемъ нѣкъдѣ казвате „Този какво ще каже, онзи какво ще каже“. Но, нѣкои пътъ ние трѣбва да пѣемъ тихичко. И тихичко може да си пѣемъ. Та, азъ съмъ за тази вътрѣшна духовна свобода. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има духовна свобода. Като пѣете, не вдигаите много гласа си, а се вслушвайте, даваите внимание какъ взимате тоноветѣ. Азъ имамъ още една цигулка, и нѣкоя вечеръ ще я донеса, ще ви направя единъ опитъ, да видите какъ свири тя — двѣ цигулки сж. Азъ ще магнитизирамъ другата цигулка, и ще видите какъвъ хубавъ гласъ ще има. Давахъ я на мнозина цигулари, тѣ казватъ: „Не можемъ да свиримъ“. Тази цигулка, съ която цигуларитѣ не могатъ да свирятъ, азъ мога да свира, но трѣбва

да се внесе нѣщо въ нея. Но, когато внесе въ другата цигулка това нѣщо, тази не ще може да свири. Разбирате ли? Като извадя туй, което е тукъ, и го туря въ другата, тази цигулка не ще може да свири. Затуи и въ цигулката, и въ всѣко нѣщо ние може да внесемъ тази жизнена сила. Така и цигулката може да оживѣе. Може да внесемъ нашия двойникъ въ нея, и този двоичикъ прониква всичкиѣ пори, прониква цигулката. И тогава, въ този гласъ ставатъ трептения. Великитѣ цигуларии и пиянисти, тѣ внасятъ това нѣщо. Пѣвици, които пѣятъ хубаво, тѣ внасятъ това трептение въ гърлото си въ душата си. Ако туй нѣщо може да влѣзе въ гърлото ти, ти ще имашъ отличенъ гласъ, всички ще те слушатъ. Но, нашата душа грѣвова да влѣзе въ гърлото. Душата навсѣгждѣ трѣбва да ходи. Ами че тъй! Ще кажемъ на душата да доиде въ гърлото — ще пѣемъ отлично. Ако доиде въ главата — ще мислимъ отлично. Само че трѣбва да ѝ кажете кждѣ да се качи, и тя ще ви слуша. Кажи и „Искамъ въ гърлото!“ Хубаво. Какво искашъ сега? — Да влѣзешъ въ мозъка, искамъ да мисля. А ти казвашъ „Ако обичашъ, качи се“. Не „ако обичашъ“, и „моля ти се“, опрѣдѣли и точно думитѣ кажи ѝ „Качи се въ гърлото, да ми изпѣешъ една хубава пѣсень, каквато ти знаешъ“. Тя ще ти изпѣе една такава пѣсень, и ти ще си я

спомнишъ отъ миналото. Пѣе душата. А сега, когато тя, горката, иска да пѣе, вие я спѣвате, казвате: „Слушай, тебе ти се пѣе много, но сичъ ми е боленъ, ще го смущавашъ“ Не, ако тя запѣе, тои ще оздравѣе. А ти казвашъ на душата си: „Моля те, не пѣй, мжжъ ми е неразположенъ, лѣцата ми сж неразположени“ Не спѣвайте разумната душа въ нейните проявлечия! Всѣко едно желание, всѣки единъ стремежъ трѣбва да бждатъ свещени, както сж свещени мислитѣ и желанията на Бога. Нѣма изключение! Защото всичкиѣ стремежи на Божествената душа, която живѣе въ насъ, сж свещени и всѣки единъ поривъ, какъвто и да е той, тои е свещенъ. Всичко у нея е благородно. Ти не можешъ да се съмнявашъ. Всичкиѣ нейни пориви сж благородни, свещени, чисти и свети. Спрѣмо всѣки свещенъ поривъ въ свѣта, непрѣменно има точно противоположенъ, обратенъ поривъ. Човѣкъ има двѣ души. Яви се едно благородно желание у човѣка, веднага дохожда тѣй наречената лоша душа. Тя ще те накара да ходишъ по обратния пътъ. Това го показва опита. Тукъ, поне, всички сте имали, горѣ-долу, тази опитностъ.

Та, въ окултната школа се изисква спазване на законитѣ. Ще спазвашъ Божественитѣ закони. Доидешъ ли до тѣхъ, ще кажешъ: „Това е законъ!“

Слѣдъ като направишъ опитъ, и имашъ резултатъ, върху този резултатъ ти може да мислишъ, може да разсъждавашъ. Имашъ нѣщо направено, може да го разгледвашъ отъ какво е направено. Но не е ли направено, не го бутай. Вземи твоя часовникъ, и вижъ отъ какви парчета е направенъ, но прѣди часовникътъ да е направенъ, не го бутай.

И тъй, музиката е едно отъ великитѣ срѣдства въ свѣта, съ което можете да се тонирате, и ние ще я употребимъ, като едно оръжие, артилерия, картеченъ огънь; не само да пѣемъ за наслада, но ще я употребимъ за защита на себе си. И псалмопѣвецътъ какво казва? „Хвалете Господа съ китара и съ кимвалъ.“ Пъкъ, ако азъ бихъ писалъ, щѣхъ да туря: и съ цигулки, и съ тромпети, и съ цитри, съ всички сегашни инструменти. И българитѣ, като видятъ цигулка, мислятъ, че само дяволътъ свири на цигулка. У българина гайдата е по-почтена, и гайдарджията има повече почитания, отколкото цигуларина. Не зная защо, но тъй е. И пословица има: „Цигуларь кѣща не гледа“. Ами че цигуларь, който кѣща не гледа, той е цигуларь! Той въ цигулката си е владенъ. Защото, ако неговиятъ умъ е съсрѣдоточенъ въ кѣщата, той нѣма да гледа цигулката. А който е владенъ въ цигулката си, той кѣщата не гледа, той казва: „Другъ да се грижи за кѣщата, а азъ ще радвамъ хората.

Които сж скръбни, весели ще станатъ, които сж болни, ще оздравѣятъ“. Та, и ние сега се нуждаемъ отъ музиката. Това сж малки бѣлѣжки върху музиката.

Ха да прочетемъ малко отъ това, което сте писали върху плача на малкитѣ дѣца. (Четоха се само нѣкои отъ темитѣ). Вие всинца не сте писали върху темата. Сжщо не сте правили и резюмета на работитѣ отъ класа. Извадете ядката отъ работитѣ — върху плача — основнитѣ чѣрти само. Послѣ, пишете всички, поне двѣ думи, но ще пишете всички. Нѣкои казватъ: „Азъ не мога да пиша“. Напиши двѣ думи, макаръ че сж глупави. Нищо повече! Зададено упражнение, седни и напиши нѣщо, за себе си. А ти, като кажешъ, че азъ не мога да пиша, оставашъ въ негативно състояние. Напиши двѣ думи! Нѣкои идватъ тукъ, въ класа, и не сж писали нищо. Не, прѣзъ рѣшетото ще минете. Тѣи не бива. Тукъ, въ окултната школа, такива работи да ги нѣмаме. Напиши едно прѣдложение или двѣ-три думи, но напиши нѣщо. Плачѣтъ, това е първото упражнение въ музиката. Нищо повече! Но истинскиятъ плачъ, защото, азъ съмъ забѣлѣзалъ нѣкои дѣца не знаятъ да плачатъ. Дѣте, което истински плаче, този плачъ е първото упражнение въ музиката. Дѣтето, което не знае да плаче, то хленче и казва: „Какъ да започна тази пѣсень?“ И даде единъ тонъ, който не е музика. Истинскиятъ

плачъ е първото музикално упражнение! Въ туй отношение сълзите ни помагатъ. Пъкъ онзи плачъ, като зареве дѣтето, почервенѣе, въ него нѣма никакви сълзи; очитъ му изпъкнатъ, надува се, надува се дълго врѣме, и ако майката я нѣма тамъ, тогава туй надуване може да се прѣвърне въ плачъ, и като си поплаче туй дѣте, заспива. И дѣйствително, има, запримѣрь, пѣсни или упражнения, като „си-му-ту-си“, ако ги пѣешъ еднообразно, ще заспишъ. Трѣбва да има разнообразие. Трѣбва да се пѣе съ прѣкъсване, и послѣ легато (Учительтъ пѣе стакато). Почнатъ ли вибрациитъ да ставатъ еднообразни, туй еднообразие произвежда сънно състояние. Всичкиятъ състояния трѣбва да се измѣнятъ. Тонътъ „си“ е мекъ тонъ. Когато Господь изпрати Мойсея при Фараона, какво му каза? — „Си“, „симу“. Като кажешъ „му“, този тонъ е много силенъ накрая. Въ него има двѣ движения; у-то въ окултната наука има двойно движение, едното движение е надолу, а другото — нагорѣ. Сега, каква е разликата между „мо и му“? Слѣдѣли ли сте, като изпѣешъ „му“ кои органъ на гърлото се засѣга, и кой органъ засѣга „мо“? (Учительтъ пѣе упражнението „си-му-ту-си“ откъснато, но много тихо). Трѣбва да пѣето отбивисто. Наблюдавайте, имашъ нѣкое душевно неразположение, ще го разгловишъ. Извадете часовника си, и вземете да повтаряте туй упражнение „си-

му-ту-си“, (Учителят пѣе съвсѣмъ тихо) и вижте, слѣдѣ колко минути ще се измѣни туй ви настроение. Нѣкой пѣтъ трѣбва да се измѣни настроението ви, а нѣкога не трѣбва. Когато, обаче, тази енергия е достигнала до върха на експлозия, и се събере въ нѣкоя частъ на тѣлото, ние трѣбва да спремъ тази експлозия, т. е. да дадемъ направление на тази енергия, да извърши нѣкаква работа. И съврѣменнитѣ хора страдатъ отъ натрупване на енергията. Тази енергия нѣкой пѣтъ се струва на устата, нѣкой пѣтъ на ушитѣ, на носа ни. И такъвъ човѣкъ, само като го бутнешъ по носа, и тази енергия се проявява. Ти навсѣкѣждѣ може да го бутнешъ, но дойде ли до носа, не можешъ. На нѣкои хора пѣкъ въ горната частъ на ржката е натрупана енергията имъ, тѣ не обичатъ тамъ да ги бутатъ. Значи, тази енергия може да е събрана въ горната или въ долната частъ на ржката имъ. И когато се събере тази енергия, може да произведе една експлозия, едно болезнено състояние. И често, болеститѣ днесъ произтичатъ отъ натрупване на тази енергия. Ако енергията е груба, тя произвежда всички тия отлагания. Тѣ се дължатъ на тия течения на електричеството. Когато вибрациитѣ сѣ по-груби, тази полуорганическа материя се натрупва около ставитѣ, и когато врѣмето се измѣни, мускулитѣ се съкратяватъ, и тогава почва да се обра-

зува едно налягане, търкане Тия полуорганически вещества, които сж твърди, като минаватъ прѣзъ тъканитѣ, прѣдизвикватъ едно триене, послѣ едно запалване, става една химическа реакция, и въ резултатъ се явява едно подуване. Сега, азъ бихъ пристѣпилъ да ви обясня това, но вашитѣ умове сж такива критичи! Запримѣръ, ако азъ ви дамъ една формула, ще кажете: „Друга формула не може ли?“ Не, не, трѣбва воля, за да направите едно упражнение. Мене ми разправяше единъ приятель, здравъ, младъ човѣкъ, дадохъ му да напише едно упражнение, но, внезапно го заболѣва слѣпото чърво. „Ама такива болки, изпотихъ се. Задигамъ се вечерята да търся лѣкарь, но, слушамъ, нѣщо ми казва: „Кажи на слѣпото чърво, че азъ съмъ мобилизиранъ, азъ служа на Бога, и ти трѣбва да ме оставишъ, не е мѣсто ти да се проявявашъ, азъ ще се проявя“. Половинъ часъ слѣдъ това болестъта изчезва. Кой е причината сега? Ако не бѣше казалъ това, ако не бѣше се наложилъ тъй на болестъта, щѣха да се минатъ 21 деня, че лѣкари, че компреси, че това-онова. Ще кажешъ на болестъта: „Слушай, приятелю, азъ съмъ мобилизиранъ. Нищо повече! Послѣ, азъ живѣя въ Божествения свѣтъ, дѣто всички сжщества живѣятъ въ хармония, какво търсишъ въ менъ? Ще излѣзешъ навънка!“ Болестъта, това е едно сжщество. Съврѣменнитѣ лѣкари сж много

смѣшни! Явява се единъ туморъ, хайде ще го рѣжатъ. Сега, туй, което азъ ще ви обясня, вие ще излѣзете съ него прѣдъ свѣта, ще кажете: „Нашиятъ Учителъ тъй казва“. Туй не е научно. На свърѣмения свѣтъ трѣбва да обясня другояче тѣзи работи. Тази теория трѣбва да имъ я обясня по другъ начинъ. На сегашния ученъ свѣтъ нѣма да говоримъ за тия разумни сили, за разумния свѣтъ, понеже, привидно, тѣ дѣйствуватъ механически, автоматически. Ти като имъ кажешъ, че ги разбирашъ, тѣ нѣма да те считатъ за разумно същество. Тѣ казватъ: „Туй не е право“. Тѣ не ни вѣрватъ. Какъ се обяснява дѣйствието на тия сили? У човѣка, ако вникнете внимателно, има двѣ течения, повечето отдолу, прѣзъ прѣститѣ на краката. Нѣкой пѣть, прѣститѣ сж отворени, т. е. у етерниятъ двойникъ, който е свързанъ съ тѣлото, има извѣстни отвѣрстия отворени. Нѣкой пѣть има втичане, нѣкой пѣть изтичане. Нѣкои същества могатъ да влѣзатъ прѣзъ краката, и да вървятъ по единъ начинъ. Има течения, които влизатъ прѣзъ носа. Да кажемъ, че едно същество влѣзе у васъ да прѣгледа тѣлото, и слѣдъ това не може да излѣзе навънка. Като го разгледа, намѣри нѣкое хубаво мѣсто, и казва: „Азъ нѣма да си излѣза отъ тукъ, хубаво ми е, ще си направя една малка кѣща“, и почва да събаря твоитѣ вещества, започва да си гради, като единъ майсторъ,

който знае какъ да тури вода, циментъ, пѣськъ. Ти ще му кажешъ: „Слушай, приятелю, ти тукъ не може да градишъ. Взе ли позволение? Ти мобилизиралъ ли си се? Ще спрешъ този градежъ!“ Нищо повече! „Въ името на онзи великъ Божественъ законъ, който управлява свѣта, ти си дошълъ като гостенинъ, и ще излѣзешъ навънъ. Не излѣзешъ ли, другояче азъ ще постѣпя съ тебе, по всички правила, които зная“. И той ще излѣзе. А сега, ние се плашимъ отъ него. Какъ? Дойде лѣкарътъ и като прѣгледа болния, прави движение съ главата, че положението е много сериозно. Съврѣменнитѣ хора сж хипнотизирани. Какъ сж хипнотизирани хората? Болниятъ седи, гледа лѣкаря. Лѣкарътъ пипа пулса. „Пулсътъ не бие редовно“. — Не бие редовно? Какво има? „Порокъ на сърцето“. — Порокъ? Той се уплаши, и затупка сърцето му. И веднага рецепта, хайде на аптеката! То е смѣшно, порокъ на сърцето! Нѣма никакъвъ порокъ. Азъ мога да направя, когото и да е отъ васъ, да има порокъ на сърцето. Нѣма никакъвъ порокъ! Дѣйствително, може да се прѣвърне въ порокъ, но въ окултната медицина има симптоми, които показватъ дали сърцето има извѣстна органическа поврѣда или не. Който изучава окултната медицина, ще разбере това. И тѣзи симптоми сами се явяватъ, на нектитѣ. Напримѣръ, когато се яви охтика тия признаци се явяватъ на

нектитъ И за 190 дѣня може да се даде диагноза, каква е болестъта Сега, доиде лѣчарьтъ, прѣгледа езика, побѣлѣлъ Туй показва, че стомахътъ не функционира редовно Погледне очитѣ — го ѣлѣли Това показва, че черниятъ дробъ не дѣйствува добръ, има разстройство. Езикътъ, очитѣ — ненормални Третиятъ начинъ, попипа пулса — нередовенъ — значи въ сърцето има нѣщо Е, хубаво, какво има въ сърцето? Онзи нервъ тамъ, които регулира биенето на сърцето, поврѣденъ Тамъ има една спирачка И тѣкои пѣтъ тази спирачка затихва, а нѣкои пѣтъ, като се отпусне, и сърцето бие силно, тупа, тупа, ти се уплашишь Ти ще кажешъ „Приятелю, законъ е сърцето да бие 72 пѣти въ минутата, туй е правилно, и ти ще се подчинявашъ“ Ще стегнешъ тамъ спирачката, и нагорѣ нѣма да я пущашъ, защото, за условията, при които живѣемъ, достатѣчни сѣ 72 удари Като видишь нѣкой човѣкъ, които обича повече, ще му кажешъ „Извади тази спирачка, нека бие сърцето ти повече, 74 пѣти нека бие“ Доиде нѣкой въ кѣщи, когото ти обичашъ, ще си кажешъ 75 пѣти нека бие сърцето ми, и повече дори“ Ще му кажешъ, че като бие сърцето повече, на извѣстни мѣста ще трѣбва да се образува едно натрупване на енергия Сега сърцето не пулсира правилно Вие не сте правили опити, да наблюдавате, какъ пулсира сърцето, и колко видоиз-

иѣнения има въ туи пулсиране Цѣла наука е това! Ако вие слѣдѣхте това нѣщо, нѣкой път сами щѣхте да забѣлѣжите видоизмѣненията, но като не разбирате тази наука, има опасност да не се уплашите. Като наблюдавате, ще видите какви течения има, какъ става биенето на цѣлия козмосъ, какъ ставатъ теченията вътрѣ въ природата. Сърцето показва биенето на цѣлия козмосъ. И по биенето на вашето сърце може да опрѣдѣлимъ какви сѣ теченията въ еди коя си частъ на земята. Цѣла наука е това! Затуй се изисква нѣкои път много голѣма чувствителностъ. На края на прѣститѣ, има едни издадини, папили, тѣ трѣбва да се развиятъ много, да станатъ силно чувствителни, за да възприемагъ тия токове. Когато почне чрѣз мѣрно да се развива чувствителността на нервната система, образуватъ се едни малки, нѣжни органически подувания. При тази изтънчена чувствителностъ, хората ставатъ много нѣжни, и при най малкото побутване могат да възприематъ тия токове.

Сега, ще доидемъ до музиката. Ще се заемете да пѣте, и ще се тонирате. Послѣ, ще доидемъ до второто упражненіе, „Вениръ Бениръ“

Сега, азъ ще ви прѣдупрѣдя да държите отдѣлно всичкитѣ окултни пѣсни. Окултнитѣ упражненія нѣма да ги смѣсвате съ другата музика. Тѣзи упражнения се пѣятъ при особени врѣмена. Има врѣме,

когато ще се пѣятъ тѣзи упражнения, за да имаме резултати. Не може да ги пѣете всѣкога. За окултното пѣене трѣбва да сте сериозни. То не е тъй, за развлѣчение. За обикновеното пѣене, може да пѣете, когато искате, но при окултното пѣене, въ васъ трѣбва да се пробуди съзнанието, да нѣма никакви пукнатини въ съзнанието ви, никакво раздвояване. И въ една година, чрѣзъ пѣенето, може да постигнемъ много добри резултати. Ще пазите тия упражнения. Сега, азъ прѣдлагамъ тази теория на васъ, и ще я поставимъ на опитъ въ най-елементарнитѣ нѣща. Ще пѣете: „изгрѣва слъцето, праща свѣтлина“. Като пѣете тъй, вашето слънце ще изгрѣе. Като казвамъ, че вашето слънце ще изгрѣе, не разбирамъ, слънцето въ природата, друго едно слънце има, което изгрѣва, то праща свѣтлина. Ние не пѣемъ на това външно слънце. А когато туй наше слънце изгрѣе, то ни изпраща своята свѣтлина, която носи радостъ въ живота ни. Тогава ще дойде сила жива, изворна, текуща. Това сж все символи. Значи, влизаме въ съприкосновение съ този реаленъ свѣтъ.

Та, ако е за критика, и азъ мога да критикувамъ, по-строгъ критикъ отъ мене нѣма. Запримѣрь, азъ съмъ забѣлѣзалъ, нѣкой пжтъ, като говоря, критикуватъ моя езикъ. Ако е за критикуване на езика,

ако азъ разкритикувамъ българския езикъ, едва ли ще останатъ 250 думи въ него. Ще останатъ само 250 думи, и тѣ ще бждатъ коренитѣ на езика, съ които ще можемъ да говоримъ нѣщо разумно. А сега, редъ думи ще употрѣбимъ, и никакви резултати не може да има. И проповѣдници, и свещеници говорятъ, говорятъ, нѣматъ резултати. И не могатъ да иматъ резултати. Затуй, когато се прави единъ прѣводъ на Свещената книга, човѣкъ трѣбва много добрѣ да разбира окултния езикъ, да разбира думитѣ въ тѣхното дълбоко значение. А сега, прѣвеждатъ точно споредъ оригинала. И въ Писанието, нѣкои идеи сж прѣведени толкова буквално, че ако се явѣше нѣкой пророкъ, или Христосъ, тѣ биха се чудили на гениалността на тѣзи хора, какъ е идвало това нѣщо на ума на хората, тѣй да изопачатъ мислитѣ, че да прѣдадатъ туй, което тѣ не сж нито сънували, нито на умъ не имъ е идвало. И ние казваме: „Туй е прѣводъ, точно споредъ оригинала“. Той го прѣвелъ криво, дойде другъ, чете го, и казва: „Тѣй е писано въ Свещената книга“. Ти провѣри ли? „Менъ Духътъ ми каза“. Духътъ му казалъ, пъкъ той прѣвежда сжщия кривъ прѣводъ. Не е така! Даже по нѣкой пътъ азъ съмъ се спиралъ да мисля, каква дума да употрѣбя на български езикъ за думата любовъ. Думата „обичъ“ и тя не

може да изрази любовта. Единствената силна дума въ български езикъ, тя е благость, значи, сладко нѣщо. Тя има вече смисълъ. Сладко е значи, не може да бѣде горчиво. А любовта какво нѣщо е? Нѣма символъ, нѣма корень. Какво значи любовь, не знаемъ; отъ гдѣ е произлѣзла тази дума — не знаемъ. „Обичь“ — и тази дума корень нѣма. Отъ кждѣ е произлѣзла тя? Знази „благость“, сладко нѣщо, тя е много силна дума. И, като намѣримъ такива думи, за които ние имаме опитностъ, у насъ се зараждатъ ония истински мисли и идеи, които дѣйс вуватъ съзнателно. И запримѣръ, въ музиката има нѣкои тонове, този тонъ (Учительтъ пѣе „изгрѣва слънцето“) е много хармониченъ, другитѣ тонове, които идватъ въ пѣсенята, не сѣ толкова хармонични, то е въ естеството на езика. Другитѣ тонове идатъ по причина на самитѣ думи. И всѣкога една дума трѣбва да изразява единъ образъ „Изгрѣва слънцето!“ — това е единъ тържественъ, идеаленъ моментъ. Въ окултнитѣ упражнения навсѣкждѣ има образи.

Който европейски езикъ и да вземете, всички куцатъ въ прѣдаване на тия окултни упражнения. Сега, въ Франция, нѣкои музиканти правятъ опити да прѣведатъ обикновената музика въ окултна. Започватъ

да пишатъ окултни пѣсни, но тѣ се нареждатъ по особень начинъ. Слѣдъ врѣме ще имаме окултна музика, и тя ще внесе нѣщо ново.

Сега, бждете готови! Има такиза музиканти, и у тѣхъ ще се роди окултната музика. Ще проучавате теорията на музиката.

Т. м.

Влиянието на електричеството.

—

5 школна лекция
на Общия окултенъ класъ (II година)
29.X.1922 г 7 ч. в.
Ст. София

ВЛИЯНИЕТО НА ЕЛЕКТРИЧЕСТВОТО.

Имате ли зададена тема? — Не. За идущия път ще имате темата: „човешката воля — разлика между воля и своеволие“.

Ще направя няколко бълбжки върху отклоненията въ живота, върху привиднитѣ причини, които въздѣйствуватъ на това отклонение. Ако се поставите на равно поле, и наблюдавате пътекитѣ, прѣзъ които хората вървятъ, ще забълбжите, че хората не вървятъ въ права линия, а — зигзагообразно. Даже, ако направятъ едно царско шосе, вие ще видите, че тѣ ще вървятъ отъ едната страна, послѣ ще минатъ прѣзъ другата страна, такова едно кръжстосване става. И у животнитѣ, и у тѣхъ се забълбзва това отклонение. Заякътъ, като бѣга, и той не бѣга въ права линия, и той прави извѣстни лжкатушения. Послѣ, като вървите изъ града, и вие правите сжщитѣ отклонения. Ако сте въ странство, законътъ ще ви застави да вървите отъ дѣсно. Но тукъ, въ България, вървите отъ лѣво, послѣ отъ дѣсно, отъ лѣво, отъ дѣсно, ту на едната, ту на другата страна. Послѣ, тия отклонения се забълбзватъ и въ нашата мисль. Нашата мисль върви до извѣстна степенъ въ една посока, пос-

лѣ въ друга, въ лѣво, въ дѣсно, докато достигнемъ цѣлѣта. Туй отклонение се забѣлѣзва и въ чувствата. И тамъ има едно лжкатушене, ту се усилятъ, ту отслабватъ. Когато дойдемъ до изпълнението на извѣстно дѣло, и тамъ има тази прѣсиленость, това отклонение. Сега, туй отклонение за тѣлото се обуславя отъ електричеството и магнитизма. Да кажемъ, вие сте пасивни. Ако вашето тѣло е пасивно, то и клѣтките на организъма ви сж пасивни. Да кажемъ, вие минавате по улица Витошка, вървите по положителнитѣ течения на електричеството, но понеже електричеството не върви по права линия а прави зигзагообразни движения, то и вие ще направите едно отклонение отъ пѣтя си, ще вървите, до извѣстна степенъ, по течението на електричеството, въ лѣво, послѣ въ дѣсно. Електричеството минава ту въ лѣво, ту въ дѣсно, и вие ще минете ту въ едната, ту въ другата страна. Сега, нѣкои отъ васъ, като разберете този законъ може да се тонирате. Ако сте пасивни, искате да прѣдизвикате едно активно състояние въ себе си, излѣзте на полето, и тамъ ще можете напълно да се тонирате. Ние затуй правимъ тия планински екскурзии. Нѣкой пѣтъ ние не вървимъ по законитѣ на екскурзията. Не трѣбва всѣкога да вземаме единъ и сжщъ пѣтъ, теченията се мѣнятъ. Ние постоянно минаваме прѣзъ Драгалевци, и нѣкой пѣтъ

васъ ви дотяга. И казвате: „Не може ли прѣзъ другъ пѣтъ?“ Защо ви дотяга? Понеже електрическиѣ течения или магнетическиѣ сили се измѣнятъ, и вашето настроение и то се мѣни. Слѣдователно, често между васъ ще се роди единъ споръ, и може да развалите една екскурзия, ако не разбирате закона. Ако половината отъ васъ сте активни, а другата половина сте негативни или пасивни, между васъ ще се роди споръ. Тръгнете въ една посока, дѣто електричеството е положително. Които отъ васъ сѣ активни, ще кажатъ: „Ние по този пѣтъ не искаме да вървимъ“. Ще се спорятъ, и ще се раздѣлятъ: едниѣ ще вървятъ по една посока, а другитъ ще вървятъ по друга посока. И вечерята, като се върнатъ, ще кажатъ: „Знаете ли какво стана?“ — Скарахме се, раздѣлихме се. Никак-зо скарване! Електричеството ви е раздѣлило, пасивнитъ е привлѣкло къмъ себе си, а активнитъ е отклонило отъ себе си. И вие сте тръгнали въ двѣ посоки, споредъ волята на електричеството, а не споредъ зашата воля. Този законъ ще го знаете. Често, и въ домоветъ, дѣто се образуватъ караници, сжщиятъ законъ дѣйствува. Нѣкой пѣтъ електричеството образува тороветъ въ къщи. Сега ще ви обясня. Туй е една култна тайна. Защо нѣкой пѣтъ става споръ въ къщи? Вие си построявате къща, но като не разбирате култнитъ закони, вие поставяте къщата въ такава

посока, дѣто не може да става бързо повръщане на електрическитѣ течения. Хубава е кжщата за живѣе не, но жената е пасивна. Подъ кжщата започва да тече положително електричество, тя е доволна отъ кжщата, но мъжътъ е активенъ, той казва: „Азъ не съмъ доволенъ отъ кжщата! Азъ не мога да я търпя, не ми се влиза въ кжщи“. Туй течение може да е за единъ мѣсець, за два, за цѣла година. Той се скарва и казва: „Ще я продадемъ, азъ не мога да търпя, не мога да живѣя въ тази кжща“. Сега, ако разбирате закона, вие трѣбва да раздѣлите електричеството, и така да направите, че въ кжщата ви да минава и отрицателно електричество. Често въ една кжща минава положително електричество, а въ съседната кжща минава отрицателно електричество. Тѣ сѣ течения отдолу. И тогава знаете ли какво става? Отъ туй гледище, често ставатъ и други спорове. Да кажемъ, че жената е пасивна, минава положително електричество, а въ съседната кжща минава отрицателно електричество. Вие живѣете съ вашата съсѣдка много добръ. Да, но мъжътъ ви ще почне да ходи често тамъ, отрицателното електричество ще го привлѣче. Ще кажете: „Знаете ли, той като ходи тамъ, усѣща се като у дома си“. „Да“, ще каже жената, която не знае причината. Не, не, разбиране трѣбва. Тукъ има извѣстни естествени причини. Трѣбва да раз-

бирате най-първо естествените причини, които подбуждат хората да минават от едно място, а не от друго. Сега, ако въ туй се съмнявате, азъ мога да ви го докажа въ 5 минути отгорѣ, че туй е вѣрно. Само че това нѣма да го аргументирамъ тукъ, но горѣ на Витоша, или на Чамъ-Кория, или ще отидемъ въ Сливенъ на синитѣ камъни, тамъ ще го докажемъ. На синитѣ камъни изведохме 150 души, отъ тѣхъ около 10—20 души се разболѣха, като се качихме горѣ на рѣзницето. Една г-жа казва: „Азъ отъ тукъ не се мърдамъ, ако река да се помръдна, ще стане разривъ на сърцето ми, и ще умра безъ време“. Пъкъ го-еже ние искахме да идемъ на друго място, казвамъ ѝ: „Отъ тукъ още половичъ километъръ не може ли да ходишъ, тамъ ще те оставимъ, на това място, ще оставимъ при тебе нѣкой да те пази, пъкъ ние ще тръгнемъ по-нататъкъ. Вдигнахме ние самовара за топла вода, носѣха го на рѣцѣ, и вървѣха напредъ. Избрахме една полянка, гдѣто тия течения се уравнивяватъ. И казвамъ: всички 150 души ще налягатъ тукъ, на дѣсната си страна. Следъ 15 минути станахме, направихме упражненията, и тази г-жа оздравя и казва: „Не оставамъ тукъ. Азъ ще дойда съ васъ“. Онова място, гдѣто ние се бѣхме спрѣли, бѣше една долина, тамъ електричеството бѣше пасивно, а понеже тя бѣше негативна, усили се туй

състояние. Тя не можеше да си го обясни. Казвамъ: туй електричество усили въ нея това разслабително състояние, но слѣдъ $1,2$ клм. пжть състоянието ѝ се промѣни. Прѣзъ цѣлия день тя бѣше бодра и весела, и отгорѣ пакъ слѣзе, добрѣ намѣрихме каруца, качи се тя, и тъй си отиде до Сливенъ.

Казвамъ: вие често ще срѣщате такива противорѣчия, тѣ засилватъ тия течения на електричеството. Това ще го изучавате. Нѣкой пжть трѣбва да разбирате закона. Вашето тѣло може да стане негативно, всичкитѣ ви клѣтки могатъ да станатъ негативни, и положителната частъ на вашето електричество може да е въ другъ индивидъ. То е неблагоприятно за самия индивидъ. Защото, ако вашето положително електричество отиде въ нѣкой индивидъ, на когото вибрациитѣ сж по-низши отъ вашитѣ, ще се възстанови вашето здравословно състояние, но вие ще изгубите нѣщо отъ общия калибъръ на вашия умъ. Слѣдователно, трѣбва да знаете закона да се поляризирате. Направете лѣвата страна активна, пжкъ дѣсната страна пасивна, да привлечете тия течения на вашето тѣло. Сега, тази вечеръ туй е само една загадка. Ние ще дойдемъ до опититѣ, какъ да се поляризирате. Често ще забѣлѣжите явления на съгласия, които зависятъ само отъ земнитѣ течения. Тогава ще разпрѣдѣлите течението. Може да вземемъ двама ду-

ши отъ васъ, които сж скарани, и да ги примиримъ. Ще отидемъ нѣкъдѣ на разходка, дѣто тия течения се уравниоѣсяватъ, и двамата ще се примирятъ, ще кажатъ: „Дай си ржката, ние можемъ да работимъ“. Значи, причината не е въ васъ, а тя е външна. То е, както когато забия на двама души трънъ въ петата. И двамата ще викатъ: „Не можемъ да търпимъ“. Извадете тръна, и двамата ще бждатъ доволни. Извадете причината! Слѣдователно, ние трѣбва да знаемъ всички причини, които ни въздѣйствуватъ външно, механически, за да може да се справимъ съ по-дълбокитѣ причини, които не зависягъ отъ нашето тѣло, отъ физическото тѣло, а отъ други тѣла, които човѣкъ има. Когато избирате нѣкоя кжща, нѣкой пътъ ти се прѣдлага тази или онази, но щомъ си въ затвора, ти не можешъ да избирашъ. Когато имашъ свобода, ще избирашъ най-хубавата кжща. И тия кжщи хората ги наричатъ привѣтливи кжщи. Ще идешъ тогава ти и жена ти, заедно да избирате кжщата. Ако и двамата сте доволни, ще повикате и дѣцата си; ако и тѣ сж доволни, още по-добрѣ. Пъкъ, ако искате опитътъ да е по-сполучливъ, повикайте и приятелитѣ си. Тогава тази кжща е добра за васъ. Но, ако жената е ловолна, а мъжътъ и дѣщерята не сж доволни, тогава простете се съ тази кжща. Причинитѣ сж чисто физически, зависягъ отъ тия течения тамъ, които не сж

съвсѣмъ еднакви съ вашитѣ. Това сж много интересни твърдения, които трѣбва да се докажатъ, и тѣ ще се докажатъ постепенно. И затуй азъ употрѣбявамъ окултната музика, тя е единъ отъ методитѣ за поляризиране. Безъ музика, вие нищо не можете да извършите. Туй трѣбва да го знаете. Въ основата на живота на единъ окултенъ ученикъ музиката служи като методъ за поляризиране. Не си разположенъ, ще почнешъ да пѣешъ. Не си разположенъ, ще почнешъ да играешъ, и правилно ще играешъ. Методъ е това, ще играешъ. Когато човѣкъ прѣстане да пѣе и да играе, той умира вече. И природата всѣкога ни заставя да играемъ и да пѣемъ. И когато тя ни застави, ние я слушаме. Ти не искашъ да правишъ упражнение, седишъ въ бездѣйствие, но дойде сърбежъ по тѣлото ти краката те засърбятъ, почнете да се чешите. Мислите ли, че туй е произволно? Природата иска да те застави да правишъ упражнения. Слѣдъ туй сърбежътъ понамали. Вториятъ день пакъ дойде този сърбежъ. Азъ ще ви обясня причината. Този сърбежъ произлиза отъ това, че въ тѣлото ви се е набрало излишно електричество, и туй електричество трѣбва да го прѣнесете отъ едно тѣло въ друго, да го изпратите навънка. Слѣдъ туй, ако не искате да дадете ходъ на чувствата си, а ги задърчите, ще ви дойде нѣкоя болѣсть, ще те заболи корема, ще по-

чнешъ да плачешъ, да викашъ, „Олеле, олеле“, и кой какъ дойде, ще разправяшъ за болката си. Изповѣдь ще правите. Ще си изкажете чувствата. Ако вие мислите, че нѣма да се изповѣдвате, лъжете се. Нѣкой казва: „Азъ не се изповѣдвамъ“. Лъже се. Какви видни хора, какви попове, владици се изповѣдватъ! Като ги заболи нѣщо, тичатъ прѣдъ доктора: „Г-нъ докторе, коремътъ ме боли“. „Отъ какво стана това? Какво яде? Ще ми кажешъ право!“ „Е, въ пости ядохъ кокошка, пиле, супа“. Сега, ако енориашитъ знаятъ това, той на тѣхъ не може да се изповѣдва. „Слушай“, казва му лѣкарьтъ „нѣма да ядешъ кокошка“. И като му прѣдпише лѣкарьтъ какво трѣбва да яде, той изпълнява неговитѣ прѣдписания. Е, мислите ли, че има нѣщо скрито — покрито? Природата е толкова умна, ще ви зѣстави, когато и да е, да се изповѣдате, и то по всичкитѣ правила. Има такива болести запримѣръ, че като заболѣе нѣкой отъ тѣхъ, той ще изкаже, дѣто казватъ, и млѣ кото на майка си. Като те заболи, всичко ще изкажешъ, и като се изкажешъ, ще ти олекне. Има болести, които може да се излѣкуватъ само съ изказване. Тия мисли, тия желанія сж накопления, които измѣнятъ състава на нашето тѣло, измѣнятъ вибрацитѣ на козмическитѣ течения, и тогава се образува неправилностъ въ нашия животъ. И тогава има

потъмняване на чувствата. Ще прѣмахнешъ всички тия прѣгради! И музиката служи, като едно сръдство за прѣмахването имъ. Ще пѣете съзнателно. Не казвамъ, като правило, непрѣменно да пѣете, но въ окултната музика, ако може да пѣете, отъ любовъ ще пѣете, ако не можете да пѣете отъ любовъ, нѣма да пѣете. Отъ любовъ може ли да играете, ще играете. Но вие ще седнете прѣдъ прага да мислитъ, дали е право или не. Играешъ ли отъ любовъ, отъ Бога е, не играешъ ли отъ любовъ не е отъ Бога. Въ Любовта има единъ законъ. по любовъ ли е всичко, което вършишъ, право е. Туй е правило. по любовъ ще пѣешъ, ще се наслаждавашъ, и въ тази музика ще има творчество

Сега, азъ ви обръщамъ внимание на вътрѣшнитѣ методи на музиката, а не на външната техника. Азъ ще дойда малко по послѣ да засѣгна и съвременната музика, оперната музика. Както свирягъ днесъ, азъ виждамъ усилието на съвременното човѣчество къмъ напредъкъ. Много автори искатъ да изразятъ всички чувства на скърбъ, радостъ, тъга, на отчаяние, на надежда, и всѣки единъ цигуларъ, и той иска да ги изрази. Но, още нѣмаме талантиливи музиканти, които да сж схванали чувството, и да го изразятъ. Много музиканти не могатъ да прѣдадатъ чрѣзъ цигулката този вътрѣшенъ изразъ. Много мъчно може

да се изрази едно чувство. Та, нѣкои отъ тия пѣсни сж правилни, а други не сж правилни. И въ окултната наука ние ще пѣемъ само положителни упражнения.

Азъ ще ви кажа друго едно окултно упражнение:

„Сладко медено,
Отъ слънцето пратено,
Отъ пчелитѣ донесено“.

Това е едно положително упражнение. Ще го пѣете това упражнение. Всѣки единъ образъ, тукъ, е активенъ. Сега, тази вечеръ ще пѣемъ „сладко медено“. Вие ще вземете да го разчлените, но въ самото изречение има музика. Ще забѣлѣжите окултната страна на упражнението.

! (Учителътъ пѣе „сладко медено“). Като мислишъ за него, веднага ще се подсладишъ. Значи, всичкитѣ киселини, които те спъватъ, се прѣвръщатъ, сладко ще доиде, медено ще дойде. Сега ти трѣбва малко свѣтина: „Отъ слънцето пратено“ — веднага тази свѣтина прониква. „Отъ пчелитѣ донесено“ — веднага ще мислишъ за кошера; понеже пчелитѣ сж трудолюбиви, у тѣхъ има редъ и порядъкъ, ти ще мислишъ за тѣхъ, и всичко туй ще внесе въ тебъ редъ и порядъкъ.

„Сладко медено,
 Отъ слънцето пратено,
 Огъ пчелитѣ донесено“.

Всѣка една дума си има свой окултенъ изразъ. Туй сж окултни упражнения, не сж пѣсни. Ние сме далечъ още отъ окултнитѣ пѣсни. Това е само приготвление за пѣсень. Послѣ, ще дойдемъ до една окултна пѣсень. И като вземемъ една окултна пѣсень, знаете ли какво ще стане? Сега, нѣкои казватъ: „Да имаме едно оперно парче!“ Азъ нѣмамъ нищо противъ опернитѣ парчета. Вие отгънка може да пѣте, колкото искате оперни парчета. Азъ не съмъ противъ музиката. Можете да пѣте отъ всички парчета. Пѣснитѣ никога не развращаватъ. Ако нѣкога смисълътъ на пѣсента развращава, то гласътъ поправя до извѣстна степенъ. Който пѣе, не се развращава, макаръ че има нѣкои пѣсни, които съблазняватъ, но музиката изправя. Тѣй щото, може да си пѣте, каквито парчета искате, ни най малко не ви забранявамъ. Сега, вие сте ученици, азъ ви давамъ пълно право да пѣте, каквото искате. Давамъ ви право, но не ви налагамъ. Ако имате разположение, и можете по любовъ да пѣте, пѣйте; ако нѣмате разположение, и не можете да пѣте по любовъ, не пѣйте! Дръжте туй правило. Каквато и да е пѣсента, пѣте ли я съ любовъ, вие ще имате едно правило,

единъ методъ, да прѣвръщате нервната енергия за ваше добро. Нѣма да ви кажа, че тази е свещенна музика, а тази е свѣтска. У насъ свѣтската и свещената пѣсень се обуславятъ само отъ закона на Любовта. И най-лошата пѣсень, като я обичашъ, тя е свещена. А най-свещената пѣсень, като не я обичашъ, въ нея нѣма нищо. Ако азъ ти носяшише за сладко - медено, а вжтрѣ нѣма никакво сладко, тогава това нѣма да те задоволи. Сладкото медено грѣбва да бжде вжтрѣ. И тъй, първото правило при закона на поляризирането: ще се поляризирате чрѣзъ музиката.

Въ окултната музика не се изисква да пѣте високо. Много тихо се започва. Тихо, много тихо пѣне, на себе си. Защото, нѣкои отъ васъ, ще отидете въ друга крайностъ, ако пѣте много високо. Мжжътъ ще каже. „Защо ме смущавашъ?“ — Е. Учителътъ каза да пѣя. Не, тихичко ще пѣешъ, че като те слуша той, да каже: „Ха, какво пѣешъ, я ми попѣй!“ А сега, нѣкои, като викнете, че мжжътъ казва: „Какво си се запѣла тази сутринь?“ Та, сега, по-неже въ наряда ви има пѣне, и по нѣкой пътъ може да смущавате вашитѣ съсѣди, пѣйте тихичко. Тамъ пѣснитѣ сж много тихички. Ще гледате да пѣте по възможностъ, колкото можете по-тихо. Ще си турите на ума тихо да пѣте, пкъ когато сте вънъ, въ го-

рата, дѣто нѣма никой, тамъ можете да отпуснете гласа си, колкото искате, и да пѣте, както искате. И тъй, съ музиката ще се поляризирате. (Учителятъ пѣе „сладко медено.“) Гледамъ, въ Ючъ-бунаръ, по улицата минава единъ продавачъ, той тъй си наредилъ думитѣ на пѣсень, че всички дѣца на улицата сж научили пѣсеньта, и я пѣятъ. Всички жени излизатъ, и си купуватъ макари и пр. И той си пѣе, пѣсеньта му е една и съща, но той тъй наредилъ тия тонове, че кой какъ чуе, отива при него. Съ количка си върви, и си пѣе. И той пѣе „сладко-медено“ Язъ вѣрвамъ, че така той печели доста. Обръщамъ ви внимание, тази е една малка причина, но знайте, че щастието на нашия животъ почива върху такива малки, незабѣлѣзани причини въ свѣта. И туй, което спѣва съврѣмения свѣтъ, туй, което спѣва нашитѣ домове, и насъ самитѣ, това сж малкитѣ, микроскопически причини, които сж тъй естествени. И когато ние разберемъ този ходъ на нѣщата, ние 75 0/0 ще се освободимъ отъ ненужни борби, и ще ни останатъ 25 0/0 необходими борби, и тогава разумно ще се боримъ А 75 0/0 отъ борбитѣ, тѣ сж отъ посторонни причини, които трѣбва да извадимъ отъ ума си. Сега, 75 0/0 отъ борбитѣ ще ги снемемъ, и ще оставимъ само 25 0/0. Дойде борба, ще кажешъ: „Причината не е отъ мъжа ми, не е и отъ Бога,

причината е отъ електрическитѣ течения.“ Ще напуснешъ къщата, ще изтъзашъ малко да се поразходишъ, и ще ти мине. И ако мъжътъ разбира закона, ще даде възможностъ на онзи си и тя да се разходи. Тогава и жаката, неръполюзана е мъжътъ ѝ, ако има пияно или цигулка, тека му попъе или посвири $\frac{1}{2}$ часъ „сладомедено“, и ще му мине. После, ще попъете утръчени то, силата жаква, извръта, течаща“. Ще правите опити съ тяхъ, ще опитате силата имъ, да видите какъ дѣйствуватъ. Азъ ще ви дамъ редъ упражнения, тѣ нѣма да дѣйствуватъ на всинца ви единъко. Но ние имаме тѣкова упражнениа, че всѣки единъ отъ васъ ще си избере нѣкои отъ тяхъ, които да употреби за своето тониране. И ще имаме редъ плоче, какъ тѣбва да се започне пѣненето. Има си начини за започване на окултното пѣне. Сега, тия сж малки блѣтъчки за пѣненето.

Азъ пакъ ще се повърна върху ете триесетото.

Я изпѣйте всички, „изгърва слънцето!“ Пѣйте по-отрицателно! (Учителътъ свири на цигулка си, взима $\frac{1}{4}$ тонозъ.) Вие, туй че може да го направите, туй е окултенъ плѣтъ.

(Учителътъ пакъ свири нѣщо весело, игриво.) Туй е свѣтска музика, не е обикновенъ; тонъ може да стане окултенъ, може да стане и обикновенъ. Легатото не е окултно.

Въ единъ окултенъ тонъ трѣбва да има мекота. Сегашнитѣ цигулари всички турятъ на цигулката си отгорѣ сординка, за да свирятъ тихо, когато на единъ окултенъ цигуларъ не му трѣбва никаква сординка (Учителятъ свири съвсѣмъ тихо). Послѣ, въ позиции-тъ има окултна музика. Единъ тонъ като се вземе съ I-ия, II-ия или III-ия прѣстъ има разлика. И всѣкога, когато пѣете, трѣбва нѣкакъ си да движите и ръцѣ-тъ си. Въ окултната музика пѣенето трѣбва да бѣде картинно. Вие трѣбва да имате единъ живъ образъ. Идеята въ ума ви трѣбва да бѣде ясна.

(Учителятъ свири съ цигулката си и пѣе „сладко-медено“ Вториятъ пътъ ще учимъ „отъ слънцето из-пратено, отъ числитѣ допосено.“

(Всички пѣхмемъ „сладко-медено“)

Сега, тази вечеръ правимъ прѣводъ. Този гласъ е съобразно вибрациитѣ си. Този е гласътъ, които подхожда на вашитѣ електрически вибрации, всички веднага усвоихте упражнението, и усѣщате една радостъ въ себе си. Гледайте да го не забравите! То е нагласено по всичкитѣ възможни форми, въ които може да се яви „сладко-медено“. Като го пѣете, усѣщате едно приятно настроение, значи, гласътъ и думитѣ хармонизиратъ на вашето състояние. Съ него веднага може да се поляризирате, да излѣзете бодри, и да идите на работа. Нѣма да се смущавате, пакъ

ще пѣте „сладко-медено“. (Всички пѣхме пакъ „сладко-медено“.) Е, добръ, туй е за да се възстанови спектричеството въ насъ, да го тонираме. Сега, за да произведемъ дълбочина, трѣбва въ окултната музика да измѣнмъ вече ключа „Сладко-медено“ може да се пѣе и на другъ тонъ. (Учительтъ пѣе нова мелодия, по повлеченчу, и създава друго настроение).

Сега, тъй изпѣтс упражнението, прави ви едно приятно впечатление. Така е и въ чувствата. Когато единъ човѣкъ си изразява чувствата, нѣкой път и тѣ сѫ медени, приятни сѫ, значи, ти ще пѣешъ по сѣщия начинъ. Обаче, щомъ нарушишъ хармонията, дойде киселото, горчивото, тогава другояче ще пѣешъ.

Сега, ще ви прѣдставя на български една селска идилия. Срѣщатъ се двама души, отъ които единиятъ мисли едно, а другиятъ мисли друго. Тя е събудуващата: момъкъ отива на западъ, и свършва своите правни науки. Идва въ село, и се влюбва въ мома, селянка, но много красива, и почва да ѝ пѣе тѣжна пѣсень, че неговото сърце го боли, че той не може безъ нея да живѣе. Тя, като го слуша, отговаря му весело, безгрижно, съ припѣване: „Кой ти е кривъ, като не разбирашъ живота? Животътъ седи въ това, да си потропа човѣкъ малко.“ Той плаче, а тя се смѣе, и си играе. Тя казва: „Ти като ме любишъ, защо трѣбва да плачешъ?“ (Учительтъ свири на ци-

гулката си ози диалогъ, дѣто мелодииѣ сж различни, на минорна и мажорна гама).

Сега, всичкитѣ музиканти искатъ да изразятъ чувствата. Тукъ сж прѣдставени двѣ крайности въ чувствата. Дѣйствително, въ живота туй рѣдко се случва, но тия изстростия се срѣщатъ повече вжтрѣ въ насъ. Отъ едно тъжно състояние, значаю, когато не иска да живѣе, изведнѣжъ въ него става една рѣзка промѣна, той става, и се разиграва. Тия състояния сж вѣрни за самия човѣкъ. Такава рѣзка промѣна става у човѣка. И отъ състоянието на тази игра, човѣкъ веднага може да си измѣни състоянието, да мине въ тага. Та, когато дойдатъ тия състояния, трѣбва да ги знаете. Щомъ е за игра играйте. Щомъ е за плачъ плачете! Най-първо ние ще учимъ тия прости упражнения, за тониране. „Сладко медено“, туй сж правилно тонирати, ритмично тонирани дули. А пѣсенята „Зениръ-Бениръ“, ще я оставамъ за слѣдния пѣть, да даде по-голяма дълбоина, да накара човѣка да мисли.

Какъ вървятъ вашитѣ упражнения, пѣете ли по 15 минути на дѣнь?

Сега, ще вземемъ тона „ре“, ще го изпѣемъ тихо, послѣ ще усилимъ, а слѣдъ туй ще ослабва тона. Послѣ пѣхъ — „си-му-ту-си“ тихои високо, слѣдъ туй изпѣхъме звукътъ „и“ високо и тихо, до изгубване на гласа.

Т. м

Никаква лъжа!

ВЕНИРЪ-БЕНИРЪ.

БЛАГА ДУМА.

6 школна лекция
на Общия окултѣнь класъ (II година)
5.XI 1922 г. Неделя
Ст. София.

НИКАКВА ЛЪЖА!

Досега окултнитѣ школи, въ миналитѣ епохи, както и сега, се считали, като едно вътрѣшно проявление. Окултната школа въ миналитѣ вѣкове периодически само е проявявала своята деятелност, и слѣдъ туй пакъ е прѣставала, т. е. школата се е оттеглявала въ своитѣ вътрѣшни кѣтове, понеже врѣмената не сж били назрѣли. Обаче сега, школата се засма да прокара всичкитѣ свои възгледи, всичкитѣ свои правила въ живота. Тя взима живо участие въ всичкитѣ отрасли на живота. И мнозина отъ васъ ще срѣщнете едно съпротивление вътрѣ въ самитѣ васъ, не отвѣнка, а отвѣтрѣ, ще се сблъснете съ вашитѣ стари възгледи, стари навици, стари привички на мислене, на дѣйствуване и ще мине дълго врѣме, докато се освободите разумно отъ тия стари навици. Че е тъй лесно. И за да можете правилно да се освободитѣ, трѣбва да имате едно вътрѣшно разбиране, едно вътрѣшно, конкретно разбиране. Заприѣтърь, не казвайте — този е отъ Вѣлото Братство, този е ученикъ. — Не. Човѣкъ, който не може да говори Истината той не може да бжде ученикъ на Белото Братство! Този

законъ е вжтрѣшенъ. Въ момента, въ който вие не мнже да кажете една истича, или не може да кажете една лъжа, както трѣбва, вие не сте ученикъ, защото истината може да се каже и при лъжата. Направилъ си една погрѣшка, ако речешъ да прикриешъ погрѣшката, ти ще направишъ другъ грѣхъ. Не, ти ще имашъ доблестъта, при тази лъжа да изкажешъ истината, тъй, конкретно, нито да я увеличишъ, нито да я намалишъ. Счупилъ си една чаша, нѣма да разправяшъ на онѣзи причини, които намаляватъ отговорността ти, ще кажешъ: „Тази чаша, азъ я счупихъ азъ вземамъ отговорността за нея“. Да не считате, че другъ е направилъ това. — Азъ счупихъ чашата — толкова, нѣма да се оправдавашъ. Защото ония сжщества, прѣдъ които ние ще кажемъ, тѣ сж разумни. Нѣма по-разумно сжщество отъ Бога! И когато ние прѣдъ Бога изкажемъ единъ нашъ грѣхъ, едно наше прѣстѣпление, ще осътимъ Той да го прѣцѣни. Нѣма да се оправдаваме, че такива били условията, не, не, конкретно кажи. Казалъ си една лъжа, ще кажешъ истината: — „Съзнателно я направихъ“. Нѣма да се извинявашъ, да кажешъ, че азъ не разбирахъ. Не, лъжа е това! Ще кажешъ: „Азъ съзнателно, умишлено го направихъ туй“. Тѣй ще се изповѣдашъ и ще бждешъ извиненъ.

Сега, човѣкъ може да направи прѣстѣпление и доброто като изповѣдашъ тази истина ти ще се поставишъ на тази висота, че си смѣль и рѣшителенъ да кажешъ истината. А нѣкога ти може да носишъ въ себе си доброто, и искашъ да го укриешъ, да не знаятъ хората. То е друга лъжа. За всички нѣща, въ даденъ моментъ, ние трѣбва да бждемъ смѣли и рѣшителни да кажемъ истината или въ положително или въ отрицателно отношение. Смѣли, ама не навсѣкждѣ. Смѣли, прѣдъ кого? Прѣдъ кого ще кажешъ истината?—Прѣдъ онзи, който обича истината. Прѣдъ онзи, който обича лъжата, ти ще мълчишъ. Той ще ти каже: „Азъ съмъ твой учитель, азъ ще ти кажа, какъ да лъжешъ, азъ съмъ учитель. Но, ти като не знаешъ да лъжешъ, ще мълчишъ“. Слѣдователно, нѣма какво да казваме на свѣта тѣхнитѣ лъжи, тѣ знаятъ много по-добрѣ това отъ насъ. Ние ще застанемъ смирено и ще кажемъ: „Ние считаме, че вие въ туй отношение седите много по-високо надъ насъ“. Единъ свѣтски човѣкъ тѣй ще излъже, тѣй ще скрои лъжата, че едва слѣдъ 20 години ще го хванете. Единъ религиозенъ човѣкъ, като, излъже, слѣдъ единъ день ще го хванатъ. Свѣтскиятъ човѣкъ слѣдъ 20 год. го упавятъ, а религиозниятъ — слѣдъ единъ день. Но ти, като религиозенъ, не може да измислишъ какъ да скриешъ нѣщо. Тѣй седи факта. И ти си искалъ да ук-

риешъ, но не можешъ. Лъжата, сама по себе си всѣкога влѣче лоши послѣдствия! Лъжата досега никому благо не е донесла.

Може би, когато бжда малко по-разположенъ, азъ ще ви говоря специално върху лъжата, да ви покажа нейното произхождение. Че именно, заради една лъжа на първия човѣкъ, хората сега страдатъ. Заради лъжата страдатъ, нищо повече! Единственото прѣстѣпление бѣше заради лъжата. И дпамата първи хора, бѣха въ окултната школа. Раятъ, това бѣше една велика окултна школа, а не туй дѣтинско разправяне, което ни прѣдаватъ. Една окултна школа бѣше раятъ! Тия дървета, не сж дървета, това бѣха живи хора, култура отъ хора. Тия дървета, тия жи ви хора, не сж такива, каквито ги мислите. Раятъ, това бѣше еана велика култура въ миналото. И когато този прародителъ на тази култура направи първата погрѣшка, той нѣмаше смѣлостта да изкаже истината и излъга. Тамъ, както е писано въ Библията, гуй косвено се разбира. Адамъ казва: „Азъ мислихъ, че Ти ще ми дадешъ една другарка, жена умна, интелигентна, като да ми помага въ живота, а ето, тя още при първия изпитъ, още първия день ме увлѣче въ това прѣстѣпление. На Тебе възлагахъ надеждитѣ си, по-умна жена трѣбваше да създадешъ!“ Това бѣше единъ упрѣкъ. Тогава Господъ замълча.

Учителят си замълча. Той само написа, че Адамъ не си издържа изпита. Струпа всичката вина на жена си. Страхливецъ, първокласенъ страхливецъ! Той нѣмаше доблестта да каже истината. Казва: „Ти знаешъ, азъ всѣкога изпълнявахъ Твоята воля,—но тази жена, ако я нѣмаше, бихъ ти слугувалъ, тя ме излъга“. Спира се Господь тамъ. Вика жената да види, дали тя ще каже истината, какъ ще издържи изпита си. Казва ѝ слушай, ти какъ направи прѣстѣпление въ школата? — „А. онази змия, онази интелигентность, която ти създаде, ако тя не бѣше, азъ бихъ устояла, азъ щѣхъ върна да ти бѣда, но тя ме излъга, нали знаешъ? Увлѣкохъ се. Кой е виноватъ?“ И Господь каза: „Изкарайте ги навънъ, и той страхливецъ, и тя страхливка!“ И отъ 8,000 години ние се ушимъ да бждемъ смѣли и рѣшителни, досега ние сме били всѣ страхливци. Смѣлость се изисква сега! Нѣма по-велико нѣщо отъ това, човѣкъ да излѣзе, когато Господь го вика, и да каже: „Да, съзнателно направихъ тази грѣшка, направихъ я“. Никакво извинение!

Сега, туй е външната страна. Ние говоримъ за грѣха, говоримъ за лъжата. Лъжата не е въ казането. Има елинъ вжтрѣшенъ законъ свързанъ съ известни отрицателни сили въ природата. Щомъ излъжешъ ти се свързвашъ съ всички негативни сили

въ природата, които ще изчерпватъ всичкитѣ сокове на живота ти, и ти ще останешъ сухо дърво. Опасността не е тамъ, че си казалъ една лъжа, но нейнитѣ послѣдствия сж много опасни, ти ще се свържешъ съ тия сили. Единственото важно нѣщо е — съзнанието трѣбва да бжде будно! Веднага ще прѣкъснешъ нишкитѣ, съ тази мисль на лъжа, която си допусналъ, ще се свържешъ съ Истинага, и веднага ще потекатъ тия Божествени сокове. Тѣй се разрѣшава въпросътъ.

Сега, мнозина отъ васъ мислятъ — да влѣземъ въ школата. Е, какъ ще влѣзете въ школата? Вие мислите, че каго дойдете при менъ и ви кажа да влѣзете, че вие сте вжтрѣ въ школата. Ами че въ тази школа се изисква благородство въ обноскитѣ, деликатностъ на мислитѣ, никаква критика! Мене ми е чудно, чудя се на ученицитѣ... азъ седя, и двама ученици се каратъ прѣдъ менъ, и то какъ хамалски се каратъ, като че тия двамата сж огъ голѣмитѣ учители, и азъ ги слушамъ съ всичкото смирение. Единиятъ чете моралъ на другия. И знаете ли, какъвъ моралъ, първокласенъ моралъ! Не, като ученици, никому нѣма да четете моралъ. Вънка може да си четете моралъ, но вжтрѣ, ще имате братски отношения, приятелски отношения. „Азъ тѣй мисля“, „азъ иначе мисля“, ще си търпите възгледите, колкото и противо-

рѣчиви да сѣ, даже и най-противоположни да сѣ, ще кажете: „Братко, азъ изказахъ противоположенъ възгледъ, но ще ме извинишъ“. Деликатни трѣбва да бъдете помежду си. Не го считайте това за една обида. И сега, отношенията между ученици и ученички трѣбва да се урегулиратъ; у женитѣ има клюкарство, тѣ сѣ първокласни ученички на клюкарството, И всички ония отъ васъ, които клюкарствуватъ сѣ вѣнъ отъ школата. Туй да го знаете! И всички ония мъже, които лъжатъ, сѣ вѣнка отъ школата. Азъ ви заявявамъ, нищо нѣма да ви спаси, не се лъжете. Ама ще кажете: „Азъ ще ида въ евангелската църква“. Свършена е вашата работа. Дѣто и да идете, нищо нѣма да ви огрѣе, нищо нѣма да ви измѣни. Знаете ли на какви дѣца ще мязате? Азъ съмъ привеждалъ този примѣръ, и пакъ ще го приведа. Въ едно гнѣздо имало 5 гарджета, тѣ изцапали гнѣздото си, и казали на майка си: „Мамо, изведи ни изъ това оцапано гнѣздо навѣнка, въ ново гнѣздо искаме“. А майката казала: „Ще вземете ли вашитѣ задници?“ — Да, „И новото гнѣздо ще оцапате“. Ами че какъ, ако тукъ, при тия благоприятни условия не може да се подигнете, то като идете въ православната църква, между евангелиститѣ, вие мислите ли че ще успѣете? — Лъжете се. Или, може да имате едно врѣменно настроение, като опияняване, не мислете, че това е

животът. Азъ ви казвамъ, това сж състояния далечъ отъ тия на онази велика Истина. Азъ ви говоря самата истина. Туй врѣменно настроение, което човѣкъ може да има, това не е истината. Истината е нѣщо постоянно! Тя ще донесе радостъ, и радостъта е нѣщо постоянно. Тя, радостъта щомъ дойде, ще внесе свѣтлина, чистота, свобода, ще разшири душата ти, и ти ще имашъ една благосклонность къмъ твоитѣ близки. Туй е необходимо за школата. Азъ желая да ви прѣдамъ нѣкои работи, но не може, има една дисхармония. Вие нищо не плащате, а трѣбва да знаете, че въ школата всичко ще плащате, азъ ви казвамъ — всичко ще платите. До сега нищо не сте платили, но отсега ще плащате. Какво мисли, че безъ пари ли, по благодать да получите всичко? Какъ тъй по благодать? Любовь за Любовь. Азъ за Любовь, и вие за Любовь. Азъ за благодать, и вие за благодать. Ако вие бъркате въ моята кесия, защо азъ да не бъркамъ въ вашата? Вие сте чудни! Вие бъркате въ моята каса, а щомъ дойдемъ до вашата, затваряте я. Щомъ дойда при вашата, ключътъ да е на касата! Ако азъ имамъ довѣрие въ васъ, защо и вие да нѣмате довѣрие въ мене? Когато дойда въ вашата кесия, трѣбва да намѣря ключа да седи на касата, да бръкна тамъ въ касата; а ако вие не оставите вашия ключъ на касата — ще ме извините тогава. Това

не е правило на братството. Тъй седи въпросът. Довѣрие трѣбва да имате! Изпитвайте, азъ съмъ казвалъ отъ толкова години, освѣдомете се. изпитвайте нѣщата, не бързайте. Азъ съмъ оставилъ на нѣкои срокъ повече отъ 25 год. да изпитватъ. Не сте ли изпитали до сега. Хубаво, другитѣ, които искатъ да изпитватъ и на тѣхъ ще дамъ 25 години, ако иматъ животъ, но тѣ ще бждатъ вече изпигвачи, не ученици.

Сега, за да изучите вие нѣщата, всѣки день ще ги провѣрявате. Азъ забѣлѣзвамъ, и по музика, всички вие имате стари възгледи. Азъ съмъ посѣщавалъ съвърменни музиканти, нѣкой взелъ накриво нѣкой такт, или нѣкой каже: „Еди-кое си парче еди какъ трѣбва да се свири“. Когато Бетховенъ е писалъ своитѣ сонати, тѣ знаеха ли, какво е мислилъ да изрази той и какъ ги е изпълнявалъ? Може да сѣ близо до истината, но той може да е изразявалъ съвсѣмъ друго нѣщо. Е, какъ трѣбва да се изсвири Бетховенъ? За да се изсвири Бетховенъ, онзи, който ще го свири, трѣбва да има разположението на Бетховена. Той трѣбва да прѣдизвика онѣзи условия, при които тази пѣсенъ е създадена, да се явятъ у него всички тия вибрации, при които Бетховенъ е свирилъ. А сега свирятъ Бетховена и се напжватъ, напжватъ и казватъ: „Отлично свири!“ Азъ виждамъ хубаво свири той, техника има, но смисълъ нѣма това сви-

рене. И тогава, казвамъ: каква е разликата между окултната музика, и съвременната свѣтска музика? Ето каква е разликата. Азъ не умаловажавамъ тази музика, но разликата е въ резултатитѣ. Ако дойде нѣкой отъ най-знаменититѣ виртуози, който е изразъ на съвременната музика, той може да прикове вниманието на една публика отъ 10,000 души тъй, че като падне една игла долу, ще се чуе. . . . такова внимание! Дълбоко уважение и почитание и, слѣдъ като свърши, ще има ржкоплѣскане, хвалби, писане по вѣстниците, но слѣдъ една недѣля всичко се забрави. Ако дойде нѣкой виртуозъ на окултната музика, ето какъвъ ще бѣде резултатътъ. Ако той даде единъ концертъ, всички ония 10,000 души, кой какъ стане, ще каже: „Азъ чухъ една музика — чудо!“ Ще иде да уреди смѣнитѣ си. Скаралъ се съ жена си, ще иде да се примири. Всички тия 10,000 души ще уредятъ работитѣ си. Всичко туй ще стане въ една вечеръ, като свири той. И всички ще заживѣятъ въ братство. Такъвъ ще бѣде резултатъ на тази музика. И тъй ще ви нагласи, че ще кажете: „Азъ разбрахъ, тази моя глава вече ще просвѣтне, отъ сега нататкъ азъ не живѣя такъвъ животъ!“ Това прави окултната музика. Това е музиката на ангелитѣ, съ която тѣ дойдоха, когато Христосъ се роди, изпѣха една отъ окултнитѣ пѣсни. Казватъ, че тѣ прѣдали

пѣсенята: „Слава вишнихъ Богу и на земята миръ.....“ Не е прѣдадена пѣсенята, както трѣбва. То е нѣщо велико! Който веднѣжъ е чулъ окултна пѣсенъ, тази пѣсенъ никога нѣма да излѣзе отъ сърцето му, отъ ума му. Той може всичко да забрави, но тя ще бѣде дълбоко врѣзана въ душата му.

Сега, моето желание е всичко у васъ да бѣде естествено, а не изкуствено. Азъ се пазя, и не искамъ нищо да ви налагамъ; азъ толкова обичамъ свободата, че искамъ всичко да става естествено, доброволно, защото, ако река да ви насилвамъ, това ще донесе лоши резултати. Най-малкото насилие, което мога да употребя въ своитѣ дѣйствия безъ да знаете вие, то ще има лоши послѣдствия. Туй сж опитали всички учители въ свѣта. Нѣма изключение! Единствениятъ методъ, който не произвежда никакви лоши послѣдствия, той е дѣйствието чрѣзъ законитѣ на Любозѣта, Мѣдростѣта и Истината. Само тѣ сж чиститѣ методи, по които ние може да дѣйствуваме. Пишите ли, ще пишите по този методъ. Търгувате ли, ще търгуватѣ по този методъ. Лѣкарь, музикантъ ли сте, всички ще работите по този методъ. Ще имате вжтрѣшна борба, ще дойдатъ съмнѣния, но по този методъ ще работите. Не е въпросъ за вашитѣ съмнѣния, тѣ ще дойдатъ, но отъ всички тия съмнѣния вие може да се избавите.

Сега въпросътъ е до нашитѣ отношения къмъ

невидимия свѣтъ, до този идеаленъ свѣтъ. Трѣбва да възстановимъ тия връзки сега, и ще ги възстановимъ. Единъ братъ казва, че сегашнитѣ ученици мязатъ на неузрѣли ябълки, киселици. И донѣкъдѣ е правъ. За да узрѣете, трѣбва да дойдете подѣ тази свѣтлина. Вие стоите, слушате ме, и нѣкои отъ васъ казвате: „Дали това е вѣрно, или не? Ами, ако не е вѣрно? Ами, ако съмъ тръгналъ по единъ кривъ пѣтъ? „Е, хубаво, ами онѣзи въ църквата тръгнали ли сж въ правъ пѣтъ? Ами евангелиститѣ по правъ пѣтъ ли сж? Кои сж доказателствата да мислимъ, че вървимъ по правия пѣтъ? Правиятъ пѣтъ е естествениятъ пѣтъ. Кога едно дѣте се развило правилно? Когато има едно тѣло здраво, съразмѣрно развито, когато дробоветѣ, стомаха дѣйствуватъ добръ, когато, това дѣте има единъ бързъ умъ въ своитѣ схващания и може да работи отлично, да е внимателно въ обходата си съ вички. По това ние ще се познаемъ. Трѣбва да бждемъ трудолюбиви, работливи, да работимъ. Сега, тази е цѣльта на школата да ви приготви за работа, а вие трѣбва да дадете дѣйствието си. Вие оставате всичката работа на менъ и казвате: „Нашиятъ Учителъ ще направи това“. Господъ ще направи това наполовина. Половината работа ще направи Господъ, а другата половина — вие“. Тази работа не е много голѣма, но работа, която вие трѣбва да свършите.

И първото нѣщо, като дойдете въ школата, трѣбва да имате онова вѣтрѣшно смирение. Често до менъ идватъ вашитѣ изкушения, и си казвамъ: защо ще ида на тѣзи да имъ проповѣдвамъ окултна музика, да си хабя времето, да се разправамъ съ тѣхъ, когато мога съ други нѣща да се занимавамъ? Нѣкой пѣтъ ми минаватъ тия мисли. Не е ли по-добрѣ да отложа това за едно далечно бъдеще? Но, ако азъ употребявамъ окултната музика, то е просто, като едно сръдство. Азъ я употребявамъ заради истината, за да може да дойде онази велика Истина, която искамъ да всѣля въ вашя умъ. Само окултната музика може да ви дойде на помощъ. Ако нѣкой може да ви направи ученици, само тя ще може, другъ способъ нѣма. защото Духътъ работи чрѣзъ музиката. И Давидъ когато свирѣше на Саула, онзи духъ се укротяваше. Музиката ни разполага. Сега, нѣкой пѣтъ мъжъ и жени не сж съгласни помежду си. Нѣкой пѣтъ мъжътъ не е съгласенъ да свири жена му. „Какво свиришь“. — Казва той. Ако жената почне много да свири, мъжътъ ѝ я даже подозира, и ако много пѣе, пакъ я подозира, казва: „Какво си запѣла, като че има нѣкой да те слуша отвънка? Туй е турски характеръ. Засмѣла се нѣкоя жена, очитѣ му се засмѣли, чудо станало въ свѣта! Е, мислите ли, че ако и вие имате такова схващане не ще кажете: „Е, не може

ли безъ окултна музика?“ Може, разбира се, какъ не! Както до сега сте минавали безъ окултна музика, така и сега може. Казватъ: „И безъ цѣтель съмва“. Да, ако изколите всички тия петли — съмва, но, ако тия пѣтли сж живи, и не пѣятъ, горко ви на васъ тогава! Непрѣменно пѣтельтъ ви трѣбва да пѣе, тогава ще ви вързи напрѣдъ. Не пѣе ли вашиятъ пѣтель, горко ви! — Всичко е съзршено.

Та, ще войдемъ до онази простота. Азъ настоявамъ пакъ между васъ трѣбва да се образуватъ братски, приятелски отношения. Азъ съмъ казвалъ и другъ пѣтъ, казвамъ и сега: отъ моя страна знайте, че азъ всѣкога съмъ на страната на слабитъ, всѣкога съмъ на страната на онѣзи, които сж онеправдани. Туй въ менъ е правило! Туй да го знаете! Азъ мога да мълча, но онзи отъ васъ, който е кривъ, че мога да взема неговата страна, Може да ми е братъ, може да ми е най-добриятъ приятелъ,} кривото въ менъ е криво. И когато азъ направя една погрѣшка, погрѣшката си е погрѣшка, нѣма какво да се оправдавамъ. Азъ не ходя да се оправдавамъ какъ е направена тя. Сега, когато взимамъ себе си за примѣръ, казвате. „Учительтъ може ли да направи погрѣшка? Тамъ защо се ровите? — Може. Какъ? Може, допустимо е. Защо не? Погрѣшки всѣкога ставатъ, и може да станатъ. Има нѣща непрѣдвидени. Тия погрѣшки може да сж микроскопични, но ставатъ

обаче ние всѣкога използваме погрѣшкитѣ въ свѣта. Грѣшки сѣ правили не само учителитѣ, всички сѣ правили погрѣшки, и ще ги правятъ още за дълго време, не мислете, че ще ги избѣгнатъ. Въ природата, въ която ние живѣемъ, при условията, които имаме сега, единственото същество, което не грѣши, е само Богъ! Разбирате ли! Да ви кажа истината. Единственото същество, което е благо, то е само Богъ. Той е безграниченъ, които диша Любовь въ себе си. А всѣко същество, което е ограничено, има възможность при извѣстни стечения на обстоятелствата да направи престѣпление, което може да уврѣди на хиляди хора. Възмсъжко е. И тия възмсъжности ще ги имате прѣдъ видъ. Всичко се допуска. Нѣкои хора отиватъ даже до тамъ, че казватъ: „Господъ, като Господъ, и Той прави погрѣшки“. Е, тогава, вие ще изкарате тамъ единъ стихъ отъ Писанието, който казва: „И разкая се Господъ, че направи човѣка“. Какъ ще го изтъкувате „И разкая се Господъ, че направи човѣка“? Е, какво показва туй? Сега, за единъ окултистъ този фактъ е ясенъ, но за васъ, ще хвърли една сѣнка, и вие ще кажете: „Разбрахме работата“. Тогава, вие ще си сѣдите право и ще си кажете: „Ако учителятъ направи една погрѣшка, тя ще е такава, че съ микроскопъ да се търси. А вашата, съ метри може да я мѣрите. Затуй, Учителятъ трѣбва

да се пази. Всичкият тия погрѣшки ще ги махнемъ.

Ще си турите за правило вжтрѣ въ школата: въ себе си, въ съзнанието си, не допусчайте никаква лъжа! Никакво оправдание! Говорете фактитъ тъй, както сж си. И ще видите какъ ще почувствувате въ себе си едно вжтрѣшно обновление. Млади и стари, безъ оправдание! Послѣ, занимавайте се съ музиката, и тя ще ви продължи живота. Тя е едно сръдство за лѣкуване. Много болести се лѣкуватъ чрѣзъ музиката. Заставете болния да пѣе, и той ще се излѣкува. Когато човѣкъ почне да се разболѣва, той не пѣе вече. Накарайте болния да пѣе, и ще видите какъ скоро ще оздравѣе. Само тъй ще видите благотворното дѣйствие на музиката, на пѣенето. Болниятъ нека пѣе! Азъ вѣрвамъ, че свободата, която имате вие, нѣма да злоупотрѣбитъ съ нея.

Азъ влизамъ напълно въ вашето положение, на всинца ви. Не мислете, че азъ не зная какво е положението ви. Взимамъ положението на всѣки едною, изключително, и зная при какви условия живѣе. У всинца ви има възможности да се подигнете. При тия неблагоприятни условия даже, имате възможности да се подигнете на 10 степени. И това можете да го направите разумно. Тѣй както вървите прѣзъ тази година, ще правите малки опити. Не се съмнявайте въ тѣхъ, и ще видите какви резултати ще имате.

Постарайте се да имате единъ умъ така свѣтълъ, оптимистиченъ, съ който да схващате свѣтлата страна на нѣщата. Това е волята божия, туй е Божията Любовь. Не говорете на външния свѣтъ, на себе си ще кажете: „Туй е волята Божия, туй е Божията Любовь“. Това ще казвате на себе си, а не прѣдъ външнитѣ хора. Нека живота ви вънъ бѣде обикновенъ. Азъ не съмъ за външното благоприличие и интелигентностъ, но въ своитѣ мисли трѣбва да имате дълбочина. Като ни срѣщне човѣкъ, да знае, че въ насъ има една идея, и тази идея е като единъ скъпоцѣненъ камѣкъ. Азъ искамъ въ тази истина да сте положително убѣдени, и да знаете, че вървите по единъ положителенъ пѣтъ. Азъ искамъ да имате опитности. Ще имате, но кога? Първото нѣщо: никакъва лъжа! Сега, ще ви приведа единъ фактъ. Тукъ, прѣди събора тази година, ще ви изясня какво направиха нѣкои ученици отъ класа, то не е за упрѣкъ, взимамъ го само за изяснение. Една сестра отива при единъ търговецъ евреинъ, отваря кредитъ, взима платно, да си правятъ сестритѣ рокли. Той, човѣкътъ, дава. Кои сте вие? — Отъ Бѣлото Братство — за Господа живѣятъ. Правятъ дрехи, това-онова, безъ смѣтка. Взимали топове отъ плата, чорапи, ширити, това-онова, набрали се 3,000 лв. нѣщо. И тѣзи всички се радватъ. Стѣга ги евреинна — паритѣ! Всички

се изпокриватъ, остава само една сестра. Той казва: „Взели паритъ, опапали ги“. Онези, който не сж плагили, скриватъ се и мълчатъ. Отива евреинътъ при една сестра и казва: „Кажете на вашия учителъ, че неговитъ ученици идваха, взимаха платове и други работи, да си платятъ!“ Казвамъ: идете, вижте тази работа, до колко е докарана сумата. — Сега, има около 800—1200 лв. да се плащатъ. Отивамъ при едната сестра, виновната, казвамъ ѝ: слушай, ти знаешъ ли, че си виновна, сестритъ хвърлятъ всичката вина върху тебе? И слѣдъ туй седя и ѝ доказвамъ, че е виновна. Ето какви сж аргументитъ. Допуснете, че азъ имамъ хубава градина, давамъ ви ключа, слѣдъ това идватъ вашитъ сестри, нанизватъ се една слѣдъ друга. Вие влизате първа, и послѣ имъ казвате: „Азъ нѣмамъ врѣме да ви чакамъ, оставямъ ви ключа, като излѣзете, заключете!“ Тъ, като излизатъ, забравятъ да затворятъ, оставятъ градината отворена, влизатъ всичкитъ прасета, и разравятъ градината. Тази сестра казва: „Азъ имахъ всичкото добро желание, но излѣзохъ първа.“ Казвамъ ѝ: ти, като си взела ключа, ще отворишъ, и ти ще затворишъ градината, ще дочакашъ да излѣзатъ всички. И послѣ, казвамъ ѝ: вие не искате да пипате пари, пъкъ топове платове безъ пари ги взимате отъ евреина. Ама че каква логика има тукъ? Ами именно безъ пари не трѣбва да взимате. Ще си платишъ на ев-

еина, и тогава ще вземешъ полица, че си платилъ всичко. Туй е окултенъ ученикъ! И като кажешъ, че утрѣ въ 4 $\frac{1}{2}$ ч ще ти донеса парите, а не отидешъ, въ Бѣлото Братство иматъ особено мнѣние за тебе. Казахъ на тази сестра тъй: азъ не те осждамъ, но ти, като отиде при евреина да отваряшъ този кредитъ, пита ли Господа? Господи, да ида ли при този евреинъ да отворя кредитъ? Ти не Го попита. И ако Духътъ ти каже, отвори, ще отворишъ кредитъ. И онѣзи сестри, и тѣ не попитаха Господа. И най-послѣ всички се спотаяха, всички мълчатъ. Казвамъ: кажете ми колко дългове имате сега, та да уредимъ тази работа! Слѣдъ това всички сестри почнаха да идватъ една по една при нея, и да и казватъ: „Да мълчишъ, не казвай, че имамъ да давамъ, нѣмахъ пари“. Не ще кажешъ: „Азъ съмъ еди-коя си сестра, азъ имамъ да дължа, ще ме извините, но азъ ще платя“, Туй е благородство! А да се спотайвашъ, и да минавашъ за праведница, не може така. Ако нѣкой се нуждае, да му купимъ 10 рокли. Въпросътъ е да се спази принципа. Ще бъдете искрени и честни въ всичкитѣ си постѣпки! И тази година въ събора, мнозина отъ тия благовидни братя изчезнаха и кърпи, и какви ли не нѣща се откраднаха тамъ. А, това не може! Влѣзе ли кражбата, влѣзе ли лъжата, тази работа не върви. За въ бъдеще ще

бждете внимателни. Всички ще бждете искрени. Хванемъ ли нѣкой, който лъже, ще седи отвѣнка, не между насъ. Между насъ, въ школата, кражба, лъжа, одумничество нѣма. „Ама не мога да търпя!“ Ако не можешъ да търпишъ, ние ще ти купимъ единъ билетъ, и ще те пратимъ отвънъ, а въ школата ще търпишъ. Туй ни най-малко не го считайте, че е единъ упрѣкъ. Азъ застъпвамъ единъ принципъ, и безъ този принципъ нищо не може да извършите, работитѣ ви ще се заплетатъ, ще боледувате, нѣкои ще умиратъ. прѣждеврѣменно. А за да можете да бждете здрави, непременно трѣбва да положите този принципъ, и ще видите тогава, какъ всичкитѣ ви работи ще трѣгнатъ на прѣдъ. А сега, азъ се чудя, нѣкои си позволяватъ много голѣми лъжи. Никога, никаква лъжа! Онзи, който лъже, той прѣдъ менъ е изгубилъ всичко. И ако той не се яви да се изповѣда, тои не е човѣкъ. Не да дойде днес прѣдъ мене да каже истината, за да може утрѣ пакъ да лъже. Не да се изповѣда прѣдъ себе си, да каже: „Азъ не направихъ добръ, азъ сгрѣшихъ, това не е благородно за единъ човѣкъ.“ Да се изправи достойно прѣдъ себе си, и въ себе си да се изповѣда. Това считамъ азъ ученикъ, а не отъ страхъ да дойде: „Учителю прости“. Не е заради менъ, заради самите васъ е, да имате до-

стойнство, и да седите на една здрава нога. Туй е сега новият моралъ за ученицитѣ,

Сега, отгорѣ на това, азъ ще ви посвирия малко. Вие ще кажете: „Учителътъ го прѣкалѣ малко“. Когато дойде да говоря за тия нѣща, създавате ми най-туудното положение — да мисля, какъ да ви говоря. Единъ отъ 'най-деликатнитѣ въпроси е този, какъ да ви говоря. Вие сте съ разни темпераменти, съ разни разбирания, докачливи, и всѣка моя дума може да я разтълкувате тъй, че да произведе другъ ефектъ, дадете и друго значение. Разбирате ли? И по нѣкой път азъ какво правя? Върна се дома си, и си изсвирия една пѣсень, и така оправямъ работитѣ. Но, трѣбва да свирия! Като ви свирия, така оправямъ всичкитѣ ви работи. Свирия, нищо повече!

Сега, тази окултна музика се различава отъ обикновената музика. Никакви прибавки, никакви завъртания, всѣка дума, всѣки слогъ трѣбва да се вземе много ясно. И нѣма да правите никакви усилия. Ще бъдете много естествени въ пѣнето, както дѣцата. Туй е начинъ за подмладяване. Ще кажете: „Азъ, старъ човѣкъ!“ . . . И старъ човѣкъ, на 50 — 60 год. да е, пакъ може да пѣе. За музиката нѣма стари хора.

И азъ бихъ желалъ всички да бъдете музиканти, да свирите и пѣете, и да кажатъ всички: „Тия хора сж отлични, пѣят и свириятъ отлично!“ И ще

направимъ така, че никой да не може да се сравнява съ васъ по пѣне.

Да изпѣмъ Вениръ Бениръ!

Вениръ Бениръ

Бихаръ Бенумъ

Иль би-ють, иль бе-зуть

Омъ би-ють

Иль безуть, омъ би-ють

Зунъ мезунъ (2)

Биномъ тумето.

(пѣхме я нѣколко пѣти)

Да изпѣмъ сега тази пѣсень:

„Блага дума на устата

Туй е ключътъ на сърцата“.

(Сестра Дафинка изпѣ сама упражнението)

Цѣлиятъ класъ изпѣ същото упражнение много пъти. Сега, да дойдемъ до „милиия погледъ“.

„Мили погледъ на очите

Туй езикъ е на душитъ“.

Сега, третиятъ стихъ!

„Нѣжно чувство проявено

Всѣко зло е разтопено“.

Четвърти стихъ:

„Силна воля увѣнчава

Всѣко дело и проява“.

Последният стих:

„Любовта съ тѣхъ съгражда

Тозъ животъ що тукъ се ражда“ . . .

Каго си обезсърченъ кажи: „Силна воля увѣнчава“ . . (Учителятъ прави движения съ ръцѣтъ си изъ въздуха, като че воюва).

Каго го изпѣемъ, ще знаемъ, че Господъ е съ насъ. Кой е като насъ, когато Господъ е съ насъ? (Всички пѣемъ) „Силна воля . . . “. „Любовта съ тѣхъ съгражда . . . “.

Въ тия упражнения има смисълъ, и затова слѣдъ като си ги изпѣешъ, умътъ ти ще свѣтне и ти ще се освободишъ от лошите мисли. Ако не пѣешъ, умътъ ти не разбира. Така ще се отразят тия упражнения на когото и да е. Като му запѣешъ, той ще разбере, и ще си замине.

Туй сж упражнения сега. Како дадете единъ концертъ, ще направимъ опитъ, ще туримъ тѣзи номера, не като пѣсни, а само, като упражнения, между другитѣ. „Изгрѣва слънцето“ упражнение. „Велиръ Бениръ“ упражнение, „сладко-медено“ и др. Само да наблюдавате ефекта, какво се произвежда у слушателитѣ, като минавате отъ едната музика въ другата. Ще ги изпѣете съ всичкитѣ модуляции високо и тихо, и тѣй, гласътъ постепенно да изчезне. Ще забѣлжате разликата. Ще правите опити между една-

та музика и другата. Туй е тониране, то върви по законъ. Въ Европа сега се правятъ първите опити за окултна музика, но ще се мине още дълго врѣме, докато тия опити минатъ за чиста окултна музика. Това сж само елементи, това не сж още окултни пѣсни.

Сега, азъ съмъ взелъ само частъ отъ съдържанието на тази пѣсенъ: „Блага дума“. Другитѣ 4 реда на пѣсенъта сж оставени, тукъ имате само по 2 реда взети отъ всѣки единъ куплетъ, а отъ тѣхъ може да създадете цѣлата пѣсенъ, много лесно може да стане това. (Учителътъ свири „Блага дума . . “ всички пѣемъ. Ние не сме завършили още пѣсенъта. Не се смущавайте, като пѣете! Може да направите погрѣшка, нѣма нищо, ще се поправите. Вижъ колко лесно може да научимъ пѣсенъта. Азъ нарочно не свирехъ съ цигулка, за да може сестрата да пѣе сама, да изчезне страха (къмъ Дафинка) Тѣ сж братя, не бои се.

Всички пѣемъ „Вениръ Бениръ“ първо по-силничко, а послѣ по-тихо. Това упражнение има малко източенъ темпъ. (Всички пѣемъ „Вениръ-Бениръ“). Пѣйте го много силно, колкото се може по-силно.

Да свършимъ сега съ упражнението. Темите ще останатъ за идущия пътъ. Сега, който има свободно врѣме, да си прѣпише упражненията, а който нѣма, да ги запомни. Но ще знаете че нѣма да ги коригирате. Какъ излѣзете отъ училището може да имъ

турите качулчета, но тукъ—нѣма, ще ги пѣте точно тѣй, както сж дадени. Постепенно ще ги коригираме. Ще видимъ какво може да стане съ това пѣене. „Вениръ-Бениръ“ е окултенъ източень мотивъ, възприетъ отъ западнитѣ народи. Тия мотиви сж необходими, ние ще минаваме постепенно отъ единия въ другия полюсъ. Това сж двѣ състояния, въ които може да се работи. И ще видите, какъ умътъ ви ще почне да работи. И послѣ музиканти и пѣвци ще се явятъ, ще се развие гласа ви. Сега гласовѣтъ ви сж малко дрезгави, но ще почнете да се тонирате. Тази пѣсень „Вениръ-Бениръ“ е много красива на единъ гласъ, послѣ ще я научите на два гласа и най-послѣ ще я пѣте въ хоръ. Въ гласа, въ трептенията на тия окултни упражнения има нѣщо особено. При изпжленията на упражнения или пѣсни въ окултната музика, знаете ли гласниятъ органъ колко клавиши има? Въ този органъ за пѣдне има 35,000 клавиши. А сега, колко клавиши имате вие? На 35,000 клавиши, като вземешъ да свиришъ или пѣешъ, чудеса може да направишъ. Това е музика. Тѣй щото, тази музика ще има успѣхъ. Ще влѣземъ да я изучаваме, и ще видите, че тя си има своя тефия. Но ако се вмъкнемъ въ тефиитѣ, резултати нѣма да има, постепенно ще вървимъ. Нѣкои отъ съврѣменнитѣ музиканти сж налущали нѣщо отъ окултната музика. По

теофия тѣ употрѣбавать окултната музика, но по изпълнение сж далечъ отъ нея.

Отъ васъ искамъ музиканти, да изпълнявате по всичкитѣ правила Нѣма да обрѣщаме толкова внимание на техниката. Техниката за насъ ще дойде сама по себе си. Ние ще вложимъ вибрации прѣзъ съзнанието въ мозъка, и техниката ще дойде отпослѣ; всичко ще се изглади, изглади, и ще стане естествено.

Т. м.

МУЗИКА И ПѢНИЕ—
СРѢДСТВО ЗА ПОСТИГАНЕ
БОЖЕСТВЕННОТО

7 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
13.XI.1922 г. недѣля
Ст. София.

МУЗИКА И ПЪНИЕ.

Т. м.

Хайде да прочетемъ нѣколко отъ темитѣ. (Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ: „разлика между воля и своеволие“.) Имате ли друга тема? — Не. Ще оставимъ за идещия пѣтъ

Учительтъ свири на цигулка, а 8 млади братя тихо пѣятъ пѣсенъта:

„Духътъ Божий,
Духътъ Вѣчный,
Духътъ Святый,
Духътъ Благий
Кой пълни сърца ни съ Любсвъ“.
Кой пълни (3)
Кой пълни сърца ни съ Любовь (2)
Съ Любовь (3)
Кой пълни сърца ни съ Любовь“. (2).

Вториятъ пѣтъ я изпѣха съ Учителя, безъ цигулка.

Третиятъ пѣтъ я изпѣха пакъ съ Учителя, но съвсѣмъ тихо.

Сега, всички заедно ще пѣемъ „Духътъ Божий“.
(2 пѣти).

Като допирни точки на окултната музика, Духът Божий, това е окултенъ прѣходъ. Ще ви кажа сега, гдѣ сж окултнитѣ допирни точки, гдѣ минава съврѣмненната музика въ окултна, и защо дава смисълъ на пѣнието. (Учительтъ пѣе самъ).

„Духътъ Божий,
Духътъ Вѣчный,
Духътъ Святый,
Духътъ Благъ,

Кой пълни сърца ни съ Любовъ“.

Тия думи сж окултенъ прѣходъ, т. е. прѣходъ въ окултенъ смисълъ.

Сега ще пѣете съ движения, ще турите волята си въ дѣйствиe. При окултното пѣние ще внимавате. Сега, ще напуснете всичкитѣ ваши традиции. Искамъ, като ученици, да бждете свободни въ пѣнието. Когато човѣкъ пѣе, не само ума, не само сърцето му трѣбва да взематъ участие, но и волята му. А за да вземе участие и волята, ржцѣтъ трѣбва да се движатъ. Въ съврѣмненната опера съзнаватъ това. (Учительтъ пѣе самъ и прави движения).

Духътъ Божий — издига ржцѣтъ си бавно и мощно нагорѣ.

Духътъ Вѣчный — сваля ржцѣтъ си надолу прѣдъ лицето, прави кръгъ, и послѣ ги поставя въ хоризонтално положение.

Духът Святи — ржцѣтъ си пакъ възвива въ видъ на кръгъ прѣдъ лицето, нагорѣ и послѣ почти отвѣсно.

Духът Благн — сѣщото — но ржцѣтъ оставать хоризонтално.

Кой пълни — ржцѣтъ прѣдъ гърдитѣ.

Сърца ни съ Любовь — ржцѣтъ се разтварять широко настраи.

Отъ тамъ нататкъ, ржцѣтъ правять леки движения, като хвъркане. Тѣ сѣ въ хоризонтално положение.

При „сърца ни“ туря ржцѣтъ си навънка.

Напълването е единъ процесъ на разширение.

„Кой пълни“ — ржцѣтъ на гърдитѣ.

„Сърца ни съ Любовь“ — навънка ржцѣтъ, сърцето се разширява. При останалитѣ думи, прави съ ржцѣтъ движения на хвъркане.

Като се напълни единъ балонъ съ газъ, той почва да се разширява, да се издига нагорѣ. Когато правите движения на „хвъркане“, ще забѣлѣжите, че въ тия движения има хармония. (Учителътъ пѣе самъ).
Духътъ Божи . . . Кой пълни . . .

„Кой“, има двояко значение. То е и въпросъ, и отговоръ едноврѣменно. Духътъ Божий, който пълни — отговоръ. И, кой пълни сърца ни съ Любовь?

— Духътъ Божий, Духътъ Вѣчный и т. н. Тѣ сж атрибути.

Сега, каква е разликата между свѣтия човѣкъ и свѣтлия човѣкъ. Азъ мога да кажа „свѣтий“ и „свѣтлий“. Ето каква е разликата. Като ученици, трѣбва да имате точно опрѣдѣлени понятия. При свѣтия човѣкъ, ти ще идешъ, а свѣтлиятъ, той ще доиде при тебе. При извора на водата, ти ще идешъ. Свѣтиятъ човѣкъ е единъ изворъ, ти ще идешъ при него, той пълни, ще подложишъ сърцето си. А свѣтлиятъ човѣкъ, това е запалена свѣщъ. Тази свѣтлина иде при тебъ. Ти нѣма да идешъ, тя ще дойде. Слѣдователно, процесътъ е такъвъ: при свѣтия ти отивашъ, а свѣтлиятъ, той ще дойде. Богъ е свѣтъ и свѣтлъ. Богъ, като свѣтлина, идва при насъ, а като свѣтъ, ние отиваме при Него. Слѣдователно, свѣтиятъ Духъ може да напълни сърцата ни. Значи, сърцето отива при свѣтия Духъ. А като кажемъ „свѣтлъ духъ“ подразбираме нашия духъ. „Свѣтъ“ се отнася до сърцето, а умътъ ни има работа съ „свѣтлия“. Слѣдователно, това сж двѣ живи качества на Бога. Съ едното живо качество се занимава нашиятъ умъ, а съ другото — нашето сърце. Като кажемъ „свѣтъ Духъ“ подразбираме нашето сърце. Благъ, вѣченъ, свѣтъ, това сж думи, които сж свързани. Кои пълни сърцата ни? — Божиятъ Духъ.

Тия упражнения ще пѣмъ съ движения. Въ дома си като влѣзете, ще пѣте съ движения. Ще турите вашата воля на работа. Много отъ тия упражнения ще пѣмъ съ движения. Сега, при думитѣ „Духътъ Божий“, (Учителътъ пѣе „Духътъ Божий“ и прави движение съ ръцѣтъ), щомъ си съ Него, ти ще вземешъ сжщото разширение. Нѣма да се смущавате, дали сте направили движението право или не. Има единъ вѣтрѣнъ законъ на движенията. Щомъ туй движение е въ хармония съ мислитѣ и чувствата ви, усѣщате една приятностъ. Щомъ има разногласие, ще усѣтите, че туй движение не е право. Туй е по закона на свободата. Ще пѣте, ще се движите, и ще служите на Бога и съ ума, и съ сърцето, и съ волята, и съ цѣлото си тѣло. Всичко трѣбва да бѣде въ движение. Всичко туй да участвува въ музиката. И тъй тѣлото ни ще се хармонира. По нѣкой пѣхъ вие мислите, че може безъ музика. Само умрѣлитѣ могатъ безъ музика, а живитѣ — никога! Само умрѣлитѣ могатъ безъ слово, а живитѣ — никога! Само умрѣлитѣ могатъ безъ хлѣбъ, а живитѣ — никога! Само умрѣлитѣ могатъ безъ вода, а живитѣ — никога! Само умрѣлитѣ могатъ безъ мисль, а живитѣ — никога! Нѣкои питатъ, може ли безъ пѣние? Може. Когато попитали Паганини, можешъ ли да свиришъ на три струни, той рекълъ: „Мога“.

„На двѣ?“ — Мога. „На една?“ — Мога. „Ами безъ струни можешъ ли да свиришъ?“ — Мога. И не се явилъ. По този начинъ съ пѣнието ще хармонизираме себе си. И чрѣзъ пѣенето ние ще почнемъ да привличаме ония сили въ природата, които сж хармонични на насъ. Туи е законъ за привличане. Дѣйствително, сега нѣма какво да ви уча. Младиятъ момъкъ и младата мома, тѣ знаятъ това. И птичките защо пѣятъ? Мажките птички защо пѣятъ? Тѣ отдавна сж научили този законъ. Млѣкопитающитѣ животни, кравитѣ, и тѣ мучатъ нѣкои пѣть. Все си има единъ законъ, на който се подчиняватъ. Туй мучене, и то е другъ родъ пѣние. Пѣнието всѣкога привлича. И ако ние пѣемъ хармонично, при насъ всѣкога ще се привлѣкатъ духоветѣ на музиката. И щомъ се привлѣкатъ, тѣ ще донесатъ нѣщо много хубаво — обновление. И споредъ степенъта на нашата пѣсень, споредъ туи вдѣхновение, ще станатъ и съобразни промѣни въ духовния ни свѣтъ.

Сега, първото нѣщо, ще пѣете отъ сърце. Окултната музика не позволява такова пѣние само отгорѣ-отгорѣ. Тя иска съдържание, иска дълбочина. Ще пѣешъ първо съ чувство, а слѣдъ туй ще оглаждашъ. Ние ще оглаждаме послѣ. Ние още не може да пѣемъ окултни пѣсни. Това сж малки упражнения, тѣй ги наричамъ азъ. Ако азъ ви ги изпѣя

жато пѣсень, вие всички ще заспите, и нѣма да бждете тукъ. Вие ще заспите, и като ви пробудятъ, ще кажете: „Бѣхъ нѣкъдѣ, въ единъ свѣтъ, и то въ какъвъ свѣтъ! „Пъкъ туй сега, още не е пѣсень, то е едно упражнение, затуй ще бждете тукъ, нѣма да заспите. Затова, азъ ги наричамъ упражнения. Казватъ. „Не може ли да пѣемъ нѣкоя окултна пѣсень?“ — Не може! При сегашнитѣ условия не може да се пѣе окултна пѣсень. Туй сж окултни упражнения. И всичкитѣ ни пѣсни, даже и тия, които се пѣятъ въ недѣля, въ събранията, и тѣ сж упражнения. Тѣхъ ги наричатъ пѣсни, но сж упражнения, споредъ моето схващане. Нѣкои сж по-близо до пѣснитѣ, а нѣкои по-далечъ.

Сега, да научимъ туй упражнение съ движения! (изпѣхме Духътъ Божий два пѣти съ движения).

Изпѣйте сега „Блага дума. . . !“ (всички заедно съ Учителя пѣемъ, а на края Учителътъ свири.) Има нѣщо, което спѣва малко. (Учителътъ пѣе самъ „Блага дума“, а послѣ — всички заедно). Сега, нека двама души да изпѣятъ „Блага дума на устата, туй е ключътъ на сърцата“, а всички заедно ще пѣятъ припѣва. Учителътъ и една сестра пѣятъ началото, а послѣ всички пѣемъ припѣва.

Сега, ще пѣемъ „Вениръ-Бениръ“ (Учительтъ свири — всички пѣемъ)

Слѣдъ това пѣемъ:

„Изгрѣва слънцето“.

„Сладко-медено“

Сега, нека дойдатъ приятелитѣ, онѣзи ученицитѣ (8-тъ млади братя отидоха при масата.) Пѣйте „мълчаливото пѣене“. (Учительтъ свири на цигулката единъ хубавъ маршъ, а братята пѣятъ съ гърлото си, безъ да си отварятъ устата). (Оригинално пѣене). То е едно прѣходно положение въ окултната музика. Може да ви се види малко смѣшно, но хубаво излѣзе, нали? Ще ги развиемъ. Ще създадемъ приятни работи въ музиката. Забѣлѣжете, че когато дѣцата си правятъ своитѣ упражнения, всѣкога се смѣятъ. Хората, когато се смѣятъ, работятъ. Не се ли смѣятъ, тѣ сж болни, волята не взима участие. Здравиятъ човѣкъ всѣкога е веселъ. Едно отъ положенията: всѣкога трѣбва да бждемъ весели! Туй е здравото състояние. Забѣлѣжете, като четемъ Библията, виждаме, че навсѣкъдъ хората сж били весели, радостни. Животътъ е хубавъ, когато е веселъ. А скръбнитѣ състояния, тѣ сж негативни, тѣ не сж библейски работи, тѣ сж извънка Библията. Положителното учение, окултното учение се изразява въ радостта, а другото е само сѣнка. Слѣ

дователно, и въ скръбъ, и въ страдания, и въ мъчности, всѣкога трѣбва да се радваме.

Азъ ще направя една малка забѣлѣжка, но на васъ правя забѣлѣжката. Такъвъ е законътъ. Когато изнесете единъ боленъ човѣкъ на нѣкой планински върхъ, какво става съ него? — Оздравява. Мислите ли, че този болниятъ, като го извадите на този планински върхъ, ще ходи съ своитѣ патерици? Не, тои ще ги хвърли. Ще диша чистия въздухъ. Сега, и азъ искамъ тѣй да ви извадя на този планински върхъ. Ще си хвърлите всичкитѣ ваши патерици. Патерици не ни трѣбватъ! Безъ патерици! Горѣ е широко, просторъ е тамъ. Туй е смисълътъ. Казватъ нѣкои, че земята била юдолъ, сѣнка на смъртта. Не е тѣй. За човѣкъ, който не знае Божиитѣ закони, земята е единъ юдолъ на смъртта, сѣнка на смъртта. Но за този, който разбира законитѣ, за него земята е мѣсто на радостъ и веселие.

Азъ искамъ да ви освободя отъ всички прѣдубѣждения, които имате. Защото, едно отъ голѣмитѣ заблуждения, които ви внушава черната ложа е, че не трѣбва да пѣте, не трѣбва да се веселите. „Пѣние не трѣбва, ще мълчишъ“. Туй е едно. Послѣ, тѣ казватъ: „Много нѣма да ядешъ“, „нѣма да се молишъ, не ти трѣбва молитва“. Безъ пѣние, безъ ядене, безъ молитва! Е, какъвъ е смисълътъ на жи-

вота, като извадишъ яденето, пѣнието и молитвата? Какво остава? Та това е основата на живота! Да ядешъ — ами че това е първото изкуство, съ което човѣкъ започва. Тѣй, Христосъ казва: „Който ме яде, има животъ въ себе си“. Яденето, въ окултенъ смисълъ, то е цѣла велика наука. Чрѣзъ яденето ще дойдемъ въ общение съ тази наука, съ себе си, съ Бога. Тази наука днесъ е изхвърлена.

Ще се стараемъ да внесемъ въ себе си всички тия наредени Божествени окултни закони, за да станемъ весели — по божественому да станете весели. Туи изведнѣжъ нѣма да стане. Не мислете, че е лесна работа човѣкъ да стане веселъ. Има прѣходни състояния. Азъ не искамъ да ви направя изведнѣжъ весели, защото азъ зная какъвъ е законътъ. Голѣмата радостъ носи съ себе си голѣма скръбъ. Отъ малкото ще започнемъ, и постепенно, постепенно тази радостъ ще се увеличи, докато у васъ се развие воля, да можете тази радостъ да я владате, да остава постоянно въ душата ви. Сега, нашата радостъ се обуславя на нѣщо материално. Обектъ на нашата радостъ е всѣкога нѣщо материално. А като се разруши обектътъ на нашата радостъ, и всичката ни радостъ се разрушава. Обектътъ не трѣбва да бѣде материаленъ. Понеже Любовта е субстанция на Божествения свѣтъ, то всички нѣща въ Божествения свѣтъ сж на-

правени отъ Любовь, тя е субстанцията тамъ. Туй, което за насъ на земята е най-възвишеното, то съставлява полето, почвата, върху която живѣятъ всички същества въ Божествения свѣтъ. Слѣдователно, Любовьта е надъ насъ, а тамъ, Божественитѣ същества ходятъ отгорѣ на Любовьта. И казвамъ: краката на тия същества мислятъ повече отъ нашитѣ глави. Тия, които ходятъ на Любовьта, тѣхнитѣ крака мислятъ повече, отколкото нашитѣ най-видни философи тукъ на земята. Всички тия нѣща трѣбва да ги съзнаемъ отъ любовь. Субстанция трѣбва да има. Тогава ще имаме вещи и прѣдмети, които нѣма да се разрушаватъ. Любовьта ще бжде основа, единъ вѣченъ принципъ, и тогава нѣма да скърбимъ, всѣкога ще бждемъ радостни. Затуй ние изучаваме Любовьта, като една велика реалностъ, а не като нѣщо отвлѣчено. Тя е една велика реалностъ, къмъ нея се стремимъ, въ нея има музика. Инструментитѣ ще ги направимъ отъ Любовь. Съ нея ще пѣемъ, ще свиримъ. И като влѣзете въ Божествения свѣтъ, тамъ ще разберете по-възвишенитѣ работи, тамъ ще ги изучавате, като ученици. Та, затуй ние взимаме пѣнието и музиката, само като едно спомагателно сръдство къмъ постигане на тази Божествена цѣль.

МУЗИКА И ПЪНИЕ.

Ние сме още въ областта на окултната музика. Тя е музика на образи и картини. Сега, като разглеждаме окултната музика, азъ ще ви дамъ и образци. Може би, ще имаме редъ лекции за изучаване на музиката. Ние ще минемъ прѣзъ разнитѣ народи, въ източнитѣ, въ западнитѣ, както и у българитѣ, за да прослѣдимъ какъ се е образувала музиката още отъ далечнитѣ врѣмена. Ще ви покажемъ образци, от гдѣ е взета, какъ е произлѣзла тя, тъй щото, да ви не шокира нѣкой пжтъ нѣщо, и да кажете: „Ние знаемъ от гдѣ е туй парче“. Не, не го знаете, всѣко нѣщо си има свой произходъ. И когато пѣмъ, у насъ всѣкога трѣбва да се произведе картина. Когато пишемъ, когато изказваме поезия, у насъ всѣкога трѣбва да изпжкнатъ не обикновени, мъртви картини, а живи картини. Живи картини дава само живата свѣтлина, и тѣ сж незабравими. Сега, разбира се, у насъ трѣбва да се създадатъ тия чувства. Ако нѣкой религиозенъ човѣкъ би дошълъ тази вечеръ, малко ще се поозадачи отъ тия двѣ упражнения, които ще изпълнимъ сега, и ще каже: „Такива работи да се свирятъ! И това било набожни работи. . !“ Е, кои

работи сж набожни? Споредъ моето схващане, набожни работи въ свѣта нѣма. Защото, хората сж набожни, но какъ? Нѣкой човѣкъ въ ума си е набоженъ, а въ сърцето — никакъ не е набоженъ. Има други хора, у които сърцето е набожно, а умътъ не е набоженъ. Послѣ, имайте прѣдъ видъ, че ние се занимаваме само съ упражнения, а не съ окултна музика, изпълнение още нѣма, тоноветъ се взиматъ невѣрно, тактоветъ не се спазватъ, въ образитъ сжщъ има една забърканостъ. Всички тия нѣща ще се изправятъ. Ще имате търпѣние да видите, какъ може музиката да ви помогне, защото, моето желание е да ви се помогне, Онова, което е заложено у васъ, ще може чрѣзъ музиката да се развие, за да може да ви се създадатъ новитъ образи. Запримѣръ, езикътъ е картиненъ, и нашата бъдаща поезия и музика трѣбва да бъде картинна, да има много живи образи.

Азъ започвамъ слѣдното упражнение:

Сила жива, сила жива,
 Кажи ми, кажи ми:
 „Гдѣ вода извира,
 Извира, извира,
 Гдѣ вода извира?“

Сега, имате окултенъ образецъ. Това е единиятъ мотивъ. Вториятъ мотивъ е:

„Скръбта си ти кажи,
Сърце си ти отвори,
На слънчеви лъчи (4)“.

Този е другият окултен мотивъ. Сега ще кажете: „Е, какво има въ туй скръбта си ти кажи, сърце си ти отвори?“.

Слѣдъ това идва:

Лъчи отъ Бога благостъ ще ти донесатъ,
И въ душа ти радостъ ще внесатъ . . .

Туй послѣдното нѣма сега да го пѣемъ, но ще изпълнимъ първитѣ два мотива. Азъ искамъ да схванете идеитѣ на окултната музика, понеже сега сме се заели, другъ пътъ може би нѣма да се занимаваме. Веднажъ като свърша курса, втори пътъ нѣма да се връщамъ. Онова, което сега научите отъ музиката, туй ще ви остане. Пъкъ, което остане ненаучено, другъ ще ви учи. Туй, което научите отъ окултната музика, ще го приложите въ сегашната музика. Сегашната музика никакъ не я засѣгамъ. Най-добрата пѣсень отъ сегашната музика става едно окултно упражнение. но никога не може да стане една окултна пѣсень. Едно окултно упражнение може да стане една най-добра пѣсень, но една окултна пѣсень ти не може да я прѣведешъ по никой начинъ на една обикно-

вена пѣсень. Това е немислимо! Въ туй е разликата между окултната и обикновената музика.

Сега, както и да ви се прѣдстави окултната музика, трѣбва образецъ, не само да ви се говори за нея.

(Учительтъ свири съ цигулката, а 8-тъ браря пѣятъ първия мотивъ):

Сила жива, сила жива,
Кажми ми, кажи ми,
Гдѣ вода извира . . .

Сега, ще кажете: „Какъвъ е този мотивъ?“ Въ този мотивъ: „Гдѣ вода извира“, ние търсимъ кждѣ е изворътъ. И този, високиятъ изворъ, като слиза какво прави? Нали играе, скача между камънитѣ? Отъ тамъ, отъ тия звукове, ония овчари сж създали своята музика. Туй тропане у българитѣ е отъ звуковетѣ на водата, която скача. Въ окултната музика ние ще прѣдставимъ на едно мѣсто, какъ тази вода скача отъ нѣкой планински изворъ, какъ слиза; послѣ, като дойде на равно, ще се измѣни темпа. Ще изобразимъ всичкитѣ промѣни. Като влиза водата въ морето ако морето е било много бурно, пакъ ще дадемъ единъ изразъ, ще знаемъ, че морето е бурно. Ако морето е свършено тихо, ще знаемъ, че е тихо. Тѣй че по музиката, отъ единия край до другия, вие ще

знаете отгдѣ слиза водата, прѣзъ кждѣ минава, и кждѣ отива.

Сега, вториятъ мотивъ. (Учителѣтъ свири, братята пѣятъ).

„Скръбѣта си ти кажи,
Сърце си ти отвори,
На слънчеви лъчи. . . .

Въ втория мотивъ имаме една негативна дума, въ отрицателенъ смисълъ „скръбѣта“. Какъ да я прѣвърнемъ тази скръбъ? Сега, прѣвърщане:

Скръбѣта си ти кажи,
Сърцето си ти отвори,
На слънчеви лъчи.

Слънцето е което лѣкува. Скръбѣта всѣкога се ражда отъ нѣмане на свѣлина. И всѣкога, когато нѣкой скърби, въ ума му, въ сърцето му има тъмнина, нѣма свѣлина. Дойде ли свѣтлината, скръбѣта изчезва. Дойде ли скръбѣта въ сърцето ти, ще попѣешъ, ще кажешъ: „Скръбѣта си ти кажи. . .“ Пѣй — веднѣжъ, дважъ, три, четири, петъ пѣти, много пѣти, и ще прѣвърнешъ туй състояние въ друго, ще прѣвърнешъ тази енергия. И сега, онѣзи отъ васъ, които искать да бждатъ поети, не трѣбва само да перифразиратъ, да турять рими, но езикътъ имъ да

бжде картиненъ, идеенъ трѣбва да бжде той, образи да има. „Скрѣбъта си ги кажи“ — думи силни. „Сърце си ти отвори, на слѣнчеви лѣчи“. При това, вие може да го украсите още по-хубаво, но нѣма да туряте нищо излишно. Туй парче може да се разработи. Широкъ замахъ има въ него. То има двѣ октави, отъ тѣхъ може да се създада една отлична музика. То не е завършено още, а е тъй, както е въ природата, окултно е дадено. Пѣйте го още веднѣжъ! (Всички пѣятъ). Сега, пѣйте първото упражнение! Пѣятъ: „Сила жива, кажи ми . . .“

Това е народенъ мотивъ. Сега засѣгамъ българската музика. Този мотивъ е взетъ отъ течението на високъ планински изворъ, който постепенно скача надолу по камънитѣ, приблизително изразява идеята. Имате една много приятна картина. Върху този мотивъ послѣ може да се създадатъ и други пѣсни.

Сега, пѣйте второто упражнение. „Скрѣбъта си ти кажи“. Тихо. (Всички заедно съ Учителя пѣятъ).

Българската народна пѣсень, тия игривитѣ, хоровадни пѣсни сж произлѣзли все отъ изворните мѣста. Природата е жива. А миниорнитѣ пѣсни, тъжовнитѣ пѣсри сж произлѣзли при дневната свѣтлина. Два силни контраста на свѣтлината даватъ миньорна красна на пѣсенъта — миньорна гама. Запримѣрь, когато иѣкой бѣденъ човѣкъ излѣзе вънъ, при красивъ слѣн-

чевъ день, и вижда всички хора облѣчени, а той скжсанъ, всички хора сж на разходка, а неговитѣ обуца сж скжсани и, не може да излѣзе, тои ще запѣе тѣжна мелодия минйорна пѣсень. Като види хората, той не може да се радва. А онзи овчаринъ, като вижда какъ слиза водата въ природата, какъ скача, въ неговия умъ се ражда мажорната гама, за-скача, запѣе и казва. „Каквото прави природата, и азъ ще правя сщщото. Както скача водата, така и азъ ще скачамъ“. Тѣй действува човѣшкия духъ. Ти ще си изкажешъ тъгата, и саио. слънцето може да те научи, защо трѣбва да изказвашъ тъгата си. Само слънцето може да ти помогне, да те излѣкува. И въ пѣсеньта ще се изкажешъ. Ако си много скърбень, изкажи си тъгата на нѣкой приятель, но не вечерно врѣме. Ако искате да се лѣкувате, не отивайте при вашитѣ приятели вечерно врѣме де си казвате тъгитѣ. Изберете единъ свѣтълъ, ясенъ, слънчевъ день, по-викай приятеля си, идете въ гората, разкажи му своята скръбъ, и ще се излѣкувашъ. Ето единъ методъ, по който, ако искате, може да се лѣкувате. Ако имате скръбъ, която мжчно може да се лѣкува, изберете най хубавия день, свѣтълъ, ясенъ, идете на поле-го или въ нѣкоя ливада, изпѣйте тази пѣсень „скръбъта си ти кажи“, и ще падне отъ сърцето ти единъ голѣмъ камѣкъ, ще ти олекне, и ще кажешъ: „Слава

Богу зарадвахъ се и обновихъ се“. Ако отивате вечерно врѣме да се лѣкувате, може да посѣтите 100 фамилии, да имъ изкажете тъгата си, но не само, че нѣма да ви олекне, а ще ви стане по-тежко. И поетитѣ сж прави, като търсятъ природата. Тѣ, като съчиняватъ своитѣ стихотворения, отиватъ всрѣдь природата. И поетитѣ иматъ скърби и тъги. Затова ходятъ по горитѣ, и тамъ ги изказватъ. Най-много скърби иматъ поетитѣ, защото чувствата у тѣхъ сж развити. Много чувствуватъ, а условия нѣматъ, бѣдни сж: отъ търговия не разбиратъ, пари нѣматъ, дрѣхы нѣматъ, хората не ги оцѣняватъ. Азъ говоря на поетически езикъ. И, като се върне поета отъ гората, ше каже: „Живѣя въ единъ свѣтъ, дѣто хората не ме разбиратъ“. Но ще дойде врѣме, когато тѣхнитѣ пѣсни ще се пѣятъ.

Послѣ, ние ще засѣгнемъ и духовната музика, ше видимъ какъ се е родила тя, при какви условия — ше ви дамъ образецъ на духовна музика. Въ църквата, туй грѣцкото пѣне, както днесъ пѣятъ, това не е духовна музика. Трѣбва да мине врѣме, ше ви дамъ образецъ, да знаете какво нѣщо е духовна музика. Трѣбва да създадете нѣщо духовно та, като пѣете небето трѣбва да се отвори. А така, както е сега, това не е никаква окултна музика, небето не се отваря. То не е и упражнение. Като започне

нѣкой въ църквата да пѣе (Учителѣтъ подражава поп-ското пѣене) иѣе, иѣеѣе, иѣеѣе Казватъ. „Отличень псалтъ!“ Гръцката глава какво ще създаде? Въ изкуството, да признавамъ, тѣ родиѣа нѣщо, но не сѣа гърцитѣ които можаѣа да родятъ музика. Въ красотата — да,но пѣнието трѣбѣа да го търсимъ у арабитѣ, у индуситѣ, и египтянитѣ, до нѣкѣдѣ и у евреитѣ. Но да търсишъ ти пѣние у англичанитѣ, да търсишъ пѣние у французитѣ! Qu'est-pu'est vous? Кес-кес-кес, е Qu'est-pu'est vous? Турчинътъ казва: „Кесъ е ки хаба“. То не е тѣй, азъ малко го . . . Но Казвамъ, самото произношение нѣма дълбочина, гласътъ е горѣ, носово произношение, когато при окултното пѣние гласътъ най-малко трѣбѣа да слѣзе въ гортана. Въ окултната музике трѣбѣа да бѣдешъ спокоенъ, трѣбѣа да имашъ нѣкои живъ образъ, нѣщо живо, коетъ да възпѣвашъ: нѣкоя рѣка или планина, или слънцѣто, или човѣка, или нѣкоя хубава мома, или нѣкой хубавъ момъкъ, или нѣкой домъ. Хубавото, грандиозното само тогава ще може да го възпѣвашъ; то зависи отъ гениалността и таланта на онзи, койго ще рабити.

За сега насъ ни спѣватъ, ние имаме толкова спѣнки. Много голѣми спѣнки имаме и тия спѣнки трѣбѣа да ги прѣмахнемъ по единъ разуменъ начинъ. Днесъ, ако пѣешъ много набожни пѣсни — лошо,

ако пѣшъ много свѣтски пѣсни — пакъ лошо. Ще пѣемъ пѣсни, които сж близо до природата. Ще възпѣвашъ нѣкой изворъ, нѣкая планина, сяньцето, което изгрѣва, звѣздитѣ, рѣката, ще възпѣвашъ добродѣтелитѣ на нѣкой човѣкъ, който е живъ, реаленъ. Ние говоримъ просто, но вѣрно. Ще кажете: „Ще ви изсвиря единъ мотивъ много простъ, но вѣренъ“. Има хора, които говорятъ много научно, високо, но туй, което говорятъ не е вѣрно. Лъжливитѣ нѣща сж такива. Ние ще започнемъ съ проститѣ, микроскопическитѣ нѣща, но да бждатъ вѣрни. Отъ гдѣ си взелъ този сюжетъ? „Виждалъ ли си тази рѣка? Ела да видишъ отгдѣ е взетъ моя сюжетъ. — Отъ тази рѣка. Виждашъ ли я? Почини си при нея, и ще станешъ като нея. Слушай сега! Ще станешъ веселъ, като нея. Послѣ, сжщитѣ трептения, сжщитѣ движения има и свѣтлината. както скача този изворъ, сжщо тѣй и свѣтлината слиза по наклонна площъ. И тя прави такива бързи движения. И който е готовъ, като дойте свѣтлината ще забѣлѣжи тия движения. (Учительтъ свири) „скръбъта си ти кажи. . . .“. Самото движение на свѣтлината е приблизително, както движението на поточето. Сега, забѣлѣзвате ли разликата между тия упражнения? Ще забѣлѣжите една микроскопическа разлика въ строежа и вѣрността имъ.

Защо сж вѣрни? Защото изразяватъ ония звукове, които сж въ природата.

Сега, какво може да се роди отъ българитѣ? Вие ще се спрете да кажемъ, и ще кажете: „Туй е българско, ние сме го чували“ Я, нека този отъ васъ, който го е чулъ, да ми го изпѣе, щомъ е българско! Този мотивъ слушали сте го нѣждѣ? (Учителятъ свири „сила жива, кажи ми, гдѣ вооа извира“)? Ако изпѣете този мотивъ силно, и веднага слѣдъ това го изпѣете тихо, ще имате двѣ различни влияния. Като го изпѣете най-първо силно и веднага слѣдъ това тихо, минавате отдолу, образувате една висока вълна, а другата вълна е тиха. Ако мине нѣкой, покрай васъ когато пѣете високо, ще каже: „Тѣ пѣятъ силно.“ Но туй не е право. Азъ ще ви го изсвирия сега тихо (Учителятъ свири тихо, а послѣ силно „сила жива, кажи ми, гдѣ вода извира?“ Тѣй сж дошли прѣплитанията. Ето гдѣ е заблуждението въ музиката, (Учителятъ свири „Изгрѣва слънцето.“) Тия прѣплитания на тоновете не сж вѣрни, и затова мелодията се измѣня. Отъ тия изкривявания въ тоновете тя взима друго направление. Основнитѣ тонове тукъ сж: а гдѣ вода извира. . . . (У-лятъ свири само чисти тонове безъ извивания.) Сега минаваме въ окултната музика. (Учителятъ свири съ извивания.) Схванете разликата межеу едното и другото свирене. Въ мал-

китъ пропущения иде заблуждението, и се раждатъ образи, които не сж върни.

Сега иде втория мотивъ на тази пѣсенъ. Може ли да изпѣете втория мотивъ? Тихо да изпѣемъ „Скръбъта си ти кажи. . . “ (Пѣемъ всички, и слѣдъ това (У-лять пѣе самъ)

Сега отдѣ се е взело въ гръцкото пѣене туй иѣе, иѣе? (Учителятъ пѣе много прогочено Блааа-гооостъ много пжти, съ разни извивки) Като сж правили отклонения въ тия тонове като сж изключили съгласнитѣ, тогава останало това иѣе, иѣе. Въ окутната музика трѣбва да се прѣдаде смисълъ на тия слокове. (У-лять пѣе самъ блааа-гостъ, благооостъ (много пжти) ао ао ау оу. . .) . Трѣбва да коригираме цѣлата имъ духовна музика. Тѣ трѣбва да разбератъ, че всичкитѣ тия молитви трѣбва да се коригиратъ Гамъ думитѣ сж безразборно разхвърлени Тѣ казватъ, че евреите сж прѣвели псалмитѣ. Ходили ли сж да видятъ оригинала, да видятъ какъвъ е еврейскиятъ текстъ? Еврейскиятъ езикъ е аналитиченъ, двѣ врѣмена има въ него; или минало или бждеще на-стояще нѣма А тѣ, прѣвѣждатъ една еврейска дума кога съ опрѣдѣлень, кога съ неопрѣдѣлень членъ, а по нѣкога не само съ минало и бждеще врѣме, но и съ нѣкое друго врѣме, не свойствено на езика имъ. И съ това даватъ на думата съвсѣмъ другъ смисълъ,

а вибрациите, които тя образува въ ума ти, вече иматъ друго произхождение, като създава вжтрѣ въ душата ти друго течение. Запримѣрь, ꙗко псаломъ както е прѣведенъ не е право прѣведенъ. Азъ гледамъ по нѣкои пѣть и Евангелието какъ е прѣведено. Не е правъ прѣвода му. За да прѣведешъ нѣщо, ти трѣбва да го прѣживѣсшъ, да се прѣхвърлишъ въ тия врѣмена, въ които Христосъ е живѣлъ, да разберешъ. Духа, които е проникналъ въ Павла, въ Петра, въ Христа. Тогава можешъ да прѣвеждашъ. А днесъ като прѣвеждатъ даватъ единъ букваленъ прѣводъ, и вслѣдствие на това, хората като четатъ Евангелието, не вѣрватъ въ него. Не вѣрватъ. защото прѣводътъ не е вѣренъ. Духътъ го нѣма тамъ. Гуй не е за критика, но вие, като окултни ученици, нѣма да се лъжете. Всѣкога вашата прѣцѣнка за всѣко нѣщо трѣбва да бжде вѣрна ни повече, ни по малко. Правилна оцѣнка за нѣщата! Да не бждемъ строги въ прѣцѣнката на нѣщата, но да казваме истината тъй, както сие е. И послѣ, нѣкои казватъ, че тази е свѣтска музика, а другата е духовна. Сега, азъ ще ви задамъ на васъ една тема: Разликата между свѣтската музика и духовната, между духовното пѣние и свѣтското пѣние. Малко напишете, но съ образци. Вземете нѣкои духовни пѣсни, и нѣкои свѣтски пѣсни, да видите каква е разликата между тѣхъ. Имате кар-

тини у българитѣ: Либе ле, либе ле, либе Стояне. Като слушате това, въ единъ религиозенъ човѣкъ то веднага ще произведе едно настроение, ще каже: „Затова ли намѣри сега да ни говори“. Е хубаво, ти като се приближишъ при Бога, какво положение ще вземешъ, като какъвъ ще Го приемешъ? Може да Го вземешъ, като единъ съдия, който ще те съди, може да Го вземешъ, като единъ благодѣтель, който ще ти помага, и най-послѣ може да го вземешъ, като единъ възлюбленъ, които може да те люби. И много дуги положения може да вземешъ.

„Либе ле, либе Стояне“, какво лошо има въ туй „либе“? Дали е либе или не е либе? Щомъ се изкаже туй прѣдложение, веднага забѣлѣзвате, че въ него се съдържа една мисълъ, която вече не е поетическа, а е станала еротическа. Образътъ „либе ле, либе Стояне, не прѣдставя Любовета, а единъ банкеринъ, който дава пари на заемъ и казващъ: „Банкерино, ще ме оскубишъ ли или ще те оскубя? Пари отъ тебе ще взема ли, ще те оскубя ли, или ти ще ме оскубишъ?“ Хубаво, дойде единъ поетъ, какъ ще те възпѣя? Той ще те възпѣе: „красавице моя..“ Въ какво седи красотата? Задъ тази красота трѣбва да седи една добродѣтель. Красота безъ добродѣтель, то е нищо. Казватъ: „Тази мома е красива“. Какво има? „Очитѣ ѱ сж черни.“ Черните очи сж изразъ

на дълбочина въ чувствата Чернитъ вѣжди — избликъ на сили и енергия. Тънкитъ вѣжди — мекота на чувства — нѣжностъ. „Нашата Мара е красива, съ тънки вѣжди писана“. Като описва поетътъ тѣзи тънкитъ вѣжди на Мара, значи Мара има едно меко, нѣжно сърце. Тънкитъ вѣжди трѣбва да произведатъ тази картина. А щомъ като произнесешъ думитъ „тънки вѣжди“ и тѣ прѣдставятъ нѣщо слабо, безхарактерно, тѣзи вѣжди нищо не означаватъ. Ако въ чернитъ очи не виждашъ дълбочина на чувствата, тѣ нищо не струватъ. Какво означаватъ синитъ очи? Нѣщо идейно, възвишено, каквото го има горѣ на небето. Ако тѣ нѣматъ тази идейностъ, тия синитъ очи нищо не струватъ. Всѣки единъ символъ, „черни“ или „сини“, трѣбва да има смисълъ въ себе си. То е музика! Следователно, въ поезията, когато поетитъ пишатъ, тѣ сами се опровергаватъ. Тѣ трѣбва тъй да направятъ съчетанието, че идеята да изпъкне. Сегашнитъ поети, като описватъ нѣщо, трѣбва да опишатъ наипрѣдъ каква е идеята. На тънки вѣжди не може да отговаря ниско чело. Тази Мара съ тънкитъ вѣжди е може да има два прѣста чело. Послѣ, тои нѣма да направи главата ѝ много широка, като на нѣкое глиниско куче bulldog, но, малко продълговата, горѣ закрѣплена. На цѣлата фигура трѣбва да ѝ даде единъ такъвъ колфитъ, който да изразява, че въ нея има

единъ духовенъ потикъ, ще опише, че носѣтъ и є правилень, въ очитѣ да не є разногледа. Картини трѣбва да изпъкватъ! Остави ли това на страна, друго е фразиология. Не намери ли той работи, които да съставятъ една разнообразна картина, езикътъ ще стане еротически. Защото, красивиятъ човѣкъ и добриятъ човѣкъ си иматъ образи. Така е въ природата. Вълкътъ си има образъ, овцата и тя си има образъ, всички животни, споредъ характера, чувствителността и интелигентността си иматъ форма, която съответствува на туй, което е скрито въ тяхъ. Ново нѣщо не може да създадемъ. Ще опишемъ нѣщата тъй, както сѣ. И всѣки може да измѣни външната си форма. Затова вие сте окултни ученици, да може да се измѣните. Азъ желая на първо мѣсто да обикнете музиката, защото за благородството ви трѣбва музика и поезия заедно. Слѣдъ туй, ние трѣбва да влѣземъ въ живота, нали? Не да се трудимъ, трудътъ показва, че вие сте извънка рая. Работата е въ рая, а мъчението въ ада. Всички казватъ „Да се трудимъ!“ Не употребявайте думата трудъ, а кажете на работимъ. Духътъ се труди и работи, започва съ трудъ и послѣ свършва съ работа. Нѣкои казватъ „Ще работимъ и ще се трудимъ“, то значи, че сте въ рая, и послѣ ще ви изпждятъ отвънка, и тамъ ще се трудите. Трудимъ ли се, не сме въ рая, ще работимъ,

за да влѣземъ въ рая. „Трудъ“ значи, че си между два принципа — ти се трудишъ. А работата е въпросъ на свобода. Работата става по свободен изборъ. За-
гуги, музиката е работа, поезията е работа, пѣнието, четенето, ученето, тѣ сж работа, а не трудъ. Казватъ „Този ученикъ се труди“. Ако той се труди, да излѣзе навънка. Трудътъ е на нивата, а въ училището ще работишъ. Сега, защо казвамъ, че въ училището грѣбва да идвашъ съ разположение? Ако не идвашъ съ разположение, тукъ не ти е мѣстото. Вие сте въ рая, ще забравите за вашия трудъ, че какъ ще се уреди въпроса съ референдума и т. н. Този въпросъ ще остане вънъ. Референдумътъ ще стане точно тъй, както кармата е опрѣдѣлила. Нищо повече! И ще излѣзе много хубаво. Съ тия референдуми втори пѣтъ ще си научатъ много хубаво урока. Господъ ги вика сега, казва „Вие ще се учите ли или не?“ И тамъ има училище — училище по Мойсеевия законъ, а тукъ — по Христовия законъ. Тукъ има музика, всичко има, всичко се позволява. Ще пѣете, ще пишите поезия има, ще учите изкуства за лѣкуване, за разходки, за най хубавитѣ работи. Нѣкой отъ васъ ще каже; „Ама животътъ не е такъвъ“. Ще го направимъ такъвъ. До сега не е билъ такъвъ, понеже нашитѣ принципи съ които работимъ не сж такива, но ще ги направимъ. Отъ насъ зависи. И както ви казахъ тази

сутринь, азъ обичамъ не другъ нѣкой да яде заради васъ, но вашата паница вие да си я изядете. Защо? Защото отъ тази паница, отъ това ядене зависи вашето бъдаще. Вие ще се учите, ще пѣте. Вие казвате: „Този много хубаво пѣе“. — И ти ще пѣешъ. „Азъ не съмъ роденъ за тази работа“. Не, не, роденъ си, но отъ послѣ ти си прѣнебрегналъ своята дарба. Ще се учишъ, роденъ си за тази работа. Всичкото изгубено ние ще го възвърнемъ. Отъ 8,000 години вие сте хипнотизирани: това нѣмашъ, онова нѣмашъ, нищо нямашъ, грѣшенъ си. Тѣй! — докато най-послѣ ние сме дошли до положението на идиоти. Сега, по обратенъ пѣтъ ще вървимъ. Ние нѣмаме дарби, иотново ще ги придобиемъ. Както и да е, но слѣдъ 8 или 10,000 години тази дарба азъ ще си я възвърна. Може да ми вземе едно дълго врѣме — ще работя. Нека ми вземе 10,000 години, но отъ сега започвамъ, и слѣдъ 10,000 години азъ ще я придобия. Ама то е дълго врѣме, 10,000 години! Въ окултното училище 10-тъхъ хиляди години може да ги съберемъ въ единъ часъ. Въ единъ часъ може да извършимъ работа колкото за 10,000 год. И работа за единъ часъ може да я извършимъ за 10,000 години. Тѣй седи въпросътъ. Това е една велика истина. Та, врѣме и пространство, то зависи отъ начина, отъ методите, които ние употребяваме. Азъ сега ви казвамъ това, за да ви дамъ

единъ импулсъ, да не мислите, че сте стари. Казвате: „Азъ съмъ човѣкъ на 45 години, че отъ менъ какво ще излѣзе?“ Старецътъ като запѣе, да го видишъ ти! Казватъ: „Когато старото бунѣе се запали, че тогава да видишъ!“ Но въ прѣносна смисълъ е това. Когато голѣмото, старото здание се запали е опасно. Малкитѣ колиби — малко горятъ, малкитѣ здания лесно се гасятъ. Голѣмото здание като се запали, опасно е, голѣмъ пожаръ става, не може лесно да го изгасишъ. Но азъ като говоря това, не разбирамъ запалване. Защото, ако запалимъ ние единъ човѣкъ съ човѣшки огънь, той ще изгори, но ако го запалите съ Божествения огънь нѣма да изгори. И казвамъ: разликата между човѣшкия огънь и Божествения огънь е слѣдната: на човѣшкия огънь агне може да опечешъ, и плодове може да опечешъ, но плода не може да го накарашъ да узрѣе. На Божествения огънь едно агне не може да опечешъ, но всички плодове узрѣватъ, а агнетата растатъ. По това се отличава Божествениятъ огънь — кара плодоветѣ да узрѣятъ, агнетата да растатъ; човѣшкиятъ огънь изгаря и опича. Слѣдователно, ако вие сте запалени съ човѣшки огънь, ще изгорите и ще се опечете; ако ви запалимъ съ Божествень огънь, вие ще израстете, ще узрѣете, ще заскачате и ще запѣете. Та, азъ искамъ сега, всинца вие, ученицитѣ на тази школа, да се

запалите съ този Божественъ огнь, и да имате желание да пѣте, и да свирите, да се поощрявате единъ другъ. Въ всинца ви виждамъ има доста дарби, музикални, и други, и може да ги разработите, да ги развиете. У нѣкои сж повече, у нѣкои сж по-малко.

Изпѣйте втория мотивъ „скръбъта си ти кажи“. (Учителятъ свири — всички пѣятъ) Сега да изпѣемъ „Духа Божий“. (Учителятъ свири — всички пѣятъ) „Блага дума на устата“. Пакъ изпѣйте: „Блага дума“ — най първо силно, послѣ тихо. „Вениръ Бениръ“ (всички пѣятъ). Нѣйде, на мѣста невѣрно се пѣе, но ще го изправимъ Изпѣйте „Сладко медено“, „сила жива, кажи ми“. Тия двѣ пѣсни се спогаждатъ, понеже водата и медътъ се спогаждатъ Слѣдователно и двѣтъ пѣсни може да се пѣятъ заедно

Сега, да се изпѣе по тихо „Сила жива, кажи ми дѣ вода извира“. (Всички пѣятъ, Учителятъ прави движения съ ржцѣтъ, като че извира нѣщо).

Сега, починете си малко, тѣй, облѣгнете си, разширете се. (Почивка 7 минути).

„Сила жива, кажи ми“ всички пѣятъ 3 пѣти. Прѣдставете си, че нѣкой ви запита, по какво се отличава окултната музика отъ обикновената? — Съ своята крайна мекота, яснота, картинность и природни образи. Къмъ туй всички трѣбва да се стремите — въ пѣ-

нието ви да има яснота и мекота. И упражненията трѣбва да бждат меки. Никога не може да пѣте едно окултно упражнение безъ мекота. Едно окултно упражнение се отличава съ една крайна мекота, а мекотата прѣдава крайна пластичностъ, гъвкавостъ. Ако искате, като окултни ученици да се упражнявате, има такива мотиви — духовни — за съзерцание. Започнете да си тананикате една дума, да я повтаряте постоянно, да я измѣняте. Има закони, по които ще измѣняте, измѣняте, и тъй ще нагласявате вашето настроение. Запримѣръ, започнете съ думата „благодѣй“ (благостъ). Ще я пѣешъ, ще я измѣняшъ, докато добиешъ въ себе си извѣстно настроение. Тогава, ние ще правимъ разни упражнения. Сугринъ, като станете, да кажемъ фамилия сте, съберете се дѣца, баща и майка, започнете окултнитѣ си упражнения. Започнете „сила жива, кажи ми, дѣ вода извира, извира, извира“, всичките ще пѣятъ. После ще дойдатъ другитѣ окултни упражнения — дѣцата, всички въ къщи, колкото сте, ще ги изпълнявате. После, „скръбъга си ти кажи“. Ще видите тогава, може ли да се възпитаватъ по този начинъ — съ музика — дѣцата, или не. Може. Дадемъ ли нѣщо окултно, ще има резултатъ. Дѣцата се възпитаватъ чрѣзъ картини, образи. Този езикъ трѣбва да бжде картиненъ. Той е езикътъ на природата. Дѣтето е крайно впечатлително и жмѣ обра-

зитѣ. Затуй трѣбва да се създадатъ такива мотиви. А да прѣдадешъ това на обикновена музика е много трудно. Не е лесна работа да създадешъ единъ окултенъ мотивъ.

Сега, вие не знаете какви ще бждатъ слѣдващитѣ два мотива, които ще дойдатъ. До сега ние се качвахме, дойдохме до върха; сега ние слизаме, послѣ пакъ ще се повърнемъ къмъ другъ единъ връхъ. Сега, туй пѣние ще се отрази различно на характера ви: нѣкои ще станатъ по-спокоини, по-сдържани, други по-активни, нѣкои които сж музикални, които сж по-поетични ще почнатъ да мислятъ по-сериозно, по-дълбоко, различно ще се отрази тази окултна музика, различно направление ще ви даде; нѣма да създаде у васъ еднообразие, но разнообразие, и въ туй разнообразие ще има една вжтрѣшна хармония. Сега, азъ не искамъ да мислите, че съ музиката всичко може да постигнете. Не, тя е едно отъ срѣдствата. Музиката е искусство на ангелитѣ. И слѣдователно, за насъ тази музика е неразбрана, но за ангелитѣ всѣки единъ музикаленъ тонъ, това е звукъ опрѣдѣленъ. И тия звукове сж неразбрани за насъ, но за ангелитѣ, тѣ сж цѣль единъ езикъ, красивъ ангелски езикъ. Музиката е ангелски езикъ. Този тонъ, да кажемъ до, той означава нѣщо, той не е само мъртавъ звукъ, той е живъ звукъ! Сега, ние чуваме ог-

далечъ само звука. Звукътъ е достигналъ, но съдържанието на този звукъ го нѣма. Обаче, ако въ васъ се развие вътрѣшната, окултната музика, то ако, азъ кажа запримѣрь тъй хм, х, (Учителътъ пѣе „сила жива“ . . безъ думи), веднага, като ви я изпѣя, всички вие ще знаете какви сж думитѣ. Всичкитѣ тия звукове си иматъ опрѣдѣлени думи. Изкуство е това! Музиката е изкуство въ възходяща степенъ, а поезията — низходяща степенъ. Поезията принадлежи на единъ по-високъ свѣтъ, но понеже слиза надолу, тия думи сж тъй разбъркани, че никаква поезия не е останала отъ тѣхъ. Разбъркани сж думитѣ. Ние казваме, запримѣрь, мѣсто и пространство! По звукове, по своята първа причина пространство и мѣсто се различаватъ. По какво? Що е мѣсто? (Учителътъ мѣсти лжка си отъ едно мѣсто на друго). Ето, мѣстя го. Причината е отвънъ. Азъ бутамъ лжка, той се мѣсти нали? Причината е отвънка. При пространството причината е вътрѣ. Запримѣрь, азъ мѣстя ржката си. Вие сте едно живо същество, докосвамъ ви, но отъ моя прѣстъ излиза една жива течность, вие не я виждате, и като я оттегля, азъ продължавамъ въ моето съзнание да действамъ върху васъ, т. е. силата, която дѣйствува не е отъ вънка, а отвътрѣ. Сега, смѣсватъ мѣсто и пространство, но причината при пространството е вътрѣ. Затуй, ние живѣемъ сега въ

мѣстенето на нѣщата, а не въ пространството. Запри-
мѣрь, човѣкъ, който се мѣсти, върви само въ една
посока. Азъ едноврѣменно мѣстя лѣжа и простирамъ
рѣката си, взимамъ нѣщо. Значи, когато се прости-
рамъ, имамъ воля да взема нѣщо, и да дамъ нѣщо,
а въ мѣстенето ти нѣмашъ воля. Слѣдователно, каз-
вате: „Мѣстимъ се въ този святъ“ Не, мѣстятъ се
само умрѣлитѣ хора, а живитѣ се простиратъ. И то-
гава, отъ простирането казватъ англичанитѣ, става
проекция — проектира се нѣщо въ пространството.
Значи само съзнанието вжтрѣ може да се проектира.
Българинътъ казва: пробива, про ектира — еко. —
Еко е корень, значи, отгласъ на едно движение, което
става. Хвърляшъ, но туй хвърляне има отражение. И
тъи, всѣка една дума въ нашето съзнание взима сво-
ята опрѣдѣлена идея или своето опрѣдѣлено съдър-
жание, което тя има по естество, споредъ това, какъ
се е образувала първоначално тази форма въ Божестве-
ния свѣтъ. Тогва за всѣка една дума щѣхме да имаме
единъ опрѣдѣленъ звукъ, пъкъ сега тия звукове сѣ прѣ-
ведени и всѣка една дума се е видоизмѣнила. Запри-
мѣрь, имаме думата *milk* — млѣко. Каква е била
думата, на първоначаленъ езикъ, която е значела
млѣко? — Мама или майка. Този звукъ -ма- го има
почти у всички дѣца, той е най лесниятъ звукъ за
изговаряне „ма ма ма“, казва малачето. Е, и ние каз-

ваме мама. Какъв съдържателен звук е той! „Ма“ . . звукът на дѣтето. Умен човек е само онзи, който може да слѣзе и да се качи горѣ. Който не може да слѣзе, той не е умен. Който седи само на върха на планината, той е глупав човек, а който може да слиза и да се качва, той е умен човек. Мама, значи, същество, което може да се качва горѣ, и може да слиза. Значи, само тя може да се жертвува, понеже знае да се качва и да слиза, богата е съ долни и съ горни прѣживявания, владѣе всичкитѣ условия на природата, на живота. Послѣ, запримеръ вземете звука „б“. За да произнесеш този звук, това значи, че извѣстна сила е затворена, и тя търси път, по който да се прояви. Ти свиваш джунитѣ си, горната и долната, и се напъваш — „б б-б“, значи, активният принцип на мъдростта и активният принцип на любовта се съединяват, за да родят б-то. И тогава иде а-то. Звукът „а“ е емблема на човѣшкия ум, и като съедините звуковете „б“ и „а“, казвате ба, ба, ба. Послѣ, интересно е когато ние се смѣемъ, какъв звук произнасяме? Ха-ха-ха. Пък когато кажешъ ох то значи срѣщналъ си нѣкаква мъжнотия. Звуковете „о“ и „а“ означаватъ радостъ. Звукът „х“ е звук на мъчение. Който се смѣе, казва „ха, х-а, х а“, а онзи, който срѣща мъжнотии, плаче и казва „охъ — о-х. Два елемента

тукъ си мѣнятъ мѣстата — „а“ и „о“ — ту прѣдъ „х“, ту слѣдъ „х“. Като кажемъ „охъ“, радостта, буквата „о“, е отпрѣдъ, прѣдъ мѣчението, а като кажемъ „ха“, значи прѣдъ радостта има една мѣнотия. Значи за да бѣдешъ радостенъ, мѣнотията ще я туришъ прѣдъ очитѣ си, нѣма да я туришъ задъ гърба си. Неприятельтъ си ще го държишъ винаги прѣдъ очитѣ си. Тогава е безопасно. Туришъ ли го задъ гърба си, тамъ друго — ще охкашъ. Кажешъ ли „ха, ха“, значи, казвашъ „познавамъ те“. Кажешъ ли ох, х-то отзадъ, тогава идва философията. „Охъ“, казваме. „Охъ“, това е едно уравнение, измѣни туй уравнение. „Х“-то е неизвестна величина, ще намеришъ на какво е равна. Тури „х“-то отъ прѣдъ ще можешъ да надделѣшъ тази мѣнотия. Да кажемъ, че имашъ единъ слуга, нервирашъ се отъ него, лошъ е. Ще намѣришъ причинитѣ, защо е лошъ слугата. Има си причини. Слугата ти въ 5 минути отгорѣ може да стане отличенъ слуга, и въ 5 минути може да стане такъвъ, че да го не познавашъ, защото нашето тѣло е поляризиране въ нашия умъ. Въ нашето тѣло се намиратъ енергии, които не сѫ подъ контролата на нашата воля, и трѣбва да знаемъ какъ да ги управляваме. И всѣки трѣбва да знае тия закони, иначе, ако не разбира тия закони, може да произведе известна експлозия. Нѣкой се гнѣви. Ще се гнѣвишъ и оттаткъ ще ми-

нешъ. Гнѣвътъ, то е изгубване на своето минало равновѣсие. Ами че кой отъ насъ, като върви, нѣма да се спъне да падне? Туй устройство на нашето тѣло, което сега имаме, не е много сигурно. Животнитѣ сж много по-умни отъ насъ. Растенията, като знаятъ, че се намиратъ въ единъ свѣтъ на противорѣчия, забили си главитѣ въ земята, та да стоятъ прави. А ние сме се качили на двѣ кокили, главата се върти горѣ, а кокилитѣ се движатъ, обикалятъ земята. Ще изгубишъ равновѣсие, и ще паднешъ. Растенията сж още по-умни. Добрѣ, значи човѣкъ пада. Кога пада човѣкъ? Трѣбва да дойде едно съшество отвънка, и малко като те бутне, ти загубвашъ равновѣсие. Човѣкъ пада, като се уплаши. Ако ти мислишъ въ себе си, никога нѣма да паднешъ. Значи, човѣкъ, който се е разгнѣвилъ, излѣзалъ е отъ себе си, загубилъ е равновѣсието си и пада. Що е гнѣвъ?

‘Ще се пазишъ, дѣто има много хора да не ходишъ, да не би да те бутне нѣкой, защото ще загубишъ равновѣсие, и ще паднешъ. Много естествено е, не е срамно. Разгнѣвишъ се — падане е това. Ще станешъ, ще се изтърсишъ, и ще кажешъ: „Втори пѣтъ ще минавамъ прѣзъ мѣста, гдѣто нѣма хора“. Ще минешъ тѣй, за да не те бутнатъ. Та, ние като дойдемъ въ стѣлкновение съ хората падаме. Но като не разбирате закона, тозъ те бутне, онзи те бутне. И ако ме бутнатъ 20 души, и азъ все падамъ, какво

ще стане съ мене, на какво ще замязамъ, като се върна дома си? — Ще се оплаквамъ на този, на онзи, главата ми прѣвързана, ржката прѣвързана, краката прѣвързани. Та, сжщото е и въ морално отношение. Дѣто има много хора не ходете! Сега азъ като ви събирамъ тукъ, трѣбва да се пазите. Не искамъ вие да се бутате, но между васъ да има най-малко 2—3 метра разстояние. Може да го има туй разстояние. Въ окултенъ смисълъ ние може да увеличимъ пространството, и може да го смалимъ да го сгжстимъ. Това можемъ да го направимъ. Сега, какво нѣщо е гнѣвътъ? Ще считате, че въ всички тия морални недостатъци, морални слабости, които имате, нѣма нищо лошо, нищо срамно. Ама падналъ си, сгрѣшилъ си. Казватъ: „Сгрѣшилъ, падналъ, ама той морално падналъ!“ Какво е физическото падане, и какво е моралното падане? Каква е разликата? Този въ физическо отношение, той е знаелъ, виждалъ е, че ще падне, а въ морално отношение — той не е виждалъ, че ще падне. Доиде до нѣкое мѣсто, и може да падне. Сега, ние ще тълкуваме нѣщата по единъ естественъ начинъ, и ще се съобразяваме съ всичко. Азъ искамъ да ви дамъ извѣстни правила, да ги приложите, за да може животътъ ви да стане по-смисленъ. Защото, ако ние не поумнѣемъ повече, ако нашето сжрце не се развие, не забогатѣе повече,

ако умът ни не се развие повече, ако волята ни не укрѣпне повече, тогава защо ни е туй знание? Искамъ да позабогатѣете, и да имате прави сѣждения за нѣщата. Ще дойдемъ до опита. Всички нѣща трѣбва да ги констатираме много вѣрно. Запримѣръ, ти казвашъ: „Азъ мислихъ тъй“. Като ученикъ на окултната школа, ще докажешъ защо мислишъ тъй, кои сѣ причинитѣ. Щъ обяснишъ защо тази картина не е естествена. Пъкъ има още много работи, които ще оставимъ за сега. Има извѣстни области, ще ги оставимъ, нѣма да ги бутаме. Защото, ако речемъ сега да ги бутаме, ако речете сегашниятъ общественъ строй, да го нищите, отиде та се не виде. Нѣма да го буташъ. Има нѣкои нѣща, които сега съвършено не трѣбва да ги буташъ. Искане се едно малко бутане, за да рухнатъ. Тия нѣща врѣменно ще ги оставимъ, докато съградимъ новото. И послѣ, вие казвате: „Господъ знае“. Че Господъ знае, азъ нѣмамъ никакво съмнѣние, но и ние трѣбва да знаемъ, какво Той знае, и какво ни е заповѣдалъ. Трѣбва да го знаемъ! Ние сме дошли, като нѣкои готовановци. Вие казвате: „Господи, ти знаешъ“. Не, ти си ученикъ, имашъ задължения, опрѣдѣлена работа — и трудъ, и мъчения ще имашъ. Нѣкой пътъ ще те пратятъ въ ада, нѣма да се откажешъ. Пислѣ ще се трудишъ и ще работишъ. Тия състояния — мъчения, трудъ и

работа — трѣбва да ги минешъ. Когато минешъ прѣзъ едно състояние, прѣзъ второ, трето, и четвърто, не се обезсърдчавай. Такава е волята Божия. Онзи, който ще ти даде радостъ, той ще ти даде и сѣнката на радостта, защото безъ сѣнки животътъ не е животъ. Самиятъ животъ, който сега прѣживѣваме, той носи злото съ себе си. Животъ безъ сѣнки носи злото съ себе си. Красотата носи злото съ себе си. Красивата жена иска да се облѣче хубаво. Послѣ, силниятъ човѣкъ иска да има пари. Който има голѣмъ грѣбнакъ, той може да краде. Силнитѣ крадатъ. Онѣзи болнитѣ, хилавитѣ хора може ли да крадатъ? Силниятъ, той ще направи прѣстѣпление. Е, питамъ сега: Тази сила на здравето, която имаме, зло ли е? Не е. То е едно заблуждение, което е влѣзло въ свѣта и съществува отъ памти вѣка. Черната ложа е дала насока на живота по този начинъ. Хубаво, ти обичашъ нѣкого. Ти увѣренъ ли си, че отъ този, когото обичашъ, отъ него зависи твоето щастие, че той ще внесе нѣщо хубаво въ живота ти? Ами ако слѣдъ като го залюбишъ, той ти донесе нещастие? Въ какво? И на васъ тази вечеръ ще ви привела едно разяснение. Азъ трѣбва да ви говоря съ разяснения, конкретно, за да разбирате философията на нѣщата. Прѣдставете си, че азъ и още нѣкой другаръ сме затворени въ единъ замъкъ, но тъй херметически

сме затворени, че нѣча отѣ да влѣзе въздухъ. Той се отчайва, казва: „Нашата работа е свършена. Тукъ ще умремъ“. Обаче, азъ работя, чета, и откривамъ, че въ тази стая има единъ заденъ входъ. Той като легне да спи, азъ излизамъ навънъ. Вънъ има слънце, чистъ въздухъ, ходя по планината, по горитѣ, върна се, той ме вижда бодъръ, веселъ, радостенъ. Той казва: „Пошъ е този свѣтъ, какъ ще се живѣе?“ Пита ме: Защо ти ситѣй радостенъ? Азъ му казвамъ: „Азъ вземамъ нѣщата отвънка. „Кждѣ отвънка, не виждамъ ли какъ живѣешъ?“ Казвамъ: „Има другъ единъ свѣтъ отвънъ“. „А ти виждалъ ли си го? — Видяхъ го. „Кому разпразяшъ тѣзи работи!“ Той пакъ заспи боленъ, хилавъ, азъ пакъ излѣза на слънцето, радвамъ се, а той се чуди отѣ това разположение? И най-послѣ единъ день го убѣдя, изведа го и излѣземъ и двама на отворено мѣсто. — Е, кажи сега! „А! Сега вашето положение е такова. Азъ искамъ да ви кажа, че този свѣтъ, въ който вие живѣете е замъкътъ, въ който сте затворени, и въ него има една задна врата, прѣзъ която вие може да излѣзете и да идете въ Божествения свѣтъ. Не ви казвамъ да излѣзете и да не се връщате. Не, ще излизате и ще се връщате, ще излизате и ще се връщате. И тогава ще кажешъ на другаря си. „Тукъ издържамъ, това е мѣсто за работа, мога да работя цѣль день въ

този замъкът. Това не е илюзия, това е една велика реалност! И сега, защо ви свира, знаете ли защо ви свира? Туй ви показвамъ вратата, какъ да излѣзете. Да излѣзете, нищо повече! Има нѣкои хора, които само съ музика може да ги накарашъ да излѣзатъ. Азъ съмъ отвѣнка, свира ви, вие давате ухо послѣ казвате. нѣкой отвѣнъ свири, чакай да го видимъ, отдѣ можемъ да го чуемъ?“ Като излѣзете прѣзъ тази врата навънъ, ще видите свиреца. А като видите свиреца ще видите и слънцето. Туй е една жива философия. Това не е само единъ примеръ на картиненъ езикъ, но е реаленъ примеръ Не се съмнявайте! Имате една душа, въ която да вѣрвате А сега единъ день вѣрвате, че има Господъ, а другъ день не вѣрвате. Наи-послѣ на какво базирате живота си? Че Богъ е Любовь. И тази Любовь е всепроникваща. Тя е вжтрѣ въ насъ, и прониква не въ туй ни тѣло, а вжтрѣ въ нашето съзнание, въ нашата душа. Прониква навсѣкжѣ, постоянно прониква. Въ най-големата скърбъ, вѣрвайте въ Любовта, не избухване, дръжте си ума! Всичкитъ външни прѣдмети, външни условия искатъ да те държатъ въ затвора. Не, не, ти за затвора не мисли, не стой вжтрѣ! Тѣ като заспятъ, ти прѣзъ тази вратичка на задния входъ излѣзъ навънъ. Туй е картина. Нѣма какво да ни плаши сегашния свѣтъ, сегашния животъ. Мжчения

може да има и ще има, но има и една задна врата, ние прѣзъ нея трѣбва да излизаме и влизаме. Тя е реална. Вие влизате и излизате прѣзъ нея, но нѣкой пѣтъ излизате съ вързани очи. Не, азъ искамъ да ви се отвържатъ очитѣ. Азъ искамъ вие съ отвързани очи да излизате. Не искамъ да казвате като излизате: „Почувствувахъ, че има една топлина, но не видѣхъ нищо“. — Свързанъ си. Казвамъ: ще снемемъ тия прѣзрѣзки! „Ама менъ ми казаха, че не може да се снематъ“. — Може, може. „Ама опасно било“. — Никакъ не е опасно. „Ама еди-кой си окултистъ тѣй ми каза. Нѣкой адептъ, еди-кой си учителъ тѣй казва“. — Остави този учителъ. „Еди кой си професоръ. . . .“ — Остави този професоръ. Този учителъ вие слушали ли сте го? „А не, неговитѣ ученици тѣй казватъ“. Не е хубаво. Пийте вода отъ мѣстото, отъ извора направо! Тѣй, отъ мѣстото пийте, отъ самия изворъ. Азъ не ви казвамъ да слушате учениците, а да провѣрявате нѣщата, и да бждете съгласни съ този великъ принципъ. Азъ искамъ да ви напомня нѣща, които вие сте забравили, не нови нѣща, а стари нѣща говоря на свѣта, които знаятъ отъ онова далечно минало. Азъ ви казвамъ: слушайте, свѣтътъ се е измѣнилъ, то не е онова врѣме. Въ какво се е измѣнилъ? Тогава слизаше надолу, а сега прави единъ подеъмъ къмъ Бога. Сега започваме съ

закона на еволюцията, започваме да се качваме, и тогава ще търсимъ своето щастие въ Любовта. За Любовта ще ви говоря още, колко има да ви го говоря още за тази Любов

Сега, изисква се въра, абсолютна въра — въра, въра, въра! И ще я опитаме ние. Азъ ви давамъ примѣръ. Азъ искамъ, нѣкои отъ васъ, като пѣятъ, да не се смущаватъ. Азъ имамъ ухо, азъ ви слушамъ, казвамъ: ще се оправи тази работа. Направи са една погрѣшка, нищо отъ това. Веднѣжъ, като бѣхъ на единъ концертъ, диригента (Учителътъ прави движение съ ръцѣтъ си, като че се кара) тъй строю дирижираше, че всички се сгушиха! Направи ли погрѣшка, нищо отъ това, Ще се оправи тази работа. Направи ли съ една погрѣшка, що отъ това? Съ една, съ двѣ, съ три и съ 10 погрѣшки, нищо не е. Много погрѣшки ще направимъ. Ще чакаме, Всѣка една погрѣшка има и обратенъ резултатъ. Погрѣшките носятъ и добрини въ свѣта. Нѣкой взелъ фалшивъ тонъ. По отношение на тази гама, която азъ давамъ, този тонъ е фалшивъ, но по отношение на друга гама, той е въ хармония, въ свързка съ нея. И този, който е взелъ фалшивъ тонъ, и той не е кривъ. Казвамъ гамата не е тази, измѣни гамата! „Какъ, ти е погрѣшка“ Не, измѣни гамата. Трѣбва да гледаме конкретно, реално, на нѣщата, тъй, както сж. Слѣдо-

вателно, нѣма погрѣшки въ свѣта. Погрѣшки има по отношение на едно вѣрване на едно разбиране. Казвамъ нѣкой пѣтъ: туй не е погрѣшка. „Какъ, нали го знаемъ!“ Да, но туй, което е погрѣшка за васъ, туй, което е погрѣшка въ едно отношение, то е велика истина въ друго отношение. Следователно, погрѣшките, които ще намѣрите, въ нашия животъ, тѣ сж погрѣшки по отношение на едно положение, по отношение на едно разбиране, но не сж погрѣшки за всички случаи. Туй, което е за васъ погрѣшка, въ друго отношение то е една велика истина! Сега, бихъ ви привѣлъ извѣстни изяснения. Не трѣбва да се смущаваме, вие имате единъ опрѣдѣленъ мораль. Въ свѣта въ който сега живѣете нѣма опрѣдѣленъ мораль. Азъ бихъ желалъ да ми каже иѣкой отъ васъ, кои е опрѣдѣлениятъ мораль. Има, не че нѣма такъвъ, но ние още нѣмаме опрѣдѣленъ мораль, който да го прилагаме. Азъ съмъ чель толкова моралисти, кое е моралното въ тѣхъ? Христосъ е казалъ: „Да не правишъ на другитѣ туй, което не искашъ да ти правятъ“ Е, какво не искашъ да ти правятъ? Принципътъ е вѣренъ, но този принципъ трѣбва да се разложи. Тое е една сложна задача, която трѣбва да се разложи на своитѣ съставни части. „Е, да обичаме“. Какъ? То е една задача. Да обичашъ, да любишъ Господа, то е една велика задача. Четири не-

неизвѣстни има тамъ. Да го обичашъ съ ума си, да Го обичашъ съ сърцето си, да Го обичашъ съ душата си, да Го обичашъ съ силата си. Ами че ти още въ душата си не вѣрвашъ, а ще обичашъ Господа съ душата си. Ти въ ума си имашъ съмнѣние, казвашъ: „Дали е Той въ ума ми?“ Кой е този умъ? Ти и въ сърцето си не Го чувствувашъ. Тогава ти имашъ неизвѣстни величини. Послѣ се казва: Да ги бишъ ближния си, като себе си. Кой е този „себе си“. Два „себе си“ има. Едното е висшето азъ, а другото е низшето азъ. Кое е висшето, и кое е низшето? Не само да говоримъ съ неразбрани думи, но да знаемъ кое е висшето и кое е низшето? Това сж все задачи. Тѣ не че не сж вѣрни, вѣрни сж, но сж нѣща, които не сж провѣрени отъ насъ други сж ги провѣрили. Гуй, което вие провѣрите, то е вѣрно зарадъ васъ. Вие може да го провѣрите въ другъ единъ смисълъ. да го приложите съобразно вашето развитие. Затуй казвамъ, че искамъ нѣщата да бждатъ вѣрни. При мнѣ бѣше една вечеръ единъ приятелъ и му казвамъ: онзи центъръ, които образува една окръжностъ, е по-голямъ съ цѣлата окръжностъ. „Какъ може да бжде това?“ Вие имате една такава малка дупчица, прѣзъ която тече вода, и да допуснемъ, че вие пушате водата отъ тази малка дупчица въ една щерна отъ 100,000 тона вмѣстимостъ, и

прѣзъ тази малка дупчица, като тече постоянно вода, ще напълни най-послѣ тази щерна. Питамъ: Тази сила, която е дошла, по-голяма ли е отъ тази щерна? По-голяма е, разбира се. Този центъръ е само една съединителна точка на единъ по-голямъ свѣтъ. Сегашниятъ свѣтъ е създаденъ отъ такъвъ единъ центъръ на този свѣтъ и съединенъ съ другъ единъ по-великъ свѣтъ, на които енергията е 100 милиона пѣти по-голяма отъ енергията на нашия центъръ. Прѣзъ този центъръ текатъ силитѣ на Божествения козмосъ. Ние това не го схващаме, и казваме, че тази точка не завзема никакво пространство въ нашия свѣтъ, тя е извънка нашия свѣтъ. Допуснете сега, да кажемъ, че този центъръ не завзема никакво пространство, но прѣдставлява една отворена дупка, и прѣзъ нея тече вода въ щерната. Питамъ: тази дупка завзема ли пространство? Не, но безъ да заема пространство, тя напълва цѣлата щерна. Казвате: „Е нѣма време и пространство“. Тя може да не заема време и пространство въ този свѣтъ, но има и мѣсто има и пространство за другия свѣтъ, за извънъ вашия свѣтъ. Па има и други състояния. Туй сж философски въпроси. Това да ви не смущава. Има ли Господъ. чѣма ли Господъ? Въ свѣта всичко едновременно сжествува и не сжествува. Вие ще кажете: „Какъ тъй, и сжествува и не сжествува?“ Азъ за васъ сжест-

вувамъ, за мразитѣ не съществувамъ. Тѣ не мислятъ за менъ, азъ съмъ извънка тѣхното съзнание. Това показва, че нѣщата съществуватъ, когато ние ги съзнаваме въ себе си. Ти обичашъ нѣкои, той съществува за тебѣ. И ако те питатъ, дали нѣкой ангелъ съществува, ще кажешъ: „Може да съществува, може не, незначая, не съмъ виждалъ ангелъ“. Но за човѣкъ, когото обичашъ, казвашъ, че съществува. „Познавамъ го, пипалъ съмъ му рѣцѣтъ“. Всичкитѣ нѣща, съ които сме свързани, съществуватъ, проявяватъ се зарадъ насъ, и тѣ сж рсални не по отношение на цѣлокупното Битие, а само зарадъ насъ. Слѣдователно, когато нѣкой каже, че нѣщата съществуватъ или не, то е по отношение само на нашето разбиране. Тѣи ще си мислите вие, и да ви не смушава идеята: Отъ мене човѣкъ може ли да излѣзе? — Може отъ всѣкиго да излѣзе човѣкъ. Всѣки единъ отъ васъ може да мисли, вѣки може да чувствуватъ, и всѣки може да дѣйствува. Туй абсолютно може да бжде! И всѣки единъ отъ васъ е господарь на своя животъ. Всички тия кръгове въ геометрията показватъ все човѣшкия животъ. И тия сѣчения всички плоскости въ единъ кръгъ, показватъ възможноститѣ, които съществуватъ въ единъ човѣшки свѣтъ, Туй сж отношения занади насъ, затуй трѣбва да изучаваме геометрията. Този въпросъ ще го оставимъ за по-

далечно бъдеще. Ако имаме по благоприятни условия, ще направимъ опити, защото всѣка една теория се подкрѣпва отъ опити. Ще ви обясня съ опити, че човѣкъ е единъ кръгъ и съзнанието му излиза отъ този центъръ. Ще туримъ нѣкого отъ васъ въ въ магнетически сънъ. Вие ще кажете: „Азъ съмъ първиятъ, менъ турете!“ Но ето кждѣ седи погрѣшката. Прѣдставете си, че българското правителство дава 10,000 лв за научни цѣли, да идатъ нѣкои въ Африка, да направятъ наблюдения. Всѣки ще каже: „Азъ ще отида“. Но той най-първо не знае да наблюдава, той нѣма познания, защо ще го пратите въ Африка? Като се върне, ще ви разправя такива небивалици! Ще пратите ученъ човѣкъ, на когото умътъ е събуденъ. Казвате: „Менъ, Учителю, прати“. Хубаво. Какво видѣ? „Е, видѣхъ ангели“. Какви сж? „По-високи отъ човѣка и послѣ кжщитѣ имъ сж по голѣми, дланитѣ имъ сж голѣми“. И мислите, че сте казали нѣщо научно. Ами че билъ по-високъ, това не е ангелъ. Че кжщитѣ били по-голѣми, това не е важно за единъ ангелъ. Ангелътъ трѣбва да има друго нѣщо, отличително. Вие искате опити. Азъ не мога да прибѣгна до опити, когато вашето съзнание не е готово. Ако прибѣгна до единъ опитъ, вие ще кажете: „Чакай да видимъ сега, дали опитътъ ще излѣзе сполучливо, ще го хванемъ“. Ами че азъ зи виждамъ,

какво ще ме хвзнете Ако искамъ да ви изтъжа, значи искамъ да взема нѣщо отъ васъ, лесно ще ви омотая Добръ, значи 50'', е вѣрно, а ако искамъ да ви кажа истината, ще ви я кажа Е, кое е по-добръ? Какъ мислите вие? Ще ви кажа истината, нищо повече! То е положително Дръжте вие върховетъ, а всѣки върхъ има своята долина Онзи чо вѣкъ, който голори истината, говори и лъжата. Това е единъ афоризъмъ Значи, онзи, който говори истината, хвърля сѣнка Хората ще го разбератъ криво, и отъ тази истина безъ да иска, той самъ хората ще изкаркътъ лъжливи по учения Та, онзи, който говори истината, ще каже и лъжата, но и онзи, който говори лъжата, ще каже и истината Тъи трѣбва да разбирате, дълбока философия е то Вашия ъ умъ трѣбва да бжде гъвкавъ, да схваща добръ Ще кажете „Онзи, който говори истината, говори и лъжата“. Ама това е двусмислена дума Вие не сте научили още езика Онзи, който говори истината, говори и лъжата. Значи, гдѣто се говори истината тамъ се говори и лъжата, дѣто има богатство, има и крадци, дѣто има жито въ хамбара, има и мишки Това значи, че само при истината може да се каже лъжата Щомъ говоришъ истината, ще се намѣри нѣкои лъжець, който ще се прѣкомандирсва при тебъ Тамъ, дѣто се говори истината, ще се говори и лъжата.

Онзи, които говори истината, ще говори и лъжата, защото у човѣка има двама единиятъ говори истината другиятъ говори лъжата. Единиятъ ти казва. „Згщо си толкова будала, я гледай да си оправишъ работитѣ, да си направишъ нѣкоя кжща, вземи тия пари!“ Другиятъ казва. „не остави, ти трѣбва да бждешъ човѣкъ идеаленъ, безкористенъ“ И ти седишъ, незнаешъ, казвашъ: „кого да слушамъ?“ И ти не можешъ да рѣшишъ Ще вземешъ страната или на едина или на другия Значи, ти се солидаризирашъ съ единия съ онзи долния, казвашъ. Хайде да взема паритѣ Станете ортаци, и започнете да лъжете, и да крадете Хванатъ ви, набиятъ ви, затворятъ ви Доиде онзи другиятъ, казва: „Слушай, азъ нали ти казвахъ ортаклъкъ да не правишъ съ този“.

—Отказвамъ се, ще слушамъ Пускатъ те отъ затвора, започнешъ по Бога Но пакъ те биятъ Доиде първиятъ казва „Слушай, ти съ мене много добръ бѣше започналъ“ Не, не е въпросътъ тамъ Значи ние сме раздвоени вътрѣ въ себе си Ако тебе те биятъ, причината е, че ти си говорилъ истината безъ любовъ . . А всѣка истина говорена безъ любовъ е наполовина лъжа Когато азъ казвамъ, че онзи, който говори истината, говори и лъжата, разбирамъ, които говори истината безъ любовъ говори и наполовина лъжа, онзи които говори истината съ любовъ, той

говори цялата истина. Това е фактът. И ако вие говорите истината безъ Любовь, то е наполовина лъжа. Ако я говорите съ любовь, то е цяла истина. И тогава философията, че който говори истината, говори и лъжата — е върна. За да се избавимъ отъ тази възможность, трѣбва да внесемъ любовта. Доиде ли Любовта, ще дойде и Мъдростъта. Има ли тия два принципа въ насъ, всѣка лъжа е изключена. Ние сме въ единъ свѣтъ на хармония, ще имаме много приятели, които ще ни прѣдпазятъ отъ противорѣчията, които сега съществуватъ въ свѣта.

ПРАКТИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ НА ОКУЛТНАТА МУЗИКА

9 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
26, XI 1922 г. неделя
Ст. София

ПРАКТИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ НА ОКУЛТНАТА МУЗИКА.

Т м.

Прочетоха се нѣколко теми отъ домашната работа
„Разликата между свѣтската и духовна музика“.

Музиката, това е съединителното звено между ангелския свѣтъ и човешкия свѣтъ. Съединителна нишка е музиката. И затуй, всичкитѣ религиозни упражнения, всичкитѣ духовни упражнения започватъ все съ музика. Тя е езикъ на духоветѣ. Духоветѣ познаватъ този езикъ. И когато вие искате да привлѣчете нѣкои духъ, да му дѣйствувате, или да ви разбере, трѣбва да пѣте или да свирите. Музиката изисква дълго врѣме работа, и не само дълго врѣме работа, но интензивна работа. Това е необходимо, за да разберете окултната музика не само въ нейната външна страна, но и вътрѣшна. За примѣръ, ако азъ ви изсвирия нѣкои окултни упражнения, нѣкои отъ тѣхъ може да ви се сторятъ тъй бурни, както и отвѣнка, свѣтскитѣ или тъй безмислени както сж упражненията вънка. Но, съ това ние имаме за цѣль да се развиятъ чувствата. Когато седите при нѣкой изворъ, при нѣкоя рѣка, вие не подозирате даже че въ рѣката има му-

зика, има смисълъ. Когато имате най-лошото разположение на духа може да направимъ едно малко упражнение може да идемъ до Ели-Дере, и да изберемъ тамъ нѣкое стрѣмно мѣсто. Тамъ дѣто рѣката се отбива, има едно ханче, ще тръгнемъ по тази рѣка, и вие ще наблюдавате течението ѝ. Като излѣзете отъ туй мѣсто, вие ще имате отлично разположение. Тази рѣка ще роди въ тебе едно отлично настроение, и ти като се изкачвашъ нагорѣ и слушашъ това шумоление на водата, камачетата и листата, въ тебе се развива веселие, радостъ Това е животъ! Музика има по тия камъчета, по тия завои! Нѣкой казва това не е музика“, Хубаво този шумъ е произвѣлъ едно благотворно влияние върху тебе. Идете на най-хубавия концертъ, който се дава слушайте най-голѣмия виргуоз, и вижте дали ще придобиете такова настроение. Музиката ще произведе такива мисли, както шума на тази рѣка. Послѣ, не само това: идете при нѣкое балканско ручейче, но изберете такова ручейче, което да не е кално, въ калнитѣ ручейчета музиката е друга. Изберете чисти, бисъри ручейчета, където има камъчета голѣми и малки, и водата да се блѣска тукъ и тамъ. Ще видите каква музика има тамъ! Послѣ, като идете въ гората, тамъ ще чуете такива симфонии, арии... Трѣбва да ви изведа, има особено врѣме прѣзъ годината когато ще чуете този

концертъ. Вие не сте наблюдавали природата. Вашиятъ умъ е билъ занятъ съ други мисли, вие сте минали, ама не сте наблюдавали. Ще идете всрѣдъ природата, ще забравите всичкитѣ ваши грижи и ще слушате. Сутринъ, като влѣзете въ гората, всичко е тихо, послѣ забѣлѣзвашъ едно малко шумоление, единъ макъкъ шумъ, който постепенно се усилюва, усилюва, усилюва дойде единъ вѣтъръ, залюлѣятъ се всички тия клонища, и слѣдъ туй пакъ започне утихване. Ако имате слухъ, ще чуете че туй трептение отъ всѣки единъ листъ има особени звукове. Окултнитѣ гами на природата сж други, по отношение съ нашитѣ гами, съ тѣхъ тѣ сж въ дисхармония. Отъ наше гледище тази музика е друго яче настроена. И ако вие се настроите, споредъ тази музика на природата, и изпѣете нѣщо отъ нея, ще ви питатъ: Отъ гдѣ взехте това парче, отъ кой авторъ? Та, по този начинъ, азъ искамъ вие да се запознаете съ окултната музика, и да черпите сили и вдъхновение отъ живота природа, отъ дърветата особено. Нѣкой път идете, че толкоза въ боровитѣ гори, тамъ музиката е друга, но въ буковитѣ дъбовитѣ гори и си изберете нѣкоя хубава красива мѣстность, дѣто да има извѣстни промѣни вѣтрѣ въ почвата. Сега, въ нашето съзнание ние сме заети само съ мисълта за небето, и мислимъ, че небето е много красиво мѣсто. Но въ какво седи

красотата на небето? Давали ли сте си отчетъ въ какво именно седи красивия животъ? красивиятъ животъ е разумниятъ животъ. Нищо повече! А този разуменъ животъ въ какво ще се изрази? Той има външенъ изразъ, има и вътрѣшенъ изразъ. А вътрѣшниятъ изразъ сега за насъ се изявява чръзъ музиката. Въ насъ има музика. Всѣки човѣкъ си пѣе, когато е веселъ, радостенъ. Когато е радостенъ, той пѣе, макаръ и да не е пѣвецъ, той вътрѣшно пѣе или си пѣе, или се моли. Шо е молитва? То е Божествено пѣние. Молитвата е недосегаемо вътрѣшно изкуство.. За молитвата другъ инструментъ се изисква вече. Следователно, ние имаме пѣние, звукове, и слѣдъ звуковитѣ трѣбва да съчетаемъ божествената музика съ ангелската. И тогава, ние хората на земята, ще дадемъ само техниката. Дървенитѣ инструменти сж наши. Грубата частъ е човѣшка, направата на цигулката, струнитѣ, лжка; вибрирането на въздуха е изъ ангелския свѣтъ, а смисълътъ, който музиката може да донесе, то е изъ Божествения свѣтъ. Всички съврѣмени хора иматъ сложено понятие, че външниятъ свѣтъ е мъртавъ и слѣдователно, само ние сме живитѣ хора, разумнитѣ същества. Не е така! Вие въ даденъ моментъ може да бъдете мъртви за едного. Въ какво отношение? — Ни най-малко да не се интересувате отъ неговия животъ.

Вие сте владени въ вашитѣ работи, и до извѣстенъ моментъ даденъ човѣкъ не съществува въ ума ви, той даже, като че е мъртавъ за васъ, а този човѣкъ може да ви заинтересува, и да ви стане интересенъ. Много хора е имало въ живота ви, за които първоначално вие нищо не искате да знаете, а слѣдъ врѣме се заинтересувате за тѣхъ

Та, музиката е единъ начинъ да оживѣе прирската за васъ. Камънитѣ ще сживѣятъ, дърветата, изворитѣ, и всичко наоколо ще оживѣе, и животътъ ви ще стане сносенъ. Навсѣкѣдъ ще може да се тонуирате. Сега, азъ не говоря вече за градския животъ или за селския животъ, нѣма да намѣритѣ у тѣхъ тази прѣснота. За примѣръ, българитѣ постоянно говорятъ за своята музика. Ако се спра да я критикувамъ нашата стара музика отъ 5—6 вѣка насамъ, отъ робството, ние нищо не сме създали, а обичаме да се хвалимъ. Българинътъ живѣе все съ миналото. Разказва: „Нашиятъ баща, той какъвъ кавалджия е билъ, какъвъ угуларъ е билъ! Мене не гледайте, но дѣдо ми, пъкъ прѣдѣло ми, пъкъ баба ми, каква пѣвица е била“! Дѣдо ти, баба ти. тѣ сж музиканти, хубаво, тѣ сж турили основата, ами ти какво направи? Ако дѣдо ти е билъ музикантъ, а баба ти е била пѣвица, и когато дѣдо ти е свирилъ съ гадулката, а

баба ти е пѣла, ти какво тури върху тази основа? И ти трѣбваше да туришъ нѣщо. „На менъ“, казва, „не ми трѣбва музика“.—Тогава излѣзъ изъ живота! „Не ми трѣбва молитва“.—Излѣзъ изъ живота!

Съврѣменнитѣ хора искать да покажатъ значението на музиката, и затова свѣтскитѣ хора даватъ повече врѣме за музиката. Това е хубаво, тѣ вървятъ по правия пѣтъ, азъ ги похвалявамъ. Въ съврѣменнитѣ течения на окултисти, и въ разбиранията си, повече религиозни хора казватъ: „Насъ много пѣние не ни трѣбва, трѣбва ни дълбоко размишление“. Е, какво е дълбото размишление? Седне нѣкой, концентрира се. Индуситѣ какво правятъ? Ама тия индуси, които днесъ употребяватъ извѣстни системи за концентриране, тѣ съ вѣкове сж упражнявали пѣние и свирене. Тѣ сж минали първата степенъ на ученици, и сега сж дошли до концентриране. Тѣ сж приготвили тия способности, които лежатъ по-горѣ—тѣ може да се събудятъ. А какво става съ единъ европейецъ? Той се концентрира, и като мисли, мисли, заспива. Това не е концентриране! Послѣ пакъ си отрисочитѣ, свие си ржката и казва: „Азъ ще се концентрирамъ“. Ти развали вече концентрирането. Спокоенъ трѣбва да бждешъ. Ти ще се отпуснешъ, ще туришъ вжцѣтъ си прѣспокойно, свободно, нѣма да се свирашъ, нѣма да има никакво стискане на мускулитѣ.

И когато пѣте, нѣкои отъ васъ се стѣгатъ. Не, ще се отпуснете, гърлото ви трѣбва да бѣде свободно. Нѣкои казватъ: „Какво ще кажатъ за менъ? Азъ отъ музика не разбирамъ“. Вие оставете вашата критика. Ти имашъ желание да пѣешъ, нали? Ще направишъ една погрѣшка, 100 направи, но научи се да пѣешъ. Ние ще те извинимъ за погрѣшката. Но ако кажешъ: „Азъ да се науча, че послѣ ще пѣя“, никога нѣма да се научишъ. Това сж лъжливи схващания. Оставете вашето честолюбие и щестлавие! Най-първо нѣма да взимате вѣрно тоновете, нищо не значи, това не е за обезсърчение. „Ама азъ не съмъ добъръ пѣвецъ“. Ще ви дадемъ правика какъ да пѣте. И ако вие употребите моитѣ правила, ще се оправятъ гърлата ви. Има подобрѣние. Прѣди повече отъ 15—16 години азъ направихъ първия опитъ. Това бѣше въ Варна. Имаше една ученичка, VI то класна, тя не можеше да изпѣе два тона правилно. Всички се смѣха, че била дървенъ музикантъ. И като я нападнатъ, тя си поплаче. Казвамъ: ти можешъ да се научишъ да пѣешъ. Какъ? Тя се научи хубаво да пѣе и послѣ пѣеше въ хора. Но на човѣка трѣбва да му се вдѣхне довѣрие, че има дарба. Той трѣбва да има вѣра, за да се научи да пѣе за себе си. Азъ нѣма да ви уча да излизате на сцената, за себе си ще пѣте. Най-хубава музика е когато

пѣшъ или свиришъ за себе си. И азъ отъ личенъ спитъ зная това. Съ моята цигулка азъ съмъ прѣкаралъ най-хубавитѣ си минути. Взема, посвирия на всичкитѣ скърби и страдания и като имъ засвирия така тия пѣсни, т. е. азъ ги наричамъ окултни упражнения, всичкитѣ духове си заминаватъ и азъ ставамъ радостенъ и веселъ. Но щомъ не свирия и не пѣя, много лоши сж. Нѣкои си кизватъ, какво ли правя азъ. Азъ когато съмъ уморенъ свирия и пѣя. И когато идвамъ въ гората, слушамъ какъ гората пѣе, какъ изворитѣ пѣятъ, какъ птичкитѣ пѣятъ. Навсѣкждѣ се вслушвамъ. Нѣкоя птичка пѣе, азъ се поспра, турна си ухото, казвамъ: колко е хубаво. Тукъ единъждѣ си хубаво пѣешъ, но тукъ, на това мѣсто и ти си изпортила малко. Славейтѣ ги слушамъ, наблюдавамъ. Нѣкои отъ тѣхъ сж маистори, добри пѣвци. Хубаво гласа си извивашъ, но казвамъ: ти трѣбва още да се учишъ. Единъ день отивамъ къмъ боровата градина и по пѣтя, къмъ гората, слушамъ – славей пѣе. Славейтъ е много срамежливъ. Този славей се скрилъ въ боровите дървета, отличенъ пѣвецъ, пѣе хубаво, но не се вичда, и така ме заинтересува. Тоноветѣ взима така правилно, чисто, рекохъ: да видя кждѣ се е скрилъ. Отидохъ, отъ тукъ надникна, отъ тамъ надникна, зърнахъ го, а той като замижалъ съ очитѣ си, пѣе, та се прѣнася. Като го изслушахъ, като отвори очитѣ.

си и ме видѣ, подскочи и казва, „Какъ ме издебна!“ Казвамъ: слушай, харесвамъ ти пѣнието, хубаво пѣешъ, отличенъ пѣвецъ си ти! Трѣбва да наблюдава човѣкъ! Ще каже нѣкой: „Е, азъ ще седна сега да се уча отъ туй малко славейче, друга работа нѣмамъ, ще се занимавамъ съ туй малко слевейче“. Ако ти не се занимавашъ съ него, и съ другитѣ работи не може да се занимавашъ. И когато Господь те види, че ти търсишъ все великитѣ работи въ свѣта, Той ще каже: „Нашиятъ синъ не отива на добръ“. А когато види, че обръщашъ внимание на малкитѣ работи, и великитѣ ще дойдатъ. Та, пѣнието, нѣкой пѣтъ, споредъ васъ, това е дреболия. Кои пѣятъ? Казватъ: „Ние знаемъ кои пѣятъ“. Българинътъ за гѣнието има слѣдното понятие: „момата“ казватъ трѣбва да пѣе, понеже ще се жени. Пъкъ попътъ, той си има такава длъжностъ — да пѣе, псалтътъ — също пѣе. Азъ не съмъ псалтъ, не съмъ попъ, не съмъ мома да се женя, та да пѣя! То, бива единъ пътъ въ годината, когато идешъ нѣкъждѣ, когато те повикатъ на угощение. че тогава, може да се развеселишъ, може да попѣешъ“. Такива сж въобще народнитѣ ни схващания. И българинътъ отъ послѣ ги е добилъ, въ своето слизаче. Въ своя първоначаленъ животъ, когато той е седѣлъ по-високо, проявявалъ се е като музикантъ, но отпослѣ той е изгу-

билъ тази музикална култура. Музикаленъ е българинътъ! Той ималъ култура, но като изгубилъ своята музика, изгубилъ и своята книжнина. И сега, отъ книжнината на славянитъ нищо не е останало, а при това, славянитъ сж много музикаленъ народъ, но у тяхъ наново трѣбва да се събуди този музикаленъ духъ.

Сега, ние започваме просто, съ малки, прости упражненія. Упражненіята сж елементарни. Азъ искамъ, онѣзи отъ васъ, които ще пѣятъ, доброволно и по любовъ да пѣятъ. Ако искате да се учите, и тия упражненія да произведатъ ефектъ върху васъ, ще трѣбва всичко по любовъ да правите, и тогава вие ще ги опитате. Вие ще спазвате законитъ. Нѣма да взимате тоноветъ въ такова легато, въ такива протакъния, но ще се учите да взимате тоноветъ много върно чисти. Най-първо ще се научите да взимате добръ 4 тѣ основни тона, на основната музика: do, mi, sol, do (горно). Върно ще ги взимате. Всѣкога ще може да взимате тѣзи 4 тона, и слѣдъ туй, постепенно ще се научите да взимате и други тонове. Азъ не казвамъ, че безъ музика не може да живеете, можете, но животътъ ви ще бѣде не сносенъ. И онѣзи хора, които най-много страдатъ въ живота си, тѣ сж хора безъ музика. Музикантътъ не страда. Той страда, но е радостенъ въ страданията си. И

азъ съмъ виждалъ, има такива просяци. Най добритѣ просяци сж онѣзи, които свирятъ съ своята гадулка. Той си свири, и като мине нѣкои, тои казва: „Азъ не прося, изкуство имамъ“. Изкуство е то! Хубаво свири той, възпитава хората, седи на пята, и казва: „Моето изкуство ви прѣдлагамъ, безъ пари свиря азъ.“

Та, въ новото учение непрѣменно искамъ отъ всинца ви знание на музика. Въ школата, които не е музикаленъ, той не може да бжде ученикъ. Всички трѣбва да имате ухо да различавате тия тънки тонове, но не само да станете чувствителни, защото, ако станете много чувствителни, ще станете щеставни и горделиви, но да си развивате образи—чувствителността да се обърне на образна музика. Образитѣ сж качество на човѣшкия умъ. Чувствителността е необходима за сърдцето, като пара, но тази пара трѣбва да се обърне на енергия. Всѣкога когато пѣемъ, въ пѣнието трѣбва да се произвеждатъ хубави картини, нѣкои хубави образи отъ природата. За свѣта, други нѣсчи ще имате. Когато минавате отъ сегашната музика въ окултната, вие ще имате единъ прѣходенъ периодъ. И въ това, както се смѣнятъ гамитѣ, отъ една въ друга ще се научите да смѣняте гамитѣ, и да минавате отъ едно състояние въ друго. Нѣкой пжтъ става у васъ едно прѣтпяване на гласа. Прѣ-

гъпяването на гласа ае джлжи на това, че не сте се научили да контролирате вашата воля. Ще я прѣ-сете въ гортана си, ще правите извѣстни упрежчения, да владѣте вашия ларинскъ, да прѣнасяте разумно волята си. Гнѣвътъ, съмнѣнието, ядътъ, безвѣрието, всички тия нѣща рушатъ гърлото. Може нѣ кой да е много талантливъ, но тия отрицателни качества, постепенно ще повлияятъ на неговия гортанъ, а слѣдъ туй ще повлияятъ и на неговата мисль. Ти се съсрѣдоточишъ, искашъ да се изкажешъ, и тази мисль постепенно се проектира чрѣзъ твоя гортанъ. А самата рѣчь, и тя се изразява по единъ музикаленъ начинъ. Запримѣръ, като кажете „Азъ искамъ“, това е музика. И първоначалниятъ езикъ е билъ чисто музикаленъ, но съ грѣхопадането на хората, сж останали звукове, които нѣматъ музика въ себе си. И сега, вече въ оперната музика, искатъ да възстановятъ музиката чрѣзъ пѣнието и играта, а ние, като видим това, ще се произнесемъ малко нецензурно, ще кажемъ: „Туй сж извѣстенъ родъ кълчения“. И ако съврѣмения човѣкъ ни попита: Кое е правилното движение кои сж ония правилни маниери, движения? Ще имъ отговоримъ: „Които сж съгласни съ природата. Знаете ли кои сж правилни движения, запримѣръ, кога се е появило ржуването на хората? Въ сравнение съ човѣшкото развитие, ржуването не

е отъ много старо врѣие. Всѣко едно движение изразява извѣстенъ музикаленъ тонъ. И съ музиката, понататѣкъ, ние ще изучимъ тия движения. Когато движението съвпада съ тона, който му съотвѣтствува то е една велика сила. Сега, тамъ псалмопѣвецътъ казва. „Изворитѣ, рѣкитѣ, горитѣ Те призоваватъ“. Цѣлата природа взема участие да славятъ Господа. Какъ ще Го славятъ? Въ пѣние. Сега не разбирайте, че азъ взимамъ прѣдъ видъ пѣнието въ сегашната музика. То не е още музика. Слѣдъ врѣме хората ще се раждатъ съ музикални способности. Сега, азъ, доколкото виждамъ, между всинца ви, има нѣкои доста даровити по музика. А то е единъ добъръ признакъ. Слѣдъ това, тази музика ще прѣдизвика, ще събуди у васъ други способности, ще ви направи способни, по-нѣжни и меки. Нужна е нѣжността. А намъ ни трѣбва мекота — музика. Азъ употребявамъ музиката, като единъ послѣденъ методъ, да внесе хармония между васъ. И ако този методъ не проработи, азъ имамъ на разположение още единъ методъ, но послѣ ще ви го кажа. Сега ще кажете: „Непрѣменно дърво ще дойде“. Съвсѣмъ друга е мисълта ми. Имамъ единъ методъ, още по хубавъ, но би хъ желалъ този послѣденъ методъ да дойде, когато вие усвоите музиката. Той може да дойде и по-рано, но като започнете съ него, ще трѣбва да се повърнете назадъ.

Та, методътъ ще ви повърне да научите музиката. Въ него изключение нѣма. Подобрѣ е да изучите сега музиката, че, като влѣзете тамъ, да вървите на прѣдъ, като нѣкоя птица, да си вдигнете крилата на високо, и да бѣде свободенъ вашия пѣтъ,

Сега, да се върнемъ къмъ нашите двѣ упражнения. Тѣ почти сѣ завършени. Единъ такъвъ класъ, да ви занимавамъ съ тия упражнения, азъ ги наричамъ забавителни събрания. Туй за мене е едно забавително събрание, забавителна вечерь. Сега нѣколко отъ ученицитѣ ще изпѣятъ първото упражнение, както е завършено; слѣдъ туй ще пѣемъ упражнението за слънцето: „скърбѣта си ти кажи“.

(Учителѣтъ свири — 8-тѣ братя пѣятъ)

I мотивъ завършенъ.

Сила жива (2)

Кажѣ ми (2)

Дѣ вода извира (2)

Кажѣ ми (2)

Сладки думи двѣ } 2

Твойтѣ думи двѣ } 2

Сладки думи двѣ } 2

II мотивъ завършенъ

Скърбѣта си ти кажи

Сърце си ти отвори

На слънчеви лъчи (4)

Лъчи отъ Бога благодѣй ще ти донесатъ

И в'душата ти радостъ ще внесатъ (5)

Радостъ ще внесатъ (8)

И в'душата ти радостъ ще внесатъ.

(изпѣха се много пѣти). Да изпѣмъ втория мотивъ така, че когато мелодията се качва нагорѣ, постепенно ще се усилва, а като слиза надолу, ще утихва, утихва, до като дойде на това мѣсто радостъ ще внесатъ послѣ, пакъ постепенно ще се качва нагорѣ, и като се повръщате, пакъ тихо ще пѣете. Туй показва, че въ музиката, при качването нагорѣ има извѣстни мжнотии, които постепенно се прѣодоляватъ, както като се качвашъ на нѣкой планински върхъ, и започвашъ пакъ тихо. Вълнообразно е качването нагорѣ. Въ тази пѣсенъ пѣкъ „кажи ми сладки думи двѣ,“ тукъ има полутонове, тѣхъ ще ги прѣскачате. Каква е широка площта на окултната музика! Въ обикновената музика това е рѣдѣлно на 4 части, и едва може да я пѣятъ.

Прилагайте музиката въ живота си! Да кажемъ, имате нѣкоя мжчна работа да свършите, започнете да пѣете. (Учителятъ пѣе самъ:) „Лъчи отъ Бога благодѣй ще ти донесатъ, и въ душа ти радостъ ще внесатъ“. Ще си изпѣешъ така свободно пѣсенята. Послѣ, по този мотивъ може да си направишъ много

пѣсни. Тѣ сж правила. Може да си композирате, какъ-
 вато пѣсень искате. И тогава, ако вземете: „Кажи
 ми, кажи ми, сладки думи двѣ“ (Учительтъ пѣе самъ).
 Тѣзи сладкитѣ думи, коч сж тѣ? Туй не е измислено.
 Казватъ българитѣ: „кажи ми двѣ сладки думи!“ Тамъ
 се взиматъ и хубави и весели. (Учительтъ свири
 „кажи ми, кажи ми“). Сега българинътъ се събужда,
 нали, и вие ще кажете: „Тѣ сж български пѣсни“.
 Не, не сж български пѣсни. Това сж пѣсни на при-
 родата. Този мотивъ не е на българската глава.
 Българска музика било това! Ходилъ единъ ясновидецъ,
 и изкаралъ тия хороводни пѣсни, като български пѣсни.
 Това сж пѣсни на природата! Казватъ: „Български
 пѣсни били!“ Българската глава такива пѣсни не може
 да роди, не само българинътъ не го бива затова,
 но и англичанинътъ и французинътъ тѣхъ даже още
 повече не ги бива отъ насъ. Това сж мотиви на при-
 родата. Нѣкой пжтъ сж съблазнителни, понеже съ
 тѣхъ много тропане сж изкарали, много сж играли
 съ тѣхъ. Тѣзи пѣсни сж ги употрѣбявали хората за
 зло, та сега, като ги засвиришъ, казватъ: „Тропаница
 има“. А тази тропаница е за лѣкуване. Ако има тро-
 паница, тя е за здраве. Тѣ сж ритми за здраве. И вземете,
 когато нѣкой е боленъ, не му пѣйте минйорни гами, ма-
 жорни пѣйте. Мжжътъ ти е боленъ, потропай му, тъй, не
 силно, тихичко потропай въ кжщи, потрай, той най-пъров

ще каже: „Не ми тропай“. А като му поиграешъ, ще каже: „Я още малко“, и ще почне и той да тананика, и погледнешъ, работата се свърши. „Ама че какъ“, казвате, „срамота е да се играе?“ Още по-голямъ срамъ е да лежишъ на леглото здравъ, да пъшкашъ, и да ти носятъ това — онова. Туй е още по-смѣшно. Ако е за почивка, другъ е въпросътъ, но да се разболѣешъ и да смутишъ цѣлата къща съ своята болестъ, това е срамота! Ще потропашъ, ще посвиришъ, има болести, които така се лекуватъ — музикално лекуване. То е много хубаво. Нѣма много силно да пѣешъ — тихо, не да сплашимъ болния, защото ухото му е много чувствително, трѣбва да се пѣе много тихо, но живо. Запримѣръ, когато минаваме къмъ второто упражнение, мотивътъ е много сериозенъ, отпърво той е миниоренъ, послѣ става по-живъ. „Лжи отъ Бога благостъ ще ти донесатъ“.

Сега, ние ще приложимъ музиката при възпитанието на дѣцата. Ще правимъ опити съ малкитѣ дѣца. Вие искате на васъ да ги направимъ. Вие сте употребявали много морални правила, а сега на дѣцата ще приложите нѣкои отъ тия окултни упражнения, ще видите какво е тѣхното влияние. Музиката за въ бѣдаще ще прѣдставя едно добро възпитателно сръдство, което може да приложите и за себе си, Седишъ, и не можешъ да рѣшишъ една задача,

вземи едно упражнение, второ, изпѣй всичкитѣ упражнения, и ще видишъ резултата. Сега тия упражнения, които ви давамъ сега на готово, туй е едно съкрѣтаване на труда, друго-яче тия упражнения ще ги търсите изъ рилскитѣ гори, ще ги търсите по планинитѣ, по изворитѣ, тъйкѣ най-послѣ може да ги търсите и изъ народа, но трѣбва ухо и разбиране, да схващате какъвъ е истинския мотивъ. Българинътъ, така, прѣзъ врѣме на своето робство се е лѣкувалъ съ тия свои пѣсни. Съ минйорнитѣ пѣсни, той е лѣкувалъ тѣгитѣ си, а съ мажорнитѣ, той е казалъ. „Ти трѣбва да потропашъ, да поиграешъ, пакъ утрѣ ще ида да ора“. Послѣ, като дойде пакъ тѣгата, ще пѣе минйорната гама, при радостта пакъ мажорната и т. н. Сега, и ние сме изложени въ свѣта на страдания, а музиката, това е начинъ за лѣкуване. Може и безъ музика да мине.

Хайде една почивка, сега, да видимъ какво казватъ ученицитѣ тукъ за музиката.

(Прочетоха се още нѣколко теми)

Свѣтка и духовна музика нѣма. Музиката не е нито свѣтска, нито духовна, но има два прѣвода. Музиката си е музика, единъ принципъ е, тъй може да се каже. Когато ние говоримъ, че човѣкъ трѣбва да има добро настроение, то е музика. Всеко приятно настроение, това се дължи на музиката. Доброто за да се прояви, непрѣменно трѣбва да

употрѣбишь музиката, тя е една обвивка. Въ мѣдростѣта има редъ и порядѣкъ, както въ музиката. Значи, въ мѣдростѣта, въ истината, въ любовѣта, всички употрѣбѣватъ музиката. Тѣ сѣ външни срѣдства за проявяването на самия животъ. Музиката е граница. Ако вземемъ този интелектуалния свѣтъ, той е граница между интелектуалнитѣ и музикалнитѣ способности на човѣка. Тукъ, (на челото отъ страна, на рѣба на челото), се намиратъ нѣколко способности у човѣка. На нѣкои този рѣбъ не е така силно развитъ, значи музикалнитѣ способности сѣ по-малко развити, а ще забѣлѣжите, че у музикантитѣ този рѣбъ (надъ окото) е много развитъ. Интелектуалниятъ свѣтъ, туи е ангелскиятъ свѣтъ, дѣто казватъ — човѣкъ е манасъ, то е свѣтътъ на ангелитѣ. Допирни точки сѣ това. Най-голѣмиятъ нашъ философъ при единъ най-простъ ангелъ е като единъ невѣжа. Най-учениятъ философъ на земята, при единъ най-простъ ангелъ, той ще се намѣри въ положение, като едно малко бебе. Сега, по нѣкой пѣтъ, ние имаме високо мнѣние за себе си. Често, въ небето има такъвъ единъ изразъ: тамъ наи-простия ангелъ е сѣицеръ, не е войникъ между ангелитѣ—оѣицеръ е; а тукъ, оѣицерътъ не е ангелъ. При сегашното на човѣчеството, има по-важни работи, отколкото цѣлия нашъ животъ. Сега, ние имаме за себе си високо мнѣние

даже по нѣкой път, азъ съмъ слушалъ да казватъ, че хората седѣли по-високо отъ ангелитѣ, отъ арахангелитѣ. Тѣй си мислимъ ние. За въ бъдаще може да стане това нѣщо, възможно е, но за сега... Тамъ, въ Писанието се казва: „Направилъ си го малко по-долу отъ ангелитѣ“. Но нѣкои богословци тълкуватъ, че човѣцитѣ надминаватъ ангелитѣ. Това не е вѣрно! Ако вземемъ формата на ангелитѣ, — добръ, но ако вземемъ тѣхната сжщина, има нѣщо, въ което ангелитѣ не могатъ да прогресиратъ, то е, че тѣ не могатъ да грѣшатъ! Тѣ сж сжщества абсолютно чисти, чисти! Тѣ сж образецъ на чистота и Любовь. Ако искате Любовь, тамъ може да я намѣрите, между тѣхъ е Любовьта. И каква Любовь! Ако изпратимъ нѣкой между васъ тамъ при тѣхъ, ще видите, че тѣ нѣматъ такава любовь, такава култура като вашата. Между васъ и тѣхъ имѣ такава прѣграда, че мжчно може да се домогнешъ до тѣхното училище! Колко животи трѣбва да прѣкарате въвъ постъ и молитва, колко молби трѣбва да отправите прѣдъ Бога, докато ви приематъ тамъ, при тѣхъ. Въ рая лесно се влиза, но между ангелитѣ мжчно се влиза. Въ рая сж все човѣшки души. Та, когато нѣкой ме слуша да говоря за ангелитѣ, казвамъ: пламъкътъ, огъньтъ, ангелитѣ ги правятъ, тѣ сж сжщества на огъня. Ние трѣбва да бъдемъ скромни. Ангелитѣ иматъ отлична култура.

—такава култура по своята чистота, за която ние може да имаме само смъртно понятие. По нѣкой път, нѣкой ангелъ може де дойде на земята, но тѣ идватъ съ специална мисия. И човѣшкитѣ души иматъ ръководители ангели, но тѣ много рѣдко слизатъ. Не си правете илюзия! Ангелитѣ слизитъ много рѣдко, не че не обичатъ да слизатъ, но иматъ много работа. Понеже човѣчеството е останало назадъ, тѣ гледатъ да приготвятъ светии за тѣхъ. И ангелитѣ—тѣ си иматъ еволюция, по която върватъ; тѣ приготвяватъ светии. И тѣ, вие се приготвявате за светии. Туй не е за смѣхъ. Светия, значи, проявяване, да можете да учите и да помагате. Та почти всички служби, които ангелнтѣ сж имали, сега сж заети отъ светии. Много малко ангели има сега тука, тѣ се оттеглятъ въ своя свѣтъ, тамъ иматъ работа; нѣкои отъ тѣхъ сж много натоварени, натоварени сж съ управляване на слънчеви системи. Тѣ нѣма да слѣзатъ да се занимаватъ съ Ивана, съ Драгана. Важна работа иматъ! Тѣ сж сжщества чисти, крайно чисти, толкова нѣжни, че при тѣхъ ти не можешъ да приближишъ тъй порочетъ. Абсолютно не можешъ да приближишъ! Тѣ сж като пчелитѣ, тѣ болници нѣматъ, лѣкари нѣматъ, когато нѣкой съгрѣши между тѣхъ, изведнѣжъ го изхвърлятъ навънка. Опрощение нѣма тамъ, никой не плаче, изведнѣжъ го

изхвърлят и го забразят. Тъй щото, между насъ има доста отъ тия паднали ангели, не сж паднали ангели, но ангели безъ крилѣ сж тѣ. Има едно прѣдание, че когато хората паднали и дошли на земята, изпратили 1,000,000 ангели тукъ, да доидатъ да имъ помогнатъ. Гѣ като дошли, видѣли човѣшкитѣ дъщери, които били много красиви, и взели, та се изпоженили за тѣхъ и останали на земята. Та, казва прѣданието: „Синоветѣ Божии, видѣли, че човѣшкитѣ дъщери сж много красиви, и се задомили на земята“. И като дошълъ Христосъ, дошълъ да каже на ангелитѣ: „Вашата мисия бѣше да помогнете на човѣчеството, пъкъ хората като дойдатъ до съзнание, нека тѣ да спасяватъ другитѣ съ тия връзки“. Сега, това сж връзки отъ „1001 нощъ“. Този е окултенъ разказъ, които трѣбва да се разясни, за който разказъ ако се говори безъ разяснение, ще си съставите едно криво понятие. Ангелитѣ сж свързани чрѣзь растенията, чрѣзь животнитѣ, а ние сме свързани съ тѣхъ, Азъ ще ви кажа какъ сме свързани съ ангелитѣ. Дърветата, това сж дѣца на ангелитѣ. Сега ви говоря на окултенъ езикъ. Пъкъ животнитѣ, това сж дѣца на арахангелитѣ. Та, тѣхнитѣ дѣца, растенията и животнитѣ, служатъ на хората. Ангелитѣ и арахангелитѣ имъ казватъ: „Учете се тукъ, изучавайте човѣшкия животъ!“ Не мислете, че растенията иматъ просто произхожде-

ние, единъ день тѣ ще се върнатъ горѣ, при своитѣ родители. Нѣкои казватъ: „Това е едно дърво!“ Сега, у васъ ще влѣзе една отрицателна мисълъ: ангелитѣ иматъ ли дѣца? — Имамъ разбира се, но дѣца, които не се раждатъ, както се раждатъ хората. И този начинъ, по който се раждатъ хората, той не е единъ отъ най-сполучливитѣ методи за раждане. „Родено отъ плътъ и родено отъ духъ“. Какъ се ражда отъ духъ? Та, за туй ние трѣбва да бждемъ много внимателни къмъ тия растения. Когато ви говоря за растенията, азъ имамъ прѣдъ видъ, че тѣ сж дѣца на ангелитѣ, за туй въ ябълката, въ крушата, и пр. у тѣхъ има такива хубави сокове... Не чувствувате ли тѣхната сила? То е цѣло богатство! У тѣхъ Любовта е съвършено безкористна, тѣ се жертивуватъ. Но нѣкой път, когато пристѣпимъ законитѣ, и тѣ произнасятъ присжда, и, често, нѣкой може да плати съ живота си. Сега, въобще вие казвате: „Господъ създахъ растенията, дърветата за хората, да ги употребяватъ за градиво“. Вие, като ученици на окултната школа, ще се освободите отъ туй заблуждение. Не с тѣи! Дърветата не сж направени да ставатъ греди за нашитѣ здания. Че ставатъ греди, то е другъ въпросъ. Че ние можемъ да законимъ нѣкои отъ тия млѣкопитающи, то е другъ въпросъ, но тѣ не сж създадени за насъ да ги ядемъ. Сега, ученици сѣ вие, трѣбва да мислите. Дойде нѣкоя

мисъл, мислите върху нея. Има и други начинъ зараждане. Ако доброволно се жертвуватъ, то е другъ въпросъ, но тъй, както ние ги употребяваме, както ги изнасяме, първоначално не е било така. Растенията, животнитѣ, е млекопитающитѣ иматъ съвсѣмъ друго прѣд-назначение. Когато Адамъ е билъ въ Рая, какво било прѣдназначението му, какво му било прѣдоставе-но? Какво пише Библията? Нали се казва да обра-ботва земята и да отглежда растенията и животнитѣ? И не само това, но на всички животни да имъ тури имена. Никждѣ не е казано да ги яде. На животни-тѣ далъ трѣва да ядатъ, а на човѣка далъ плодове. Слѣдъ като излѣзаль изъ рая, понеже станаль гос-подарь, той прѣстѣпилъ Божия законъ.

И тъй, ние трѣбва да се научимъ да пѣемъ — най-важното нѣщо е да пѣемъ. Но тази музика, коя-то азъ прѣпорѣчвамъ, тя трѣбва да внесе слѣдни-тѣ елементи: Окултната музика внася освѣжаване на ума. Ако ти пѣешъ правилно една окултна пѣсень, умътъ ти ще се разведри. Ако имашъ да рѣшавашъ нѣкоя задача, правилно ще я разрѣшишъ. Нѣкой пи-та: Какъ да рѣша задачата? — Ще пѣешъ, и пра-вилно ще я рѣшишъ. Като си попѣемъ 5 минути ти-хо, слѣдъ туй вземи перото, и ако тази музика мо-же да внесе тия качества на разширение въ ума, свѣтина, чистота, тя върви въ съгласие. Не само да се възродишъ но и да рѣшишъ правилно задачата,

си. За примѣръ, въ музиката има и нѣкои тонове, които сж свързани съ думи. Ние ги свързваме съ думитѣ, за да се развие въ насъ чувствителността. Пъкъ нѣкой пѣтъ, чувствителността се отразява злѣ върху нашата паметъ. Сегашните музиканти сж много чувствителни. Изобщо музикантитѣ сж много честолюбиви, отъ много малко кипватъ. Вземете нѣкой капелмайсторъ или нѣкои диригентъ на хоръ, като си втрѣнчи очитѣ, не може да търпи грѣшки, а той трѣбва да бѣде тихъ и спокоенъ. Туй е, защото идейна музика нѣма още. Сега нѣма какво да го осяждаме. Правъ е, трѣбва да се пѣе хубаво. Той не може да слуша тия невѣрни тонове. Правъ е! Та, първо ние ще пѣемъ, за кого? Ние ще пѣемъ отъ любовъ. Ще туримъ за основа Любовта, и ще пѣемъ! Тогава, азъ казвамъ: много ми е тъжно, не ми се пѣе вече. Нѣкой се усѣща тжженъ, не му се пѣе. Ще пѣешъ! Единственното нѣщо което може да те изпълкува сега, то е пѣнието, трѣбва да пѣешъ! Защо да не пѣешъ? Както ви казахъ тази сутринъ, ние трѣбва да мислимъ, защото много скжпо костуваме на невидимия свѣтъ. Азъ единъ день трѣбва да ви награвя смѣтка, колко коства всѣки единъ отъ васъ. И да не си правите илюзии, за насъ се харчи такава грамадна енергия, че е срамота ние да седимъ още въ това положение! Това не е милионъ, не, сж

10 милиона, това сж милиарди и милиарди лева само за одного! И при това, седите и казвате: „Какво ще излѣзе огъ менъ?“ Какво ли ще излѣзе? Какъ да нарека такъвъ единъ ученикъ, на когото баща му харчилъ, харчилъ, изпохарчилъ всичкото си имане? Какъ го кръщавате такъвъ синъ, какъ го казвате? Ще намѣрите сами тази дума.

Ще бжде, всичко ще бжде! Главното нѣщо е, да се мине този прѣходень периодъ на човѣчеството. Ученицитѣ се намиратъ малко въ особено състояние. туй нѣма зщо да ви обезсърчава. Понататѣкъ ще дойдемъ до нѣкои основни упражнения. Ще дойдемъ тогава да застѣпимъ друга една областъ. Ще минемъ въ геометрията и математиката.

Сега, азъ искамъ да ви кажа, какъ растатъ идеитѣ. Запримѣрь, азъ взехъ единъ образъ „Сила жива, изворна, текуща. и всички тия упражнения излѣзоха отъ тази картина. Принципъ е тази сила — строи. Послѣ ще имаме едно упражнение за Мусала: „Единъ си ти мой Мусала! Видѣли ли сте изгрѣва отъ Мусала? Мусала, Мусала, мой Мусала!“ За Мусала ще има едно упражнение слѣдъ него ще имаме едно упражнение. Само за думата „Истина“ — цѣло едно упражнение. Ще се научите да произнасяте тази дума — „Истина“. Заглавие и пѣсень, една и сѣща дума. Ще имаме, значи, три упражнения: „За Муса-

ла“, „За Истината“, „Въ заритѣ на живота“. Послѣ ще научимъ още едно упражненіе „Богъ е Любовь“. Тамъ като дойдемъ, ще видимъ, дали ще продължимъ. Тогава, съ него, ще имаме 12 упражнения, и ще завършимъ първия цикълъ на окултнитѣ упражнения по музика. Тѣ ще бждатъ упражнения само за прѣзъ свободното ви врѣме. За музика ще давате само 5 — 10 минути врѣме. Когато сте скърбенъ или тъженъ, и не можете да работите, тогава пѣйте, но щомъ можете да работите, не ви трѣбватъ пѣсни.

Нека имаме сега една тайча молитва.

ОКУЛТНА МУЗИКА

МУСАЛА! ВЪ ЗАРИТЪ НА ЖИВОТА
МАХАРЪ БЕНУ АБД.

10 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
3.XII.1922 г. недѣля
Ст. София.

Т. м.

Сега, отъ ученицитѣ въ школага се изисква сериозна работа. Сериозна въ туй отношение: вие не трѣбва да идвате само като слушатели, да прѣминете врѣмето си. Пѣние трѣбва! Когото и да е отъ васъ стари и млади, ще ви изправа тукъ да пѣете. Искамъ всички упражнения по музика да ги запомните, по-неже тѣ сж музикални правила, и ние ще ги приложимъ. За музиката има разни мнения. Сега, вие ще заучите тѣзи музикални правила тъй, както сж, като образци. Отъ васъ се изискватъ прости тонове—ясно, чисто и идейно пѣние, и като пѣете, да чувствувате това. Сега, ние минаваме набързо тия упражнения.

Както виждамъ, нѣкои отъ васъ, и върху зададенитѣ въпроси не пишатъ. Всѣки отъ васъ, който три пѣти не напише зададената си тема, трѣбва да напусне школата! Или ученици, или не! Щомъ сте ученици, трѣбва да бждете върни на себе си. Два реда, но напиши нѣщо, глупаво да е но напиши нѣкоя гарга, но напиши! Послѣ, ще се учите да пѣете. „Ама не мога да пѣя“. Не можешъ? Ако не можешъ да пѣешъ, ще се научишъ. Все съ туй „не може“, отлагате, отлагате и сте дошли до това положение.

Сега, азъ не искамъ отъ васъ да дадете цѣлото си врѣме. Може да посветите 1 ч. или $1\frac{1}{2}$ ч. врѣме отъ седмицата, и то е достатъчно, това е една приятна работа. И послѣ, въпроситѣ, темитѣ, които се задаватъ тукъ, вървятъ по единъ особенъ законъ. Вие може да не кажете нѣщо много умно, и азъ не искамъ да кажете нѣщо но да размишлявате умно. Вие, като разсждавате върху тази тема, самиятъ прѣдметъ ще внесе една малка свѣтлинка, а тя гради нѣщата. Нашиятъ свѣтъ е създа денъ отъ малки величини. Господъ съ милиони го-дини е изпращалъ своитѣ мисли, чувства, желания, дѣйствия, и колко е чакалъ, чакалъ, докато ги възприемемъ, и сега ние трѣбва да бждемъ върни, по-неже разбираме какъ бавно се гради човѣшкия характеръ. Ще ми кажете: „Ние имаме нѣкои по-важни работи. По важни работи отъ тия нѣмате! Азъ считамъ най-важнитѣ работи въ този свѣтъ ядене, пиене, спане, мислене, чувствуване и дѣйствуване, а другитѣ работи — търговскитѣ, обличането, журфикситѣ, туй-онуй, не сж толкова важни работи. Ние ще раздѣлимъ нѣщата, като важни, сжществени и като несжществени. Ученикътъ каже ли веднѣжъ — ще учи, на думата си! Ще учишъ! Вие имате мнѣние заради васъ, че сте възрастни. Е, на колко години сте, каква е вашата възраст? Ако тукъ сте на 40 години, то ако се прѣнесете на Юпитеръ, тамъ наши 12 години

сж една тѣхна година. Тогава, нашитѣ 40 години прѣнесени на Юпитера, на колко тѣхни години се равняватъ? Ако се прѣнесешъ на Сатурна, на колко години ще си? — Тамъ наши 30 години сж една сатурнова година. Тогава, на колко години ще да бждемъ ние? Даже на $1\frac{1}{2}$ год. нѣма да бждемъ. Ами, ако се прѣнесемъ на Нептунъ, по-далечъ? Тѣй че туй, дѣто се мислите стари, не важи. Мога да ви прѣнеса на една слънчева система, дѣто ще имате едва ли една минута отъ живота си, споредъ дѣлението на живота тамъ. Тѣй че, не си създавайте мнѣние, че сте старъ човѣкъ. Старъ човѣкъ е този, който много знае, а вие, че не знаете, азъ мога да ви докажа на всинца ви, не само на васъ, но и на най-голѣмитѣ философи въ България мога да докажа въ три минути, че не сж учени. Мога да докажа, че не сж учени. Какъ? Ще имъ задамъ една задача за разрѣшение. Нали сж учени! Хубаво, какво правятъ, като заболѣятъ отъ апандеситъ? Като имъ дойде апандеситъ, не могатъ да го изцѣрятъ — хайде, отрѣжатъ чървото; заболи ги стомаха — отрѣжатъ дебелилото чърво. Чудни операции правятъ! Заболи го бъбрека — отрѣжатъ го, казватъ: „И съ единъ бъбрекъ се живѣе“. То ако можеше тѣй, Господъ щеше да направи човѣка съ единъ бъбрекъ. Не, стомахътъ е необходимъ, слѣдото черво е необходимо, апандеситътъ е необхо-

димъ. „Може и безъ него“. Не, Господъ съ милиони години е работилъ върху тѣхъ, а ние казваме: „Може да ги извадимъ“. Заболи те окото — извадятъ го, опериратъ те, турятъ ти изкуствено, стъклено око. Това не е изкуство! Искуство е, като туришъ ново око, да може до виждашъ съ него. Сега, азъ имъ признавамъ едно изкуство, че могатъ да присаждатъ кожата, обаче отъ гърба ти ще взематъ кожа, носътъ ти да направятъ. Гърбътъ ти ще помни това, ще каже: „Носа поправиха, но менъ развалиха, отъ менъ взеха, носа туриха“. Пъкъ азъ искамъ сега да знаятъ, какъ трансформиратъ тия клѣтки, да поправятъ и гърбове и носове, безъ да пострада единия за смѣтка на другия.

Сега, въ музиката, вие слушате тия класически музиканти — композитори, Моцартъ, Бетховень. Ако нѣкои ви попита: Въ какво седи класицизма на Бетховена? Казвате: „Чудно нѣщо! Той е дивень!“ Но какво е? Казвашъ: „Еди-кой си, чувствавамъ азъ силата му“. Какво чувствувашъ? Тамъ, като видишъ нотитѣ, може да покажешъ, коя нота, кой пасажъ ти харесва, защо и за какво. Той може да означава нѣкаква идея. Запримѣръ, може ли нѣкой човѣкъ да се кара, и да ти говори тихо? Тои като ти говори любовно, може да ти каже. „Ти си благъ човѣкъ“ А като иска да се кара, ще натърти гласа си

Съобразно тоноветъ въ природата дали сж силни или тихи, се изразява извѣстна идея. Така и на нѣ кой концертъ, ще вдигнатъ една олелия. Казватъ: „Отлично свири!“ Казвамъ все сѣ караха тѣ. Има оркестранти, които свирятъ бурчо. То е хубаво, като караница, но трѣбва да изразятъ извѣстна идея. Въ музиката трѣбва да изразяваме образно всичкитѣ чувства. Трѣбва да знаемъ и начина, какъ се изразява едно чувство. И въ пѣнието е същото. Ние, като започнемъ, че и любовъ, и всичко, караме ей тѣ, по шопски Не, не, окултната музика не търпи тия работи. Тя има образи, изрази има, идея има въ нея. Поезията е скрита вжтрѣ въ самата музика. И азъ искамъ да помислите върху туи. Тя е една широка областъ.

Сега, тази вечеръ ние ще ви изпѣемъ „Въ заритѣ на живота“, послѣ ще ви изпѣемъ нѣщо за „Мусала“.

Една отъ сестритѣ изпѣ първия мотивъ:

Въ заритѣ на живота (2 пъти)

Слънце изгрѣваше (2)

На природа граници очертаваше (2)

Въ душа ми мощенъ духъ пробуди (2)

И въ сърце ми Любовъ събуди (2)

Събуди, събуди

И въ сърце ми Любовъ събуди.

Сега за Мусала

II мотивъ.

1. Единъ си ти мой Мусала,
Свешено мѣсто, Божий върхъ !
Мой Мусала, Мусала Мусала,
Мой Мусала.
2. Прѣзъ ясенъ день на пролетѣта,
Видѣли ли сте изгрѣва отъ Мусала ?
Мусала, Мусала, Мусала,
Отъ Мусала.
3. При първи лжчъ на Слънцето
Вдѣхнали ли сте леки дѣхъ на Мусала ?
Мусала, Мусала, Мусала,
На Мусала.

Тия сж двата мотива. Сега имаме и трети единъ мотивъ, но ще заучимъ сега само за Мусала, по-лесенъ мотивъ е той

Сега, азъ ще изпѣя третия, гои е източень мотивъ, (Учительтъ свири и пѣе).

III мотивъ .

Махаръ Бену Аба,
Веють, Биладеръ, Адеръ Бену шела,
Бену шела, Бену шела,
Шела, шела, шела,
Биладеръ, Адеръ Бену шела

„Молитва на ученика, тъй кръщавамъ азъ този мотивъ. Разбирате ли? И вижте разликата, това е единъ окултенъ мотивъ. (Учителътъ пѣе пакъ безъ да свири). Мекота се изисква тукъ. (Пакъ я повтаря) Тъй! Ще изпълнявате вече Сега азъ ви казвамъ какъ да пѣете, давамъ ви образъ. Като дойде нѣкой пѣвецъ, тъй трѣбва да пѣе той. (Изпѣхме я всички). Не е мъченъ този мотивъ, но въ пѣнието ще разите едно правило: когато пѣете, ще концентрирате ума си! Щомъ изгубите концентрирането на ума си, не може да пѣете. Послѣ, не само за мелодията ще мислите, но и за гърлото си ще мислите. Пѣвцитѣ не мислятъ за гърлото. Гласътъ ви и умътъ ви ще присѣдствуватъ вътрѣ въ гърлото, и никога нѣма да се простудите. Само така ще се създадѣтъ хубави гласове. Изразъ на мекота трѣбва! Това сѫ упражнения, които трѣбве да минете. Сега като пѣете „Махаръ Бену“, внимавайте на израза на пѣсенята. Това сѫ единъ отъ най-великѣ звукове.

Махаръ, значи, великиятъ,

Бену — очзи, който благослава

Аба — Баща на всичко

Нѣма да се плашите, нѣма да се страхувате, ще пѣте изразъ на душата си. Въ окултната музика нѣма да се страхувате. Може да има страхъ, но не отъ (Изпѣхме всички „Махаръ“) Това е специаленъ

мотивъ, може да го пѣте само при особено състояние. Туй прѣкжване, което се вижда въ упражнението, то е въ свръзка съ други музикални гами.

Прѣкжването, значи, че има други гами, други упражнения, които не може да ги туримъ, ние изваждаме само проститѣ. Има мелодии, азъ ви казахъ, които мъчно могатъ да се прѣведагъ въ една окултна пѣсенъ, даже и въ едно окултно упражнение, има голѣми потѣнкости въ тѣхъ. Ако не можемъ да извадимъ тѣзи потѣнкости чрѣзъ обикновената музика, то е, защото обикновената музика произвежда — обикновени работи.

Сега, да пѣемъ Мусала! Този е единъ настоящъ мотивъ, създаденъ на тази гама, на която ние живѣемъ. Изисква се отъ васъ чисто пѣние. На мнозина гърлата сж малко прѣсипнали.

Сега, да изпѣемъ слога „ХА“. Вие се смѣете, но направете нѣкой пжтъ опитъ, да видите какъ дѣйствува тръва „ХА“. (Учителятъ пѣе самъ). Окултенъ тонъ е той Всѣки, който се смѣе ха-ха-ха, тои е дсбъръ човѣкъ. Дзъ бихъ желалъ всинца, като се смѣятъ да казватъ ха-ха-ха, а не хи-хи-хи или хо-хо-хо. При слога „Ха“, отваря се душата. Тѣй! Природата си има изразъ, и ние изкуствено трѣбва да го прѣвѣрнемъ. Трѣбва да се упражнявате! Послѣ правете упражнение съ буквитѣ „а“ и „е“. Вие трѣбва да

избѣгвате туй пѣние съ звуковете „иее, иее“, то е гръцко пѣние Ти едновременно трѣбва да прокарашъ три тона отдолу прѣзъ гортана си. (Учителѣтъ свири съвсѣмъ тихо, слѣдъ това пѣе ха-ха-ха). Човѣкъ може да прокара гласа си чрѣзъ лѣжа на цигулката си, и да накара цигулката да пѣе, каквото той иска. Сега, онѣзи отъ васъ, които не сж толкова пѣвци, като ученици на окултната наука, азъ поставямъ за тѣхъ музиката, като срдство за усиление на волята. Ако вие не може да прѣдолѣете малкото мъжнотиин на гласа си, тогава гдѣ седи волята ви? Именно, въ прѣодоляване на мъжнотиитѣ ще калите волята си. Онзи, който не е способенъ въ пѣнието, той чрѣзъ думитѣ на упражненията ще трѣбва да упражнява и своята воля. И музикантитѣ се развалятъ по нѣмане на воля. Тѣ си създаватъ идеята, че знаятъ много да свирятъ, че сж добри цигулари, но въ сжщность хората днесъ едва сж засѣгнали изкуството да свирятъ на цигулка. Тѣ мислятъ, че иматъ изпълнение! Може ли единъ музикантъ тъй да прѣдаде едно любовно настроение на цигулната, че като свири околнитѣ да познаятъ, че за любовь свири — да изрази гласа на любовта. По нѣкой път, слѣдъ като ти разправя дълго врѣме, едва ще разберешъ за какво ти свири, и ще почнешъ да чувствувашъ това. Не, не. вие безъ да знаете всичко това, само като

ви засвири нѣкой, да почнете да чувствувате. Хубаво свирене е, и онзи който не знае какво се свири, да го чувствува. (Учителътъ свири селския диалогъ много живо и образно). И мислите ли, че извѣстни наши чувства ние не можемъ да ги изразимъ чрезъ музиката? — Можемъ. Не само това ще знаемъ чрезъ музиката, но ще знаешъ и какъ човѣкъ играе.

Сега, имайте прѣдъ видъ, че всичкитѣ движения на ржцѣтъ сж музикални. Всички движения въ насъ трѣбва да бждатъ музикални. Движенията вървятъ по извѣстни закони, както и тоноветѣ вървятъ по извѣстни закони. И често, гдѣто ние парализираме волята си, то е, защото ние не правимъ правилни движения. Всѣко движение на очитѣ, на ржцѣтъ ни, въ всичкитѣ наши пози трѣбва да бжде свършено естествено. И къмъ туй трѣбва да се стрѣмимъ. Може ли да постигнемъ тия естествени движения, гласътъ ни ще бжде естественъ, и отъ невидимия свѣтъ ще почнатъ да ни прѣподаватъ. Само тогава отъ невидимия, отъ божествения свѣтъ, ще може да разберете онази висша наука, за която всички мечтаете, която искате да научите. Запримѣрь, ако единъ блгаринъ яграе, какъ ще си движи ржцѣтъ? (Учителътъ си движи ржцѣтъ. Ще кажете: „Туй е кълчене“. Не е кълчене. Кълчене е за този, който не знае да играе. Това сж геометрически движения. Въ всѣко

едно движение се проектиратъ извѣстни струи отъ човѣка навънка, и той взима и дава едноврѣменно. И ако ти развалишъ нѣкои отъ тия струи, ти самъ ще пожънешъ послѣдствията. Запримѣрь ти може да си изкривишъ устата, и послѣ съ години не можешъ да се освободишъ отъ това, да сс поправишъ. Не, не има извѣстни движения, които сж дисхармонични. Нѣма термини, съ които да се изразятъ. Ще бждешъ искренъ въ движенията си. Нашитѣ движения трѣбва да бждатъ музикални. И говорѣтъ ни — сжщо. Азъ когато говоря музикално, думитѣ ми произвеждатъ единъ ефектъ, но нѣкой пжтъ правя извѣстни нарушения, да видя какви резултати ще произведатъ думитѣ ми. И често, геѣто съмъ употребявалъ нѣкоя дисхармоничность, нѣкой дисонансъ, виждалъ съмъ какви резултати произвеждатъ. Трѣбва да говоримъ музикално! И човѣкъ не може да говори музикално, ако не говори Истината. Само музикалниятъ човѣкъ, може да изрази Истината. Само любящиятъ човѣкъ може да изрази Любовта! Любовта, това е най-висшата музика, най-висшата поезия, най-висшата молитва. Тя е единение съ Бога. И слѣдователно, когато ние любимъ нѣкого, всичкитѣ негови дѣйствия сж за насъ красиви. А щомъ не го обичаме, колкото и да е съвършенъ, не ни харесва. Питамъ: Коя е онази сила, която прави хората прѣдъ насъ красиви, добри?

— Любовете. Любовете изглажда нѣщата! Ако вие дружите съ човѣкъ, който ви обича, любовта му ще прѣобрази вашиятъ характеръ, вашиятъ погледъ ще стане по-мекъ. Любовете ще я туримъ въ дѣйствиетъ — въ гърлото, въ очитѣ, навсѣкждѣ. Ако азъ те срѣщна и ти се пооблѣща, какво ще произлѣзе отъ това? (Учителетъ прави едно гордо движение). Това сѣ естествени маниери, движения. Това сѣ карикатури. Ти изведнѣжъ искашъ да прѣдставишъ извѣстна идея. Тази идея има само едно правило, само единъ начинъ за изразяване, нѣщо сериозно има въ нея. Може да се усмихнешъ естествено, този твой смѣхъ да бѣде тъй естественъ, тъй искренъ, че всѣкому да е приятно, а не да се изкривишъ. (Учителетъ прави извѣстни гримаси). Не, не, хората всичко слѣдятъ.

Та, въ школата, азъ ще ви обърна внимание на правилнитѣ движения. Внимавайте на вашитѣ движения! Неправилнитѣ движения развращаватъ свѣта. Всѣко движение да е на мѣсто. Туришъ очитѣ си въ едно направление — да изразяватъ нѣщо, въ друго направление — също. Запримѣръ, вие погледнете едного, и изведнѣжъ погледнете надолу. Туй не е красиво. Издрѣжъ погледа си. Послѣ, нѣкой се ржукува бързо и си отдрѣпне ржката. Като се ржукувашъ, не задържай ржката дълго време, не стискай ржката

много, като хванешъ ржката, хвари я добръ. Тъй, и ржузането, и то е ритъмъ вжтрѣ въ природата. И слѣдователно, движенията ни трѣбва да сж музикални. Сега, азъ не искамъ да започнете само да пѣте, но казвамъ, че музиката има свои вжтрѣшни изрази въ движенията. Когато музиката се съедини съ движени- нията, то е красивото, а като се съедини съ рѣчта, става още по-красива. Азъ съмъ слушалъ човѣкъ да говори музикално, всѣка една дума се нарежда пра- вилно, всички слогове сж музикални. Хора, които не сж живѣли редовенъ животъ, не могатъ да говорятъ краснорѣчиво. А всинца трѣбва да говоримъ красно- рѣчиво! „Краснорѣчиво“, разбирамъ тъй естествено, че да обичатъ хората да ни слушатъ, Затова ни е създалъ Господъ, и затова сме въ тази школа на земята.

Сега бѣлѣжжитѣ, които ви правя, не ги взимайте върху си. Азъ не ги правя лично, искамъ само да ви накарамъ да мислите. Азъ искамъ само да ви ци- тирамъ какви сж законитѣ. Божиитѣ закони сж неу- молими въ развитието ни. Тѣ не може въ нищо да се измѣнятъ. Ние трѣбва да се подчинимъ абсолютно на тѣзи закони. Туи трѣбва да имате прѣдъ видъ. Тъй както Богъ дѣйствува, и ние ще дѣйствуваме. Нищо повече! И иѣма защо да ходимъ да си губимъ врѣмето. Ще пѣемъ хубаво, ще говоримъ хубаво,

краснорѣчиво. Ще движимъ очитѣ си правилно, всичко правилно ще вършимъ. Ако имаме нѣкъдѣ дефектъ, ще го оправимъ. Ще имаме своя воля. Туй е цѣльта на окултната школа. Вие може да придобиеете знание, но защо ви е, това знание, ако не го използватъ? Ако този капиталъ, ако туй знание ще го туримъ въ глѣхъ въ сегашния ни животъ, да ни ползува всинца, тогава, то има смисълъ. Запримѣръ, ако една домакина пѣе хубаво, то като си идва мъжа ѝ, още отъ далечъ да вземе да пѣе, и той ще бѣде разположенъ. Но пѣсень да е! Азъ съмъ виждалъ много мъже, връща се отъ работа, а нѣкоя жена негдѣ си пѣе, и той се спира, слуша. Има защо, окултно пѣе. Спрѣлъ се, слуша я, и се облагородява, хубаво пѣе тя. Питамъ: Ако въ всѣка една къща имаше хубаво пѣние, ако дъщерята, жената пѣятъ хубаво, бащата като влѣзе дома си, не ще ли му бѣде приятно? Пѣйте, не бойте се, ще има миръ въ къщи! А сега, хората, като сж прѣстанали да пѣятъ, т. е., пакъ пѣятъ, но по другъ начинъ, на друга гама сж започнали, и не се разбиратъ. И това е музика, но много груба. А азъ бихъ желалъ отъ всинца ви да излъзатъ добри музиканти, не специалисти, но, като изпѣете, себе си да задоволите. Азъ да ви кажа какъ да пѣете. Пѣйте си вие тъй, като, че нѣма никой да ви слуша. (Учителятъ свири и пѣе — „Мусала“.)

Сега хубостъта, значението на тия пѣсни какво е, защо ги пѣемъ? Били сте на Мусала. Тамъ има двѣ противоположни течения — електрическо и магнетическо. Щомъ запѣешъ за Мусала, ти се свързвашъ съ всички тия течения, образи, които изпъкватъ картинно прѣдъ тебе, и тѣ ти дѣйствуватъ. Затуй, отъ всички мѣста дѣто сме били по екскурзии, ще направимъ и музика и поезия отъ тѣхъ. А на външнитѣ хора ще кажемъ. Направете нѣщо по-хубаво отъ насъ. Идущата недѣля ще имаме и третия куплетъ отъ Мусала. Ние може да пѣемъ и третъ куплета на единъ и сжщъ гласъ, но въ окултната музика една пѣсенъ отъ три куплета ще има три различни гласа. Тѣй щото навсѣки куплетъ, отдѣленъ гласъ. Окултната музика не позволява да пѣешъ два куплета на единъ и сжщъ гласъ. Петъ куплета — петъ гласа ще иматъ, а туй, които не знаятъ тази музика, каратъ по нѣколко куплета на единъ и сжщъ гласъ. Казвамъ: хайде и ние ще съчинимъ единъ гласъ. И този братъ, ученикъ който написа пѣсенъта на Мусала, и той бѣше съчинилъ единъ гласъ. Направихме два гласа остава и за третия куплетъ единъ гласъ, и него ще направимъ. Коректура направихме. И казвамъ: ето вижъ какъ се учатъ ученицитѣ да пѣятъ, всички се учатъ да пѣятъ. Музиката е потрѣбна, като едно сръдство за лѣкуване. Въ сегашния животъ, голѣмите тревоги и тия бързи промѣни, които минавате, като ученици, отъ

едно радостно настроение въ едно скръбно, оставатъ извѣстни утайки отъ отрови. Затова музиката се употребява като сръдство противъ тия отрови. Има извѣстни чувства, които, слѣдъ като ги минете, ако не знаете какъ да ги лѣкувате, ще отровятъ цѣлия ви организъмъ, ще повлияятъ на вашиѣ черенъ дробъ, на вашата жлъчка. Затуй е потрѣбно ученикътъ да знае какъ да пѣе. Въ такъвъ моментъ, въ такова състояние ще туришъ волята си, ще пѣешъ „Ама не ми се пѣе“. Ще пѣешъ, защото, ако не пѣешъ, ги си турилъ отровата, а трѣбва да излѣзе тази отрова. Затуй налагамъ музиката, като сръдство за лѣкуване азъ наричамъ тази отрова психическа, органическа отрова, и подъ нейното влияние ние ставаме толкова жлъчни, че не може да виждаме добро у хората, а виждаме само зло. Като видимъ одного, казваме: „Той е такъвъ, такъвъ, такъвъ“. Има извѣстни сжщества, които като ги туримъ въ човѣшкия мозъкъ, отразяватъ се врьдно. Подъ тѣхното влияние, и художниците не могатъ да различаватъ боитѣ, а почватъ да се мотоксиратъ въ тия бои — измѣнятъ боитѣ, слѣдователно, отъ тия отрови които внасяме въ ума си, ние загубваме понятие за право. Кое е онова право, съ което ние можемъ да критикуваме нѣщата? Има едно Божествено право! Ако азъ съмъ единъ художникъ, и вие направите една картина, азъ ще ви покажа какъ

по хубаво да се поправи картината. Казвамъ: приятелю, този носъ не е така. Кривъ е носътъ. — Не зная. Но трѣбва да знаешъ, въ природата не може да бжде така. Обущаръ си, не си направилъ хубаво обущата, ще ги поправишъ. Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да знае кждѣ и какъ да поправа. Да кажемъ, че нѣщо е криво на едно мѣсто е криво, поправи го. Ама не говоришъ право, не пишешъ право, граматически поправи го. И природата си има своя граматика, и тя си има свои глаголи, свой първоначаленъ езикъ. Ами знаете ли какъвъ е билъ първоначалниятъ езикъ, какви сж били първоначалнитѣ глаголи? Ако ударите нѣкого по главата, и произведете единъ силенъ ударъ, едно силно сътрѣсение, най-първо се загубватъ съществителнитѣ имена отъ рѣчьта. Туй показва, че тѣ сж най-скоро образувани. Слѣдъ туй се изгубватъ прилагателнитѣ, послѣ глаголитѣ, и най-послѣ оставатъ само съюзитѣ. Значи, най-старо произхождение иматъ съюзитѣ. И когато човѣкъ почне да се подобрява, думитѣ се възстановяватъ, възвръщатъ пакъ по сжщия редъ. Значи, при образуването на рѣчьта у човѣка въ сегашното му състояние, въ нашия мозъкъ има извѣстни пластове, които сж покварени, та много думи отъ езика ни сж изчезнали, а ние мислимъ, че имаме единъ езикъ. Е, колко други думи ние сме изгубили! И когато дейдемъ въ нор-

мално състояние, езикътъ ни ще се възстанови. Единъ човѣкъ, у когото мозъка е повреденъ, говори само съ глаголи. Той казва „туй, което сече“, вмѣсто да каже брадва. А за коня, не казва конь, а казва „туй, което бега“. Но и кравата бѣга, и коня бѣга, и много други животни бѣгатъ. Той нѣма да каже желѣзница, а ще каже „туй, което се движи“, — съ глаголи говори. Защо? — Защото съществителнитѣ имена ги нѣма. Слѣдователно, рѣчъта става по-сложна. И въ нашия езикъ ние сме излублили много думи. Ако влѣзете въ окултния свѣтъ и ви кажатъ една дума, тя съставлява почти цѣла една тукашна рѣчь. Въ окултния свѣтъ една цѣла наша рѣчь съ една дума я изразяватъ. Какъ? Съ всѣка една буква изразяватъ една дума. Да кажемъ, че една дума има 10 букви, тѣ означаватъ 10 думи. Ако отъ тия 10 думи всѣка една има по 5 букви, то колко наши думи правятъ? — Десетъ думи по 5 букви, правятъ 50 думи. Такавъ е тѣхниятъ езикъ. Сега, ние ще оставимъ това настрана, но казвамъ, че въ школата ще се учите да разбирате думитѣ. Думитѣ ви да бждатъ разбрани. Вжтрѣ въ школата, думитѣ ви трѣбва да бждатъ разбрани, да знаете какво искате да кажете. Сега, искамъ да мислите единъ зл другъ добро. Азъ правя изслѣдвание, и намирамъ като една отъ най-голѣмитѣ спжнки у васъ и тази, че вие не може да мислите

добро единъ за другъ. Вие не знаете закона, че ако мислите добро или зло за другитѣ хора, то е все едно да мислите сѣщото за васъ. Ако искате да се изправите, да се облагородите, непрѣменно трѣбва да мислите много добро за другитѣ хора. Туй, което мислите за тѣхъ, то е заради васъ, Такъвъ е Божествениятъ законъ. Вие съ това врѣдите на себе си. Че тогава защо ви е окултната школа? Ако дойдете тукъ да се научите да познавате само погрѣшкитѣ на хората, а не знаете какъ да ги изправите, какка е тази наука, какво сте научили? И музиката е единъ начинъ за управяне. И нѣкой пѣтъ тия течения сѣ толкова отровни, че на нѣкои съмъ свирилъ по $1\frac{1}{2}$ часъ, за да ги разруша. И на всичкитѣ ви отровни течения, като тегля лѣжа на моята цигулка, не остава едно отровно течение, което да не се разруши. Да употрѣбя $1\frac{1}{2}$ часъ, то е много работа, за да се разруши едно отровно теченне. И човѣкъ, омотанъ въ едно таково течение веднѣжъ, ще се намѣри, като въ единъ задушливъ, отровенъ газъ, ще плати съ живота си. Всички тия течения ще ви отровятъ, ще парализиратъ мисълта ви, волята, чувствата ви, ще останете кости, мъртви кости. Въ туй отношение сега, музиката, каквато и да е тя, не само религиозната, която е едностранчива, не само свѣтската музика, която сѣщо е едностранчива, изобщо музиката може

да лѣкува. Музика, азъ наричамъ появяването на първитѣ лъчи, тази дрезгава свѣтлина на слънцето. То е музика, да изразишъ какъ се усилюва слънчевата свѣтлина, какъ идва до зенита, и послѣ се намалява. То е музика, минаване отъ една гама въ друга. Напримѣръ, единъ окултенъ цигуларъ може да ви прѣдстави зазоряването, и вие може да видите на цигулката му. като свири, какъ иде свѣтлината, какъ се увеличава, увеличава, какъ слънцето изгрѣва. Послѣ, той ще ви прѣдстави какъ лѣтятъ птичките, и вие като излѣзете, ще ви олекне на душата. А сега слѣдъ кѣто ви свирятъ дълго врѣме, казвате: Е, той е класически авторъ, този Бетховенъ. Но какво искалъ да каже Бетховенъ? Той ималъ сюжеть! Та, ние сега благодаримъ на тия стари автори, ние признаваме тѣхното значение, но за въ бъдеще идатъ други музиканти, много по-велико отъ Бетховенъ! тѣ ще създадатъ една музика, за която свѣтътъ даже не може да подозира. И ап Павелъ, който видѣлъ какъ се приготвя за въ бъдеще, казалъ: „И видѣхъ, и чухъ нѣща, които не може да се изкажатъ на човѣшки езикъ“, Той чулъ музика. Духовниятъ свѣтъ е свѣтъ на музика. И който веднѣжъ е ходѣлъ тамъ, и чулъ тази музика, като се върне, ще се заеме да прѣведе това на хората. Музикаленъ е тамъ свѣтътъ. Ако това хората го знаятъ, свѣтътъ ще се

справи. Следсвателно, ние ще се стремимъ да направимъ българския народъ музикаленъ. И той е музикаленъ Англичанитѣ, които сж толкова материалисти, много малко музика има въ тѣхъ. Сжщо и у американцитѣ, но американцитѣ съзнаватъ това, чувствуватъ тази нужда, и гикатъ най виднитѣ музиканти да работятъ между тѣхъ, плащатъ имъ скжпо, защото тѣ знаятъ, че ако не е развита музиката, ще пострадатъ. И ние за васъ ще повикаме такива велики музиканти, и ще имъ платимъ

Сега, азъ ви глдамъ, вие оставате на хора, само той да пѣе Не, недѣля сутринъ всички ще пѣете, и ще се вслушвате въ хора, ще се водите по него, но, непрѣменно ще взимате участие. Всички ще пѣете, безъ пари ще пѣете Нека всички взематъ участие въ туй пѣние, въ недѣля сутринта, Нѣкой отъ го старитѣ казватъ: „Чакай да видимъ какъ ще пѣе хора“, и взематъ едно критическо послѣжение. Не, не, всички ще пѣете- Вие се вслушвайте въ хора, той изразява музиката

Тия бѣлѣжки които сега нахвърлихъ, тѣ сж важни, важни сж заради бѣдашитѣ ваши схващания, които ще имате. Защото, ако нѣмате музика въ душата си, този океанъ — животътъ, знаете ли на какво ще мяза? Виждали ли сте дѣцата, какъ пишатъ на пѣсъка по морето? Пишатъ, пишатъ, дойде нѣкоя

вълна, заличи написаното, пакъ наново пишате. Това е животътъ безъ музика. Пишешъ, той заличава, ти пишешъ, той заличава, и най-послѣ казвашъ. „Животътъ нѣма смисълъ“. Защо? — Защото нѣма музика. Не се молятъ, казватъ „Молитвата е глупаво нѣщо не е изкуство“. Не! Молитвата е още по-велико изкуство въ живота. Да се моли човѣкъ, това е още по-велико пѣние.

Хайде сега да изпѣмъ упражнението съ слога „ХА“. Ще бждете искрени!

Сега, имайте прѣдъ видъ, че азъ не ви говоря като на богомолци, говоря ви като на разбрани ученици. А ученикъ е онзи, който се учи. Тукъ богомолци нѣма, ученици има. И правя ви бѣлѣжка като на разбрани ученици. (Всички пѣхме ха, ха, ха ха do, mi, sol. Сега, нѣкой ще каже: „Защо да не вземемъ do, re, mi, fa и т. н?“ Ако вземемъ тия тонове, нѣма да има никакво значение, не е то do, re, mi. . . . то е „ха“. Да изпѣмъ пакъ съ „ха“ цѣлата гама, но съ постепенно усилване. Сега, пакъ ще се изпѣе, но съ едно малко спиране на „ха“, тъй ха, ха, ха. Буквата „Х“ е пълна буква, а буквата „а“ е празна. Като произнесешъ буквата „х“ — ще се напълнишъ, казвашъ ха, ха- Сега, ще изпѣмъ по другъ начинъ гамата do, re, mi, fa, sol, la, si, do. Забѣлѣхате ли каква е разликата? Тъй се внесе една мал-

а дисхармония. Когато вие пѣхте ха, ха... имаше утихване, утихване (Учителътъ пѣе самъ гамата съ „ха“). Тихо ще пѣете, въ себе си, Туй, силното пѣние послѣ ще доиде. Седнете, и си направете едно упражнение въ саята съ това „ха“. Неразположени сте, пѣйте „ха, ха, ха“ . . . (Учителътъ пѣе.) Вземете основнитѣ тонове do, mi, sol, do. Сега, ще продължимъ съ „ха“. да видимъ, до колко може да продължимъ отъ силно къмъ тихо (всички пѣемъ хааааа . . . къмъ отслабване). Да кажемъ, нѣкой пѣтъ сте набраги повече енергия въ себе се, усѣщате се неразположенъ духомъ, седнете произнесете съ пѣние слога „ха“, пѣйте така, съ постепенно отслабване (Учителътъ пѣе, показва какъ. послѣ пѣе друга мелодия) Сега ще кажете. „Е, азъ ще направя това?“ Не само да изпѣете, но какво ще излѣзе. Послѣ, това упражнение съ слога „ха“ не позволява да се пѣе какъ и да е учителътъ пѣе ха, ха, ха. . . съ повишение, и послѣ съ понижение на гласа). Може да ви дамъ едно упражнение. сутринъ, като станете, ще изпѣете изведнѣжъ ха, ха, ха, съ повишение и послѣ ха, ха, ха (съ понижение), колкото пѣти може да го вземете съ гласа си. Съ усилване на тона може да се вземе 10 пѣти. Туй упражнение е същеврѣменно и за дишането, но тихо пѣйте. Защото, ако пѣете много силно, ще развалите гласа си, вашиятъ гортанъ ще се развали —

тия грубитъ движения ще го развалятъ. Ще имате най-доброто настроение на духа, и тогава ще пѣте тихичко, тихичко. Така ще дойдатъ тия прѣкрасни магнетически движения. Щомъ дойдатъ тия движения, вие ще ги прѣдадете на вашия мозъкъ, на вашето тѣло, на вашия гласъ. Чрѣзъ гласа си вие може да дадете едно добро настроение. Затуй, като се дадатъ тия упражнения нѣкои отъ васъ казватъ: „То и безъ тѣхъ може“. Безъ всичко може, но безъ тѣхъ не може. Безъ ядене, безъ пиене, безъ дишане, безъ нѣние, безъ мислене, безъ чувствуване, безъ дѣйствие не може. Тѣ сж нѣща необходими и основни. Не може безъ тѣхъ! Ако вие мислите да прѣкарате единъ щастливъ животъ безъ мнѣние, лъжете се. И небето, снзи Божественъ свѣтъ е свѣтъ само на пѣние, на музика. На нашъ езикъ казано: ако всѣка работа, която правимъ, бихме я вършили съ пѣсень, щѣше да има успѣхъ. Не е въ многото учение, а да се стремимъ къмъ туй сжщественото, което трѣбва да стане у насъ. Въ туй отношение, искамъ окултната музика да ви даде единъ потикъ. Пръвъ опитъ е този, искамъ да приложимъ музиката, като едно сръдство за лѣкуване на самитъ васъ, като сръдство за подема. То не е тѣи лесно, но може да се приложи.

Скоро ние ще завършимъ своитѣ упражнения съ послѣ, въ продължение на 3—4 седмици по двама

по трима ще излизате да пѣте, ще вимимъ какъ ще пѣте упражненіята. Нѣкои отъ васъ, съ голѣма радостъ, на радо сърце ще излѣзатъ да пѣятъ, но нѣкои отъ васъ ще кажатъ: „Туй е голѣмо нещастие, азъ да излѣза да пѣя“. Но туй нещастие ще дойде. Нѣкои биха дали 2000 лв. да пѣе другъ нѣкой за тѣхъ, а тѣ се освободятъ. Сега, азъ искамъ отъ любовъ, да се пѣе. Музиката не е на сила, никой не ви е вързалъ. Но понеже ние слѣдваме окултната школа, то всичко, което се изучава въ нея, ще се изучава отъ любовъ. Ако законътъ на любовта работи, всичко може да се постигне. Ако е безъ любовъ, нищо! не може да се постигне. Музиката е външенъ изразъ на любовта! Слѣдователно, ако ние вложимъ любовта, като едно силно побуждение, ще възприемемъ музиката, Щомъ нѣма любовъ, ще гледаме тъй да мине, а съ любовъ ще се придобие, едно Божесавено изкуство, и вѣрвамъ, че тогава у васъ ще се създаде единъ характеръ по устойчивъ. А сега, не че вие не искате да бъдете устойчиви, но външниятъ свѣтъ е много неустойчивъ, не циментиранъ, и тогава, разбира се, неустойчивъ ще бъде и вашиятъ. Мене ми разправяха единъ примѣръ, ще ко разкажа и на васъ. Той е слѣдниятъ. Двама души, благородници, се влюбватъ въ една много богата и красива мома, искатъ и двамата да

се оженятъ за нея. Тя казва: „Хубаво, азъ ще избера одного отъ васъ. Ще дойдете при мене съ вашитѣ велосипеди. Идватъ тѣ съ велосипедитѣ си. Заглежда ги тя при една стѣна, и казва на единия: „Ти ще идешъ на 500 метра разстояние, ще засилишъ велосипеда си, и ще прѣскочишъ прѣзь тази стѣна“. И той се качва на велосипеда си и казва „навѣрно тя нѣма да ме остави да се убия, като дойда тамъ, до стѣната, тя ще каже да спра“. Той засилва велосипеда си, дохожда до стѣната, и тя го оставя да прѣскочи. Той, обаче, спира велосипеда. Тя казва „Твоятъ изпитъ се свърши“. Казва на вториятъ си кандидатъ: „Ще прѣскочишъ тази стѣна и отъ другата страна на стѣната, тамъ ще ме намѣришъ“. Той засилва велосипеда си, бухва стѣната, тя била книжна, и миналъ отъ татъкъ. И вие, съ вашитѣ велосипеди може да минете тази стѣна като първия. Тукъ се изиква смѣлость. Сега навсѣкждѣ ние имаме все книжни стѣни, и съ велосипедитѣ си трѣбва да пробиемъ тия стѣни. Тамъ ще намѣрите вашия идеалъ — задъ стѣната. На първо мѣсто ще турите диамантна воля, а на второ мѣсто — музиката, като едно сръдство за облагородяване, и послѣ ще говоримъ за други работи.

Имате ли нѣкаква тема зададена? — Не За слѣдующия пѣтъ напишете нѣщо върху: „Прѣдназначението на космитѣ“

По 10 реда, по 1 редъ, по 2—3 думи, но напишете нѣщо. Турете си за правило: поне една дума. Наи-послѣ. едно прѣдложение може да напишете. Едно прѣдложение седи отъ 3 думи, а три думи всѣки може да напише. Щомъ ви се даде една задача, може да кажете така: „три думи, но ще пиша“. Запримѣръ, азъказвамъ тѣи:

Свѣтло — топло,
Истина — свѣтлина,
Истина — топлана, и
Топлина — свѣтлина.

Какво разбирате? Истина — свѣтлина, истина — топлина, топлина — свѣтлина. На васъ опрѣдѣлямъ това. Мисля, че опрѣдѣлихъ какво нѣщо е истината? Туй, което посадишъ, и туй, на което опиташъ плода, то е истина. Истина — свѣтлина, значи, гуй което си посѣлъ, и туй, което си ялъ. Свѣтлина е служене. Свѣтлината служи на Истината да я изяви. Защото, ако свѣтлината не бѣше тамъ, не щѣше да израсте сѣмето. Истина—свѣтлина е тази. въ която плодоветѣ узрѣватъ, Истина—топлина е тази, която кара слънцето да се движи, туй, което те кара да чувствувашъ, или, което кара растението да расте. Истина—свѣтлина, истина — топлина, тѣ сж първитѣ основни дѣйствия. Свѣтлина—топлина значи: въ тази свѣтлина моите мисли може ли да зрѣятъ? Въ тази топлина

моитѣ чувства може ли да се прѣчистятъ? Въ тази свѣтлина моята воля може ли да стане диамантна? И тогава ще прѣведемъ, ще кажемъ: Топлината — това е Любовта. Свѣтлината е свързана съ Истината. Топлината псѣкога придружава Любовта. Ако имате единъ чувствителенъ термомегъръ, може да опитате, че всѣки човѣкъ, който люби, неговата температура се отличава отъ температурата на онзи, който не люби. И всѣки човѣкъ, който мисли, който се занимава съ сериозни мисли, въ мозака му има повече} свѣтлина, отколкото у този, който не мисли. Туй може да го докажемъ научно — повече светлина има. Слѣдователно, свѣтлината е свързана съ Истината, а Истината е подбудителенъ мотивъ въ мѣдростта. Съ мѣдростъ ние търсимъ истината на нѣщата. Слѣдователно, свѣтлината е единъ резултатъ, който се произвежда отъ тия движения, които ставатъ въ човѣшкия мозъкъ. Който търси истината, има повече свѣтлина, а който не я търси, нѣма свѣтлина! Който търси Любовта, има топлина. На нѣкои хора истиватъ краката. Внесете Любовта въ себе си, ще имате топлина и на края на прѣстите. Щомъ Ви истинатъ прѣститѣ, вашата любовъ е банкрутирала. Щомъ палцитѣ ви сѣ студени, какво показва това? Сърцето ти е топло, но волята ти е парализирана. Щомъ прѣститѣ ви сѣ студени, това показва — волята е слабо развита. Не нѣма защо да

се заблуждаваме, ще туришъ волята си, ще кажешъ: „Тази Любовь искамъ да проникне въ крайнитѣ частици на моитѣ пръсти“. Най-голѣмата сила на волята е въ краищата на пръститѣ. Нека дойде неговата топлина и въ пръститѣ. И сега разни професори, лъжари ще ни казватъ това и снова. Онзи професоръ, който и да е, той трѣбва да изпълнява нѣщата правилно. Бъдещата наука, ще бъде наука положителна, осмислена. Имашъ ли Любовь, нека Любовьта дойде въ пръститѣ ти. Като сж вкоченясали, ще проектирашъ Любовьта си тамъ, въ пръститѣ си, и въ 5—10—15 минути ще имашъ топлина. Ще кажешъ: „Слабъ съмъ“. Това не е извинение, това показва, че ти нѣмашъ знание. Ако азъ влѣза въ къщата ви, и ви запаля собата, сгрѣя вода, и ви туря въ една банѣ, нѣма ли да ви стопля? Ще ви стопля, и отгатъкъ ще минете. Ще каже нѣкой: „Може и съ студена вода, по Кнайпа“. Опасно е, студената вода е само за ония хора, които иматъ много топлина, а онѣзи, на които организмътъ е изтощенъ, той въ топла вода трѣбва да се мие. Пъкъ онзи, който има много топлина и се нуждае отъ хладно, може въ студена вана, но то не е правало. И тогава, ние съ своитѣ разсѣждения ще мязаме на единъ боленъ отъ гурско врѣме, посѣтилъ го доктора и той му казва: „Д-нь докторе, позволи ми да ямъ зеле. И тъй, тъй

ще умира, зеле искамъ да ямъ“. Лѣкарьтъ казалъ:
 „И тъй, тъй умира, дайте му зеле, то се вижда ра-
 ботата“. Наяжда се болниятъ съ зеле и оздравява.
 Лѣкарьтъ изважда книжката си и пише: за еди-каква
 си болестъ, зеле съ масло и пиперецъ отгорѣ. Ама
 като прилага тази рецепта на другиго едного, той
 умира. Тази рецепта само за едного е върна. Той
 трѣбва да опита тази рецепта и ако 99 случая сж
 сполучливи, тогава може да я приложѣ. Сега, поло-
 жителнитѣ случаи ние ще оставимъ на страна. Нѣкой
 може да оздравѣе отъ зеле, а нѣкой може да умрѣ.
 Зависи какъ е възпитанъ човѣкъ

Т м

—————

ЗНАЧЕНИЕ НА ГЛАСНИТЪ ПРИ ОКУЛТНОТО ПЪНИЕ

1^а окултна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
10.XII 1922 г
Ст. София

ЗНАЧЕНИЕ НА ГЛАСНИТЪ ПРИ ОКУЛТНОТО ПЪНИЕ.

1. м

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ върху. „прѣд-
назначението на космитѣ“.

Всичко нѣма да четемъ, но всички ще пишите.

Като ученици на окултната школа, за всѣки единъ
прѣдметъ ще се спирате върху главнитѣ отличителни
чѣрти. Напримѣръ, даде ви се да опишете човѣшкото
лице. По какво се отличава човѣшкото лице? — От-
личава се по своя носъ, отличава се по своята уста,
отличава се по очитѣ си, отличава се по ушитѣ си.
Слѣдъ туй, лицето се раздѣля на части. Отличава се
още съ своето чело, съ своитѣ скули, съ своята брада.
Послѣ идватъ второстепените наблюдения. лицето може
да е вдлъбнато или изпъкнало нѣкъдѣ, но навсѣкъдѣ
трѣбва да намѣрите основнитѣ чѣрти, които даватъ
характеристика на лицето, и слѣдъ туй, какво носи
сама по себе си всѣка една характеристика.

Сега за косата. Кои сж отличителнитѣ чѣрти на
косата? — Може да бѣде дълга и тънка, може да
бѣде дълга и дебела, може да бѣде кждрава. Послѣ

по цвѣтъ може да се отличава може да бѣде черна кестенява, руса и т. н. Има си причини защо е руса защо е черна или кестенява. Всѣко тѣщо си има своитѣ причини. Сега, ако вие поставите единъ човѣкъ въ една стая да го не вижда слънцето, той стара бѣлъ, избѣлѣва, ако го турите вънка на атмосферни влияния, на слънчевитѣ лъчи, той почернява. После, защо сж черни коситѣ? Дали именно, природата има нѣкаква специална цѣль и въ нея има нѣкои произволени лъчи, дали просто туй е първичната причина, или е мода? Може чернотата на нашата коса да не зависи отъ сжщинската природа. Какво бихте казали, ако една сжръфменна бомба на нѣкой океански параходъ, която тежи хиляда килограма, се запази и ако слѣдъ хиляда години нѣкой, като я човърка гукъ-тамъ, даде експлозия, какво ще речете? (Ще кажете: „Природата тъй е наредила!“ Природата ли е тъй наредила? Не, не е природата, човѣкъ тъй е наредилъ. Тъй че, туй което, избухва въ свѣта тъй силно, по нѣкой лъчъ принадлежи на сжщества, които сж живѣли прѣди насъ. Тѣ сж оставили гѣхнитѣ творчески сили. И ние за да дойдемъ до самата природа, до първичнитѣ причини, трѣбва да очистимъ нашия умъ, нашето сжзнание отъ много идеи, мисли, които сж натрапени. Много отъ тѣзи мисли въ темитѣ ви сж вѣрни. Косата служи като едно покривало.

Сега, да вземемъ да разгледаме езика. Езикътъ има три функции. Едната, първична функция, е проста: да движи, да улеснява храната за стомаха, да регулира. Вторичната функция е чрезъ вкуса да различава всички ония вредни елементи, които принасятъ пакостъ на организма. Третата функция е да говори. Едновременно той изпълнява три длъжности.

Сега, всеки предметъ, който разглеждате, ще се стараете да го оставите въ ума си, умътъ ви да бжде спокоенъ. Вземете за космитъ. Турете въ ума си косата, не бързайте да пишите, оставете тъй, мислете часъ-два. Като имате малко празно време, мислете защо, какво прѣдначение иматъ космитъ. Може да не намѣрите същинската причина, но все таки за бждеще вие ще се домогнете до извѣстни прави сѣждения за прѣдмета, който разглеждате. По коситъ може да се познае човѣшкия характеръ. Като разглеждашъ косъма отъ единия край до другия подъ микроскопъ, подъ една леща, ще може по него напълно да опишешъ характернитъ чѣрти на човѣка. Не само туй, но ако единъ ясновидецъ разглежда единъ отъ вашитъ косми, той ще опише по косъма не само сегашния ви характеръ, но и вашето минало и вашето бждеще. То е написано на космитъ вътрѣ, и може да се чете. Не само по вашитъ косми може да се

чете всичко туй, но и по вашитѣ некти. Природата навсѣкждѣ е описала човѣка. Сега първично какво е прѣдзначението на косата, защо е създадена тя? Какво ни показватъ наблюденията? Всички онѣзи животни, които сж паднали, у които културата е слаба, въ които умственото развитие не е до тамъ проявено, които живѣятъ въ неблагоприятни условия, всички сж космати. И постепенно, колкото повече се събужда съзнанието въ тѣхъ, колкото повече идва интелектуална сила, тия косми се разреждатъ, не опадатъ. Щолъ опадатъ космитѣ, то е аномания. Тѣ не опадатъ, но почватъ да ставатъ тънки, и се появява челото, тия скули, които показватъ, че туй мѣсто се разработва. Ако пъкъ съвършено оголѣе главата на човѣка, ние можемъ да извадимъ съвсѣмъ друго заключение. Значи космитѣ може да опадатъ само на извѣстно мѣсто, не навсѣкждѣ. Коситѣ сж само единъ регулаторъ, тѣ урегулирватъ извѣстни процеси въ организъма. Регулиратъ влагата въ организъма. Сега, при сегашното състояние, ако у човѣка изпадатъ всичкитѣ косми по тѣлото, очаква го явна смъртъ. Всички тия косми по тѣлото регулирватъ влагата, която е необходима за да може да се разпрѣдѣли правилно, и така да се улесняватъ тия вътрѣшни процеси. Туй е първото прѣдзначение. Слѣдъ туй, космитѣ даватъ

изразъ на умствения характеръ у човѣка. Колкото умътъ почва да се развива, коситѣ почватъ да отстъпватъ назадъ. Колкото любовта почва да се развива, космитѣ на лицето въ извѣстни области почватъ да намаляватъ, да отстъпватъ назадъ. На ржката, на-примѣръ, съвсѣмъ сж изчезнали. На лицето, все има малки коси.

Сега, вториятъ пътъ ще пишеге върху: „прѣд-назначението на ржцѣтъ и десетѣхъ прѣста“.

Азъ ще ви дамъ едно упражнение за една седмица. То е слѣдното: съ лѣвия палець подпирате дѣсния, съ дѣсния показалець подпирате лѣвия, съ лѣвия срѣдень прѣстъ — дѣсния, съ дѣсния безименень — лѣвия, съ малкия лѣвъ прѣстъ — дѣсния малкъ прѣсъ. Стѣдъ това обратно: съ дѣсния палець подпирате лѣвия, съ лѣвия показалець дѣсния и т. н. Съ туй упражнение ще прѣдизвикате извѣстна енергия въ себе си. Вие ще правите упражнението сутринъ и вечеръ. По шесть упражнения сутринъ и вечеръ. Три отъ едната страна и три отъ другата. Туй е първата часть на упражнението. Втората часть на упражнението: лѣвата ржка ще отворите свободно. Дѣсната, свити всички прѣсти, само показалецьтъ свободень, и съ него ще минете отъ върха на малкия лѣвъ прѣстъ къмъ дланьга, послѣ по посока на без-

имения — до върха, отъ безимение гъмь дланѣта, послѣ до върха на срѣдния, пакъ назгль по дланѣта, до върха на показалеца, пакъ назадъ къмъ дланѣта и най послѣ по дланѣта до върха на палеца Следъ това обратно съ лѣвия показалецъ ще минавате по дѣсната рѣка Туй ще го правите два пѣти Когато правите туй упражнение въ ума си ще гледате да имате една приятна мисль, едно благородно и положително настроение Ще качете тѣй „Всичко каквото този прѣстъ съдържа за моето сърце, тази сила желая да влѣзе въ моя характер“. Туй е сърцето, което подpira и казва „Всичко, каквото се съдържа въ този прѣстъ, съмъ готовъ да реализирамъ“ Той е благородството на човека. (Показва дѣсния палецъ). По нататкъ „Всичката справедливостъ, която се крие въ моето сърце . . .“ Справедливъ трѣбва да бѣде човѣкъ! „Всичкото знание, ония благородни чѣрти, азъ съмъ готовъ да развия въ ума и въ сърцето си напълно, тѣй, както самиятъ животъ го изисква, готовъ съмъ да изпълня“. (Показва дѣсния показалецъ) Тогава ще кажешъ съ голѣмия си прѣстъ тѣй „Както е писалъ Господь, тѣй да стане“. Туй е половината отъ формулата Другъ пѣтъ, като правимъ упражнението, ще ви дамъ втората половина Забѣлѣжете сега астрологически Първиятъ прѣстъ е свѣр-

занъ съ юпитеръ, вториятъ пръстъ е свързанъ съ силата на сатурна, третиятъ пръстъ е свързанъ съ слънцето, четвъртиятъ е свързанъ съ меркури, а петиятъ, палецътъ е свързанъ съ венера, богиня на любовта, въ гръцката митология. Тази издупина отдолу, то е основата. Този палецъ, волята, има за основа любовта. Човѣшката воля има за основа любовта. Тази издупина, тази могила, този планински връхъ подкрѣпя палеца. Но понеже пръстите не съдържатъ всичкитѣ влияния, затуй ние упражняваме и другитѣ пръсти, за да може да се засѣгнатъ и другитѣ влияния, марсъ запримѣръ, да може да се засѣгне вътрѣшната страна на венера. Сега, разбира се, не може да се каже, че човѣкъ влиза въ съобщение съ планетата марсъ, но въ себе си той има извѣсни течения, и тѣ могатъ да се регулиратъ. Може да направите единъ опитъ. Да кажемъ разтревоженъ си, обиденъ си, честолюбието е засѣгнато, турите този пръстъ, дѣсниятъ показалецъ на лѣвия показалецъ, поседи така петъ минути, ще видишъ какво влияние ще дойде у тебе. Или нѣкой пътъ искашъ да рѣшишъ нѣщо дали с право или не, не знаешъ, тогава, съ срѣдния дѣсенъ пръстъ подпри лѣвия. Ще правите опити нали? После, искашъ да разрѣшишъ нѣкой наученъ въпросъ, безимениятъ пръстъ ще подпрешъ.

Постойте така, нѣма да изгубите нищо, седете и рачмишлявайте. Послѣ, съ малкия прѣстъ ще подпрешъ и т. н. Слѣдъ туй, нѣкой пѣтъ искате да уякчите волята, слабохарактеренъ сте, ще подпрете палеца. Волята ви изведнѣжъ нѣма да стане силна, но все-таки ще укаже извѣстно влияние. Колкото и да е малко туй влияние, упражнението пѣкъ е приятно.

Сега, да изпѣмъ едно упражнение за Мусала. Може ли нѣкой да продиктува думицѣ? Прѣдставете си, че отиваме на Мусала, възпѣваме го. Слѣдъ туй, качваме се на върха, възхищаваме се отъ тази гледка — вториятъ стихъ. — Най-послѣ идва резултатътъ, исито сме добили. Съ третия стихъ се приготвяваме да слѣземъ долу. Сега, да изпѣмъ тихо упражнението. То не е довършено. (Изпѣхме го).

(Братъ Иванчо изсвири на цигулка ново упражнение: Богъ е любовъ).

Можете ли да го изпѣете? (—Можемъ). Всички изпѣхме упражнението:

Богъ е любовъ (3 пѣти)

Любовъ, Любовъ

Вѣчна, безгранична

Пълна съ животъ.

Животъ на благия Божи Духъ.

Духъ на благостта,

Духъ на святостта
 Духъ на пълень миръ и радость
 За всѣка душа (2)

пѣма да го пѣте като обикновена пѣсень. То е упражнение. Туй ще остане за слѣдущия пѣть. Сега ще пѣемъ: „Духътъ Божий“. (Учительтъ свири и всички пѣятъ). Вие ще прѣпишете туй Всѣки отъ васъ да изучи упражнението хубаво да го пѣе, за себе си. Пѣма да прѣскачатъ. Вие го пѣте като обикновена пѣсень. Ще вземете мегодигъ на природата. Ние вървимъ по пѣтекитъ на природата. Тя не започва изведнѣжъ, а постепенно, плавно. Тя не започва въ единъ тонъ, тъй (Учительтъ засвири изведнѣжъ много силно). Нищо не става тъй, изведнѣжъ, но започва постепенно (Учительтъ свири тихо, леко постепенно усилва, и пакъ затихва). Може да вземете единъ тонъ ясно. Може ли да го вземете така? (Учительтъ свири). Ще забѣлѣжите, че когато вашиятъ характеръ е разгласень, не можете да пѣте. Защо? — Защото тогава вибрациитъ сж малко по-къси, не се посрѣщатъ. За да може човѣкъ да пѣе вѣрно, той трѣбва да бѣде разположень. Много хубаво ще пѣте, когато сте духовно разположень. Сжщото нѣщо е и за мисленето. Щомъ си разтревожень, не можешъ да мислишъ. Човѣкъ, който е разстроень, не

може да мисли. Нѣкои считатъ, че мислятъ въ най-големата гревоба. Не, това не е мислене. Най-първо, на себе си ще кажете: „Хмъ“ . . . Ще се стремите да хванете вашия пласъ (Учителятъ взе единъ тонъ много тихо) Едно съсредоточаване навжтрѣ. Нѣкои започватъ навънка. Не, навжтрѣ трѣбва, контролиране на ума.

Сега, при какви условия ние употребяваме „а-то“? Казваме: „а-а“, очудваме се. „О-о“, значи много на високо си се качилъ! Или когато една болѣсть се усилва въ корема много, казваме: „о о“ . . . Дори и на болѣстѣта се казва: „о о“, почакай малко. Послѣ, казваме: „И-и“ . . . , сега ли му намѣри врѣмето? „И-и“, значи по-мекичко, не бързай много нагорѣ, надолу, много на високо недѣй. „Е-е“, значи прѣкали го вече. Сега, въ музиката „е“ регулира. „Е“-то слиза отгорѣ. „Е“-то има три проекции: проекция къмъ изтокъ, проекция къмъ западъ и друга една проекция отгорѣ надолу. Българитѣ обикновено го пишатъ отворено надолу, съ опашката надолу, а съ главата нагорѣ. Туй показва, че „е“-то се държи въ умственния свѣтъ, и послѣ слиза долу. Гърцитѣ го пишатъ обратно. Съ гия букви ще регулирате. Нѣкои пжтъ казвате на себе си: Ии . . . ии . . . — ще регулирашъ нѣщо. Или пжкъ неразположенъ си, нѣкаква

болка имашъ въ ума или въ сърцето, казвашъ: „о-о, . . о о“ . . . У човѣка има двама души: онзи, който се сърди и бърза. Той е обективниятъ човѣкъ, той бърза да си свърши тамъ работата. Той е базиргянинъ. Ще му кажешъ: „о-о“ . . Той ще разбере закона, ти ще го укротишъ, ще му кажешъ: „Слушай, азъ те управлявамъ. Ти си слуга, азъ съмъ господарь“. Работитѣ се обръщатъ съ главата надолу Въ думитѣ се срѣщатъ гласни букви, които иматъ смисълъ въ окултната наука. Ако се спрете и кажете: „Азъ имамъ съ по важно нѣщо да се занимавамъ отъ това, да пѣя сега буквата „а“ Имамъ да се занимавамъ съ единъ философски въпросъ, По-философски въпросъ отъ буквата „а“ нѣма. Ами че ако ти се научишъ да произнасяшъ буквата „а“ правилно, тъй както е била първоначално, да се възстанови нейния първиченъ тонъ, ти ще знаешъ много. Та, въ пѣнието, въ музиката ще възстаковявате по една буква Всѣка една буква си има вътрѣшна страна, не само външенъ характеръ. Тази сутринъ въ бесѣдага си азъ ви прѣдставихъ едно обикновено житно зърно, едно восъчно зърно, едно златно и едно диамантно, тѣ се различаватъ. Онзи естествениятъ тонъ въ природата е като житното зърно, съдържа въ себе си сила постепенно се развива, и ще принесе своитѣ блага, Сега, раз-

бира се. ние трѣбва да създадемъ въ себе си нова музикална вълна. Хората на обикновената музика, въ музикалнитѣ школи знаятъ да пѣятъ повече, тамъ иматъ извѣстни методи, похвати, тѣ сж сполучили доста. Тѣ нѣкой пѣтъ много хубаво пѣятъ, но въ тѣхнитѣ пѣсни отъ окултно гледище липсва нѣщо. Но за въ бѣдеше, когато тѣ научатъ окултната наука, ще приложатъ много лесно правилата.

Нека сега да изпѣемъ гласнитѣ букви, колкото ги има на български. (Пѣхме гамата съ буквата („а“ и „о“). Ако взимате тоноветѣ вѣрно, ще се образува такова нѣщо: аоа, аоа. Ще взимате вѣрно. Ще считате тази буква, този звукъ, като като интеллигентно сжщество. Ще се стараете да схванете неговия езикъ, ще се приспособите, тъй мекичко ще му говорите. Ще доиде звука „о“ и ще ти каже: „Не ме разбирашъ, ще влѣза въ стомаха ти“. Ще ти тури една болестъ. Ти ще кажешъ: „оо“. Изобщо всички тѣ дѣца започватъ съ буквата „о“. „Олеле, мале“. Туи „о“ означааа нѣщо много силно. Но ще заемете да упражнявате гласнитѣ букви. Мнозина, дѣто не можете да пѣете, се дължи на това, че у нѣкои отъ васъ „о“-то е по-силно, и затуй има дисхармония, въ гласа ви, не е равенъ. У нѣкои, „а“-то има прѣдимство, тия вълни сж по-силни. У нѣкои „и“-то, нѣ-

ждѣ я, ю. Всички тия гласни като ги изречемъ, тяхнитѣ трептения сж толкозъ силни, че когато доидемъ до музиката, не могатъ да се пѣятъ. При говоренето въ български езикъ се много повтаря, напримѣръ частицата „кай, кай“. „Азъ кай и т. н.

Сега, вие имате по-важни работи отъ тѣзи. Ще си кажете: „Ние, възрастни хора, до какъвъ халъ дойдохме“. Не, не, трѣбва да се върнемъ да исправимъ погрѣшката, не е срамота. Когато нѣма какво да правишъ, останалъ си безъ работа, не можешъ ни да пишешъ, ни да четешъ, седни да упражнявашъ буквитѣ, защото, ако не се упражнявашъ, непременно ще се карашъ съ нѣкого. Като си възбуденъ, започни да се занимавашъ съ гласнитѣ букви, като свършишъ упражнението, ще имъ кажешъ: „Благодаря ви, че ми доидохте на гости, и ме избивихте отъ неприятностъ. (Ще се упражнявате не когато имате работа, но като нѣма какво да правите. Послѣ, ще се научите да пѣте смислено. Тѣй, ще седнешъ, ще концентрирашъ ума си, ще затворишъ устата си, мислено ще изкарашъ една пѣсенъ въ мисълта си, докато започнешъ да слушашъ тоноветѣ. Онзи, който иска да бжде добъръ окултенъ пѣвецъ, въ ума си ще пѣе, ще повтаря, докато почне да чува гласнитѣ, като далечно ехо, следъ туй тѣ ще слѣзатъ на

физическия свѣтъ; той ще ги изрази, и ще има единъ пластиченъ гласъ. Сега, вие не схващате вътрѣшния смисълъ на всичкитѣ пѣсни, които имаме. Запримѣръ, българинътъ като пѣе тамъ „Стоянь Мари думаше“ той е разбиралъ нѣщо идейно. Какво думаше на тази Мара? Изразява се идея. Отъ гдѣ си води първоначално смисъла? „Стоянь Мари думаше. Какво е останало? „Либе-ле, либе-ле“. Първоначално съвсѣмъ нѣщо е изразявало, другъ окултенъ характеръ е имало, но сега всички тия пѣсни у българитѣ сж остатъци. Останали сж само такива малки остатъци на физическото поле. Изобщо, когато българинътъ пѣе тия остатъци, той се въодушевява, въ неговата душа има възраждане на нѣщо по-дълбоко. Сега, съвременнитѣ хора, евангелиститѣ, запримѣръ, като пѣятъ една религиозна пѣсень: „Господи помилуй“, „Господи помилуй“, мислите ли, че туй „Господи помилуй“, като го казватъ, го разбиратъ? Ако би разбралъ тази пѣсень „Господи помилуй“, той, като излѣзе отъ църква, другъ човѣкъ щѣше да бжде. Като произнесе тази дума „Господи помилуй“ тя трѣбва да се разцвѣти като единъ цвѣтъ, и той ще бжде съвсѣмъ другъ. Ако нѣкой отъ васъ излѣзе да изпълне упражнението „Богъ е любовь“, както трѣбва, другъ ще бжде той. Ще кажете: „Обикновена рабо-

та, Богъ е любовъ, разбрахме“. Не, тази пѣсень като я изпѣете веднѣжъ, каквито болки имате, ще изчезнатъ; и като излѣземъ отъ туй здание, да бъдемъ всички радостни, весели, да се подмладимъ, като да сме на двадесетъ години, да кажемъ: „Може да се живѣе“. Туй е пѣние! А сега, питатъ ви: „Какво пѣхте“? Е, Богъ е любовъ. И тя, като другитѣ пѣсни. А казвате: „Моцартъ е това“! Като изпѣешъ или изсвиришъ тѣхнитѣ произведения единъ два пѣти, стига ти, „Ние съвременитѣ музиканти сме като онѣзи, които ходятъ отъ кръчма въ кръчма, кждѣ има похубаво вино. Сега, като минавахъ покрай театъра, гледамъ свѣтскитѣ хора. Тия хора иматъ убѣждения, този човѣкъ ще плати двадесетъ и петъ лева за столъ, плаща си отива рано влиза вътрѣ да слуша. Убѣждение има! Нѣкой пѣтъ ще плати 50—100 лева, за да слуша. А ние сега, като {дойдемъ до духовнитѣ работи, казваме: „Даромъ се дава, безъ пари“, и сме нехайни. Онѣзи хора иматъ повече убѣждение. И азъ съмъ дошълъ до туй убѣждение, че всѣко нѣщо, което се дава даромъ, не се оцѣнява. Не мислете че даромъ се дава. Даромъ се дава само на възлюбления, на онзи, когото обичашъ, но когото не обичашъ, даромъ не му давашъ. Чудни сж хората! Казватъ: „Даромъ сте взели, даромъ давайте. Даромъ

съмъ взелъ отъ кого? — Отъ този който ме обича. Затуй даромъ съмъ взелъ. Нѣма даромъ. Даромъ като вземешъ, даромъ всичко ще платишъ. Любовта колкото дава, толкозъ и взима. Обмѣната е много правилна. „Христосъ дошълъ да пострада“. Христосъ даде любовь за любовь, колкото даде, толкозъ и ще вземе. Христосъ не е отъ тѣзи страхливци, и нѣма нужда отъ такива. Казвашъ: „Е, азъ за Христа давамъ“. Не не, или всичко ще дадешъ или нищо. Сега, нѣкой ще ми опрѣдѣлятъ: Христосъ даромъ дава Любовьта даромъ дава, но и всичко даромъ взима. Сега, ние седимъ и пѣемъ упражнението: „Богъ е любовь“. Казвамъ: Богъ въ нашигъ сърца люби ли? Че Богъ люби, тъй е, туи е една велика истина, но Богъ въ вашето сърце люби ли? На тази любовь азъ отговарямъ. И ако азъ дѣйствително отговарямъ на Божествената Любовь, понеже Богъ е съвършенъ, непременно азъ ще имамъ тази Любовь, и понеже Богъ обича всички, слѣдователно моето сърце ще отговаря на всички сърца, както Неговото. По естество Богъ еднакво обича всички, не сѣди никого, отговаря на всички, но понеже всички хора, като не се ползватъ отъ тази Любовь, понеже сърцата имъ не сѣж готови да я възприематъ, тѣ оставатъ всѣкога бѣдни. Казвате какво е Любовьта? Въ сегашното,

ваше положение, като ученици, бждещата ви карма ще се опрѣдѣли отъ вашата любовъ. Вашата сегашна любовъ ще опрѣдѣли бждещето положение въ другитѣ съществувания. Ако въ тия хора, около които живѣте сте вложили вашата любовъ, тази Божествена любовъ, тѣ ще ви бждатъ приятели въ слѣдующето съществуване; ако не сте вложили любовта, ще ви бждатъ неприятели. Този когото не си обичалъ може да ви бжде мжжъ, жена и като таквъ ще ви малтрегира, може да ви бжде синъ, дъщеря, може да ви бжде слуга, господарь; въ каквото положение и да бжде, ще ви малтретира. Но ако сме дали тази любовъ всички ще дойдатъ да ни помагатъ. Тази любовъ ще се повърне, и ще каже: „Вие ни дадохте, и ние ще дадемъ: Вие не дадохте и ние нѣма да дадемъ“. Тогава, нѣма какво да се сърдите. Сега, като дойдемъ до този въпросъ, ние оставаме за слѣдующето съществуване, на него очакваме. Всичко въ свѣта е потрѣбно, но трѣбватъ зжби да се дѣвчи. Га, тѣи, значи ние трѣбва да мислимъ. Но какъ? Ние съврѣменнитѣ хора не мислимъ още, ученицитѣ не мислятъ. Да мислишъ, значи да провѣрjavашъ нѣщата. Да чувствувашъ значи да прѣживjavашъ нѣщата, поне отчасти, не всичко, малки прѣживjavания да имашъ. Но другитѣ, разбира-

се, нѣма да ги оставяте. Като казвамъ туй, не казвамъ, че сегашнитѣ ваши прѣживявания не сж вѣрни. Вѣрни сж, но туй сте прѣживели хиляди пѣти, то е старо, много обикновено. Жабата която седи съ вѣкове въ блатото и крѣка, и нейниятъ баща е крѣкалъ, дѣдо ѝ баба ѝ все крѣкали, започватъ, но цѣли 4 мѣсеца все по единъ начинъ се надуватъ, крѣкатъ, крѣкатъ, и най-послѣ отъ туй крѣкане какво ще излѣзе? Веднѣжъ крѣкатъ, два пѣти, три, четири пѣти крѣкатъ какво ще излѣзе? Ще кажа на жабата: „Слушай, ще напуснатъ блатото, и нѣма да крѣкатъ“. Защо? — Този занаятъ научи, нѣма да го забравишъ никога. До сега вие много работи сте научили, нови трѣбва да учите, слѣдующето врѣме активъ ще бжде, ако напустнете туй еднообразие. Туй еднообразие внася страдание. Вие всинца сте недоволни като ученици. Сега, седите тука, като ученици, но ума на нѣкои е занаятъ нѣкъдѣ. Азъ виждамъ това. Нѣкой седи тука, но има дѣте въ кѣщи, и казва: „Учителътъ малко закъснѣ, дѣтето какво ли става? Другъ казва: „Слугата оставихъ, касата не затворихъ, има опасностъ“. Трети казва: „За утрѣ имамъ работа. „Трѣбва да ида да поспя“. Ако е ученикъ, уроци си има. И слѣдъ всичко това казва: „На окултно упражнение бѣхъ“. Това не е окултно упражнение.

Окултно упражнение е, като дойдешъ по единъ часъ и половина да бждешъ свободенъ, и да туришъ воля да смъкнешъ всичко, да свалишъ старитѣ дрѣхи. Като излѣзешъ навънка, свали новитѣ дрѣхи, и пакъ въ стария костюмъ се облечи. Тази пѣсенъ, която изпѣхме, тя е опасна. Опасно упражнение е то, тринадесето по реда си. Това упражнение изисква самопожертвуване. Ще го изпѣмъ съ чувство, що прѣдизвикаме мислитѣ си, да мислимъ само за Бога. Сега, въ този салонъ има неудобства, стѣснени сме, салонътъ трѣбва да бжде два пѣти поширокъ, за да може всички да насѣдате, да не се допирате, да сте най-малко по двадесетъ сантиметра на разстояние, да сте свободни. Тогава и въздухътъ ще бжде по-чистъ. Тази въглена киселина, която се образува, е една неприятностъ. Тогава упражненията ще бждатъ по-приятни * отъ сега И послѣ, трѣбва да се разпрѣдѣлите. Вие, тъй както сте насѣдали сега, обмѣната на магнетическитѣ течения, не е правилна, затуй седите като на тръне. Споредъ окултния законъ трѣбва съвсѣмъ другояче да ви наредя, а не тъй както сте разхвърлени. Нѣкой отъ васъ искатъ да сѣднатъ на първо мѣсто но по окултния законъ тѣ трѣбва най-назадъ да седнатъ, а нѣкои отзадъ да дойдатъ напредъ. Трѣбва ви единъ-голъмъ салонъ.

Като отидемъ въ новия салонъ непременно ще направимъ единъ опитъ. Тия музикални упражнения всетаки най-малко 500/о ще пренесатъ своята полза.

И тъй, съ още нѣколко урока ще свършимъ съ музиката врѣменно. Може би още единъ два урока, и ще минемъ къмъ други области. Тогазъ ще се върнемъ къмъ музиката. Ще имаме малка почивка.

Сега, вториятъ пътъ искамъ трима души отъ класа да изпѣятъ „Духътъ Божий“ единъ по единъ, да видимъ какъ ще я изпѣятъ. Искамъ двѣ сестри и единъ братъ, поотдѣлно ще изпѣзатъ и ще пѣятъ. Доброволци нѣма ли? Който има желание, импулсъ, не се стѣснявайте. (Обаждаатъ се: двѣ сестри и единъ братъ).

Когато пѣемъ или свиримъ, нѣкой пътъ може да изпъкне техниката. Който пѣе, който свири, той има техника. Слѣдъ туй идва съдържанието на това, което се пѣе, и най послѣ — смисъла. А когато пѣемъ, ще изпъкне още и нашия гласъ. А онзи който ги слуша, да каже: „Отличенъ гласъ има, азъ бихъ желалъ да имамъ такъвъ гласъ“. Трѣбва да пѣете. Дажо най-слабитѣ ученици по пѣние, и тѣ почнаха да пѣятъ. Ние най-първо ще изкараме онѣзи, които сѣ останали най-назадъ въ музиката. Единъ квартетъ ще направимъ отъ тѣхъ. Голѣма смѣлостъ ще проявятъ тѣ. Нѣма да имъ се смѣете, де.

(Учителят пѣе думата „истина“) Да кажемъ, вие искате да кажете нѣкому музикално думата „истина“, много меко. Какъ бихте изпѣли това? (Учителят пѣе: „Истина азъ ти говоря, истина ти говоря, истина азъ ти говоря, истина ти говоря. Истина, истина азъ ти говоря, гозоря, истина азъ ти говоря“. Опера нали? То не е много мъчно изкуство. Ще си прѣдставишъ какъ ще кажешъ, то е най естествено. Послѣ, всѣки единъ човѣкъ има мѣрило въ себе си. Когато човѣкъ не говори хубаво, и не пѣе хубаво, той самъ не е доволенъ отъ себе си. Недоволенъ ли си, ще си попѣешъ. Не се залъгвайте! Ти ще си признаешъ факта не пѣя, но азъ ще се науча да пѣя. Не говоря хубаво, но азъ ще се науча да говоря. Не мисля хубаво, но азъ ще се науча да мисля. Признайте факта, но не се спирайте. Смыслътъ, цѣльта на пѣнието е да улесни работата. Пѣемъ ли, работата върви, не пѣемъ ли не върви. До като въ една къща има пѣние работата върви, прѣстане ли пѣнието, опасна е работата. Тѣй е и въ природата. Ако единъ день вие излѣзете отъ вѣнка и славеятъ, птичкитъ сж прѣстанали да пѣятъ, нѣма чуруликане, работата е опасна, вие трѣбва да напуснете този градъ, въ София не трѣбва да ви има. Ако птичкитъ, врабчетата прѣстанатъ да чуруликатъ въ София, вие сте свършили,

опасна е работата ви. Но чуруликать ли птичкигѣ, вие да сте напълно спокойни. Ще кажете: „Какво общо има? Важно, много важно е. Докато се пѣе, всичко е наредъ. Прѣстане ли пѣнието, всичко потъмнѣва. Щомъ станешъ сутринъ, запѣй си. Най-първо не започвай съ търговия, изпѣй една малка пѣсень, не бързай. Изпѣй пѣсеньта въ себе си, и работата ще ти върви, не излѣзешъ ли съ пѣсень, работата не върви. Слѣдователно, пѣнието е единъ законъ. Докато ние пѣемъ добръ сме, прѣстанемъ ли да пѣемъ, ние се демагнитизираме. Пѣнието уталява. Станешъ сутринъ, неразположенъ си, не се спирай, попей си, не бързай да идешъ на дюкяна. Попѣй най-малко 5—10 минути, ще поразведришь душата си, а послѣ вземи книгата си, и чети. То е едно практическо упражнение, което трѣбва да се прилага въ окултната школа.

Т. м.

МУЗИКАТА — СРѢДСТВО ЗА КОНЦЕНТРИРАНЕ

12 школна лекция
за общия окултенъ класъ (II година)
17.XII 1922 г.
Ст. София.

МУЗИКА СРЕДСТВО ЗА КОНЦЕНТРИРАНЕ

Т. м.

Темата за следюция път ще бжде: Пробуждане на Божественото съзнание въ човѣшката душа.

Туй ще запомните. върху това ще мислите, колкото можете, може и 2 — 3 реда само да напишете. (Прхчетоха се нѣколко отъ темитѣ: „прѣдзначението на ржцѣтъ и прѣститѣ“) Трѣбза да си изберете отъ класа около 10—15 или 20 души, които всѣкога да изваждатъ едно резюме отъ общага работа, основното, та да се чете извода на всичко, каквото е казано. Та ще се разпрѣдѣли материала помежду имъ. Ще изваждате само основнитѣ чѣрти, тъй щото, отъ всѣка тема да имате резюмето.

Сега, цѣльта ни не е да ви направимъ списатели, цѣльта ни не е да ви направимъ и музикаити. Писането, пѣнието, това сж сръдства за развитие на човѣшката душа. Тѣ иматъ по-висока цѣль. Ние употребяваме пѣенето, като сръдство, едно отъ мощнитѣ сръдства. Пѣнието, размишлението, това сж сръдства. Сега, вие трѣбва да работите, защото чрѣзъ тия нѣща ще се научите да се концентрирате. Най-по-

трѣбното е концентриране на ума. Запримѣрь, защо ви давамъ музиката? Ще кажете: „Безъ музика не може“. Може. Въ нашия животъ, понапрѣдъ свѣтлината и чувствата сж минавали прѣзъ човѣшкия умъ, и сж се поляризизали прѣзъ сърцето — човѣкъ е слизалъ къмъ земята. Слѣдователно, тия лжи сж се стѣснявали, стѣснявали, и ние сме дошли въ прѣсичането на този тригълникъ. Сега правимъ единъ подемъ нагорѣ, процесътъ е обратенъ: всичкитѣ наши чувства и желания трѣбва да ги пратимъ прѣзъ ума си, не да си прѣмахнемъ, но всичкитѣ наши чувства трѣбва да ги прѣкараме прѣзъ призмата на нашия умъ. Тукъ тѣ ще дойдатъ въ единъ центъръ, ще се смѣсатъ при тия концентрирания, и ще усѣтите като че изгубвате всичко, но слѣдъ като прѣминатъ прѣзъ центъра на тази призма, тѣ ще се разширятъ, и ще взематъ такава ширина, каквато душата иска. Та, чрѣзъ пѣнието — единъ методъ — вие ще развиете вашата чувствителность. Нѣма да мислите за окръжаващитѣ, че нѣкой ще ви се смѣе. Туй не е важно, ти ще гледашъ да се концентрирашъ, ти се упражвашъ за нѣщо по велико. За бѣдеще важното е концентрирането, а не разсѣяността на ума. Сега, вашиятъ умъ може да е заетъ съ хиляди нѣща, но тия хиляди нѣща нѣма да ви помогнатъ. Тѣ може да

ви помагатъ врѣменно, но знаете ли въ какво положение ще се намѣрите слѣдъ като напустнете тѣлото? Всичката ваша философия нѣма да струва нито единъ грошъ, всичката ваша религия и молитви нѣма да струватъ нито единъ грошъ. Защо? Знание се изисква, и то Божествено знание! Сега не мислете, че азъ умаловажавамъ вашия стремежъ. Не, този стремежъ трѣбва да бѣде непрѣривенъ, а не единъ день ще се чувствувашъ религиозенъ, втория день — нерелигиозенъ. Това не е религия. Религията е постояненъ стремежъ къмъ Божествената Любовь, както коренитѣ въ растенията трѣбва да бѣдатъ насадени въ почвата, за да могатъ постоянно да смучатъ, а клонищата постоянно трѣбва да бѣдатъ въ свѣтлина. И тия два процеса сж необходими. Лишено растението отъ свѣтлина, лишено отъ своята почва отдолу, неговиятъ животъ се прѣкъсва.

Другиятъ законъ, който трѣбва да помните като ученици е, пакъ ви напомнявамъ, въ васъ има слабостъ, вие мислите, че знаете. Не е лошо това, азъ не искамъ да мислите, че не знаете, но да мислите, че има много нѣщо което трябва да знаете. То да бѣде импулсъ въ васъ. И сегашното ви знание да бѣде като едно стѣпало, до което като достигнете, да кажете: „Едно стѣпало минахъ“, второ трето, чет-

върто, то да е импулсъ. Да не мислишъ, че като идешъ до нѣкъдѣ, свърши се работата. Не, вие едва сега започвате живота. Слѣдователно, коренитѣ на вашия животъ ще бждатъ въ сърцето, а клонищата ще бждатъ въ ума. И всички сокове ще ги прашате къмъ тия клонища, къмъ Бога. Това е еволюция, за да сформирувате вашитѣ цвѣтове, и бждешитѣ ваши плодове да може да узрѣятъ. Слѣдователно, като влѣзете въ другия свѣтъ, отъ невидимия свѣтъ за васъ ще се интересуватъ до колко вие разбирате. Може да идете въ Англия, законътъ е сжщиятъ. Ако кажете: „Г-не, моля ви. . .“ Той си отминава. Казвашъ: „Моля, Г-не . . .“. „Той не се спира“. Той казва: „Говоришъ ли английски?“ „Моля, Г-не!“ Но като му кажешъ на неговия езикъ: „Моля ви, г-не, азъ съмъ чужденецъ, изпадналъ съмъ въ чужбина. . .“. Англичанинътъ ще каже — „Oll right!“ Азъ ще се погрижа за тебе“. Ще се спре. И ти, като идешъ въ духовния свѣтъ, трѣбва да разбирашъ, да знаешъ езика имъ. Ще кажешъ на ангелски езикъ, и ангелътъ ще се спре, ще ви послужи. А сега, разправяте, че като влѣзете въ онзи свѣтъ, като царски синове ще ви посрѣщнатъ, като храненици ще ви гледатъ. Не е тъй. Ще влѣзете скромно, ще говорите смирено и почитено. Законъ е това! И този законъ не може да се измѣни. Но, ако вие не знаете тѣхния езикъ, за Божествения

свѣтъ тоза се счита прѣнебрѣжение. Ако вие това не знаете, вие сте единъ горделивъ човѣкъ, надуйте, вие сте единъ човѣкъ, който не заслужава и кракътъ му тамъ да стѣпи. Гѣи седи великага Истина. Богъ е Богъ на смиренитѣ, а на горделивитѣ се противи. Ако вие сте единъ горделивъ човѣкъ, ако Богъ ви се противи, какво търсите между ангелитѣ? Тогава, като излѣзете отъ тѣлото, ще се намѣрите на земята. И тази истина, като окултни ученици, трѣбва да я знаете. Докато сте на земята ще се концентрирате, и ще изучавате тѣхния езикъ. Ще изучавате езика на духоветѣ, ще почнете да говорите съ тѣхъ. Нѣкой пѣтъ ще грѣшите, но като влѣзете въ ангелския свѣтъ, трѣбва да знаете поне 10 думи, то е достатъчно. Ако идешъ въ ангелския свѣтъ да можешъ да кажешъ поне двѣ думи. Турчинътъ казва: „Екменъ варъ“. Като доиде нѣкой българинъ, ще каже: „Хлѣбъ имате ли?“. Имаме имаме. Тѣи! И, слѣдователно, вие ще дойдете нѣкой пѣтъ до това положение. Не си създавайте идеи, които нѣматъ основа. Забавления може, но като ученици, азъ искамъ да учите всички. Казвате нѣкой пѣтъ: „И безъ туй утѣжнение може“. Безъ всичко може въ свѣта, но всѣка една школа си има свои методи, и вие трѣбва да ги изучавате. Царски пѣтъ за никого нѣма. Цар-

ският път е път на трудолюбие, на концентриране, на смирение, всеки единъ да мисли, че каквото Господъ е казалъ, трѣбва да бжде. А Господъ е казалъ, че трѣбва да се учимъ. Тъи е казалъ! И на онѣзи ученици, които се учатъ, тои всѣкога имъ помага. И сега казвамъ, тази енергия, която се накопила въ васъ, трѣбва да се използва за работа. Сега, допуснете, царъ пътува по пътя, измръзватъ ръцѣтъ му. Може ли да свири? Не може. Трѣбва му една соба, и най-малко 10—15 минути да се погрѣе, да дойде кръвта по прѣститѣ, и тогава може да свири. И краката му трѣбва да бждатъ топли. Законътъ е същиятъ. Ако нашитѣ сърца не сж топли, ако нашиятъ умъ не е свѣжъ, не е свѣтълъ, какъ ще работите? Тѣ сж два инструмента. Ако вие идете съ тъжно сърце, отмиѣло ви е всичко, нищо не ви се иска, какво ще учите? Ако всичко вие тъмно въ ума, и постоянно критикувате какъ ще учите? Искамъ сега, най-първо, да се стоплите, да се понапечете. Ние сме много съобразителни. Ако сте много гладенъ, ние ще наредимъ една трапеза „Ти гладенъ ли си?“ Хубаво, една супица ще ви донесемъ, да се стоплите добръ. Защото, ако си гладувалъ 3—4 дена, ще кажешъ: „Супица, супица нѣма ли?“ И всѣко безпокойствие в душата ви, туй е, което спѣва. Тъи ще

се учите, да нѣма много безпокойствие. А пъкъ вие сега, всички пуснете едно безпокойствие. Безпокойствието се множи, то сж като въшките. Тѣ лаятъ, и си ходятъ на гости, пѣплятъ. Като седнешъ, нѣкои отъ тѣхъ, тия бѣлитъ въшки, тѣ сж съобразителни, влизатъ подъ ризата, и избиратъ мазнитъ мѣста, ходятъ, не се спиратъ на гърба. Казватъ, че били глупави. Не, не, най-добрата частъ на тѣлото избиратъ. Какъ нмѣ достига ума? Нѣкой кокълъ не избиратъ, а най-мекото мѣсто. Казватъ, че въшката е глупава. Не, не е глупава, умна е. Онѣзи, чернитъ въшки, избиратъ мѣсто горѣ на главата, нѣма кждѣ, локализируютъ се тамъ на нѣкое мазно мѣсто, и казватъ: „Туй е нашето мѣсто!“ За въшката гребень, гребень, отъ тия гжститъ гребени. И отъ ризата ще ги извадишъ. Българитъ знаятъ какъ се чистятъ. Туй е едно изкуство. Не мислете, че е лесно да се концентрира човѣкъ, да бжде търпеливъ. То е едно отъ мъжнитъ изкуства — да бжде човѣкъ търпеливъ. Азъ зная отъ опитъ, какво нѣщо е търпението. И когато човѣкъ набара онзи законъ, да знае въ всѣки моментъ да бжде търпеливъ, и да знае да се концентрира, той е придобилъ едно отлично изкуство. И слѣдователно, азъ ви давамъ тѣзи отлични 12 упражнения. Тази вечеръ имаме едно друго, 13-то: „Богъ е Лю-

бовъ“, едно остава негласено: „Въ заритѣ на живота“. Тия упражнения сж за концентриране на вашата мисль. И вие не може да пѣте едно упражнение, ако умътъ ви не е нагласенъ по особенъ начинъ. Щомъ ти не мислишь, упражнението не е упражнение, Вие не може да пѣте, ако умътъ ви не е съсредоточенъ. Тѣзи упражнения не може да се пѣятъ като обикновени пѣсни. Ако те мислишь, ти не може да пѣешъ. Ще мислишь върху това упражнение, и всѣки единъ точъ всѣка една дума ще упражни съсето влияние. Вие може да правите опитъ. Възискавъ и друго. Тия упражнения вѣтъ отъ школата, никому нѣма да ги давате. Защото, и всинца ъи има желание хоще да разпространимъ нашитѣ пѣсни. Тѣ сж за васъ. Ние искаме да ги опитаме. Първото нѣщо, всѣко нѣщо трѣбва да опитаме. Ама вие не сте направили опитътъ, а ще почнатъ да ги употребяватъ хората. Ще ги опитаме, и ако има добъръ резултатъ, тогава ще ги дадемъ на хората. Слѣдователно, щомъ нѣма за насъ резултатъ защо ще ги даваме на другитѣ хора? Ще ги опитаме, да добиемъ тази вѣра, че туй, което азъ говоря е право. Ако не е право, ще ги измѣнимъ. Затуй казвамъ, да седятъ въ школата. Ще ги научите много, хубаво. Всяки могатъ да пѣте. Сега софистици минаватъ

ватъ за пѣвци, първи пѣвци Туй не е за похвала
Значи, има у васъ нѣщо хубаво заложено. А тия
упражнения ще ги изпѣвате семпло, правилно, съ
концентриране на ума.

Тази вечеръ има трима приятели отъ ученицитѣ,
които ще тѣпѣятъ „Духътъ Божии“. И нѣма да се
безпокоите, не бойте се вие, нѣма нищо Ние ще
започнемъ съ погрѣшкитѣ, и ще свършимъ съ хар-
монията.

Сега, ще заучимъ тази вечеръ. „Богъ е Любовь“.
Има нѣкои отъ младитѣ ученици, които ще ни услу-
жатъ да изпѣятъ. „Богъ е Любвець“:

Богъ е Любовь (5 пъти)

Любовъ, Любовъ

Вѣчна, безгранична,

Пълна съ животъ

Животъ на Благия Божии Духъ.

Духъ на благостта,

Духъ на святостта,

Духъ на пълень Миръ и Радость,

За всѣка душа, за всѣка душа!

Туй е само първата частъ на упражнението. Ще
взимате вѣрно Готови ли сж тия, които знаятъ упраж-
нението? Ще започнете първото съвсѣмъ тихо, по-
чезе упражнението е картинно. (Учительтъ свири, и

нѣкои пѣятъ). Сега, да го ирпѣемъ пакъ, много тихо, а другитѣ внимавайте. Допуснете сега, че мисълта е съсредоточена. Да не сте разсѣяни. Като пѣете постоянно, силата е въ прѣживяването. Сега, азъ самъ ще пѣя (Учителътъ пѣе самъ). Нѣкой ще каже: „Отъ мене може да пѣятъ по-хубаво“. Не, въ окултната музика ние искаме да пѣемъ не както пѣятъ хората, а както ангелитѣ пѣятъ. Ние искаме да пѣемъ както ангелитѣ пѣятъ. По този начинъ ще се оправятъ гърлата ви. Концентрирайте ума си. Душата ви трѣбва да дойде да живѣе единъ день въ вашето гърло, и тогава отлични пѣвци ще бъдете. Вие сега имате идеята, че има само извѣстни хора въ свѣта, които сж родени да бждатъ пѣвци. Не е тъй. Тѣ сж пѣвци защото тѣ отъ миналото сж научили този законъ: тѣхната душа живѣе въ гърлото имъ. Като научите това изкуство, и вие ще бъдете пѣвци. Вие мислите, че то е благодать, специална благодать. За онзи, който се е научилъ да разсѣждавя, специална благодать е, а за онзи, който не се е подчинилъ на закона, не е специална благодать. Слѣдователно, ние учимъ единъ великъ законъ, който не може да бжде другъ. Всинца може да бъдете добри пѣвци. И който пѣе, знае, че душата му е въ гърлото. Тогава, и като говоримъ, ако нашата душа би живѣла въ нашия

ларинксъ, колко хубави думи биха излизали! Но по-неже душата не живѣе въ ума ни, затсва неможемъ да кажемъ нищо идейно. Главното е, че ние чрѣзъ музиката може да привлечемъ ангелитѣ, тѣ ще се заинтересуватъ заради насъ ще имъ кажете: „Ние изучаваме вашата музика, искаме да пѣемъ като васъ“. Тѣ ще кажатъ: „Многъ добръ. Ние ще ви дадемъ нашето присѣствие и сѣдѣйствиe“. И ще пѣемъ като тѣхъ. Това нѣма да стане изведнѣжъ. Ще започнете съ смирение, ще слушате какъ тѣ пѣятъ. Нѣкой пѣтъ ще чуемъ много хубави нѣща. Азъ съмъ чулъ много сестри казватъ: „Чухъ нѣщо много хубаво“, но, като го изразишъ навънка, изгубва се. То е едно окултно пѣние. Ако пѣемъ така, каква благодать, каква хармония ще излѣзе отъ насъ, ще се излива като една струя, като единъ изворъ.

Я сега изпѣйте всички заедно пѣсенята „Богъ е Любовь“ (пѣхма я). Послѣ, ще гледате да си прѣблишете тия упражнения. Тѣ сж за васъ напразени. Тѣ не сж за пѣвци отвънка. Направете опитъ, провѣрете да видите какъвъ е законътъ. Ще си служите съ едно упражнение, съ второ. трето. четвърто . . . Едно ще употребите, не може да ви въздействува, второ, трето, четвърто, пето, шесто, ще ги изкарате всичките, и ще видите въ дадения случай кое отъ тия

упражнения ще ви улегне, и ще може да ви помогне. Но когато пъте ще започнете тихо. (Учителят пее и свири „Богъ е Любовь“ съвсѣмъ тихо.) Какво похубаво отъ това, „Духъ на пътенъ миръ и радостъ за всѣко душа за всѣка душа?“ Този миръ, тази радостъ, която търсите за васъ, това е. Тръбва да схванете това, нѣма никакво изключение. Вие сте скърбенъ, тъженъ, въ недоумение сте, умътъ ви не работи, този Духъ, благиятъ Духъ, Духътъ на тази висша Божия интелигентностъ за васъ е Той. За васъ е тази радостъ. Схванете ли това, умътъ ви ще проработи, сърцето ви ще проработи, и вие сте хармонизиранъ. Вие ще може да говорите съ ангелитъ, ще ги разбирате, ще бъдете радостни, като тѣхъ, всѣкога ще бъдете радостни, тѣ не знаятъ какво е скръбъ. И когато нѣкой ангелъ иска да знае какво е скръбъ, гѣ го пращатъ между хората. И като се върнатъ горѣ, казватъ: „Елате, въ замѣна на това ние ще ви въздадемъ, да разбирате какво нѣщо е радостъ.“

Това е първата частъ на упражнението, а втората частъ е по-мъчна. (Учителятъ пее и свири).

Ний ще ходимъ въ голямата на свѣтлината, на свѣтлината, на свѣтлината.

Въ която царува Божията Любовь,
Божията Любовь (3)

Ще пѣте съ чувство. Въ този пѣть ще ходишь, другъ пѣть нѣма. Въ тоя пѣть на свѣтлината, въ която Божията Любовь цзрува. То е Велико нѣщо! И въ тия прѣкъсвания на пѣнието е изпълнението. (Учителътъ пѣе тихо и съ прѣкъсвания) Като научите I та часть, ще вземете втората. Послѣ, понеже въ упражнението, между двѣтъ части има едно малко разграничение, то втората часть ще бжде общиятъ хоръ. Въ всинца ви трѣбва да има единодушие, за да може да пѣте тъй. Щомъ се каже „Богъ е Любовь“, щомъ е тъй, тогава всички ще пѣягъ: „Нии ще ходишь въ тоя пѣть на свѣтлината“ И тогава, като научишь туй упражнение хубаво, ще го изпѣсшь на единъ гласъ въ едно общо събрание, да видите има ли сила. Ще дадемъ единъ концертъ, и ще изпѣземъ всинца, не само специалниятъ хоръ. Тѣй както сме ученици, всички заедно, и азъ ще изпѣза и ще свира всрѣдъ васъ (Смѣхъ) Слушайте, когато дойде да проверимъ единъ законъ, насъ не ни е срамъ. Да не мислятъ, че азъ искамъ да си играя съ цигулката. Ние отъ музика разбираме, но не искаме да се занимаваме. Ние я разбираме тѣй, както тѣ още не я знаятъ както е музика? Не искаме да ви разубѣдимъ, това което иматъ то е хубаво, азъ ги похвалявамъ, тѣ отлично разбиратъ музиката, и не трѣбва

да си мислятъ, че не знаятъ, знаятъ, и хубаво знаятъ, но отъ тамъ нататкъ не знаятъ. Туй е всичкото. И казвамъ. тамъ, дѣто вие спирате, ние отъ тамъ започваме. Има още нѣщо. Единъ день, ако тѣй, както на васъ прѣподавамъ, прѣподавамъ и на тѣзи музиканти, тѣ биха ви изпрѣварили. Тази музика, тя не може да се излага прѣдъ свѣта. Ти ще излѣзешъ, може да пѣешъ тази музика на площада, но 15 пари нѣма да вземешъ. Вземешъ ли веднѣжъ, свърши се въпросътъ. И които те чуе, като се върне, ще каже: „Този човѣкъ пѣе на площада, тои има нѣщо идеино“. Ти ще пѣешъ като за себе си; ще се спрешъ на площада, ще пѣешъ, и слѣдъ туй ще тръгнешъ като че нищо не се е случило. Вие ще кажете изведнѣжъ: „Какво ще каже обществото?“ Тѣ седятъ по бирариитѣ, и дигатъ чашитѣ, нищо не казватъ, нищо не мислятъ за обществото. нито какво ще кажете вие, а ние, като изпѣемъ една пѣсень окуптна — какво ще каже обществото? Какво ще кажемъ ние, обществото, това сме ние. Ще кажешъ: „Моля, приятелю, искамъ да си опитамъ гласа. По-неже тази страна е свободна, мога свободно да пѣя“. Единъ виденъ пѣвецъ безъ пари пѣе, и никакъвъ стражаринъ не ще те закачи. Хубава пѣсень ще си запѣешъ, ще те слушатъ. Ама туй ще стане! Ще

кажемъ на едного отъ васъ: „Иди на площада, изпѣй една пѣсень“. Това ще бжде. Ама че то спада къмъ задачитѣ. Нѣма да ви изложи васъ на присмѣхъ. Ние ще изнесемъ една наука, да видимъ какъ работи Божиятъ законъ. Нѣма да правимъ глупави работи, нѣма да ви изложимъ. Когато ще ви изтъква, азъ ще ви кажа: „Вие ще пѣте, и всички ще ви се смѣятъ“. А като ви пращамъ, ще ви кажа: „Освѣнъ, че нѣма да ви се смѣятъ, но ще искатъ още веднъжъ да ви чуятъ“. Тъй е.

Сега да изпѣемъ „Сила жива“. (Учителътъ свири, ние пѣемъ). Отъ тия нѣща не се плашете. Азъ като кажа — на площада — ще кажете: „Щомъ дойде до тукъ, ще действуваме само по закона на Любовъта“. Всички не сж опрѣдѣлени, да ви не смущава това, че може да попаднете. Всичкитѣ нѣща, които ние ги вършимъ, ние ги вършимъ по единъ великъ законъ на Божествената Мѣдростъ, нищо глупаво нѣма да направимъ, туй да го знаете.

„Сила жива“ и Скржбыта си ти кажи! тия двѣ упражненія вървятъ заедно, понеже едната е отговоръ на другата.

Да изпѣемъ упражнението „Сладко медено“. (Учителътъ свири, ние пѣемъ).

Сега едно правило, щомъ пѣте, всѣкога ще си

турите мисълта: ще изпълня това упражнение по всичките правила. Мога да го изпълня добръ. Туриш ли си тази мисъл, ще го изпълниш. Тъй ще работите. Но ще се стремите да взимате тоновете ясни. Запримър, при „сърцето си отвори“, ако беше развитъ вашия слухъ, вие щѣхте да слушате такива едни трептения. То е пулсътъ на сърцето. Сърцето пулсира въ ритъмъ. На нѣкои хора, пулсътъ бие по-тихо! На нѣкои по-силно. На нѣкои сърцето бие по-силно. Има два удара, и между тѣхъ единъ промеждутъкъ. Та всѣкога, каквото говоримъ, каквото вършимъ трѣбва да съвпада съ ритма, съ силитѣ на нашето сърце. Много отъ сегашнитѣ песни сж написани въ разрѣзъ съ пулса на сърцето, и вслѣдствие на туй ние не ги обичаме. При нѣкои пѣсни, пулсътъ се усилва, и затова трѣбва да уотрѣбимъ нѣкоя миньорна гача, а нѣкъдѣ, където пулсътъ е слабъ, трѣбза да се усили. (Учителъть свири съзѣмъ тихо, съ постепенно замиране на звуковете). И ако така ви свири $1\frac{1}{2}$ ч., вие ще почнете да се унасяте, и ще заспите всички. Това сж еднообразнитѣ движения. И сънътъ не е нищо друго, освѣнъ, когато движенията у насъ станатъ еднообразни, тогава клеткитѣ въ мозъка почватъ да си разглюбаватъ крачката, и ние заспиваме. Щомъ си починатъ, пулсътъ става разеообразенъ, ние се събуждаме, и

се освѣждаваме. И всичкитѣ бдлести идватъ отъ пониженіето на темпа. Тѣзи извѣстни темпераменти, ако вие сте трескавъ и ви изсвиря едно парче, вашата треска ще изчезне отъ тази музика. Ими извѣстни парчета, които, ако ви ги свиря, вие ще се разболѣте, т. е. тѣ ще ви дадатъ едно внушение, и ще се разболѣте. Та, повишеніето темпа на ума и на сърцето всѣкога трѣбва да седи надъ общия уровень, и тогава болеста не може да ви закачи. И въ всички фнѣзи, които не разбирагъ този законъ, идва едно смущение; слѣдъ всѣко смущение идва болестъ. Когато двама души се скарать, идва простуда или нѣкаква рана, или инфекция. Когато организъмътъ е силенъ; никаква инфекция, никаква болестъ не може да има. За туй въ къщи накарайте болния да пѣе. И той ще се излѣкува „Сладко медено“ го накарайте да пѣе, послѣ другитѣ упражнения така може да се излѣкува. По нѣкой път, ако не може да пѣе, вие му попѣйте. Нѣкои хора може да се лѣкуватъ съ музика, но не всички болести. Има и друга крайностъ. Ще кажатъ нѣкои: имамъ операция, нека ми попѣятъ. Не, за операцията не може. Само тамъ дѣто е възможно.

Я изпѣйте сега „Богъ е Любовь“. Не се смущавайте. Едно отъ правилата на окултната музика:

когато направите една погрѣшка, не се смущавайте. Турете си мисълта въ ума ще я поправите. Азъ съмъ слушалъ тука и въ Америка виртуози, казватъ, че свирятъ правилно. Не свирятъ правилно. Колко пъти взиматъ криви тонове! И колко отъ тия най-знаменити, които свирятъ на цигулка, свирятъ погрѣшно? Тѣ правятъ погрѣшки, камо ли вие нѣма да правите? Ще кажатъ нѣкои, и най-големитѣ капацитети правятъ погрѣшки изяждатъ отъ такта $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{16}$. И когато единъ таквъъ свири, казватъ: „Много правилно свири на цигулка!“ Не Азъ зная, слушалъ съмъ най-знаменити цигулари, по-добъръ цигуларь отъ Паганини не е имало Единственъ той е свирилъ много хубаво. Слѣдъ него другитѣ цигулари, които свирятъ правятъ погрѣшки. Като взиматъ легато, колко погрѣшки правятъ! За да избѣгнатъ своитѣ погрѣшки, правятъ легато. Легато да вземешъ, искусство иска. Като свиришъ съ цигулка, а нѣкой пѣе, да не може да се различи ти ли свиришъ или той пѣе. То е искусство! Да можешъ да вложишъ душата си въ цигулката, тогава можешъ да свиришъ. Не вложишъ ли душата си въ цигулката ще правишъ погрѣшки. Прѣстъ е, изплъзва се, послѣ, позицията не е върна. Та, не се обезсърдчавайте. Най-виднитѣ цигулари, въ едно парче, поне на 10 мѣста не взиматъ върно, правятъ

погрѣшки. Понеже вашитѣ погрѣшки сж по-голъ-
мички, и вие не се обезсърдчавайте. Тѣй седи са-
матъ истина Направимъ една погрѣшка, ще кажемъ
въ ума си: щѣ я поправимъ. Направимъ втора: ще
я поправимъ. Ще я поправимъ, ще я поправимъ,
докато най-послѣ се научимъ да пѣемъ. Тѣй е.

Сега, онѣзи приятели, които имаха добрината да
пѣятъ. „Духътъ Божий“, ще пѣятъ ли? (пѣха)

Високитѣ прѣжсвания въ окултната музика по-
казватъ височина. (Учителътъ пѣе съ прѣжсвания
„Махаръ бену аба“) Като чуятъ духоветѣ тия думи
на стария езикъ, тѣ ви разбиратъ; на новия езикъ
тѣ не разбиратъ. Единъ свещенъ езикъ е това. Като
чуятъ тия думи, тѣ идватъ. И мотивътъ е тѣхенъ.
Източень мотивъ е, въ него умътъ и сърцето взи-
матъ участие. Една свещена пѣсенъ, едно свещено
упражнение е то! Една свещена пѣсенъ не може да
извадимъ, но вие може да пѣете едно свещено упра-
жнение. Вие се стѣснявате. Естествено трѣбва да пѣ-
ете. Азъ не съмъ добъръ пѣвецъ, но естествено
пѣя, свободно (Учителътъ пѣе „Духътъ Божий“ много
естествено и свободно). Разговоръ въ пѣене е това,
музикаленъ разговоръ. Ще бждешъ съвършено сво-
боденъ да си изкажешъ душата. Може, може да
пѣете.

Сега ще изберете най-малко 10 души, комисия, които ще разглеждат работитѣ (темитѣ) отъ класа, и ще правятъ резюмета. Да ги опрѣдѣлимъ още сега, 10 братя и 10 сестри. Казано, и свършено! Избраха се 10 братя и 10 сестри-

Т м

ОКУЛТНА МЕДИЦИНА

13 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
24.XII.1922 г.
Ст. София.

ОКУЛТНА МЕДИЦИНА.

Т. м.

Прочете се резюмето от темитъ: „значението на ржцѣтъ и прѣститѣ“.

Каква е темата за тази вечеръ? Пробуждане на Божественото съзнание въ човѣшката душа. Тогава, да прочетемъ нѣколко

Едно правило: когато пишете, тѣзи листчета ще бждатъ много хубаво написани. Нѣма да пишете на каквито и да е книжки. Нека формата имъ да е хубаво изрѣзана. Ето, вижте, тази книжка като халваджийска книга. Вие сте въ една окултна школа! Може да пишешъ на $\frac{1}{4}$ отъ листа, но трѣбва чистота. Три-четири реда ще напишешъ, но чисто, хубаво. Нѣмамъ нищо противъ малкитѣ листчета, но всичко да има една по-хубава формичка. Това се казва ученикъ! Ще бждете внимателни въ малкитѣ работи. Всѣки ще гледа да пише по-хубаво, да не бърза. Да напише 4 реда, но да ги напише внимателно. Когато пишешъ темата си, нѣкой Бѣлъ братъ те наблюдава, гледа те, пиши внимателно, съ ума си мисли. Четири реда да напишешъ, ти ще се ползувашъ. А ти, гледашъ, криво лѣво, само да изкарашъ нѣщо.

Послѣ, нѣкой отъ васъ като пише, зацапа го, слѣдъ туй го изтрие, казва: „Минава и тъй“. Не минава. Всѣка една книжка трѣбва да бѣде чиста, безъ петно. Може да ги дадете съ петно, но като ученици на окултната школа, това сж правила, ще ги пазите. По възможность хубаво ще пишете, ясно и отчетливо. Може да пишете съ моливъ, съ каквото искате, но по възможность турете най-доброто писане. Нали отъ Любовь ще работимъ? Има много ученици, които остаряватъ прѣждеврѣменно. Прѣждеврѣменното остаряване е отъ това, че ученикътъ бърза да изучава нѣщата. Гледайте добръ да ги изучите да се ползувате отъ тѣхъ, а не да бързате. Защото, всѣко нѣщо, което изучавате трѣбва да го приложите. Вие знаете много работи, а всичкото окултно учение, което ще изучавате, вие трѣбва да го прилагате въ себе си. Сега имайте прѣдъ видъ, че окултнитѣ познания вървятъ по съвсѣмъ другъ пътъ, по съвсѣмъ други закони отъ обикновенитѣ. Не че то се различава, но всѣка една окултна наука, истинска наука, почва отъ най-малкитѣ методи, начини, резултати. Микроскопически резултати ще има Онзи който бърза, не може да има никакви резултати, понеже природата никога не бърза. Когато приготви всички условия, тогава тя бърза съ свѣткавична бързина. Но

при сегашнитѣ условия вие не трѣбва да се учите бързо. Въ вашето съзнание всички прѣдмети трѣбва да минаватъ полека. Всѣко нѣщо, което вие видите въ свѣта, то има съотношение къмъ васъ. Вие си прѣдставяте, че като влѣзете въ небето ще се успокоите. Какъ си прѣдставяте небето за успокояване? Небето е мѣсто на блага. Тамъ ще ви дадатъ блага, и ако вие не знаете да използвате тия блага, какъ ще се ползувате? Да кажемъ тукъ не си пазите паничкитѣ, но, ако въ небето ви дадатъ една чаша, и вие я счупите, знаете ли, че за една счупена чаша вие трѣбва да напуснете небето? Нищо повече! За първата чаша, която счупите, ще напуснете небето. Ще кажете: „Нищо не е, че счупилъ една паница“. Да, на земята, че счупилъ сто паници, нищо не е, но въ небето, да счупишъ една чаша, много означава. И ако вие знаехте послѣдствията отъ счупването въ свѣта! „Да счупимъ това, да хвърлимъ онова“. Ако вие познавахте послѣдствията! Но, ако ви говоря за послѣдствията, ще се роди страхъ, ще се плашите отъ сѣнката си, и тогава нѣма да знаете кждѣ да идете. Първото нѣщо на окултния ученикъ: той трѣбва да бжде внимателенъ. И всѣка дума, която азъ ви кажа, обмислете тази дума, не бързайте, обхванете нейния дълбокъ смисълъ. Нѣкой ви говори нѣкоя обидна дума, ще се спрешъ, ще си

кажешъ въ себе си така: „Като ученикъ, азъ съмъ сега прѣдъ лицето на онѣзи братя, които знаятъ повече отъ менъ. Искамъ да разбера защо той ми говори така обидно. Искамъ да зная отъ кждѣ идатъ причинитѣ, че той ме обижда“. Той ще говори, азъ ще мисля. Той говори, азъ разсждавамъ, и ще се подигна нагорѣ, и слѣдъ като се подигна нагорѣ, този братъ, като ми говори $1\frac{1}{2}$ часъ, ще каже: „Извини ме, братко, азъ направихъ една погрѣшка“. Ако ти тъй не мислишъ, не се подигнешъ нагорѣ, той ще ти каже: „Втори пѣтъ като те срѣщна, ще ти кажа по-горчиви думи“. Трѣбва да се самовладееме. Нѣма да губите своята енергия въ свѣта. Този свѣтъ е само на прѣпъване. Всѣкждѣ ще ни спънатъ, понеже ще ни изпитватъ. Ще се спремъ. Свѣтътъ е само за учение. Ще знаемъ, че ще ни изпитватъ. Вие сте ученикъ. Ще кажете: „Азъ ученикъ на 45 години? Минало ми е врѣмето за ученичество“. Ама въ небето има духове, които сж стари нѣколко милиона години, и учатъ тамъ. Какво ще кажете? Има ученици, които иматъ по 10 милиона лазарника. И знаете ли съ какво усърдие се учатъ? Отлични ученици сж! А вие, на 45 години, мислите, че сте стари. Тѣ се радватъ, тѣ никога не казватъ: „Ние сме на 45 години. Врѣме е, азъ трѣбва да се

уча“. Туй остаряване, което вие чувствувате, то се дължи на съвсѣмъ други причини. Ученичеството е законъ на подмладяване. Ако не станешъ дѣте, нѣма да се учишъ. И Христосъ е казалъ: „Ако не станете като малкитѣ дѣца...“ Малкото дѣте нѣма какво да става, а възрастниятъ трѣбва да стане като малкото дѣте, и да започне да учи; неговиятъ умъ и неговото сърце трѣбва да започнатъ наново. Затуй хората се раждатъ. А ние нѣма да идваме пакъ, да се прѣвъплотяваме отъ ново. То е единъ тежъкъ законъ! Кармически закони! Ще те приспятъ, послѣ ще те пробудятъ наново. То е дълъгъ процесъ! А тъй, въ единъ животъ ти да си събуденъ, съзнание-то ти да е будно. И сега, окултната школа има за цѣль да научи ученика да има будно съзнание. Нѣкои отъ васъ ще опитате смъртта, и като дойде тя, да може да минете отъ този животъ въ другия съ будно съзнание. А сега, тъй се уплашите, викате лѣкари, ще се обърка съзнанието ви. Тѣ ще ви приспятъ, и като минавате отъ този свѣтъ въ другия, нѣма да съзнаете това. Може да усѣщате страдание въ себе си, но онзи, който умира, ще каже: „Азъ заповѣдвамъ на смъртта!“ Може да си туришъ инжекция, като лѣкаря, и спокойно ще чакашъ часа, ще минешъ съзнателно отъ единия свѣтъ въ другия.

И като влѣзнешъ въ другия свѣтъ, ще се усѣгишъ повече свободенъ отколкото въ този свѣтъ. Ако се уплашишъ, ще те приспятъ; ако не се уплашишъ, ще имашъ съзнание, и като дойдешъ отъ другия свѣтъ, ще помнишъ, ще знаешъ отъ где идешъ. Та, първото нѣщо: ученицитѣ, които напрѣдватъ, трѣбва да знаятъ, че съзнанието имъ е будно. И всичкитѣ погрѣшки почиватъ на туй, че нашето съзнание не е будно. Азъ съмъ наблюдавалъ, правилъ съмъ опити, и съмъ видѣлъ, че погрѣшкитѣ идатъ, когато човѣкъ е въ едно спяще състояние. Захласналъ се тои нѣкъдѣ, и тогава ще доиде по улицата нѣкоя кола, ще го прѣгази. Ако съзнанието е будно, ти вървишъ по пътя, мислишъ, съзнавашъ, и ннкаква кола нѣма да те прѣгази. защото виждашъ и отъ задъ и отъ прѣдъ. Сега казвашъ: „Господъ да ме пази“. Ама защо Господъ ти е далъ очитѣ? Послѣ, мнозина отъ васъ иматъ друго мнѣние, казватъ. „Азъ не настивамъ“. Нѣкой стане сутринъ, не се обува, излѣзе босъ — настине. Казва. „Менъ не ме хваща настинка“. Но, като излѣзе, хване го кашлицата, настине. Това показва, че ти не си научилъ закона. Ако твоятъ умъ бѣше на мѣсто, ти нѣмаше да се простудишъ. Твоего съзнание не е на мѣсто. Щомъ се простудишъ, туй показва, че има пропукване на съзнанието. Ка-

къвъ е законътъ? Като станешъ, тури си дебели чорапи, не излизай голъ тури си едно дебело палто, и тогава нѣма да се простудишъ. Ще вѣрвашъ на палтото. Нѣкой казва: „Не ме е страхъ отъ студъ“, но като излѣзе, простуди се. Направете единъ опитъ Вие казвате: „Насъ студъ не ни хваща“. Туй говори вашето честолюбие. Щомъ почнешъ да кашляшъ, ще кажешъ: „Не съмъ си научилъ още урока“. Щомъ ти истинатъ ржцѣтъ и краката — „не съмъ научилъ урока“. Не е срамота. Ще се учишъ! Проектирайте волята си къмъ студения прѣсти, [кажете: „Азъ заповѣдвамъ на моята кръвъ да иде въ прѣститѣ ми, и да ги стопли въ 5 минути отгорѣ!“] Извади си часовника, и вижъ, слѣдъ колко, слѣдъ 10, 15, 20, 30 минути ще се стоплятъ ли. Ще видишъ силата на волята си. Пъкъ, ако кажешъ, и изведнѣжъ се стоплятъ ржцѣтъ ти, ти имашъ воля. Но тази воля трѣбва да бѣде разумна.

Първото нѣщо: ние трѣбва да зачитаме Божиитѣ закони. Туй мъгливото врѣме, вие знаете ли на какво се дължи? Защо има мъгла въ София? Нѣма да се спирамъ дълбоко, но ще ви кажа слѣдующето. Когато електричеството е положително, и горѣ и долу навсѣкждѣ отъ влагата се образува мъгла. И небесното, и земното електричество сж положителни. Туй

електричество се държи по лицето на земята, но понеже и нашият организъм е положителен, често въ мъгливо време хората се простудяват най-много. Цялата атмосфера е пълна съ електричество. Пъкъ електричеството въобще изстудява. То е проводникъ на студа. При туй нашият организъм не е магнетически, за да може да прѣвърне тази влага. И той е положителен, та се започва една борба, и тогава ние се простудяваме. И щомъ излѣзешъ вѣнка, какво трѣбва да направишъ? Умътъ ти трѣбва да бѣде буденъ. Направете опитъ. Излѣзъ отъ къщи, и прѣзъ цялото време умътъ ти да е съсредоточенъ, да обгърне тѣлото ти, и вижъ дали ще се простудишъ. Нѣма да се простудишъ, ще бѣдешъ и положителен и отрицателен. Ще прѣвъръщашъ туй електричество. А може да го прѣвъръщашъ само като присѣдствува съзнанието ти. Сега, за тази кашлица, която имате, всички ще викате лѣкари. Излѣкуваните я сега безъ лѣкари! Една задача съмъ далъ за тази кашлица — безъ лѣкари! И първото правило: дишайте дълбоко! Дълбоко дишайте, и слѣдъ туй прѣдставете си въ ума, че всичката ваша артериална кръвъ върви хармонично по цялото тѣло, и венозната, и тя хармонично се връща. Прѣдставете си въ ума, че всичко върви хармонично, образувате вътрѣшна хармония,

и постепенно ще заблъжжете, че кашлицата ще започне да утихва, утихва. А пъкъ нѣкои отъ васъ, ако не могатъ да си помогнатъ тъй, вземете си малко равнецъ, попейте малко, и ще ви мине кашлицата. Лѣтно врѣме събирайте всинца равнецъ: всѣки въ къщи да си има набранъ равнецъ, бѣлъ и жълтъ, та който не може да се лѣкува съ волята си, да пие тия трѣви. Послѣ да имате отъ синята тинтява. Наберете си, тѣ сж магнетически растения, които помагатъ. Наберете си още мащерка, зелени листа отъ ягоди, и тѣ сж лечебни. Може да ги употребявате. Наберете си и отъ дребната лай-лай-кучка. Ще си имате цѣла аптека стъкленички. И тия листа и цвѣтове, като ги затворите въ шишета съ похлюпалки, турете ги на слънце да се пекатъ, да приематъ още енергия отъ слънцето. Не ги туряйте на влажни мѣста! Като дойде едно такова състояние да кашлите, извадете си малко, сварете си малко сварете си $1\frac{1}{2}$ кафейна чашка цѣръ. Какъ да го пиете? Вземете една глътка въ устата си, и си прѣдставете този равнецъ, че той сега расте, че той е живъ, и този равнецъ поглъща кашлицата ви. Той привлича кашлицата къмъ себе си. Нищо повече! Пъкъ, ако искате да знаете какво нѣщо е привличането, тукъ има химици, нека ви отговорятъ какъ елементитѣ се за-

стѣпватъ. Когато лѣкаритѣ искатъ да извадятъ единъ врѣденъ, ненуженъ елементъ отъ организма, правятъ извѣстни съединения, и така освобождаватъ организма отъ него. Хубаво е да може да упражнявате вашата воля съ кашлицата си, съ гърлото. Споредъ теорията на Куне, чиято теория е стара, взета отъ индуситѣ, той я е прѣработилъ и казва: „Всичкитѣ тия отлагания въ организма, това сѣ сѣщества, у тѣхъ има единъ стремежъ да отиватъ нагорѣ, тѣ искатъ да обсебятъ главата. Куне казва, че лѣкува, загова иска да привлѣче тия същества къмъ стомаха, и послѣ чрѣзъ жлѣзитѣ, чрѣзъ изпотяване да ги изхвърли навънка, и така да се освободи организма отъ нечистотиитѣ. Нѣкой отъ васъ тукъ ще почне да кашли. Имайте само вѣра! Тресе ви, или сте се простудили, единъ начинъ` за лѣкуване — само вѣра. Едно правило: ще извадите първата чаша, ще я изпиете. Може чай да пиете, може гореща вода — 1, 2, 3, 4, 5, 6 чаши, докато у васъ се образува една реакция на изпотяване. Хубаво снемете си ризата, изтъркайте се. Седнете пакъ наново, една чаша, двѣ чаши . . . вземете и малко дървено масло, намажете си краката и рѣцѣтѣ, и си легнете. Опитайте този начинъ, нѣма да ви боли главата. Вие сега казвате „Менъ отъ настинка не ме е страхъ“. Но тази настинка ми-

не въ по-остра форма, и вие се уплашите, търсите лѣкаръ. Друго правило: щомъ се простудишъ, първата мѣрка е да вземешъ нѣщо очистително, да се очистятъ стомахъ и червата ви отъ всички ненужни вещества. Всичко туй трѣбва да се изчисти навѣнка. Единъ два дена въ-държание отъ ядене, 3—4 чаши гореща вода, двѣ чаши спаначенъ сокъ съ солчица, двѣ паници супа направена отъ картошки съ малко солчица. По малко ще сърбате, нѣма да прѣядете, и всичко ще миѣ много лесно. Защото тия кризи ще доидатъ. Болестите сж нужни, въ тѣхъ има извѣстна криза. Необходимо е даже и най-здравитѣ хора да боледуватъ. Боледуването, то е тониране. Болеститѣ, това сж музикални тонирания. Когато Господъ иска да направи хората по-чувствителни, по-меки, тѣ трѣбва да боледуватъ. Най-великитѣ хора сж боледували. Толстой нѣколко пѣти е боледувалъ, и слѣдъ всѣко боледуване е ималъ най-хубаво просвѣтление, въ него сж идвали нови мисли. Когато боледувате, не мислете, че е нещастие. Това не е нещастие, вие се тонирате. За да може да върви болестъта естествено, всички трѣбва за да вземете тѣзи мѣрки—очистително и топла вода, да може да не изгубите въ тази болесъ своето равновѣсие, да може болестъта да принесе своитѣ полезни послѣдствия прѣзъ цѣлия ви

животъ Ние лѣкарства не употрѣбяваме Не казвайте че ние не искаме лѣкари въ дома си, но ние искаме само умни лѣкари. Нищо повече! Не че не искаме лѣкари, но лѣкарь, който е роденъ такъвъ, лѣкарь, притенъ отгорѣ Ние не искаме лѣкари занаятчи, платени лѣкари И всѣки отъ насъ трѣбва да бѣде лѣкарь на себе си, а нѣкои пътъ, дѣто не помогне, може да прибѣгнешъ до лѣкарь, но пратенъ отгорѣ

Сега, имайте прѣдъ видъ, азъ ви говоря за музиката, не искамъ да паднете въ една крайностъ. У човѣка, въ сегашното му състояние има приблизително повече отъ 100 способности, но 40 способности има констатирани у него Музиката е $\frac{1}{4}$ отъ него, т. е една отъ 40 тѣ способности у човѣка Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да развие въ себе си своитѣ способности Отъ тия способности зависи здравословността на човѣка Сега, въ нѣкои отъ васъ, отъ тия способности разсъдѣкътъ е развитъ, а музиката е слабо застъпена, у нѣкои паметта е силно развита, а на блюдателността е слаба, у нѣкои милосърдието е слабо застъпено, у нѣкои Божествената Любовь е слаба, вѣрата, у нѣкои съвѣстта е слаба, застъпена. Окултниятъ ученикъ трѣбва да развива правилно всичкитѣ си способности, и тѣ да дѣйствуватъ въ своето нормално състояние. Слѣдъ като развие той

всичките тия способности, ще влѣзе въ Божествения свѣтъ. Всички тия Божествени сили ще могат да ви гозорятъ. Ще влѣзете въ свѣта на духовете по музика. Тѣ ще почнатъ да ви говорятъ по музика нѣщо, но ако вие нѣмате туй чувство да ги разбирате, какво ще разберете? Да кажемъ, влѣзете въ свѣта на разума, ако у васъ не е рѣззита тази способностъ, тия духове тамъ нѣма да обърнатъ внимание на васъ. Сега да не паднете въ крайностъ, да кажете: Само музика ни трѣбва!“ Не, подъ думата „музика“ азъ разбирамъ, че всичките способности трѣбва да взематъ правилно направление. Музиката трѣбва да бѣже идейна. Човѣкъ трѣбва да мисли, когато пѣе. Ако вие пѣете безъ мисль, то не е пѣние. Окултно пѣние азъ разбирамъ: ще мислишъ, и ще пѣешъ. И то е единъ начинъ, окултенъ начинъ да прѣкараме своите чувства, защото у човѣка има чувства, страсти, желанія. Ако не знаемъ да ги прокараме чрѣзъ музиката, ще взематъ направление къмъ центъра на земята. Какъвто и да бѣдешъ, туй движение нѣкой пѣтъ е нагорѣ, нѣкой пѣтъ е надолу. Ако не разбирашъ този законъ, у тебе ще се родятъ най-лошите неразположения, като, че те пекатъ на скара. И ти ще търсишъ нѣкой да се скарашъ. Ако разбирашъ музиката, ще прѣкарашъ тия чувства

прѣзь ума си, ще добиешъ едно приятно разположение, и сили ще добиешъ, и работитѣ ти отвѣнка ще трѣгнатъ. Та, казвамъ, музиката въ окултната наука се употрѣбѣва като единъ методъ за проектиране на нашитѣ мисли, чувства и страсти отъ низшия свѣтъ мѣкъ висшия, за да дадемъ храна на причинното тѣло да се развие. Ние чрѣзь музиката приготвляваме храна. Тази е причината, че всички религии почватъ съ едно тананикане. На изтокъ така започватъ, тихо-хѣмъ-хѣмъ. Като пѣе така, той прѣкарва тази енергия нагорѣ прѣзь мозъка, послѣ я проскитирва въ своитѣ чувства. Най-първо, погледнешъ този човѣкъ, цѣлиятъ е блѣденъ, послѣ ще видишъ че отъ музиката неговото лице оживѣва, не се минава $1/2$ часъ отъ лицето му излиза голѣма свѣтлина. Той разбира закона- Пѣкъ гледашъ нѣкои другъ пѣе, свири, неговитѣ рѣцѣ трегерятъ, той гледа отъ нѣкъдѣ да капне нѣкой левъ То не с пѣние. Тия упражнения вие ще ги пѣете окултно. Ще седнете 5—10 минути тихо, ще си изберете нѣкои отъ тѣхъ. Най-първо ще ги пѣете тихо, на единъ гласъ, но много вѣрно. Тѣй че, като ги пѣете на себе си, васъ да ви стане приятно. Туй е пѣние. На всичкитѣ ученици налагамъ едно правило: ще пѣете по закона на любовта. Седнете, тихо, на себе си ще пѣешъ,

никой да не те смущава. Какъ? Тъй ще си пѣя самичкѣ. Излѣзте нѣкой день прѣзъ седмицата нѣкъдѣ, всѣ ще намѣрите 5—10 минути да изпѣете едно упражнение. Ако първиятъ опитъ не излѣзе сполучливъ, вториятъ, третиятъ, четвъртиятъ, петиятъ, шестиятъ и т. н. Това е единъ отъ методитѣ единъ отъ силнитѣ методи. И слѣдъ него, ние ще пристѣпимъ къмъ втори единъ методъ. Ние пристѣпихме къмъ единъ методъ — яденето, взехме екскурзиитѣ, тѣ сж другъ методъ, а сега вземаме музиката, тя спада къмъ умствения свѣтъ. То е единъ прѣходень периодъ отъ чувствата къмъ ума. Музиката спада къмъ изящнитѣ изкуства. Минаваме отъ едно състояние въ друго. Слѣдователно, ще произведемъ въ себе си едно мисловно настроение — мислене, мислене. И ще се стараемъ въ ума си да схванемъ, че всичко въ свѣта е разумно. Нѣкои сж чували ангелитѣ да пѣятъ. Единъ ангелъ, едно такова същество, съ такава интелигентность, сато почне да пѣе, въ неговото пѣние име дълбокъ смисълъ. Днесъ ние не може да го чуемъ, но единъ день като се развиятъ у насъ тия чувства, ако чуемъ едно такова ангелско пѣние, ще кажемъ: „Такъвъ единъ концертъ чухъ!“ Сто години човѣкъ да живѣе, и да слуша какъ единъ ангелъ пѣе, нѣма да се счита нещастень, че живо-

тътъ му отишълъ напразно, но ще каже: „Азъ се чувствувамъ щастливъ, че живѣхъ 100 години, и до-чакахъ да чуя такъвъ великъ музикантъ!“ То е велико нѣщо! Запримѣрь, да чуешъ да пѣе въ небето такъвъ единъ артистъ, да го видишъ като излѣзе да пѣе, въ неговитѣ очи, въ неговото лице не само ще се чете тази музика, но той ще прѣдаде единъ смисълъ на знание за всичката хармония въ природата. И всичко туй ще оживѣе, ще забравишъ всичкитѣ тревоги на свѣта, и въ душата ти ще се всели миръ и радостъ. Слѣдователно, небето е мѣсто на музика, каквато човѣкъ никога не е почувствувалъ. Въ ангелския свѣтъ като идешъ, тамъ всички пѣятъ. Сутринъ, като станатъ, знаешъ ли какъ започватъ въ ангелския свѣтъ? И ангелитѣ, и тѣ нѣкой пѣтъ спятъ, само че тѣхниятъ сънъ не е като нашия. Но, като се събудягъ, всички се изправягъ по особенъ начинъ, и запѣватъ. Всички изведнѣжъ започватъ тихо. Азъ съмъ гледалъ тия сѣщества: започватъ една мелодия, постепенно тя се усилюва, усилюва, и така, като дойдатъ на върха, тукъ на земята изгрѣва слънцето, и тѣ почнагъ своята пѣсень. Да кажемъ, че ти си въ най-долѣмата скръбъ на свѣта, отцѣло ти се да живѣешъ, но като чуешъ единъ милионъ ангели да пѣятъ ти ще забравишъ всичко, ще кажешъ: „Има

смисъл да се живѣе“. И ти ще подемешъ. То е искусство! Първото нѣщо: всички пѣятъ, пѣятъ И какъ може да прѣведемъ тѣхната окултна музика? Трѣбва да чакаме още хиляди години, докато единъ день ще дойде тѣхното изкуство. Трѣбва да пратимъ ученици да се учатъ, и да се върнатъ на земята. Трѣбва да търсимъ специални начини, за да се прѣведе тази музика. Има начини, по които може да прѣведемъ музиката. И дѣйствително, тя ще помогне за подигането и облагородяването на съврѣмненното човѣчество. Сутринъ, като чувствувате неприятно разположение, пѣйте. Ангелскиятъ свѣтъ не е тъй далечъ отъ земята. Има сутрини, когато небето е тъй лазурно, има единъ цвѣтъ съ една мека астрална свѣтлина, която прониква, каточе нѣщо вълшебно се носи върху слънцето. Това сж ония тънки отзвучи отъ тѣхъ, които се прѣдаватъ. И нѣкой пѣтъ нашата душа схваща туй каточе иде нѣщо велико, прониква нѣщо хубаво, нѣщо Божествено, и въ нашата душа се заражда нѣщо свѣтло, едно желание да пѣемъ. Туй става въ мѣсець май, Тогава нѣкакъ има прѣкрѣстосване, поиеже прѣзъ мѣсець май земята минава прѣзъ орбитата. Има единъ възелъ, прѣзъ който земята минава. Тогава сме най-близко до ангелския свѣтъ. Всички цвѣтенца почвстъ да оживѣватъ. Затуй въ този мѣ-

сецъ всички чувствуватъ нѣщо външебно. А като мине този мѣсецъ, ние се отдалечаваме. Сега сме много далече, а слѣдъ нѣколко мѣсеца пакъ ще бъдемъ близо. Първото нѣщо: ние ще схванемъ музиката, като нѣщо идейно, възвишено, дѣто не само нашиятъ умъ, а и цѣлата ни душа трѣбва да вземе участие. За се качимъ нѣкъдѣ, и да пѣемъ тѣй, както ангелитѣ пѣятъ. Това ще бѣде за въ бѣдеще. И, като чуete някой пѣвецъ, не казвайте, че е свѣтски. Нѣкой пѣтъ свѣтскитѣ пѣвци пѣятъ много хубаво, тѣ туй изкуство учатъ, у тѣхъ има единъ стремежъ, и може да се каже, тѣ повече цѣнятъ музиката. Идете на единъ концертъ, ще видите съ какво благоговение сяда публиката, какво затишие има! Тѣ тамъ седатъ много по-благоговѣино, отколкото вие тукъ. И когато нѣкои артисти свири на пиано, такова затишие има, всички го слѣдятъ, каква идея иска да изрази, всѣки иска да разбере. Азъ бихъ желалъ окултнитѣ ученици да взематъ единъ примѣръ; то е съсредоточение на мисълта, слѣдятъ го, каква е идеята. А ние, нашитѣ пѣсни се отличаватъ. Запримѣръ: „Богъ е Любовь“ — пѣемъ, ама не мислимъ въ туй. И тѣзи думи „Богъ е Любовь“, може да се разработятъ. Азъ ако имамъ врѣме, може да я разработя, и ще ви дамъ едно разработено упражнение. Трѣбва да

търся специално време, да направя една специална разработка на песента. „Богъ е Любовь“ не е още пѣсень, но едно разширено окултно упражнение. На туй упражнение ще дамъ едно разширение, да видите какво нѣщо е едно разширено окултно упражнение. Туй не ви обѣщавамъ, не зная скоро ли ще бѣде, но мисля да го направя, да видите какво ще бѣде. Ще имате прѣдъ видъ, че ние взимаме музиката като едно сръдство да прѣкараме тия течения прѣзъ ума си, да ползуваме нашия разумъ – висшето, Божественото у насъ да създаде най възвишеното. Умътъ ни да има храна. А музиката може да даде тази храна, другояче, тия чувства ще увѣхнатъ безъ да се използватъ, и у васъ ще се зародятъ отрицателни желиния. И заради туй, заради благото на вашата душа, заради благото на тия цѣвтове, които трѣбва да цѣвнатъ, ние ще се учимъ да употрѣбяваме туй изкуство. И може да го употрѣбимъ.

Сега, нека изпѣмъ „Духътъ Божи“. Азъ ви казвамъ, ако биха ми дали 2000 лв. за единъ концертъ, не бихъ излѣзалъ да свиря. Разбирате ли туй? Не бихъ имъ свирилъ. Тази музика е за мене. Азъ правя едно изключение. Понеже се занимавамъ съ едно Божествено изкуство, искамъ да ви дамъ примѣръ, че уважавамъ мйзиката; заради самата музика

го правя това. (Всички пѣемъ „Духътъ Божий“). Да изпѣемъ сега „Мусала!“ Гласътъ ви малко спада, но зависи отъ влагата. Сега да изпѣемъ „Сила жива“, „Скрѣбътъ си ти кажи“. Да изпѣемъ „Богъ е Любовь“. Азъ бихъ прѣпоръчалъ на всички сестри и братя, които иматъ пияна, на пияното свирете тѣзи упражнения. Само на единъ гласъ ще ги учите, но върно да сж. Сега, като пѣете, има едно малко отклонение, губите $1/16$ отъ тона. (Изпѣхме нѣколко пѣти do, mi, sol, do; do, sol mi, do) Всѣка една пѣсень трѣбва да се схване правилно. Да кажемъ, има да вземете нѣколко окултни тона, нали? Между единъ обикновенъ тонъ, единъ окултенъ тонъ има една малка разлика. Въ окултния тонъ има едно трептение, забѣлѣзва се една вътрѣшна мекота, мисльта взима участие, а щомъ мисльта вземе участие въ тона има едно меко трептение. Да кажемъ, захласнешъ се нѣкъждѣ пѣешъ „do“ — съвсѣмъ гърлено, а сега, като мислишъ, пѣещъ „do“ — ясно. Колкото повече мислишъ, по-ясно излиза; щомъ не мислишъ, не излиза. Трѣбва да бждете всинца господари на своя ларинксъ. Вие ще почнете да желаете доброто на вашето гърло. Всѣка сутринъ всички правѣте молитва на вашето гърло, да се повърне гласа ви. Че въ тази музика, като говоримъ, рѣчьта ни да бжде тиха, мека,

приятна. Тихо и спокойно вземете 3 — 4 тона, но всъкога имайте желание да ги вземете върно. Сега, да допуснемъ въ тона „do“ има едно прѣходно състояние, нали? Нека музикантитѣ кажатъ. Въ църквата, запримѣръ, има нѣкои извивки „do...o...o“. Каква друга дума може да турите? Искате, да кажемъ, да направите една завивка, запримѣръ да турите думата „истина“. На кой слогъ ще турите тази завивка? Искате да дадете , тежестъ на думата истина. Може да кажете: Истина, и истинѣ, или може да има едно срѣдно ударение, нито въ края, нито въ началото. Да вземемъ думата „благодѣ“. Всѣки единъ отъ васъ изберете си по една дума. Ще си изберете една възлюблена дума, която вие обичате, и ще си направите едно музикално упражнение. Вземете два слога, и въ музикално отношение, на музикаленъ езикъ кажете я на себе си. Нали нѣкой пжтъ искате да кажете нѣкому, че ви обича. Изпѣйте тази дума, напимѣръ, „бла-гостѣ“ на себе си, да изразите че нѣкой ви обича. Изпѣйте тази ваша възлюблена дума, че той да я разбере. и като я разбере, той ще усѣти една радостъ. Най-първо вие си я кажете на себе си. Какъ? Може ли? Разбира се, може. Само на себе си! Въ тебе другъ живѣе, и те слуша. Тукъ (горѣ на главата) живѣе

единъ, въ гърлото живѣе другъ, въ гърдитъ трети, подъ лъжичката, въ стомаха и т. н. Но този (подъ лъжичката) той е мълчаливъ, живѣе тихо, и той ще ти каже: „Тонътъ не е върненъ, малко изправи“. И послѣ, пакъ слуша, ще каже: „Слушай, не, не, още, още изправи“. Ти ще внимавашъ. Не е човѣкъ самъ. Не мислете, че вие сте сами. Най-голѣмото заблуждение е да мислите, че сте сами. Никога човѣкъ не е самъ. Най-малко трима има. Единъ горѣ (при темето), другъ въ центъра между очитѣ, и трети — въ цѣлото тѣло. Тѣ отстрани сж само слушатели, ние на тѣхъ пѣемъ, а тѣ ще удобрятъ или не. Тѣ взиматъ участие въ нашата мисль. Ще кажатъ върно ли е или не. И едното и другото казватъ. Ще кажатъ: „Твоята мисль не е права, понеже тя не изразява една съществена идея. Послѣ, не е чиста тази мисль, не е идейна. Другиятъ казва, че ти не си произнесгълъ думата хубаво, меко. И ти почнешъ да си мислишъ какво нѣщо е мекота. Ти ще ги слушашъ, тѣ ще те учатъ. Запримѣрь, нѣкой пжтъ ти искашъ да говоришъ, да ораторствувашъ, и тѣ ще ти продиктуватъ едно стихотворение, и казватъ: „Заучи това стихотворение“, и ти го заучишъ. „Я ни го декларирай!“ И ти почнешъ, тѣ казватъ: „Не е тъй! Чакай, не е тъй, сега ще намѣришъ единъ учитель

отъ вѣнка да ти каже какъ“. А ти казвашъ: „Азъ съмъ възрастенъ, срамота е да ида при учителъ“. „Не, ти ще намѣришъ учителъ, и ще слушашъ“. Азъ ведежъ слушахъ единъ американски учителъ по ораторство, нарича се Силвъръ Нейлъ — сребърната игла, критикъ ужасенъ. Той критикувалъ ученици, които сж свършили университетско образование, богословска академия, съ особени свидетелства, готвятъ се за проповѣдници. Ще се явяватъ въ особени аудитории прѣдъ него. Седи професорътъ, излиза студентътъ, качва се, ще държи своята бесѣда. Таманъ започва да говори, професорътъ го спира, казва: „Не ви разбирамъ какво искате да кажете“. Той слѣзе да се обясни. „А, сега разбирамъ“. Послѣ, пакъ почне да говори, казва му: „Не ви разбирамъ“. Че този студентъ, Профосорътъ като мачка, мачка този студентъ, той слиза като нѣкоя окжпана патка. И го питатъ: „Какво ти каза!“ — Остави се, ти билъ ли си при Силвъръ Нейлъ? И професоритѣ, и тѣ се поусмихнатъ малко. Той казва: „Азъ ще ви критикувамъ, послѣ и други ще ви критикуватъ“. Заговори студентътъ, той ще го спре: „Не се говори така, слѣзъ отъ това мѣсто!“ И той безцеремонно отиде си на мѣстото. Послѣ, пакъ ще го извика, Тричетири пжти ще го изкарва. Той е знаменитъ про-

повѣдникъ и не само, че ще го критикува, но самъ ще излѣзе, ще вземе неговата рѣчь, ще започне, и послѣ казва: „Вие сега ме критикувайте, да видите, гдѣ ще намѣрите погрѣшка“. Никой не може да го критикува. Тѣй говори той! Говори, като че чете. Всѣка дума е турена на мѣсто, нищо излишно! Думимѣ тѣи естествена наредени идеално. Като го слушатъ студентитѣ, казватъ: „Има право, не е трково нашето изкуство“. Тѣ, нѣкой пѣтъ вие се намирате при такива учители, които ще кажатъ: „Седни тамъ!“ Послѣ пѣкъ ще те вдигне; ще се качишъ не веднѣжъ, и дваждъ, и три пѣти, но заслужава човѣкъ да се научи да говори, и да разсѣждава.

Да пѣемъ, защото то е животъ. Животътъ е музика, животътъ е поезия. Тѣ сж реални нѣща. Съ тѣхъ ще влѣземъ въ този висшъ Божественъ пѣтъ и като слѣземъ, пакъ ще го носимъ съ себе си,

За слѣдующия пѣтъ ще имате за тема: Ползата отъ Цвѣтията.

Т. м.

ПРАВИЛНИЯТЪ РАЗТЕЖЪ НА УЧЕНИКА

14 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
21 1922 г
Ст София

ПРАВИЛНИЯТЪ РАЗТЕЖЪ НА УЧЕНИКА.

Размишление.

Прочете се резюмето отъ темитѣ върху: „Пробуждане на Божественото съзнание въ човѣшката душа“. Тема за слѣдния пътъ: „Разлика между човѣка и животнитѣ“. Тази теми не е странна, понеже вие сте я минали, ще си я припомните само.

И за втората недѣля тема: „Разликата между ума и сърцето“. И това ви е извѣстно, по какво се различаватъ.

Ще говоря тази вечеръ върху: „Правилниятъ разтежъ на ученика“.

Вие може да вземете растенето въ обикновения смисълъ, тъй както става въ природата. Запримѣрь, въ растенията има стремежъ да израснатъ на горѣ, понеже така растенията намиратъ ония условия, при които животътъ имъ може да се развива правилно. Значи, растенето е една необходимостъ, минаване отъ едно състояние на потенциалностъ къмъ едно кинетическо състояние, или състояние на активностъ. Или, може да кажемъ, минаване отъ тъмнина къмъ свѣтина.

Сега, ученикътъ трѣбва да има прѣдъ видъ всѣкога методитѣ на живота природата. Вие не трѣбва да си създавате илюзии въ ума, че природата ще създаде за васъ специаленъ методъ. Не, всинца ще спаднете къмъ тази категория на оня методъ, на който сж подложени всички сжщества безъ разлика. Сега, въ туй отношение, много пжти извѣстни религиозни системи, извѣстни философски системи може да ви спънатъ въ вашия разтежъ. Какъ? Ще кажатъ. „Богъ е Любовь“, слѣдователно, като Любовь, Тои ще улесни вашата работа. Това е вѣрно 50⁰/₀. Въ какво отношение? Че любовта ще подобри само условията на живота ви, но отъ васъ пакъ ще зависи да използвате тия вжгрѣшни условия. Отъ васъ зависи, тя е специална ваша работа прѣдоставена. И всѣки единъ отъ васъ има да разрѣши най-малко нѣколко задачи въ едно сжществувание. И тия задачи трѣбва да се рѣшатъ правилно. Дмбрѣ, сега, ако нѣкой ни запита: „Защо ние се хианимъ? — За да израснемъ. А защо трѣбва да израснемъ? — За да могатъ тия набрани енергии въ насъ да се прѣвърнатъ, да минатъ отъ едно състояние въ друго. Защо трѣбва да се прѣвърнатъ енергиитѣ? — За да се появи съзнателния животъ у човѣка. Защо трѣбва да се появи съзнанието? — За да дойде самосъзнанието. Тѣ

сж два полюса. Съзнанието и самосъзнанието, това включва само рамкитѣ на човѣшкия животъ. То е животъ на постояннитѣ, вѣчни промѣни, на скръбъ и радостъ. Скрѣбъ и радостъ, днесъ печелишъ, утрѣ губишъ. Усѣщашъ, че си ялъ, доволенъ си, слѣдъ нѣколко часа усѣщашъ новия гладъ. Слѣдователно, растенето подразбира иа спуснешъ своитѣ корени въ подсъзнанието, то е Божествениятъ свѣтъ, и слѣдъ туй да прѣкарашъ клонищата на своя животъ въ свърхсъзнанието—то е пакъ Божествениятъ свѣтъ. Тѣ сж два полюса. Трѣбва да прѣкарашъ коренитѣ въ подсъзнанието, и клонищата въ свърхсъзнанието, въ Божествения свѣтъ, и ще започне „новиятъ животъ, животъ на хармония“, както го наричатъ или още „животъ на безсмъртие“, или животъ, дѣто нѣма гниене. Сега, като казвамъ тия думи, съзнание и самосъзнание, то е за да ги разберете. Въ съзнанието. при сегашнитѣ условия, ние съзнаваме, че ставатъ извѣстни промѣни. Въ нашето самосъзнание ние констатираме нашитѣ погрѣшки или правитѣ си дѣла. Въ самосъзнанието нѣкои пѣтъ имаме осжждане или възнаграждение за едно добро. Усѣщаме, че нѣкои постѣпки сж прави, а нѣкои не сж. Но, смисълътъ на живота не седи въ самосъзнанието на човѣка, той седи въ неговото свърхсъзнание. Човѣкъ

търбва да мине този периодъ, да влѣзе въ подсъзнанието, да забрави погрѣшките си. Защо? Добро е само това, което се помни. Добъръ човѣкъ или добъръ ученикъ е онзи, който помни доброто, а забравя злото. Ученикъ е онзи, който помни само любовта, а забравя умразата. Ученикъ е онзи, който помни само мъдростта, нѣя има всѣкога прѣдъ видъ, а забравя своите глупости. Сега, глупостта, и тя е една наука. Азъ ще ви докажа туй, защото въ дадения случай може да ви радва. Сегашното ви благо, слѣдъ нѣколко години ще бѣде вашето нещастие. Да, азъ ще ви го докажа. Ето моя аргументъ: Имате едно дѣте на 10 години, здраво строино, умътъ му е отлично развитъ. Туй дѣте иска да има хубави дрѣхи, направени отъ новъ платъ. И то разбира. Вие му ушивате дрѣхи отъ новия вкусъ. То е доволно. И когато дойде нѣкой вашъ гостъ, чичо или леля, нѣкой вашъ далеченъ роднина или приятель, то ще каже: „Мамо, я ми дай хубавите дрѣхи. Ще се облече, радостно е. Гостите ще му разгледатъ плата, какъ сж направени дрѣхите, ще кажатъ: „Много хубави сж дрехите“. То сияе отъ радостъ, първия день, втория день, третия, слѣдъ 1 мѣсець... но слѣдъ 2 години, когато се окжсатъ тия гащи, изтънятъ, то се срамува съ тяхъ. То туря тия дрѣхи въ нѣкой

гардеробъ. Какво ще бжде положението му, ако слѣдъ 2 години, като дойде чичо му, ще трѣбва да туря тия гащи? Това ще бжде позоръ зарадъ него. Тѣ ще бждатъ парцаливи. То ще каже: „Старитѣ гащи тамъ да седятъ, азъ не ги искамъ“, други ще ми дадете. И азъ ви казвамъ, вашитѣ вѣрвания, които сега имате, слѣдъ 10 години може да ви е срамъ отъ тѣхъ, А сега въ дадения моментъ може да ви сж едно наслаждение, Гдѣ е злото? Не е въ старитѣ дрехи. Тия дрехи сж износени. Онова сж-шественото въ дрехите е изчезнало, и тѣ изгубватъ онази приятна красота въ себе си, тѣй както извѣстна храна, ако вие я държите, тя почва да се разлага, и ония набрани енергии въ нея изчезватъ, и храната става безполезна. Нѣкои казватъ: „Старитѣ истини“. Тѣ мислятъ, че истинитѣ може да седятъ нѣкъдѣ, и да бждатъ стари. Истина е само това, което въ даденъ моментъ ти самосъзнавашъ, туй, което се проявява въ твоето подсъзнание, което се проявява въ твоето свѣрхсъзнание въ даденъ моментъ. Ако една истина се прояви въ твоето съзнание или самосъзнание, това е едно прѣходно състояние на тази истина. Ако тя се яви въ твоето подсъзнание и свѣрхсъзнание, тя е истина, на която ти можешъ да разчиташъ. Може да направите опитъ, той е слѣдую-

щиятъ. Този опитъ е върень. Ако ще заспанете вечерно време, и кажете на самото подсъзнание: „Азъ искамъ да стана утръ въ 4 часа“, и забравите, подсъзнанието ще ви съуди точно на време. Но кажете ли дза пжти, то нѣма да изтълни. Значи, вие сте се усъмнили въ него а о е Божествено. На Божественото ведчъжъ се казва. Кажешъ ли на нѣкое дѣте ведчъжъ „Сгоенчо, иди купи 1 кѣр захаръ, то ще купи. Кажешъ ли му влори пжти, то ще забрави. Да допуснемъ, че имате извѣстна болестъ. Кажете на вашето подсъзнание „Азъ искамъ да бжда здравъ слѣдъ една седмица“, и забравете туи, слѣдъ една седмица вие ще бждете здравъ. Уплѣли сж се вашитѣ работи нѣкъдѣ. Не бързайте. Спрете се и кажете на вашето подсъзнание, на себе си тѣи „Слѣдъ една година искамъ моитѣ работи да се оправятъ“. Спрете пакъ. Нищо повече! Направете туи, и не мислете никакъ. Слѣдъ една година работитѣ ви ще се оправятъ. Но ще вложите вѣра. Като кажете, вие ще вървате. Въ Божествения законъ нѣма никакво изключение! Сега за примѣръ, азъ седа, и сядя дали ме разбраха тизи вечерь ученицитѣ? То е работа на съзнанието и самосъзнанието на човѣшкия животъ. Когато азъ работя въ границитѣ на Божествения животъ, и ви казвамъ една ис-

тика, туй, което ви казвамъ тази вечеръ, то ще принесе своята полза. Азъ нѣмамъ никакво съмнѣние, и въ моя умъ е опрѣдѣлено, слѣдъ колко врѣме тя ще принесе своята полза. Ще принесе. Защо? Защото вие всинца се намирате въ извѣстна тревога, и не знаете какъ да оправите работитѣ си, съзнавате, самосъзнавате се, мъчите се, и всѣки отъ васъ иска да излѣзе изъ туй безизходно положение, всѣки иска повече щастие. Всѣки иска да подобри материалното си положение, всѣки иска да подобри здравето си, сѣмейнитѣ си отношения, отношенията между приятелитѣ, всѣки иска да усили своя умъ, да облагороди своето сърце, да уякчи своята воля. Това сж все стремежи. Какъ ще ги постигне? Ето гдѣ е опасността у васъ. Вие ще качете „Учителътъ ни каза едно правило, ние нѣмаме нужда вече отъ Учителя“. Ето гдѣ е погрѣшката. Вие не разбирате цѣлия законъ. Защото, ако азъ ви кажа да поставите гърба си на слънцето, непременно туй слънце ще ви излѣкува, но ако ви покажа единъ начинъ да съберете тази слънчева инергия, та когато то нѣма слънцето, пакъ да се ползвате отъ него, какво ще кажете? Ще кажете „Нѣма да може“. Лъжете се, ами че тази енергия е пакъ слънчева, макаръ, че я е акумулирана. Слънцето постоянно има връзка съ

тази енергия, която сте акумутирали. Щомъ кажете, че нѣмате нужда отъ слънцето, вие скъсвате вашитѣ връзки съ него. Сега, въ вашето подсъзнание работи Божествениятъ законъ. Всичкиѣ опитности на миналитѣ вѣкове сѣ вложени вѣтрѣ въ туй подсъзнание, тамъ сѣ събрали всичкиѣ Божествени закони. То е складъ на тази потенционална енергия. Тази енергия която е вложена въ подсъзнанието, може да се развива въ Божествения свѣтъ, и отъ тамъ ще' мие прѣзъ човѣшкия животъ: съзнанието и самосъзнанието. Слѣдователно, съзнанието и самосъзнанието сѣ потрѣбни като едно условие да трансформирате енергията си. За да мине Божествената енергия отъ едно съзнание въ друго, потрѣбенъ е единъ прѣходен периодъ, а той е човѣшкото съзнание и самосъзнание.

Сега, азъ като говоря за „Учитель“, подразбирамъ не много учители — единъ Учитель въ свѣта! Туй ще го пазите. Единъ е Учителъ въ свѣта. Този Божествениятъ Учитель, вие ще го научите. Той постоянно слиза и възлиза въ свѣта. Слиза и възлиза! Когато Го обичате, Той слиза при васъ, когато Му се наситите, Той възлиза. Христосъ прѣди 2000 год. дойде при евреитѣ, нали? Слѣзе, и послѣ, като не Го искаха, възлѣзе нагорѣ, Сегашнитѣ народи се на-

миратъ въ тежко положение, пакъ Го викатъ. И казвагъ по кой начинъ щѣлъ да дойде. Ще дойде по особенъ начинъ. Е, по какъвъ начинъ ще дойде? Казватъ: „Отгорѣ, отъ небето ще дойде“. Какво нѣщо е идване отъ небето? Ако той дойде отъ небето, тъй както дъжда иде, или както снѣга, или тъй както слънчевитѣ лъчи, какво ще добиете? Ако дойде като роснитѣ капки, той само ще измие праха на растенията, ще уталожѣ известни нужди на хората, нивитѣ ще дадатъ повече плодъ. Може да дойде като слънчевитѣ лъчи, ще подигне разтенето, но въ човѣшкитѣ умове, въ човѣшкитѣ сърца Христосъ нищо нѣма да внесе. Слѣдователно, Христосъ ще дойде като роснитѣ капки, ще дойде като слънчевата свѣтина, но ще дойде и като онази велика разумна мисль вжтрѣ въ човѣшкитѣ умове, и онова разумно желаніе въ човѣшкитѣ сърца. Тои ще проникне въ васъ! Тогава се заражда мисльта: ще има ли форма, ще Го видимъ ли? Ще Го видите. И туй виждане, този Христосъ, вжтрѣ въ васъ, той ще бѣде единъ идеалъ, къмъ който вие се стремите. Той е идеалъ на вашия животъ. Всѣко растение си има идеалъ. То, като художникъ почва да работи, и да реализира своя планъ. Първо почва никнене, разтене, цвѣтене, слѣдъ туй вързване сѣмката, и най-послѣ дойде зрѣе-

нето. Значи растението съзнава, че е добило известна енергия, и започва втория опитъ. И самото растение си има идеалъ, който трѣбва да достигне. То се усъвършенствува тъй, както и хората. И животнитѣ се усъвършенствуватъ, както хората. Всѣко едно животно, и то си има единъ идеалъ, къмъ който се стреми. И то се усъвършенствува въ ума. Идеалътъ на растенията, не е идеалъ и на животнитѣ. Но всѣки единъ животъ отъ растителното царствѣ, отъ животинското царство, и човѣка си има свой идеалъ. И всѣки се стреми да го реализира. Какъвъ е идеалътъ на ученика? — Да бѣде като Учителя си. Слѣдователно, Учителътъ е идеалъ на ученика, който той трѣбва да реализира, т. е. да има туй знание, което Учителътъ има, да има тия чувства, които Учителътъ има, да има тая воля, която Учителътъ има, и да работи въ свѣта, тъй, както Учителътъ работи. Въ туй растение, окултниятъ ученикъ трѣбва да има едно много правилно схващане за окръжаващата го сръда. Той трѣбва да знае, че Истината не може да дойде отвънка. Отвънка ще дойдатъ всичкитѣ спомагателни сръдства, Но истината ще дойде отвътрѣ. А „отвътрѣ“, то е законъ на подсъзнанието и свѣрхсъзнанието. И този вътрѣшниятъ свѣтъ обхваща, състави едно условие за нашето съзнание, и за нашето само

съзнание. По нѣкой път ние мислимъ, че подсъзнанието и свѣрхсъзнанието сж вънъ Тамъ е нашата погрѣшка Вѣтрѣшниятъ свѣтъ въ този окултенъ смисълъ е широкиятъ свѣгъ Туй Божествено съзнание прониква нашето съзнание и самосъзнание. Вие, като ученици ще си зададете слѣдующия въпросъ Допуснете, че вие растете, имате извѣстенъ идеалъ, най-послѣ остарявате, слѣдъ туй дойде смъртта, и вие умираете. Прѣдставете си, че туй състояние трѣбва да прѣживѣете нѣй мако веднѣжъ прѣди да сте умрѣли. Прѣдставете си, че напущате тѣлото си. Какво ще стане съ васъ? Трѣбва да имате една ясна прѣдстава за себе си извънка тѣлото Е, каква ще бжде вашата прѣдстава извънка тѣлото? Тази прѣдстава ще бжде слѣдующата. Да допуснемъ, че имате прѣдъ себе си извѣстенъ богатъ човѣкъ, нали? Той има ниви, послѣ има крави, има коне, овци, има кѣщи, борове, и т. н. Вие го считате богатъ за всичкитѣ тия нѣща, които има, но, ако той се запита „Какво съмъ азъ самъ вънка огъ тия кѣщи?“ За да се разбере, той трѣбва да се изолира, да остане самъ И слѣдователно, туй тѣло, което ние имаме, тия кѣпки, които сега имаме, това сж нѣща посторонни Човѣкъ е скритъ вътрѣ. Сегашното ни тѣло, това е едно богатство, което ни помага да се развиваме. Ето защо

ние трѣбва да се освободимъ отъ постороннитѣ нѣща, да разбираме вжтрѣшния животъ. Хубаво Ако азъ прѣзъ цѣлия животъ се занимавамъ съ свситѣ волове, коне, овци, градини, какво ще ми допринесе това? Мислите ли, че единъ волъ ще ми даде известна интелигентность? Азъ мога да го науча какъ да оре, мога да го храня, но той за небето нищо нѣма да ми рзправи. Нивитѣ, които обработегмъ, и тѣ нѣма да ми дадатъ смисъла. Всичкитѣ нѣща, които имамъ ще ми дадатъ понятие само за сбикновени работи, а дълбокиятъ смисълъ кждѣ е? Гѣма да го търсимъ въ тѣлото, а извънка тѣлото. Туй тѣло е образувано по закона на съзнанието и самосъзнанието, а за въ бждеще ние ще образуваме свсето тѣло по закона на подсъзнанието и свѣрхсъзнанието. И слѣдователно, въ всѣка една школа, ние ще започнемъ да градимъ свсето тѣло. То е изкуство И ако питате единъ франкмасснъ какъ ще съградимъ туй тѣло, какво ще ви каже? Тамъ има чукове, По новия начинъ, а то, по старому всѣки може да гради, По новия начинъ трѣбва да знаешъ да градушъ, а този новиятъ начинъ ще го ниучишъ отъ кого? Само отъ своя Учителъ! А казахъ: този Учителъ като доиде, Той ще ви каже първата дума. И по образа на тази първа дума ще почнете вие да градите новото си

тѣло, ти тогава ще имате друго сърце. Въ туй новото тѣло не само сърцето ви ще се промѣни, но и умътъ. И ап. Павелъ казва на едно мѣсто че ние имаме ума Христовъ, не сбикусения умъ. Като казвамъ, че ще имаме едно ново сърце разбирамъ, че туй сърце нѣма да бѣде като сегашното, т. е. не сътия прѣходнитѣ чувства. Сегашното сърце е много неустойчиво. Че е неустойчиво, сами може да направите опитъ. При сегашното състояние човѣкъ е непризнателно сѣщество. Даже ако Господъ направи единъ опитъ съ насъ, само като бърне човѣка нѣкъдѣ, веднага неговото състояние се измѣня. Вземете обикновеното плачене. Човѣкътъ плаче. Защо плаче? Защо плаче онази майка? Умрѣло ѣ дѣтето, плаче за дѣтето си. Казвамъ: онази женената жена плаче. Защо? Умрѣлъ нейниятъ мъжъ. Богатиятъ плаче. Защо: Изгубилъ всичкото си състояние. И той плаче. Всички, които плачемъ, все плачемъ за нѣщо, което сме изгубили. Защо плаче човѣкъ? Понеже е изгубилъ нѣщо. Казвамъ: плачътъ не спасява. Ако сме изгубили нѣщо, съ плачъ нѣма да го намѣримъ. Плачътъ само показва, че сме изгубили нѣщо. Е какъ ще го придобиемъ туй изгубеното? Плачътъ е само едно състояние да смекчи човѣшкото сърце, за да може Божествениятъ Духъ да работи вътрѣ. Туй е смек-

чизане. Защото, ако човекъ не може да плаче, значи, устията сж тежки. Като се смекчи сърцето, тогава ще дойде Духътъ Божий. И за онѣзи, които плачатъ, Духътъ дѣйствува по единъ начинъ, а за онѣзи, които не плачатъ — дѣйствува по другъ начинъ.

Сега, ученикътъ трѣбва да има прѣдъ видъ съграждането на своето ново тѣло. Никаква друга задача не трѣбва да ангажирза неговото висше съзнание! Въ своето съзнание и самосъзнание, той може да се ангажира съ обикновения животъ, но никога да не си позволи тия обикновенитѣ нѣща на съзнанието и самосъзнанието да ги внесе въ подсъзнанието или свѣрхсъзнанието! Той прави едно прѣгрѣшение, и е осъденъ на редъ страдания. Ти, въ съзнанието си, като търговецъ, като ученъ човекъ, може да живѣешъ, както искашъ, но опиташъ ли се въ Божественния свѣтъ да внесешъ една отъ тия човѣшки мисли отъ своето съзнание, ти ще се спънешъ въ своето развитие. И когато ние казваме, че по Бога трѣбва да живѣемъ, ние не разбираме самосъзнанието, не, но ти ще се подигнешъ въ своето свѣрхсъзнание, и ще живѣешъ като човекъ. Но ти може да пуснешъ своитѣ клонища въ Божественния свѣтъ, и тамъ да живѣешъ. Какъ ще живѣешъ? Като ученикъ. Азъ взимамъ думата „ученикъ“ въ висшъ смисълъ.

И затова, казва Христосъ, че когато дойде подсъзнанието и свърхсъзнанието, ще се отречешъ и отъ баща си, и отъ майка си. За подсъзнанието и свърхсъзнанието ще се отречешъ. Защото, въ Божественния свѣдъ други сж прѣдметитѣ, други сж нѣщата, които ще ви занимсватъ. Ти казвашъ: „Азъ имахъ единъ приятелъ, като отида въ другия свѣтъ, дали ще мисли заради мене?“ Мнозина отъ васъ може да мислятъ така. Вашиятъ приятелъ може да мисли заради васъ, само ако сте го обичали, и той вие е обичалъ, ако сте хранили едно възвишено чувство къмъ него, не обикновената любовъ, но Любовъ, на която нишкитѣ не се кжсатъ. Той, щомъ влѣзе тамъ, постоянно ще мисли за васъ, постоянно ще бжде въ връзка съ васъ. Тъй че връзкитѣ на подсъзнанието и свърхсъзнанието сж постоянни, а връзкитѣ на съзнанието и самосъзнанието постоянно се кжсатъ, и вслѣдствие на това виждаме всичката дисхармония, която сега съществува. Сега всички хора, даже и тия отъ окултнитѣ школи, страдатъ отъ смѣсването на тия два въпроса: тѣ искатъ да внесатъ Божественото въ човѣшкото. То е немислимо. Божественото не може да се вмѣсти въ човѣшкото съзнание или самосъзнание. Когато Соломонъ искалъ да съгради храмъ на Господа, казали му: „Ти ли ще Му съградишъ храмъ? Не-

бето не може да побере Боѡа, че ти, въ тоя малѡкъ храмъ!“ Туй наше съзнание и самосъзнание не може да вмѡсти великото Божество Но подсъзнание и свѡрх-съзнание Слѡдователно, едноврѡменно ние ще имаме два живота Павелъ казва: „Едноврѡменно ще познавате два животе, и като човѡкъ ще живѡете и като Духъ, въ съзнанието и въ самосъзнанието“ Като сѡзвѡвате двойкото съзнание, ще знаете какъ да изправите вашия животъ Казвамъ: боли ви главата, имате главоболии Ако го лѡкувамъ по закона на самосъзнанието или съзнанието, слѡдъ единъ мѡсецъ пакъ ще имашъ главоболие Ще печелишъ, ще губишъ Ще се раждашъ, ще умирашъ При такъвъ единъ моралъ, които се върти, не може да си оправишъ работигъ Ще го лѡкувашъ по божественому, въ подсъзнанието и свѡрхсъзнанието Доидешъ ли до този законъ, всичко може да оправишъ Та, пътятъ, които ще научите, той е лесенъ, само ще направите едно разграничение между човѡшкия животъ и Божествения животъ Човѡшкиятъ животъ е животъ на постоянно разрушение, а Божествениятъ животъ е животъ на постоянно съграждане, Човѡшкиятъ животъ е единъ процесъ на разрушение, разрушение, разрушение. . . И като погледнете отъ единия край до другия, това е все разрушение нищо повече! А Божествениятъ,

животът това е животът на гостоприемно съграждане, съграждане, съприраждане. И следователно, туй, което ние искаме въ свѣта, всичкитѣ условия се намиратъ само въ този животъ. Туй трѣбва да го знаете. И ако вие искате да бъдете щастливи въ вашето съзнатично или самосъзнание, не можете да бъдете щастливи, защото самиятъ процесъ е обратенъ. Тъй е за сега. Той е процесъ на разрушение. И ние виждаме, че туй е така. Четете историята, разгледайте живота, какъ ще го обясните. Всичко въ свѣта, туй, което съдържа живота, всичко се разрушава, едно друго се разрушава, а въ Божествения свѣтъ едно има, което разрушава, а другото съгражда. Човѣшкото разрушава, а Божественото съгражда. Значи, тия два живота паралелно вървятъ, докато единъ денъ Божественото включи човѣшкото вътрѣ, тогава ще дойде вътрѣшна хармония, и ще минемъ отъ едно състояние въ друго, ще минемъ отъ смъртъ въ животъ. Туй може да стане тази вечеръ, то не е въпросъ на времето, то е въпросъ на вашата бързина. Вие още тази вечеръ може да го рѣшите, но може да го отложите за единъ часъ, два, три, петъ часа и т. н., а може да го рѣшите веднага. Васъ, като ученици, нѣма какво да ви спѣва. Свѣтътъ може да има нѣщо да го спѣва? Вие сте дошли въ окултната школа, какво ще ви спѣва? Ще кажете „Чакай да си

помисля“. Какво има да си мислиш? Съ хиляди години сте мислили, нѣкои отъ васъ сте на 20, 40, 60 години, и сериозно сте мислили. Съ образование сте, мислите.

Тази Истина нѣма да я намѣрите никждѣ, тя не е написана въ никоя книга. Всѣка една книга е написана по закона на самосъзнанието и на съзнанието, а при онази великата Истина, която се крие въ подсъзнанието и свѣрхсъзнанието, тамъ всички учени хора мълчатъ, всички окултисти мълчатъ, и всички учители мълчатъ. Когато ученицитѣ на Хермеса сж го попитали за една дума отъ великата книга на живота, да имъ я изясни той само си стисналъ устата, и нищо не казалъ. А ние веднага ще си отворимъ устата два пѣти. И когато Йоанъ видѣлъ тия работи отгорѣ, казали му „Туй го запечатаи“. Той е писалъ нѣщо, но туй, което е писалъ Йоанъ то е за съзнанието и самосъзнанието, а очия нѣща, които се отнасятъ до чисто Божественото, за тѣхъ му казватъ: „Това го запечатаи, то е тайна!“

Сега, на васъ, като ученици, ви трѣбва едно основно правило. Безъ туй правило, вие не можете да направите никакъвъ успѣхъ. То е слѣдующето вие трѣбва да се познавате. добръ да се познавате! Но туй познаване не може да стане чрѣзъ научно изу-

чаване Вие трѣбва да употребите Любовта, като едно сръдство, вие трѣбва да залюбите единъ човѣкъ, за да го познаете. Бога ние чрѣзъ Любовь трѣбва да Го познаемъ, за да добиемъ вѣчния животъ И сѣшиятъ законъ трѣбва да се приложи въ школата. Вие трѣбва да вложите Любовта единъ къмъ другъ като единъ великъ законъ, за да се познаватъ Само ако се познаваме, може да работимъ Е, какъ ще работимъ? „Да се обичаме“. Ама какъ? Ти познавашъ ли го? „Азъ го познавамъ“. Но утрѣ се случатъ нѣкои особености въ неговия характеръ, казващи: „Азъ не мислѣхъ тъй, не го обичамъ“. Защо? Не го познавашъ Въ любовта ти познавашъ човѣка въ неговата основа, не може да има лъжа. Ти познавашъ човѣка такъвъ, какъвто си е. И като го познавашъ, ще постъпишъ съобразно неговото естество. Защото, туй естество, което се съдържа въ подсъзнанието и свѣрхсъзнанието, то е Божествено естество, и съ този човѣкъ ще постъпишъ тъй, както съ Бога Ти ще го обичашъ. И ако въ една школа, каквото и да е тя, не се тури Любовта като основенъ законъ за опознаване, никакви резултати не може да се постигнатъ. Слѣдователно, когато азъ говоря за Любовта, подразбирамъ този великия принципъ, които сега трѣбва да вложите за да познавате

окръжаващитѣ ви хора. Чрѣзъ закона на Любовта вие трѣбва да познавате хората. Така ще се избѣгнатъ много от сегашнитѣ неприятности и нещастия. Щомъ познавамъ единъ човѣкъ, и щомъ той ни познава, ние се намираме вече въ закона на Божествената хармония. Защото, онзи цигуларъ, който познава своето изкуство, той свири добрѣ. Двама музиканти, които познаватъ еднакво своето изкуство свирятъ правилно. Но ако единиятъ е училъ по една система, другиятъ по друга, единиятъ употребява единъ ключъ, другиятъ другъ ключъ, тѣ не могатъ да свирятъ. Слѣдователно, всички трѣбва да се нагласятъ по закона на Любовта, а туй нагласяване става чрѣзъ познание. Казвате: „Какво ще видимъ, ако познаемъ единъ човѣкъ?“ Велико нѣщо е да познаете единъ човѣкъ! Даже най-обикновения човѣкъ, ако вие го познаете съ Любовта, вие ще се очудите на голѣмото невѣжество, което хората иматъ. Такова велико богатство се крие въ всѣка една еуша! Затворена е тази душа! Вие мислите, че е нищо. Не, такова едно грамадно богатство се крие въ нея вжтрѣ. Единъ великъ свѣтъ се крие въ всѣка една душа! И да я познаешъ съ закона на Любовта, то значи, да познавашъ Бога. Да познаемъ Бога, значи, да Го познаемъ пѣ Неговото единство. И да позна

ваме Бога въ Любопытъ, то е да Го познаваме въ Неговото множество. Всъки единъ човѣкъ е проявление на Бога. А Бога въ своята цѣлокупность и въ своето проявление, трѣбва да Го познаваме еднакво, понеже Той не се измѣня. Азъ къмъ Бога трѣбва да бѣда еднакво внимателенъ, и къмъ неговия прѣстъ. Да допуснемъ, че Той има прѣсти. Когато пипаме Неговия прѣстъ, трѣбва да бѣдемъ толкова внимателни, както и къмъ цѣлата му рѣка. Ако допуснемъ, че Той има косми, къмъ единъ косъмъ трѣбва да бѣдемъ толкова внимателни, както бихме отдали важность на Неговитѣ очи, рѣка и пр. За менъ всичко има еднаква цѣна, защото у Бага всичко има една и сѣща цѣна. Слѣдователно, отъ туй гледище на Любовьта, душитъ, като лѣчи, които изтичатъ отъ туй Божествено свѣрхсѣзнание или подсѣзнание, иматъ еднаква важность. Богъ на всички гледа еднакво безъ разлика! Той не се заблуждава отъ външнитѣ форми, които сега сте образували. Той не се заблуждава отъ вашето знание, нито отъ вашето неразположение, което сега имате, нѣкой взелъ повече, нѣкой взелъ по-малко. Тои съ тия нѣща не се заблуждава. И казва Писанието тамъ, че трѣбва да обръщаме внимание на човѣшкитѣ сѣрца. На вашето сѣрце най-първо и послѣ на вашия умъ, но не какъ.

чувствувате и какъ мислите чрѣзь закона на съзнанието и самосъзнанието, но чрѣзь закона на подсъзнанието и свѣрхсъзнанието.

Сега ние ще имаме единъ малъкъ опитъ, едно упражнение, го наричамъ азъ психическо упражнение. Туй упражнение е слѣдующето: тази вечеръ ще идемъ отъ мѣсечината въ слънцето. Ще тръгчемъ отъ земята къмъ мѣсечината, и отъ мѣсечината до слънцето, и обратно — отъ мѣсечината къмъ земята. Сега, вие ще си прѣдставите, че излизате изъ вашето тѣло, ще отправите вашата мисль първо къмъ мѣсечината. Всѣки отъ васъ ще си опрѣдѣли една скоростъ, съ която ще пѣтува. Съ 100 клм. или съ 200, 300, 500, 1 милионъ клм. или съ 10 мил. кил., и ще полетите съ тизи бързина. Но да се не уплашите, вие ще турите тази бързина, която е поносима за васъ. Най-първо ще си опрѣдѣлите съ каква бързина ще се движите къмъ мѣсечината, и като достигнете до мѣсечината, въ съзнанието си, гледайте какви картини ще видите. Дали краката ви ще докоснатъ нѣкоя твърда почва, и каква ще бѣде тя, дали нѣкоя равнина или нѣкой високъ връхъ. Ще седите нѣколко минути, и слѣдъ туй ще се устремите къмъ слънцето. Около слънцето има единъ огненъ поясъ, ще се гурнете, ще минѣте прѣзь него, и ще влѣзете въ

слънцето. Този поясъ е много горещъ, но вжтрѣ не е тъй горещо. Като влѣзете вжтрѣ, ще видите единъ много красивъ свѣтъ. Той е толкова красивъ, но дали ще го видите или не, важеето е самс какви прѣдставления ще имате. Нѣкои отъ васъ може само да припарятъ. Но има и друга опасность тукъ: между земята и мѣсечината има единъ студень поясъ, може нѣкой тамъ да се спре. Този ледень поясъ, това сж извѣстни сили, електрически сили, които нѣкой пжтъ засѣгатъ земята и я изстудяватъ. И вслѣдствие на тия засѣгания, земята е прѣтърпѣла катастрофи. Тамъ като минавте, нѣма да ви е страхъ. Нѣма да замръзнете, азъ ще ви придружавамъ. Нѣма да ви е страхъ, разбирате ли? Ние ще тръгнемъ сега. Опитътъ ще трае 15 минути: 5 минути до мѣсечината. Туй ще турите въ вашето подсъзнание. Разбирате ли? Законътъ е такъвъ. Вие ще ме питате: „Може ли да направимъ туй нѣщо?“ Можемъ, разбира се! Казано-свършено, тръгваме! Тази вечеръ тръгваме! Вие ще кажете: „какъ ще бжде това?“ То не е наша работа. Какъ? Искамъ и тръгвамъ до мѣсечината. Ще идемъ до мѣсечината — 5 минути, отъ тамъ до слънцето пакъ 5 минути, и 5 минути ще ни вземе обратния пжтъ, да се върнемъ на земята. Сега ще се успокоите хубаво. Онѣзи, които нѣма да взематъ

участие въ пътешествието, тѣ само ще ни изпращатъ, нѣма да дигатъ шумъ. Тѣ ще наблюдаватъ, ние ще се движимъ, и ще чакатъ като се връщаме назадъ. Но нѣма да кажете: „Дали ще се върнемъ?“ Ще идемъ, и ще се върнемъ назадъ. Сега ще започнемъ, тръгваме вчее. Достатъчно сега, Е, какъ мислите, пътува ли се лесно до слънцето?

Сега, тихо да изпѣемъ една пѣсень.

пѣемъ: „Богъ е Любовь съ припѣва ѝ:

„Ний ще ходимъ въ тоя пътъ на свѣтлината,

На свѣтлината на свѣтлината!

Въ която царува Божията Любовь,

Божията Любовь (3)

Въ окултното пѣние ще пѣешъ за себе си. Умътъ ти ще бѣде концентриранъ въ думитѣ и въ гласо. Само за себе си ще пѣешъ. Нищо да не ти отвлеча вниманието навънъ.

Т. м.

ЗНАЧЕНИЕТО НА РЖЦЪТЪ

◎ ◎ И ПРЪСТИТЪ ◎ ◎

15 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
7.I. 1923 г.
Ст. София.

ЗНАЧЕНИЕТО НА РЖЦЪТЪ И ПРЪСТИТЪ.

Т. м.

Братъ Ст. Русевъ прочете резюмето върху „ползата отъ цвѣтята“.

Прочетоха се нѣколко теми: „Разликата между човѣка и животното“.

Защо човѣкъ има двѣ ржцѣ и 5 пръста на всѣка една ржка?

Ще разискваме сега въ класа, защо човѣкъ има двѣ ржцѣ и по петъ пръсти на ржката, Сега, нали ржката и двѣтѣ ржцѣ това сж проекции? Двѣ проекции, които излизатъ отъ центъра на човѣка т. е. отъ нѣкой органически животъ. Ржцѣтѣ сж съзнателна проекция на душата. Тогава, ако сж проекции, кои сж причинитѣ за тия проекции? Какво прѣдставяха по-напрѣдъ ржцѣтѣ у животнитѣ. Ржцѣтѣ въ туй състояние сж заднитѣ крака на животнитѣ. Нашитѣ прѣдни ржцѣ сж заднитѣ крака на животнитѣ. Защото, ржката на човѣка се свива по сжщия начинъ, както се свиватъ заднитѣ крака у животнитѣ. Е, сега да допуснемъ, че човѣшкото съзнание прѣдставя единъ кръгъ или една топка една сфера. Отъ тази сфера

се проектира една права линия навънъ, на известна дължина. Нали трѣбва да опрѣдѣлимъ причиннитѣ, които заставятъ тази права линия да се проектира отъ съзнанието навънъ. Съврѣмненнитѣ астролози свързватъ това нѣщо съ влиянието на известни сили. Значи, за да се проектира ржката, много влияния сж работили, много сили сж работили, за да я образуватъ. Запримѣрь ония влияния, ония сили, които сж дѣйствували, сж имали различни направления. Първс, вземете ржката отъ врата, отъ рамото, тя има едно направление — хоризонтална посока. Туй ѝ направление, съ направлението на главата образува единъ правъ жгълъ. При' сжщото ѝ направление като се тегли отъ рамото надолу права линия, тя образува другъ правъ жгълъ. При разтваряне ржката при лакета се образува единъ тѣпъ жгълъ. Тия кости не сж образувани при едно и сжщо влияние. Сега, астролозитѣ свързватъ показалеца съ Юпитера; тукъ е дѣйствувало едно влияние, което го е образувало. Голѣмиятъ (срѣдниятъ) прѣстъ свързватъ съ влиянието на Сатурна. Безимениятъ прѣстъ свързватъ съ влиянието на слнцето. Малкиятъ прѣстъ, кутрето, свързватъ съ влиянието на Меркури. Тогава палецътъ свързватъ съ Божествения свѣтъ, на основата си е свързанъ съ Венера. Значи, подъ Божествения саѣтъ е влиянието на Венера. И вжтрѣ въ ржката има други влияния,

злиячието на марсъ и на мѣсечината. Всички тия влияния сѣ дѣйствували за проекция на ржката. И сега, ако вие се върнете съ милиони години назадъ, ще разберете, че тия влияния не сѣ механически. Значи, колко милиони лжщества сѣ работили за да образуватъ човѣшката ржка! Или, отъ еволюционно гледище, казватъ: „Колко отъ нашитѣ прародители по закона на еволюцията сѣ правили извѣстни подобрения, подобрения, докато тази ржка достигне до сегашното си състояние. За примѣръ, ако ти развивашъ личнитѣ чувства, ако почнешъ да се налагашъ, да се развивашъ, като индивидъ първиятъ прѣстъ почва да расте, да се развива. И тогава, тия 'кости горѣ, съобразно голѣмия прѣстъ грѣтърпяватъ едно видоизмѣнение. Ако ти почнешъ да развивашъ въ себе си съвѣсгъта, или тъй нареченото Божественото право, почва да расте срѣдния прѣстъ. Ако ти развивашъ науката, своитѣ знания, започвашъ да развивашъ своя интелектъ, разсждавашъ за причинитѣ и послѣдствията тази сила отъ мозъка се изразява въ третия прѣстъ, и той добива оная специална форма „За-тримѣръ, ако развивашъ музиката, ози прѣстъ става то дълтъ. Човѣкъ, на когото третиятъ прѣстъ не е дълтъ, не е поне равенъ съ първия, показалеца не може да бжде музикантъ. Даже, ако третиятъ прѣстъ равенъ съ показалеца, такъвъ човѣкъ не може да

бжде музикантъ. Обикновенъ музикантъ може да бжде, но гениаленъ музикантъ или поетъ не може да бжде. Безимениятъ пръстъ у поета и музиканта трѣбва да бжде по-дълъгъ отъ показалеца. Фактътъ е такъвъ. Сега, дали въ вашитѣ пръсти е така, то е другъ въпросъ, но у истинския поетъ който е подуща поетъ, така трѣбва да бжде. Вие сега нѣма да се спирате. Азъ ще ви моля едно нѣщо: когато ние разискваме, когато разглеждаме принципно въпроса за пръститѣ, внимавайте, това нѣма нищо общо съ вашия личенъ животъ. Вие се абстрахирайте отъ вашитѣ пръсти, отъ сегашния ви животъ, понеже, ако вие свързвате вашитѣ пръсти съ сегашното състояние, вие ставате смѣшни. Сегашното състояние, което вие имате, то не съставлява една милиардна частъ отъ това, което сте въ ѣщностъ. Вие много малко сте проявени сега. Че какво сте се проявили вие като човѣци? Казвате: „Азъ съмъ“. Да кажешъ „азъ съмъ“, то е смѣшно. Да кажешъ „азъ съмъ“, то значи, да влѣзешъ въ съприкосновение съ цѣлата природа, да се чувствувашъ едно съ нея, да съзнавашъ движението на всички, и да вземешъ участие въ туй движение. Казвашъ: „Ти познавашъ ли ме кой съмъ азъ?“, Кой си ти? Съзнавашъ, че имашъ само една кжца, и 100-200 милиона, че имашъ 4 дѣца, нѣколко

души приятели, ниви, туй съзнавашъ. Колко пари струва туй съзнание? Философски, колко струва твое-то съзнание на една къща и 4 души приятели? Ама такива хора ги има съ милиони. Вие сега се абстрахирайте отъ сегашното си положение. Сегашното положение, въ което вие се намирате ес мѣшно. Смѣшно става, когато ние мѣримъ съ него нашия животъ. Когато мѣрите вашия животъ съ сегашното си положение, туй ваше положение, то е само една роль на сцената. Вие играете една много незавидна роль. Играете послѣдния слуга на сцената, най-незавидната роль на единъ слуга, на който всѣки трѣбва да му заповѣдва да върши всичко. Ще кажете нѣкой път: „Ама ние разсждаваме, ние разбираме живота“. Да си не правимъ изюзии, че ние разсждаваме Колко философски въпроси сме разрешили до сега? Ама ще кажете: „Еди-кой си философъ написалъ таково и таково съчинение“. Разрѣшилъ ли е той въпроса? Не. Написалъ еднѣ книга. И азъ може да напиша една книга. Нѣкои написалъ едно стихотворение. И азъ мога да напиша едно стихотворение. Но ние разрѣшили ли сме по същество ония важни въпроси, които сж легнали въ основата на природата? Не сме ги разрѣшили. Ние трѣбва да разсждаваме конкретно и просто, да си не правимъ илюзии, нито трѣбва да се

надцѣняваме, нито трѣбва да се подцѣняваме, да си туряме една цѣна по-низка, да се не обиждаме, а трѣбва да взимаме туй положение, въ което сме сега. Ние сме слуги, имаме единъ рабски образъ. Сега ние нѣкой пѣть се хвалимъ, и ще се намѣримъ въ положението на онзи български попъ, на който азъ ще ви уподобя. Нѣма да се сърдите, понеже не се отнася до васъ, а само до ония ваши външни форми на схващанията, защото, за въ бъдеще ще имате други схващания. Този свещеникъ минавалъ за много благочестивъ прѣдъ жена си, и тя го много почитала. Той ѝ казвалъ. „Азъ като ида въ рая, за менъ е отдѣлено найхубавото мѣсто“. Като отиде въ рая първото мѣсто ще му дадатъ, тъй си мислилъ. Жена му се радвала. Заминава той, за онзи свѣтъ, и тя се готви слѣдъ него да иде. Слѣдъ врѣме и тя заминава. Търси го навсѣкждѣ изъ рая, нѣма го тамъ. Найпослѣ го намира въ чистилището или въ ада, и му казва: „Какъ си влѣзалъ тукъ по погрѣшка, дали пѣтя не си намѣрилъ?“ „Не се безпокой, тукъ ме туриха, но азъ съмъ на раменѣтъ на нашия владика“. Туй не е едно оправдание, че си на раменѣтъ на владиката. Въ тия му думи, пакъ човѣшкото изнижква. „Да не мислишъ, че азъ съмъ на толкова долно мѣсто, отъ моето има по-долно. Сега, гдѣ е нашата по

грѣшка? Насъ като ни кажатъ: „Ама вие трѣбва да бъдете по-разумни вие сте създадени по образъ и подобие Божи!“ Казвате. „ама ние сме на рамѣнѣтъ на животнитѣ“. Значи животното е владиката. Туй не едно оправдание заради насъ, То не е и философия. Защото, ако сѣдимъ по аналогия, че животното, като има тази козина, седи интелектуално или по душа по низко отъ насъ, Туй не показва, че това е така съ животното. Не. Може потенциално то да е равно на насъ, но въ своето кинетическо състояние не се е проявило. Да кажемъ, единъ цигуларь свири много хубаво, и едно дѣте го слуша, но не знае да свири. Туй дѣте, като се прояви, може да стане единъ виртуозъ 10 пѣти по знаменитъ отъ първия. Та, туй проявление, което имате, тия нѣща, трѣбва да ги изучавате чисто обективно. Въ окултната наука искатъ да събудятъ съзнанието на всѣки единъ ученикъ, да съзнае същността на своето проявление. Тои не трѣбва да съжелява за положението, което зема. Никога не трѣбва да съжелява за едно положение. Въ насъ трѣбва да има единъ стремежъ, и работата, която ни е дадена въ даденъ случай да я изпълнимъ, тя е вътрѣшна външната форма ще ни даде случай да развиемъ ония способности, които сѣ заложени въ душата ни. Затова излизаме отъ небето

да придобиемъ опитности. Тамъ има теория, а тукъ опитностъ; и послѣ пакъ ще се върнемъ въ небето, дѣто не е мѣсто за опитности

Сега запримѣръ, ние говоримъ за вѣрата, нали? И колцина отъ насъ иматъ онова истинско схващане, какво нѣщо е вѣра? Ние казваме: „Да уповаемъ на Бога“. Ами схващашъ ли какво значи да уповавашъ на Бога? -- Да оставимъ на Бога Тои да уреди всичко, туй право ли е? Има хора, които сж оставила всичко на Бога, Той да го уреди, и тѣхнитѣ работи се забогачили. Има хора, които всичко сж взели въ своитѣ рѣцѣ, и работитѣ имъ вървятъ. Това е фактъ въ свѣта. Тогава, какъ ще обяснимъ тази работа философски? То е наше твърдение. Ако азъ твърдя нѣщо, то не значи, че Господъ го твърди. То е мое твърдение. Полага се всичко на опитъ. Онзи, които упоава всичко на Бога, работитѣ му не вървятъ. А койго упоава на себе си, работитѣ му вървятъ. Има нѣкои ученикъ, които като стане сутринъ, не се моли на Господа, но той чете 5—6 часа учи, иде на училище, каже си урокъ добръ. А другиятъ, цѣла нощъ се моли Богу, ама не е училъ. Отиде на училище, учителтъ го вдигне, и го скжса. Казва: Такава била волята Божия. Това не е философия. Ти си длъженъ да се молишъ, но си длъженъ и да

учишъ. Молитвата ви къмъ Бога не замѣстя ученето на уроцитѣ. Ще се молишъ, защото си длъженъ. То е дишане на душата, а учението е процесъ на мждростта, на главата. Двата процеса вървятъ едновременно. Азъ ще се моля съ душата си. Да се моля, то е потрѣбно за душата ми. А потрѣбно е за моята глава да мисля, понеже това ще внесе повече свѣтлина. Ние като забъркаме тѣзи процеси въ природата нѣкой пѣтъ казваме: „Само по вѣра трѣбва да се живѣе. По Бога да се живѣе“. Ама Господъ е едновременно най-мждрото същество. Той е прѣдвидѣль въ творението всички детайли, и е работилъ математически и геометрически, съ милиони и милиони години е работилъ, и слѣдъ като е мислилъ дълго, най-послѣ е турилъ въ дѣйствие всичкия тоя планъ. Ние казваме: „Да бждемъ подобни на Бога“. Това значи, не ние трѣбва да мислимъ като Него дълго врѣме, и тогава по сѣщия законъ ще туримъ нашата вѣра и нашитѣ работи въ дѣйствие. Азъ съмъ забѣлѣзаль между ученицитѣ, че всички бързате, и дълго врѣме ходите изъ тоя пѣтъ. Казвамъ: ти може да ходишъ дълго врѣме, но не си училъ. За единъ малкъ опитъ въ цигулката, само да намѣря единъ ритмусъ, 10 год. съмъ работилъ. Само за да намѣря единъ ритмусъ, цѣли 10 години, всѣка сутринъ съмъ

наботилъ, и слѣдъ 10 години се домогнахъ до този законъ. Разбирате ли? Ама трѣбва да стане извѣстенъ проблѣсъкъ. Ще работишъ, ще работишъ. Законъ има. Да кажемъ, вие искате съ вашитѣ молитви да достигнете добри резултати. Ще се молите день, два, три. Слѣдъ 10 години ще имате единъ много малжкъ резултатъ. Единъ ритмусъ само. Разбирате ли? Едно погрѣшно число, едно живо число, само да го изправишъ, 10 години ти трѣбватъ. Та, първото качество, ксето трѣбва да иматѣ, то е трѣбва да имате много голѣмо търпѣние, не на бездѣятелность, но на работа.

Послѣ, ние, като дѣцата, имаме нѣкои пѣть едно качество да прѣувеличаваме нѣщата, и то не у всички. Туй прѣувеличаване произтича отъ мѣсечината. И когато се разглежда астрологически или херомантически, когато линията на ума у нѣкой човѣкъ отива къмъ възвишението на луната, тя упражнява туй прѣувеличаване, т. е. тя туря лупа, та прѣувеличава нѣщата, и ни ги показва не въ естествена величина, не въ естественъ редъ. Нѣкои хсра пѣкъ иматъ обратенъ пѣтъ. Тѣ сж скептици, и тагава тѣхната линия на ума не отива къмъ мѣсечината, а отива къмъ Меркури. Той е като базиргянинъ, казва: „Лъз не вѣрвамъ, да го липна, да го имамъ като вързана пара въ джо-

ба“. Но тогава, щомъ имашъ паритѣ въ джоба нѣма защо да вѣрвашъ. То е единъ фактъ. Сега, тия сж състоянията. Нѣкои хора повече вѣрватъ — мѣсечината упражнява повече влияние върху тѣхъ, а на други Меркури упражнява повече влияние — вѣрата у тѣхъ е по-слаба. Не че вѣрата имъ изобщо е по-слаба, но то е врѣменно влияние, което отклонява ума да разсждавашъ правилно. Запримѣръ, ако за една задача не ви дамъ всичкитѣ елементи за разрѣшението ѝ, вие ще имате едно криво разрѣшение, И ако ви дамъ всичкитѣ елементи, и работите споредъ законитѣ, ще имате едно пълно разрѣшение на задачата. Сега, ние сме окултни ученици, да допустнемъ слѣдующето: ако нѣкой би ви задалъ въпроса, каква е конкретно цѣльта на окултния ученикъ? Цѣльта на единъ ученикъ по инженерство каква е? Да стане инженеръ, да прави пѣтища и съобщения, и слѣдъ туй да придобие своята прѣхрана. Цѣльта на единъ ученикъ по музика каква е? Да изучи музиката, която ще може да употрѣби за себе си, за своитѣ ближни или за свѣта, да му служи за прѣхрана. Сега, каква е цѣльта на окултния ученикъ? Азъ ще ви дамъ туй за тема. Цѣльта и прѣдзначението на окултния ученикъ. Ще разискваме върху туй. Не се смущавайте. Както схващате, тъй опрѣ-

дѣлете цѣльта и прѣдзначението на окултния ученикъ. И тъй, помнете, сегашното ви положение да ви не смущава, то не може безъ това, но вжтрѣшно разсѣждавайте разумно. Туй положение ще се измѣни. Вие сте пратени на земята врѣменно, за 60 години, въ извѣстна форма, ограничени сте. Вашиятъ черепъ е направенъ по извѣстенъ моделъ. Вашиятъ носъ, вашитѣ рѣцѣ, в всички нѣща вие сте ограничени въ извѣстна степенъ. Но туй ограничение е врѣменно. В слѣдующия животъ ще има условия да се видоизмѣни вашата сѣдба. Сега, азъ въ своитѣ изслѣдвания имамъ факти, които показватъ, че човѣкъ въ нѣколко години може да измѣни своя животъ, може да измѣни своята сѣдба. Азъ имамъ факти и данни. На нѣкои хора, въ 4—5 години, носътъ имъ се продължава съ единъ сантиметръ — при усилена умствена дѣятелность. Нѣкои хора, на които челото е полегато, с усилена умствена дѣятелность, челото имъ се изправя съ 2 с. м. Ставатъ тия нѣща. И въ тѣхния животъ е станалъ цѣль единъ органически прѣвратъ. Може да стане. Сега, нѣкой пѣтъ ние седимъ и само се тревожимъ. Господъ да направи нѣщата за да ги направи, ние трѣбва да работимъ съобразно съ законитѣ на живота. И въ туй отношение свѣтскитѣ хора ни даватъ отличенъ примѣръ. У свѣтскитѣ хора има друга една

краиноста, че тѣ въ тази своя радостъ, въ своя трудъ отиватъ до самозабрава. А духовнитѣ хора въ своята лѣнностъ, и тѣ отиватъ до самозабрава. Двѣ крайности имаме. Като оставятъ всичко на Бога, има опасностъ да станатъ лѣнни. То е много естествено: Тѣ като възлагатъ на Бога, прѣставатъ да работятъ. Докато не разчиташъ на никого, ти самъ си вършишъ работитѣ, а щомъ разчиташъ на нѣкого, има опасностъ да станешъ лѣнивъ. Но въ окултната наука, ония братя, които ръководятъ вашитѣ сѣдбини сѣ много строги. Тѣ сѣ минали по вашия пѣтъ, и никой не може да ги заставите да извършатъ това, което тѣ знаятъ, че е криво. Вие може прѣдъ тѣхъ да напълните цѣль единъ джобуръ съ сълзи, тѣ ще минатъ философски покрай васъ. Той е тихъ и спокоенъ, той мълчи; нѣкой пѣтъ се усмихне. Ти ще плачешъ, той ще мълчи. Ти ще го заплашишъ, че азъ ще се самоубия, той пакъ се усмихне. Ти таманъ идешъ да се самоубиешъ, той като те шибне, ти кажешъ „Нѣма да се самоубивамъ“. Послѣ пакъ казвашъ. „Ще се самоубия“. Той те шибне, измѣни се настроението ти, казвашъ: „Азъ ще се самоубия, ама днесъ нѣма да се самоубия. утрѣ“. Другия день. шибаница има. Послѣ, нѣкой пѣтъ кажешъ: „Нѣма да плащамъ дълга си“. Той те шибне. Ще го платишъ

„Нѣма да уча“. Шибне те. Ще учишъ. И, слѣдователно, тѣ всички изпълняватъ този великия законъ, и те подтикватъ къмъ тоя благороденъ импулсъ. И трѣбва да благодарите, защото безъ тѣхно съдѣйствие бихте отишли много далечъ. И като не познавате законитѣ на природата, ще идете като нѣкое дѣте да пипа колелетата въ нѣкоя фабрика, които се въртятъ. Тѣ не даватъ да се пипатъ. Ти бутнешъ, тѣ казватъ „Недѣи, не бугаи!“ Тамъ, дѣто нѣкои се захласналь, всѣкога ставатъ пакости.

И тѣй, въ васъ ще има едно желание, да опрѣдѣлите своето положение. Запримѣръ, най-първото положение: да опрѣдѣлите какво е отношението между васъ и Бога. Сега, ако азъ бихъ ви попиталъ тѣй: Каква е вашата дълбока опитность за Бога? Това е единъ свещенъ въпросъ, които рѣдко се задава. Но първото нѣщо, което ученикътъ трѣбва всѣкога да прави е: Ще седнешъ вечеръ, ще помислишъ за Бога, и ще видишъ появява ли се свѣтлина нѣкъдѣ въ твоето съзнание. Не може да се опрѣдѣли тази свѣтлина. Тя е отвънка. Нѣкой пѣтъ тази свѣтлина може да я чувствувашъ, може да видишъ въ сърцето си. Дълго врѣме ще виждашъ, че има такава свѣтлина въ сърцето ти. Нѣкой лѣтъ гледашъ, сърцето не свети, погледнешъ въ ума си,

и там нѣма свѣтина. Свѣтинага е извънка ума. Вѣнка отъ себе си ще намѣришъ една много мека свѣта свѣтина и като че допавашъ нѣкакво внушение. Ти нѣма да си знаещъ отчетливо думиѣ, но като помислишъ за та и свѣтина, като че въ тебе иде сѣнь подемъ, нѣщо дълбоко въ душата ти израства, и ти почвашъ да мислишъ правилно. Когато тази свѣтина изчезне отъ вашия животъ, вие имате тѣй лошото разположение на духа. Тогава поясътъ ви е пуснатъ. Вие имате едно неразположение, недоволство, не знаете причиниѣ. Имашъ нѣкакво особено разположение, тѣй, напръгнатъ си, ржцѣтъ ти сѣ малко изпъкнали като въ военно положение, и чакашъ само да мине нѣкоѣ, само единъ малкъ поводъ чакашъ да му пуснешъ една искра. Сега, като ученици, вие трѣбва да разбирате туй външно състояние. Това е набиране на електрическа и магнитическа енергия, и като не знаете какъ се събира тази енергия, тя механически, безсѣзнателно ще почне да минава отъ едно движение въ друго. И днесъ, повечето скарвания въ живота произтичатъ въ безсѣзнанието, вѣнка отъ сѣзнанието.

Желанието на всинца ни е, да имате стремежъ да се учите. Човѣкъ, който иска да се учи, всѣкога подмладява. Въпросътъ за годиниѣ, че си на 50 —

60 години, той не влиза никакъ въ смѣлата. Че сте женетъ, че имате дѣца, то е вашата длъжностъ. Ако азъ съмъ слуга и трѣбва да служа на 10-15 души нима това ме спъва да учя? (Че служа, и като съмъ свободенъ, ще взема книгата, и ще чета. Иче дѣца, това сж абнати. Мужкъ ти, това е единъ абнати, ще му услужишь, ще му наотришь, и слѣдь като свършишь работата слѣдь това ще ти остане време. Ще вземешъ книгата да четешъ, ти за сѣга нѣма да мислишь. Като дойде време за това ще затворишь книгата, послѣ, пакъ ще четешъ. Ти трѣбва да мислимъ „Като ученици, туй положението е трудно“ може да ми въразите. Вие въразявате, а неже не сте се научили да бъдете ученици. Или кои като ме слушатъ, казватъ. „Много лесно говори Учителътъ, ама Тои билъ ли е на нашето положение? Азъ ще ви попитамъ тъй вие на моето мѣсто били ли сте? Азъ на вашето мѣсто съмъ билъ но не били ли сте на моето? Всичко туй, което сега ви питвате вие, азъ съмъ го миналъ, тия задачи съмъ ги рѣшилъ минавалъ съмъ прѣзь гѣхъ, рѣшилъ съмъ ги, и мога да ви кажа какъ да ги рѣшите правилно. Но, като ученикъ, всѣка една задача си има начинъ за разрѣшаване. Елате съ менъ, ще ви покажа единъ примѣръ. Тои е слѣдующиятъ: Почнете да четете 1

нѣкой човѣкъ мораль. Направи това! Карашъ му се. Ти съ това му придавашъ енергия. И колкото повече му се карашъ, той става повече тапигиозъ и нахаленъ, и тъй привиква на това, че най-послѣ му стане приятно, и всѣкога, когато дойде, иска по същия начинъ да му говоришъ. За него е добрѣ, той е точило, но ти като го точишъ, ти се източвашъ. Ти му разправяшъ: Това не прави, онова не прави. Той се утѣши. Но ти като влѣзешъ въ къщи, забѣлѣзвашъ, че си изгубилъ нѣщо. Сега, азъ не искамъ да ви давамъ мораль, понеже вие се нуждаете отъ известна опитностъ. Азъ гледамъ, че нѣкой ще направи погрѣшка, но азъ не мога да го прѣдотвратя отъ тази погрѣшка. Казвате нѣкои пжтъ: „Учительтъ не знае ли“? Тази погрѣшка е необходима заради него. Ако азъ ви спра отъ тази малка погрѣшка, ще направите много по-голъма. Виждамъ, че вие ще се опарите. Жѣтето отива къмъ свѣщъта, туря единия си прѣстъ, въ пламъка виждамъ, но го оставямъ. Защо? Азъ го оставямъ сега на свѣщъта, понеже другъ пжтъ ще тикне прѣста си въ огъня, въ нѣкоя жаравъ вжтрѣ. Той като бутне прѣста си, ще изгаси свѣщъта, но ще се и опари. Тѣй че тия малки неприятности въ живота сж за прѣдпочитане, и никога не се старайте да избѣгнете опитноститѣ. Нѣкои чо-

вѣкъ иска да стане търговецъ, той не знае никаква търговия, не разбира. Нека стане търговецъ. У него ще се роди едно желание да печели пари, и слѣдъ туй така ще се нареди, че гой ще има такива съдружници които ще му взематъ паритѣ. Защо става така? Защото той до тогава никакъ не е мислилъ за Бога, но като се намѣри въ туй трудно положение, като изгуби всичкото си имане, ще си създаде въпроса: има ли Господъ, или нѣма Господъ, има ли нѣкаква причина вътрѣ или не. Затова ставатъ въ свѣта всички тия нещастия

Та, въ живота на ученика е потрѣбна опитностъ. Ще си кажете: „Туй е потрѣбно за нашето растене“. Сега, има нѣща, които не сж потрѣбни. Като казвамъ така, има и друга крайностъ. Не трѣбва да си създаваме изкуствени мъчнотии. Запримѣръ, искамъ да видя какво нѣщо е болка, но нѣма кой да ме дупчи. Взема ножа, па го забия въ гърдитѣ си, въ ржката си. Питамъ: има ли нужда отъ туй забиване? То е глупаво отъ моя страна. Ние сами не трѣбва да си забиваме ножа въ нашето тѣло по никой начинъ. Има хора, които постоянно се осждаатъ и на такива хора азъ казвамъ: изглади погрѣшката си, но не забивай ножа въ себе си. Може да кажете нѣкой път: „Отъ мене нищо нѣма да стане“. Защо?

Ако влѣзе тази мисълъ въ ума ви, тя е чужда, не е ваша мисълъ. И сега, цѣлата наша литература е пълна съ отрицателни мисли. Има опасностъ, вие или дѣцата ви, да четете нѣкои ,отрицателни и песимистични книги. Вземете Библията, тамъ запримѣръ, ако четете за Иова, първата частъ, до срѣдата е написана песимистически, но въ края, онзи, които е писалъ, извадитъ заключение, че отъ всичкитъ тия нещастия, които сж сполетѣли праведния Иовъ, той е добилъ въздѣлъ, познание, едно философско разрешеніе за живота, и слѣдъ каго е придобилъ туй, неговитъ синове и дѣщери се повръщатъ, и заживѣватъ единъ животъ много по добъръ, отколкото първия. Следователно, ако ние можемъ да прѣживѣемъ единъ животъ по добъръ отколкото сегашния, заслужава да минемъ единъ малкъ периодъ на страдания и да минемъ въ по-добъръ животъ!

Тѣга, тия опитвания сж потрѣбни, да се създаде между васъ една хармония. Моего желание е да се създаде въ класа една вътрѣшна хармония. Азъ не искамъ едно общежитие. Тѣй каквито сте, азъ ви харесвамъ, г. е. считамъ, че всичкитъ ви дарби, които сега сж вложени, сж на мѣсто, но вашитъ схващанія, вашитъ философски мждрувания не сж прави, сж заражда една дисхармония, която вие трѣбва

да отстраните. Азъ ги зная, има нѣколко души приятели, казватъ за одного: „Малко да го дресираме“ Е, какво се постига съ дресирането? Ако единъ дойде съ ножицѣтъ, и отрѣже нѣщо отъ едната страна на клона ти, и всѣки единъ отъ приятелитѣ все те рѣжатъ, какво ще стане съ тебе? Тѣ ще те дресиратъ тѣй, както яскатъ, но това нѣма да бѣде въ полза на твоето растене.

Първиятъ законъ на ученика е. Той трѣбва да има единъ широкъ просторъ, и неговитѣ приятели не трѣбва да влизатъ въ неговата аура. Вие трѣбва да си пазитѣ ауритѣ. Да дойдатъ въ съприкосновение, но да се не вплитатъ. Защото ако дойде вѣтъръ, ще стане движение. Не вплитайте вашитѣ аури една въ друга. Опасно е това. Щомъ се вплегатъ, тогава дойде умствено движение, и често става разкъсване. Сега, нѣкои отъ васъ може много да се обичнатъ. При сегашното положение е опасно да се обичатъ много. И азъ ще ви обусловя това. Не си струва да ви обичатъ, нито да обичате. Защото, щомъ обикнешъ нѣкого, ти се свързвашъ, свързани сте, Ако единиятъ падне, и другиятъ ще падне, ако единиятъ се дави, и другиятъ ще се дави, ако единиятъ умре, и другиятъ ще умре. Двѣма души, които се обичатъ много, ако умре единиятъ, и другиятъ ще умре, той

не може да остане на земята. Остане ли да живее, той не може да говори за любов. Щомъ обичашъ някого, и той умре, слъсъ него и ти ще умрешъ. Той заличе, и ти ще замилешъ, Не да заминете. Не трѣбва да заминавате, не трѣбва да правите връзки, които ще ви причинятъ ненужни страдания, Тѣ ви сплхватъ. Има едно несъзнателно сплхване. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да бъде свободенъ, да може Божествениятъ Духъ въ него да расте и да се развива. Другояче, ако вие се свързвате съ някое лице чрезъ мърно, той може да сплхне вашето развитие. Някой може да сплхне ума ви, някой сърцето ви, а другъ може да сплхне волята ви. Туй може да стане несъзнателно. Следователно, окултниятъ ученикъ трѣбва да бъде свободенъ! Нито него да сплхватъ, нито той да сплхви. Има извѣстни правилни отношения. Свързвания не трѣбва да има, докосвание трѣбва да има, но щомъ дойде закона на мисълта, всѣки единъ трѣбва да бъде раздалеченъ, да има извѣстна дистанция, за да може нашето съзнание свободно да манипулира.

Сега, туй ще влѣзе въ възпитанието, това е за малките. Тази наука трѣбва да влѣзе въ основата на възпитанието на малките дѣца. И тогава има единъ периодъ за развиване на човѣка. Този периодъ е периодъ, въ който туй развитие върви спирално, за-

почва отдолу. Най-първо развитието започва отарбдъ (стѣлитъ очи), и трѣгва назадъ, и прави спирални кржгове: и послѣ, къмъ 30-тата година туй спирално движение дойде къмъ центъра на главата, и тогава казватъ, че човѣкъ е поумнѣлъ. Къмъ 28-та година човѣкъ е поумнѣлъ. Туй спирално движение върви нагорѣ. Ако не знаете туй правило, става обратното. Нѣкои хора до 45 годишната си възраст, живѣятъ благочестивъ животъ, и послѣ изведнѣжъ започва друго движение. Движението се образува надолу, и току вижъ, ударятъ го на ядене и пиене. Туй става съ старитъ хора и съ хора, които умиратъ. Даже единъ нашъ братъ, доста напредналь единъ день ми разправя, че му се пие винце, че му се яде това—онова. Слушай, казвамъ, макаръ, че си старъ, ти си въ едно учение, ако е за укрѣпване, имашъ право да пиешъ, но да ти опечатъ пиленце и да ти дадатъ $1\frac{1}{2}$ килце винце за удоволствие, казвамъ, че ти ще си въздѣйствиуашъ, злѣ и най-послѣ ще умрешъ като простъ човѣкъ. Ама лѣкарьтъ ще каже: Ако не пиешъ, „ще умрешъ“. Ти и съ виното ще умрешъ. Защо ти трѣбва на стари години да си пийнешъ. По-добрѣ да умрешъ като единъ честенъ човѣкъ, отколкото като безчестенъ. Ще ти дадатъ винце, кажи: „Не ми трѣбва винце“. Дадатъ ти кокошка. „Не

ми трѣбва". — Баница. „И безъ баница може“. Тя нѣма да те спасятъ. Всичкиѣ тия нѣща по обратенъ пѣтъ ще се явятъ. И този, стариятъ човѣкъ, като му дадатъ това, най-послѣ казва: „Слава Богу, наядохъ се, съ отворени очи нѣма да замина въ онзи свѣтъ“. Ялъ и пилъ, това е единъ кривъ пѣтъ. Ние трѣбва да започнемъ отъ ранната възраст, и да благодаримъ на Бога. А това, че ядемъ много, това е атавизъмъ. Стариятъ човѣкъ може да замяза на едно малко дѣте. Какъ? Ще се въздържашъ! Ще си дажиши волята си! Казва Христосъ: „Не само съ постъ, но съ всѣко разумно Слово ще живѣешъ“. Дойде ти една мисль за вино, ще вземешъ Библията. Кои стихове съотвѣтствуватъ на виното. Дойде ти мисль за печена кокошка. Ще видишъ кои стихове съотвѣтствуватъ на печена кокошка. Всичко туй ще го намѣришъ въ Библията. Пѣтътъ на съвършенството трѣбва да изпѣква въ душата ни.

Сега, вие, окултните ученици трѣбва да имате едно много правилно схващане за живота, правилно, конкретно схващане, да се роди тази вътрѣшна хармония въ насъ, да дадемъ единъ моделъ, на съвременния свѣтъ, ний сме окултни ученици, ако не можемъ да дадемъ единъ моделъ, въ какво седи нашата окултна наука? Ако единъ художникъ може да даде по-хубава, по-изящна форма, въ какво

седи неговото изкуство? И тъй, вие ще се повърнете към сегашното положение, ще бъдете доволни от него. И слѣдъ туй ще се зароди едно желание взаимно да си помагате. Да кажемъ, нѣкои отъ васъ се намиратъ въ трудно положение, ще изпратите дълбоко отъ душата си едно желание и отъ ума си една мисль, да се разреши правилно неговия животъ. Праги му такива мисли, една, втора, трета, четвърта, и ще му помогнешъ. Въ умствено отношение, ние може да му помогнемъ тъй, както въ материално положение. Нѣкой има нужда отъ 2,000 лв. Единъ не може да ги даде, но Ю-ина 20 души, всѣки като даде по 100 лв., ето какъ може да се помогне. И въ умствено отношение е пакъ същото. При сегашното положение ще се стараемъ всѣкога да внесемъ туй нѣщо въ отношенията си за насърчение. Трѣбва да се внесатъ тия добритѣ мисли въ свѣта. Трѣбва да ги внесемъ въ подсъзнанието и въ свѣрхсъзнанието, не въ съзнанието. Първото нѣщо: трѣбва хармония. Вижъ, за хармония азъ настоявамъ, за вътрѣшна хармония; тогава растението може да върви по-правилно. И ако се образува тази правилна хармония, ето какви ще бъдатъ резултатитѣ: Щомъ влѣзешъ въ такова сѣмейство, всѣки единъ ще усѣща въ себе си едно разширение на сърцето си, на ума си. Сега, мнозина имате стѣгане на слѣпочнитѣ части на

главата. Гледашъ нѣкой си стисне челото, разтрива си главата. Хармония трѣбва! Нѣкой се почесва. Всички тия нѣща не сѣ движения на хармония. Щомъ влѣзешъ въ тази хармония ще имашъ едно вѣтрѣшно разположение, мислитъ ти ще заработятъ. Щомъ влѣзешъ въ едно общество, дѣто има хармония на мислитъ, въ тебе мисълта почва да работи, сърцето ти да тупа. Сега, между насъ се изисква тази хармония. Като ви казвамъ тъй, това въ единъ день нѣма да се създаде, но то трѣбва да бжде цѣлѣта ни. Изискватъ се нѣколко години, за да може да се създаде хармония. Не мислете, че е лесна работа, но, може да се създаде. Създаде ли се веднѣжъ, ние вече стѣпваме на една здрава основа, окултна основа. Въ тази хармония всичко можемъ да вършимъ. Запримѣръ, окръжаващата срѣда отъ черната ложа, която подига духовенството, то е отъ черната ложа, иска да внесе единъ клинъ, едно отравяне между васъ. Не му е врѣмето сега. Вие се занимавате съ важни въпроси, оставете духовенството за другъ път. Отъ чисто окултно гледище тѣ постѣпватъ неразумно, но ние ще постѣпимъ споредъ закона на Бѣлото Братство, споредъ Божествения законъ. Ще дадемъ едно мошно движение напредъ, тъй, както житеното зърно израства отдолу нагорѣ. Ще кажемъ тъй: „Ние

имаме право въ този свѣтъ да растемъ, да се развиваме, да цѣвтимъ, да вържемъ и да узрѣваме! И на този вжтрѣшенъ процесъ, който ни е даденъ, никой нѣма право да го спира. Никой нѣма право да спира Божественото въ насъ! Тѣй, като ученици, това ще знаете. Никоя сила въ свѣта не е въ състояние да спъне моето растене! Никоя сила въ свѣта нѣма право да спъва моето Божествено растене! Туй ще го турите въ себе си. Нѣма да се колебаете. Кажите ли тѣй, Богъ ще бжде на вашата страна, защото туй е неговъ законъ. Неговъ законъ е вие да растете, да се развивате, да цѣвите, да вържете, да зрѣте. И когато вие започнете да растете, Богъ е приятно, че вие растете. Когато вържете, и когато зрѣте, приятно Му е. Богъ се радва на своитѣ дѣла! Слѣдователно, отъ наше гледище, ние се радваме, защото всички хора безъ разлика на възрастъ, повѣданіе минаватъ по сѣщия законъ, понеже туй е Божествено. Та като ученици, ще имате туй правило. Като дойдатъ мъжнотии, нѣкои казватъ: „Какъ да разрѣшимъ този въпросъ?“ Ще кажете тѣй: „Въ Божествения планъ е, азъ да раста въ добродѣлелта; въ Божествения планъ е, азъ да възраствамъ въ Божията правда; въ Божествения планъ е, азъ да живѣя въ Божията Истина; въ Бо-

жествения планъ е, азъ да цѣвя въ Божията Мъдростъ; въ Божествения планъ е, азъ да узрѣя въ Божията Любовь“. Следователно, азъ съмъ на пътя на Истината и на Божествения животъ. Туй право никой не може да ми го отнеме. То е мое собствено право. Дѣто е Господъ, тамъ съмъ и азъ. Кажите ли така, вие вече сте оградени съ една мощна аура, и всичкитѣ Бѣли Братя сж на ваша страна, и тѣ изтеглятъ ножоветѣ си. Като казвамъ, че изтеглятъ ножъ, то е като онзи слуга, за който се говори въ писанието, че казалъ: „Господарю, заграденъ си съ неприятели“. „Онѣзи, които сж съ насъ сж повече“. Като му се отворили очитѣ, видѣлъ, че цѣлата гора била пълна съ колесници и коне. Това сж ножоветѣ. Това сж тѣхнитѣ мисли, Щомъ изразимъ тази формула, заставаме прямо да изразимъ Божия Законъ. Всичкитѣ тия братя насочватъ своитѣ мисли къмъ земята, ние ставаме едно мощно динамо, и Божествениятъ законъ почва да работи въ насъ. Казвамъ: най-първо ще се поляризирате, ще бъдете върни на призиванието си, нѣма да се страхувате, нѣма да се колебаете, ще опитате. Господъ казва тѣй: „Опитайте ме въ всички скѣрби, въ всички най-голѣми противорѣчия, и когато никой не може да ви помогне, азъ ще ви помогна“. Вие ще ме прославите, и ще поз-

наете, че азъ направлявамъ. Но първото нѣщо е, ще учите, ще мислите, послѣ ще чувствувате, и слѣдъ туи ще дѣйствувате. Когато искашъ да възлюбишъ нѣщо вижъ го, това нѣщо заслужава ли твоята любовъ. Да допуснемъ направя единъ красивъ мѣхуръ отъ сапунъ. Често дѣцата си правятъ мѣхурчета. Този мѣхуръ може да се вдигне въ въздухи, и ти казвашъ „Всичкиятъ ми животъ зависи отъ него“. Не се влюбвай въ този мѣхуръ. Кажй: „Това е едно забавление, той ще се пукне скоро“. Оставете мѣхурчетата да се пукатъ! Когато искашъ да обикнешъ нѣщо нека о да е реално, нѣщо което да не се мѣни. Най-първо ще обикнешъ Бога, които е Любовь, т е. къмъ Него ще бждешъ чистъ. Послѣ ще обикнешъ своята душа, тя е реална, неизмѣнна; ще обикнешъ своя Духъ, и на трето мѣсто ще обикнешъ своя ближень. Въпросътъ е разрѣшечъ за тебе, каго ученикъ. Азъ взимамъ Бога въ смисълъ — Божествениятъ Духъ, Учителътъ, който може да те учи, да ти обясни нѣщата, да ти даде свѣтлина, по които и да е начинъ да омекоти живота ти на земята.

Е, добръ, сега, слѣдъ като ме слушахте колко нѣща залегнаха у васъ? Кажете ми сега най-важнитѣ нѣща, които легнаха въ вашия умъ. Единъ братъ задава въпросъ: приближило ли е да влѣземъ въ царството Божие, и какъ да намѣримъ ключоветѣ.

— Съ единия кракъ сте въ царството Божие
 сега, ето какъ ще ви отговоря на въпроса. Прѣдста-
 вете си слѣдното често малкиѣ дѣца лежатъ въ
 стаята си, майката е затворила кепенците на прозор-
 цитѣ, та свѣтлината не може да дойде. Дѣтето пита
 майка си, когото то събужда: „Мамо, изгрѣло ли е
 слънцето?“ — Още не е. Нѣкои пакъ каже: „Изгрѣ-
 лама, одевча изгрѣ“. — Още да си поспя. Сега,
 слънцето, царството Божие още не е изгрѣло, слѣдъ
 $1/3$ часъ ще изгрѣе слънцето. Значи, добръ се е за-
 ложилъ и слѣдъ $1/3$ часъ ще изгрѣе. Които искатъ,
 току да станатъ, а които искатъ може да поспятъ
 още, докато изгрѣе слънцето. Още $1/2$ часъ остава
 до изгрѣе слънцето, това подразбѣрзамъ по отно-
 шение на съзнанието. Въ умозетѣ на хората да ста-
 не едно изгрѣзване, да блѣсне една обща идея, която
 ще ангажира умозетѣ на всички хора. Като изгрѣе
 гуй слънце, тогава всички умове на хората ще бѣ-
 датъ съсредоточени къмъ този идеалъ, хората ще
 мислятъ и ще чувствуватъ по единъ начинъ, т. е.
 този начинъ ще бѣде такъвъ че всѣки ще гледа
 слънцето, ще каже „Щомъ се понагрѣя малко, ще
 си обърна гърба“. Но ще, кажете: „Мечтателно по-
 ложение!“ Всички хора ще се понапекатъ, и слѣдъ
 като се напекатъ, ще кажатъ. „Сега ще вървимъ на
 работа“,

И тъй, този ключъ е много сложенъ. Да ви се даде ключа да си отворите, но трѣбва да знаете какъ да го въртите, нѣма да го въртите само на една страна. Ще идите тамъ, но много важи длъгелото на ключа. Ами ако погрѣшите? Много сложенъ ключъ е този. Ще доидемъ до тия ключове. Всички нѣма да упрѣмъ, но всички трѣбва да се измѣните.

Да направимъ едно упражненто до слънцето три минути. Когато казвамъ 3 минути, азъ не разбирамъ буквално, да гледаме часовника. Три минути, то е законъ на равновѣсието. Врѣмето може и да се усличава и да се смѣлява. Една минута нѣс идемъ до слънцето, една минута тамъ ще седимъ, и една минута връщане назадъ. Отъ васъ се иска интензивна мисль. Ще кажешъ „Съ своето сѣзнание искамъ да бъда до слънцето“. Веднага ще помислишъ за слънцето, и тогава почти влизатъ вътрѣ въ него. Ще си прѣдставите, че влизате въ неговата свѣтлина, и каквато свѣтлина може да види вашето сѣзнание, доста точно е, и слѣдъ туй, оброчно, пакъ ще кажешъ „Искамъ да се върна на земята при своитѣ си“. И като се върнешъ всичко ще ти бѣде тъмно. Туй се изисква. Тия упражнения ние ги правимъ за концентриране на ума. Слушайте, азъ ще ви моля едно нѣщо да не разказвате, че ние пътуваме до слънцето,

такива нѣща да ги нѣма. Това сж опити за концен-
 триране на ума. За да идемъ до слънцето, може да
 идемъ съ своята мисль, може да идемъ съ своето
 съзнание, пъкъ може да идемъ и съ своя двойникъ.
 Сега ще ги берете за да идите съ своя двойникъ,
 тис нѣщо трѣбва да заспите, за да извадя двойника
 ви. Пулсътъ ли ще се намали, пулсъ почти нѣма да
 имате, ще се втвърдите. Ако идете съ своето съзна-
 ние, мисльта ви ще се отегъче, ще забѣлѣжите че
 сте тѣна. Лесно се пътува съ съзнанието. Та, ще
 приглася вас, да не мислите, че ние пътуваме съ
 своята мисль. Не съ своето съзнание. Затуй, за три
 минути се отива до слънцето една минута отиване,
 една грѣдиостепенъ тъмъ и една за връщане. Но това
 не е съ нашитъ двойници. Това е сложна работа.
 Тамъ се изпитъ редъ други пригостовления, взимане
 особен и мърки. Затуй ако ви взематъ двойниците,
 разрывки се искатъ, чино може да влѣзете въ тѣлото
 си. Но те, всинца ни може да идете, най-малко поло-
 вината трѣбва да останатъ, да се молятъ, и да па-
 зятъ другитѣ. Та, сега съ своето съзнание лесно пра-
 гимъ пътешествие до слънцето. Това ще служи за
 една сила, ко центриране на мисльта. Концентри-
 рането е готрѣбно като една сила. Като правилъ то
 зи опитъ, ние ще се домогнемъ до положителнитѣ

сили на слънчевитѣ лъчи — да станемъ по положителни. Всѣкога може да правите този опитъ. И тази вечеръ, като се върнемъ, всѣки единъ ще се чувствува по разположенъ, На слънхето ще идете, за да тонирате.

Добрѣ, сега готови ли сте вече? Ще вземете една свободна поза, нѣма да има стягане нз стомаха. Ще усѣщате, че отивате на една приятна екскурзия. по възможность, една отъ най приятнитѣ екскурзии, която сега съществува — на слънцето. Сега, всички ще си затворите очитѣ, ще утихнете, и ще насочите веднага съзнанието си къмъ слънцето.

Сега, да започнемъ упражненията!

Да изпѣемъ „Духътъ Божиз“, но много тихо.

Т. м.

ТЪМНОТО ПЕТНО ВЪ СЪЗНАНИЕТО

16 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
21.I 1923 г
Ст София.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочете се резюмето върху темата: „Разликата между ума и сърцето“.

Прочетоха се няколко от темите: „Цълта и прѣдначението на окултния ученик“.

Ще ви попитамъ сега за какво мислите, и какво чувствувате.

Азъ ще направя едно въведение, нѣма да го пишете, то е прѣдговоръ. Сега да допуснемъ, огъ окултно гледище, че човѣкъ иде на земята, прѣражда се. Запримѣръ, единъ старъ дѣво, който е умрѣлъ на 120 години влязналъ е въ духовния свѣтъ и да кажемъ че слѣдъ 100 години пакъ се прѣражда наново. Допуснете, че този старецъ е билъ философъ, писалъ е редъ съчинения. Името му е турено въ нѣкоя енциклопедия. Тамъ е написанъ и цѣлиятъ му животъ. Редъ автори сж записани тамъ. Запримѣръ, този старецъ е писалъ за произхода на свѣтлината, върху създаването или произхода на човѣка. Този философъ като се роди изново, като едно дѣте, ще почне да плаче, забравя всички философии. Питамъ ви: какъ е възможно единъ философъ да се прѣвърне на едно дѣте, и да плаче пакъ наново? Докосвамъ единъ ва-

женъ въпросъ. Нѣкои твърдятъ, че сърдцето е гова, ультъ е онова. . . Азъ казвамъ: нѣкой си е много ученъ философъ, но слѣдъ като се роди наново, плаче; и туй дѣте, като порастне, дойде на 21 или 33 години, пакъ почва да проявява своитѣ таланти. Слѣдъ туй, пакъ се връща въ духовния свѣтъ, послѣ пакъ дойде на земята, като малко дѣте. Питамъ. има ли връзка между проявяването на първия дѣтински животъ, и проявяването на втория животъ?

Сега, да допуснемъ, че има единъ по-висшъ свѣтъ отъ нашия. Знаете ли, че най-глупавого въ нашия свѣтъ, — плаченето на едно дѣте, прѣдставя прѣдметъ за изучаване въ другия свѣтъ Туй, което за насъ е много глупаво, за тия висши същества, това е една философия тамъ, а всичкитѣ най-умни книги тукъ, тамъ сж най-глупавитѣ нѣща. Допуснете сега именно такова противорѣчие. Нне го допускаме, но може да има нѣкои за и противъ тази мисль. И дѣйствително, въ Писанието се казва, че най-голѣмата човѣшка мъдрость, прѣдъ Бога е безумие. Тогава, иде слѣдующия въпросъ: коя е нормата, върху която окултничѣтъ ученикъ трѣбва да обуславя своя животъ? Отдѣ трѣбва той да започне за кое знание той трѣбва да положи усилие, и кое трѣбва да тури за основа? Той нѣма право да се отрича отъ живота. Само

умния човек може да се отрича. Отъ какво? Прѣдъ менъ сж прѣдставени двѣ паници: еднага паница съ отрова, другата съ ушавъ. Казвамъ: отричамъ се отъ първата. Защо се отричашъ? — Тази паница не е заради менъ. Взимамъ другата паница, въ която седи сладкия ушавъ. Глухавиятъ веднага ще вземе двѣтъ паници. Сега отъ окултно гледище се казва: Ученикътъ трѣбва да се отрече“. Отъ какво трѣбва да се самоотрече окултниятъ ученикъ. Какво нѣщо е да се самоотричашъ? Кой отъ васъ е правилъ опити? Знаете ли произхода на самоотричането? Опитвали ли сте го вие? Има нѣколко души, които сж опитвали стойността на водата. Има и отъ младитѣ и отъ старитѣ, които знаятъ какво нѣщо е водата, какъвъ е нейния произходъ, каква е нейната сила. Тѣ иматъ цѣлъ редъ доказателства, и такива прѣживявания, че никой не може да ги убѣди въ противното. Сега напримѣръ, все трѣбва да се правятъ твърдения. Днесъ всички говоримъ отрицателната философия. Казватъ: „Това да не правимъ, онова да не правимъ“. И при това, при все, че се казва да го не правимъ, ние го правимъ. Послѣ се казва: „Това да правимъ, онова да правимъ, а ние пакъ го не правимъ. Туй, за което се казва да го не правимъ, ние го правимъ. Напримѣръ, казва се да не крадемъ, а ние крадемъ. Да не лъ-

жемъ, а ние лъжемъ. Да не сме страхливи, а ние сме страхливи. Туй, което ни се заповѣдва да не правимъ. ние го правимъ. После казва ни се тъй: „Ще бъдете благородни, ще обичате ближните си“, но ние не го правимъ. Защо? Кажете на когото и да е: „Ти трѣбва да раздадешъ имуществото си“. Той ще каже: „Не му е дошло още врѣмето“. Но, дайте му единъ методъ какъ да отвори касата на богатия човекъ, той ще го направи това. Защо? Туй е политически животъ. Като кажешъ само една дума, той тъй ще нагласи ключоветъ си, че всичкото злато ще го извади. Американцитъ въ тази война по единъ изкуственъ начинъ, законно, изтеглиха всичкото богатство на Европа. И едва сега слѣдъ войната, европейцитъ усѣтиха, че златото отиде, и мислятъ по кой начинъ да върнатъ назадъ туй злато

Сега изобщо, туй, което става въ общия животъ, става и въ личния животъ. И тогава ние ще се спремъ на слѣдующето твърдение: Вие на гжсеницата не може да дадете морала на пеперудата? На вълка не мбже да дадете морала на овцата. На паяка не може да дадете морала на мухата. Паякътъ си има особенъ моралъ, вълкътъ си има особенъ моралъ, гжсеницата си има особенъ моралъ. И като дойдемъ до хората, вие трѣбва да разберете, че не всички

хора произтичатъ отъ единъ и сѣщъ родъ. Сега ще се натъкнете на едно противорѣчие. Казва ви се, че всички произтичатъ отъ едни прародители. Нали тъй? Окултната наука оспорва това. Всичкитъ хора не сѣ родени отъ единъ баща. Не сѣ! Туй сега между стѣнитъ да остане. Разбирате ли? То не е за вѣнка. Изнесете ли го, ще се компрометирате всички. Сега, ние ще дойдемъ до разсжжденията въ това, като ученици. Възможно ли е единъ прѣдметъ направенъ отъ злато, да не е злато? Възможно ли е единъ прѣдметъ отъ злато да стане желѣзо? И възможно ли е единъ прѣдметъ отъ желѣзо да стае злато? Алхимицитъ казватъ: „Желѣзото може да стане сребро и злато, да, но за този, който разбира. То е другъ въпросъ. Затова, като кажемъ, че всички хора не произтичатъ отъ единъ баща, подразбирамъ, че има нѣколко рода материя, отъ която хората сѣ създадени. Нѣколко вида материя има, и слѣдователно, тѣлата на всички хора не сѣ образувани отъ една и сѣща материя. Вслѣдствие на това се явява туй съврѣменно противорѣчие. И дълго врѣме ще сѣществувва, докато дойдатъ ония по-висшитъ свѣтове, които сега алхимически работятъ, т. е. прѣврѣщатъ нисшитъ елементи, които сега функциониратъ въ човѣшкитъ тѣла. Докато тѣ работятъ, тѣ разрѣшаватъ една висша задача въ своитъ лабаратории. И кога то разрѣшатъ своитъ

задачи, гъ ще почнатъ да правятъ тѣла, въ които хората ще функциониратъ въ една нова обстановка. Тогава хората нѣма да грѣшатъ, а ще възкрѣсватъ. Но, докато човѣкъ добие това ново тѣло, той трѣбва да работи дълго врѣме, трѣбва да си достави материя, а тази материя се добива много мъчно. Тя съществува разхвърлена, г. е материята, отъ която трѣбва да се направятъ нашитѣ тѣла е разхвърлена въ пространството, и трѣбватъ хиляди години за да се достави. Има твърдения, че за да се достави единъ грамъ отъ такава една организирана материя, отъ която може да се създаде нашето бъдеще тѣло, всички фабрики въ свѣта трѣбва да работятъ 3000 години. Е, питамъ колко ще струва този грамъ? Може ли да направимъ едно изчисление? И ти, ние се намираме при създаването на своя организъмъ, при създаването на своя умъ и своето сърце. Ние се намираме прѣдъ една отъ наймъжнитѣ задачи. Като ученици, туй трѣбва да го знаете. Не си правете илюзии. Да се създадатъ организми на бъдещето сърце, и на бъдещия умъ, да мисли ти, както Богъ мисли, то е много сериозна работа. Сега, онѣзи, сла бодушнитѣ ученици, казватъ „Тази работа като е толкова трудна, тя не е заради насъ“. Така може да мисли само единъ, който не е ученикъ, но който е

ученикъ, неговата задата е да трансформира своето сърце. То е приготвено за третата култура, която сега иде. Азъ я наричамъ трета култура, малко въ разрѣзъ съ това дѣление на теософитѣ. Не е въ разрѣзъ, защото ние я вземаме отъ чисто кабалистическо гледище, а не отъ теософско. Третата култура, тя е култура на сърцето. Значи, човѣшкото сърце трѣбва да се трансформира, да се прѣобрази. И въ писанието се казва „Каменното сърце ще се грѣбне въ плътъ“. Не въ плътъ, не е прѣведено досѣ. Ще се прѣвърне въ една материя възвишена и благородна, въ която човѣшкия духъ ще може да работи тъй пластично, въ което човѣшкия умъ ще работи възвишено, че да поддържа този благороденъ стремежъ. Казва се „Ще имъ дамъ сърце направено отъ плътъ, въ него ще напиша законитѣ си, и всички, отъ малкъ до голъмъ ще ме познаятъ“.

Сега, окултнитѣ ученици, вие, за да може да работите, непременно трѣбва да имате абсолютна вѣра! Знаете ли какво значи абсолютна вѣра?

Вие сте влѣзли въ школата много лесно, всички сте влезли безъ никакви изпити, и мислите, че сте въ окултната школа. Не! Вие сте въ прѣдвѣрието на окултната школа, и сега, който ще влѣзе въ окултната школа, ще мине прѣзъ единъ изпитъ, прѣзъ 9

огня ще ви прѣкарать. Не мислете, че то е лесно. Азъ още не съмъ ви взелъ на разходка въ другия свѣтъ. Тукъ въ школата, много лесно влизате, но единъ денъ ще ви взема въ школата гсрѣ, да видите какъ седи въ сжщностъ работата. Сега изведнѣжъ ще кажете. „Ха да видимъ тази работа!“ Нѣма какво да видите. Най-първо трѣбва да имате абсолютна вѣра и безстрашие. Знаете ли какво е безстрашие? Нѣкои свѣтски хора иматъ туй безстрашие. Ще ви приведа единъ примѣръ, азъ съмъ го прѣвеждалъ и другъ пътъ. Надъ Ниагарския водопадъ, широкъ близо $1\frac{1}{2}$ км. прѣкарватъ едно вжже отъ единия му брѣгъ до другия. При падането на тая вода, съ милиони кубически тонове, се образува страшно бучение. И единъ господинъ, съ върлина въ ржка, минава отъ единия край до другия край по това вжже. Ще кажете. „Това е смѣлостъ“. Тѣй Вюриятъ пътъ той се връща и взима другъ единъ на гърба си, и пакъ минава по вжжето съ върлината. Третиятъ пътъ го взима пакъ на гърба си и минава вече безъ върлината. И двамата минаватъ по вжжето. Прѣдставете си какво концентриране трѣбва да има този човѣкъ на ума си, за да мине по туй вжже, и колко внимателно трѣбва да върви, стѣпка по стѣпка! Никакво подхлъзване не трѣбва да има. За-

щото, при най-малкото подхлъзване ще платят съ живота си. Та, ние въ този свѣтъ сме на едно такова вжже отгорѣ, и трѣбва да го минемъ. Отдолу има такъвъ ревъ, такова бучение! И всѣки единъ трѣбва да има такова концентриране на мисълта! И азъ бихъ прѣпорѣчалъ всѣки единъ отъ васъ да има такова концентриране, каквото у този американецъ, който е миналъ по това вжже. Питамъ ви: ако вие имахте това концентриране, нѣмаше ли да минете? Щѣше ли да ви смуцава рева? Не. Ревъ има въ свѣта. Горѣ на вжжето си. Каква цѣль имашъ? Една велика задача имашъ — да минешъ водопада отъ единия край до другия по това вжже. Сега, при този законъ ние ^ѣще дойдемъ да контролираме своитѣ чувства. Не се стремете да контролирате вашитѣ силни чувства. Стремете се да контролирате най-малкия си неджгъ. Постаранте се този най-нищожния неджтъ да го контролирате. Допуснете, че вие имате по закона на наслѣдственостъта слѣдующия неджгъ: обичате да се почесвате отзадъ по главата. Това, да се почешешъ не е грѣхъ, то е въ реда на нѣщата. Но постарай се този неджгъ да го прѣмахнешъ. Знаете ли въ какво противорѣчие ще се намѣрите? Или, запримѣръ, имате другъ неджгъ: седите на стола си, туряте си единия кракъ надъ дру

тия, а послѣ празите обратното. Слѣдъ туй мѣстите си и рѣцѣтъ. Тога не е грѣхъ, но като седнете на единъ столъ, тихо и спокойно трѣбва да седите да си турите краката така, че да запазите своето равновѣсие, Послѣ, на примѣръ, ако азъ седна нѣкоя вечеръ, ти да се вдашь на размишление, вие се нервирате. Вие ще кажете „Защо учителятъ мълчи?“ Какво нѣщо ли тисва? Азъ си мисля, а вие казвате „Кажи нѣщо де?“ Да каже нѣщо учителятъ. Ами, че азъ казвамъ. Аъ мълча и ви казвамъ, въ себе си, на ума си вие разрѣшихте ли великата задача на живота? „Е, кажи де, кажи нѣщо, Учителю“. Този малкиятъ чеджгъ трѣбва да му намѣримъ произходъ дението. Отъ какво е произлѣзълъ този малкиятъ чеджгъ? Послѣ, вземете слѣдующето, което се заражда често между хората. Хора, които се много обичахъ, между тѣхъ се роди единъ неджгъ, че послѣ най-малкиятъ отенѣкъ на думитѣ се тълкува злѣ. Единиятъ каже нѣщо, другиятъ изтълкува думитѣ точно въ обратна смисълъ. Какъ ще си обясните това изопачаване на думитѣ? И казвахъ, че ти го обичашъ, а когато той говори казвахъ: „Тази дума е заради менъ“. Тогава имате два живота. Е, какъ е възможно, единъ човѣкъ да ви обича, и да ви каже една обидна дума? Отъ кѣдѣ е произлѣзло

това противорѣчие? Ще кажете „Нѣкой духъ му казалъ, той му е вчушилъ тѣзи мисли“. Но туй не става единъ пѣть Той ти каже веднѣжъ, и втори пѣть, и трети пѣть, и наруши цѣлото равновѣсие. И между тия хора става едно разединение, Да кажемъ, нѣкой ученикъ е влѣзълъ въ школата, ревностенъ е, единъ отъ първитѣ, но, по едно врѣме, почва да се явява у него едно охлаждане, охлаждане, и той си излѣзе изъ школата Другитѣ обясняватъ той е зеленъ, той не е готовъ още. Не! Въпросътъ не е тамъ Той не е излѣзълъ изъ школата Той е чулъ тука нѣкои работи, и отива да ги провѣри въ свѣта. Може слѣдъ 4-5 години да се върне, и да каже: „Азъ разрѣшихъ нѣщата“ Той е отишълъ надалечъ и работи. Очѣзи, които не разбиратъ закона, ще кажатъ „Той излѣзълъ изъ школата“ Не, той рѣшава задачата.

Сега въ тия малки погрѣшки контролъ трѣбва! Има погрѣшки, които само ние знаемъ Туй, което хорава знаятъ, това не е погрѣшка, това, което само ние знаемъ, това е погрѣшка Бждете увѣрени, че всѣки самъ знае своитѣ погрѣшки. Погрѣшкитѣ не сж видими. Тѣ иматъ отвѣнка резултати, но погрѣшката не седи въ тия резултати. Погрѣшката другадѣ се крие. Само ние знаемъ причината на тази погрѣшка

Тази погрѣшка, която вие съзнавате, за нея говоря азъ, за погрѣшката, която седи въ вашето съзнание. Като влѣземъ въ новия салонъ, трѣбва да имаме една голѣма дѣска, да ви обяснявамъ нѣщата. Сега нѣкои работи може да разбирате, нѣкои не разбирате. Туй, което въ даденъ моментъ ти съзнавашъ като една нищожна погрѣшка въ съзнанието си, то хвърля едно малко петно въ съзнанието ти, една точица. Ти ще го опиташъ, една точица е то. Затуй ще употребиишъ всичкитѣ срѣдства, и ще се постарашъ да прѣмахнешъ туй черното петно отъ съзнанието, ти вече имашъ знание.

Туй черното петно, това е една гѣста материя, прѣзъ която Божествената свѣтина не може да минава, и слѣдователно, въ съзнанието ти се показва като една черна точка. И въ физическия животъ, и въ сърдечния има редъ проявления, т. е. всички мисли и желания, които сж дошли подъ сѣнката на тази черна точка, сж осакатени. Слѣдователно, туй малкото черно петно е зачатѣкъ на една малка проказа. И тази проказа е вжтрѣ въ човѣшкия животъ. Тя нѣкой пѣтъ се увеличава, нѣкой пѣтъ се намалява. Почнете тогава да се молите, и вижте, дали вашата молитва има сила да прѣмахне това петно. Туй малко черно петно вжтрѣ въ съзнанието си вие го съзнавате. Никой го не

вижда, само вие го съзнавате, то е толкова малко, че съ най-силни микроскопи трѣбва да го търсимъ. Само вие го виждате, никой не го вижда. И такива петна ги имаме. Светиитѣ сж идвали въ школата, тѣ сж виждали тия петна. Нѣкой светия прави чудеса, лекува другитѣ, а при това той има такова едно петно, постоянно се бори съ него, и търси начинъ, какъ да се освободи отъ такова едно малко петно. Единъ светия седи 20 години въ гората, чака и не може да се освободи, търси начини. Седи въ гората и чака. Защо? Щомъ разрѣши въпроса, какъ да прѣмахне това петно, той не седи вече въ гората, а се върне въ обществото. Сега ви прѣпорѣчвамъ. Азъ виждамъ всѣки единъ отъ васъ има такова едно малко петно, и азъ ви прѣпорѣчваме, като ученици, ще насочите вашата дѣятелность да прѣмахнете туй микроскопическо петно отъ съзнанието ви. Да бждѣ съзнанието ви чисто, или, най-малко, да може да го мѣстите отъ едно мѣсто на друго. Туй показва, че имате сила да може да го мѣститѣ, както въ часовникъ. Това е първиятъ опитъ, който трѣбва да правите въ вашето съзнание. И всичкитѣ изобрѣтатели въ съврѣменната цивилизация, които сж се домогнали до нѣкои окултни сили, въ каквото и да е направление тия изобрѣтатели, споредъ резултатитѣ, които сж произвели, за

въ бъдеще ги очаква голѣмо нещастие, едно такова петно ще се образува у тѣхъ, Тия изобрѣтатели сж забогатели, милиони сж спечелили отъ изобрѣтенията си. Да допуснемъ сега, че единъ алхимикъ е намѣрилъ закона за подмладяване живота на хората. Дойде единъ, който е живѣлъ развратенъ животъ, той му даде 2—3 пѣти отъ това сръдство, и поднови организъма му. Знаете ли каква ще бѣде неговата отговорностъ?

Сега, първото нѣщо: въ школата се изисква онѣзи отъ васъ, които искатъ да добиятъ истинското познание, да се добератъ до единъ положителенъ моралъ, не този обикновения моралъ, и тогава, това черното петно на съзнанието, сами вие ще си го намѣрите. Направете опитъ. Азъ бихъ желалъ за цѣль единъ мѣсець, всѣка вечеръ между 10 и 4 ч., когато се пробудите, проектирайте ума си къмъ вашето съзнание. Вие ще видите въ себе си една бѣла, мека, много приятна свѣтина, то е вашето съзнание, което прави отражение. Насочете погледа си къмъ съзнанието, направете едно изчистване въ ума си, и вижте тази бѣлина еднаква ли е. Гдѣ е по-бѣла? Нѣкой пътъ къмъ периферията е много свѣтла, а къмъ центъра потъмнява, както единъ художникъ, който хвърля своитѣ сѣнки. Центърътъ е свѣтълъ, а периферията

потъмняла. Някои път ще заблѣжите туй петно вжтрѣ въ центъра на тази светлина, нѣкой път нѣма да го заблѣжите. Щомъ намѣрите тази свѣтлина, вие ще се концентрирате 5—10—15 минути. То сж наблюдения, ще гледате дали можете да намѣрите туй малко черно петно. Ще раздѣлите съзнанието, за да видите отъ гдѣ се пада петното, отъ лѣвата страна на вашето лице, или отъ дѣсната, отгорѣ къмъ челото, или надолу къмъ брадата. Тази свѣтлина ще бжде подъ жгълъ около 45° и нѣкой път, ако я гледате дълго врѣме въ съзнанието си, ще вдигнете главата си нагорѣ, тя ще дойде надъ главата ви перпендикулярно, и ще почне да се движи бързо надъ главата ви, и послѣ се отдалечава, отдалечава нагорѣ. Като гледате така дълго врѣме въ пространството, образува се нѣщо като дупка, която се намалява, намалява, докато изчезне. И слѣдъ туй всичко наоколо потъмнѣе, съзнанието е изчезнало, нѣма го. Докаго тази свѣтлина съществува, вие усѣщате едно приятно настроение на духа си, щомъ се вдигне нагоре и изчезне, почвате да усѣщате една тѣга, една скърбъ. Въпросътъ е, защо тази свѣтлина се дига нагорѣ? Сега, като изучавате псалмитѣ, Давидъ казва, че той наблюдава своето сърце, своето съзнаніе. Направете го и вие, но само онѣзи отъ васъ, които искатъ. не

всички обезателно Онѣзи, които искатъ да дадатъ единъ нормаленъ ходъ на своето учение, нека направятъ този опитъ, той не е задължителенъ. Но онѣзи отъ васъ, които го направятъ, да постѣпятъ споредъ закона на мъдростта. Тукъ трѣбва Мъдростъ. Разбирате ли? Тукъ трѣбва мъдростъ и постоянство. Мъдростъ и Истина може да разрѣшатъ този въпросъ. Любовта послѣ ще дойде само онѣзи отъ васъ, които иматъ тази интелигентностъ га ума си, тѣ можатъ да направятъ опита. За единъ цѣльмѣсець, отъ 5—30 минути, най-много може да правятъ своитѣ опити. Да не мислите, че е въ многото наблюдение. Нѣкои пѣтъ човѣкъ въ 5 минути може да разрѣши повече, отколкото въ 30 минути. Концентрирането не зависи отъ врѣмето. Следъ единъ мѣсець, азъ ще питамъ нѣкои отъ васъ, намѣрили ли сж туй петно вътрѣ въ съзнанието си. Само така ще се домогнемъ до единъ окултенъ законъ за живота. Ние не искаме сега да реформираме свѣта, както до сега сж го реформирали. По тия закони, по тия правила, както сега се реформира свѣтътъ, то е „двѣ затькава, три разтъкава“, „двѣ затькава, три разтъкава“. То е едно забавление. Туй поправяне на свѣта не е поправяне. И човѣкъ съ сегашния мораль никога не може да се поправи. Невъзможно е! Защо? Причинитѣ, които

произвеждатъ тия недъзи сж незасегнати, а ние чистимъ врѣменно само тия резултати. Запримѣрь, болеститѣ сега въ свѣта се много увеличиха. Какви ли хигиенически мѣрки не сж взети? Въ едно отношение взиматъ мѣрки, въ друго отношение болеститѣ се увеличаватъ. Забѣлѣжете, слѣдъ като влѣзохме въ школата, започнахме съ музиката, но когато започнахме да пѣемъ тѣзи пѣсни, изведнѣжъ у васъ дойде тази кашлица, всички почнахте да кашлите. Ама тази кашлица азъ нарочно я допуснахъ. Азъ ви поставихъ на единъ изпитъ, зная гдѣ седи този ви недѣгъ. Всичкото седи нукъ въ гърлото, и работи надолу въ корема. Казахъ ви много пѣти да кажете на кашлицата „Слушай азъ съмъ мобилизиранъ“. Сега, не е лошо, че кашлите, то е въ реда на нѣщата, но причината е въ гърлото. Въ вашия животъ, между Бога и васъ, между ангелитѣ и васъ, има извѣстна дисхармония. Дисхармонията между Бога е, че вие Любовете Му не я възприемате както трѣбва. А че съ ангелитѣ сте въ контрастъ, то е, защото не възприемате тѣхната Мѣдрость както трѣбва. И вие се намирате въ едно несъзнателно противорѣчие. Запримѣрь, казвате: „А, нашето сърце е топло“. Любовь имате, нали? Но ако Богъ е Любовь, какъ е възможно, азъ, който имамъ Божествената Любовь, да се роди въ

сърцето ми умраза? Умразата е отъ друго естество. Невъзможно е! Или е вѣрно, че азъ съмъ ималъ любовъ, или че любовта не е у мене, или отношенията между менъ и Бога не сѣ правилни Туй е по законъ, това е принципътъ. Второто положение е, че не сме увѣрени въ нашето знание въ туй, което знаемъ и не можемъ да го приложимъ. Вие, съвършеннитѣ окултни ученици, ако дойде при васъ единъ адептъ, какъ ще го посрѣщнете? Ако ви дамъ единъ изпитъ, най малко $\frac{3}{4}$ отъ васъ бихте се увлѣкли. Защо ще се увлѣчете? Какъ? Азъ зная. Тукъ прѣди години, въ София, дойде единъ младъ момъкъ, дойде и една млада мома, тѣ бѣха отъ Хасково. И двамата отиватъ въодушевени отъ новото учение, да провѣдватъ въ Македония. Момъкътъ говори съ духоветъ чрѣзъ момата, и духоветъ имъ казватъ да отидатъ въ Македония. И двамата ме питатъ: „Ти какво ще кажешъ?“ Азъ имъ казвамъ: Може да отидете, ако искате, но ако питате менъ, не отивайте, не му е врѣмето да отидете сега въ Македония, може да останете да работите тукъ. И тѣ останаха да работятъ въ София Почнаха да се стичатъ около тѣхъ нашитѣ приятели, даже нѣкои отъ най-виднитѣ отиваха. И тогава медиумътъ каза на една сестра, която си замина: „Ти скоро ще умрешъ, но да осигоришъ.

нашето дружество, да му завѣщаешъ нѣщо“. Е, хубаво. Слѣдъ това тия двамата отидоха въ Пловдивъ. Тамъ друга една сестра съ цѣлото си сѣмейство отидоха при тѣхъ, и се опростиха. Сега този, който бѣше посвѣлъ тази мома да иде въ Македония, той не е тъй силно духовно развитъ. Той живѣе само за себе си, нищо Божествено нѣма въ него. И като погледнешъ въ духовния свѣтъ главата му, тя тамъ е черна, но неговиятъ личень егоизъмъ свети горѣ на главата. Ама другитѣ благородни, Божествени качества, всичко туй спи. Казвамъ му единъ день: слушай, ти трѣбва да се върнешъ, да подготвишъ себе си, да се освободишъ отъ всичкитѣ свои недъзи, и тогава може да идешъ да проповѣдзашъ, а тъй, ти ще създадешъ на себе си едно зло. Сега, този младиятъ момъкъ бѣше подъ влиянието на други адепти, защото въ свѣта дѣйствувать и други адепти. Нѣкой пжть тѣ идватъ и тукъ въ България. Не мислете, че не я посѣщаватъ. Адепти посѣщаватъ и школата въ София. Нѣкой пжть съ физическитѣ си тѣла идватъ, а нѣкой пжть идватъ съ своитѣ астрални тѣла. Мислите ли, че туй, което сега свещеницитѣ правять, азъ не зная на какво се дължи? Знаемъ ние произхода. Произходжтъ не е тукъ отъ България, той е отъ друго мѣсто. По нѣкой пжть вие ще кажете: „Господъ нали е силенъ?“

Да, Господь е силенъ, тъй, но и ние трѣва да бждемъ силни. Разсъждавайте по сжщия начинъ. Окултниятъ ученикъ не му е позволено да разсъждава дѣтински. Той трѣбва да разсъждава като мъжъ. Житното зърно не трѣбва да пита: „Слънцето нали ме грѣе?“ То трѣбва да пита така: „Способно ли съмъ азъ да използвамъ свѣтлината, която ми се изпраща, мога ли да използвамъ слънчевата енергия?“ А туй, колко е силенъ Господь, не е важно. Важно е, въ състояние ли сме да използваме тази свѣтлина, която иде отъ Бога за благото на нашата душа, и за нейното растене? Това трѣбва да ни интересува, като ученици. Тази свѣтлина, малката свѣтлина, която имашъ за растене, тя е важна. Сега, като ви говоря така, вие пакъ нѣма да разсъждавате дѣтински. Ще кажете, че се обезсърчавате. Не, въ окултната наука нѣма обезсърчение! Тамъ има знания! Това е мъдростъ! Ще разсъждавате. Нѣма да мислишъ, че ти си праведенъ, но ще знаешъ, че пътятъ ти е отворенъ. Тамъ е способниятъ ученикъ, въ това се вижда, дали той е добъръ или лошъ. Способенъ ли е той, пътятъ му е отворенъ навсѣкждѣ. За резултатитѣ на неговата способностъ, той послѣ си дава отговоръ, но пътятъ му е всѣкога отворенъ. Та сега, първото нѣщо, вие трѣбва да развивате тази способностъ въ

себе си. Способността седи въ това безстрашие на вашата мисъл. Тази мисъл да я развиете тъй, както е въ първоначалното свое произхождение, т. е. да схванете една Божествена мисъл тъй чиста и ясна, както си е, безъ да се опасяваме отъ нейнитѣ послѣдствия. Ние нѣкои пѣтъ говоримъ за любовта, и послѣ ще кажемъ: „Е, има философия, за да се разбере тя“. Не, не, Любовта може да се разбере само по единъ начинъ. Ако азъ бихъ пусналъ тази вечеръ тока на Любовта, вие щѣхте да я почувствувате. . . Може нѣкой пѣтъ за $1\frac{1}{2}$ ч. да пуснемъ тока на Божествената Любовь, тогава вие ще почувствувате какво нѣщо е Любовта. Ако $1\frac{1}{2}$ ч. тече този токъ въ всинца ви вие ще научите много повече отколкото всичката философия, която сега съществува въ свѣта. Вие ще кажете: „Ха, пусни го!“ Прави сте, и азъ да съмъ на вашето мѣсто, и азъ ще кажа тъй: „ха пусни го!“ Питамъ, ако азъ го пусна, този токъ ще произведе ли тия резултати, които невидимиятъ свѣтъ очаква? Разберете, че живата природа държи строга смѣтка за всичкитѣ нейни живи сили. Тя тъй щателно слѣди заради тѣхъ. Много щателна е тя. Ако слѣдъ като тече $1\frac{1}{2}$ ч. този токъ, единъ день ще ни прѣдставятъ смѣтка. Тя държи смѣтка, и не може току-тъй да пуснешъ този токъ,

ще го пуснешъ на време Може да се пусне, но на време, ако вие сте приготвени Ако намърите тия черни точки, и може да ги контролирате. тогава токът може да го пуснемъ Не искамъ да се шегуваме. Сега, ще доидемъ до сериозна работа. Като пуснемъ този токъ, старитѣ ще ги подмладимъ, а младитѣ ще ги остаримъ Има млади, които сж позлатени отвънъ, и като пуснемъ тока, ще изчезне златото, и тѣ оставатъ така, като че сж стари, има стари, които отвътрѣ сж злато, а отвънка сж обвити съ единъ пластъ отъ обикновенъ металъ, и като пуснемъ тока, този пластъ ще се стопи, а златото ще остане Гѣй че всѣки ще се яви въ своята вътрѣшна сжщина И цѣлата обстановка на нѣщата ще се измѣни Тогава ще видите кой е праведенъ и кой е грѣшникъ Кой е праведенъ, то е на обикновенъ езикъ Ще се видите, всѣки ще се разбере ученъ ли е или не, а не кои е праведенъ Този токъ ще покаже, кои отъ васъ е работилъ въ миналото, доколко се е занимавалъ, какъ се е училъ, когато е билъ въ школата, каква е била способността му Само така ще се разкрие доколко тои се е училъ, и какъ е използвалъ това знание въ редъ съществування на миналото И слѣдователно, въ васъ ще се прѣдставятъ всичкитѣ тия картини на вашия миналъ животъ, и вие ще се спре-

те, и ще кажете: „Разбирамъ, тази погрѣшка се дължи на тия причини“. И при туй съзнание вие ще поправите тия погрѣшки много лесно. Та, главното нѣщо, което се изисква да съсрѣдоточие ума си въ вашитѣ способности, да използвате Божията съзѣтина. Сега, туй, което става въ окръжаващата срѣда, искатъ да отвлѣкатъ вашето внимание въ друга посока. То е едно налѣгане, и онзи ученикъ, който разбира закона, ще знае, че туй налѣгане отвѣнка е тѣи необходимо, както въ една реторта трѣбва да има налѣгане, за да може законътъ да работи Въ школата трѣбва да има извѣстно съпротивление. Та, нѣма да се плашите отъ външната обстановка на нѣщата Тия свещеници, които днесъ пречатъ, тѣ сж били ученици нѣкога въ окултната школа; нѣкои отъ тѣхъ сж изпждени отъ школата, и като нѣма какво да правятъ, станали сж свещеници. Но школата на Бѣлото братство, тя е безпощадна. Единъ ученикъ веднѣжъ изпжденъ отъ училището за непослушание, неговата съдба е рѣшена: той се деградира постепенно. Постепенно изгубва ония условия, при които той може да се учи, и слѣдователно, при всѣко едно прѣбраждане условията почватъ да оставатъ по-тежки и по-тежки, докато той дойде въ положението на единъ посредственъ индивидъ. И тѣй сж се родили въ Инду-

станъ тия пари, най-бѣднитѣ, идиотитѣ, най-тѣпитѣ. И умнитѣ, всѣки единъ човѣкъ ще дойде до това положение, щомъ веднѣжъ постѣпилъ въ една школа, и се върне назадъ. Въ каквато и да е школа, дали си отъ школата на Бѣлото Братство, или отъ школата на черното братство и въ двѣтѣ школи законътъ е единъ и сѣщъ, всѣкога резултатътъ е смъртъ, нѣма друво! Трѣбва да знаете, излѣзете ли веднѣжъ изъ школата, очаква ви смъртъ!

Тамъ законътъ е смъртъ. Казва се- „Който прѣтърпи до край спасенъ ще бѣде“. Не трѣбва да се страхувашъ въ нищо! Трѣбва да бѣдете безстрашливи! Връщане назадъ е смъртъ. Дали си въ едната школа или въ другата, сѣщото е. Затуи и въ черното братство, и въ бѣлото братство, всички се отличаватъ съ постоянство. Какво постоянство има въ всичкитѣ братства! Защото тѣ знаятъ, че ако не издържатъ — смъртъ ги очаква! Въ черното братство — всѣки, който не устои, очаква го смъртъ, въ бѣлото братство — всѣки, който не устои, очаква го смъртъ! Обратно! въ черното братство ако устои, очаква го животъ, и въ бѣлото братство, ако устои, очаква го животъ.

И тѣи, ще се стрѣмите да се не обезсърчавате. Ще ви дойдатъ голѣми обезсърчения, ще кажете

„То тази работа не е заради насъ. Ние сме стари, външнитѣ условия сѣ такива, при по благоприятни условия“. Не се лъжете! По благоприятни условия отъ тѣзи нѣма да намѣрите. По-неблагоприятни ще намѣрите, по лоши ще намѣрите, но по-благоприятни отъ сега нѣма да намѣрите. И послѣ, ще кажете: „Има малко врѣме, да отложимъ, да си помислимъ“. Никакво отлагане! Никакво мислене! Не да прогласите свѣта, да кажете. „Ние сме окултни ученици“. По въ себе си, въ вашето съзнание, ще кажете: „Сега е врѣме, този въпросъ азъ трѣбва да го рѣша. Сега или никога!“ И когато рѣшишъ, хората нѣма да знаятъ, нѣма да казвашъ никому, на себе си ще кажешъ, на ума си ще кажешъ. Има единъ умъ, които вие само го знаете. Нѣма да кажешъ „азъ“ Не, ти ще се обърнешъ къмъ своята душа. Какво трѣбва да кажешъ на тази душа? „Съ тебъ е Богъ!“ На душата си ще кажешъ: „Съ тебъ е Богъ! Ти ще побѣдишъ! Твоята побѣда е моя побѣда!“ Всѣкога ученикъ трѣбва да признава, че Богъ е въ душата му. То е законъ. Не признава ли великия законъ... Кой е този законъ? Азъ онзи день казахъ правилото. Азъ вѣрвамъ саммо въ единъ Богъ на Любовта, въ единъ Учителъ на Мъдростта и въ единъ Духъ на Истината. Тѣй трѣба да бжде

Въ единъ Богъ на Любовта и въ единъ Учителъ на Мъдростта и въ единъ Духъ на Истината. Туй трѣбва да бѣде правило на всѣки единъ окултенъ ученикъ! Ще се спре, и ще го каже. Това правило трѣбва да го разрѣшаваме. Сега, не мислете, че васъ въ окултния свѣтъ щѣ ви посрѣщнатъ съ такива цвѣта. Не, много нѣщо ще минете, но мъжество се изисква отъ васъ. Ще минете вътрѣшни борби; външнитѣ борби сж нищо, тѣ сж цвѣте! Ще влѣзете въ едно противорѣчие съ себе си, ще дойдатъ духовни борби. Доиде ли тази борба, нѣма да си извадите ножа, като Донъ-Кихота, ще се спрете и ще кажете на душата си:

„Съ тебъ е Богъ!

Ти ще побѣдишъ!

Твоята побѣда е и моя побѣда!

Азъ вѣрвамъ въ единъ Богъ на Любовта,

Въ единъ учителъ на Мъдростта, и

Въ единъ Духъ на Истината“.

Сега, вие ученицитѣ, които ме слушате, имате този обикновенъ мораль да се критикувате. Ако азъ дойда да засѣгна морала... Този мораль е за свѣта, трѣбва да го напуснете. Съ този мораль никога нѣма да се оправите. Школата нѣма да се оправи. Прѣди всичко трѣбва да имате дълбоко въ съзнанието си

желание, като седнете вечерно време въ своята система, мислено да обвърнете всички ония ваши приятели, ученици, изпратете имъ една Божествена мисъл на Великия Учителъ, изпратете имъ едно добро пожелание на Великия Господъ на Любовта, изпратете имъ едно благо, на Великия Духъ на Истината. Дълбоко отъ душата си пожелайте на всички поименно и тѣ да иматъ туй благо, което вие имате. Пожелайте въ васъ да ги подигнете. Постарайте се нѣкой път да видите, че тѣ светятъ въ васъ. Не се спирайте върху тѣхнитѣ погрѣшки, не оставяйте да проникватъ тѣ въ вашето съзнание, а да сж прѣдъ васъ като свѣщи. По-дълбоко идете. Всѣка една душа има наслоения отъ миналото, такива пластове! Туй наслоение трѣбва да се пробие. Тѣ сж като въ нѣкоя рудница затворени, и вие трѣбва да влѣзете като първиятъ спасителъ между тѣхъ. Може би нѣкой отъ ученицитѣ да е обезсърченъ, да каже: „Тази работа нѣма да я бжде, азъ ще напусна школата“. Ти съ своята мисъл ще се притечешъ, ще кажешъ: „Братко, азъ съмъ съ тебъ, моята душа е съ тебе“, ще го насърчишъ. Това е Любовь, Ако тѣй казвате всѣка вечеръ... А вие сега какво правите? Седнете, започнеге, вашето медитиране: „Онзи тамъ на първитѣ столове седналь той да ми говори!

Само той знае, 10 години какъ е въ школата, нищо не знае, пъкъ сега дошълъ да ми се показва, че е нѣщо“ Медитация е това. „Че какъ до сега този Учителъ не е могълъ да го поправи? Ако бѣше той отъ Бога пратенъ, той трѣбваше да пусне този токъ да стане светия Тази работа нѣма да я бжде“. За нѣкоя си сестра, хайде да не ѝ казвамъ името: „Ха, тази, младата, сега влѣзла въ школата, а ние отъ толкова години сме, стари, а тя едва влѣзла знаемъ я ние“. Това сж спънки за единъ окултень ученикъ. Млади, стари — нѣма! Грѣшкитѣ на хората, това сж благоприятни условия за васъ да се развивате. Това трѣбва да го знаете. И въ този свѣтъ ако вие искате да знаете, праведнитѣ хора сж грѣшки, а грѣшнитѣ сж праведни. Защото, единъ грѣшникъ, който се е оцапалъ, той казва: „Господи въ мене вече нищо не остана азъ толкова мново съмъ се оцапалъ“. Азъ зная, азъ опитахъ всичкитѣ хора, и отъ сега нататъкъ отъ хората не очаквамъ нищо. Отъ Тебе очаквамъ, Ти нѣма да ми изневѣришъ, всички хора ми изневѣриха Азъ опитахъ всички хора, и сега, каквото ми кажешъ, ще го правя“. И почне да се повдига. А праведниятъ каже: „Азъ съмъ способенъ, това ще направя, онова ще направя“, Той седи и въ края на краищата нищо не излѣзе. А онзи, падналиятъ, нѣма да се минатъ 5—6

години, той ще се повдигне, Богъ ще му помогне. И ако нѣкой отъ васъ оспорва това нека прочете въ стария завѣтъ какъто каза Господь на Соломона. Яви се Господь на Соломона, и му каза, че ще има олъма Мѣдрость И какво стана съ Соломона? Всички му се смѣха. Колко жени имаше той? Около 900 наложници Това е едно морално падение. Казва се че въ първо врѣме той се одалѣ на ядене и пиене. Какъто пожелаваѣ, всичко направяѣ. Разбирате ли? Чати всичко бѣше той, нали той бѣше най-умниятъ? Казваха му. „Като тебъ въ Израиль другъ царь нѣма да бѣде“. Най-първо Соломонъ имаше тази претенция обещаваѣ храмъ да направи. Имаше голѣми окултни познания, но послѣ трѣбваше да прѣмине прѣзъ закона на смиренieto. Като четете 12 гл. отъ Евклисиаста, казва се „Помни, че Господь ще докара всичко на сѣдъ“. И като четете притчитѣ на Соломона, много отъ неговитѣ мисли сѣ нахвърляни въ края на живота му, когато той вече признава, че философията не седи въ тази свѣтовна Мѣдрость И затова казва: „Суета на суетитѣ, всичко е суета“. И, който пише много книги, Мѣдростъта не е тамъ. Има нѣщо по-дълбоко. Азъ го опитахъ. Ако човѣкъ не го научи, всичко е на празно. Не е тамъ спасението. Той е намѣрилъ нѣщо, за което е казалъ, че не му е врѣме сега да се говори. Другъ ще дойде да го-

вори. Сега, ако азъ ви кажа, че единъ отъ ученицитѣ на Христа бѣше и Соломонъ, може ли да намѣрите кой бѣше Соломонъ? Кой отъ 12-тѣ ученици? (Обаждагъ се Иоанъ, Павелъ). Който и да е, намѣрете го въ себе си. Азъ ви казватъ само толкова. И тази сутринъ ви казахъ, че нѣма да ви разправамъ защо е дошълъ Христосъ. И защо е страдалъ, пакъ нѣма да ве кажа, но ще ви кажа защо трѣбза да да сс обичаме и любимъ. Туй ще ви кажа. Азъ ви казвамъ, че Соломонъ е билъ единъ отъ неговитѣ ученици. Той е ималъ тази опитностъ и казва: „Всичко въ свѣта е само Единъ. Само Единъ остава въ свѣта“. Значи, единъ отъ ученицитѣ на Христа бѣше Соломонъ. И той се сподоби да влѣзе въ школата на Христа съ голѣми страдания и смирение. И му казва: „Ти ще влѣзешъ въ школата на Христа, за да научишъ тоза, което сега не знаешъ“. Вие нали казвате: „Ние сме въ школата на Христа“. А, за да влѣзете въ школата на Христа, вие трѣбва да прѣтърпите едно такова морално падение, т. е. единтъ такъвъ тежъкъ изпитъ, какъвто не сте виждали. И самъ Христосъ, като слѣзе на земята, Той минаваше единъ великъ изпитъ. Какъвъ бѣше този изпитъ? Че върху Неговитѣ плещи трѣбваше да се сложатъ грѣховетѣ и пороцитѣ на цѣлото паднало човѣчество, и Той почувствува, каточе самъ Той ги

извършилъ. И трѣбваше да намѣри единъ модусъ. Като освободи всичкитѣ тия души, да имъ даде единъ новъ потикъ, новъ тласкъ да дойдатъ пакъ на земята, да се очистятъ, да се подигнатъ. Следователно, самъ трѣбваше да дойде на земята да разрѣши задачата си, и да я опита. И Той я опита, и каза, че по този начинъ трѣбваше да се рѣши задачата. По кой начинъ?

Сега, ако вие сте готови, има и другъ начинъ за изучаване на Евангелието. Казвамъ: вие едва влизате въ школата, въ прѣдвѣрието на школата сте, но вжтрѣ ще влѣзете. И сега, ако вие вървите назадъ, смъртъ ви очаква. Напрѣдъ — животъ има. Тѣй е разрѣшенъ въпросътъ. Да не мислите, че е лесно да кажете: „Азъ ще се откажа“. Ще се откажешъ ли? Въпросътъ е тѣй за васъ: смъртъ или животъ! Напрѣдъ е животъ, назадъ е смъртъ. Нищо повече! Най-малкото колебаване — смъртъ. Назадъ е смъртъ. Каквото и да ви кажатъ: младостъ, знание, мъдростъ, истина, свобода, правда, любовъ, милосердие всичкитѣ тия работи сж нѣща на бъдещето. Позоръ, грѣхопадане, нещастие, всичкитѣ тия озверяване, това е връщане назадъ. Едно отъ двѣтѣ ще рѣшите! Напрѣдъ! Нѣкои отъ васъ да не бъдете страхливи! Безстрашливи да бъдете, и тогава Бѣлото Братство ще

помогне по единъ особенъ начинъ. Не. Нѣма да ви помогне както вие искате, както вие очаквате. Великото Бѣло Братство има особени начини за помагане на ученицитѣ, които сж искрени и честни. То е много внимателно. Но и вие ще бждете искрени. Не искрени, азъ ще взема думата чистосърдечни. Първото нѣщо не е искреностъ, а чистосърдечностъ. Знаете ли какво нѣщо е чистосърдечностъ? Чистосърдечни не за свѣта, но като седнешъ, вжтрѣ въ душата си да отпратишъ мислитѣ си къмъ Бога, този Богъ на Мъдростъта, Любовта и Истината. Ти ще бждешъ ти чистосърдеченъ, за да може всичкитѣ Божествени лжи да се приближатъ, да проникнатъ въ душата ти. За себе си такъвъ ще бждешъ Нѣма да разправяшъ, че азъ съмъ чистосърдеченъ, защото ще се опетниши. Когато хората разправятъ грѣховетѣ ти, въ душата си да останешъ спокоенъ, да кажешъ: „Азъ познавамъ себе си, чистосърдеченъ съмъ въ най-малкитѣ нѣща“. При най-голъми обиди, бури нещастия, да се не размжти дълбочината на твоето сърце, да бждешъ тихъ и спокоенъ въ душата си. Може да има голѣма тъмнина, противорѣчие, но като застанешъ на този центъръ, да нѣма никаква външна сила, която да може да те поклати отъ твоитѣ основи, или да те разколебае, и да кажешъ: „Тукъ, и никждѣ другади!“

Сега, това сж принципи, които трѣбва да приложите. Нѣкои отъ васъ сте свързани, женени сте. Но що е женидбата? Мжжъ и жена единъ договоръ имате. Нѣкои отъ васъ сте приятели, и то е договоръ, нѣкои слуги и господари, учители и ученици, това сж все отношения, вземания — давания. Ние имаме кармически връзки. Какъ ще се разрѣшатъ тия кармически въпроси? Тия въпроси може да се разрѣшатъ само чрѣзь Божията Мъдростъ. Любовта при сегашното условие не може да разрѣши въпроса. Чрѣзь любовта галенитѣ дѣца ставатъ развалени дѣца. Ако вие, при сегашния животъ, дадете на единъ човѣкъ любовъ, нѣма да го ползвате, вие ще го развалите. Вие ще засѣгнете неговата душа съ Божията Мъдростъ, а послѣ чрѣзь Божията Истина. Любовта тя ще дѣйствува, но по пѣтя на Божията Мъдростъ и Божията Истина. Сега, азъ говоря за Любовта, нали? Но онази Любовъ, за която азъ говоря, и тази любовъ, която вие познавате, тѣ сж двѣ сили, които сѣ различаватъ. Азъ говоря за Любовта, споредъ която всички трѣбва да върваме въ Бога еднакво. Всички еднакво трѣбва да върваме! Всички трѣбва да излизаме да се печемъ на слънцето. Единъ човѣкъ ще използва свѣтлината по единъ начинъ, кравата по другъ начинъ, птицата, паяка по трети начинъ. Не мо-

же всички същества еднакво да използватъ свѣтлината. Азъ при свѣтлината ще взема една книга ще чета, а паякътъ при тази свѣтлина ще направи своята мръжа. Та, при сегашнитѣ условия какъ бихте използвали любовта? Ако Божията любовъ би дошла въ вашитѣ сърца, и ако вие [не се прѣчистите, тя ще произведе обратенъ резултатъ, ще увеличи вашитѣ страдания. Вие ще станете извънредно чувствителни, ще се обиждате отъ най-малкитѣ нѣща, ще кажете: „Защо Господъ не ми даде това нѣщо?“ Не така ще бждете къмъ Бога положителенъ, а спрѣмо хората ще бждете негативенъ, и ще привлечате неджзитѣ имъ, тѣхнитѣ отрицателни чѣрти. А въ окултната школа всички ученици трѣбва да бждете положителни къмъ свѣта, диамантна стѣна трѣбва да имате, а спрѣмо Бога трѣбва да бждатъ въ негативно състояние. Отворенъ да бжде вашия хоризонтъ, и всички сили, които идатъ, да ги възприемете, да бждете въ едно пасивно състояние да приемате. А сега, вие отгорѣ сте затворени, а отстрани сте отворени, и вслѣдствие на това страдате, вслѣдствие на това идва и вашето нещастие. Нѣкой има единъ недѣгъ, тури стѣна, затвори се. Този недѣгъ е минавалъ отъ единъ човѣкъ въ втори, трети, четвърти; хрѣхътъ, като зараза, минава у всичкитѣ хора, той има дълбоко произхождение.

И грѣхътъ, въ своето козмическо произхождение, нѣма да го прѣмахнемъ ние. Грѣхътъ въ сегашното състояние, прѣдставя една велика задача за окултната школа, за великото Бѣло Братство което работи съ хиляди години въ своитѣ лабаратории, за да намѣри единъ цяръ противъ него. И Христосъ, като е дошълъ на земята, Той е давалъ на своитѣ ученици този цѣръ, начини за лѣкуване. И въ Евангелието, ако четете внимателно, ще намѣрите какъ да се лѣкувате. Всички проповѣдватъ този цѣръ. Но, прѣди всичко ни трѣбва една Божествена Мѣдрость, да владѣемъ най-малкитѣ недостатъци въ себе си. И въ какво седи недостатъка? Да допуснемъ сега, двама приятели сте, скарате се, нали? Той ви каже нѣкои горчиви думи, и вие му кажете, и се раздѣлите и двамата. И почнете тогава „Той не е правъ“. Другиятъ: „Ти не си правъ“. Какъ ще се примирите? Ти може да отидешъ при приятеля си, и да кажешъ: „Извини, азъ те обидихъ“. Но той не прощава. И въ твоята душа ще остане нѣщо, но и въ неговата душа остава нѣщо. Не може да се примирите по този начинъ. Истинското примирение е слѣдующето: ти ще се спрешъ въ себе си, дълбоко въ съзнанието си, и ще кажешъ: „Господи, азъ огорчихъ Твоя Духъ, огорчихъ Тебъ, този Великиятъ. Азъ не можащъ да устоя на добро-

дѣтелята Ти, азъ Те огорчихъ, не можащъ да устоя на висотата. Огорчихъ Те много“. И ще се обърнешъ, ще се молишъ, ще чакашъ докато дойде туй обновление. Ти ще го почувствуващъ. Нѣма да се мине день, два, три, единъ мѣсець, и твоятъ приятель ще дойде. И въ неговата душа ще се яви обновление. Нашитѣ грѣхове сж противъ Бога! Като направите грѣхъ въ школата, вие огорчавате Бога. Нѣма да огорчавате Бога. Тогава ще приемемъ този вжтрѣшенъ миръ, ще дойде примирението, радости ще бждемъ. Този е пжтътъ за повдигане на ученика. И всѣки окултенъ ученикъ трѣбва да бжде свободенъ отъ всички недѣзи, да може да учи правилно. То е необходимо да дойде Божествената Мждрость. За да може да се развие тази диамантна воля при сегашнитѣ условия, непрѣменно трѣбва да имате гия задачи, тия разсѣждения. Тѣ сж трудни, но може да правите малки опити. По този начинъ вие ще се подмладите. Знаете ли какво нѣщо е човѣкъ като се обърне къмъ Бога? Леко ти е, приятно ти е, усѣщащъ една приятностъ, нѣщо нѣжно, което се усмихва. Хората може да говорятъ всичко, каквото искатъ, но ти усѣщащъ, въ себе си нѣщо хубаво, възвишено, благородно, единъ поривъ имашъ, и слѣдъ врѣме ти ще израстнешъ както едно мощно дърво.

Та казвамъ, сега вие ученицитѣ ще се подготвите, за да мога този токъ да го пуска за $1\frac{1}{2}$ часъ, защото и на менъ ми трѣбва. Защото, азъ като го пусна ще го употребя за друга работа. Та, ще помогнете да пуснемъ този токъ, ако спомогнете да пуснемъ този токъ добръ, ако не може, пакъ добръ.

Итъй, ще бждете безстрашни, и ще се научите да контролирате тѣзи малки петна въ вашето съзнание. А другитѣ въпроси, тѣ сѣ въпроси само на врѣмето. Слѣдъ тѣхъ, въ школата ще научите всичкитѣ методи, по които може да изправите вашитѣ недѣзи. Единъ малкъ недѣгъ извършенъ вече, той може да се поправи.

Сега, азъ не говоря да се обичате. Защото, когато говоря да се обичаме, всѣкога се явява противното. Ще бжде смѣшно, слѣдъ като съмъ извѣлъ всички на слънцето, да кажа: печете се. Туи е положението: извѣлъ съмъ ви на слънцето, да кажа — печете се! Това е когато казвате, че трѣбва да се обичаме. Азъ тѣ разбирамъ. Излѣзли сме на слънцето, азъ ще седна ще говоря за други работи, и безъ да ви казвамъ да се печете, вие ще се печете, и благодатъта ще дойде. Нѣкой ще каже: „Ще си загубимъ врѣмето“. Другъ пита: дали правилно се пека?“. Печи се както обичашъ — на едната страна,

на гърба си легни стани, печи се колкото искашъ, имашъ всичкитѣ условия, нѣма какво да говоришъ. Затуи казвамъ, нѣма какво да ви съвѣтвамъ да се обичате. Азъ съмъ ви извелъ въ живота природа, и ако вие не се печете, азъ нѣма да ви говоря да се печете. Азъ съмъ ви извелъ, и Божието слънце ви грѣе, нѣма какво да ви казвамъ: печете се! Не, друго нѣщо има, което можемъ да научимъ. Слѣдъ като се понапечемъ, ще отворимъ една книжка, ще кажа: елате сега, седнете тѣи, че да не си правите сѣнка единъ на другъ, и хемъ ще се печемъ, хемъ ще учимъ. Човѣкъ като се пече, е разположенъ да учи. Сега е време не за Любовь, а за учение, за Божествено учение, понеже имаме условия за туй учение. Нѣма да ви кажа „азъ вѣрвамъ“, вие ще се учите, ще учимъ, помнете, че сте отвѣчка на слънцето, и всѣки единъ огъ васъ да се пече, както на мѣри за добръ, но всички ще учите по опредѣленъ начинъ. Нѣма да учите както е било до сега. Система има, начини има за учение. Тия изкуства сега ще учите: какъ трѣбва да учите, какъ трѣбва да четете книгата, какъ да държите книгата, и каква поза трѣбва да имате при четенето на книгата. Въ окултната школа има особени начини и методи, какъ трѣбва да четете, и тия методи трѣбватъ. И то е

най-трудното. Както единъ цигуларъ, младъ ученикъ, трѣбва да го учите какъ да държи цигулката си, то е най-трудното, този лжкъ, послѣ има позиции и пр., тъй и въ окултната школа има тия позиции, този лжкъ. Послѣ, какъ се нарича движението на лжка, отгорѣ, има особено движение на лжка, туй го изпълняватъ най-виднитѣ виртоузи—игра на лжка върху струнитѣ. И всѣки единъ окултенъ ученикъ трѣбва да има единъ гъвкавъ умъ. Умоветѣ на всинца ви сѣ приготвени отъ толкова врѣме, вие може да учите.

Сега, другъ опитъ ще направимъ за три минути, на слънцето нѣма да ходимъ. За три минути ще съсредоточите ума си, да видимъ може ли да намѣрите вашето съзнание, тази свѣлина. Да видимъ, безъ никакво прѣпятствие дали ще го намѣрите или не. Положително ще насочите ума си нагорѣ, въ тази посока, въ която е слънцето, Божественото слънце, то е винаги надъ нашата глава, дѣто вървятъ теченията. Ще има малко отклонение въ тази посока, но ще гледате да се абстрахирате врѣменно, отъ всички тѣя влияния, които отстраняватъ вниманието ви, ще насочите мисълта, дали ще може да видите малка свѣлинка. Който види добръ, който не види, пакъ доу, ъ

Сега, да започнемъ своето упражнение!

Т. м.

МАЛКИТЪ СЛУЧАИ

1/ школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
5.II. 1923 г.
Ст. София.

МАЛКИТЪ СЛУЧАИ.

Т. м.

Изпя се пѣсенъта: „Махаръ Бену аба“.

Прочете се резюмето върху: „Цѣльта и прѣд-
назначението на окултния ученикъ“.

Тема за слѣдующия пжъ: „Смисълътъ на ражда-
нето и прѣраждането“.

Всички съврѣмenni наблюдатели, естественици,
които наблюдаватъ природата, мислятъ, че нѣма ни-
каква връзка между прѣдметитѣ. Тѣмъ се вижда, че
всички прѣдмети въ природата сж разхвърляни. Фи-
лософитѣ, като разглеждатъ причинитѣ, които прѣдиз-
викватъ проявитѣ въ природата, и Тѣ мислятъ като че
нѣма връзка между проявитѣ, даже намиратъ едно
противорѣчие. И отъ това противорѣчие възникватъ
противоположнитѣ философски възгледи. Напримѣръ,
между философитѣ писимисти и оптимисти, отъ чисто
френологическо гледище, сжществува слѣдната разлика.
Песимиститѣ се опрѣдѣлятъ по слѣдующия начинъ:
хора крайно щестлавни и честолюбиви, при това край-
но страхливи, съ слабо развита надежда и силно из-
острень умъ. У оптимиститѣ е обратно у тѣхъ гор-

достъта е слабо застѣпена, а схвѣстътъ, милосърдието и разсѣдка завзематъ по-широка площъ въ схващанията имъ, за това тѣ виждатъ въ всичко добрата страна. Разбира се, като разглеждаме съврѣмения материаленъ свѣтъ, ние не можемъ да го считаме за идеаленъ свѣтъ. Не мога азъ да считамъ положението на единъ грънчаръ, който замѣсва прѣстъ, като нѣщо идеално. Когато грънето се изпече, и излѣзе изъ пещьтѣ, тогава туй гръне е идеално. Обаче, вие ще забѣлѣжите, че въ природата има три съзнания. Едно физическо съзнание, което е като резервуаръ, въ което всички съзнания на индивидитѣ въ свѣта, на всички малки животинки, се отразяватъ. И въ тази проекция на туй съзнание съществува едно вътрѣшно брожение. Второто съзнание на природата — единъ стремежъ да обуслови, да придобие и да застави всички тия съзнания да дѣйствуватъ хармонично. И третото съзнание, то е чисто Божествено, което дава насока на мисловния животъ, т. е. на човѣшкия животъ. Първото съзнание може да го опитате. Идете на кое и да е мѣсто въ природата, и ще опитате слѣдующето положение: като идете въ Рилската пущина и постоите тамъ 2 — 3 дни, вие ще усѣтите едно желание да бѣгате, усѣтате една скука, като че всички прѣдмети ви душатъ, Искате да избѣгате, една

борба се явява. Природата казва: „Ще изхвърлиш този багажъ, който носишъ, той не ми трѣбва. Твоитѣ нови философски възгледи ще ги снемешъ, азъ не се нуждая отъ твоята философия. Тамъ, въ София, ти може да философствувашъ колкого искашъ, но тукъ азъ нѣмамъ нужда отъ твоята философия“. И като оставишъ твоята философия първото нѣщо, ти ще усѣтишъ едно усложнение, ще усѣтишъ, че сли зашъ надолу. Природата ще те приравни съ себе си, и слѣдъ като се приравнишъ съ нея, ще усѣтишъ, че по единъ особенъ начинъ тя ти дава една по нова насока на мисълта. Но въ първо врѣме ще се зароди една вътрѣшна борба между нея и тебе. Сега, тази борба съществува и въ самитѣ васъ. Запримѣрь, нѣкой пътъ вие се считате ученици. Онова дълбокото, Божественото съзнание казва: „Изпълни волята Божия“. Ти казвашъ: „Не, не мога да изпълня волята Му сега, поради тия и тия съображения, не е врѣме да изпълня волята Му. Азъ не мога да я изпълня“. Добрѣ. И всѣкога слѣдъ единъ вътрѣшенъ отказъ на ученика, резултатитѣ, които го послѣдватъ сж нещастия, страдания. Толкова възискателна е природата, че на всѣки единъ твой отказъ и тя ще ти даде другъ отказъ. Ти ще откажешъ, тя ще замълчи, но и ти ще се обърнешъ да искашъ помощъ отъ нея, и тя

пакъ ще замълчи. „Съ каквато мърка мърришъ, съ таквазъ ще ти се възмъри“. Туй сега източнитъ нариди го наричатъ „законъ на кармата“. По въ този законъ на кармата тѣ внасятъ единъ механически елементъ. Има нѣщо, което не е вѣрно. Тѣ отиватъ много далечъ, и въ закона за кармата внасятъ нѣкои религиозни догми, т. е. по нѣкой пътъ употребяватъ закона за прѣбраждането, като единъ законъ, като единъ модусъ да сплашатъ нѣкого. По законътъ на кармата не е да сплаши човѣка, но да му покаже причинитѣ и послѣдствията на нѣщата, какъ вървятъ тѣ по единъ математически законъ, ни повече ни по-малко. И всѣко едно страдание, което ще изпита човѣкъ, съотвѣтствува на прѣстѣплението, което е направилъ, т. е. каквато болка си причинилъ другиму, същата болка ще се върне и на тебъ, по същия начинъ, за да знае човѣкъ, че каквото прави, за себе си го прави.

Сега, първото нѣщо за ученика е, да влѣзе въ съгласие съ Божественото. Всички философи учатъ, че ние не можемъ да влѣземъ въ съгласие съ Божественото Можемъ. За да влѣземъ въ съгласие съ Него, ние трѣбва да се освободимъ отъ мнѣнието на хората за насъ. Какво ще мисли Господъ за насъ, то важи. Най първо трѣбва да кажемъ, „Нека мислятъ

каквото искатъ за насъ, а колкото хората мислятъ по-злѣ, толкова по добръ“. Пошитѣ мисли по нѣкой пътъ сж необходими, тѣ сж черноземъ, въ който, нѣкой пътъ, растатъ най хубавитѣ плодни дървета. И Писанието казва: „Блажени сте, когато върху васъ рекатъ на лъжа лоша рѣчь“. А не казва: „Блажени сте когато ви похвалятъ“, И между васъ по сжщия законъ, щомъ ви доиде нѣкоя неприятность, вие не може да издържате. Запримѣрь, още не знаете какъ да прѣвърнете извѣстна енергия. Да кажемъ обидилъ ви нѣкой. Да може да прѣвърчешъ тази обида. Че това е воля! Сега, азъ свързвамъ туй съзнание на природата съ волята. Всички мислите, че имате воля. Азъ не отричамъ това. Онзи генералъ на бойното поле и той мисли, че има воля. Държавникътъ, и той има воля. Генералътъ каква воля има? Той като изтегли ножа, ще не ще напредъ ще върви. Не може да бѣга назадъ, срамъ го е да се върне, войниците сж, които го тласкатъ. Ако азъ се намѣря прѣдъ една тълпа, нѣма ли да вървя напредъ? Ще вървя. Извадете този генералъ въ обществото, ще видите, че прѣдъ много малки спѣнки капитулирва, но на бойното поле той е смѣлъ. Той тамъ изразява колективната воля на войниците. Този воля не е негова. А какъ ще се прояви волята на човѣка? Тя може да

се прояви въ три положения. Първото положение: да кажемъ, пътувашъ въ Рилскитѣ мѣста, самъ си, и насрѣща ти иде мечка. Нѣма никой около тебѣ. Ако имашъ воля, ще тръгнешъ полека, ще мислишъ, че тази мечка може да те разбере, ще минешъ насрѣща ѝ, ще се разминете, безъ да има нѣкакви инциденти между тебе и нея. То е воля. Щомъ се уплашишъ, знаешъ ли какво ще стане? Мечката има крайно от-
 вращение къмъ страхливитѣ хора. Не се знае случай въ живота, мечка да е излязла страхливъ човѣкъ. Като неприятелъ, изяжда те, но страхливъ ли си, щомъ се разтреперишъ, тя ще миче покрай тебе, ще те оплюе, и ще каже „Крайно съжалявамъ, че воля нѣмашъ“. И този, който мечка го плула, три мѣсеца боледува. То е голѣмъ изпитъ. Сега, не е въпросъ за мечката. Азъ взимамъ мечката като символъ. Напримѣръ, имаше въ Варна една акушерка знаменитата баба Хранова, тя е навлижала по 4 – 5 км. навтрѣ въ морето, плувала е като нѣкои тюлень, като сомъ. Тази баба Хранова е готова да убие всѣкиго, но покажете ѝ една пиявица въ едно шише, и тя цѣла се разтреперва, изгубва всѣкакво присѣствие на духа си. Пиявицата, то е цѣла мечка за нея, обектъ, който може да я уплаши въ далень моментъ. Не мислете, че за страха се изисква нѣщо грамадно. Значи, пси-

хически, туй има известна връзка отъ миналото. Въ миналото тази пиявица е била много голѣма, а сега се е смалила. И човѣкъ, коѣто бѣга отъ пиявицата то е защото тя седи въ ума му като нѣкои грамаденъ монстръ. По сѣщия законъ и ние сега съврѣменнитѣ хора страдаме отъ малкитѣ погрѣшки.

Второто проявление на волята: направишъ известна погрѣшка. Запримѣръ, имате дѣте, синъ или дъщеря, или пъкъ нѣкъдѣ въ обществото сте, както и да е направите погрѣшка по отношение когото и да е отъ тѣхъ. Дойдатъ и те питатъ „Туй нѣщо направи ли го? Каза ли го? — Не, не го направихъ. Този човѣкъ е страхливъ, нѣма воля. Кажѣ „Направихъ го“

Третото проявление на волята. проявление на волята Божия, когато човѣкъ се рѣши да изпълни волята Божия, дѣ пожертвува себе си, съзнателно да се пожертвува. Този човѣкъ има силна воля, който може за известна идея съзнателно да се жертвува. Това сѣ три прояви на волята. И всинца вие найпърво трѣбва да си въобразите че срѣщате нѣкоя мечка. Такива маневри трѣбва да ги правите, тѣ ще бждатъ хубави упражнения. Често англичанитѣ въ Индия правятъ такива опити, за да калягъ волята си. На мѣста, дѣто има тигри или змии, ще седне нѣкой

англичаничъ на нѣкой камъкъ, и спокойно ще чака. И тия хора, които иматъ силна воля, не се знае случай да ги е нападналъ нѣкой звѣрь. Ще седишь тихо и спокойно, умътъ ти ще присѣдствува, съзсѣмъ концентриранъ, смѣлъ ще бѣдешъ, нѣма да ходишь тѣй, насамъ-нататъкъ. И никога не може да те нападне звѣрь. Е, добръ, какъ ще проявите вашата любовъ? Любовта всѣкога изисква жертва. Тя се проявява чрѣзъ закона на жертвата. Първиятъ законъ чрѣзъ който Любовта се проявява въ съзнанието на душата ти е чрѣзъ жертвата. Защото, нѣкой пѣтъ жертва безъ Любовь може, но Любовъ безъ жертва не може. Може да дадешъ жертва безъ Любовь: нѣкой пѣтъ се откаешъ, хвърлишь се, но туй не го прѣвишь отъ любовь. Но, съзнателната Любовь всѣкога изисква жертва! Жертвата е законъ, чрѣзъ които Любовта може да се самопрѣдѣли. Тази жертва ще произтича отъ вашия духъ: тя не трѣбва да се наложи отвънка, защото ако се наложи отвънка, тази жертва не е по закона на Любовта. Тя трѣбва да произтича отъ вашия духъ, и тогава, въ момента, въ който почувствувате този законъ на самопожертвуването, вие ще нараснете, духътъ ви ще стане мощенъ и силенъ. Слѣдъ като ученикътъ е разрѣшилъ въпроса на самопожертвувачето, той може да влѣзе въ пѣтя,

на Мъдростта, и може да прѣодолѣе всичкитѣ мъчнотии. Но не е ли научилъ Божествения законъ на самопожертвуването, той въ пѣтя на Мъдростта не може да ходи, и Любовьта не може да прояви.

Сега, вие слушате тия работи, но онѣзи отъ васъ, малцината, които искатъ да калятъ волята си, какво трѣбва да правятъ? Запримѣръ, когато човѣкъ иска да покаже, че има воля, той свива ржката си. Свиването на ржката се отнася до проявата на волята на физическото поле. Послѣ, когато иска да покаже, че има воля свива устата си, то е по отношение на сърцето си. А когато иска да покаже, че и умътъ му взима участие, свива и вѣждитѣ си И дѣцата правятъ така: начумѣри се. И майката казва: „Маминото, ще имашъ, което искашъ“. — Майката капитулирва. Тѣй е. Но туй положение на дѣтето е своеволие. Дѣте, което по този начинъ налага своята воля върху баща си и майка си, е дѣте отъ една ниска култура. И онова благородното дѣте, което дойде въ къщи, трѣбва да принася, а не да изнася. Този, който така свива ржката, устата и вѣждитѣ, той ще изнася навѣнка Сега, по нѣкой пѣтъ, азъ ви виждамъ, и вие си свивате юмрука, вѣждитѣ и устата на мене, начумерите ми се. Отъ ниска култура сте, казвамъ. Да щомъ ми се начумѣри човѣкъ, азъ имамъ

едно мнѣние — отъ низка култура е. Защо трѣбва да ми се чумеришъ? И безъ да ми се чумеришъ, азъ ще ти дамъ двойно колкото искашъ, но отъ туй, което имашъ, ти нѣма да израснешъ нито единъ милиметъръ. Не е тамъ въпросътъ. Разбиране трѣбва между насъ, зачитане на онѣзи велики закони, на които ученикътъ и учителятъ се подчиняватъ едновременно, Ако вие сте единъ ученикъ при мене, и учите музика, азъ не мога да измѣня тия правила на музиката заради васъ, да измѣня тоноветъ на позициитъ, и да ви дамъ други тонове. Ще ги вземете точно тъй, както сж, и за менъ и за васъ тѣ трѣбва да сж ясни. Послѣ, вие не може да крлате лжка на самъ нататкъ, да го метухарите. Този лжкъ трѣбва да върви правилно, красиво Може да хванете този лжкъ и посредата, както искате, но има извѣстни правила, които трѣбва да спазвате. И ученикътъ и учителятъ трѣбва да ги спазватъ И въ живота е сжщиятъ законъ Ние не можемъ да живѣемъ по който и да е начинъ Има точно опрѣдѣлени правила, по които трѣбва да живѣете Тази вечеръ азъ мога да говоря и по другъ начинъ, мога да кажа много нѣща, но азъ знамъ послѣдствията, че може да се обидите, може криво да ме разберете. Че ще се обидите, за менъ тия нѣща не важатъ. Въ дадения случай, азъ

това не искамъ да зная. Ако азъ съмъ дошълъ да изправя вашия кракъ, които е счупенъ, не ми важи какъ мислишъ ти. Баща ви казва. „Може ли да направишъ крака?“ Азъ казвамъ: да, мога. Ти може да ме хулишъ, ругаешъ, но като оздравѣешъ, пакъ ще говоримъ. Азъ ще седна, ще покажа изкуството си, а твоето ругателство е другъ въпросъ, ще го оставя на твоя смѣтка. Може да кажешъ: „Ти ми причини болка, ти си жестокъ“. То е другъ въпросъ. Въпросътъ е, може ли азъ да направя крака или не? Направя ли азъ крака, поставя ли всѣка частица на мѣстото си, азъ не съмъ жестокъ, човѣкъ, азъ съмъ човѣкътъ, който ви направи крака, който ви оздрави. Слѣдователно, вие не може да очаквате да ви се оправи крака безъ болка. Вашиятъ Учителъ трѣбва да изправи много ваши погрѣшки. Турете въ ума си мисълта, че когато ние говоримъ за погрѣшки, тия погрѣшки сж извънка нашата душа. Защо? Ако вие мислите, че единъ Учителъ нарочно се отнася къмъ нѣкого тъй, да го оцата или обиди, вие криво разбирате вашия Учителъ. Ако единъ Учителъ би помислилъ това, той се деградирва, Нѣкои пжтъ Учителътъ може да ви създаде нѣкои мжнотии изкуствено, но неговата цѣль е съвсѣмъ друга. Тя е далечна. Учителътъ може да ви даде трудна задача, но цѣльта е съвсѣмъ друга — да развие ума на ученика.

Сега, първото нѣщо между васъ ученицитѣ по причина нѣмане воля, и отсъствие на хармония, често имамъ съ нѣкои ученици и ученички доста недоразумѣния, неразбирания. Едно нѣщо помнете. азъ съмъ заобиколенъ съ една диамантна стѣна спрѣмо свѣта, а спрѣмо горѣ съмъ отворенъ! Отъ долу — никаква калъ! Който дойде отгорѣ, добръ дошълъ. Но да се стваря отдолу, да влѣзе калъ — никога това нѣма да бжде! Който се спита да дойде отдолу, ще приеме не единъ ритникъ, но хиляди ритници. Който дойде отдолу, като го ритнемъ, ще се намѣри на 1 км. далечъ. Ритници има! Не мислете, че ние сме много кротки хора. Отдолу който дойде, има ритникъ; отгорѣ които дойде — „добръ дошелъ“. Нищо повече! На съврѣмененъ езикъ говоря: ритникъ! Ще дойдешъ отгорѣ, както свѣтлината, Ще се отвори своята душа за тази Божествена свѣтина, която да оплодотвори своя умъ и своето сърце, и да се явятъ въ нея тия възвишени, благородни пориви. Сега, запримѣрь, отъ толкова време азъ ви говоря, и ви наблюдавамъ: вие още не може да си услужвате единъ на другъ. Ученикътъ на скулпната школа трѣбва да използва онѣзи незабѣлѣзани микроскопически случаи за да послужи. Допуснете, че вие носите лачени обуца, и азъ виждамъ, че вашето ремѣче, се е отвързало, и

и се втече. Казвамъ не е моя работа това, да услужвамъ. Не, ако си ученикъ, ти ще се спрешъ, и ще кажешъ: „Извинете моля, почакайте“. Ще се навдешъ долу, и ще оправншъ ремъчето. Сега, у васъ ще се роди нѣкаква мисль, изведнѣжъ ще заговори благочестието. Азъ говоря, жена на жена да услужи, и мъжъ на мъжъ. Изведнѣжъ въ ума си вие прѣкръстосвате работитѣ, явяватъ се контраститѣ. Нажеждате се долу, ще кажете: „Позволеге да ви услужа. Извинете че ви сирѣхъ“. Това е една малка услуга, но комуто я направите, той нѣма да я забрави. Добръ, другъ случай. Вървишъ съ своя приятель. Ти си внимателенъ. Качвате се на тренъ, или на трамзай, или на файтонъ. Той е забравилъ кесията си, нѣма пари. Ти не чакай да ти иска, но дай му, безъ да се досѣти. Не прави да се уронва неговото честотюбие; прѣдвиди, не го заставяй да ти иска, но прѣди да иска той, дай му. Всичкитѣ тия малки нѣща помежду си трѣбва да ги прѣдвиждате, да ги правите. Тѣ сж които внасятъ редъ и порядкъ — малкитѣ работи. Да допуснемъ, че вие излизате на разходка, двама души сте или трима, носите една хубава пита кашкавалъ, сирене, но случило се, че единъ отъ васъ не си е взелъ хлѣбецъ. Ти прѣдвиди! Никога да не кажешъ въ ума си „отъ гдѣ

се взе той! На този ще трѣбва да му се даде. Използувай случая да му дадешъ ти, и да ти стане приятно, че той не си е взелъ хлѣбъ. Кажй: „Другъ пътъ пъкъ ти ще ме угостишь, но сега ще ми направишь голѣмо удоволствие да ти услужа“. Този другаръ никога нѣма да забрави тази малка услуга. Сега тия сж малкитѣ случаи, които трѣбва да използвате. И невидимиятъ свѣтъ ги използва. Ако ти отъ Господа искашь голѣма сума, Той нѣма да ти даде, но често Господъ внимава на много малкитѣ работи. Малкитѣ работи, малкитѣ благодарѣния сж благотворни, а голѣмитѣ благословения сж поройни. Малкитѣ благословения сж като росата, носятъ благословение, а голѣмитѣ благословения сж поройни, тѣ и коренитѣ завличатъ по нѣкога. Азъ прѣдпочитамъ росата. Сега ние казваме: „Господъ да ми даде 20 милиона, че това ще направя“. Слѣдъ като ти даде Господъ 20 хиляди, ще ти се създадатъ 20 неприятности, Нищо повече! Сега, вие често критикувате. Критикувайте, безъ да хапите. Виждате погрѣшкитѣ на хората. Виждаи погрѣшкитѣ на хората, безъ да ги изнасяшь. Да имате тази благородна чърта. Тамъ въ Библията се говори за Ноя, че като излѣзалъ изъ кораба, като пилъ винце, се напилъ Единиятъ синъ видѣлъ баща си разголенъ и кззва: „Онзи стариятъ

нашъ“. А другиятъ синъ взима една дреха, и покрива голотата на баща си. На окултния ученикъ не е позволено да изнася погрѣшкитѣ на другитѣ, понеже той изнася своитѣ погрѣшки. Проказа е това! Това, което ти ще изнесешъ за другитѣ, то единъ день ще дойде въ дома ти. Пъкъ и турцитѣ казватъ: „Не се смѣй на комшията си, да не ти дойде на главата“. Ние не съжаляваме, че сте влѣзли въ школата съ погрѣшки, че имате погрѣшки, ни най-малко азъ не съжалявамъ за това, но азъ съжалявамъ, че вие не можете да използвате вашитѣ погрѣшки. И когато нѣкой направи каквато и да е погрѣшка, голѣма или малка, азъ казвамъ: ето единъ отличенъ случай за този ученикъ да се подигне. Азъ виждамъ въ това единъ добъръ случай, а тои казва: „Отъ мене човѣкъ нѣма да стане“. Казвамъ: сега е време да се подигнешъ, защото въ свѣта има падане, има и слизане. Не смѣсвайте вашето слизане съ падането. Въ падането има чулене на крака и ржцѣ, а въ слизането има само една умора. Слѣдователно, когато слизате, ще се качвате и падате. Нѣкой пѣтъ ще доидатъ мрачни настроения на духа. Имаше една сестра, която искаше да подигне цѣлия свѣтъ, тъй бѣше вдѣхновена, но послѣ, като се върнахъ отъ Търново, намѣрихъ я клюмнала надолу, казва: „Азъ съмъ голѣма грѣшница“. Какъ тъй, едно време

искаше да спасишъ свѣта, а сега си грѣшница? Казвамъ: самозаблуждавашъ се, ти не си това, което си мислишъ едно врѣме, и сега не си туй, което мислишъ. Онзи, който спасява свѣта е Богъ! Годѣмъ грѣшникъ е онзи, който не изпълнява волята Божия. Това е искрено. Не мислете за себе си туй, което не сте. После, често идватъ нѣкои ученици и ми казватъ: „Учителю, азъ искамъ да взема отъ твоя товаръ“. Чудна работа, отъ моя товаръ! Казвамъ: носили ли сте товара на Учителя си? Единствената услуга, която може да ми направишъ, то е твоего послушание: Да снемешъ моя товаръ отъ гърба ми, значи да измѣнишъ великия Божественъ законъ въ свѣта и да обърнешъ великото, благородното въ свѣта на калъ. Разбирате ли това? Когато азъ нося нѣкое страдание, азъ разбирамъ смисъла на това страдание, и работя върху него. Казватъ: „Много страда Учителътъ“. Страдалъ Учителътъ! Че кой не е страдалъ? Онази майка, която ражда не страда ли? Онзи войникъ, на когото е чупънъ крака на бойното поле, не страда ли? Онзи министъръ на които е хвърлена бомба, и откъснала ръката му, не страда ли? Онзи банкеръ, който е изгубилъ паритъ си, не страда ли? Всичкиятъ свѣтъ е пъленъ съ страдания. И всѣко страдание е на мѣстото си. Обаче, ние можемъ да улеснимъ този пътъ

на страданието. Не се съмнявай! Та, като дойде нѣкой и каже: „Учителю, азъ искамъ да взема твоя товаръ“, казвамъ му: не се съмнявай, върви въ пѣтя си! Товара си азъ мога да нося. Ако искашъ да направишъ услуга, не се съмнявай въ мене! Защото, съ твоего съмнѣние, ти увеличавашъ страданието ми 10 пѣти повече, а щомъ увеличавашъ моитѣ страдания, ще получишъ единъ ритникъ, и ще се намѣришъ на 10 клм. на далечъ. Казвашъ: „Този Учитель“. Не, ти не се съмнявай въ своя Учитель! Азъ взимамъ думата „Учитель“ въ специална форма, въ специална идея. Не се съмнявай въ великото, въ Божественото, въ проявлението на Божията Любовь, която носи жервата въ себе си, която носи Мъдростъта въ себе си, която носи въ себе си свѣтлината, която носи Истината, свободата. Това сж най-възвишенитѣ проявления на Божественото. И всѣки единъ ученикъ, които се съмнява въ тия нѣща, азъ не зная какъвъ ученикъ може да бѣде. Единъ день, азъ вървя по пѣтя, и срѣщамъ единъ ученикъ, запримѣръ ви го давзмъ, върви си той, запалилъ цигарата си, не ме вижда. Щомъ ме видѣ, веднага си свали ржката, и скри цигарата. „Отъ гдѣ този учитель сега?“ Азъ казвамъ: не е научилъ урока ти. Казвамъ: не, не, царството Божие съ този димъ нѣма да го намѣришъ.

На окултния ученикъ не се позволява да пуши! Може, но въ рѣдки случаи, само когато иска да се де-гизира. Учителътъ може да пуши, но ученикътъ — никога! Тръгвате ли, нѣма пушене. Кой е този ученикъ, азъ нѣма да кажа, не искамъ и той да си каже името, но е фактъ. Той отива къмъ изтокъ, азъ отивамъ къмъ западъ. Къмъ Бога отива той, но намѣсто свѣщъ, тютюнъ запалилъ. Тѣ сж малка работи. Да запушишъ една цигара, азъ не го считамъ за голѣмъ грѣхъ, защото въ Писанието нѣма законъ за него. За винопийцитѣ има — вино не пий, но за тютюнопушачитѣ — нѣма законъ, свободни сж, за тѣхъ нѣма нищо казано. Тѣи че нѣма законъ за тѣхъ, съ който може да се сждятъ, но правниятъ законъ е слѣдующиятъ: куминътъ е направенъ за димъ, а човѣшкиятъ носъ не е направенъ за куминъ. Нѣкои пжтъ, нѣкой като пуши, изкарва дима прѣзъ носа навънка, и казвагъ, че е маисторъ пушачъ той. Пушенето на тютюнъ, пиенето на вино, психологически всѣкога сж свързани съ извѣстни недѣзи на човѣшката психология. И тютюнътъ сега въ Европа се употрѣбява като едно наркотическо срѣдство противъ усилената дѣятелностъ на нервната система. Тя се намира въ едно болезнено състояние, което искатъ да лѣкуватъ чрѣзъ тютюна.

Сега, ще се повърнемъ къмъ цѣлѣта — къмъ волята. Вие имате единъ недостатъкъ — ето единъ случай да калите вашата воля. У насъ имаше двама приятели, като стълбове хора, тъй здрави, и двамата бѣха пушачи на тютюнъ. Хващатъ се на басъ. Единиятъ казва: „Азъ ти купувамъ едни дрехи, ако въ продължение на единъ мѣсецъ не пушишь“. И другиятъ обѣшава нѣщо, но и двамата не можаха да издържатъ. Единиятъ се крие на едно мѣсто — пуши; и другиятъ пуши — крие се на друго мѣсто. И двамата минаватъ за хора съ много силна воля, а при това не можаха да побѣдятъ тютюна. Е, питамъ: кждѣ е тогава волята? Нѣкой се гнѣви, иска да въздържа гнѣва си. Не да спреишъ гнѣва, но да прѣвърнешъ този гнѣвъ въ даденъ моментъ на една енергия, и да използувашъ тази енергия. Гнѣвътъ отъ окултно гледище, е една енергия. Не се сгрѣчете да унищожите вашия гнѣвъ. „Гнѣвете се, но не съгрѣшаваите“. Нѣкой пжтъ трѣбва де се гнѣвите, да развивате тия центрове. Трѣбва да има малко гнѣвъ. Нѣкои не се гнѣвятъ. У гнѣвливия човѣкъ се зарачва енергия да работи. Нѣкой отъ васъ смѣсватъ честолюбието съ гнѣва. Честолюбието е докачение, което носи отмъщение, а гнѣвътъ е едно екзекутивно чувство; щомъ се разгнѣвишь, давашъ опоръ, рабо-

тишъ, бранишъ се. Единъ извади револверъ, и ти извадишъ револверъ — бранишъ се. Искамъ, всинца, да не мислиге, че трѣбва да бждемъ миролюбиви хора. Не, окултниятъ ученикъ трѣбва да е толкова смѣлъ, че да се застъпва всѣкога за истината! Смѣлъ трѣбва да бжде, юнакъ трѣбва да бжде! А не — този да не обидимъ, онзи да не обидимъ. Не, не, щомъ дойде за Истината, по всичкитѣ правила, ще се застъпимъ заради нея!

Щомъ дойде за Мъдростъта, по всичкитѣ правила ще се застъпимъ заради нея!

Щомъ дойде за Любовта, по всичкитѣ правила ще се застъпимъ заради нея!

За всѣко друго нѣщо може да отстъпимъ, но дойдемъ ли до тия три позиции, ние ще бждемъ твърди като диамантъ, неприсѣпни. Това е окултенъ ученикъ!

Сега, волята трѣбва да се кали въ тия малкитѣ добродѣтели. Послѣ, старайте се, запримѣръ, като дадете едно обѣщание, да го изпълните. Ученици, туй непрѣменно го искамъ да бждете точни, по точни отъ англичанитѣ. И азъ ще ви задамъ задачи за точностъ. Знаете ли какъ? Дадешъ обѣщание да бждешъ точенъ като часовникъ, то е една отлична чѣрта. Речешъ ли, че въ 4¹/₂ ч. ще свършишъ нѣкоя работа

да разчитамъ, че въ $4\frac{1}{2}$ ч. работата ще я свършишъ, без никакво извинение. Ще оставишъ всички-тъ други нѣща, но работата ще я свършишъ. Не общавай безъ да обмислишъ. Прѣди да общаешъ — мисли хубаво. Общаешъ ли веднѣжъ, кажи: „Тази дума е казана, Богъ е казалъ, азъ ще се застъпя за Бога“. Така трѣбва да бжде при всѣко нѣщо, което е общано. Нашето съзнание трѣбва да прѣдшествува общанието. Послѣ, второто нѣщо: искамъ да се пазите отъ друго, да не изнудвате другитѣ, тѣ да общаватъ. Не искайте отъ другитѣ общание, ще оставите всѣки да дѣйствува по свободна воля. Като ученици, всѣки единъ ще оставите на неговата любовъ, той самъ да общава. И като общаете, да се чувствувате свободни, радостни въ своитѣ общания, а не изнудени. Общаешъ ли, Не збравяй своето общание, то не е окултно, то е маниеръ на свѣта. Никакво изнудваче не трѣбва да има! Тия сж правила, които трѣбва да се спазватъ. Само така може да се образува между васъ извѣстна хармония. Нѣкой пътъ азъ ще ви дамъ задачи, като ви ги давамъ, взимамъ участие и азъ. Запримѣръ, ако азъ ви дамъ задача да срѣщнете мечката, и какъ да се разминете, азъ ще ви покажа опита, нѣма да ви пратя васъ сами; ще ви кажа: елате 10 - 20 души,

ще седнете далечъ отъ менъ да наблюдавате какъ азъ ще се срѣщна съ мечката, какъ ще се разговарямъ съ нея. По сѣщия начинъ ще постѣпите и вие. Единъ законъ е. Тази мечка, вие още не разбирате нейното естество. Има начини, чрѣзъ които вие може да влѣзете въ разговоръ, въ съприкосновение съ мечката, да се разговаряте приятелски съ нея. Азъ като я срѣщна на пѣтя, ще седна, и мечката ще седне до мене. Ще я питамъ: какъ ти е халтъ, какъ поминавашъ въ гората, дѣцата ти какъ сѣ, съ хората какъ поминавашъ? Тя ще се приближи при менъ, ще постави лапата си върху ми, ще ме поближе съ езика си, и послѣ ще каже — „добръ съмъ“. Азъ ще я потупамъ по главага малко. Туй сѣщество има съзнание, то е единъ духъ, който е слѣзълъ при такива неблагоприятни условия и сега усѣща че има едно сѣщество, което го разбира, и ще се разположи. — Мечката много обича и много мрази. Горещо сърце има мечката, но намрази ли нѣкого, тя е неукротима; обидишъ ли я веднѣжъ, тя не забравя обидата. Та казвамъ, то е цѣло изкуство човѣкъ да влѣзе въ положението на извѣстно животно. Вие ще изучаите този законъ, да влѣзете въ положението единъ на другъ. Видишъ нѣкой ученикъ разтревоженъ, нѣщо го мѣчи, не го питай, какво имашъ, Влѣзъ въ по-

положението му и вижъ, какъ е създадено туй положение. Той има товаръ, не му го взима; ти може да му помогнешъ, като не се съмнявашъ въ него.

Сега разбира се, азъ не искамъ въ единъ день да изпълните гия правила. Азъ ви давамъ 10 години да ги усвоите, пъкъ вие може да ги усвоите и за единъ день, за седмица, за мѣсець, за една година и за двѣ години. Въ живота нѣма нищо по приятно отъ да чувствуишъ окръжаващата срѣда, че хората, между които живѣешъ нѣматъ съмнѣние въ тебе. Обичатъ те тъй искрено, всѣни единъ отъ тѣхъ е готовъ да стори всичко, което дущата му позволява. Това е благородно, да се устѣщашъ между своитѣ. Нѣма по-хубаво състояние на земята отъ това! Да имашъ 2 — 3 души приятели, на които ти напълно може да разчиташъ. И сега, такова общество ние трѣбва да направимъ, и ще го направимъ туй общество, сега ще го направимъ, модель имаме вече, нали? Сега, разбира се, нѣкой отъ ученицитѣ работите, азъ влизамъ въ вашето положение. Нѣкои отъ васъ работите усърдно. Голяма енергия изживявате. Нѣкои сте се домогнали до по-правилни методи, начини на мислене, на дѣйствиe, нѣкои отъ васъ имате доста хубави, красиви опитности, но има още много да се желае. Какъ? Дѣ е единъ светия, който е за -

вършилъ своята еволюция, и единъ ангелъ, който е достигналъ вече до положение на своето развитие. Разбира се, нѣкой отъ васъ, ученицитѣ, нѣкои сте млади, нѣкои сте стари. Казвамъ по отношение на вашата опитностъ

Този класъ, който съмъ образувалъ, той почти е най-добриятъ. Общия класъ е най-добриятъ. Защото той е естественъ класъ, ние сме се събрали, както една фамилия, както е въ природата, малки и голѣми, млади и стари, възрастни, да може всѣки да използва дадения случай. И дѣца да има между насъ. Като се говори за философски въпроси, тѣ не мислятъ за това, което говори Учителя, но като дойде да казвамъ дѣтински истории, всѣко дѣте казва: „Това разбирамъ“, и тѣ слушатъ, послѣ дойде пакъ нѣкой философски въпросъ или нѣкоя математическа задача, то казва: „Това не ме интересува“ — другитѣ взиматъ участие. Тѣй че въ една бесѣда всѣки единъ човѣкъ може да използва това, за което неговото съзнание е приготвено. Има за всички.

Та, малцината отъ васъ, гледайте да образувате една ядка. Една ядка, на какво?

— Да използвате малкитѣ случаи.

Да изпѣемъ една пѣсень!

Богъ е Любовь.

СЪМНѢНИЕ И ВОЛЯ!

18 школна лекция
на общия окултень класъ (II година)
11.II 1923 г.
Ст. София.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Пречетоха се няколко теми върху „Смисъла на раждането и прѣраждането

Колко важни въпроси се развиха въ миналата лекция? — Разгледа се главно вопроса за силната воля и използване на малките случаи

Нѣкой път вие се запитвате, защо не можете да успѣвате въ живота? Азъ ще ви отговоря. Тукъ имате единъ инструментъ, една цигулка. Който знае какъ да свири съ тази цигулка, той ще си изкара прѣхраната, и ще спести нѣщо за джоба си, а който не знае да свири, всѣка вечеръ ще очаква отъ другитѣ нѣщо. Защо? Въ какво седи туй изкуство? Въ прѣститѣ, да знае тия математически съотношения, какъ се съкратяватъ стручитѣ, та да знае какъ да измѣня тоноветѣ. Вие сега се наричате окултни ученици, но ако не знаете какъ да боравите съ вашето тѣло, мислите ли, че ще ви върви успѣшно? Не Вие по сѣщия законъ ще бъдете въ положението на този, който знае да свири на цигулка. Нѣкои отъ васъ може само да дрънкате, за туй ви бива, но тукъ липсва нѣщо. Ще кажете „Може, може тъй да се свири,

то върви“. Не, не върви. Послѣ, цигуларьтъ като тегли тъй струнитѣ, защо скърца така? Не сте ли вие такива цигулари, току хванете цигулката и дрънкате. Ами че всѣка една дисхармонична мисълъ не произвежда ли такива сътресения? И послѣ казватъ за нѣкого: „Той е отличенъ мислителъ, окултенъ ученикъ е той“. Нѣкой пжтъ ние трѣбва да дойдемъ до положението на дѣцата. У всинца ви трѣбва да се роди простота въ разбирането, да се вдѣтините, като дѣца трѣбва да станете; ако вие не се върнете въ положението на дѣца, да се учите, вие нѣма да бждете въ състояние да възприемете Великата Божествена наука. Знаете ли защо? Въ този пжтъ вие трѣбва да знаете условията, при които материята може да се прѣвръща отъ едно състояние въ друго. Да кажемъ, дадено ви е сребро, а вамъ ви трѣбва злато. Трѣбва да знаете алхимически какъ да го прѣвърнете. Послѣ, трѣбва ви нѣкой скжпоцѣненъ камъкъ. Важното е да знаете отъ този вжглороденъ двуокисъ, който се образува въ вашитѣ дробове, да направите единъ скжпоцененъ камъкъ. Или пжкъ, отъ излишното желѣзо, което е въ организма ви, да си направите единъ отъ наи-хубавитѣ ножове, органически, съ който да си служите. Сега, това сж знания въ окултната наука. Всѣки единъ ученикъ иска да има тия познания, за

ла ги използва, но има закони на Провидѣнието, Господъ ги е турилъ. И тия закони не сж желѣзни, а сж диамантни. Желѣзнитѣ нищо не струватъ, но и гранитни не сж. Азъ казвамъ: Въ Божествения свѣтъ сществуваатъ диамантни закони — Закони, на които най-възвишенитѣ умове, най-възвишенитѣ сърца, най-възвишенитѣ Духове доброволно се подчиняватъ. И тѣ сж живи закони! Учителътъ много леко тегли струнитѣ *sol, re, la, mi, la, re, sol . . .*) Разбирате ли това? То е единъ музикаленъ езикъ. Ето, чрѣзъ него азъ си изказахъ една велика истина. Ще кажете. „Вижъ, какъ учителятъ си тегли струнитѣ“. Запримѣрь така може да прѣдамъ и едно грубо движение. (Учителятъ тегли струнитѣ по извѣстенъ редъ, че се образува нѣщо гърмежъ). Това е сърдитиятъ човѣкъ — бууу. Ама тъй е! Изучавайте живота въ неговитѣ проявление! Това сж течения, които ги има въ всѣки единъ организъмъ Има музикални течения, има мислови течения. Трѣбва да знаете тѣхнитѣ закони. Като знаете тия закони, ще можете да нзкарвате прѣхраната си.

Сега, всинца вие трѣбва да имате единъ опредѣленъ идеалъ. Ако ви попитамъ, кой е вашиятъ идеалъ? нѣкой ще кажатъ: „За познаемъ Бога“ Други ще кажатъ: „Усвѣршенствуването на нашата душа, на нашия умъ и нашето сърце“. Но въ сщностъ,

при сегашнитѣ условия, кой трѣбва да бѣде идеалътъ, къмъ който да се стремимъ? Това е една задача, за която трѣбва да помислитѣ. И тази задача не е еднаква за всинца ви. Вие всинца нѣмате единъ и същъ идеалъ, и не може да го разберете по единъ и същъ начинъ. Ако дори само 10 души цигулари дадемъ по една цигулка, тия цигулари ще използватъ цигулкитѣ по разни начини. Нѣкои хора сж внимателни, у тѣхъ има редъ и порядъкъ. Всѣко нѣщо тѣ ще поставятъ на мѣстото си. Тѣ обичатъ реда, системата. Други пъкъ казватъ: „Не ми трѣбва система“ — разхвърляни сж всичкитѣ имъ работи. У трети въображението е развито, иматъ широкъ полѣтъ, не сж консервативни, съ широки, най-възвишени идеи. Други наопаки, казватъ: „Въ този свѣтъ много идеи не сж потребни — една идея. Англичанитѣ казватъ: „Съ една идея, и съ единъ другаръ“. Съ една идея животътъ не се съгражда.

Като ви говоря сега, вие искате да разгадаете, запримѣръ, какво може да бѣде заключението ми. Азъ нѣма да ви давамъ никакво заключение, и нѣма да правя никакво заключение, но ще ви кажа, защо посаждамъ нѣщата. Туй мога да ви уча, да посаждате нѣщата и да растатъ, а заключението е, когато узрѣе плода и го хапнете. Какво заключение? Нѣкои

искать въ нѣкоя моя бесѣда заключение. За да дамъ едно заключение на една моя бесѣда, трѣбватъ най-малко 10 години. Опитъ трѣбва да имате. Ако тя не даде своя плодъ, тя е бесѣда безъ заключение. Тѣй седи въпросътъ. При сегашното ви ученичество не може да има заключение. Като окутни ученици, ако спазвате законитѣ най-малко слѣдъ десетъ годишенъ постояненъ трудъ, не извънреденъ, вие ще имате едно заключение опрѣдѣлено, ще придобиете нѣщо. Вие ще знаете какъ да се справяте правилно съ живота, да използвате всички условия и да имате единъ почтенъ и приятенъ живовъ. Това е най-малкото, което може да имате. Защото, сега ние минаваме прѣзъ такива ужасни фази. Запримѣръ, ти си посвѣтилъ цѣлия си животъ да придобиешъ малко богатство, да се осугуришъ, но случи се, кжщата ти изгори, изгубишъ всичкото си богатство, останешъ бѣденъ, нѣма кой да те гледа, почватъ да те ядатъ въшкитѣ, а на всичко туй ти не разбирашъ вътрѣшния смисълъ. Питамъ: Този животъ има ли смисълъ? Защо човѣкъ да не знае ония условия, при които може да запази своето богатство? Да има книги, съ които да се занимава на стари години, да си има хубава библиотека, или да вземе малко земя да я обработва, или да се занимава съ пчеларство, да

придобие единъ малък капиталъ, които да тури въ дѣйствиe. Окултниятъ ученикъ трѣбва да бѣде много уменъ. Ние не трѣбва да ходимъ въ крайности, въ които сж попадали всички ония хора, които сж били въ разни религиозни течения. Двѣ крайности има: крайната нищета, а другата — стремежъ за първенство вжтрѣ въ църквата. Еднитѣ сж ставали калугери, постници, а другитѣ сж заемали най-гольмитѣ постове въ църквата, най-високото положение въ свѣта. Това сж двѣтѣ страни, двѣтѣ положения. Ние не може да ги осжждаме, така сж мислили тѣ. А когато дойде да проучаваме Божествената наука, ние трѣбва да се освободимъ отъ всички вжтрѣшни прѣдубѣждения. Запримѣрь, нѣкой пжтъ, азъ си позволявамъ въ бесѣдитѣ да разкритикувамъ владици и попове въ цѣлия свѣтъ. Ако азъ сравнявамъ владицитѣ и поповетѣ съ тия заведения, които сега сжществуватъ, тѣхното положение е идеално. Но ако сравня една църква съ една кръчма и казвамъ, че църквата не седи погорѣ отъ кръчмата, то е безобразие. Ако кажа, че единъ попъ е по-долу отъ единъ кръчмаръ, не е вѣрно. Когато говоря за духовность, азъ подразбирамъ възвишеното, идеалното най-благородното, онзи великъ идеалъ, къмъ който се стремимъ. А сега, ние сме като кръчмаритѣ. Тѣ взиматъ туй хубавото въ

обратенъ смисълъ. Не, съ възвишеното и благородното другога ще се постигва. По другъ начинъ ако ви се гозори, за самия гозорителъ е злъ. Слѣдователно, ако говоримъ за истината, ние не може да правимъ никакъвъ компромисъ съ нея. Истината трѣбва да се каже! Когато ще говоришъ една истина, кажи я тъй, както си е. Ако не можешъ да кажешъ истината, никой не те заставлява да я гозоришъ. Ако трѣбва да кажи истината, ще я кажи тъй, както е въ сразнение съ онзи великъ идеалъ, който Богъ е поставилъ въ датечнигъ врѣмена. Ама че тъй е! Ако духовенството, ако вѣрванията въ свѣта седятъ повисоко отколкото живота, то е друго. Но тогава, ако сегашното духовенство го считаме за най-добро, то да се спремъ тамъ и да го реализираме. — Нищо позеце! И затуй, вие, като ученици, имате право. Някои пътъ, каго казвамъ, че попозетъ сж такива — очаква, то е само като гледамъ идеалното, Божественото, отъ негово гледище разглеждамъ въпроса. Казвате вие: Туй не е бѣло. Има една бѣлина побѣла отъ тази, която вие познавате. Има една чистота по-голяма отъ тази, която вие познавате. Та, въ своитъ вжтрѣщни схзацания трѣбва да бждете съвършенно искрени, за себе си трѣбва да бждете искрени! Запримѣрь, сега като ви гледамъ, какви сж побужде-

нията ви? Като сте дошли въ този класъ, на всинца ви побужденията еднакви ли сж? Идеалътъ, къмъ който се стремите еднакъвъ ли е? Не е. Азъ както го виждамъ, отъ Божествено гледище, идеалътъ ви не е еднакъвъ. Нѣкой отъ васъ сж влѣзли въ класа отъ съвсѣмъ други съображения. И слѣдователно, всѣки ще получи споредъ своитѣ съображения. Този законъ; природата, е тъй. Когато нѣкой човѣкъ те обича, той ще ти даде най хубавото. Той ще ти напълни джобоветѣ; лѣкъ когато не те обича, пакъ може да ти напълни джобоветѣ, но той ще избира нѣщо, което е червиво. И природата и тя прави така. Тя е много внимателна. Както мислишъ тъй ще бжде. Ако ние се приближимъ при Бога като къмъ едно разумно същество, като най великъ и най-разуменъ, и зачитаме Неговитѣ велики закони, зачитаме тази ерархия на тия разумни същества между насъ, които сж завършили пѣтя на еволюцията си, и сж въ други планове на битието, ние ще постигнемъ своя идеалъ. Ако ние не зачитаме тѣхнитѣ велики мисли, тѣхнитѣ внушения, които всѣки день ни изпращатъ, ние не ще постигнемъ нищо. Нѣкой пѣтъ, нѣкой ангелъ, каво остане една минута свободенъ отъ своята велика мисия въ свѣтъ, той се обръща къмъ нѣкой човѣкъ, каже му: слушай, ти си се от-

клонилъ отъ пѣтя, попадналъ си въ една погрѣшка. Той му отговори: Не е твоя работа, азъ зная какъ да разрѣша този въпросъ, азъ съмъ челъ едикой си авторъ. Ангелътъ замълчава. Е, хубаво, слѣдъ години ти намѣришь автора си, и други нѣкои автори, но погрѣшката пакъ не си изправилъ. Нѣкой ангелъ ти каже: слушай ти си влѣзалъ въ еди-кая си църква, но пѣтьтъ въ който вървишь не е този. „Не е твоя работа да се разправяшь съ моитѣ религиозни вѣрвания, азъ съмъ свободенъ да вѣрвамъ въ каквото искамъ“. Ще се вслушвате въ тази велика мисль! Ако не се вслушвате, вие не може да бъдете ученици, т. е. не сте ученици. Азъ подразбирамъ, че не може да използвате условията. Какво подразбирамъ, като казвамъ, че може да използвате условията? — Разбирамъ слѣдующата идея: прѣдставете си, че е сутринъ, тихо пролѣтно врѣме, деньтъ е хубавъ, слънце, отлично е врѣмето, но вие сте затворени въ вашата стая, не сте я отваряли нѣколко дня, задушливо е, казвате: отвънка е много хубаво врѣмето. — Отвори прозореца! Казвате: Чакай да мине още малко врѣме, ще се простудя. И цѣлиятъ день не отваряте прозореца си. Питамъ какво се ползвате отъ това, че вънъ врѣмето е хубаво? — Нищо. Вие трѣбва или да излѣзете изъ стаята навънъ,

или да отворите прозорците си, да може тази свѣтлина да проникне направо. Защото, когато свѣтлината минава прѣзь стѣклото има едно влияние, а тази, която минава направо има друго влияние. Не мислете, че свѣтлината, която минава прѣзь стѣклата е толкова приятна. Не, тя не е най-хубавата свѣтлина. Когато свѣтлината минава прѣзь въздуха, тя е хубава. Освенъ това ще избирате дни, когато въ въздуха има по възможность най-малко влага, не сухота, но малка влага. Слѣдователно, такива дни ще търсите прѣзь годината; тия дни ще ги броите на прѣсти, тѣ не сж много дни. И въ окултната наука вие ще изучавате голѣми работи. Разпрѣделено е врѣмето кога да се изучаватъ, въ всѣко едно врѣме не става. Когато тази свѣтлина минава прѣзь атмосферата, прѣзь влагата, прѣзь тия течения, тя внася вжтрѣ въ нашия организъмъ желанія и мисли, нѣкой пжть чужди. Сега, запримѣрь, вие седите и казвате: какво трѣбза да направимъ? Онѣзи отъ класа, които сж най-сзободни, азъ бяхъ имъ прѣпоржчалъ една разходка до Витоша, да използуватъ тамъ добритѣ влияния. Има нѣкои дни, които сж много полезни, и ако се качите прѣзь тия дни, ще имате добри резултати. Полезни сж за васъ, понеже сега приижда екваторната прана на слънцето, която носи животъ въ се-

не си, обнова за организма. Нѣкои отъ васъ тамъ ще си обновятъ нервната система или ума, ще се прѣмахнатъ нѣкои болезнени състояния, нѣкои лоши настроения. Всичко това трѣбъа да се прѣмахне, за да може човѣкъ да мисли правилно. Сега, да кажемъ ние ще се събираме тукъ, но като дишате всички, образува се една атмосфера отъ вжглена киселина, която не е толкова благоприятна за една окултна школа. При такъвъ единъ въздухъ при такава атмосфера отъ вжглена киселина, не може да се говори за велики работи. Ако излѣземъ на витоша, тази прана тамъ е толкова силна, че тя ще ви тури въ друга посока. Тамъ като се качимъ, нѣма да бждемъ разположени за знания. Защо? Знанието трѣбва да дойде само тогава, когато човѣкъ е здравъ. Има два вида знания: Знание на болнитѣ хора и знание на здравитѣ хора. Лѣкаритѣ, запримѣрь, знаятъ всичкитѣ симптоми на болнитѣ. По побѣляването на езика, по пожълтяването на очитѣ, по почървяването на носа, той вижда все лошо, все симптоми на болни. Нѣкой психологъ изучава науката на отрицателнитѣ чѣрти у човѣка. Съврѣменнитѣ хора още не сж почнали да проучаватъ хората въ добритѣ имъ прояви. Всички изучаватъ само отрицателнитѣ чѣрти на човѣшкото развитие. И дѣйствително, ние само разру-

шаваме, разрушаваме — само това учимъ. А окултния ученикъ трѣбва да започне да учи науката за здравитѣ хора. Запримѣрь, може ли вие да прѣвърнете едно ваше състояние? Нѣкой казва, че има знания. Щомъ има знания, може ли да прѣвърща състоянията? Единъ приятель отъ Америка, ми пише така: „Уча се“ Много нѣща сега е разбралъ. Пише какви сж условията на американския животъ, и мъжнотиитѣ, при които се намира, че трѣбва да се справи съ тия мъжнотии, съ обстановката, съ умоветѣ на хората, Е, какъ ще се справишъ? Сега запримѣрь, вие чувате „Бѣло Братство“, говорите че сте ученици на Бѣлото Братство. Но кой отъ васъ е срѣщалъ нѣкого отъ Бѣлитѣ Братя? Я ми кажете, има ли нѣкой отъ васъ, който да се е запозналъ съ Бѣлитѣ Братя? Казвате: ние сме членове на Бѣлото Братство. Срѣщали ли сте нѣкой членъ на Бѣлото Братство? Ако вие сте Бѣлото Братство ? Влѣзли ли сте вие въ контактъ съ съзнанието на тия същества на Бѣлото Братство, които сж завършили своята еволюция, и които ръководятъ съдбинитѣ на човѣчеството? Или, вие мислите, че като присѣдствувате въ окултния класъ, че нѣкой отъ тия Братя ще обърне внимание на васъ. Не, законътъ е такъвъ: Учителътъ обръща внимание само на способния ученикъ. Тѣй е!

Нему е приятно да прѣдаде нѣщо на такъвъ ученикъ. Той казва: ето единъ ученикъ, способенъ по музика, или по каквото и да е. Учителѣтъ, като вижда, че ученикътъ е способенъ, неговата душа се отваря и може да му прѣдаде повече знания. Питамъ сега: имате ли вие тази готовность да се учите? За васъ вече имамъ свое мнѣние. Азъ ви поставихъ всинца на единъ изпитъ и зная на какъвъ уровень седите и какво мислите заради менъ. Азъ зная, съ нищо не може да се излъжете, фактически зная, имамъ всички доказателства и данни, нищо повече! Повече, нѣма какво да правя опитъ. И отъ своето правило азъ нѣма да се отстраня. Защо? Божественото се дава само на ония хора, у които абсолютно нѣма никакво съмнѣние! Азъ не се съмнявамъ въ васъ, но вие се съмнявате. Казвамъ: азъ нѣма какво да се боря съ вашето съмнѣние. Вие трѣбва да се борите и да побѣдите това съмнѣние. Вие сте гладенъ, давамъ ви хлѣбъ. Допуснете сега, че васъ ви болятъ зжбитѣ, майка ви тѣй ви е родила. Хлѣбътъ ти се вижда твърдъ. Казвашъ: нѣмашъ ли нѣкой хаванъ да счукашъ тази твърда храна, да я направишъ малко рѣдка? Казвамъ: обстановката е такава, пустиня е, нѣма вода, само сухъ хлѣбъ има. „Ами ти малко слюнки нѣмашъ ли?“ — Е, добръ, за одного може да имамъ

слюнки, ама за другитѣ нѣмамъ, за 100 души нѣмамъ. не съмъ въ положение. Казвамъ: самъ трѣбва да имашъ слюнки за своята храна, Туй се изисква за ученика. Ученикъ, който нѣма слюнки за своята храна, да седи вънка отъ школата, да добие слюнки. Сега, не взимайте туй въ неговата обратна сила. Законитѣ въ свѣта, съ които трѣбва да се борите сж такива. Защото, тъй както сега сте поставени, като ученици, Провидѣнието кармически ви поставя на единъ изпитъ. Вънъ отъ изпита, на който азъ съмъ ви поставилъ, има другъ единъ изпитъ, на кой о сте поставени, и азъ не искамъ тамъ да пропаднете. Азъ искамъ, при вашето сегашно съзнание благополучно да го минете. Вие минавате единъ великъ изпитъ, и втори пѣтъ туй нѣма да го минете. Не по отношение на мене, по отношение на вашето съзнание. Туй сжчетание втори пѣтъ нѣма да го намѣрите. Туй което сега изучавате, втори пѣтъ нѣма да го минете. Въ сегашната култура влизатъ не хиляди или единъ милионъ сжщества, тукъ влизатъ милиони сжщества, които взиматъ участие да реализиратъ тази Божествена мисль. И вие взимате едно малко участие, тукъ въ България. Слѣдователно, вашето усилие, колкото и да е малко, турено въ туй общото течение, въ този общия резултатъ, има вече смисль, голѣмъ смисль.

Вънка отъ ту . общо течение нѣма никакъвъ смисълъ . Онази малката стрѣлка турена въ часовника, колкото и да е малка, тя е важна . Сѣга азъ ви говоря, за да може да уякчите волята си . Съмнѣнието ѣ потрѣбно въ извѣстенъ случай, но ако азъ настоявамъ да нѣма съмнѣние въ васъ, то е, защото съмнѣнието е една голѣма стѣнка за правилното развиване на вашата воля . Защото, волята ви безъ съмнѣние ще се развие по единъ начинъ, съ съмнѣнието – по другъ начинъ . Волята ви по закона на Любовета, Мъдроста и Истината ще се развие по единъ начинъ, а въ обратенъ смисълъ, ще се развие по другъ начинъ . Основаниятъ законъ трѣбва да разберете въ дадения случай . Какъвъ е вашиятъ стремежъ ? Стремежътъ, който имате въ душата си какъвъ е ? Сега трѣбва да имате импулсъ . Вие имате този импулсъ, и не се съмнявайте въ себе си . Туй, което отъ младини имате, туй, което отъ дѣтинство имате, него трѣбва да прилагате . Върху туй което имате отъ вашето дѣтинство ще излѣзе Божественото . То ще остане като основа за проява на Божественото . Защото, само въ една добра почва може да се тури една Божествена сѣмка да расте . Единъ окултенъ ученикъ трѣбва да има разположението на духа, за да бжде тихъ и спокоенъ, непоколебимъ въ всичкитѣ

мъжноти, които може да срѣщне. Може да ви дойдатъ мъжноти, да ви се вземе главата, но да бъдете тихъ и спокоенъ; даже ако и смъртъ ви сполети, пакъ да се не уплашите, да минете безъ страхъ отъ единъ животъ въ другъ. Всѣки страхъ е врѣденъ. Даже умиралка да е, ако се страхувате, това ще ви спъне. Като влѣзете въ другия животъ, ще влѣзете съ туй чувство на страхъ, и то ще ви спъне. Влѣзете ли смѣло и рѣшително, безъ страхъ, вашето съзнание ще се проясни. Сега, Христосъ е единствениятъ факторъ, на когото вие може да разчитате. Като говоримъ за Бѣлото Братство, за Христа, ние го знаемъ — Единъ е Той, които е дошълъ на земята, пострадалъ и възкрѣсналъ. Единъ отъ членоветъ на това Братство е слѣзалъ на земята. Сега, ще оставимъ кои какъвъ е. Въпросъ е, че туй Бѣло Братство или този Божествениятъ свѣтъ се е проявилъ въ лицето на Христа, но не тъй, както църквата Го разбира. И ако въ васъ се зароди сѣщия стремежъ, който Христосъ е ималъ, ще вършите това, което и той вършилъ. Защото, ако нѣмате Неговиятъ стремежъ, не може да извикате Духа на Христа. Той казва така: „Ако думитъ ми не прѣбждатъ въ васъ . . “ едното условие, моитъ думи — разумното Слово. Туй учение, което той е училъ, не е само това, което е

въ Евангелието. Думитъ: „Ако прѣбждамъ въ васъ, и ако вие прѣбждете въ мене, азъ и Отецъ ми ще направимъ жилище въ васъ“, подразбиратъ единъ великъ законъ. „Тогава азъ ще ви се изявя на всѣки одного“. Тази е една опитностъ, която може да имате.

Сега, гледамъ по нѣкой пѣтъ, нѣкои отъ ученицитѣ мислятъ, че съ насиліе може да заставятъ нѣщата да имъ се изявятъ. Не, не може съ насиліе. Прѣдъ слънцето може да излѣзете и да напълнитѣ цѣлъ единъ джобуръ съ сълзи и да му кажете: Ти не знаешъ ли, азъ цѣлъ единъ джобуръ съ сълзи напълнихъ, прати ми моля отъ твоитѣ лъчи. Но, ако прозорцитѣ ти не сж отворени, ако ти не излѣзешъ отъ тази къща, то нѣма даже да ти обърне внимание, нѣма да се помръдне. Слънцето не обича да ходи на гости. И Христосъ не обича да ходи на гости, и не обича да Го карашъ да ти прати туй-онуй. Ще ми цитира нѣкой стиха: „Ето хлопамъ на вратата на сърцето ви“. Но сърцето, това е цѣлъ единъ свѣтъ. И той може да влѣзе въ свѣта на сърцата; не въ едно сърце, а въ свѣта на сърцата той хлопа и тамъ праща своитѣ лъчи. Ако ти излѣзешъ и Го видишъ, ще приемешъ всичката Му благодать. И той казва. „Тамъ, въ свѣта на сърцата, ще направя едно угощение“. Тамъ, както въ природата, ще видишъ всич-

китѣ цвѣтя и дървета цъвнали, вързали, и всѣко ще ти каже: вкуси отъ моитѣ плодове, и ще ти благодари за доброто, което си имъ направилъ. Сега, да допуснемъ обратното, че вие бихте придобили едно знание, че ржцѣтъ ви сж съ магическа сила. Нѣкой ви оскърби, ти кажешъ: да ослѣпѣешъ — и той ослѣпѣе. Другъ те ритне, и ти кажешъ: краката да ти изсѣхнатъ — и то стане. Ти ще уплашишъ всички хора. Навсѣкждѣ хората ще бѣгатъ отъ тебе, и въ която кжща влѣзешъ единъ пжтъ, не ще те приематъ вече. И като кажатъ хората: ето онзи силниятъ, знаменитиятъ иде, всички ще бѣгатъ. Ще бжде като онѣзи българи, които бѣгаха отъ кърджалиитѣ. Казваха: идатъ даалиитѣ! — и хайде всички по горитѣ. Защо? Като дойде този даалия, всичко само огньъ стане. Каго отиде този даалия въ дома на нѣкой българинъ, той, слѣдъ като му заколи кокошка, баница ще му приготви, жена му, дщеря му ще играятъ кючекъ и послѣ, отгорѣ на всичко ще му плати 30 и толкова гроша за зжбитѣ, за всѣки зжбъ по единъ грошъ. И най-послѣ, ще го изнесе 2 — 3 километра пжтъ, и така ще го остави. Питамъ: втори пжтъ като чуешъ че иде този даалия, ще го чакашъ ли? Нѣкои казватъ: да научимъ окултната наука. Ако съврѣменнитѣ хора биха владали силитѣ на окултната

наука такива даалии щѣха да бждатъ. А, ужасно нѣщо щѣха да бждатъ. Обаче, въ великия Божественъ законъ, за да може да се използва една сила правилно, непрѣменно тя трѣбва да мине прѣзъ срѣдата на Любовта. Защото, Любовта е сжщеврѣменно и срѣда, т. е. срѣда е, когато е въ едно по-гжсто състояние, когато се проявява и трѣбва да мине прѣзъ една по-рѣдка срѣда — Мждростъта. Мждростъта пакъ е срѣда. Истината пѣкъ, тя е най-рѣдката срѣда. Всѣка сила трѣбва да прѣмине прѣзъ всички тия срѣди.

Сега, не говоримъ за Любовта и за Мждростъта като принципи, но говоримъ за тѣхъ, като срѣди и условия, при които Божествениятъ животъ може да се прояви при даденъ случай въ нашето съзнание. Та, казвамъ, ако придобиемъ туй знание по този начинъ, ще може да го използваме за благого на човѣчеството. Тогава, ако азъ влѣза въ дома ви, нѣма да си отмжся, но ще прѣвърна вашия умъ, да имате правилно разбиране, да видите погрѣшкитѣ си, да се изправите. Ще се изправите, и ще ви благодаря. Така трѣбва да се постѣпва. Правото въ свѣта — да наказва и да прави добро — има само Богъ. Само единъ въ свѣта има право и да накаже и да прави добро едноврѣменно. Той е само Богъ, никой другъ! И всѣки другъ, който си позволи туи право,

той е на кривия път. Той е едно изключение. Само Богъ има право едновременно да наказва и да благодарява! Той може веднага да те умъртви и слѣдъ туй да те възкреси. Но, когато Богъ умъртвява, Той ще те прѣкара прѣзъ ужасни страдания, и слѣдъ време, като те изкара изъ тия страдания, ще ти даде знания и други възвишени блага, тъй щото ще се уравни. Всѣки другъ, който не разбира този законъ, ще ти причини само страдания. Сега, нѣкой път, ние си позволяваме да наказваме. Доколкото азъ зная, то е една прерогатива само на Бога. А по отношение на насъ, ние трѣбва да се стремимъ да бъдемъ благи, не и критици. Да не мислите, че като се стремимъ, ще бъдемъ благи. И пакъ има нѣщо горчиво въ човѣка. Окултната наука казва, че основата въ човѣшкия животъ е горчива. Коренитѣ на човѣшкия животъ сж горчиви, а плодовете на човѣшкия животъ сж сладки. Това сж два принципа, които дѣйсвуватъ. Единиятъ принципъ постоянно ражда отрицателни качества, той привлича отрицателнитѣ сили, и ние не можемъ да се справимъ съ тѣхъ. Казва Павелъ: „Виждамъ въ себе си единъ законъ, който дѣйствува — искамъ да служа на Бога. Този законъ дѣйствува въ удоветѣ ми, но когато правя това, което е много хубаво, правя и това което не

искамъ“. Оплаква се той. И слѣдъ като училъ дълго врѣме въ школата, онѣзи Братя му показали изходния пжтъ. Има единъ изходенъ пжтъ! И тамъ, въ 8 гл. вече пише: „Има единъ пжтъ, прѣзъ който човекъ може да излѣзе. Слѣдователно, вие, като ученици, ще се намѣрите като ап. Павелъ въ едно голѣмо противорѣчие. То е въ реда на нѣщата. Азъ виждамъ, нѣкои отъ ученицитѣ, ще се намѣрятъ въ едно голѣмо противорѣчие. И много по-голѣми противорѣчия ще доидатъ. То е много естествено. Че, ако вие не може да издържате тия противорѣчия и да придобиете тази свѣтлина, тогава вие нѣма да може да се ползвате. Та, ще имате прѣдъ видъ, нѣкои казватъ: и тукъ хатъръ, и тамъ се прави хатъръ, тѣи върви работата. А, не, не, въ Божествената школа нѣма никакъвъ хатъръ! Въ Божествената школа да имашъ привилегия, значи да станешъ най-последенъ въ свѣта, и нищо да не се ползувашъ. Нищо повече! Когато дойдемъ до Божественото, ние не щадимъ никого! Азъ виждамъ, когато нѣкой пжтъ ви направя една забѣлѣжка, веднага се обиждате. Нѣкои се обиждатъ много скоро. Азъ нѣмамъ за цѣль да ви обидя. Казвамъ: пжтьтъ, по които вървишъ къмъ своя идеалъ не е правилень. Нѣкой пжтъ нѣкой ми каже: не можа ли да ми кажешъ това на самъ, ами ме

компрометирваш прѣдъ тия братя? Ами те знаятъ какъвъ си! Всички ученици знаятъ че той е страхливъ, но понеже Учителътъ казалъ, гой се засрамилъ. Ами че ти отдавна си засраменъ! Нима въ класа не знаятъ, че ти се карашъ съ всички? Нѣкой пътъ хората като не ни казватъ погрѣшката, ние ни най-малко не трѣбва да си правимъ илюзия, че тѣ не я знаятъ. Туй не значи, че тѣ сж слѣпи. Ама тѣ виждатъ, всичко виждатъ. Запримѣръ, азъ съмъ виждалъ, като влѣзе нѣкой въ стаята ми, ще вдигне единия чаршавъ, ще каже: горниятъ чаршавъ на Учителя е чистъ, но долниятъ не е чистъ. Защо се интересува? Този, който дига единия чаршавъ, той и въ живота си ще бжде сжщиятъ. Любопитство е това! Послѣ, подъ кревата ще погледне, 'да види какво има от-долу, общата на Учителя сж тамъ. И тѣ знаятъ, кое кждѣ е — цигулката кждѣ е, куфарътъ кждѣ е. То е хубаво, но казвамъ, туй е любопитство у хората. Сега, мислите ли, че при тая чѣрта, която имате, като дойде нѣкой у васъ нѣма да брѣкне да види кое кждѣ е? И васъ ще ви изпитатъ. Ще питатъ за васъ какъ се обхождате съ другитѣ, щедъръ ли си, като ти поискатъ пари. И онзи ще каже. не е толкова щедъръ, той е стиснатъ, малко обича . . . цигания има, цигания тѣй. Ималъ цигания! Но туй ще ти го

каже съвсѣмъ тихо. И двамата сега вървятъ: слушай, азъ ти казвамъ, като приятелъ, цигания имашъ малко. А той се прѣпоръчва. Послѣ дойде при него другъ: какъ си, приятелю, ти си отъ школата, нали? Много се радвамъ. Кждѣ е тази чърта, искреността, у хората? Туй слѣва вжрѣшния ни прогресъ. Невидичиятъ свѣтъ е крайно недоволенъ. Туй ви спъза, отдалечава ума ви отъ цѣлта. Ами че тази цигания въ кого я нѣма? Кой я нѣма? Запримѣръ, нѣкой пжтъ ти пазаришъ единъ файтонджия, човѣка ти иска 30 лева. Казвашъ: дѣца имамъ . . . не може ли 28 лв? — Не може. Е, хайде де, азъ ти давамъ 29 лв. Защо сега искашъ да отбиешъ единъ левъ? Не че си бѣденъ. Макаръ и бѣденъ, нѣкждѣ може да пожертвувашъ 200—300 лв. а на този бѣдния файтонджия, сега ще отбиешъ единъ левъ. Нѣкой пжтъ искашъ да отбиешъ единъ грошъ! Защо? Цигания е това! Жестъ грѣбва! Иди тамъ, и вижъ колко струва. Ако разполагашъ, питай: колко струва? — толкова. Дѣйствително, толкова ли е? — Толкова. Дай, и нищо повече! На западъ нѣма такива пазарлъци. Тамъ сж турили вече надписа: съ циганията ние приключваме! У англичанитѣ нѣма цигания и пазарлъкъ — прификсъ. Нищо повече! Влѣзешъ въ нѣкой магазинъ, ще ти кажатъ, това е отъ вълна, това отъ памукъ — точно опрѣ-

дѣлять Или: „туй не е за тебъ“, „ако не излѣзе така, върнете, ние си взимаме стоката назадъ“.

Сега, най-първо, всички вие, като ученици, пакъ ви казвамъ: трѣбва да се чаучите да бждете точни. Точно на врѣме за класъ! Всички ще идвате точно. Знаете ли колко точно? Азъ по нѣкой пътъ правя едно изключение, за нѣкои закѣснѣли, влизамъ 5 — 10 минути слѣдъ 7 30 ч. Не, точно! Часовникътъ ви трѣбва да е точенъ. Най-послѣ, да си 2 минути порано. Първото нѣщо, което искамъ отъ всинца ви въ школата е: точностъ То е едно отъ правилата! Послѣ, ще ви поставя на изпитъ, ще държите изпитъ за точностъ. Така трѣбва, точно на врѣме, другояче не може. Точно трѣбва да постѣпвате!

Сега, често, като стоя въ стаята си, ето какви мисли приемамъ отъ васъ за наряда, който ви дадохъ въ събора, и съмъ рѣшилъ да ви не давамъ вече такъвъ дълъгъ нарядъ. Единъ ми казва: Що ми трѣбваше всѣка сутринъ да ставамъ бжрж-бжрж-бжрж... то е попщина, то нарядъ ли е? Веднѣжъ, дваждъ, не искамъ вече. Другъ казва: много дълъгъ. Третъ: ти остави наряда, то да е само да се чете, ама трѣбва и да го пѣешъ. Четвърти: освѣнъ наряда, пакъ и тия упражнения, безъ тѣхъ не може ли? Ами че нали трѣбва да бжда свободенъ азъ, какво, ще си ту-

рямъ юларъ, че да ме водятъ? Единъ день мър-мър-мър — разгнѣви се, погледна нѣкой, коже: не искамъ да правя това, азъ мога да мисля самъ за себе си. Казвамъ: още какво ще кажешъ?— Въ една такава глупава работа не влизамъ. Азъ съ нея не се занимавамъ. — А-а тия работи не минаватъ, не минаватъ, не, на кривъ пѣтъ сте. Дадете едно обѣщание доброволно, азъ ви казахъ: изпълните ли вашето обѣщание, вие се подигате, Не го правите заради менъ. Защото, азъ си казахъ на себе си: нѣмала баба работа, купила си прасенце. Казвамъ: идущата година ще го направя толкова кжсь, щото въ една минута ще го свършишъ. Това сж изкушения, които идатъ отъ тѣй наречената зона на изостаналитѣ души, или черната зона, която опасва земята. Има хиляди и милиони души, които сж изостанали, и тѣ сж първокласни клюкари. И тѣ не искатъ никакъвъ прогресъ, никаква свѣтлина, никакви знания Тѣхниятъ стремежъ е да спънатъ цѣлото човѣчество. И каквото сте спечелили тѣ да го спратъ. Тѣ казватъ: не ви трѣбва нагорѣ, защо ще ходите при Господа, дайте тукъ насамъ ние да ядемъ и пиемъ, ние сме нѣщо реално. Тукъ е всичко на земята. А „тукъ“, това значи, да може съвсѣмъ да те използватъ.

Та, първото нѣщо, искамъ отъ васъ, да развиете

вашата воля, защото въ окултната наука има опасност, чръзъ слабата воля да привлечате противоположни влияния и да си объркате сами пжтя. Смѣль трѣбва да бжде окултниятъ ученикъ! Защото, всѣки страхъ, всѣко съмнѣние, всѣка слаба воля ще привлече отъ тия неканени гости, и тѣ като дойдатъ въ кжщи, ще бждете много злѣ. Азъ съмъ билъ много внимателенъ къмъ васъ. За бждаще ще взема по-строги мѣрки да не пропадатъ нѣкоѣ отъ ученицитѣ. Нѣкой пжтъ, човѣкъ се ожесточи, потъмнѣе умътъ му, нѣма разположение. Трѣбва воля, воля! Не се подавайте! Нѣмашъ настроение да се молишъ сутринъ. Застани, обърни погледа си нагорѣ, ще ти дойде нѣкой бѣлъ братъ на помощъ. Понеже си общалъ, трѣбва да изпълнишъ. Боленъ си, втрѣсло те е. Стани! Казалъ си да излѣзешъ на $\frac{1}{2}$ клм. вѣнъ, — Излѣзы! Боленъ, неболенъ — излѣзъ. Ще упражнявашъ волята. Ще гледашъ да прѣдолѣбешъ, една малка мжнотия е това. Далъ си общание. Сега, вие мислите, че като тръгнете въ Божествения пжтъ, той ще бжде посланъ само съ .рози, ще ви посрѣщнатъ съ финикови вѣйки и ще кажатъ: като васъ ученици нѣма! Не е тѣй. Тѣй е, но като минемъ отъ другата страна на тази зона. А докато я минемъ, трѣбва да имате тази диамантна воля. Борба трѣбва съ тия не-

канени гости, да се избавимъ отъ една голѣма напастъ. Вслѣдствие на това се раждатъ много болести. Та, ще развивате волята — диамантна воля трѣбва! Сега, запримѣрь, азъ ви дадохъ музика, и гледамъ пакъ докарахте тия окултни пѣсни, до обикновенитѣ. Първото правило за окултнитѣ пѣсни: ако не си разположенъ, ако умътъ ти не е разположенъ, не пѣй. Пѣйте отъ обикновенитѣ пѣсни. За окултнитѣ пѣсни трѣбва да имашъ разположение, волево разположение, и умътъ ти трѣбва да присѣтствува. Разправяше ми единъ ученикъ слѣдующето. Давамъ едно упражнение на ученицитѣ и казвамъ: ще извадите ржцѣтъ си наспрѣдъ, и около 10 минути ще мистите все около тѣлото, въ отворени очи. Външниятъ свѣтъ ще го забравите, само за тѣлото ще мислите. Този ученикъ, като седи казва: чакай да си затворя очитѣ. Затваря си очитѣ, и слѣдъ 10 минути заспива. Не, съ отворени очи става концентрирането. Нѣкой казва: чакай да зажумимъ. Не, съ отворени очи ще се лѣкувашъ, ще мислишъ за ржцѣтъ си, за краката си, ще прокарашъ ума си прѣзъ нервната система, прѣзъ стомаха, въ червата, по цѣлото тѣло, като единъ господаръ, който трѣбва да се разходи навсѣкждѣ изъ своето имѣние, да види, въ какво положение се намира всичко. Това значи концентриране.

Когато вие пѣте тия окултни пѣсни умътъ ви трѣбва да е концентриранъ въ пѣсенята, тогава ще видите резултата.

Вземете, запримѣрь упражнението „изгрѣва слънцето“. Най-първо, вие като кажете „изгрѣва слънцето, трѣбва да видите туй слънце, че изгрѣва. Трѣбва да вземете участие съ ржцѣтъ си. „Изгрѣва слънцето“ (Учителятъ плавно изтегля ржцѣтъ напредъ). Какво прави слънцето като изгрѣва? „Праща свѣтлина“. (У-лътъ разтваря ржцѣтъ настрана). Какво донася тя? — Влагословение. „Носи радостъ за“ (Улътъ прибира ржцѣтъ къмъ гърдите).

Втората часть: живата сила, какво носи въ себе си? Какво е дѣйствието на тази жива сила? — Тя всѣкога извира. Значи, ще дадешъ на цѣлия си организмъ единъ потокъ — на сърцето си, на ума си, на волята си. Туй е едно усилие на волята.

Щомъ не си разположенъ, не пѣй. Дойде ли до упражнение — изпѣй го по всичкитѣ правила!

Нека единъ отъ ученицитѣ, който е най-способенъ, единъ доброволецъ, да изпѣе „изгрѣва слънцето“. (мълчание). Дѣйствително, имате право, притѣснение е. (Единъ отъ братята пѣе. Слѣдъ него нѣколко сестри изпѣха същото упражнение). Азъ ви казвамъ: не съмъ добъръ пѣвецъ, но правилно пѣя.

Искамъ да се научите отъ мене правилно да взимате тоновете. (У-лтъ пѣе и свири на цигулка „изгрѣва слънцето“.) Нѣкой пѣть се боите и не изказвате туй, което е въ душата ви. Ще се научишъ да бждешъ смѣлъ. Мисли за сърцето си и не се бой! Може би, нѣкой отъ васъ, като пѣе веднѣжъ, втори пѣть нѣма да се опита да пѣе, ще изгуби всѣкава охота, защото нѣма да получи насърчение. Като го слушатъ, ще кажатъ: ще бждешъ тъй добъръ, втори пѣть да не ни заставяшъ да те слушаме. То е, защото хората обичатъ хубавото. (Всички пѣемъ „изгрѣва слънцето“ (Трѣбва ви непременно вдѣхновение, ще се стараете двоиникътъ ви да влѣзе въ гърлото. Може да имате техника, но нашата цѣль не е само до техниката, трѣбва изразъ въ пѣнието. Човѣкъ може да направи всичко, но трѣбва воля и разположение. Имашъ ли разположение — можешъ; нѣмашъ разположение — не можешъ. И когато дойде до разположение, трѣбва да знаете, че въ свѣта Господъ не обича да си играемъ. Сега, когато пѣешъ, ще пѣешъ по всичкитѣ правила, щомъ мислишъ, ще мислишъ по всичкитѣ правила, които мисълта изисква. Не можешъ ли, ще стоишъ настрана. Имайте идеалъ! Турете мисълта, че можете да пѣете хубаво. Изведнѣжъ може да не достигнете това, но ще знаете, че

може да пѣте хубаво. Музиката не е за външната страна на вашия животъ, но е едно спомагало да може да уякчи волята.

Имате ли зададено нѣкакво упражнение? — Да упражнението върху съзнанието, да намѣримъ черното петно. Тогава, ще ви дамъ друго едно упражнение. До колкото виждамъ, никаква точка нѣма да намѣрите, то е едно отъ труднитѣ упражнения, за което може би слѣдъ една година ще имате резултати, не сега. Но ще го слѣдвате. Туйу упражнение, което ще ви дамъ е вашето здраве. Упражнението е слѣдното. Вие ще поставите двѣтъ си рѣцѣ една до друга, палцитѣ допрѣни на една маса, краката ви и тѣ да бждатъ единъ до другъ. Ще седнете и ще почнете да мислите за вашето тѣло, както ви казахъ. Сега, всички ще направимъ туй упражнение за 10 минути, съ отворени очи. Ще мислите за рѣцѣтъ, за краката, за дробоветѣ, само за васъ си ще мислите. За нищо друго нѣма да мислите; ще се концентрирате, и съ ума си ще извървите по цѣлото тѣло. (Всички направихме упражнението).

Сега, азъ ще ви обърна внимание на слѣдното. Туй положение, до гдѣто сте стигнали, като ученици, азъ не искамъ да останете на този пѣтъ, той е единъ отъ най-опаснитѣ пѣтища. Не струва да доведешъ

човѣка до срѣдата на пустинята и да го оставишъ тамъ. Да не мислите, че тамъ може да спрете. Нѣкои казватъ: Тоткова стига вече Не, трѣбва да стигнете на една опрѣдѣлена станция. Нали още не сте достигнали до една станция? Затуи трѣбва да направите по-голъмо усилие, да стигнете на станцията. Тамъ, който иска може да продължи, който иска може да остане, но туй положение, въ което се намирате е опасно. Сега, не може да ви оставя тъй. Прѣзъ пустинята минаваме. Туй, което имаме, ще използваме, може вода да нѣма въ изобилие, съ лишение, съ малко ще минемъ. Тѣй, трѣбва да се примирите съ условията на живота. Пустиня минаваме, съ камъли пхтуваме, не съ нѣкои модеренъ тренъ, ще се примиримъ и нѣма да философствуваме. Тамъ, въ пустинята, ставатъ такива бури, всичко може да стане. Трѣбва да знаемъ, че и въ окултния свѣтъ, и тамъ, ставатъ бури. Трѣбва да бждемъ умни, защото може живота ни да съвпада съ Божествения развой на нѣщата, да знаемъ кога може да тръгнемъ и кога да свършимъ. Менъ ми разправятъ, че прѣзъ балкана минаватъ нѣкси пхтници, прѣзъ планината, снѣгъ, студъ, буря, та просто имъ окапватъ прѣститѣ на ржцѣтъ отъ студъ. Защо ти е да минавашъ планината прѣзъ туй врѣме. та да ти окапятъ прѣститѣ? Стой си дома

една седмица, почакай! Но веднъжъ замислишъ ли пжтя, не закжснявай, защото буря ще дойде, Ти казвашъ: до два дѣня мога да мина оттаткъ, но, като дойде бурята, изненада те Трѣбва да разбира човѣкъ. Затуй ще бждете всички внимателни, защото окултниятъ свѣтъ е единъ свѣтъ на редъ и порядкъ, и нѣщата трѣбва точно да се изпълняватъ, тъй безъ изалючение за всички.

Т. м.

ДВѢТЪ ТЕЧЕНИЯ: Огнената вълна и вълната на любовта.

19 школна лекция
на общия окултенъ класъ
19 II 1923 г. понеделникъ въ (II година)
Ст. София.

ДВЪТЪ ТЕЧЕНИЯ:

ОГНЕНАТА ВЪЛНА И ВЪЛНАТА НА ЛЮБОВТА.

Т. м.

Прочете се резюмето върху темата: „смисълът на раждането и прѣраждането“.

Тема за идущия път: „прѣдначението на човѣшкия носъ“.

Какво е потрѣбно на гръчаря? — Прѣстъ. Слѣдъ туй? — Вода. Послѣ? — Огънь. Ями колелото? — Да, и колело, и слѣдъ туй пещъ му трѣбва. Сега, отъ какво зависи качеството на грънциѣ? Отъ прѣстѣта, нали? И послѣ, не само прѣстѣта трѣбва да е хубава, но и майсторѣтъ да е добъръ, да може да изкара отъ нея нѣщо хубаво. Добъръ, тогава, ако бихъ ви задалъ една тема: кое е онова, което различава хората — какъ ще ми отговорите? Защо хората се различаватъ?

У човѣка има способности по отношение на ума, има чувства по отношение на сърцето и послѣ — Сили по отношение на неговата воля. У човѣка има центрове, които развиватъ само силитѣ. Всѣка една способностъ се опрѣдѣля отъ своята форма, а формата опрѣдѣля възможността на способнитѣ и

на чувствата. Що показва степенята на едно чувство? Какъ може да се опрѣдѣли то? А формата на волята пъкъ опрѣдѣля силитѣ, какъ може да се проявятъ тѣ. Вземете простия примѣръ — единъ волъ. Неговиятъ мозъкъ е затворенъ въ главата. Всичката му сила е съсредоточена въ главата, съ тия рога, и въ краката му, както сж устроени. За да израстнатъ тия рога, воловетѣ сж мислили съ хиляди години, докато ги създадатъ, докато намѣрятъ едно оръжие противъ своитѣ врагове. Тѣ сж намѣрили рогага си днесъ за самоотбрана. Конетѣ, тѣ сж измислили друго оръжие — съ задницата да ритатъ. Послѣ, редъ други животни съ хиляди години сж мислили да намѣрятъ срѣдство за самоотбрана и сж упражнили зѣбитѣ си да хапятъ. Пчелитѣ сж мислили хиляди години, докато си направили своята картеница — жилото, която, като забиятъ, пуца отрова. Туй шило вжѣръ въ срѣдата е пробито, и като го забиятъ пуца тази отрова. Казвамъ: ако вие въведете единъ волъ при свършенната култура въ каквото и да е общество и се стараете да развиете неговия мозъкъ, до каква степенъ ще го развиете? Все-таки, до извѣстна степенъ, ще може да му повлияете, но въ тази форма, тъй както сж ограничени неговитѣ способности, тѣй не ще може да прояви интелигентността на човѣка. Та,

«Щиятъ законъ е и по отношение къмъ насъ. Мозъкътъ на съвременнитъ хора сега е дошълъ до такава една форма, до такъвъ прѣдѣлъ на развитие, че трѣбва да знаемъ, че ни прѣдстои да минемъ въ едно ново състояние. Тѣй както сж устроени нашитъ глави, по-културни днесъ не могатъ да бѣдатъ. Вземете единъ човѣкъ, съ глава, каквато днесъ има, и му проповѣдвайте, каквото и да е учение — християнство, мохамеданство, будизъмъ — той ще го възприеме, но ще си остане пакъ щиятъ. Защо? — Защото трѣбва най-първо да се измѣни формата на неговата глава. Сега заprimѣръ, всинца, вие, като ученици може да направите опитъ съ себе си. Щомъ ви се проповѣдва едно учение, казвате: това учение не е за менъ. Какво показва това? — Че формата, въ която сте включени сега, вашитъ способности, вашитъ чувства, вашитъ сили не може да се проявятъ по този начинъ въ този ви животъ. Като дойдемъ на земята въ другъ нѣкой животъ, тогава ще бѣде друго.

Слѣдователно, най-първото нѣщо за окултния ученикъ е, той трѣбва да се постараете постепенно да измѣни, споредъ законитъ на окултната наука, формитъ на своитъ способности, формитъ на своитъ чувства и сили. Първото нѣщо: трѣбва да стане такова

прѣбраждане вѣтрѣ въ него. Вземете, запримѣръ, у всѣки единъ човѣкъ гнѣва, като сила. При всѣко едно спорене въ васъ, всѣкога несъзнателно, се заражда едно желание, да се биете съ лакета си или съ ржката си. Това желание е сжщото, каквото желанието у коня да рита. Тази ржка, тя изразява желанието на коня. Коньтъ рита назадъ; слѣдователно, тази частъ на ржката съотвѣтствува на задната частъ на коня. Значи, ние още носимъ конската цивилизация. И когато да бутнешъ, ти най-първо го бутнешъ съ лакета си, и послѣ свиешъ ржката си на юмрукъ. Юмрукътъ, това е копитото у коня. Значи, тази енергия ще се прояви несъзнателно. Слѣдъ туй ти чувствуващъ, че си извършилъ нѣщо не хубаво и казващъ: Извинете, азъ не знаяхъ. Значи, у човѣка има извѣстни движения, които не сж подъ контролъ на неговата воля. Слѣдователно, тѣзи форма трѣбва да я измѣните. Дойде туй желание у васъ, да ударите нѣкого, трѣбва да знаете какъ да прѣвърнете тази енергия, да ѝ дадете друго направление. Запримѣръ, защо азъ трѣбва да извадя револвера си? Първото нѣщо: вие носите револверъ, и само чакате нѣкой да ви обиди, и да теглите куршумъ: Че какво е това? — Това е конската цивилизация и цивилизацията на вола — сжщото нѣщо. Волътъ, като дойде нѣкой при него, на-

бучи го на рогата си, убие го, коньтъ — ритне нѣкого, убие го; ти — теглишь куршума, убиешъ го. То е все сѣщото.

Добрѣ, сега новата култура прѣпоръчва слѣдно-то. Ние имаме по-силно оръжие. Дойде единъ апашъ при тебе, иска да те обере, но ти съ своята мисль, може да измѣнишь енергията вжтрѣ въ неговия умъ. Слѣдователно, като измѣнишь посоката на мисльта му, той ще вземе друго направление. Що ти трѣбва тогава да вадишь револверъ? Ти съ ума си ще вървишь по пѣтя. Не е ли износно? Сега, ще те срѣщнатъ войници, ще кажатъ. имашъ ли оръжие? Ама ще знаешъ, въ ума си ти ще носишь едно оръжие много по силно отколкото първото — револвера.

Другата слабостъ въ съврѣменнитѣ окултни ученици, поне азъ както наблюдавамъ е, че като се съберете, най-първото нѣщо, почвате да се критикувате. Но критикуването нѣ е наука. Защото, когато нѣкой дойде и ми каже. ама ти си изкълчилъ крака си, я да го видимъ, и вземе, че го помърда малко. И послѣ, като не може да го направи, каже: иди намѣри нѣкои маисторъ, които ще умѣе добрѣ да ти го направи. Дойде вторъ— братъ, и той сѣщо го помърда и каже: иди при онзи маисторъ братъ, той ще го поправи. Този братъ, онзи братъ, всѣки помърда

крака и го остави. Е, каква полза? Туй не е ли критиката? Казвамъ: ако умѣешъ мърдаи го, но ако не умѣешъ не го бугаи по добръ! Ти знаешъ ли изкуството да лѣкувашъ крака, бугаи го, ако не знаешъ, не го бугаи, поче ще ми направишъ една услуга. Е, какво изкуство има въ тоза, когато критикувате нѣкого? Азъ казвамъ трѣбва да критикувате нѣкого, не казвамъ, че не трѣбва да го критикувате, но какъ? — Да намѣститъ крака. Хвани го, кажи: ти, братко, имашъ единъ голѣмъ недостатъкъ, но азъ съмъ майсторъ, ще ти намѣстя крака. И втори пътъ пакъ ела! И тогава каква е цѣльта на ученицитъ? Ако ние въ съврѣмения животъ не може да придобиемъ едина голѣма сила, съ която да прѣдолѣемъ мъжнотиитъ, въ които се намираме, тогава защо ни е окултната наука? Сега да оставимъ какво Господъ може да направи, какво ние можемъ да направимъ. Другъ въпросъ е важенъ. Ще ми каже нѣкой, едикой си авторъ какво казалъ. Всичко туй е хубаво, но въ дадения моментъ има друга една по хубава философия какво ние можемъ да направимъ за Господа. Не че не мога да ви отговоря, но вашиягъ умъ трѣбва да бжде подготвенъ за по висшето разбиране. Въ по висшето разбиране има по тънки сили. Казвате: Учителю, кажи нѣщо! За да ви говоря така,

на всинца ви трѣбва да кажа да постите 15 дѣня, и нѣма да ви слугуватъ. „Е, какъ?“ — Нѣма да тягашъ тамъ въ леглото, и послѣ да ти засѣхва гърлото, че да се жабуркашъ съ вода, та и цѣлата махала да знае, че си гостилъ. И слѣдъ туй, умѣтъ ти да бѣде свѣжъ. Тѣлото ти ще стане по ефирчо, ти ще привлѣчешъ тия по-тънки сили, и тогава ще може да се разговаряме. Азъ нѣкой пѣтъ ще говоря върху поста. Сега, онѣзи отъ васъ, които сж постили по 10 дѣня, приличате отъ тия сили, и послѣ, като свършите поста, нѣкои започватъ да ядатъ кисела зелена чорба. Съ това вие ще направите едно подпушване на тия сили и ще развалите всичко. Постътъ се употребява за обновяване на организма. То е единъ начинъ за подмладяване. И слѣдователно, слѣдъ поста, колкото се може по-дълго врѣме, употребявайте храна еднообразна и храна, която изисква малко сила за храносмилането, да не се възбужда въ васъ апетита, за да може да се развиватъ дробоветъ, та да може да приемате повече прана отъ въздуха и отъ водата и да изваждате повече сокове отъ храната откогато сега. Постътъ е единъ отъ начинитъ за постигане тоза нѣщп. Сега, у нѣкои отъ васъ, се явява желание, отъ ямбиция и щестлавие, да съобщите на другитъ, че сте постили. Ще трѣгне той

и започва: слушай, азъ пастихъ 10 деня, не е единъ день, не сж и два деня, не сж три деня. . . това сж цѣли 10 деня, ехе. . е . И въ туи отношение, азъ мога да ви похваля, вие надминавахте православнитѣ. Православнитѣ посіятъ три деня. Азъ не отивамъ въ другата крайностъ не казвамъ, че не е хубаво, човѣкъ все трѣбва да има малко амбиция, не трѣбва съвсѣмъ да изчезне амбицията му, но важното е въ поста човѣкъ да придобие извѣстна сила. Като се хваля, моята похвала трѣбва да съотвѣтствува на самата рѣалностъ. Азъ направихъ една картина, нѣщо идеално съмъ нарисувалъ Е, хубаво, туря моята картина нн изложението; дойдатъ и други, и тѣ турятъ картинитѣ си въ това изложение. Погледна моята картина заема послѣдно мѣсто. Казвамъ: тѣ не разбиратъ Какъ не разбиратъ! Като я погледна, трѣбва да кажа: да, на послѣдно мѣсто е, но толкова е заслужила. Слѣдователно, ние трѣбва да схващаме нѣщата тѣй, както сж. Ако нѣкои е нарисувалъ нѣщо по-хубаво отъ мене, ще призная факта. Та, казвамъ сега: постътъ е едно добро сръдство. Азъ ви похвалявамъ. Най-първо се кали волята ви съ поста. Човѣкъ, който е постилъ 10 деня, той може да направи много работи. Човѣкъ, който е постилъ 10 деня, той не е овца, той е единъ герой! Човѣкъ, който е по

стиль 10, 12, 15, 20 деня, вече не може да го буташъ и не може да налагашъ мнѣнието си върху него. Не, не. Единъ човѣкъ, слѣдъ като е постилъ 20 дни, ще се освободи, отъ много заблуждения. Много ваши заблуждения ще изчезнатъ.

Та, въ сегашния вѣкъ, ние вече настѣпваме въ една вълна огнена. Разбирате ли, ние влизаме, приближаваме вече, на първитѣ редове сме. И скоро вече всинца ние ще навлѣземъ въ една силна магнетическа вълна. Това сж нѣколко милиона — 10, 15, 20 милиона волтажи въ тази вълна. Ето кждѣ е опасността: отъ тази вълна става събиране на енергията, затова отъ сега вече нѣкои усѣщате нѣщо като сърцебиене, нѣщо ви бутне въ нервната система. Тия вълни идватъ периодически, и като попаднешъ въ тѣхъ, въ нѣкое отношение тѣ разрѣдватъ кръвта, въ друго отношение я събиратъ; въ нѣкое отношение тѣ събиратъ нервната система, въ друго — разреждатъ тази енергия, и вслѣдствие на това, едни хора получаватъ нервень ударъ и умиратъ. Това сж все огнени вълни. Тия огнени вълни, прѣзъ които сега минаваме, ще ни направятъ много кибритлии. Мжжътъ отъ малко настрѣхва, но не знае отъ гдѣ иде това. Огнена вълна е туй. Той се е нажежилъ. Богатъ е, нѣма никаква загуба, но нещо е настрѣхналъ. Търси причината, а причината е вжтрѣ, попадналъ е

въ тази вълна. Единственото нѣщо: той трѣбва да се обърне нагорѣ, къмъ Бога, да подобри вибрациитѣ на своето тѣло. Друго спасение нѣма! И сега, като проповѣдваме въ окултната школа, това е единъ методъ да подигнемъ тѣлата си, да сж въ хармония съ тази вълна, другояче хората ще измиратъ, ще дойдатъ епидемии и ще ги завлѣкатъ. Природата въ туй отношение е много строга. Тя търпи, търпи, но когато тия сжщества погрѣшатъ, дойде, помете всичко. Тя е като нѣкой грънчарь, които казва: отъ тия грънци нищо не става — пометете ги, огнеме духа си — измиратъ хората. Слѣдъ туй отново праща духа си, създава нова раса. Богъ е постъпвалъ така много пѣти: и змете цѣла раса и послѣ отново я създаде.

Сега, азъ загатнахъ въ недѣля, трѣбва да се стремите да прѣобразувате вашия черепъ, да дадете нова насока на мисълта си, да има единъ отенѣкъ, че дѣйствиелно вие сте влѣзли въ шестата раса. Най-пързо лицата ви трѣбва да издаватъ една свѣтла краска. И тѣй, слѣдъ като постите 10—15 дѣня, ще заблѣжките, че една свѣтяща краска почва да прониква отъ душата въ вашето лице. Сега, по-висшитѣ сжщества, ангелитѣ, праведницитѣ, адепитѣ, Учителитѣ се интересуватъ отъ хората до толкова, до колкото е степенята на тѣхния стремежъ къмъ Бога.

Когато единъ adeptъ или единъ Учителъ види една душа, която туря всички усилия, прави всички разумни жертви, той е готовъ да му се притече на помощъ, да му покаже начинъ какъ да прѣвърне всички тия нови форми на неговитѣ способности, мисли, чувства и сили и да му даде единъ новъ потикъ въ живота. Тѣй щото, въ окултната наука мнозина отъ васъ, които сте на 45 — 50 години може да се подмладите и да живѣете единъ съзнателенъ животъ, да бъдете полезни на вашитѣ близки. Може да обновите вашето тѣло, душата си, ума си. Умътъ може да се обнови чрѣзъ мислитѣ, а душата може да се облагороди чрѣзъ своитѣ чувства. Та, ще обърнете внимание върху своето саморазвитие, а не да се критикувате. Да се критикувате, то е естествено, това сж стари навици, такива, които ние трѣбва да ги прѣобразимъ. Като виждашъ погрѣшкитѣ на единъ човѣкъ ползувай се отъ тѣхъ, за да избѣгнешъ страданията. Това е единъ добъръ начинъ. Не критикувай погрѣшкитѣ, но да ти бждатъ за поука! Каквото той прави, ти не прави неговитѣ грѣхове, но да ти бждатъ една поука, да се избавишъ отъ тия страдания. Или, ти имашъ нѣкой лошъ навикъ, този навикъ да ти послужи като единъ учителъ. Старай се погрѣшкитѣ на хората да ти бждатъ за полза. Този трѣбва да бже стречежътъ на всички окултни ученици.

А послѣ, азъ бихъ желалъ, всички отъ васъ да си прѣпращате добри мисли. Вие сега седите и се молите Господъ да благослови цѣлия свѣтъ. Но това е много неопрѣдѣлена молитва — цѣлия свѣтъ. Е, хубаво, азъ минавамъ прѣзъ вашата градина и казвамъ: Господъ да благослови градината ви. Добрѣ, но да кажемъ, че е лѣтно прѣме, суша е, минавамъ и не казвамъ Господъ да благослови градината ви, но отивамъ съ кофитѣ за вода и поливамъ всичкитѣ дървета. Поливамъ ги 5 – 6 дня наредъ и казвамъ: кое е по-хубаво да кажа „Господъ да благослови градината ви“, или да взема и да полѣя градината ви? Минавамъ покрай вашия пиперникъ, той е сухъ. Кое е по-хубаво, да взема една тенекия и да го полѣя, или да кажа Господъ да благослови? Азъ бихъ желалъ вие да поливате градинитѣ си. Минавашъ и видишъ, че градината на твоя съкласникъ не е полѣта. Вземи вода полѣй я! Не е прѣкопана, вземи мотиката. Утрѣ той ще ти направи сжщата услуга. Туй е окултната школа. Ако това не се прави съзнателно, нѣма полза. Тогава, като дойдатъ по-висшитѣ сили, и тѣ си иматъ свое приложение, Сега, азъ не казвамъ, че у васъ нѣма прогресъ. има доста прогресъ. Нѣкъй пжтъ азъ се произнасямъ строго, знаете ли по какви съображения? Азъ гледамъ по отноше-

ние на онзи великъ идеалъ. Отъ гледището на този великъ идеалъ вие нищо не сте направили, но като взема човѣшкия животъ, хората отъ свѣта и васъ, казвамъ: между свѣта и васъ не може и въпросъ да става. Тѣй щото, двѣтъ крайности трѣбва да ги вземете прѣдъ видъ. Като говоря по отношение на Божествения животъ, тѣй е, не се обиждайте. Но, като ви похваля нѣкой пѣтъ, то е по отношение на свѣта. И въ единия и въ другия случай пакъ съмъ правъ, туй сж двѣ различни мѣрки. Сега виждамъ, има у васъ движение, има и стремежъ. Азъ желая този стремсжъ да се усили още повече, и разуменъ да стане, да не станете едностранчиви, защото всѣки ученикъ трѣбва да бжде всестраненъ. Неговата дѣятелностъ трѣбва да бжде всестранна. Той трѣбва да бжде въ контактъ съ всичко въ природата, въ всичко да взема участие, да се интересува какво прави и ангела и червея

Послѣ, нѣкои отъ васъ вземете да проучавате Евангелието, — извадете отъ Него най-силнитѣ стихове и направете опитъ съ тѣхъ. Напримѣръ направете опитъ съ стиховетѣ.

„Азъ съмъ пѣтътъ, истината и животътъ“.

„Повѣрвай въ Господа Исуса Христа, ще бждешъ спасенъ ти и дома ти“.

„Азъ и Отецъ ми едно сме“.

Послѣ, направете опитъ съ онзи стихъ, дѣто се казва въ Писанието:

„Въ началото бѣ словото“ . . .

„Богъ е Духъ, и Които Му служатъ, трѣбва да Му служатъ съ Духъ и Истина“.

„Ако те ударятъ отъ еднага страна, обърни и другата“.

„Ако те съблазнява дѣсното или лѣвото око, извади го и го хвърли“. Направете опитъ да разберете вътрѣшния смисълъ, какво е искалъ да каже Христосъ Има другъ единъ смисълъ въ стиха, скритъ. Може нѣкои отъ васъ да не го приематъ, но все-таки тия размишления върху стиховетъ ще ви доведатъ до много нови разбирания. Сега заprimѣръ, ако азъ като говоря за Любовта, като проповѣдвамъ Любовь, ето какво разбирамъ Любовьта минава прѣзъ три степени. Понеже чрѣзъ кръвта се носи живота, въ нея е съсрѣдоточена тази жизнена енергия, то, като минава тя къмъ първитѣ центрове, които се намиратъ въ прѣдвѣрието на човѣшкия мозъкъ, събужда се тѣи наречената индивидуална любовь — любовь, която мисли само за себе си! И слѣдователно, ние искаме да прѣкараме всичко за себе си. Дѣтето иска да събере всичко въ хамбара си пакъ за

себе си. Това е първата любовъ. Втората любовъ има друга една брата Кръвта, като възлѣзе горѣ, събрана вече, ние сме готови да намѣримъ друго същество и отъ излишъка на нашата любовъ да му дадемъ. Казваме: хайде, вземи отъ половината на тази любовъ. Туй го наричамъ дружба, приятелство. Това не сж още морални чувства. Слѣдъ туй, кръвта като мине горѣ, въ прѣдната частъ на главата, засѣга едно морално чувство, което наричамъ милосърдие. Тогава се проявява онази любовъ, която жертвува всичко за близкия си. Човѣкъ е готовъ да даде залька отъ устата си за благого на другитѣ. Слѣдователно, Любовта трѣбва да мине прѣзъ таи фази, за да се яви милосърдието. Но за да се прояви милосърдието, трѣбва и човѣшкиятъ интелектъ да дойде, трѣбва да се прояви и човѣшкиятъ разумъ. Тия сж тритѣ степени, прѣзъ които човѣкъ ще мине. Слѣдователно, въ насъ трѣбва да се проявятъ едноврѣменно милосърдието и разума. Тия двѣ сили у ученика, съединени на едно, отъ тѣхъ той ще разбере въ каква насока именно трѣбва да се използва любовта. Сега, въ първата и въ втората любовъ всѣкога има едно натегнато състояние — поляризиране и раздвояване. За примѣръ, ти имашъ единъ приятель, най-първо ти го обичашъ, той седи день, два, три

при тебе, наи послѣ ти дотегне. Вие сте забѣлѣзали това. Маика с е, имате дѣте, обичате го, гатите го, но наи послѣ дотегне ви и кажете: хаиде иди навънъ, играй съ другитѣ. Това не е една морална любовъ. Ти дѣте, като е смукало, черпило, черпило отъ маика си, взима, а нищо не дава, маиката го праща да играе навънъ. Защо го праща вънъ?

Обаче, като доидемъ до моралното чувство на любовта и милосърдието, тамъ не е така. Ние не можемъ да проявимъ тази Любовь къмъ едно същество, което нѣма морална любовъ. Това чувство можеть само къмъ единъ човѣкъ, които е мораленъ да проявимъ. Разумниятъ животъ може да се сподѣли само съ единъ човѣкъ, които е разуменъ. Само съ разумния човѣкъ ще говоришъ разумно. Ами че такъвъ е законътъ! Ти не можешъ да проявишъ морална и Божествена Любовь, къмъ едно същество, което нѣма тази Любовь, нѣма тия чувства. Ти и да я проявишъ, то ще те разбере въ първа или въ втора степенъ. Слѣдователно, когато ние говоримъ за Божествената любовъ, двама души трѣбва еднакво да се разбиратъ и еднакво да се жертвуватъ, и благата, които иматъ сж равни. Обмѣната между тѣхъ е правилна. Тѣи щото нѣкои пакъ вие спорите, разбирате се споредъ степенъта на вашето развитие. Азъ съмъ направилъ

свои изслѣдвания, свои изчисления, свои жгли и зная хората, зная степенята на тѣхното рѣзвитие Азъ нѣма да ви повѣря тия свои изслѣдвания Азъ съмъ решилъ, нѣма да повѣря тази наука никому Има жгли, има извѣстни форми и числа, които показватъ кои човѣкъ къмъ коя степенъ на развитие спада Сега, за васъ има едно вие може да се трансформирате само по единъ простъ начинъ Мога да ви го покажа, тои е слѣдующиятъ Вие не философствувате за Бога! Заприабъръ, вие искате наипърво да схванете какво нѣщо е Богъ въ своята необятность До сега нито единъ адептъ, нито единъ великъ Учителъ нито единъ ангелъ не е могълъ да ви опрѣдѣли какво нѣщо е Богъ Ангелътъ може да ви опрѣдѣли какво е Богъ Тои е една необятна свѣтлина Ти усѣщашъ една не обикновена мека свѣтлина, която те изпълня, но каква форма ще Му дадешъ? И като влѣзешъ въ Него, ти си нѣщо особено И въ тази свѣтлина по нѣкои цѣтъ се явяватъ форми, които прѣдставятъ Бога, но формигѣ, това не сж Богъ Богъ е скритъ вжрѣ въ туи безгранично, и всѣкога ще остане скритъ, никога нѣма да Го познаятъ Прѣзъ хиляди вѣкове, прѣзъ цѣлата вѣчность, никога нѣма да Го узнаятъ Този Великиятъ, Абсолютниятъ, Безграниченъ Богъ, Тои ще остане една велика загадка за вѣкога! Туи ще го

турите въ ума си! Да не мислите, че нѣкога ще разгадаете какво нѣщо е Господъ. Въ вѣки — вѣковъ Той ще си остане така абсолютенъ! Да се разгадае живота, значи да се заличи живота. Велико е сѣмо това, което остава необяснено! Съзнава се безъ да се ограничи! Изясненото всѣкога показва вътрѣшно ограничение на една велика Истина. По сѣщия законъ, не мислете, че нѣкой день ще опрѣдѣлите какво нѣщо е Любовта. Любовта ще остъгне като една проява. Вие ще опитате Любовта въ една или друга степенъ, но речете ли да я ограничите, тя се загубва. Този, който ви люби, слѣдъ 4—5 дня, слѣдъ една година, той не може да ви люби. Защо? Много естествено! Развалила се лампата, и тази енергия — любовта — не може да се прояви. Мозъкътъ на този човѣкъ се развинтилъ. Въ френологията често има такива случаи. Има редъ причини, тѣ сѣ слѣдующитѣ. Въ Америка, единъ Господинъ се оженва; обича жена си, дѣцата си. Единъ день го ритва конь въ задната част на главата, и тоз напразва жена си и дѣцата си, изпъжда ги отъ къщи. Този конь като го ритналъ, измѣнилъ формитѣ на неговитѣ чувства. Нищо повече! И така миналъ живота си. Ти му говори, морализирай го, че не е правъ, той си остава така.

Измѣнени сѣ тия чувства. Слѣдователно, нѣкога нѣкой ви разлюби. Казвамъ: ритникъ е получилъ въ дадения моментъ. Формитѣ на неговитѣ чувства сѣ измѣнени. Ти съ нищо не можешъ да го заставишъ да те обича. И тъй, имаите прѣдъ видъ едно нѣщо, да се пазите отъ слѣдния законъ: силнитѣ сътресения въ живота сѣ въ състояние да измѣнятъ способнитѣ ви, чувствата и силитѣ ви, или въ възходяща степенъ — да ги подобрятъ, или въ низходяща степенъ — да измѣнятъ цѣлия ви животъ. Запримѣръ, вие можете нѣкого така да го обидите или така да го озлобите, че този човѣкъ да ви намрази и да каже: съ този човѣкъ отъ сега нататѣкъ никога нѣма да се примиримъ“.

Ученикътъ никога не трѣбва да си играе съ силитѣ въ природата. Единъ великъ Учителъ може, но ученикътъ трѣбва да бѣде много внимателенъ. Той трѣбва да има цензъ на езика си. И въ Писанието се казва „Господи, тури стражъ на езика ми!“ Единъ ангелъ да има, че като речешъ да говоришъ нѣщо лошо, да каже: „Чакай!“ Защото, често, като се разгнѣвимъ, казваме: азъ това ще направя, онова ще направя. Нищо нѣма да направишъ, ще поврѣдишъ на себе си. Онова, което става, то не се казва. Само, нѣщата, които се не казватъ, тѣ ставатъ; а

нѣщата, които се казватъ, никога не ставатъ. Правилото е таково. На 100 казани нѣща, едно става, а на 100 неказани нѣща, 99 ставатъ. Ами че много естествено! Ако посѣте 100 орехи, и никой да не ги знае, 99 ще израстнатъ, но ако 100 посѣте и кажите, колко ще израстнатъ? Дѣцата ще идатъ, ще ги човъркатъ едно по едно и ще ги изядатъ. Даже хубаво е нѣкой пѣтъ човѣкъ самъ, спрѣмо себе си, и той нищо да не знае. Трѣбва да е въ извѣстно отношение невѣжа. Нѣкой казва: кажи ми какво ще прѣмина за бждеще! Мога да ти кажа, но ти нѣма да придобиешъ опитность. Ти трѣбва да бждешъ невѣжа, докато придобиешъ опитността. Слѣдователно, не се плашете отъ невѣжеството. Не искайте да бждете учени, прѣди да платите дачька си! Че какъ ще станете учени хора? — Слѣдъ като сте минали опитността, слѣдъ като платите данька си. Онзи ученикъ трѣбва да прѣмине 14, 15, 20 години въ учение, и тогава става ученъ. Ако вие не прѣминете прѣзъ редъ сътресения, прѣзъ редъ изпити въ живота, какви ученици ще станете? Вие казвате: азъ вече цѣла една година съмъ тукъ въ школата. Хмъ, една година! Не една година, не единъ животъ. Може би ви трѣбватъ още единъ, два, три живота. Може въ единъ животъ да направите много, но да не мислите, че е

лесно да се добиятъ окултните познания. да се усвоят
 гия окултни сили и да се научимъ какъ да живѣемъ.
 То е едно отъ най-великитѣ изкуства. И азъ не по-
 знавамъ по-велико изкуство отъ изкуството да знаешъ
 какъ да живѣешъ. Запримѣръ, да минавашъ по пътя,
 този те обижда, онзи те обижда и ти да бждешъ
 тихъ и спокоенъ, да можешъ да трансформирашъ
 всичкитѣ тия енергии и като се върнешъ въ дама си
 да се усѣщашъ богатъ Или, слѣдъ като учителятъ
 тури на ученика си единица въ училището, като се
 върне ученикътъ въ къщи, га каже: моятъ Учителъ
 е правъ, но тази глава не разбира. Тъй трѣбва да
 каже той. Това е ученикъ! Сега, и ние нѣкой пѣтъ
 казваме, че Господъ спрѣмо насъ е несправедливъ.
 Не, Той е толкова справедливъ, толкова благъ, че
 ако Той би ни въздалъ за нашитѣ глупости, нищо не
 би останало отъ насъ. Ами, слѣдъ като направимъ
 999 погрѣшки, на хилядата Той казва: турете му малко
 на гърба, че да усѣти. Послѣ, като направимъ други
 999 погрѣшки, пакъ матко ти тури. Нѣма какво да
 се сърдимъ. Послѣ, друго нѣщо, отъ което искамъ
 да ви прѣдпазя. Като ви говоря за любовъ, за ми-
 лосърдие, азъ не искамъ у васъ да се роди овче-
 душие, азъ искамъ да мислите, да бждете самосто-
 ятелни, да бждете справедливи, смирени. Говори ви

Учителѣтъ. Да знаеѣ въ дадения моментъ дали Той е правъ или не. Ако Учителѣтъ е правъ, правъ е; ако не е правъ, да останете на особено мнѣние, но положително да знаете, правъ ли е или не е правъ. Да опитате себе си. Нѣкой пѣтъ Учителѣтъ може нарочно да ви изпита, дали туй чувство на справедливостъ е развито въ васъ. И хубавото е именно въ това. да знаете правъ ли е или не. Ама ще кажете нѣкой пѣтъ: Учителѣтъ не постѣпва справедливо. Увѣренъ ли сте?

Сега, тия понятия трѣбва да ги имате прѣдъ видъ. Тѣ сѣ необходими за вашето бѣдѣще развитие. И сега, като ви гледамъ, азъ желая да стане едно подобрѣние у васъ, защото гледамъ, на мнозина мозъцитѣ сѣ демагнетизирани, трѣбва ви енергия, мнозина не сте весели. Седите тѣй хубаво, но въ душата ви. азъ виждамъ, че сте страхливи. Нѣкои, ужъ куражъ иматъ, но виждамъ ви, страхливи сте. Не не, не се лѣжете! Азъ наричамъ смѣлъ човѣкъ онзи, като доиде да го покачатъ на кръста прѣдъ обществото, да каже: Нѣма нищо! И той да устоява, да не му мърда око̀то. Този наричамъ азъ ученикъ. И другитѣ, като погледнатъ на него, да кажатъ: Това е ученикъ! А онзи, който каже: що ми трѣбваше туй учение, защо не си стояхъ въ кѣщи? Не започвай

тогава тази работа, стой си въ къщи! Сега, трѣбва да бъдете безстрашни, тръгнали сте въ пѣтя, не се лѣжете! Пѣтятъ, по който вървите е правъ. И въ този пѣтъ, всѣки, който е скромень, чистосърдечень, като човѣкъ, той се благославя.

Та, казвамъ, ние правимъ едно общо усилие. Трѣбва да образуваме една ядка, да може да приемъ тия сили отъ природата. Запримѣрь, тази година иде една много приятна вълна. Тя ще мине тукъ прѣзъ школата. Но азъ се опасявамъ, има единъ вжзелъ: когато азъ искамъ да събера тази вълна, тогава забѣлѣзвамъ ученицитѣ се ритатъ, искатъ да си уредятъ смѣткитѣ. Казвамъ: елате, дайте си торбитѣ, оставете старитѣ смѣтки, дайте чувалитѣ си, напълнете ги съ туй богатство. Но и черната ложа тогава ще започне това-онова... Не, не, трѣбва да бъдемъ тихи и спокойни. Имаме единъ моментъ, едно богатство, и трѣбва всѣки да е готовъ да го приеме. И вие имате право да приемете.

Сега, моята задача бѣше въ миналата екскурзия, да направимъ единъ опитъ. Азъ искамъ да ви покажа една малка частъ отъ тази вълна, която сега минава прѣзъ България, какъ ще я опитате. Кое число бѣше въ петъкъ? — Шетнадесети февруари. Нека

кажатъ тѣзи, които бѣха на Витоша, какъ почувствуваха тия енергии, които идватъ отгорѣ. Бѣше толкова топло, като пролѣтъ, разбирате ли? Като седишъ на снѣга, като че на трѣва седишъ, като лѣтно врѣме. И туй е само една малка частъ отъ тази съзнателна жизчена енергия, която настѣпва. А иде една вълна още по-голяма. И бихъ желалъ, вие всички да сте готови, че като дойде тя, да засѣгне не само вашето тѣло, но да засѣгне и сърцето ви и вашитѣ умове и душитъ ви. Тя ще внесе една нова струя, и ще донесе едно обновление. Тази вълна ни чака. Туй. Божественото трѣбва да дойде. Тя е като слънцето Ако ние не я използваме какво ще даде? Та, затуй ние ще се приготвяваме добрѣ. Тѣй седи въпросътъ. Въ природата трѣбва да знаемъ врѣмето на всички нѣща. У всинца ви, азъ искамъ да има една готовность, да знаете, че Богъ е готовъ да ола сослови когото и да е, стига да спазватъ Неговитѣ закони.

И бихъ желалъ, всинца вие да се подигнете, да бждете по-умни, не да мислите само, но да станете по-умни. По-умни и по-мѣдри да станете! И сърцата ви да станатъ по-благородни! Само по този начинъ старитѣ ви дългове ще се платятъ. Вие не мислете сега за миналото. Вие мислите: азъ съмъ изгу-

билъ този случай, това-онова. Изгубеното е изгубено. Туй, което ще спечелимъ, то е важно. Туй, което ще спечелимъ сега, то струва 10 пѣти повече, отколкото изгубеното. И вижъ, въ другитѣ църкви, тѣ си иматъ методи, тѣ знаятъ тоза. Много пѣти баптиститѣ въ Америка ще се събератъ и ще се молятъ, безъ да разбиратъ туй благо. Тѣ се молятъ, молятъ и казватъ: ще дойде благословението. Туй благословение иде периодически. Запримѣръ, като слѣдимъ тия събуждания въ Америка, виждаме, че тѣ вървятъ по течението на тия жизнени вълни. И религиознитѣ хора, като обхванатъ тази вълна, тогава въ църквата настава една особена промѣна: настава едно съживяване, любовъ между членоветѣ, самопожертвование, законъ на самоотричане, въ всичко издържатъ. А окултниятъ ученикъ трѣбва да знае законитѣ, И всички трѣбва да бждеге готови.

Азъ ви казвамъ: една вълна иде прѣзъ тази година, нѣма да ви кажа кога. Ще си пригответе торбитѣ и тенджерите, защото и масълце ще има. Житце ще има, а послѣ и каситѣ ще пригответе, и злато ще има, органическо злато. Богатствата на човѣка се опрѣдѣлятъ отъ другъ единъ законъ, Всѣки единъ човѣкъ става богатъ, споредъ златото, което има въ себе си. Онѣзи, богатитѣ милионери, тѣ сж.

богати, защото иматъ повече злато въ себе си. Следователно, златото отива при златото. Такъвъ е законътъ. По възможность ще се стараете, да се образува съзнателно една хармония между васъ, като съсърдоточите ума си. Иде тази вълна! Да образуваме хармония, че като дойде тя, да остави нѣщо въ умоветъ ви. То е благословение.

Сега, слѣдующата недѣля, азъ ще ви дамъ двѣ или три формули, съ които да си служите. Ще ми напомните.

Но, азъ бихъ желалъ, вие да почнете да мислите върху себе си. Помислете си, запримѣръ, прѣди 2000 години кждѣ сте били? Прѣди 1000, прѣди 900, прѣди 500 години кждѣ сте били? Да видимъ, може ли да отбѣлѣжите въ коя часть на Европа сте били, или дали сте били въ Европа, въ Индия, въ Америка или въ Австралия. Може да не разкриете точно, но все-таки, като съсърдоточите мисълта си, все ще ви дойде една малка свѣтлинка. И слѣдъ-туй ще намѣрите извѣстна разгадка. Вие още не сте правили упражнения, а трѣбва да се правятъ много упражнения. Ние ще пристѣпимъ къмъ нѣкои практически опити. Отъ малкиѣ опити, отъ микроскопическитѣ опити ще започнемъ.

I. Да направимъ единъ малъкъ опитъ сега. Поставете лъвата ржка на колѣното си, подигнете дѣсната ржка напредъ, свийте другитѣ пръсти, само показалеца да остане навънъ. Сега, не гледайте кой какъ си подига пръста. Мислете за своя пръстъ. Леко се поставя дѣсния показалець въ срѣдата на челото. Мислете сега за това мѣсто тукъ. Движете пръста надолу полекичка между вѣждитѣ, по носа, по дѣсната ноздра, по срѣдата на дѣсната буза, до горната частъ на ухото. Послѣ, нагорѣ по въздуха надъ главата, напредъ, надолу, и ще поставите пръста си върху палеца на лъвата ржка концентрирайте се, наблюдавайте промѣнитѣ, които ставатъ въ васъ. Себе си наблюдавайте. Теглете сега пръста си по лъвата ржка нагорѣ, до рамото, слѣдъ това подъ брадата, отъ дѣсната страна, задъ шията и отъ задната страна на главата нагорѣ, послѣ по горната частъ на главата, дѣто сж моралнитѣ чувства, надъ вѣждитѣ, по дѣсната вѣжда, по бузата надолу, до брадата, слѣдъ това ржката се поставя хоризонтално въ дѣсно. Умътъ ви да е концентриранъ въ вашата ржка, не се подавайте на никакви чувствувания, защото тѣ сж лъжливи емоции, но гледайте на онова разумното въ васъ. Ржката напредъ, пръститѣ се изправятъ, ржката

се издига нагорѣ, слѣдъ това се сменя долу при лѣвата.

II Турете сега ржцѣтъ на гърдитѣ съ отворени прѣсти. Слѣдъ това ржцѣтъ се отварятъ настрани. Прѣститѣ се свиватъ на юмруци и едновременно ржцѣтъ се прибиратъ отъ прѣдъ на гърдитѣ. Пакъ ржцѣтъ се разтварятъ настрани, прѣститѣ се разтварятъ, свиватъ се прѣститѣ, прибиратъ се ржцѣтъ на гърдитѣ (това се прави три пѣти). Слѣдъ това ржцѣтъ се турятъ на прѣдъ, настрани, пакъ на прѣдъ, допиратъ се палцитѣ, послѣ прѣдъ гърдите, но прѣститѣ хоризонтално, слѣдъ това ржцѣтъ се спускатъ долу.

Изпѣйте сега „Изгрѣва слънцето!“ (съ движения)

Заб. Въ петѣкъ на 23-III. ще има екскурзия до Витоша за тѣзи, които могатъ, които сж свободни, тѣхъ които не могатъ, за тѣхъ ще жертвуваме една. недѣля.

Качествата на ума, сърцето и волята

20 школна лекция
на общия окупител г-съ
26. II. 1923 г. понеделникъ въ (II година)
Ст. София.

КАЧЕСТВАТА НА УМА, СЪРЦЕТО И ВОЛЯТА

Т. м.

Прочетоха се няколко теми върху: „прѣдназна-
чението на носа“.

Изпѣйте „Изгрѣва слънцето“.

Азъ ще направя няколко бѣлѣжки. Специално
нѣма да обяснявамъ, но казвамъ: природата има два
метода съ които си служи. Тя има много други ме-
тоди, но два основни метода има, чрѣзъ които си
служи умътъ, служи си и сърцето, служи си и волята.

Умътъ може да привлѣче извѣстна енергия къмъ
себе си, а същеврѣменно може да отблъсне същата
енергия. Умътъ има, тъй да кажемъ, наклонъ на
площта. Движението по тази плоскостъ, туй е потя-
ризиране на тъй наречената съзнателна енергия или
електричество на мозъка. Туи е необходимо, за да
може да привлѣчете каквато и да е енергия отъ при-
родата.

Вие трѣбва да обикнете прѣдмета, който изуча-
вате. Туй е първото правило. Не обикнете ли прѣд-
мета, вие нѣма да имате абсолютно никакво познание,
не може да го учите. Защо? — Понеже този прѣд-

метъ ще бъде въ тягичка спрямо вашия умъ, и вие, въпросно утилие и да трасите, нѣма да може да го проучите. Най-първо умътъ ви трѣбва да хвърли известна свѣтина върху прѣдмета; ако чрѣзъ вашия умъ не може да хвърлите известна свѣтина върху некой прѣдметъ, вие не може да го проучите, същевременно и вашето сърце не може да обикне този прѣдметъ. Слѣдователно, единъ прѣдметъ се обиква само тогава, когато ние видѣмъ неговата външна форма. Туй е обективната, прѣдметната страна. Слѣдователно, ако умътъ не е хвърлил свѣтина, сърцето не може да обикне, тогава и вашата воля и тя не може да завлада този прѣдметъ, т. е. не може да го използва, завлада — разбирамъ въ широкъ смисълъ. Туй щото най-първо въ вашето съзнание трѣбва да хвърлитъ свѣтина върху прѣдмета, да обикнете този прѣдметъ, и тогава да го схванете чрѣзъ вашата воля. Чрѣзъ тия три процеса вѣс може да се домогнете до онова знание, което природата е вложила.

Сега, първото нѣщо : вие не може да мислите правилно. Ако вашиятъ умъ не върви паралелно съ Божия умъ, ако не е въ съгласие съ Него, вие не ще може да мислите правилно. Това е единъ отъ законитѣ. Слѣдователно, ако вие вървите въ разрѣзъ

ь Божествения умъ, вашата енергия ще се разпръсче, и дѣятелността ви постоянно ще се парализирва. Туй е първото нѣщо. Иначе, който и да е огъ васъ трѣбва да бѣде въ съгласие съ Божествения умъ. Да е въ съгласие съ Божествения умъ, разбирамъ, да е въ съгласие съ законитѣ, по които дѣйствува Божествената мисль. Единъ ученъ човѣкъ, може да не е религиозенъ, може да е безвѣрникъ, може да има разни философски вѣрвания за Бога, такива, каквито обикновенитѣ религиозни хора нѣматъ, но, като изпълнява законитѣ на мисльта, или законитѣ, които сж въ природата, той постига резултати. Защо?—Защото той съблюдава по какъвъ начинъ върви Божествената мисль, тѣи щото не се лѣжете отъ външната страна на нѣщата. Вие сега ще кажете: азъ се моля. Може да се молите, и пакъ да не спазвате Божественитѣ закони. Слѣдователно, Божествената мисль тогава не ще може да проникне въ ума ви.

Сега, не е достатъчно само да видите извѣстни прѣдмети, защото виждането на извѣстни прѣдмети още не може да породи мисль у васъ. То може да породи само единъ усѣтъ. Запримѣрь, ако видите нѣкой човѣкъ, вие ще имате за него извѣстна външна прѣдстава. Докато дойде онова вътрѣшно общение между неговия умъ и вашия, трѣбва да минатъ

редъ процеси. Сега, вие може да кажете тъй: съ хората ние можемъ да се разговаряме, понеже ги виждаме, знаемъ какъ, но съ Бога какъ можемъ да се разговаряме? Добръ, ами по телефонитъ какъ се разговарятъ хората? Тъ виждатъ ли субекта? Туришъ си слушалката: „дънн . . . алло!“ — и чувашъ отъ другия край — почвашъ да се разговаряшъ. Значи, и въ природата има такива слушалки. Ако ти можешъ да се домогнешъ до такава една станция, и да си платишъ, тогава ще можешъ да се разговаряшъ. Ще питашъ: „Мога ли да се разговарямъ съ еди-кой си?“ Ако ти кажатъ може — ще можешъ. Нѣкой пжтъ ти кажатъ не може, и ти ще чакашъ слѣдъ единъ день, два, три, слѣдъ единъ или два мѣсеца; но дадатъ ли ти обѣщание, ти трѣбва да бждешъ точенъ, математически точенъ — дойде ли врѣмето, веднага на телефона, вземи слушалката и слушай! Отличенъ е този телефонъ, не както тукашнитъ телефони да зъзнешъ. Стига да ти обѣщатъ, ще го получишъ.

Първото нѣщо: трѣбва да имате ясна прѣдстава за тия велики закони, които господствуватъ сега. Азъ съмъ забѣлѣзаль нѣкои ученици на окултната наука, както въ Америка, така и въ България, сж такива измѣнчиви натури! Тя мязатъ на мъгли и движущи се облаци, на пѣра. Тукъ имаме редъ статистики. Тия

ученици сж толкова неустойчиви въ характера си! Азъ съмъ намѣрилъ свѣтски хора, които не познаватъ Бога, сто пѣти по устойчиви отъ тѣхъ. Запримѣръ, такъвъ единъ ученикъ може да те нарече, че ти си отъ черната ложа. Хубаво, опиши кои сж качествата на хората отъ черната ложа. Въ природата нѣма скрито-покрито. Скрито-покрито има само за хората, които не виждатъ, но въ природата всѣко нѣщо е строго опрѣдѣлено. И като кажемъ, че единъ човѣкъ е отъ черната ложа, това е наше схващане. Въ невидимия свѣтъ нѣматъ такива идеи, каквито ние тукъ, Черната ложа - - това е едно философско течение въ невидимия свѣтъ, Божествениятъ планъ на нѣщата може да се разглежда отъ двояко гледище. Азъ задавамъ въпроса: ако тия грѣшници — черни братя наречени — съществуватъ, то какъ имъ е позволило Провидѣнието за толкова хиляди години да бждатъ господари на земята, и какъ имъ е дадена властъ? И Христосъ казва: „Иде князътъ на този свѣтъ“. Иде като князь. Кой му е далъ тази властъ? Тѣзи отъ черната ложа си иматъ свои закони. И вие се намирате подъ тѣхното управление и контрибуция плащате имъ. Питамъ тогава: какъ ще оправдаете вие това съ Божествената Мѣдрость? Ако е тъй, както тѣсно схващаме ние въпроса, какъ е допусналъ Гос-

подъ тия, тошъ злата, та у рѣка та панадата?
 Не, не съ тои е, че си златъ е и юмъ е днѣ
 черенъ братъ си е фига... какъ да си златъ
 Единъ дяволъ, а то го отиде и лѣже, та азъ азъ
 не лъжа, всѣгда говорѣ истината. То знаеи когато
 говоря на себе си, никога не лъжа.

Е, по какво се отпизхатъ ста Бѣлга и чер-
 ната лѣжа? Азъ ще ви прѣстѣмъ нѣмъ чиста гол-
 кова съществени, че да имате слѣдѣна представа
 Сега, на всичкитѣ отия ученици, които ме слушатъ
 тукъ, казвамъ: да не ходятъ да погледатъ она, което
 чуватъ тукъ. Азъ ви държамъ огорни въ школата
 Ще си пазите езика, като го ориго, да несте какъ
 да говорите. Тѣи, та плещите, се позволява, този
 езикъ ще се парализира. Ето по какъ се отличаватъ
 двѣтъ лѣжи и бѣлата и черната лѣжа угоирѣбаватъ
 светлината, като едно сръдство. И едниѣ и другиѣ
 си служатъ съ свѣтлината, но какъ? Единъ магъ отъ
 черната лѣжа съ свѣтлината си служи само за себе
 си. Ако единъ такъвъ магъ иска да погледне колко
 е часа, тои ще обърне свѣтлината къмъ часовника и
 вижда колко е часа, само тои го вижда. Когато иска
 да изслѣдва нѣщо тои о горѣ, срътѣ си и знае кое
 какъ е, но бързо сѣтъ тоа то си крива тази свѣт-
 лина. Тази светлина тои и държи специално са о на

себе си, а за другите е скрита. Тя е изключителна заради него. Тои за окръжаващите не се грижи. Казва на глън не иль трѣбва свѣтина.

Въ Бѣлата лѡжа е обралоу. Едунъ бѣлъ маго си заплва лампата и чече чо тои напсѣждѣ вѡрти свѣтлината. Като извади своята лампичка, поива да ѡдвиги, и като ѡдвиги зѣ крѣжъ нао это, освѣтлява цѣлото пространство служи на вси ки. Слѣдователно, то тия двѣ качества се отличаватъ. Ако едичъ човѣкъ държи скрита свѣтлината си, тои сѣдва гжѣ на черната лѡжа, ако свѣтлината му е створена и за другите, тои е отъ Бѣлата лѡжа. Това сѣ качества. То е философия, разорантел. Нѣма какво сега, нека ми дадѣтъ нѣщо отъ Библията, което да докаже че не е така. Оубаче, ка да е така, и едните си иматъ причини, и другите си иматъ причини. Нѣма какво да ги осждаме. Този човѣкъ, които крие свѣтлината си, тои има причини, Ама зашо тои да не си отвори своята лампа? Питамъ очзи фотографъ, които снима човѣшките лица, о вара ли камеробску рата си, отваря ли цѣлата свѣтина? — Не, само една малка дупчица ще отвори кѣмъ човѣка, когото ще фотографирва. Тои ѣ уменъ. Другоиче, като остави цѣлата пластинка отворена, нѣма да може да фотографира. Слѣдователно, условията, при които тѣж.

вѣятъ сж такива, че трѣбва да криятъ свѣтлината си. Толкова сж еволюирали тѣ! Следователно, ако се повръщаме на този ровень, на който е черната ложка, тя е останала назадъ въ своето развитие, тя е въ коренитѣ долу, въ най-гѣстата материя. Тамъ свѣтлината е непотрѣбна. Понеже Бѣлата ложка е излѣзла вънъка отъ гѣстата материя и е влѣзла въ по-рѣдка материя, тя може да употреби своята свѣтлина. И двѣтѣ ложки работятъ за общия ходъ на природата. Има закони, които регулиратъ дѣйствиата на еднитѣ и другитѣ. Когато единъ магъ на черната ложка и единъ магъ на Бѣлата ложка се срѣщнатъ тѣ се здрависватъ, говорятъ си приятелски, и пакъ се раздѣлятъ приятелски.

Единъ отъ староврѣменнитѣ светии ималъ двама души ученици, тѣ били ревностни на своя учитель. Тѣ били християни още отъ първата епоха на християнството. Единъ день и двамата излизатъ, правятъ си една разходка изъ езическия свѣтъ, но срѣщатъ единъ езически жрецъ и казватъ: „Сине дяволски, отъ кждѣ идешъ“. Този си дига тоягата, счупва главата на единия, послѣ на другия, и двамата простира на земята. Следъ туй срѣща учителя на двамата ученици, който му казва: „Братко, отъ кждѣ идете?“ — Какъ, вие ми казвате братко, отъ кждѣ идете? Сега,

прѣди мал о азъ срѣщнахъ двама отъ твоитѣ ученици и ги прострѣхъ на земята. — Радвамъ се, че ти си имъ далъ единъ хубавъ урокъ, да знаятъ какъ да приказватъ. Когато нѣкой черенъ магъ простре нѣкого на земята, бѣлиятъ магъ му казва: „Азъ се радвамъ, че си му далъ единъ добъръ урокъ, да знаятъ какъ да употрѣбаватъ езика си“. Слѣдователно, нѣмате право да кажете, че този е на черната ложа. Като дойдете до дълбоката наука, трѣбва да се пазите да не сждите. „Не сждете, да не бждете сждени“. Туй е за ученицитѣ, не е за свѣта. Научно изучавайте тия велики закони, но не сждете, не е ваша работа. Научно изучавайте тия постѣпки, защото, като сждите, и вашите постѣпки на сжщото основание ще бждатъ сждени. Като спазвате тия правила, умоветъ ви ще бждатъ спокойни. Сега, азъ зная, мнозина отъ младитѣ и отъ старитѣ ще дойдатъ, ще кажатъ: знаете ли вашиятъ Учителъ отъ коя ложа е? — Отъ коя е? Е, отъ черната ложа. Хубаво, азъ ви казахъ кой е отъ черната ложа. Щомъ нѣкой си гледа часовника и свети само на себе си, отъ черната ложа е. Но щомъ тази свѣтлина навсѣкждѣ свѣти, не е отъ черната ложа. „Ама знаете ли какви сж неговитѣ намѣрения? Какви сж неговитѣ намѣрения? — Всичкитѣ лоши намѣрения ставатъ все въ

тъмнина. „Ама знаете ли какво говори? — Всички лоши говорения стават на тъмно. Ако искаш да направя нещо лошо, ще му кажа Ела! Какво? — Азъ ще ти пошушна на ушите, но слушай, само между тебе и мене. Азъ имамъ доверие само на тебе, ти си мой приятел. Слушай, онзи, той е единъ първокласенъ вагабонть, да се пазишъ отъ него, шмекеръ е. той слѣдва школата, ама.. туй да го пазишъ, да го не казвашъ. И ти ще идешъ при друго лице, ще му пошепнешъ: Слушай ще ти кажа нещо, то е тайна. Всичко въ тайна! Питамъ сега: кой е отъ черната ложа? Не, между ученицитъ тия нѣща не трѣбва да ставатъ, защото сега живѣемъ въ единъ въкъ, гдѣто нѣма скрито-покриго, едно врѣме имаше, но сега завѣсата е раздрана. Има толкова пропуквания въ тази театрална завѣса, че хората вече прѣзъ завѣсата виждатъ какво се върши вътрѣ, карагиозлъци нѣма вече. Всѣки единъ отъ васъ може да провери това. Опитайте те нѣкой пътъ съзнателно да кажете една лъжа, и вижте, наблюдавайте се въ огледалото, има едно коренно измѣнение въ лицето ви: очитѣ ви сж измѣнени вече. Може да направимъ опитъ съ васъ. Туй ще го направя, да видите, че лицето се измѣня. Кажете една велика истина, божествена, веднага по обратния законъ, измѣня се лицето ви, измѣнятъ се

и си въви. Преподъ става при всѣхъ една мисль
Азъ говоря за мисли, чувства и вѣстни дѣйствиа, съ
единени въ едно, и съществуващо като единъ съз-
нателенъ актъ на всѣшкия духъ. Вѣстни единъ съз-
нателенъ актъ се отразява въоу лицето ви Гуй трѣб-
ва да го знаете. Слѣдователно, ще се следате, ще
се видите и ще кажете азъ ще оправа тази пог-
рѣшъ.

Сега, да се говорнемъ къмъ онзи вътрѣшенъ
принципъ на ума. Значи, щомъ вие мислите само за
черната ложа и виждате хора все отъ черната ложа
вие сте свързани съ черната ложа и сте тѣхни чле-
нове. То е законъ. Защото, каквото човѣкъ мисли,
това и става. Ако азъ подозирамъ всѣки единъ чо-
вѣкъ въ прѣстъпление, Ивана, Драгана, Петко, всич-
ки тия 10—20 души азъ ги но я въ ума си и тия
хора ще ме поварягъ. Затова казва Христосъ: „Лю-
бето враговетъ си“. Избавлението сега иде чръзъ
Любовта. Любовта е за ученика. Защо? — За да
го избави отъ всичкитъ тия души, отъ всичкитъ тия
форми. Чръзъ Любовта тои ще изхвърли всичкитъ
форми и ще внесе хармония въ ума си. Това е едно
учение. Азъ нѣма да критикувамъ, но ще констати-
рамъ единъ фактъ. Чѣкои пакъ констатираи злото и
извади поука за себе си, пакъ и другъ нека извади

поука, но никога не се занимавай съ него, да го държишъ като единъ светия въ ума си, да мислишъ за всичкитъ негови прѣгрѣшения, защото ти ще се спънешъ въ своята еволюция И обратното е вѣрно. Сега, ако ние мислимъ за хората добро, съ това ние привличаме противоположни сили въ природата къмъ насъ. Запримѣръ, ти си боленъ; нали? Мога да ви дамъ сега единъ начинъ за лѣкуване. Може да се лѣкувате 250/10 по този начинъ. Този начинъ е слѣдующиятъ. Боленъ си прѣстани да мислишъ за каквито и да е болни хора. Тръгни изъ града и почни да мислишъ за здрави хора, изхвърли изъ ума си всичкитъ болни хора и почни да търсишъ само здрави хора. Срѣщнешъ боленъ човѣкъ, не го поглеждай. Срѣщнешъ ли какъвто и да е здравъ човѣкъ, дръжъ го въ ума си, нѣма да се мине день, два, три, ти ще почувствуваешъ едно облекчение. Това е единъ начинъ за освѣжаване. Хора, които страдатъ отъ болести, иматъ тази слабостъ, че тѣ се намиратъ подъ влиянието на болни. Българитъ иматъ една поговорка, азъ не искамъ да ви я прѣведа, но сега съмъ заставенъ да ви я кажа. Може да я вземете въ лоша форма, но азъ ще ви я кажа въ единъ широкъ смисълъ: „Краставитъ магарета прѣзъ деветъ баира се намиратъ“. Болниятъ търси болни. Той, като срѣщ-

че нѣкой боленъ, започне: „Ама знаешъ ли какъ е стомахътъ ми отъ 5—6 мѣсеца“? Еди-кой си лѣкаръ какво казалъ... И другиятъ казва: „А ти знаешъ ли моятъ стомахъ какъ е“? И двамата ще тръгнатъ, че единиятъ за стомаха, другиятъ за стомаха. Намѣрятъ трети, пакъ започнатъ — търсятъ се. Не е този начинътъ за лѣкуване. Това е единъ начинъ, чрѣзъ който болеститъ се увеличаватъ и се разплодяватъ. Не разправяй за своята болестъ! Срѣщни здравия човѣкъ и мисли за здравия му стомахъ, кажи: я, ела у дома, азъ искамъ да те нагостя. Ами че така може да се лѣкувате: Направете единъ опитъ! Като намѣришъ 10 души здрави, дай имъ едно угощение, а ти седни съ тѣхъ и ги гледай. Като ги нахранишъ така 4 – 5 пѣти, и ти ще оздравѣешъ. Ами че този здравиятъ човѣкъ като яде, произвежда една музика, създава се едно оживление и ти ще забравишъ всичкитъ болести, тѣзи здрави хора внасятъ една нова енергия. Разбира се, този начинъ на лѣкуване е скъпъ да хранишъ 10 души по 20 лв. — 200 лв. Като ги нахранишъ 4—5 пѣти, ще похарчишъ 1000 лв. Една докторска визита нѣкой пѣтъ струва и повече. Слѣдователно, азъ ви казвамъ туй правило, за васъ е то, нѣма да го казвате навънка, нѣма да си служите съ него, само за васъ е. Нѣкой пѣтъ азъ

зи дазамъ нѣ се гнаго за лѣкуване, и вие, бези
да сте го опознали отивате да лѣкувате хората. На
рѣво нѣма та ви върсать, и намъсто да внесет
една положителна мисълъ, вие де ги направите по
гитивни, ще кажать азъ съмъ толкова ученъ, нѣ
амъ други методи, ами нѣкога дошли да ми раз
рача да викамъ 10 души, да ги гощавъ въ Г'с
хри, ти си на ръби оня за себе си, ще имаш
сидиъ оми ень резултатъ и гостъ, есикитъ тия 10
души ще оставятъ го нѣщо — психически. Гия 10
здрави души ще оставятъ своитъ добри качества, и
дока ви. Азъ и аю ги викамъ не имъ казвай, че
тонеко си били въ зговъ ги гощавашъ и що не
имъ казвай. Тѣк с дождъ и се надралъ, ще
кажеть Гостодъ здраве да ти дазъ, хаиде, оставяме
нашето бѣлословение. Слѣдователно умътъ трѣба да
те тури въ хармения. Въ живота си всѣкога трѣба
да търсимъ ония хора, които мислятъ здраво, Нико
та не разсждаме, не мислетъ заедно съ единъ
фанатикъ, оставете го на страна. Съ единъ човѣкъ,
които се съняза, не разсждавти. Всички ония, ко
ито иматъ отрицателни качества на ума си, остави ги
на страна. Търсите хора, които иматъ положителна ми
сълъ и които мислятъ здраво, Аю вие, ученицитъ на
ти, школа сѣхте постъпвали по този начинъ, щѣхте

да имате по добри резултати отколкото сега имате. Азъ, нѣкой пѣтъ гледамъ, и тукъ, и въ провинцията почватъ да образувать малки школи, скрито да се учать Ами каква школа ще образувашъ? — Въ свѣта има само една велика Божествена школа. Въ природата скрито-покрито нѣма. Ще викашъ нѣкого да го лѣкувашъ Е, какъ ще го лѣкувашъ? Ще го лѣкувашъ, както онзи българинъ, който лѣкувалъ едного отъ треска. Направиль му една муска, завързалъ я на врата му, залѣлъ го съ единъ котелъ вода, и той оздравѣлъ, но самиятъ лѣкаръ слѣдъ това лежалъ 6 мѣсеца отъ треска. Треската минала върху него. Въ природата има единъ законъ, споредъ който трѣбва внимателно да се постѣпва, когато ще лѣкувашъ нѣкого — трѣбва да се пазите Ако единъ човѣкъ е боленъ, и природата по този начинъ прати всичкитѣ отрицателни сили да излѣзатъ прѣзъ него, тои е въ дадения случай единъ каналъ, а ти, като не знаешъ това, правишъ подпушвания. Тогава тя казва: „Отъ гдѣ да излѣза?“ — хване тебе и те направи каналъ. Нѣма избавление. Тѣй щото, когато лѣкувашъ нѣкого и искашъ да му помогнешъ, ще гледашъ да намѣришъ другъ да го замѣсти. Какъ? Да кажемъ, боленъ е нѣкои човѣкъ, искашъ да му помогнешъ, ще намѣришъ нѣроя костена жаба, ще я дочесешъ въ

кжщи, и ще прѣнесешъ болѣстѣта въ костената жаба, и слѣдъ това ще я пуснешъ да си върви. Тази болестъ, всичкото зло ще иде въ костената жаба. Запримѣръ, българитѣ какъ лѣкуватъ? Тѣ лѣкуватъ доста сполучливо. Имашъ брадавица или нѣкой лишей: българинътъ ще отиде у нѣкой бакалинъ, ще открадне бучка солъ, защото, като открадне, тя стане положителна, положителенъ е и той. Той ще я открадне и нѣма да мисли за моралъ, и когато се разсипва мѣсечината, ще обиколи брадавицата съ бучката солъ и ще заже: „Както се разсипва мѣсечината и както се стоява тази бучка, тъй и брадавицата да изчезне“, хвърля солта и брадавицата изчезва. Лѣкарьтъ ще реже, това-онова а тази солъ, само обиколи съ нея и брадавицата изчезва. Е, какъ ще обясните това? Може да направите опитъ. Ще си обясните, че солта, като единъ каналъ, е привлѣкла ония течения въ природата, които полържатъ тия брадавици. Тя е каналъ привлѣкла ги е. Нищо повече! Съ камъче не става, съ солъ, съ нѣщо, което се разтопява. И съ пиперъ не става, съ солъ само може. Туй сега единъ лѣкарь ще го нарече суевѣрие. Както и да е, резултатъ има. Има много баби, които лѣкуватъ по този начинъ. Тя ще каже: „Ще ми донесешъ крадена солъ една бучка“ Съ тази солъ

ще обиколи брадавицата. Стига да се излѣкува, нищо отъ това че е крадена. Слѣдъ като ти се излѣкува брадавицата, иди кажи на бакалина: извини ме, откраднахъ малко солъ, но ще ти я платя вмѣсто едно кило. Ето какъ трѣбва да направимъ. Открадни и послѣ иди плати за цѣло едно кило. Кажи: ще ме извинишъ. Кажи си истината: трѣбваше да си лѣкувамъ една брадавица, та взехъ една бучка солъ. Понеже сега брадавицата ми оздравя, искамъ да поправа моралната си погрѣшка, моля те, кажи, колко струва солъта, че да ти платя за цѣло кило. Бакалинътъ ще почне да се смѣе и ще каже: „Нѣма нищо!“ Нѣма бакалинъ, който ще иска да му платишъ. Сега, вие ще разбирате моята мисль правилно. То е наука. Ще кажете: значи тукъ ще трѣбва да лѣжемъ ли или да крадемъ? Не е крадене това. Ако ти идешъ да вземешъ една малка бучка солъ отъ единъ чувалъ, крадене ли е? Азъ питамъ: този бакалинъ отъ баща си ли е взелъ тази солъ? Природата съ милиони години работи за тази солъ, а той ще ти каже, че нѣмашъ право да вземешъ една бучка. Прѣстѣпление било това! Не е прѣстѣпление! Той не е работилъ за нея. Питамъ: „ами онзи, който е оралъ земята, самъ ли е работилъ? — И слънцето е работило. Е, ако ти вземешъ едно кило жито, за да спа-

сишъ дома си отъ гладъ, това кражба ли е? — Не е. Има нѣща въ свѣта, които сж изключителни. И такъвъ човѣкъ, ако вземе отъ моя хамбаръ, азъ ще му кажа: съжелявамъ, че ти не си ималъ достатъчно вѣра въ мене, азъ можахъ да ти дамъ повече. Та казвамъ, моралнитѣ нѣща сж отъ другъ характеръ. А туй взимане на малко солъ, или, миналъ си нѣкъдѣ, ябълка паднала на пѣтя, ти я вземешъ, то е относителенъ моралъ. Азъ нѣма да взема ябълката, понеже като ме видятъ, ще ме охулятъ; азъ ще се отрека отъ едно благо.

Второто положение: вашитѣ чувства трѣбва да бждатъ строго отмѣрени. Никога да се не опитвате да кажете, че обичате нѣкого, а въ сжщностъ не го обичате, защото думитѣ ви ще произведатъ обратенъ ефектъ. Може да кажешъ нѣкому, че не го обичашъ, това ще произведе правиленъ ефектъ. Защото, ако кажешъ, че го обичашъ, а ти го обичашъ, не сж думитѣ, които произвеждатъ ефекта, на дѣйствиата вжтрѣ. Не всѣкога можешъ да кажешъ обратнитѣ думи. Нѣкой пжтъ може да кажемъ нѣкому истината, да угодимъ нѣкому. Не, ние имаме всичкото желание, щото тия думи да произведатъ добъръ резултатъ. А нѣкой пжтъ може да кажемъ най-хубавитѣ думи, и да иматъ лошъ резултатъ. Слѣдователно, всичкитѣ

думи, които сж продиктувани отъ здравитѣ мисли, отъ здравитѣ чувства и здравитѣ дѣйствия привличатъ. Тогава законътъ е слѣдующиятъ: Умътъ ни трѣбва да върви успоредно, паралелно съ Божия умъ. Нашето сърце, трѣбва да върви успоредно, паралелно съ Божието сърце. И волята ни трѣбва да върви успоредно съ Божията воля.

Въ тия три направления ние трѣбва да бъдемъ въ съгласие съ природата, въ съгласие съ Божественитѣ дѣйствия. Сега, за примѣръ, за ученика ние имаме единъ особенъ моралъ нали? Да допуснемъ сега, че вие излѣкувате нѣкого. Поставите си ръцѣтъ надъ главата му, и тои оздравѣе. Той дойде и ви благодари: „Азъ съмъ много доволенъ отъ васъ, че ме излѣкувахте“. Вие ще кажете: „азъ не те излѣкувахъ, Господъ те излѣкува“. Ти замълчи, не кавай, че Господъ го излѣкувалъ, но въ себе си признай факта. Помисли за великия законъ, чрѣзъ който всички хора се лѣкуватъ. Въ себе си трѣбва да съзнаешъ правото. Нѣкой ще покаже смирение: азъ не те излѣкувахъ, Господъ те излѣкува. Не, съзнай въ себе си, че туй което си направилъ, ти си послужилъ само като единъ носителъ на тази Божествена енергия, за да помогнешъ на нѣкои твой братъ и се радвай въ душата си, че тази Божествена сила проработи въ тебе и е далѣ добъръ резултатъ.

Като дойдемъ до волевитѣ дѣйствия, тамъ ставатъ най-голѣмитѣ стълкновения. Прѣдставете си, че вие, двама-трима души сте гладни, минавате покрай едно дърво, на което има само една ябълка, и вие тримата души се устремявате да вземете ябълката. Единиятъ взима по-рано ябълката, другитѣ двама ще се разгнѣватъ. Не осждай онзи, който е взелъ по-рано ябълката. Спри се и благодари, че той е взелъ ябълката, не считай, че неговитѣ дѣйствия сж криви. Нѣма да се минатъ 10—15 крачки, или 100 — 200 метра, тѣ ще намѣрятъ друго дърво пакъ съ една ябълка — нея ще откъсне вториятъ. Третиятъ, и за него има едно дърво съ една ябълка. Тѣй че, слѣдъ $1\frac{1}{2}$ — 1 часъ ще бждете задоволени и тримата. Но ако се скарате, тогава Провидѣнието ще докара единъ вѣтъръ, ябълкитѣ ще паднатъ, и нѣма да ги намѣрите.

Сега, да ви прѣведе този законъ за тритѣ ябълки, първиятъ му прѣводъ, да видите какъ дѣйствува той въ природата. Да допуснемъ, вие, трима души сте бѣдни. Вървите по пѣтя и срѣщате единъ благодѣтель. Но той има пари само за одного отъ васъ и нему дава. Не завиждайте, че той ги е взелъ. Защото, този богатъ човѣкъ, който е съ пълна кесия, и я отворилъ за одного, едноврѣменно съ него и други двама богати, и тѣ сж отворили кесията си,

ще дойдатъ до другитѣ двама и ще дадатъ и на тѣхъ. Благодарете, че единъ отъ вашитѣ приятели се облагодѣтелствува. Ще намѣрятъ и другитѣ двама. Ако вие се скарате, нѣма да намѣрите другитѣ двама богаташи съ отворенитѣ кесии. Сърцето имъ ще се затвори. Законътъ е такъвъ. Ако ние вѣрваме въ Бога, Богъ е, които отваря и затваря човѣшкитѣ сърца. И тѣи, казва Писанието: „Богъ е, който отваря и затваря сърцата на хората въ свѣта“. Слѣдователно, вие имате недоразумѣние помежду си. Какъ ще го поправите? Ще дойдете въ съгласие съ този великъ законъ, ще дѣйствувате паралелно съ него, Божествената енергия ще дойде, сърцата на хората ще се отварятъ, и вашето сърце ще се отвори. Всичкитѣ противорѣчия тогава ще изчезнатъ. Туй е като законъ. Ще провѣрите този законъ. Туй може да го направите единъ, два три пѣти, за да дойдете въ съгласие. Е, мжжъ си, нѣкой пѣтъ ще се скарате съ жена си. Направи опита, и ще видишъ, че утрѣ ще се отвори сърцето на жена ти. Но, ще се обърнешъ къмъ Господа, и Тои като дойде, ще потече тази сила, ще почне да тече Божествената енергия прѣзъ жена ти и дѣцата ти. Дѣйствуваме ли по човѣшки, тогава всички тия ключове се затварятъ, и ние се намираме въ единъ безизходенъ пѣтъ, ще

работимъ много, но нѣма да има плодородие, и трудътъ ни ще отива напразно. И опасното е тамъ, азъ забѣлѣзвамъ, всичкитѣ влияния отвънка сега сж насочени върху васъ, че внасятъ едно раздвояване въ ума ви. Тѣ искатъ да кажатъ, че вие не сте на правия пътъ, за да прѣкъснатъ съобщенията ви съ Бога. А щомъ прѣкъснатъ съобщенията ви съ Бога, вие сте вече въ тъмнина, въ пътя на черната ложа. Е, хубаво, да допуснемъ сега, че нѣкои се съмняватъ въ мене. Азъ ще приведа факта. нѣкой се съмнява въ мене, казватъ: дали нашиятъ Учителъ ни говори истината или не. Вие казвате, че Христосъ говори Истината. Ами Христа виждали ли сте Го? „Ама нашитѣ свещеници“. . Питамъ: туй, което азъ зная, което азъ говоря, вашитѣ свещеници правятъ ли го? — Ама тѣ сж ржкопосложени! Азъ днесъ 100 попа мога да опопя, но тѣ попове ставатъ ли? Тогава тия попове ще мязатъ като мжжа на онази българка, която сама го опопила. Викнала мжжа си, дала му една китка босилекъ, дала му и едно котле съ вода, и той почналъ да рѣси. Идва владиката: „Кой ти даде тебе правото да рѣсишъ? — Жена ми ме опопи. Вика я тои: ги, какво право имашъ? — Какъ! Мжжъ ми е, азъ мога да го опопя! Това е разбирање. Това може да не е право но разбирање е. Сега,

обаче, като окултни ученици, вие се намирате въ едно противорѣчие, раздвоявате се. Хубаво, азъ нѣмамъ нищо противъ туй. Всичко, което азъ ви уча, поставете го на строга критика. Ако намѣритѣ, че фактитѣ, които ви давамъ не сж вѣрни, отхвърлете ги, но не отхвърляйте истината безъ да я опитате.

Христосъ казва: „Азъ съмъ пѣтътъ, истината и животътъ“. Повѣрвайте въ Господа Исуса Христа. Азъ проповѣдвамъ едно учение — „Единство въ Бога“ и казвамъ: въ всичкитѣ врѣмена само Господъ е говорилъ! Каквото хората сж говорили, то е изчезнало, а туй, което е останало да живѣе прѣзъ вѣковетѣ, то е само Божествено. Слѣдователно, туй, което е прѣживѣло всичкитѣ религии, то е Божествено. И отъ туй, което азъ говоря, само което е Божествено, то ще остане. И казвамъ: въ свѣта само Богъ говори, само Неговитѣ мисли сж положителни и тѣ принадлежатъ къмъ дѣйствителния свѣтъ, къмъ Божествения свѣтъ. Приемете ли вие, че Богъ говори въ мене, вие ще Го опитате, но усъмните ли се въ мене, и въ Бога ще се усъмните, нѣма да имате никакви резултати. Даже този, които вѣрва въ Бога, осъмни ли се нѣкога, може да помисли, че и лжшата му помага. Затуй, първото нѣщо: нѣма да се съмнявате. Защо ще се съмнявате? Вие имате умъ, имате сърце, имате и

воля. Отворете вашата свѣтлинка — провѣрете! Вижете колко е часа ви. Ако е 7 часа сутринта, ако е 12 ч. обѣдъ, вие сте отъ Бѣлата лежа. Ако е 7 часа вечерта и 12 ч. вечерта, вие сте отъ черната лежа. Нищо повече! И еднитѣ носятъ 7 и 12, и другитѣ носятъ 7 и 12. Ама у еднитѣ при 7 слънцето е надъ зенита; у другитѣ при 7 слънцето е подъ хоризонта, а при 12 слънцето е подъ краката. При ученицитѣ на Бѣлото Братство слънцето изгрѣва, а при ученицитѣ на черното братство слънцето залѣзва: По това се отличаватъ ученицитѣ на Бѣлото Братство отъ тия на черното братство, И тъй, щомъ усѣтите това състояние, вие може да го измѣните. Ще се обърнете къмъ Бога, ще се поляризирате, ще кажете въ себе си: Истината е една, Богъ е единъ Богъ, който се проявява, Той е Любовь, Мъдрость, Истина. Нищо повече! Понеже Богъ е Любовь, Мъдрость, Истина, ние не можемъ да бждемъ излъгани отъ никого, защото живѣемъ въ тѣхъ. Това е една формула, която ще прилагате когато искате да разрѣшите нѣкой въпросъ. А важно е за васъ да укрѣпнете по Духъ! Азъ желая, всички ученици, да имате воля, стремѣжъ, съзнателно да укрѣпнете. Вие сте били вече въ единия пътъ, нѣкои отъ васъ сте служили толкова години на тази лежа, нѣма

какво да се повръщате назадъ. И въ какво седи значението на черната лежа? Азъ, нѣкой пѣтъ, ще се спра да разгледамъ какво се придобива въ черната лежа и какво въ Бѣлата лежа, т. е. какво се придобива отъ еднитѣ и отъ другитѣ сили. И ще видите, че при сегашнитѣ условия, въ които се намираме, по-голъмо прѣвъзходство иматъ силитѣ на Бѣлото Братство. А черното братство си служи за свои цѣти съ излишѣка на тази енергия, която Бѣлото Братство не може да употреби и я праща къмъ центъра на земята. И тъй, ще знаете: Истината е една въ свѣта! И когато нѣкой ви говори нѣщо за Бѣлата и черната лежа, тия сж отличилитѣ имъ качества, да ги помните. На ученика отъ Бѣлото Братство слънцето му е на изтокъ, 7 ч. с изгрѣва, а сжщо е и надъ главата му, 12 ч. по обѣдъ. Затова, духоветѣ отъ Бѣлото Братство, които идватъ въ сеанситѣ, носятъ голѣми звѣзди или на челото или надъ главата. а онѣзи отъ черното братство нѣматъ никакви звѣзди. Всѣки единъ духъ, отъ Бѣлото Братство, който ще се яви, ще има или една петожгълна звѣзда на главата си или на челото си, или единъ свѣтълъ кръгъ около главата си, или пѣкъ свѣтла аура по цѣлото си тѣло; тази аура и денемъ се вижда, той издава свѣтлина отъ себе си. А онзи, който е отъ

черната ложка нѣма никаква звѣзда, никаква свѣтлина около себе си. Тѣй е сега. Може да ви говоря нѣкой пѣтъ, да се не смущаватъ умоветъ ви. Черниятъ магъ не може да има звѣзда, тя изгасва, защото тѣ криятъ свѣтлината си. Тѣ ходятъ тъмнина, иначе въ свѣтлина ще се издаватъ. Щомъ си тури звѣзда той става членъ на Бѣлото Братство. Ако единъ черенъ магъ се опита да си тури звѣзда, въпросътъ е свършенъ, изключватъ го отъ черното братство. Той или трѣбва да се покае да се върне назадъ, или да мине въ Бѣлото Братство. И ако нѣкой ученикъ отъ Бѣлото Братство иска да си изгаси свѣтлината, същиятъ законъ е и за него, той прѣстава да е отъ Бѣлото Братство.

Въ всичкитъ ваши дѣйствия умътъ ви трѣбва да бѣде буденъ, сърцето ви трѣбва да е будно и волята ви трѣбва да е будна. Като направите нѣкоя погрѣшка, трѣбва всѣкога въ себе си да я констатируете, не я разпроявяйте навънъ. Ще я забѣлѣжите, ще кажете: това е погрѣшка. Така ще знаете буденъ ли е умътъ ви. Писанието казва: „Ако сами себе си сѣдимъ, нѣма да бѣдемъ сѣдени“. Значи, ако ние констатираме малкитъ си погрѣшки, тогава отъ Бѣлото Братство казватъ: „Този е единъ достоенъ ученикъ“. Но, ако ги прѣкриваме, тѣ отбѣлѣз-

ватъ това. Направилъ си една погрѣшка — констатирай я, ти ще я поправишъ. Смѣлъ бжди, да не те е страхъ да я констатирашъ. Констатирай я, но правилно, и въпросътъ ще бжде изгладенъ. Писанието казва: „Господъ ще заличи всичкитъ ви прѣгрѣшения, нѣма да ги помене, ще ги хвърли задъ гърба си“.

И тъй, умоветъ ви да бждатъ положителни, сърцата ви да бждатъ положителни и волята ви да бжде положителна, т. е. умоветъ ви да дѣйствуватъ успоредно съ Божия умъ, сърцата ви да дѣйствуватъ успоредно съ Божието сърце, и волята ви да дѣйствува успоредно съ Божията воля. Това е философия. Това е законъ за ученицитъ на Бѣлото Братство.

Да изпѣмъ тихо упражнението: „Богъ е Любовь!“

Тѣзи упражнения вие сте ги направили пѣсни, не сж вече упражнения.

Азъ искамъ съ тия упражнения да придобиете концентриране на ума, не влагайте мисълта, че тѣ сж нѣщо извънредно, че не можете да ги пѣте. Тѣ сж само за концентриране на ума.

Сега, азъ бихъ ви далъ друго едно упражнение. (Учителътъ свири и пѣе:)

Нѣма сила
Като силата на Духа,
Само силата на Духа
Богъ е Богъ

Първото нѣщо: ще се учите да се концентрирате, да внасяте ума и сърцето си въ пѣсенята. Когато изучавате музиката, вие трѣбва да имате любовъ къмъ Бога. Всички ония възвишени същества когато се приближаватъ къмъ Бога, съ пѣсни се приближаватъ къмъ Бога, съ пѣсни се приближаватъ, а слѣдъ туй идва мисълта. Тамъ всички пѣятъ. Ако вие бихте слушали единъ ангелски хоръ, или единъ хоръ на светиитѣ, вие ще разберете какво нѣщо е пѣнието. Тукъ пѣнието го считатъ за срамъ. Казватъ: само младитѣ трѣбва да пѣятъ. Но, когато старитѣ пѣятъ, или тъй нареченитѣ напрѣднали души, у тѣхъ има едно чувство на прѣживѣване и дълбочина на духа. А сега има едно заблуждение, че само младитѣ може да пѣятъ хубаво. Младъ човѣкъ е онзи, който иска да прояви Божията Любовь. Когато човѣкъ е въ началото на Божията Любовь е младъ, а когато човѣкъ прояви най-високата струя за Божията Любовь, той е старъ. Младиятъ е въ началото, а стариятъ е въ края на една и съща пѣсенъ. И двамата сж едно цѣло. Ние ги раздѣляме, но тѣ сж едно.

Размишление.

Произходъ на правитѣ мисли

21 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
8. III 1923 г.
Ст София.

ПРОИЗХОДЪ НА ПРАВИТЪ МИСЛИ.

Т. м.

Прочете се резюмето върху. „Прѣдзначението на човѣшкия носъ“.

Тема за идущия пѣтъ е: „Влиянието на планетитѣ върху човѣка“. Втора тема: Произходътъ на музиката“.

Вие считате първата тема за мъжна, но и втората е мъжна. Не че вие ще разрѣшите въпроса за влиянието на планетитѣ, но като мислите върху този прѣдметъ, ще ви доидатъ нѣкои мисли. За да може да напишете една мисълъ, прѣзъ колко процеси трѣбва да мине тя! Първо трѣбва да създадете нейната форма, дълго време ще мислите; слѣдъ като създадете тази форма, трѣбва да я обикнете. Слѣдъ като я обикнете, ще се роди у васъ желание да я изразите, т. е. волята ще дойде: ще седнете и ще почнете да пишете. Прѣзъ три процеса трѣбва да мине една мисълъ, за да се изрази: мислене, чупствувание и писане.

Тази вечеръ ще ви говоря върху: „Произходъ на правитѣ мисли“.

Въ природата съществуватъ първични типове или първични форми, по които съвременната мисль се гради, т. е. тази мисль която е нова за насъ, тя иде отъ едно по-високо поле, тя е прѣдшествувана отъ друга. Първиятъ въ свѣта, който е почналъ да мисли, е Богъ. Или, тъй да кажемъ, въ началото на Битието, Той е проектиралъ една своя мисль, и тази мисль е възприета отъ всички окръжаващи Го същества, които влизатъ вътрѣ въ Божествения свѣтъ. Тѣ възприематъ тази мисль и почватъ да я прашатъ въ по-долнитѣ свѣтове. Слѣдователно, мислитѣ, които имаме, отъ какъвто характеръ и да сѣ, тия мисли сѣ дошли отъ другадѣ. Сега, ако у васъ доиде мисльта за Любовта, какъ ще се изяви тази любовна мисль? Сега, ако ние употрѣбяваме думата „Любовъ“ тъй, както е въ български или английски езикъ, първото нѣщо, което ще влѣзе въ ума ви, то е ще имате едно изпачаване на Любовта, нѣма да помислите за онази сѣщинска Любовъ, но ще помислите за извѣстна нейна форма. Като кажете „Любовъ“, вие ще си прѣдставите двѣ величини или двѣ числа $1 + 2$, и ще кажете $1 + 2 = 3$, тъй е аритметически. Или, ще кажете $a + b = c$, тъй, въ алгебрата се турятъ тия форми. Старитѣ хора пъкъ, които чуютъ думата „Любовъ“ ще кажатъ: дъщеря ми и онзи

младият момък от другата фамилия, тя и той, и двамата сж равни на нѣкаква величина, сватовщина ще стане. Но това не е Любовь. Събирането на двама млади на едно мѣсто, това любовь ли е? — Не е Любовь. Ако събирането на двама млади заедно означава любовь, тогава, ако съберете два камъка на едно мѣсто, може ли да се залюбятъ? Или, ако съберете два цвѣта, или двѣ зелки, или два картофа единъ до другъ, може ли да се залюбятъ? Това любовь ли е? Сега, хората мислятъ че като се докоснатъ единъ до другъ, любовь имало помежду имъ. Не, не, това не е любовь. Ние схващаме нѣщо, като любовь, но то не може да се изрази.

Сега, интересно е, коя е първата мисълъ, която се появила въ човѣшкия животъ? Азъ ще ви задамъ и трета тема: „първата съзнателна мисълъ, която се явила въ човѣшкия животъ“.

Правитѣ мисли сж Божии мисли. Слѣдователно, всички мисли, които произтичатъ отъ Бога, отъ първия изворъ сж прави мисли, въ които абсолютно нѣма никакъвъ дефектъ. Ако ние схващаме тия мисли прямо; наричаме ги прави мисли. Тѣ не сж опетнени. Въ тѣхъ се съдържа първия прѣводъ на Битието, на сжщността на нѣщата. Значи, тия мисли, които произтичатъ отъ Духътъ Божий, отъ първия

източникъ, тѣ се наричатъ прави мисли. За да може да разберете една права мисълъ, непременно Богъ трѣбва да ви е очукалъ — трѣбва да имате тази Божествена свѣтлина. Мисълъта, това е великъ принципъ, който се съдържа у Бога. Той мисли, а всички ние мислимъ по отражение на тази Божествена мисълъ. Богъ съпоставя двѣ живи същества въ съотношение да възприематъ тия Божествени мисли. По същия законъ и ние съпоставяме нѣщата въ нашия животъ. Само че Богъ ги съпоставя тъй, че въ тѣхъ има хармония, пъкъ ние ги съпоставяме тъй, че въ тѣхъ нѣма хармония. Запримѣрь, вземете сега образуването на сегашнитѣ сѣмейства. Вие не вниквате въ единъ младъ момъкъ да видите, каква е неговата мисълъ, какво е неговото сърце и неговата воля, но вие се влияете отъ неговата външность, колко е високъ, снаженъ ли е, здравъ ли е, богатъ ли е, има ли доходъ, може ли да говори много да се хвали и тѣмъ подобни. Туй ще вземете подъ внимание, и въпросътъ ще се уреди. Казвате: отгдѣ да знаемъ, дали е уменъ или не? Че първото нѣщо, ако тои е уменъ, мисълъта е взела участие въ строежа на човѣшкото тѣло. Височината е създадена отъ мисълъта, широчината е създадена отъ сърцето, а дебелината е създадена отъ волята. Нищо повече! Слѣдователно,

у единъ човѣкъ математически ще изчислишъ височината, широчината, дебелината. Да кажемъ, че той е високъ 175 см., значи умътъ му е равенъ на 175 см. Сърцето му е равно на широчината — вие може да вземете широчина на гърдитѣ. А дебелината иде отъ волята. Тѣй, между височината, широчината и дебелината и между ума, сърцето и волята има извѣстно съотношение. Матемагически, вие може да извадите една формула, какъвъ е умътъ, какво е сърцето и каква е волята на единъ човѣкъ. И турцитѣ иматъ една специална поговорка, но ако вие не може да ѝ дадете правиленъ прѣводъ, ще извадите едно криво заключение. Тѣ казватъ тѣй: „Туй което у хората е кжсо, у Бога е беля“. Кжситѣ хора сж беля на Бога. Туй, беля на Бога, това е единъ прѣводъ, то е една форма, взета отъ нѣкждѣ, но изопачена, изкривена. Разбира се, сега може да се зададе въпроса, коя е причината, че нѣкои хора сж високи, а други — кжси? Кжсото, то е законъ на израждане, но само тогава, когато всичкитѣ части въ човѣшкото тѣло сж несъразмѣрни. Това показва, че въ мислитѣ, желанията и волята е настѣпила една дисхармония, и отъ тогава човѣкъ е почналъ да се деформира. Въ израждането си човѣкъ е почналъ да става дребенъ, а пѣкъ когато идеитѣ царуватъ, човѣкъ почва да расте. Ста-

тистическите данни показват, че въ Англия, от какъ жените започнали да работятъ за добиване граждански права, както мъжете, тѣ сж израстнали на височина, съ 5 см. сж станали по-високи. Слѣдователно, правитѣ мисли, Божественитѣ мисли, даватъ растежъ на човѣка. Височината, това е първиятъ потокъ на растежъ. Правитѣ мисли на духоветѣ даватъ широчина на човѣшкия организъмъ, тѣ засѣгатъ сърцето. А правитѣ мисли на човѣшките духове, тѣ създаватъ неговата дебелина, неговата плътностъ. По туй ще познаете една Божествена мисълъ, тя трѣбва да има дължина, т. е. Божественитѣ мисли сж безконечни въ своето движение. Мислитѣ на духоветѣ се познаватъ по широчината си, а човѣшките мисли — по своята плътностъ, т. е. солидни мисли сж тѣ. Казваме: здрава мисълъ има този човѣкъ, т. е. той е идеенъ човѣкъ, здраво, плътно мисли. Правитѣ мисли сж необходими. И всички трѣбва да се занимаватъ съ онзи законъ за правилното съпоставяне на нѣщата, да знаете какъ да ги съпоставите въ даденъ случай. Прѣдставете си, запримѣръ, срѣщнете нѣкои вашъ приятель, този, съ когото си симпатизирате, ще го погледнешъ, ще му се усмихнешъ. А като срѣщнешъ другъ, съ когото вашето познанство не сте така интимни ще се поклонишъ малко сериозно. Тогава пи-

тамъ: защо на едного ще си отворитѣ очитѣ, ще си вдигнете устнитѣ нагорѣ, ще се поуспокоеете, а съ другото ще сте сериозенъ? Какви сж побудителнитѣ причини? Може ли да заключите, че всѣки, който ви срещне и ви се ухили на срѣща, ви обича, а който не ви се ухили. не ви обича? Има нѣщо вѣрно, но има и нѣщо невѣрно. Турцитѣ сж толкова лѣковѣрни, че ако единъ турчинъ го срещне нѣкоя жена и му се усмихне, ще каже: „Любовъ има тѣ къмъ мене, въ очитѣ ми се засмѣ“. И тази турска глава не можешъ да я убѣдишъ въ противното. Слѣдователно, за да не се съблазняватъ тѣ отъ това, Мохамедъ е издалъ законъ — женитѣ да се покриватъ съ покривала, да се не лъжатъ мъжетѣ отъ усмивката имъ. Отъ тия криви съпоставяния на нѣщата въ свѣрѣмното общество, па и въ всички религиозни общества произлизатъ всичкитѣ спорове. Нѣкои пѣтъ, отъ кривото съпоставяне на двѣ думи тукъ на земята, излиза цѣлъ споръ. Въ Божествения свѣтъ, въ окултния свѣтъ думитѣ тамъ сж точни величини. Всѣка една дума си има опрѣдѣлени вибрации. Тя се опрѣдѣля споредъ своя размѣръ, споредъ своята интензивностъ, споредъ своето въздѣйствиe. Тѣ се опрѣдѣлятъ тѣй, както се опрѣдѣля до какъвъ размѣръ може да достигне едно дърдо. Запримѣрь, ако вие

произнесете известна дума, въ даденъ случай, съ нея може да запалите цѣлия свѣтъ. Вземете, ако единъ царъ каже думата „война“, подпише указъ за война, ето, цѣлата държава се разтичва, хиляди, милиони хора, войници, кола задрънкватъ, свещеницитѣ излѣзатъ съ кръстоветѣ — война! Всички подемаатъ тази дума — война! Приготовляватъ топове, пушки, коне, всичко гова само отъ една дума. Ама туй е едно съчетание на нѣщата. Значи, ако известни хора сж известно уравнение, единъ сборъ, иматъ известни интереси, разбиратъ се, ако тѣ сж скачени, думата „война“ ще произведе този общъ ефектъ. Ще ви приведа една аналогия за ефекта, който произвежда произнасянето на една дума между хора, които иматъ нѣщо общо помежду си. Въ Ню-йорскитѣ пристанища има една канара, отъ която стотина кораби сж загивали, и американккото правителство, за да се избави отъ тия нещастия, трѣбвало да направи около 3,000 дупки, напълнили ги съ динамитъ и ги свързали съ жици. Когато всичко било готово, турили едно 6 годишно дѣте да натисне бутончето. Като натиснало дѣтето бутончето, цѣлата тази адска канара изчезнала. Значи, думитѣ сж такива едни бутончета, свързани съ такъва една сила. Туй става, когато хората иматъ единъ общъ интересъ. Бутването на такова едно бу-

тонче има такова влияние. Нѣкой пѣтъ може да бутнешъ нѣкой бутонъ, но не става нищо.

Често, у българитѣ има единъ много лошъ навикъ. Българскитѣ майки, особено въ селата, вие може да ги забѣлѣжите, кажатъ нѣщо много лошо на сина, на дъщерята, че не изпълнили нѣщо. „Това или онова да стане“. Нѣкой пѣтъ каже майката нѣщо подобно, и нѣма да се мине много врѣме и това, което е казала, стане. Този навикъ съществува даже и у хора, които влизатъ въ духовни или религиозни общества. Кажатъ нѣщо, което, като че неволно е излѣзло отъ устата имъ, а то, веднѣжъ, дважъ и на третия пѣтъ се сбжда.

Слѣдователно, правата Божествена мисль изисква човѣшкиятъ умъ да бжде будень. Не бързай да произнесешъ неразумна дума. Не бързай да възприемешъ една мисль, която не си обсждилъ, която не знаешъ отъ кждѣ иде. Всѣка една мисль, каквато и да е, търси нейния произходъ, и ако е Божествена мисль, тя винаги носи свѣтлина. По това се отличаватъ Божественитѣ мисли. Ако произтича отъ ангелитѣ, тази мисль всѣкога носи съ себе си топлина; пѣкъ, ако произтича отъ хората, отъ човѣка, като колективно същество — носи добрина. Всѣка мисль, която е добра е човѣшка мисль; всѣка

мисълъ, която е топла е ангелска мисълъ, и всѣка мисълъ, която е свѣтла е Божествена. Добритѣ мисли сѣ човѣшки; топлинѣ мисли сѣ ангелски, а свѣтлитѣ мисли сѣ Божествени. Произходѣтъ имѣ е такѣвъ. Обаче, произходѣтъ имѣ е единъ и сѣщъ, защото топлината произтича отъ свѣтлината, а плодѣтъ произтича отъ топлината. Плодоветѣ при какво зрѣятъ. Всичкитѣ плодове сѣ образувани само отъ дѣйствието и въздѣйствието на свѣтлината и топлината. Разгледанъ човѣкътъ, тъй както е построень въ своя сегашень организъмъ, той е създаденъ отъ свѣтлина и топлина. Прѣмахнете топлината и свѣтлината, отъ него нѣма да остане нищо.

И тъй, всѣка мисълъ, за да бѣде права, трѣбва да има три качества. По своя първичень произходъ тя първо трѣбва да произтича отъ Бога — да бѣде свѣтла. Второ: да има Любовь, да бѣде топла и най-послѣ да е минала прѣзъ хората — да има добрина. Има ли тия три качества, тя е права мисълъ. Тя е минала единъ цѣлъ кръгъ въ своето развитие и може да се приложи въ практическия животъ. Една свѣтла мисълъ, която нѣма топлина, тя не може да се прояви. Три качества има мисълѣта, която може да се приложи: топлина, свѣтлина и добрина. Има ли ги, навсѣкъдѣ може да се приложи, И ако има извѣстни идеи, които не може да се прилагатъ, причината е

тази — липсва единъ отъ тѣзи три елемента. Мисль, която има само свѣтлина, тя още не се е изявила. И вие когато създадете една нова мисль, не мислете, че вие сте я създали. Вие само сте я възприели. Нѣкой казва хрумна ми една нова мисль. Въ едно американско дружество, дадохъ 25 хиляди долари на онзи, който каже една нова мисль. И още не се е явилъ човѣкътъ, който е казалъ една нова мисль, която да не е казана отъ никого до сега. Американцитѣ даватъ голѣми премии за една нова мисль. И право е казалъ Соломонъ: „Нѣма нищо ново подъ небето“. Всичко това сж само съчетания, само пермутации, което правятъ нѣкои музиканти иматъ си тевтерчета, правила, споредъ които се съчиняватъ пѣснитѣ. Най-важнитѣ мотиви тѣ си ги иматъ въ тевтерчето. Този виденъ музикантъ казва: азъ съчинихъ това. Но какъ? Извади тевтерчесто си, отъ тукъ, тамъ, направи една комбинация. А-а, гениаленъ е той! Взелъ отъ Бетховена малко, отъ Моцарта, отъ тукъ-отъ тамъ, написалъ нѣщо подобно на хъмбъкъ. И като гледамъ съврѣмнената музика, отъ която се възхищаватъ, тоноветѣ сж тѣй неестествено съпоставени. че не прилича на музика. Ако дойде единъ ангелъ, който разбира окултната музика, и слуша нѣкой вашъ концертъ, той ще се чуди, какъ

е могло хората да бждат тъй гениални, да изопачатъ туй хубаво изкуство! Най-първо, музикантътъ, за да създаде каква да е пѣсень, трѣбва да има една свѣтла, топла и добра мисль и тогава да почне да мисли право. Той трѣбва да има тия три качества на мисльта си и тогава може да бжде музикантъ: иначе, не може да бжде музикантъ. Та, и въ музиката има извѣстно съпоставяне на тоноветѣ.

Сега, и вие, които живѣете на земята, искате да подобрите живота си. Може да го подобрите, но трѣбва да знаете какъ да съпоставите вашитѣ мисли. Вие се съмнѣвате, запримѣръ. Азъ ще ви прѣдставя тази вечеръ една картина на съмнѣнието, картина, която не сте виждали, нито слушали. Явява се съмнѣнието въ камарата на човѣшкитѣ мисли и способности и казва: „Г-да, въ тази държава право нѣма“. Какъ, казва съвѣстѣта, отъ толкова години азъ само съ право се занимавамъ! Съвѣстѣта доказва, че тя само правото носи. „Хубаво, ама милосърдие нѣма“, казва съмнѣнието. Явява се милосърдието и казва: Какъ тъй? Отъ памти — вѣка, азъ само съ милосърдие се занимавамъ. „Ама Любовь къмъ Бога нѣма“. Току-вижъ, благоговѣнието дойде. „Ама вѣра нѣма“, говори ораторътъ — съмнѣнието. Вѣрата изжочи: какъ? Отъ памти — вѣка все съ вѣра се за-

нимавамъ, има вѣра! „Ама хората не сж умни, глупавъ е човѣкътъ“. Дойде разсѣдка. какъ? Не, Г-да, тази работа азъ я нареждамъ, съ тази работа азъ се занимавамъ. И слѣдъ като се изредятъ всички членове въ Камарата, съмнѣнието каже: „Признавамъ ви, Г-ла, правата, но азъ оставамъ при особено мнѣние“. Тогава питамъ туй съмнѣние, което оспорва дали има право или не. Право има въ свѣта, милосѣрдие има, любовъ къмъ Бога има, вѣра има, всичко има въ свѣта. Отъ кѣдѣ произтича съмнѣнието? Когато вие съпоставите двѣ несъвмѣстими идеи, при туй съотношение може да се зароди съмнѣнието. Когато двѣ идеи не сж турени на тѣхното мѣсто, ражда се съмнѣнието. Запримѣръ, може ли вие да създадете условия за приятелство между единъ охлювъ и една птица? Можете ли да ги съпоставите? Послѣ, може ли да съпоставите една риба вътрѣ въ океана и една пчела? Да кажемъ запримѣръ, че съчинявате слѣдното: залюбили се рибата и пчелата, но така се залюбили, че сърцето на рибата почнало тѣй да трепти, че рибата подскачала въ водата. Но скачането на рибата не е произлѣзло отъ любовъ за пчелата, други сж причинитѣ. И всичкитѣ сегашни наши размишления, спорове, дали въ свѣта сжествува право или криво, мазятъ взе на този родъ философски размишления—

пчелата и рибата се залюбили, и любовта на рибата към пчелата била толкова голяма, че отъ Любовта скачала въ водата. Не, съвсѣмъ друга е причината за скачането на рибата.

Съмнѣнието ще се яви, но ще донесе нови мисли, нови аргументи. Съмнѣнието ще се яви въ този смисълъ, че работитѣ не сж добръ съпоставени. Съмнѣвамъ се. дали тази работа е направена добръ. Ще погледна, и ако намѣря, че всичкитѣ части сж така на мѣсто, и работата е дѣлбръ направена, съмнѣнието изчезва. Психологически, съмнѣнието произлиза отъ факта, че виждаме, какво работата ни не е завършена. Нѣкой пѣтъ се съмнѣвате въ чувствата си. Казвашъ: обичамъ този човѣкъ, но като се върнешъ вечерта вземешъ да се съмнѣвашъ. Кажешъ си: дали го обичамъ? Ама защо се съмнѣвашъ? Пипналъ си се на слабото мѣсто, казвашъ си: ако този, когото обичамъ, ми поиска 10,000 лв., мога ли да му дамъ? Отговаряшъ си: не съмъ готовъ. Значи, любовта ти не е още силна. Тогава този, когото обичашъ, той ще те постави на изпитъ. Казва: нали ме обичашъ, продай ми, този конь, или дай ми това цвѣте отъ градината си! Нѣкой пѣтъ, онѣзи, които обичатъ, искагъ всичко, и ако не имъ дадете веднага, сърдятъ се. Отъ сръдната на влюбенъ човѣкъ да те е страхъ. Въ това отношение

особено се сърдятъ влюбенитѣ. Да те е страхъ отъ грѣдната на невѣжия човѣкъ и отъ сръдната на добрия човѣкъ. Тѣ сж най-опаснитѣ сръдни въ свѣта.

Сега, тия мисли сж необходими за самитѣ васъ, защото вие не може да измѣните външната форма на Божествения свѣтъ. Ние можемъ да измѣнимъ само своя животъ. Какво ще стане щомъ се разгнѣишъ? Имашъ едно весело разположение, свѣжъ си, мойде нѣкой разгнѣви те, веднага лицето ти се измѣни, потъмнѣе. И ти дълго врѣме мислишъ, какво да му направишъ. Прѣдставете си, този човѣкъ, който ви е разгнѣвилъ, утрѣ вземе еиспреса и излѣзе отъ България, отиде въ Америка. Е, какво ще му направишъ сега? И най-послѣ, заблуждението седи въ туй, ние мислимъ, че нѣкой човѣкъ може да ни обиди. Въ сжщностъ, философски казано, никой не може да ни обиди. Ако ние сме умни, никой не може да ни обиди. Азъ мога да бѣда толкова внимателенъ, че никои да не ме обиди. Пъкъ, аче не съмъ внимателенъ, мнозина отъ васъ може да ме обидятъ. Запримѣтъ, онзи лѣкаръ хирургъ, който прави операция на нѣкси болень, когото не е наркотираля хубаво, та болниятъ не е добръ заспалъ и усѣща болка, какво ще получи отъ този болень? Има много болни, които даватъ такъвъ ритникъ на хирурга, че

тъй пада на гърба си и казва: тази цѣдилка не бѣше хубаво турена. Болниятъ трѣбва хубаво да заспи и тогава да направишъ операцията. Така трѣбва да се постѣпва и по отношение вътрѣшното човѣшко естество. Въ васъ има нисши чувства и мисли, които трѣбва да приспивате, за да може да разсѣждавате и чувствувате правилно. Всѣко едно чувство, всѣка една мисль въ васъ трѣбва да бѣдатъ чисти. Когато разрѣшавате нѣкой великъ въпросъ, всички странични мисли трѣбва да ги пратите, като дѣцата, въ леглото. Майкитѣ, когато искатъ да точатъ нѣщо, или да свършатъ нѣкоя важна работа, казватъ на дѣцата: „Ха, мама, всички въ леглото“. Ако тѣзи дѣца останатъ около майка си, ще ѝ црѣчатъ. Тя крие тази своя мисль, иска тѣ да не знаятъ. Исква да ги изненада. „Ха, мама, въ леглото, утрѣ ще ви кажа. Сутринтъ, като станатъ, ще намѣрятъ готова баница. Туй правило, като го приложите въ себе си, ще видите, че работи отлично. И тъй, първо ще приспишъ всички ония мисли, които сѣ отъ дѣтински произходъ и тогава ще седнешъ да точишъ баницата. Приготвлението на баницата, това сѣ великитѣ мисли, идеи, които човѣкъ има. Но остане ли една твоя дѣтинска мисль не заспала, тя ще бута тукъ, тамъ и ще развали всичката твоя работа. Сега всички вие мѣже да провѣритѣ това.

И тъй, всички сния прави мисли сж мисли които творятъ. Сега, вие нали се готвите да бъдете ученици на окултната школа. Вие мислите, че сте ученици на окултната школа, но не сте още. Не се обезсърчавайте. Какви сж качествата на единъ окултенъ ученикъ? Окултниятъ ученикъ се отличава по това, че въ ума му съмнѣнието всъкога седи отвънка. Той нѣма абсолютно никакво съмнѣние. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да е прѣживѣлъ съмнѣнието. Който се съмнѣва, той е въ приготвителната стадия на своето ученичество, защото вѣщиятъ човѣкъ, не се съмнѣва. Който знае, той не се съмнѣва, а който не знае, той всъкога се съмнѣва. Съмнѣнието е единъ признакъ на невѣжество. Тѣй го опрѣдѣлямъ. Страхътъ е едно качество на слабитѣ хора. Страхува се само слабиятъ човѣкъ, а силниятъ не се страхува. Туй, което, е страхътъ за слабия, туй е съмнѣнието за умния човѣкъ. Онзи човѣкъ на когото умътъ е малко слабъ, той се съмнѣва. Не че страхътъ не е полезенъ, той е полезенъ въ природата. Страхътъ произтича отъ едно чувство на осторожностъ. Такъвъ човѣкъ, у когото е развито туй чувство, погледне положението, каже: Г-да, еди-коя си греда на моста, 15-та или 16-та не е добръ скачена. Това е прѣдпазливостъ. Отидешъ тамъ и видишъ, че дѣйствително тази греда

не е добръ скачена. Но когато туй чувство се изогачи, то не е добръ. Има дѣца, които отидатъ на нѣкоя чужда врата, натиснатъ звънеца и послѣ бѣгатъ. Ти отидешъ, нѣма никой, А то, тия дѣца сж натиснати бутона и бѣгатъ. Ти пакъ толкова си се изплашилъ, че отъ страхъ все звънеца чувашъ. Излѣзешъ, нѣма никой. Влѣзешъ, пакъ чувашъ звънеца! еди-коя си врата, ще я поправишъ и нѣма да чувашъ звънеца. Вратата ви не е затворена, а трѣбва да се тури на мѣстото. Прѣдпазливостъ е туй. А тази прѣдпазливостъ може да се прѣвърне на съмнѣние. Слѣдъ като направишъ нѣщо, може да се съмнѣвашъ дали си го направилъ. И тѣй, като живѣете тукъ на земята, едновременно вие се приготвявате за ученици на Божествената школа. Това е най-красивиятъ животъ. Слѣдъ като напуснете земята, като отидете за другия свѣтъ, най-красивото, което ще носите то е името — ученикъ на Божествената школа! Въ онзи свѣтъ нѣма да отидешъ като нѣкой си г-нъ, графъ, нѣма да минешъ за г-жа, или за г-ца. Тамъ не искатъ за г-жи и г-ци и да знаятъ нито мислятъ. Въ онзи свѣтъ ще носишъ само торбичката си съ книжичитѣ си. Какъвъ си? — Ученикъ! Който тукъ на земята е свършилъ всички науки и е станалъ професоръ, въ духовния свѣтъ, между ангелитѣ го приематъ.

за кандидатъ на прогимназията. Най-учениятъ професоръ тукъ на земята, въ Божествения свѣтъ е ученикъ въ прогимназията, значи, или въ I или въ II, или въ III класъ. Слѣдъ като свърши прогимназия въ духовния свѣтъ, ученикътъ влиза въ Божествения свѣтъ, и тамъ става кандидатъ за забавачницата. Прѣдставете си сега, какви трѣбва да бждатъ ученитъ хора на Божествения свѣтъ! Ако тукъ, въ човѣшкия свѣтъ, най-гениалниятъ умъ, нѣма вече какво да учи изучилъ е всичкитѣ науки, ангелитѣ го приематъ, даватъ му почетно мѣсто, като ученикъ на прогимназията. А въ Божествения свѣтъ го приематъ като кандидатъ на забавачницата. И това доста голѣма привилегия. Туй е съпоставяне на идеитѣ. Ще кажете: азъ да бжда въ Божествения свѣтъ въ забавачницата! Прѣдставете си какви сж мѣрките за знание! Не че туй знание, което имате е нищо, но даваме ви само съотношение. Всичко това не значи, че въ Божествения свѣтъ има такива забавачници, но като влѣзнешъ въ Божествения свѣтъ, ще кажешъ: азъ не зная нищо, т. е. казано въ положителенъ смислъ. отъ сега нататкъ има какво да се учи! Значи, всичкото знание, което имаме сега, може да го приложимъ, да го разучимъ. Азъ привеждамъ тия мисли за едно вътрѣшно смирение, да знаете, че животътъ

е единъ вѣченъ процесъ за самоусъвършенствуване — процесъ вѣченъ, безконеченъ. Тамъ именно е и доброто на човѣка, че вѣчно ще се развивате, нѣма да има време, когато да кажете, че нѣма какво да учите. Всѣкога ще има да учите. Туй е безъ край. То е хубавото, че има какво да учите. Все ще има нѣщо ново да научите. Онѣзи отъ васъ, които сж готови, трѣбва да почнете да работите.

И азъ бихъ желалъ сега, всички онѣзи отъ васъ които се готвите за ученици, може да бъдете вече ученици. Говорилъ съмъ и другъ пътъ, и сега пакъ ще кажа. Ученичество по благодать не се дава. По благодать може да те приематъ въ училището, но ученичеството е по достойнство. Достойниятъ може да бъде ученикъ. Ученикътъ се отличава съ едно качество: у него, въ характера му трѣбва да има благородство. Той трѣбва да има съзнанието, че е ученикъ, и като влезе въ училището, да знае, че си е научилъ хубаво уроцитъ по всичкитъ прѣдмети, които има. Всичкитъ прѣдмети, които му се даватъ трѣбва да се учатъ, и никога ученикътъ не трѣбва да каже: този прѣдметъ е мъченъ заради менъ. Всичко може да учите. Нѣма нищо мъчно. Мъчни сж само тия нѣща, които не искате да учите.

И тъй, първото нѣщо сега заради васъ, учени-

цитъ, е да имате благородство. Туй нѣма какво да ви прѣпятствува въ вашия животъ. Животътъ на земята е една врѣменна служба. Вие сте наемници на една стая, взели сте я за 10, 20, 50, 60 години и казвате: какво ще стане съ насъ слѣдъ 10 или 20 години? Като изтече срокътъ ви, ще си излѣзете. И азъ ви казвамъ: слѣдъ 120 години, вие ще напуснете тази стая. За всѣко едно тѣло, на когото и да е отъ невидимия свѣтъ даватъ материалъ за 120 години, то е крайниятъ периодъ за сега. Нѣкои ще бждатъ въ тази стая до 60, 70, 80 години. Въ тази кѣща може да бждете най-много до 120 г. и слѣдъ това ще я напуснете и ще си излѣзете. Като живѣете въ тази кѣща какви реформи ще правите? Едно нѣщо трѣбва да научитъ. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да знае слѣдното: Мисълта му трѣбва да бжде свѣтла, трѣбва да бжде топла, трѣбва да бжде добра. Има ли той една свѣтла мисълъ, топла мисълъ, добра мисълъ, той е ученикъ. По това се отличава мисълта на единъ ученикъ. Има ли той една такава мисълъ, всичкитъ му мисли ще бждатъ такива

Сега, вие може да ми зададете този въпросъ: еди-кого си може ли да го обичаме? Оставете този въпросъ на страна! Доброто въ свѣта може ли да не се обича? Любовта може ли да не се люби?

Истината може ли да не се възприема? Истината всички я възприематъ, и отъ еднага лoжа, и отъ другата лoжа. Само че едниѣ си служатъ съ Истината по единъ начинъ, а другитѣ — по другъ начинъ. Истината е стремежъ на човѣшкия духъ. Защото, какъвъ е стремежътъ на единъ човѣкъ? Ние всинца се стремимъ къмъ Истината. Истината е смисълътъ на живота. Всѣки човѣкъ се стреми къмъ Истината. Но въ този стремежъ, иѣлитѣ на реализиране сѣ различни. Единъ може да иска да стане силенъ, другъ може да иска да стане ученъ, трети може да иска да стане богатъ, и т. н. Но това не сѣ съществени стремежи. Богатството не е едно качество, знание о не е едно качество. Ап. Павелъ казва „Отчаси знаемъ, отчаси мѣдруваме“. Значи, има нѣщо посъществено въ свѣта отъ знанието.

У всинца ви трѣбва да има една благородна мисль. Имате ли тази благородна мисль, ще имате разположение да мислите правилно. Ето какво се крие въ човѣшката мисль. Азъ намирамъ въ проявлението на човѣшката мисль три фази, и ги опредѣлямъ по слѣдующия начинъ. Да кажемъ, вие сте художникъ, знаете изкуството за рисуване. Азъ го турямъ къмъ материалнитѣ науки. Четката платното, боитѣ, всичко туй го виждашъ и пипашъ. Работишъ

денъ, два, три, десетъ и най послѣ, тѣзи бои, като ти въздѣйствиува, гледашъ, станалъ си, разбъркашъ ги, хвърляшъ четкитъ, излѣзешъ вѣнка, не ти се работи, не и с к а ш ъ да рисувашъ. В с ѣ к и рисуващъ е ималъ тази опитностъ. Слѣдъ като е работилъ дълго врѣме на физическото поле съ своята четка, не иска да работи повече, Какво прави послѣ? Ако обича музиката, ще го видишъ този художникъ, отворилъ си цигулката и почва да свири — денъ, два, три, седмица, двѣ, и послѣ, гледашъ затворилъ цигулката — не иска да рисува, не иска и да свири. Казва усѣщамъ едно желание за уединение. Иска да се моли, иска да мисли. Слѣдъ като се помоли единъ денъ, два, седмица, двѣ, у него се зароди желание пакъ да рисува. Пакъ вземе четката, музиката, молитвата. Послѣ, пакъ четката, музиката, молитвата. Това е единъ кръгъ, който постоянно се върти. Сега, къмъ коя категория спада яденето? Яденето е рисуване, азъ го считамъ размиване, разпрѣдѣляне на боитѣ. Онзи художникъ взема своята четка, размие разтвори боитѣ. Вземашъ яденето, разтворишъ го и го пратишъ навѣтръ въ организма си. Материално изкуство е то. Слѣдъ като се наядешъ вече, казвашъ: не ми се яде. Тогава искашъ да вземешъ нѣкое цвѣте да го помиришешъ отъ тукъ отъ тамъ, то е музиката,

слушането. Като се уморишъ казвашъ: и туй го не искамъ, чакай да се помоля. Но молитвата нито я похващашъ, нито може да я помиришешъ, нея може само да я мислишъ. Божественитѣ нѣща ги мислимъ, ангелскитѣ — миришемъ, а човѣшкитѣ — пипаме. Всѣко нѣщо, което попипате е човѣшко; всѣко нѣщо, което миришете е ангелско, а всѣко нѣщо, за което си мислите, то е Божествено. Това сж три процеса. Всѣки процесъ е на мѣстото си. Ще рисувашъ хубаво, ще свиришъ хубаво и ще се молишъ хубаво. Защото, онзи, който не рисува добръ, той не свири добръ и не може да се моли добръ. Нѣкой ще каже: може и безъ рисуване, може и безъ миригане. Е, какво? — Да мисли право. Но има съотношение. Мисълта трѣбва дабжде свѣтла; топла и добра. Нищо повече! Добрата мисль е искуството, топлата мисль, това е музиката, а свѣтлата мисль, това е молитвата. Такава трѣбва да бжде мисълта къмъ Бога, къмъ възвишеното. Тия сж тритѣ процеса, които ученикътъ трѣбва да има. И тогава ще дойдете до онова дълбоко разбиране на окултната наука. За тия сили се иска музикалность. За да дойде една мисль и да я приложишъ въ живота, трѣбва да имашъ свѣтлина, трѣбва да бждешъ уменъ; при това трѣбва да имашъ едно топло чувство, огънь.

да разтапяшъ всичко. И при това твоята добродѣ-
 тель трѣбва да бѣде силна, като диамантъ. Никакъвъ
 гранитъ да не може до разпръсне тази сила. Добри,
 топли и свѣтли трѣбва да бѣдете. Такива трѣбва да
 бждатъ окултнитѣ ученици. Тогава, азъ лесно мога
 да ви позная добри ли сте или не. Когото и да е
 отъ васъ, въ единъ мѣсець мога да го позная, дали
 е добъръ или не. Има опити, чрѣзъ които може да
 се познае. Имате едно дѣтенце. Дайте на вашето дѣ-
 тенце една саксия съ едно много хубаво много де-
 ликатно цвѣте. Дайте му наставления, какъ да го
 полива, и ще гледате какво ще стане съ саксията
 за единъ мѣсець. Отъ това ще знаете какво е вѣ-
 шето дѣтенце — дъщеря или синъ. Въ единъ мѣсець
 отгорѣ наблюдавайте го, това ще опрѣдѣли неговия
 характеръ. Гледайте какъ ще постѣпи съ цвѣтето.
 Най-първо ще слѣдитѣ, дали туй дѣте ще изчисти
 саксията, дали ще я полива на врѣме, дали ще ходи
 да кжса листата му или ще бѣде внимателно. Наблю-
 давайте всичкитѣ негови прояви, и по това ще
 знаете какво се крие въ душата му. Ще ка-
 жете: Моето ангелче. Ангелче е понеже
 вие сте го родили. Ангелче! Може да е ангелче,
 може и да не е ангелче. Възможно е едното, 'но
 възможно е и другото. Не мислете, че всѣко нѣщо,

което ние сме създали е хубаво. Някой път е недоносче. Има много наши творения, които трябва да ги прѣобразимъ. Не трябва да мислимъ, че като е излѣзло отъ насъ е добро. Ще го коригираме веднѣжъ, два пѣти, три пѣти. Има писатели, които по 3—4 пѣти сѣ прѣписвали своитѣ съчинения. Вие си казвате: понеже азъ мисля, азъ съмъ ученикъ, вие мислите, че всѣко нѣщо, което мине прѣзъ вашия умъ трябва да е вѣрно. Не е тъй. Всѣка една мисълъ, за да бѣде вѣрна, трябва да има, както ви казахъ, три необходими качества. Три качества трябва да има мисълъта ви, ако искате да бѣдете ученици, и невидимиятъ свѣтъ да ви съдѣйствува. Трѣбва да имате уважение прѣдъ тия три качества. Когато единъ човѣкъ дѣйствува справедливо, то като се обърне къмъ Бога, Той знае, че тази саксия се е промѣнила и отвѣнка. Като я погледне Господъ, подигне си очитѣ и казва: „Дайте му и друга“. Но, като види, че саксията е оцапана, листата окжсани, казва: „Нищо не давайте на това дѣте“. Мислите ли, че Господъ, като дойде и погледне въ твоето сърце, нѣма да види всичко? Какво ще каже тогава? — Азъ ще се опретна да чистя сърцето ти. Ти трѣбва да кажешъ: „Дай ми, Господи, чисто сърце! Ами че като развалимъ сърцето си, тогава ли трѣбва да го

дадемъ на Господа? Не, сърцето, което ни е дадено, трѣбва да го пазимъ. Нашиятъ умъ, нашата воля, това сж сили дадени ни, и ние трѣбва да ги пазимъ. Умътъ, сърцето, волята, това не е самиятъ човѣкъ. Волята не е негова. Силниятъ човѣкъ може да стане слабъ. И човѣкътъ, който има сърце, може да му се вземе сърцето. Умътъ ти може да се вземе и ще станешъ безуменъ. И сърцето, и умътъ, и волята се взиматъ. Слѣдователно, волята ти е дадена, нѣма да злоупотребишъ съ нея; сърцето ти е дадено, нѣма да злоупотребишъ съ него, умътъ ти е даденъ, нѣма да злоупотребишъ съ него.

И тогавъ, когато Богъ види, че вие дѣиствувате правилно, Той ще каже. „Давамъ ти сега да владѣешъ на 10 града, този умъ е твой, туй сърце е твое, и тази воля е твоя, и ти ще станешъ господарь на положениесо“. И вие, като ученици, главната цѣль, която сега имате въ живота е да стачете господари на вашия умъ, на вашето сърце и на вашата воля, но знаете ли въ каква смисълъ господари?

Втори пѣтъ ще продължимъ темата. За сега ще мислите. Азъ ви дадохъ нѣколко съществени мисли, върху които ще се спирате. Когато нѣмате какво да мислите или какво да правите, спирайте се върху

общитѣ работи. Спирайте се върху тия характеристики, които хвърлихъ. каква трѣбва да бѣде мисълта.

Имате ли нѣкое упражнение? --- Не. За единъ мѣсець имахте едно упражнение, да намѣрите тази черна точка. Намѣрихте ли я?

Ще ви дамъ сега слѣдующето упражнение.

Двѣ минути въ размишление, Азъ ще опрѣдѣля, кой отъ васъ ще може да изпълнятъ туй упражнение. Азъ ще направя сега още единъ опитъ, безъ да знаете упражнението. Колцина отъ васъ сте готови, абсолютно, да кажете въ себе си, че сте готови да го изпълните, ако ще земята да се обърне съ главата надолу. Сега, не знаете това упражнение, нали? Едно упражнение ще ви дамъ, и ще го правите, безъ никакво съмнение. Нѣма да философствувате да кажете: по другъ начинъ не може ли? Не, туй упражнение може само по единъ начинъ, защото азъ съмъ го правилъ само по единъ начинъ, и само така има резултати. Които сж правили тия упражнения по другъ начинъ, никакъвъ резултатъ не сж имали.

Сега, една минута тишина. Отправете мисълта си нагорѣ за една минута.

Понеже вие повечето сте хора горѣщи, съ горѣщи темпераменти, затова васъ ви трѣбва успокояване, тишина.

Упражнението е слѣдующето:

Лѣвата ръка ще поставите отзадъ, въ срѣдата на гърба, съ вътрѣшната страна на вънъ, а дѣсната ръка отпрѣдъ, на слънчевия възелъ, съ вътрѣшната страна къмъ възела. Тѣй, да се чувствувате въ спокойно състояние, и мислено ще кажете:

„Богъ е Свѣтлина“—

ако го изговорите съ думи всичко ще развалите. Ще дойдемъ и до говорение, но туй упражнение ще бѣде мислено. Двѣ минути ще мислите върху „Богъ е свѣтлина“.

Слѣдъ туй пакъ мислено ще кажете:

„Ангелитѣ сж топлина“ —

И най-послѣ, кажете мислено:

„Всичкитѣ човѣци сж добрина“ —

Нѣма да говоритѣ, никаква дума нѣма да произнасяте, а само ще си мислите: свѣтлина, топлина и добрина.

Слѣдъ туй ще кажете единично:

Богъ въ менъ е свѣтлина,

Духътъ ми е топлина,

Азъ съмъ добрина.

Като кажете „азъ“, нѣма да се спирате да кажете: а-а, да се подгордѣешъ. Въ този случай — азъ съмъ добрина, то значи — Моята душа е добрина. Ако искате да избѣгнете думата „азъ“, кажете „Моята душа е добрина“ — има същиятъ резултатъ. Но въ думата „азъ“ има една опасностъ, може да роди гордостъ. Въ думата „азъ“, буквата з е опасна. а въ „моята“ — м-то е опасно. Но, кажете: „Моята душа е добрина“, или „азъ съмъ добрина“. Мисълта ви ще бѣде свързана, че моята добрина е произлѣзла отъ свѣтлината на Бога, отъ топлината на Духа. Вие ще почувствувате едно укрѣпително състояние на вашия умъ.

Туй упражненение ще правите вечерно време, когато си лѣгате. Ще ви вземе 5 минути, ще имате единъ приятенъ сънъ, и сутринята, като станете ще имате резултатъ отъ вашата мисль. Прѣзь нощта може да дойдатъ сънища да ви плашатъ не се смущавайте.

Сега разбрахте ли упражнението? — Да.

Изпѣйте: Богъ е Любовь!

Т. м.

Влиянието на планетитѣ.

22 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
12. III 1923 г.
Ст. София.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ -- Русе

ВЛИЯНИЕТО НА ПЛАНЕТИТЕ

Т. м.

Прочете се резюмето отъ миналата лекция.

Прочетоха се нѣколко теми върху: „Влиянието на планетитѣ върху човѣка“.

Астрологията, това е една стара наука. Тя води своя произходъ още отъ първата култура, зачената е съ първата раса, която е съществувала на земята въ прѣдисторически врѣмена. Астрологията, това е физиология на човѣшката душа. Може да направимъ слѣдното сравнение: както анатомията е необходима за единъ лѣкарь, за единъ хирургъ, така съврѣменната астрономия прѣдставя анатомия, а пакъ астрологията — физиология на небеснитѣ тѣла. Астрологията, това е една отвлѣчена наука. Мжчно е да се докаже каква връзка има между планетата Марсъ и човѣка. Или, мжчно е да се докаже прѣмо, фактически какво влияние иматъ Сатурнъ за човѣка. Когато кажемъ, че нѣкой индивидъ е слънчевъ типъ, това е символъ. Когато кажемъ, че нѣкой е марсиянецъ, или, че нѣкой принадлежи къмъ типозетѣ на мѣсечината, Сатурна или Вечера, това сж пакъ символи.

При хората от слънчевия тип слънцето има връзка с човърския умъ. Ще ви дамъ общи, бегли мисли върху тия типове. Слънчевитъ типове се отличават по слъднитъ бълъзи: тъ сж любители на природата, затова сж хора поети, оптимисти, гледатъ свѣтло на бъдещето, весели сж, и по нагура сж добри. Можемъ да кажемъ, че тъ сж почти наи добритъ хора. При добрия аспектъ на слънцето, тъ сж философи на творчеството, разсждаватъ философски, иматъ една здрава философия, подложена на единъ здравъ опитъ. Слъдователно, слънчевитъ типове се занимаватъ повече съ музика. Туй е влиянието на слънцето — върху цѣлокупния мозъкъ на човѣка.

Дойдемъ ли до влиянието на Венера, тя се занимава съ една по гжста материя, съ сърцето, занимава се съ кръвообращението — сгжстияването и разредряването на кръвта. По нѣкой пътъ тя се занимава съ миризмитъ на цвѣтата, и знае какъ да ги комбинира. Понеже е богиня на Любовта, то за да увлѣче хората, тя е майсторъ на формитъ. Сега астралозитъ разправятъ, че тия хора, които сж подъ влиянието на Венера, всѣкога се отличаватъ, че сж горещи, у тѣхъ има отлично кръвообръщение. Тъ на всѣка стѣпка все за любовь говорятъ. Ще ги видишъ въ разни афери, инциденти, навсѣкждъ. Тъ и прѣзъ

прозореца излизатъ и прѣзъ вратата излизатъ, и прѣзъ най-малката дупка може да влѣзатъ и да излѣзатъ. Когато Венера заговори, за нея нѣма прѣпятствие. Разбира се, Венера си има и своитѣ добри влияния. Когато тя се влюбила въ слънцето, придоби отъ него добри качества. Венера има за баща Юпитеръ и го почита. Тогава тя упражнява отлично влияние върху човѣка. Но по нѣкои пѣтъ куртизанка е тя; когато е свързана съ Сатурна, пѣкъ има приятелство съ Марса, че и съ Меркурий, тогава се дигатъ много скандали и все отъ любовъ. Разбира се, за въ бъдеще, науката трѣбва да анализира кръвта на влюбенитѣ хора. Кръвта въ венеринитѣ типове се различава отъ кръвта на хората отъ слънчевия типъ. Устройството на организма въ венеринитѣ типове е различно отъ формитѣ на слънчевитѣ типове. Изобщо всиикитѣ типове се различаватъ по своитѣ геометрически форми. Венеринитѣ типове обрѣщатъ внимание на външната култура: красивитѣ шапки, напѣстрени съ пера на птици и др. Като обича външното, и като се стреми къмъ красивото въ природата, тя създава модата, все тя се разпорежда. Венера като види нѣкое голо дѣте казва. „Ще облѣчете туй дѣте“.

Сатурновитѣ типове сж подъ влиянието на Сатурна. Вие сте учили за него, въ старата митология

се говори. Сатурнъ едно време е билъ баща на боговетъ. Той изгубилъ своя прѣстолъ и станалъ недоволенъ. Хората върху които тази планета има влияние сж много скептици. Едно окултно прѣдание, казва, че за да изгуби Сатурнъ туй си положение, причината била, че се влюбилъ въ една отъ дъщеритѣ на човѣчеството. Тя го излъгала, и затова го свзлили отъ прѣстола му. Ето защо Сатурнъ спрѣмо хората е крайно подозрителенъ. Тѣй е падналъ този Богъ отъ своето величие. Туй, което ние наричаме „сѣдба въ свѣта“, това сж всѣкога сатурновитѣ титове. Тѣ се отличаватъ съ крайно подозрителенъ характеръ. Всички тѣ най-ужасни прѣстѣпления, които ставагъ въ свѣта, всички мѣчения, убийства се дължатъ все на Сатурнъ. Разбира се, нѣкои пътъ тия влияния идатъ въ свръзка съ Марса.

Марсовиятъ типъ е героиченъ, войнственъ, доблестенъ. Песимизмътъ недоволството у хората се дължи все на тоя марсиянецъ. Прѣобладаваще влияние въ организма има венозната кръвъ. У всички тия Сатурнови типове прѣобладава вжглена. Азъ ги наричамъ хора на вжглера, направени сж все отъ вжгленъ. Тѣ въ нищо не виждатъ доброто. Каквото хубаво нѣщо и да му кажешъ, той ще ти покаже обратната страна. У Сатурна посвѣтото чѣрти сж лоши.

но нѣкой път се случават, че има и добри страни. Една частъ отъ планетитѣ дѣйствуватъ злѣ върху човѣчеството, но благодарение, че другата частъ дѣйствува благотворно, та се взаимно компенсиратъ. Сатурновитѣ типове хора изобщо сж сухи, храносмилателната иеъ система е слабо развита, всѣкога иматъ разваленъ стомахъ. Много реджи има у тѣхъ. Тѣ иматъ силенъ духъ, критически умъ. Ако искашъ нѣкой да ти намѣри погрѣшкитѣ и да ти покаже правия пътъ, намѣри единъ Сатурновъ типъ. Това е френологическото имъ отличие. Центърътъ на разсъдъка у тѣхъ е силно развитъ. Личнитѣ чувства сж чръзмѣрно развити. Страхътъ у тѣхъ е тъй сжщо силно развитъ, защото тѣ гледатъ на лошата страна на живота. Всѣки човѣкъ, който е песимистъ, отъ чисто френологическо гледище, у него сж силно развити страха, прѣдпазливостта, честолюбието, щестлавнето. Съвѣстта е слабо развита; вѣрата и надеждата — сжщо. Такъвъ човѣкъ, като види, че не може нѣщо да реализира, тои обръща другия листъ и почва да проповѣдва своитѣ възгледи. Тѣ гледатъ прѣзъ особено стъкло на живота.

Мѣсечината, и тя упражнява извѣстно влияние върху хората. Какъ се казватъ тия типове, върху които луната указва влияние? — Лунни типове или

лунатици. Тѣ сж хора на въображението. Единъ човѣкъ, върху когото мѣсечината указва влияние, ако започне нѣкъдѣ търговия, на 100-тъхъ, 150 вѣрва. И за туй такива хора никога не прокопсватъ. Тѣ все се чудить, защо нѣщата ставатъ тъй или иначе, все сж изненадани. Тѣ сж поети, не се обезсърчаватъ, иматъ много голѣма вѣра. Тѣ вѣрватъ на късметъ. Колкото гадателки има въ София или другадѣ, тѣ ще ги намѣрятъ, ще искатъ да имъ кажатъ нѣщо отъ късмета, като имъ гадаятъ било на кафе, било на бобъ, било на карти. Тия хора сж още и иманяри, вѣрватъ, че има скрити съкровища въ земята. Тѣ не обичатъ да работятъ, надѣватъ се на късмета си. Турцитѣ казватъ: „Ако ми е късметъ, на крака ще ми доиде“. У тѣзи хора челото имъ горѣ е широко. Лицата имъ сж валчести, доста правилни. Тѣ вѣрватъ въ добрата сѣрана на сждбата.

Марсовитѣ типове сж отлични. Тѣ сж смѣли, рѣшителни, мускулески, по темпераментъ — холерици, воинствени хора. Щомъ го закачишъ, тегли ножа си, особено като пие $\frac{1}{2}$ кгр. вино, готовъ е да се бие. Извади ножа си и казва: „Ти онзи день ме срѣщна на пѣтя, това ми каза, онова ми каза. Марсови типове сж англичанитѣ, германцитѣ, тѣ спадатъ подъ влиянието на Марса, а българитѣ, изобщо сж сатур-

нови типове. Тукъ, на Балканския полуостровъ владѣе този Богъ Сатурнъ, затова и ние не можемъ да се освободимъ отъ него. Кждѣто види култура, той казва: „Какво, култура ли!“ — и бърза да развѣля. Американцитѣ сж още и подъ влиянието на Меркурий, търгозци, смѣткаджии хора сж тѣ, затуй англичанитѣ ги е страхъ само отъ американцитѣ.

Разбира се, това сж само наброски отъ астрологията. Тя е една наука, която трѣбва да се проучи добръ, защото има приложение навсѣкждѣ въ живота. Въ човѣшкия организъмъ, въ всѣко едно положение на тѣлото, въ устройството и формата на челото, на лицето, може да познаете единъ човѣкъ къмъ кои типове спада. Всички планети указватъ влияние, върху човѣка. Запримѣрь марсовитѣ типове иматъ широки глави при ушитѣ; задъ челото главата имъ е широка. Тѣ сж смѣли и рѣшителни. Послѣ, у венеринитѣ типове, и у всички други типове главата се отличава. Всѣка една планета си указва своето влияние, тя си създава особенъ типъ. Сега, разбира се, учениятъ човѣкъ трѣбва да мине прѣзъ влиянието на тия планети, да ги проучи, да ги съчетае, и отъ тамъ насетѣ той ще почне да борава съ друга материя, да създаде новото си тѣло. Планетитѣ, това сж единъ ключъ. Писанието казва, че Богъ взелъ и направилъ

човѣка отъ прѣстъ. Този прѣстъ, този прахъ бѣ раз-
 прѣснатъ изъ пространството, въ всички планети, и
 Богъ взе тази прѣстъ, направи отъ нея каша и отъ
 тази каша създаде човѣка. Затуй всѣка една планета
 указва извѣстно влияние върху човѣка. Напримѣръ,
 Марсъ гледа колко желѣзо има въ човѣшкото тѣло.
 Той държи сметка за желѣзото, какъ се употрѣбява.
 Слънцето държи сметка за златото; мѣсечината държи
 сметка за среброто, Меркурий се занимава съ жи-
 вѣлка и т. н. Тия елементи, които сж вѣтрѣ въ чо-
 вѣшкия организъмъ, тѣ упражняватъ влияние. Ако у
 нѣкой човѣкъ желѣзото има прѣобладаващо влияние,
 той е марсианецъ. Ако прѣобладава златото, голѣмо
 влияние има слънцето. Обаче благородното, възви-
 шеното у човѣка не зависи отъ количеството на зла-
 то, но отъ неговата активностъ. Ако златото у чо-
 вѣка е чрѣзмѣрно активно, то е защото има такива
 сили, които сж свързани съ златото. Когато извѣстни
 магнетически и електрически течения минатъ прѣзъ
 атомитѣ на златото, тѣ сж, които правятъ човѣка
 единъ или другъ типъ. Тѣ сж, които прѣвърщатъ не-
 органическото желѣзо въ органическо, което упражня-
 ва влияние върху човѣка. Има още много други съ-
 ставни елементи въ организма на човѣка, които
 упражняватъ влияние върху него. Тѣй щото за васъ,

като ученици именно, за да бжде тая наука достъпна, трѣбва ви воля. Разбирате ли? Вслеви типсее трѣбва да бждете, но не въ сбирковска смисълъ. Просто е волевъ типъ. Азъ наричамъ волевъ човѣкъ този, който като си тури единъ идеалъ, да нѣма мъчнотия въ свѣта, която може да му попрѣчи. Трѣбва да има воля, като тази на онѣзи мъченици — макаръ 100 гвоздеи да му забиятъ, да каже: „Христосъ пострада така, и азъ мога да постъпя го Неговия примѣръ“. Това е идеалъ! Единъ ученикъ, който е миналъ прѣзъ всичкитѣ тия изпитания, само той може да устои. Имайте прѣдъ видъ едно правило: докато единъ ученикъ не мине прѣзъ всичкитѣ изпитания, той не може да влѣзе въ царството Божие лесно. Това не е играчка. Да влѣзешъ въ България, въ Англия е лесно, но да станешъ гражданинъ на Англия, да заемешъ видно мѣсто въ нѣкое заведение, за това се изисква време. Ако отидете въ Англия, можете ли за една година да постъпите въ кембриджийския университетъ? Не трѣбва да минатъ 10 — 15 години. Казватъ нѣкои: като влѣзете въ царството Божие. Какъ се влиза тамъ, кждѣ е това царство? Че царството Божие си има свои научни заведения, свои институти, професори, философи, има си свое художество, своя музика, свое музикално училище. Ще кажете нѣкой: „Кж-

дѣ е онзи свѣтъ?“ — Въ млѣчния пѣтъ е царството Божие. Значи трѣбва да минете прѣзь всичкиѣ изпити. И когато изпититѣ дойдатъ, най-първо ще бждатъ на физическото поле, послѣ ще дойдатъ изпити на вашето сърце и на вашия умъ. Азъ слѣдя сега, ученицитѣ като се поставятъ на тия изпити, не могатъ да издържатъ единъ елементаренъ изпитъ — учатъ, учатъ, не могатъ да го издържатъ И азъ гледамъ, отъ нѣколко години насамъ, тия които сж чели окултни книги, говорятъ за онзи свѣтъ, но когато имъ се даде единъ малъкъ изпитъ, колата имъ се върти навсѣкждѣ. Не може така! Колата трѣбва да се върти само въ една посока!

Сега астрономитѣ мислятъ, че навсѣкждѣ прѣзь пространството могатъ да идатъ, къмъ слънцето, къмъ мѣсечината и пр: Може, но ако тръгнете къмъ къмъ слънцето, щомъ изтѣзете отъ земята, ще се натъкнете на единъ тъменъ поясъ, на една такава твърда, непроходима стѣна. Какво ще кажете тогава? Сега нѣкои казватъ, че американцитѣ щѣли да хвърлятъ една граната къмъ мѣсечината. Но тѣ трѣбва да знаятъ, отъ гдѣ я хвърлятъ. Има извѣстни мѣста горѣ въ пространството, прѣзь които като мине гранатата горѣ ще се разтопи. Пространството е пълно съ такава електрическа енергия, каквато никой човѣшки

умъ не може да си прѣдстави. Сега съврѣменнитѣ хора мислятъ, че пространството е празно, и можемъ навсѣкждѣ да пжтуваме. Не, не е така, Нѣкои казватъ: да иска Учителътъ да ни зведе нѣкждѣ. Какъ, вие, които сте толкова страхливи, треперятъ ви гацитъ отъ единъ най-малкъ изпитъ, какъ ще минете прѣзъ едно такова силно течение! Туи пространство е населено съ сжщества, нѣкои отъ които сж неприязнено разположени къмъ хората. Тѣ като ви стѣщнатъ изъ пространството, питагъ: „Този невѣжа кждѣ го водите? Назадъ къмъ земята!“ Тѣ ще се изпрѣчатъ прѣдъ тебъ да те изпитатъ, смѣлъ ли си или не. Небето прѣзира страхливитѣ хора. Туй да го знаете! И въ Писанието се казва. „Страхливитѣ нѣма да наслѣдятъ царството Божие“, Смѣли хора се изискватъ! Грѣшнитѣ хора на 10 клм. се качватъ, но повече не смѣятъ, смѣлость се иска. Ами какъ ще ви извади човѣкъ изъ вашето тѣло? Щомъ рѣка да ви извадя изъ тѣлото, ще кажегъ: ами послѣ какъ ще се върна? И наистина, не може да ви извадимъ изъ тѣлата, понеже има извѣстно съотношение; кармически всинца вие сте затворници тѣй щото и да искате, азъ нѣма да ви извадя отъ тѣлата ви. Вие сте обковани съ букаи за 10 — 15 години. Ами, ако азъ ви пусна изъ затвора, и вие не се върнете въ тѣлото си?

„Ще питатъ: „Кой имъ отвори вратата да излѣзатъ?“ Нима мислите, че вие сте отъ много благочестивитѣ?

Първото нѣщо: когато на единъ окултенъ ученикъ показватъ книгата на миналитѣ животи, когато му показватъ една тъмна страница отъ неговия животъ, тѣй трѣбва да знае Истината, трѣбва да е рѣшителенъ, смѣлъ и безстрашливъ. Ще ти показватъ една тъмна страница и ще ти кажатъ: туй си направилъ, Да направихъ, ще го изгравя. Ще ти показватъ друга страница: ти тѣсва направи. Да, и него ще изгравя. „Ще бъдешъ смѣлъ и рѣшителенъ, ското ти да не трепне. Всичкитѣ прѣстѣпления отъ памети — вѣка ще ти покажатъ, и ти да кажешъ: ще ги изгравя. Потреперишъ ли, или се помолишъ на когото и да е — свършено е. Не, смѣло, рѣшително ще признаешъ: да, азъ го направихъ, но сега азъ ще изгравя всичко. Туй е задачата на окултния ученикъ! Затуй се казва, че който побѣди страха, тѣй ще влѣзе въ царството Божие. Значи, смѣлость и воля се изисква отъ васъ, като ученици. Тогова ще бъдете души. Сега, ако посѣщавате една школа, каквато и да е, където и да е, била тя въ Индия, въ Китай, въ Тибетъ, въ Америка или въ Германия, въ всички тия братства има едно и също правило: всички ще ви подложатъ на изпитъ. Въ всѣка една окултна школа правилото

навсѣкждѣ е едно и сѣщо. И въ двѣтъ школи, тѣзи на Бѣлото Братство и тази на черното братство, правилото е едно и сѣщо. Най-първо, ученикътъ ще се изпита вѣренъ ли е или не. Вѣрность, смѣлость се изисква. Безъ страхъ и безъ съмнѣние въ този пѣтъ! Придобиеете ли туй качество, тогава ще пристѣпимъ къмъ първитѣ уроци на онова истинско знание, за да со освободи духътъ ви отъ врѣзкитѣ на материята, ограниченията и прѣстѣпленията. Тогава ще се познаете и ще почнете съ Любовта. Азъ зная тука единъ младежъ, който принадлежеше къмъ една баптистка секта. Като се обърна къмъ Христа, почувствува се тъй бодъръ, тъй смѣлъ, че си казваше: „Който пехливанъ да ми излѣзе на срѣща, ще мога да се боря съ него.“ Не се мина една година, яви се този пехливанъ, и го бутна на земята. Погледна той къмъ него, и почна да му се моли. Зарѣза тогава и баптизмъ и християнство и се върна пакъ въ свѣта. Нѣма да го викашъ онзи, той е пехливанъ. И въ съврѣменнитѣ църкви има тази слабостъ, дѣто казватъ, че Христосъ всичко ще направи заради насъ. Азъ ще имъ възразя. ако Христосъ прави всичко, защо въ църквата има толкова страдания? Защо не е направилъ Христосъ всичко? Защото не вѣрватъ всички въ Христа. Христосъ е направилъ всичко, но и отъ

насъ се изисква да направимъ нѣщо. И всичката заблуда а тамъ, че ние оставяме Христосъ всичко да върши, но затуи и работитѣ не вървятъ добръ. Ученикътъ трѣбва да бжде смѣлъ и рѣшителенъ — нищо повече! Христосъ казва: „Азъ извършихъ моя дѣлъ, ти можешъ ли да вървишъ по моя пѣть?“ Ти искашъ да Го слѣдвашъ, но знаешъ ли колко камшика Му удариха? — Не зная. Тѣ му удариха 1, 2, 3, . . . азъ нѣма да ви кажа числото. Христосъ запи ва: „Толюва камшика можешъ ли да издържишъ? Послѣ, знаешъ ли тежестта на този дървенъ кръстъ, който азъ носѣхъ? Ти такъвъ кръстъ можешъ ли да носишъ? Ап. Павелъ казва: „Това не е шега работа! Да, но трѣбва да се мине. Казва нѣкой: „Учителю, заради менъ не може ли нѣкой да носи този кръстъ, пъкъ азъ да мина прѣзъ царскитѣ врата?“ Не, не може, всѣки самъ трѣбва да си носи кръста. Не само сега става това, но всѣкога е било и ще бжде. Въ Египетъ, въ Индия, всѣки единъ ученикъ кѣгото прѣкарватъ прѣзъ първото, второто, третото посвѣщение, турятъ го да носи единъ голѣмъ кръстъ. Четири — петъ дни ще пости и ако издържи, ще получи посвѣщение. Нѣкой пѣтъ има случаи, когато ученици умирахъ на кръста, и се свършва съ тѣхъ, Тѣй што има разни начини за посвѣщение на ученика. Не

мислете, че е лесна работа истинското ученичество. Казвате: а, лесна работа е. Кръстът има, туй не е лесна работа! За ученика е лесна тази работа, когато той е смълен. Първото нещо, което трябва да знаете е че трябва да бъдете смъли. Положението, което заемате във обществото не трябва да ви пръпятствува да бъдете смъли във живота. Ако при сегашните условия си търговецъ, а трябва да проповядвашъ Христовото учение, това именно ще ти бъде слабата страна, но туй ти е изпитието. Туренъ си тамъ, като търговецъ, да те изпита Господъ, да ти ще лъжешъ хората. Търговията, това е мѣсто на лъжата. Ти ще си кажешъ: нѣма да лъжа! — Ама противъ своя интересъ е. Нищо, честно ще продавашъ стоките си. Ти си ученикъ, но си поставенъ търговецъ, за да придобиешъ честността, я не ти достигала. Страхливъ си като ученикъ ще те направятъ хирургъ — лѣкарь. хубаво ще правишъ операциите, не само отгорѣ-отгорѣ, за пари, но внимателно ще ги правишъ. Изпитватъ те. Та, всички професори, свещеници, съди, и това сж изпитни мѣста, прѣзъ които ще минете. Свещеникъ си, нѣкои мислятъ, че тази служба е една привилегия. Не, изпитъ е това. Ти ще заемешъ това мѣсто, и щомъ ти изпитатъ ума, ще те уволнятъ и ще кажатъ: сега ще ти дадемъ истинското мѣсто. Та,

всѣки на своето мѣсто трѣбва да се изпита докрай.

Гледамъ сега, нѣкои студенти, ученици ми казватъ: „Учителю, да напуснемъ университета“. Не! Ти ще свършишъ университета, че послѣ, ако искашъ, закачи дипломата на гвоздеа. „Ама губене на врѣме е то, ще бжда по полезень въ Новото учение“. Не, щомъ ти не свършишъ тукъ университета, ти и тамъ не ще може да бждешъ полезень. Нищо повече! Ще положишъ всичкия си трудъ, ще свършишъ и дипломъ ще вземешъ. Който се учи, ще свърши. Въ всѣко едно отношение, кждѣто те гуртѣ, трѣбва да гледашъ тъй реално! Ще бждешъ смѣль и рѣшителень! Нѣкои казва: менъ не ми трѣбва много знание, нѣмамъ пари. Не, ще работишъ и пакъ ще свършишъ училището. Азъ се чудя на американцитѣ, тѣ даватъ отличень примѣръ въ това отношение. Азъ съмъ видѣль американци, лукъ кълаца и пакъ гледа латинската грмматика. Послѣ, пакъ рѣже лукъ, бърка въ тенжерата и чете: „Номо, hominis, lupus est“. Послѣ се обърне къмъ картошкитѣ, поглежда ги и отъ врѣме на врѣме прочита нѣщо отъ гръцката граматика и т. н. Тѣй работи по 4 — 5 години, докато свърши университета. И азъ бихъ желалъ нѣкой отъ васъ да ги пратимъ въ Америка. Колко отъ васъ сж смѣли? Тамъ има образувани голѣми братства, въ ко-

ито влизать много студенти. Върнатъ се отъ университета, турятъ си прѣстилкиѣ, работятъ, изкарватъ си прѣхраната. Едни на други си помагатъ. Похвална чърта е тази Въ туй отношение, тѣ сж незамѣними. Тамъ нѣма да срѣщнете човѣкъ, комуто да даватъ пари въ помощъ, това е срамота. Тамъ всѣки си изкарва прѣхраната съ трудъ. Ако нѣкой е богатъ ще каже: имамъ малко работа, искашъ ли да ми помогнешъ, ще ти платя. Ще ти плати достатъчно, но ще работишъ. По три пѣти на день ще ходишъ въ дома му да чистишъ печката, да прѣносяшъ вѣглища, но трѣбва да работишъ. Всѣки трѣбва да работи, а не, както тукъ — даромъ. Въ туй отношение, американцитѣ сж незамѣними. Тѣ сж меркурианци, смѣтка има у тѣхъ

И тъй, най-първо ще развивате тази чърта: смѣлость на сърцето, смѣлость на ума и смѣлость на волята. Тия три чѣрти ще развиятъ у васъ необходимитѣ ви способности. Въображение трѣбва да имате. То е майка на идеитѣ. И послѣ разсѣдѣкътъ ви трѣбва да е развитъ. Чувство на музиката трѣбва да имате, за да бждете весели. Послѣ, трѣбва да е силно развита способността за сравнението, да съпоставяте нѣщата. Съвѣстни трѣбва да бждете; хора на природата трѣбва да бждете; Любовь къмъ Бога

трѣбва да имате; милосърдие трѣбва да имате; самс-
уважение трѣбви да имате; смѣлость трѣбва да имате;
дружелюбие трѣбва да имате. Много нѣща се изиск-
ватъ отъ васъ! Запримѣрь, понеже българитѣ сж
сатурнови типове, тѣ не сж толкова учтиви. Бълга-
ринътъ казва: „Не давамъ стола си“. Да, защото си
сатурнъ, само за себе си гледашъ. Етикеция въ та-
къвъ човѣкъ нѣма, само за себе си гледа. Тон счита,
че всѣки човѣкъ е по-долень отъ него. „Нѣма по-
досгоенъ човѣкъ отъ мене“, казва. Тѣй мисли сатурнъ.
За да даде стола си, той трѣбва да е нѣкой алтру-
истъ, да спада къмъ другъ типъ. Много е естествено
такъвъ типъ да не отстъпва.

Когато се проповѣдва едно учение, лесно се
говори, мжчно се прилага. Сега забѣлѣзвамъ, редъ
ученици, намѣсто азъ да ги изпитвамъ, тѣ ме изпит-
ватъ. И да видите какви задачи ми задаватъ! Каз-
ватъ: „Хайде учителю, какъ ще рѣшишъ тази задача?“

Ще ви направя една бѣлѣжка тази вечеръ. Он-
зи, който ще дохожда на нашитѣ екскурзии, не трѣбва
да пости. Разбирате ли! Онзи, който пости, на раз-
ходка да не излиза. Туй е едно отъ правилата. Уче-
никъ, който дойде на екскурзия трѣбва да си носи
хлѣбецъ, да пие вода и да благодари на Бога. А
пъкъ онзи, който иска безъ хлѣбъ да мине, нека

остане въ София. На екскурзия всички ще бъдете сити. Гладни хора ние не искаме, нито такива, които посятъ, защото ще се компрометиратъ разходките ни.

Ще ви направя друга една бълъжка.

Постенето, това е начинъ за обновление на човѣшкия организъмъ. Въ васъ не трѣбва да влиза туй щестлавие, да се надминавате кой повече дни да пости. Не е това идеята. Главната идея въ поста е да събужда скритата енергия въ клетките и да обнови организма. Но, трѣбва да работимъ по-разумно. Въ поста се върви послѣдователно. Има извѣстни закони, които трѣбва да се спазватъ. Ако ти си опрѣдѣлишъ постъ, безъ да знаешъ защо ти е, той не е полезенъ. И послѣ, трѣбва да се спазва врѣмето, трѣбва да се спазватъ и дните, когато ще се пости, а вие нищо не спазвате. Ако започнете вашия постъ въ понеделникъ, ще имате единъ резултатъ, ако го започнете въ вторникъ, ще имате другъ резултатъ, ако е въ сръда, четвъртъкъ, петъкъ, сѣбота, недѣля — различни резултати. При това, ако започнете поста отъ сутринта, отъ обѣдъ или вечерта, пакъ ще имате различни резултати. Потънкости има въ поста. Ученикътъ, който учи една наука, трѣбва да бѣде внимателенъ. Има закони, които по възможность трѣбва абсолютно да се спазватъ, за

да дадатъ добри резултати. Нали по тия резултати трѣбва да дадемъ на външния свѣтъ образъ, да видятъ въ какво седи нашето учение? Ако ние не спазимъ правилата, ще имаме криви опити, и външнитѣ хора ще кажатъ: „Ето до кждѣ стигнаха!“ Пъкъ ако искате да покажете геройство, най-силнитѣ които сж, може да ви подложимъ на 15 — 20 — 30 — 35 — 40 дневенъ постъ. Тогава ще изберемъ посмежду васъ нѣкой ученикъ и ще му кажемъ: ти, еди-кждѣ си, еди-какъ си ще издържишъ поста си, 40 дни нѣма да те има между другитѣ. Изпитъ е това! Тия между васъ, които ще могатъ да издържатъ такъвъ изпитъ сж само двама, трима, четирма, петъ, шестъ, до седемъ. Ако има такива седемъ души герои въ България, много работа може да свършатъ. Въ Библията се говори за пророкъ Илия, който постилъ 40 дена, за да се магнетизира. Въ поста не трѣбва да се плашишъ. Постътъ, това е едно срѣдство да се махне страха, да се контролира стомашната система, да се контролира кръвообращението, и мозъка. Послѣ, при поста трѣбва всѣкога да сте много буденъ, да сте на щрекъ, защото тогава човѣкъ става много чувствителенъ, привлича извѣстни динамически сили отъ природата, и трѣбва да знае какъ да се справя съ тѣхъ. Друго-яче, ще си създадете неприятностъ.

Съ тази забѣлѣжка азъ прѣдупрѣждавамъ ученицитѣ. Желанието ви да постите е добро, азъ го уважавамъ, но ще бъдете много умни.

Послѣ, азъ искамъ да се урегулирате по между си. Гледамъ, нѣкои отъ васъ почватъ да заспиватъ. Това не е упрѣкъ, но туй показва, че, тукъ въ събранието, не сте хармонирани. Тукъ има нѣкои сили, които трѣбва да изпдимъ. Едни черпятъ повече, а други даватъ повече. Правилна обмѣна нѣма. Ако обмѣната между васъ е правилна, всички ще бъдете бодри. Сега, забѣлѣзано е въ Америка, дѣто се събиратъ въ нѣкои събрания о оло 2 — 3000 души и най-малко 100 души отъ тѣхъ спятъ, хъркатъ, чисто по американски, не могатъ да слушатъ. Това може да се случи не само съ слаби натури, но и съ най-силнитѣ — заспиватъ. Единъ отъ виднитѣ, активни американски проповѣдници, Муди, разправя за едно подобно свое заспиване въ църквата. То е станало при слѣдния случай. Често въ Чикаго дохождатъ видни проповѣдници, които държатъ проповѣди върху важни въпроси отъ Евангелието. Извикватъ единъ проповѣдникъ, голѣма знаменитостъ. Дохожда той и говори нѣщо за дявола. Обаче, Муди закъснѣлъ и не могълъ да чуе какво се говорило за дявола. Той извиква втори пѣтъ сѣщия проповѣдникъ, който на

другия денъ щѣлъ да говори. Обаче, дяволътъ пакъ устроилъ мръжа на Муди. Събранието било опрѣдѣлено къмъ 7¹/₂ ч в., а въ 6 ч. Муди ялъ хубавъ американски саламъ. Американскитѣ проповѣдници не сж вегетерианци. Отива Муди на събранието да слуша проповѣдта за дявола, но отъ тежестъ въ стомаха заспалъ, и пакъ не могълъ да чуе. Питатъ го: Муди, какъ е работата? — Остави се. дяволътъ и саламътъ разбъркаха работата. Сега, ако нѣкои отъ васъ е прѣдразположенъ за спане, тои трѣбва да знае, че връзкитѣ въ дадения случай по между ви не сж хармонични. И този, комуто се приспи, трѣбва да промѣни мѣстото си. Ти промѣняи мѣстото си въ салона, седни напредъ, въ лѣво, въ дѣсно, сѣдай навсѣкждъ, докато дойде онова състояние, при което да нѣма черпене. Сега, ние желаемъ да се обмѣчатъ енергиитѣ правилно. Онзи, който заспива, то е защото отъ него черпятъ повече, тои дава повече. За това много естествено е туй заспиване! Ако азъ изтегля отъ нѣкого 4 — 5 кгр. кръвъ, тои ще заспи. Ако е постилъ 10 дена, пакъ ще заспи, слабъ е той въ тѣлото си.

Та, казвамъ ви, като на ученици, най-първо ще се учите да контролирате мозъка си. Събирайте енергията отъ природата и я пращайте въ слънчевия вж-

зелъ, въ сърцето, въ гортана, въ челото, въ задната частъ на главата, въ горната частъ на главата, и слѣдъ тѣхъ, прѣкарайте тази енергия около тѣлото си. Почнете да правитѣ тия магнетически тушове, докато се образува една свѣтла магнетическа аура, около тѣлото си и тогава ще се усѣтитѣ свободни.

Сега, мнозина се оплакватъ, че сж станали толкова чувствителни, че като отиватъ въ нѣкое свѣтско събрание, почватъ да заспиватъ. Значи, свѣтътъ е по активенъ отъ васъ, черпи отъ васъ. Ето защо вие не трѣбва само да развивате чувствата си, да ставате чувствителни, но трѣбва да имате знания. да развивате волята и ума си. Не трѣбва да бждете слабохарактерни. У нѣкои отъ васъ, дължината на палеца, тази фаланга, която изразява волята, не е достатъчно дълга, но можете да развивате волята си постепенно. Разумно може да развиете волята си! И тогава, може нѣкой път да ви дамъ едно упражнение, за привличане добритѣ влияния на планетигѣ. Нѣкога не смѣя да ви давамъ такива упражнения, понеже ще физпадите въ суевѣрие, а то е много опасно. Да станешъ суевѣренъ, то е друго зло. Животътъ трѣбва да се гради разумно.

Сега, у всинца ви има добри желания, но ще бждете смѣли и рѣшителни! Послѣ ще имате непрѣ-

одолима Любовь, непрѣодолима вѣра, непрѣодолима надежда, милосърдие, разсѣдителность. Туй сѣ чувства и способности, които ще прѣдизвикате въ себе си. Сега, азъ виждамъ — по нѣкой пѣть, че вие можете единъ другъ да си напакостите. Ако вие имате единъ приятель, този вашъ приятель въ даденъ моментъ може да ви причини най-голъма полза, и най-голъма врѣда. Какъ? Щомъ двама приятели се сближатъ, тѣхнитѣ астрални тѣла се свѣрзватъ и енергиитѣ отъ единия почватъ да прѣминаватъ въ другия и обратно. Ако единиятъ заболѣе, заболѣва и другиятъ. Ако единиятъ умре, и другиятъ умира. Туй е фактъ. Ако нѣкоя жена обича мъжа си и той умрѣ, то и жената огива слѣдъ него. Или пъкъ, ако мъжътъ обича много жена си, щомъ тя умре и той умира. Това става, ако сѣ много привѣрзани. Но, ако жената подига мисълта си, тя подига и мъжа си, защото никой самъ нито пада, нито става. Нѣкой пѣть, ние искаме да се вържемъ съ Христа. Какъ ще се свѣржемъ? Ако се свѣржемъ съ своя пороченъ животъ, ние ще Му причинимъ страдания. Христосъ не иска тѣй да се свѣржемъ съ Него.

Въ окултната школа ще развивате туй мъжество, тази сила, да работите за своето подигане. Нѣкои отъ васъ иматъ по-добри условия, нѣкои иматъ

по-слаби условия. По-силнитѣ, у които умътъ е развитъ, ще помагатъ на по-слабитѣ, на които умътъ не е тъй развитъ, не могатъ да разсждаватъ дълбоко. У едни практическитѣ умъ не е развитъ, други не могатъ да мислятъ философски, — трети иматъ воля, но сърцето имъ е сухо. Сега, тъй ще събирате, че ще гледате да дружите съ онзи, който има добъръ умъ, добро сърце. Като дойде до волята, пакъ тъй ще постъпвате. Въ туй отношение хората могатъ да си помагатъ взаимно. И да не мислите, че всичко може да направимъ. Всичко може да направи човѣкъ, но кога? — Когато е свързанъ съ Христа, т. е. въ дадения моментъ той е свързанъ съ всички добри, съ всички съзнателни хора, които иматъ единъ и същъ стремежъ. И като станете ученици, вие ще се свържете съ всички ученици по земята.

Нѣкой пътъ азъ казвамъ, че не сте ученици. На физическото поле сте ученици, но въ астратния свѣтъ не сте, въ Божествения не сте. Туй подразбирамъ. У всинца ви трѣбва да има единъ съзнателенъ потокъ. Не искамъ само съзнанието ви да работи, да се самоосждаате, но моето желание е да живѣте въ вашето подсъзнание и свръхсъзнание. По нѣкой пътъ трѣбва съзнанието и самосъзнанието да ги отдалечавате, тѣ ви спъватъ. Почне ли човѣкъ да се

занимава съ своитѣ или съ погрѣшкитѣ на другитѣ, той се спѣва. Не се стремете да си криете погрѣшкитѣ. Може ли единъ художникъ да скрие погрѣшката си въ картината? Единъ музикантъ може ли да скрие погрѣшката въ пѣненето или въ свиренето си? Единъ ораторъ може ли да скрие своя дефектъ въ рѣчъта си? Има извѣстни изкуства, дѣто може да се скрие една погрѣшка, но дойдемъ ли до художника, и дѣцата ще забѣлѣжатъ погрѣшкитѣ му. Музикантъ си, нѣма скрито — покрито; писателъ си, ораторъ си — сжщо. Като четете човѣкъ книгата, той ще види погрѣшката. Ще кажешъ: моя е погрѣшката, ще я поправа — нищо повече! Не се извинявай! Погрѣшката се дължи на това, че не си взелъ вѣрно тона. Не казвай „малко винце пиѣх“, или пъкъ „въздухътъ бѣше студень.“ Не, не, причината не е нито въ винцето, нито въ въздуха. Причината е у мене, азъ трѣбва да пѣя правилно! Нищо повече! Или, не може да пишешъ. Азъ имамъ едно правило: „не можешъ“ — ще съзнаешъ. И колкото по добръ съзнаешъ, толкова по-добръ ще пишешъ. Трѣбва да се съзнаятъ фактитѣ Има нѣща, които не можемъ да криемъ. Ще бждете смѣли и рѣшителни! Нѣма да кажете: „отъ менъ нищо нѣма да стане, акъ съмъ неспособень“. Не, въ васъ има повече способности, откол-

кото прѣдполагате, но не знаете какъ трѣба да работитѣ тѣзи способности.

Сега, азъ ви говоря отъ толкова години въ Бѣлгiя, миналъ съмъ , прѣзъ най-лошитѣ условия, опиталъ съмъ ги, но човѣкъ трѣба да бодърствува много и ако не бодърствува, може да бѣде помеченъ. Бодърствува ли, нѣма мжнотия, която човѣкъ да не може да побѣди. нѣкой пѣтъ нѣщата сами по себе си се разрѣшавагъ. Ще бѣдете смѣли и рѣшителни! Ще вѣрвате, нѣма да се съмнѣвате! Нѣкой ме пита: кѣдѣ е това Бѣло Братство? Най-послѣ може да се зададатъ и други въпроси: кѣдѣ е Господъ? Кѣдѣ е Христосъ? Ако питате единъ ясновидецъ, той ще ви каже, дали тази вечеръ е тукъ Христосъ или не. Той ще Го види. Нѣма събрание, което ако духоветѣ на хората сж въодушевени, обладани съ възвишени мисли и да не ги посѣти Христосъ най-малко за 5—10 минути, или да нѣма другъ нѣкой прѣдставитель отъ Бѣлото Братство. Достатъчно е двама души да си подигнатъ мисльта нагорѣ, и ще ги посѣти Христосъ. Ще кажете: ама може ли Христосъ да бѣде едноврѣменно на толкова мѣста? То е смѣшно схващане! Христосъ едноврѣменно може да присѣтствува на всички събрания въ свѣта. Врѣме и пространство въ духовния свѣтъ нѣма. Не че не сж-

ществува, но времето и пространството не е едно прѣпятствие. Ако влѣзете въ духовния свѣтъ, времето и пространството улеснява хората, сближава ги. Тукъ ги раздалечава, а въ духовния свѣтъ ги сближава. Слѣдователно, азъ мога да ви приведа слѣдующето сравнение: всичкитѣ окултни събрания, които ставатъ по лицето на земята, може да ги съберете въ една орѣхова черупка. Е, питамъ тогава: Христосъ не може ли да ги слуша изведнѣжъ? Това не зависи отъ формата на нѣщата, то зависи отъ интензивността, вѣтрѣ.

Сега, азъ ще ви обясня какво означава тази черупка. Съзнанието на Христа, Неговото присѣствие е толкова силно, че Той схваща умоветѣ на тия хора идейно. Този орѣхъ е толкова голѣмъ, че всичкитѣ събрания може да се събератъ. Но, ако вие го възприемете буквално, ще кажете: ако това е истина, голѣма лъжа е. Не, има такава възможность.

Сега, понеже Сатурнъ господствува надъ българитѣ, вие ще бъдете внимателни спрѣмо него. Въ какво отношение? — Нѣма да му разправяте вашитѣ идеи. Мълчете си, гледайте всѣкога да го изненадате. Когато реализирате нѣщо, тогава да разбере той. Щомъ кажешъ какво си намислилъ, той ще развали работата. И затова на българитѣ работата върви до тогава, докато никой не я узнае. Узнае ли я нѣкой,

всичко се разваля. Вземете примѣра съ Балканския съюзъ. Създаде се, но чу Сатурнъ, дойде, намѣси се и развали работата. Той направи такава каша, че българитѣ и сърбитѣ и до днесъ не могат да се помирятъ. И въ религиозно отношение пакъ Сатурнъ е които прѣчи. И въ школата — сжщо, навсѣкждѣ е той. Азъ гледамъ, дойдатъ съмнѣния, пакъ той — сжщата чорба.

Сега, трѣбва да имате критически умъ. За каквото и да е, разсжждавайте здраво! Ние, отъ ученици, които разсжждаватъ здраво, не се плашимъ. Онѣзи отъ васъ които иматъ най-противоположенъ възгледъ, даже и тѣзи, които мислятъ, че всичко може да развалятъ, и тѣ сж „добрѣ дошли“. Нека опитатъ. Въ школата има губернки, които сж толкова нажежени, че които много знаятъ, ще ги туримъ на губернкитѣ.

Ще бждете умни! Тази школа е отъ памтивѣка. Прѣзъ нея сж минали хиляди, хиляди, сжщества. Които сж минали и спазили правилата, тѣ сж приели дипломъ и благословение. Тѣ сж излѣзли отъ тази школа и сега се радватъ. И вие, гледайте да минете сжщия пътъ, да приемете дипломъ и благословение. Не мислете че тази програма ще се измѣни. Тя е една Божествена школа, ще минете по всичкитѣ правила,

не я критикувайте. Имайте въра, опитайте, може да поставите всичко на най-голям опитъ. Но веднъжъ като опитате, не се съмнявайте. Може да ви дамъ микроскопически опитъ да направите — опитай е, но не се съмнявайте, за да не се спъвате въ пътя си, като ученици.

Азъ бихъ желалъ, всички да минете прѣзъ тази школа и всѣки да счита за привилегия, че е ученикъ и да каже: азъ ще бъда единъ отъ примѣрнитѣ окултни ученици. Въ себе си да каже това, ще бъда единъ отъ примѣрнитѣ ученици! Съмнѣнията ще дойдатъ, може да ви приказватъ, но вие ще вървате. Настоявайте: ще бжде, ще бжде, ще бжде. Вървамъ, че ще бжде!

Изпѣйте упражнението: Сила жива, изворна, текуща“.

Размишление.

СМИСЪЛЪТЪ НА ПРОТИВОРЪЧИЕТО

23 школна лекция
на общия окултенъ класъ (1 година)
19. III. 1923 г.
Ст. София

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе

Т. м.

Прочетоса се няколко теми върху: „Произхода на музиката“.

Какво разбирате подъ думата „концентриране на мисълта“. Тази дума може да се разгледа, като съставена отъ думитѣ: кон и центрумъ. „Кон“ значи съсъ, и центрумъ значи, центъръ, т. е. мисълъ съ центра си, слѣдователно, има мисли съ центъръ, има и мисли безъ центъръ. Концентриране, това е волевъ, съзнателенъ актъ на душата — да съберешъ мисълта къмъ нейния центъръ, т. е. тамъ, дѣто може да се използва. Значи, мисълта иде отвънъ, и се отправя къмъ единъ центъръ, както малкитѣ изворчета се съсрѣдоточаватъ къмъ една голѣма вода, която е впрѣгната на работа.

За слѣдния пътъ ще ви задамъ темата: „Произходътъ на мисълта“.

Щомъ знаете това нѣщо за мисълта, по сжшия начинъ ще разсждавате и вие, естествено да върви мисълта. Казвате, че всичкитѣ нѣща си иматъ свои причини, битието и то си има своя причина. Казваме, че свѣтътъ е създаденъ отъ нищо. Може, но думата нищо има съдържание въ себе си. Щомъ кажете нищо, какво подразбирате подъ тази дума „нищо“?

Разбирате една необятна идея, която е безъ граници. „Отъ нишо Богъ създахъ свѣта“ — това е форма само на езика. Или ще кажатъ нѣкои, че битието е създадено отъ небитието. Но що е небитие? Туй, което не е било, нали? Питамъ тогава, философски: може ли човѣкъ да мисли туй, което не е било? — Може разбира се, защо не. По мисълта за битието и за небитието, това сж двѣ различни мисли. Нѣко мисълта за битието представлява една сѣтка, а мисълта за небитието прѣдставлява свѣтлината, тогава какъ а форма битието дали на свѣтлината? Какъ ще я опрѣдѣлите? Какъ ще опишете свѣтлината? Запримѣрь, често говорите такива отрицателни думи: „еди кое си нѣщо не съществува“. Всѣко отричане е доказателство по обратния пътъ на математиката, а всѣко твърдение е реализиране на мисълта. Да отречешъ истината, то е да докажешъ, че тя съществува, а да я докажешъ, значи, да я реализирашъ. Вие, като ученици на окултната наука, трѣбва да се научите да се не стрѣскате. Като кажатъ: „нѣма Господъ“, кажете — да, нѣма Господъ. „Нѣма животъ“ — Да, нѣма животъ. „Свѣтътъ е лошъ“. — Да, лошъ е. „Е, животътъ е безсмисленъ“. — Да безсмисленъ е. „По-калпаво същество отъ човѣка нѣма“ — Да, правъ си, по калпаво същество отъ човѣка нѣма. Сега азъ говоря за реал-

ности, които съществуватъ, но какъ ще се съгласимъ, то е другъ въпросъ. Азъ не измислямъ тия нѣща, но говоря туй, което съществува. Послѣ, казватъ: „Като умрѣ човѣкъ, съ него се свършва всичко“. Да, така е, като умрѣ човѣкъ, съ него се свършва всичко. Сега започвамъ обратното: като умре човѣкъ, ще се свърши всичко, но като се роди, ще започне всичко. Значи, ако слѣдъ смъртта се свършва всичко, съ живота започва всичко. Безъ Бога свѣтътъ изгубва свояга форма; съ Бога — придобива своята форма. Безъ Любовта животътъ нѣма смисълъ; съ Любовта живота има смисълъ. Безъ Истината лжата господствува; съ Истината какво започва? — Музиката започва, Музиката, въобще има произхода си отъ духовния свѣтъ, отъ ангелския свѣтъ. Нейниятъ произходъ не е отъ Божествения свѣтъ. Тя е връзка, съединителна нишка между човѣшкия и Божествения свѣтъ. Това мѣсто, дѣто сж вѣждитѣ, долната частъ на челото, има способности, които се занимаватъ само съ обективния, реалния, материалния свѣтъ. Послѣ има друго едно поле на способности, прѣзъ срѣдата на челото, англичанитѣ го наричатъ мѣсто на ритентивни (събирателни) способности или селшинтелектуални (полуинтелектуални). Въ тия мѣста се съдържатъ набралитѣ се енергии. Тукъ спадатъ нѣколко

способности: музиката, времето, пространството, паметта. Всичките тѣзи способности спадатъ къмъ духовния свѣтъ. Математиката, запримѣрь, спада къмъ материалнитѣ науки; геометрията — също. Математиката нѣма духовенъ произходъ, но музикантътъ трѣбва да владѣе математиката и геометрията. Послѣ, тоноветѣ изискватъ време и пространство. До центъра на тона е центърътъ на времето. И много музиканти, у които времето е слабо развито не спазватъ такта. Нѣкой тактъ направятъ по-голѣмъ, нѣкой по малѣкъ и създаватъ дисхармония. Трѣбва да се спазва времето въ музиката. Ако времето и тактътъ слѣдватъ ритмично едно слѣдъ друго, въ музиката има хармония. Музиката указва влияние върху настроението на човѣка. Всѣкога, когато, засвириятъ на нѣкой човѣкъ, въ него се заражда желание да се подигне нагорѣ, иска да подиграе. Направете опитъ. Засвириятъ на единъ човѣкъ, който е на умирање, и ще видите, че той ще си подигне главата. Слѣдователно, всичките хора, за които се говори, че ще излѣзатъ отъ гробоветѣ си, съ музика ще излѣзатъ. Казва се въ писанието: „Ангелитѣ, като затрѣбятъ съ своитѣ трѣби, мъртвитѣ ще станатъ отъ гробоветѣ си“. Тия трѣби мязатъ малко на воениму. Като засвириятъ тѣ, всѣки ще излѣзе отъ гроба си навънъ. — Какво ще ви-

литъ ?-Надигнали се всички изъ гробоветъ си, подаватъ си главата навънъ, да видятъ, какво е това новото чуло, което иде въ свѣта Тия гробове, това сж човѣшкитѣ тѣла, въ които сега хората живѣятъ Варосани гробища сж гллата. Тѣ прѣдставляватъ гжста материя, въ която се развиватъ човѣшкитѣ души, сърца и умове Въ тази гжста материя силитѣ не могатъ да се проявятъ.

И тъй, музиката е едно срѣдство въ живота да даде импулсъ първо на човѣшката мисль, послѣ на човѣшкитѣ чувства. Животътъ всѣкога започва съ музика Всѣка работа сжщо започва съ музика. Така е между ангелитѣ, така е и между хората. Отнемете музикалното чувство на когото и да е, той неможеда работи; внесете въ него музиката, той ще заработи. Засви-рете на онѣзи войници, които въ врѣме на походъ сж отпаднали, ще видите, че не само тѣ ще се съживятъ, но и конетѣ имъ ще заиграятъ. Това сж факти. Нѣкои казватъ: не ни трѣбва музика. Не, въ музиката трѣбва да има едно качество — тя трѣбва да оживява. Може ли музиката да оживява, може ли да дава импулсъ къмъ работа, събужда ли мисли, чувства, тя е правилна музика. Сега, рлзбира се, съврѣменната музика еволюира тъй, както еволюиратъ сегашнитѣ музиканти Ако биха поканили единъ нашъ

музикантъ да даде единъ концертъ въ духовния свѣтъ и запалятъ много лампи наоколо, то всичкитѣ тия лампи ще загаснатъ. Какъвъ грѣмъ ще бѣде този концертъ! Знаете ли на какво ще мяза туй? Ако се събератъ 100-на души и започнатъ да удрятъ на тенекии, каква музика ще чуете? На това ще мяза пѣнието или свиренето на този човѣкъ въ духовния свѣтъ. Туй ни задоволява сега Такава е свърѣмнената музика

Първото нѣщо за музиканта: той трѣбва да се научи да контролира своя гласъ, да контролира паринкса си до свършенство. И онѣзи, които искатъ да бждатъ пѣвци, трѣбва непрѣменно да бждатъ хора съ съзнателна воля и да иматъ обичъ къмъ музиката. Едно правило бихъ ви далъ, то е за ангелитѣ: пѣвецътъ трѣбва да бѣде дѣвственъ! Азъ мога да ви дамъ редъ факти отъ които се вижда, че онѣзи, които изгубватъ гласа си, изгубватъ го по причина на грубитѣ страсти. Вижте какъвъ е благороденъ гласа на онѣзи малкитѣ дѣца! Като растатъ, напрѣдватъ въ възрастта си, гласътъ имъ огрубява. Значи, важно правило за музиканта: оѣзи, който иска да пѣе, непрѣменно трѣбва да бѣде дѣвственъ, чистъ. Дали ще бѣде такъвъ или не, то е другъ въпросъ, но който иска да пѣе, той трѣбва да бѣде чистъ. То е

правило на ангелитѣ. И като постѣпите въ тѣхното училище, ако нѣмате нужното цѣломѣдріе, не можете да станете музикантъ. За въ бѣдѣще, при възпитанието на дѣцата, иманте прѣдъ видъ, че не може да всадите никаква идея въ тѣхъ, ако не е развито музикалното имъ чувство. Ако вие мислите да дадете култура на човѣчеството безъ музика, не се лажете — не е възможно. Не е съществувала до сега култура безъ музика, и за въ бѣдаще нѣма да съществува. Нѣкой човѣкъ си легне разгневенъ, неразположенъ, каква идея може да има? Най-първо гой ще трѣбва да се разположи добръ, да се махнатъ всички ония утайки, неразположения, да се хармонира добръ, че като дойде музиката, тогава ще бѣде готовъ да слуша, да мисли.

И тъй, кой е първиятъ тонъ на музиката? — Първиятъ тонъ на музиката, това е Любовта въ своето първо проявление, не въ своето висше проявление. А какво е първото проявление на любовта? — Потикъ къмъ животъ, самоопредѣление, да се живѣе въ една посока. Окултнитѣ ученици всѣкога се натъквали на редъ мъжнотии, по причина на неразбирането на този основенъ фактъ. Не само западнитѣ окултисти, но и източнитѣ окултисти, се натъквали на редъ мъжнотии. И много култури сѣ пропадали

по нѣмане на музика. Нѣкои прѣпоръчиватъ източната музика. Тя си има добритѣ страни, но нѣкой пѣтъ тѣхната музика е много банална. И между класическитѣ парчета има нѣкои, които сѣ хубави. Запримѣрь, има едно хубаво класическо парче отъ единъ авторъ, наречено „същѣтъ на живото“. Единъ американецъ разправя за впечатлението си отъ музиката, като слушатъ Камилла Русо. Когато Камилла Русо, ученичка на Паганани, изсвирила туй парче, този богатъ американецъ почувсвувалъ, че е въ състояние въ този моментъ да се откаже отъ всичко, да раздаде имането си. Туй музикатно парче го вдѣхновило, и той билъ готовъ да направи това. Тя не му проловѣдвата, но като му засвирила, той почувсвувалъ това. Туй е единъ вжтрѣшенъ потикъ на музиката.

Сега, често питатъ: коя е причината за отпада, нето на църквата? — Липса на музиката. Запримѣрь въ гръцката музика, като се проточи онова безконечно „исе..исе..“ Това е всичкото. Да, но то е изопачаване на музиката. И българскитѣ свещеници сѣ взели да подражаватъ въ гръцкото пѣние. Пѣе нѣкой псалтъ туй „исе..исе“, но не върви. И всѣки българинъ, който е музикантъ, не ходи въ църква. Той казва: „Не искамъ да слушамъ това „исе“. Въ него

има идея, тойказва! „Туй е гръцко“. У гръците нѣма музика, художество и изкуство има, красивите форми тѣ сж създали. Сега, въ туй отношение, азъ не искамъ да бждете гръци.

Окултниятъ ученикъ не трѣбва да се бои или да отрича, противорѣчията, които ще срѣщне въ свѣта. Срѣщнете нѣкои и ти каже, че нѣма Господь, че еди-кой си философъ давалъ силно доказателство, че нѣмало Господь. Питамъ азъ този философъ: на какви основания той гради това, отъ какви данни вади своето заключение? — Еди-кой си авторъ, еди-кой си философъ твърди това Добръ. Той казва, че въ природата има редъ несъобразности, противорѣчия, дисхармонии и други данни, и отъ това заключава, че нѣма Господь. Това, обаче, само привидно е тъй. Казвамъ: вие прѣбродихте ли всички системи на живота, които сжществуватъ? Навсѣкждѣ изъ вселената били ли сте, за да направите единъ изводъ, че нѣма Господь? Трѣбва да сте прѣбродили цѣлия свѣтъ, и слѣдъ като се върнете отъ вашето дълго научно изслѣждане, да кажете: като обиколихъ нѣколко милиона свѣтове, видѣхъ че нѣма Господь. Азъ никждѣ не го намѣрихъ. А тъй, тй отъ земята не си излѣзълъ, а доказвашъ, че нѣма Господь. Азъ те нари-

чамъ единъ дървенъ философъ. А знае ли какво значи „дървенъ философъ“? Дървенъ философъ е този, на когото мозъкътъ е толкова неподвиженъ, че не може да създаде нищо по-хубаво отъ това, да отрича. Защото, като каже човѣкъ — нѣма Господъ — то си остава за него. Поезията е за музикалния човѣкъ, за камъка нѣма поезия. Когато ние говоримъ за Бога, че Той съществува, то е само по отношение на разумнитѣ същества, че съществува извѣстно съотношение. Само за най-висшитѣ същества, за най-разумнитѣ същества има Господъ — за тѣзи, които ще го разбератъ. За кого е любовта? — За любящитѣ. Казватъ мжжетѣ: че женското сърце не могло да се разбере. Да, не може да се разбере. Защо? — Изисква се друго, подобно сърце като на жената, да люби, да разбира туй сърце. Щомъ не любишъ, не може да разбирашъ туй сърце. Ако моята ржка е парализирана, съединението ѝ съ главния мозъкъ е прѣкъснато, то като туря ржката си на печката, тя изгаря, понеже не чувствава. Какво показва това? Липсва ми нѣщо. Казвате: женското сърце било неразбрано. Отъ кждѣ тази философия? На какво отгорѣ се базира тя? Неразбранитѣ нѣща сж неопитанитѣ нѣща.

Сега, азъ разглеждамъ научно въпроса Да не мислите сега, че взимамъ тоза физическото сърце на жената. Не, сърцето на жената взимамъ като идея. Какво нѣщо е жената? Вие, тукъ, ще кажете: ние сме жени. Азъ не отричамъ това, че сте жени. Кой не е жена тогава? Има ли нѣкои, които да не с жена? — И мъжътъ е жена, и жената е жена, и дѣтето е жена, и момичето е жена, и всички животни сж жени. Жена, въ простата форма, значи, туи, което живѣе, което постоянно се видоизмѣня. И тъй бързо се видоизмѣня, има такива тънки движечия, че ти не можешъ да разберешъ, не можешъ да уловишъ тия промѣни и казвашъ: не мога да разбера това сърце, много се измѣня. Ами хубаво, какво лошо има, въ това, че едно сърце се измѣня? Ако днесъ наблюдавашъ, едно дърво което е четири пръста голѣмо, утрѣ го видишъ 20 с. м., на другия день 50 — с. м., послѣ единъ метъръ, и най послѣ го видишъ голѣмо дърво и кажешъ: не мога да разбера това дърво. Защо? — Защото то израства. Тамъ е причината, че ние сме дребнави хора, и всѣко нѣщо, което не можемъ да обгърнемъ, казваме, че не е заради насъ. Законъ въ свѣта е: щастието на човѣка седи само въ постоянното и вѣчно разширение на ума и сърцето. По нѣмане на подходящи думи,

азъ употребявамъ въ случай думата „разширение“. Ще се издволя съ тази дума само аз това, защото искамъ да ви дамъ една опрѣдѣлена идея. Като казвамъ „разширение“, разбирамъ границата на сърцето и ула постоянно да се разширяватъ по форма, по съдържание и по смисълъ. Щомъ прѣстане разширението, смъртта ще дойде.

Сега, ще се позърна къмъ тази мисълъ. Противорѣчията въ васъ да не ви смущаватъ. Всички вие имате противорѣчия. Въ какво сѣдѣтъ тия противорѣчия, азъ зная. Вземете, който и да е философъ, вие може да го изненадате; който и да е поетъ, вие може да го изненадате, който и да е проповѣдникъ, вие може да го изненадате; който и да е свещеникъ, което и да е духовно лице, вие може да го изненадате. И въ какво може да го изненадате?—Въ неговитѣ очаквания. Вземете онзи човѣкъ, който поддържа, че животътъ има смисълъ, че по благородно, по добро същество отъ човѣка нѣма и т. н. Прѣдставете си, че той отива да се вѣнчаза и изведнѣжъ неговата възлюбена изчезне, откраднатъ я нѣкой. Какво ще бѣде неговото състояние? — Веднага той ще се разочарова. Животътъ не седи вътрѣ въ самата форма. Ако азъ се върна 1000—10,000—50,000 години или 10—15—20

милиона години назадъ въ вашитѣ минали съществування и виждамъ че сте били тогава дребни същества, като инфузориитѣ, трѣбва ли днесъ да се спра на тогавашното ви развитие? Казвамъ: не, това малко същество, което прѣди 20 милиона години бѣше една инфузория, сега е една окултна ученичка.

Нѣкой казва: е, азъ първоначално излѣзохъ отъ Господа. Отъ Господа дошълъ най-първо! „Аминали въ Битисто пише, че имаме Духъ отъ Бога“. Да, но ти имашъ ли тази опитностъ? — Не. Ти съ заблуденъ умъ разсждавашъ тогава. Запримѣръ, азъ декламирамъ: „О, парице, парице, всесилна царице, съ тебе въ рая, безъ тебе на края“. Туй стихотворение мое ли е? Азъ може да съмъ едно малко дѣте, не съмъ опиталъ това, което декламирамъ. Туй го казва П. Славейковъ, той го опиталъ, има право да го каже. Казвашъ: азъ съмъ излѣзълъ отъ Бога. Кога излѣзе, я ми кажи! — Не зная. Е, като незнаешъ, защо говоришъ? Като дойдемъ до окултната наука ние трѣбва добрѣ да разбираме фактитѣ. Излѣзълъ съмъ отъ Бога, но кога? — Нѣкога забравилъ съмъ, Като се връщамъ 20 милиона години назадъ, азъ виждамъ нѣкои отъ васъ въ видъ на малки инфузории. Ще кажете: „е, тия инфузории!“ Като не разбирате този окултенъ езикъ, ще кажете: ето нѣ,

направи ни на такива прости, малки същества. Но това не е разсъждение. Инфузория, това е единъ зародишъ, който изисква условия да се развие. То е едно малко сѣменце, както ябълчното сѣме, което иска само почва да расте. И, слѣдователно, прѣди 20 милиона години, вие сте изисквали условия, за да се развиятъ сегашнитѣ ви форми. И питамъ ви: слѣдъ 20 милиона години какви ще бъдете? Ако пакъ се намѣримъ въ една окултна школа, като тази, върху какво ще разговаряме тогава? Това сѣ само редъ разсъждения. Тия разсъждения, може да бъдатъ върни, може и да не бъдатъ върни. Но математически, отношенията, които иматъ тѣ, принципътъ на които се основаватъ, сѣ върни. Вие може да се съмнѣвате, ще кажете: прѣди 20 милиона години по важень е този въпросъ, дали земята е съществувала или не, а не това, че азъ съмъ билъ една инфузория. Може да не е съществувала земята, но казвамъ: ако прѣди 20 милиона години, вие сте били като инфузория, и сега, слѣдъ 20 милиона години ви срѣщамъ тукъ; какви ще бъдатъ отношенията въ вашето развитие. Разбира се, същитѣ, т. е. ако прѣди 20 милиона години сте били една инфузория, то и днесъ по отношение слѣдующитѣ 20 милиона години ще бъдете пакъ като една инфузория въ развитието си. Днеш-

ното ви положение по отношение бъдещето ще бъде такова, каквото сте днес по отношение миналото — като една инфузория.

Та, въ самия живот се крият ония вѣчни възможности, въ които човѣшкиятъ духъ, човѣшката душа растатъ и се развиватъ. И помнете онова правило, което казахъ въ една моя бесѣда:

Ученикътъ трѣбва да има едно сърце — чисто като кристалъ; единъ умъ — свѣтълъ като слънцето; една възвишена, благородна и широка душа — като цѣлата всесена и единъ крѣпъкъ духъ — като Бога! Само така може да бъдете ученици. Това сж окултни принципи, които трѣбва да приложите. Ще кажете: безъ чистота не може ли? — Не може. Ще помните това изречение! Въ васъ трѣбва да се създаде стремежъ. Вашиятъ стремежъ всѣки день трѣбва да се увеличава. Вие седите въ школата и си казвате: толкова врѣме откакъ сме тукъ, остарѣхме вече, на младини можахме да работимъ, но сега вече нишо нѣма да излѣзе. За старостъ не мислете! За старини сжщо не мислете! „Ама какъ да не мисля, когато главата ми е побѣлѣла“? Да не мислите, че въ съврѣмненната окултна наука, нѣма начини за подмладяване! Тамъ, когото и да е отъ васъ, въ 20 минути отгорѣ може да го обновимъ, да стане

младъ. Човѣкъ може да се постави въ хипнотически сънь, и въ 20 минути отгорѣ, подъ тази интензивностъ на законитѣ въ природата, може да се измѣни съвършено формата му. И коститѣ му, и черепа му, и ушитѣ му, всичко може да се измѣни, и като стане, той самъ ще се оплаши. Може да се измѣни и неговото сърце. Ако го измѣнишъ тъй, той като стане, ще полудѣе отъ страхъ. Като се види въ огледалото тъй измѣненъ, ще се оплаши, ще каже: какво стана съ мене? Тамъ е опасността! Прѣдставете си слѣдующия фактъ: вие, съ понятието си за една 45 годишна жена, ви поставя тази школа, и въ 20 минути отгорѣ, се видите едно малко момиченце на 10 години. Въ себе си вие се знаете голѣма, запазено е съзнанието ви, но погледнете въ огледалото, казвате си: сънь ли е това?“ Веднага вжтрѣ въ васъ ще стане едно сътресение, едно стълкновение. Много пжти, при такива сътресения, хората полудяватъ, затуй природата не обича бързитѣ промѣни. Всичко трѣбва да върви медлено. Нѣкои казватъ: какъ ще стане възкръсението? Господъ не иска хората да полудѣятъ когато възкръснатъ, затова възкръсението е единъ бавенъ, вжтрѣшенъ процесъ въ човѣшката душа. Господъ не иска, като ти даде едно велико благо, ти да считаешъ, че то е едно голѣмо нещастие. Мислишъ ли така, ти не разбирашъ нѣщата.

Слѣдователно, първото нѣщо: ще примирите всичкитѣ противорѣчия въ себе си! Азъ ви казвамъ великата истина: Не мислете зло въ себе си! Всичко въ свѣта е добро. Като казвамъ „всичко“, разбирамъ вътрѣ всичко е добро. Не мислете за външнитѣ проявления на живота. Учете се отъ природата, и вижте, какъ нѣкой пжъ тя изказва най-хубавитѣ нѣща съ най-нечистата материя. Представете си нѣкой човѣкъ, на когото дѣхътъ мирише. Той държи нѣкаква проповѣдь за Любовь, братство, равенство. Които го слушатъ, казватъ: днесъ проповѣдникътъ говори много чиста отлична проповѣдь. Но казвамъ, ако тази проповѣдь я слушаше единъ ангелъ, той трѣбваше да си запуши носътъ отъ миризмата, която излиза отъ устата при изговарянето на тия думи. И затуй, дълго врѣме, слѣдъ като нѣкой ти каже нѣкоя любовна дума, ти усѣдвашъ една неприятност. И всѣки, който ти каже „азъ те обичамъ“, ти възразявашъ: той ме лъже. Лъже, разбира се, тази дума е облѣчена съ нечиста дрѣха. Това е фактъ! Ти ще се заемешъ да очистишъ тази дрѣха. Най-първо тия думи прѣбва да се прѣцѣдятъ. И затуй, нѣкои велики автори, слѣдъ като сж писали своитѣ произведения, оставатъ неразбрани. Тѣ трѣбва да умратъ, да минатъ редъ поколения, докато ги разбератъ. Хората трѣбва

да се молятъ дълго врѣме, да плачатъ дълго врѣме вжтрѣ въ душата си и тогава тѣзи книги на великитѣ автори ще иматъ за тѣхъ смисълъ. Всѣка мисълъ е силна дотогава, докато не я изкажешъ. За любовта не говори. Мисли я, чувствувай я, но не говори за нея. Когато сърцето ти стане чисто, като кристалъ, умътъ ти стане свѣтълъ, като слънцето, душата ти — възвишена, благородна и широка като цѣлата всеселна, и духътъ ти стане крѣпкъ, като Бдга, само тогава кажи нѣщо за Любавта! Това не е за обикновенитѣ хора, то е за ученицитѣ. Ученицитѣ трѣбва да бждатъ такива. Нищо повече! „Може ли?“—Може, може. „Въ колко врѣме?“—Въ $1\frac{1}{2}$ часъ. Нѣкои могатъ въ $1\frac{1}{2}$ часъ стгорѣ да бждатъ такива, а нѣкои могатъ да бждатъ такива и слѣдъ 20 милиона години.

Въ окултната наука ние съ врѣме и пространство не се занимаваме. Врѣмето и пространството е въ рамкитѣ на нашия духъ. Врѣме и пространство, това е само едно условие, съ което ние си служимъ. Врѣмето и пространството насъ не ни ограничава. Врѣме и пространство, това е една възможность, въ която душата и духътъ могатъ да се проявятъ. А при сегашнитѣ условия на живота, врѣмето и пространството сж ограничения. Нѣкой приятел ти обѣщае

да дойде слѣдъ 5 минути или слѣдъ единъ часъ. Ти седишъ, чакашъ, чакашъ, той не дойде, закъснѣе нѣщо. Ти се инервирашъ, ограничавашъ се. Послѣ, каго дошълъ, забравилъ нѣщо. Въ духовния свѣтъ нѣма такива работи. Въ духовния свѣтъ, двѣ сѣщества помислятъ ли нѣщо, стане; пджелаятъ ли нѣщо, стане. Тамъ всичко веднага става. А тукъ, ще си опрѣдѣлятъ рандеву, но единиятъ отъ тѣхъ ще заболѣе, ще се яви главоболие или редъ други прѣпятствия, които ще спънатъ реда на нѣщата. Азъ забѣлѣзвамъ, вие често казвате: ама ние, ученицитѣ въ класа, ще може ли да изпълнимъ условията? Нѣкой ученикъ си мисли, азъ имамъ мжжъ, какво ще правя, мжжътъ ми не ми позволява да слѣдвамъ школата. Другъ нѣкой си мисли: азъ пкъ жена имамъ, тя не ми позволява. Ами когато Господъ ви прати на земята, вие какви бѣхте? Господъ създаде ли мжжъ и жена въ свѣта?—Не. Той създаде две сѣщества, двѣ форми: еднитѣ сѣщества, мжжетѣ да носятъ мисълта съ себе си, да бждатъ като слуги на Неговата мисль, а другитѣ сѣщества, женитѣ, да носятъ съдържанието на живота съ себе си. Слуги сж и еднитѣ, и другитѣ. Мжжете взеха шишето отъ Господа, казаха: „Туй шише е наше“. А женитѣ взеха живота и казаха: „Това е наше“. Мжже и жени днесъ почнаха да си

размѣнятъ шишетата. Мжжътъ казва: „Я даи чашата, налѣй ми отъ твоята бутилка!“ И двамата се лъжатъ. На единия капне повечко, на другия — по-малко, и постоянно има споръ. Нѣмате право да изпразвате тия шишета! Туй трѣбва да го разберете! Въ външния свѣтъ може да правите опити, но въ школата — не! Окултниятъ ученикъ трѣбва да има една здрава философия, съ която да се съгради бждещето общество. Туй не е въ стълкновение съ сегашното ви състояние. Ние трѣбва да имаме правилно схващане, да знаемъ какви сме въ свѣта. Вие трѣбва да знаете, какво е вашето отношение къмъ тази първична форма, която ви е пратила на земята. И всѣки единъ отъ васъ, като стѣпи на този свѣтъ, трѣбва да знае, какво трѣбва да прави, какви сж неговитѣ отношения: къмъ Бога, къмъ своята душа и къмъ ближнитѣ си. Това трѣбва да знаете правилно, положително. Съзнаете ли го, влѣзете ли въ връзка съ тази първична причина, вашиятъ животъ ще се измѣни, и вие ще нареждате живота си по другъ начинъ.

Азъ ще оставя сега тази философия, да изпѣмъ нѣколко упражнениа!

Изпѣхме: „Сила жива“, „Изгрѣва слънцето“, „Вениръ-бениръ“ „Сладко-медено“, „Блага дума“ „Духътъ Божий“.

Да направимъ едно упражнение за три минути! Прѣдставете си, че тръгваме къмъ слънцето по единъ гладкъ пѣтъ, и се движимъ съ една бързина 5 пѣти по голѣма отколкото бързината на слънчевата свѣтлина. Значи, съ бързина около $1\frac{1}{2}$ милиона километра въ секундата. Вие ще си прѣдставите, че се качвате въ една свѣтла каруца. Тогава, колко секунди ще ви вземе да идете до слънцето? — Всичко една минута и 6 секунди. Въ три минути отгорѣ ще направимъ единъ кръгъ отъ земята ще минеме прѣзъ центъра на слънцето и ще се върнемъ тукъ. Сега, прѣдставете си, че се намирате въ една каруца, която се движи съ $1\frac{1}{2}$ милиона километра въ секундата. Тѣй щото за 1 минута и 6 секунди вие ще влѣзете въ диска на слънцето и ще излѣзете. Каквото видите за това врѣме добрѣ. Слѣдъ 3 минути ще бждемъ пакъ тукъ. Знаете ли защо ние ще се движимъ съ бързина 5 пѣти по голѣма отъ тази на свѣтлината. Ако се движете съ същата бързина на свѣтлината, вие сте въ физическия свѣтъ, но понеже се движите 5 пѣти по-бързо, вие сте въ духовния свѣтъ, дѣто се движатъ мислитѣ и чувствата на хората.

Сега, ще бждете внимателни, никакъвъ багажъ нѣма да имате. Най-малкиятъ багажъ е опасенъ. Никакъвъ багажъ, нищо! До слънцето за 3 минути не

ви трѣбва багажъ, ще бждете свободни. Една приятна разходка е това!

Ще започнемъ вече упражнението. Ще турите волята си на работа! Кашлицитѣ, всичко ще оставите настрана. Защото, тия пространства, прѣзъ които ще минете, ако речете да кашлите, кондукторътъ ще ви спре на срѣдъ пътя, и ще ви свали

Мнозина отъ васъ кашлеха, затова кондуктора ги върна назадъ

Тѣзи отъ васъ, които кашлятъ, единъ цѣръ ще имъ дамъ. Ще настържете черна рѣпа и отъ сока ѝ всѣка вечеръ ще изпиете по една кафяна чашка. Отлично дѣйствува и за стомаха. Ще взимате и по една скеледа чесънъ съ малко солчица. Това ще правите всѣка вечеръ, докато кашлицата прѣстане

Когато имате болки въ сливицитѣ, взимайте лють чесънъ! Това е единъ добъръ начинъ за лѣкуване на сливицитѣ, и хубава дезинфекция на гърлото. Тѣ сж отлични хапчета, пилючета. Една глава чесънъ ви стига. А иначе, трѣбва да дадете 60 — 70 лв. въ аптеката за лѣкарства. Чесънътъ дѣйствува отлично и за тѣзи, които страдатъ отъ безсъница.

Въ школата ще бждете сериозни, ще се учите да ме слушате, и ще се съмнѣвате въ мене само тогава, когато отъ 100 направени опити, 99 излѣзатъ

несполучливи. Тогава ви давамъ пълно право да се съмнѣвате въ мене. Окултната наука е наука на опита. Учителътъ въ окултната наука не върви отзадъ, а отпрѣдъ. Когато се правятъ опити, той е въ лабораторията си. Тогава и ученици и Учителъ сж заедно. Той нѣма да каже: „Направете вие опита“. Не, Той ще направи самъ опита и ще присжтствува прѣзъ всичкото врѣме, докато трае задачата.

Нѣма по-грубо нѣщо отъ съмнѣнието! Най-голѣмата грубостъ въ сѣта, това е съмнѣнието. Най-голѣмата подлостъ, това е лицемѣрието! Нѣма по-голѣма подлостъ отъ лицемѣрието, и по-голѣма грубостъ отъ съмнѣнието! Тия два грѣха азъ ви забранявамъ абсолютно да ги имате. Не позволявамъ да си служите съ тѣхъ! Разсждавайте, но да се съмнѣвате, да лицемѣрите, ни поменъ да нѣма! Тѣй е писано! Нѣма нищо по-жестоко отъ да се съмнѣвате! Нали ние се приближаваме къмъ една наука на опититѣ, а не тѣй, както вие си мислите. Ученикътъ трѣбва да бжде буденъ. Казано-свършено! Щомъ се каже на ученика нѣщо, и той си туря уговорки, той не е ученикъ.

Ще ми напомните, слѣдующиятъ пътъ ще ви дамъ, кои сж положителнитѣ чѣрти, които трѣбва да имате. Сега ви казвамъ кои сж отрицателнитѣ чѣрти,

за да ги избѣгвате. Защо не трѣбва да ги имате? Съ вашето съмнѣние и съ вашето лицемѣрие вие огблъсквате всички ония творчески сили на природата, които ще ви помогнатъ. Вие сами себе си опропаствате. Нищо повече!

Може да излѣземъ на разходка нѣкой пътъ както вчера напимѣръ. Въ това врѣме, нѣкому започватъ да истиватъ краката. Ние знаемъ причината. Студътъ, е качество на електричеството. То е което истудява. Обаче, това не е студъ, който умѣртвява, а студъ, който изцѣлява. Напимѣръ, когато човѣкъ има огънь, висока температура, какво трѣбва да се прави? — Да се намали топлината, защото има топлина, която не е свойствена на организма. Азъ виждамъ, има една топлина, която е много приятна. Нѣкоя ржка е гореща, като я пипнешъ, причинява нѣщо неприятно; пѣкъ има ржка, като я пипнешъ толкова приятна е, усѣщашъ, че излиза животъ отъ нея. Това става и въ природата. По нѣкой пътъ, като отиваме всрѣдъ природата, най-първо минаваме прѣзъ процеса на истудяването. Който не разбира, ще каже: почватъ да ми истиватъ ржцѣтъ. У васъ ще се зароди едно желание на лицемѣрие. Недоволенъ сте, казвате: „какъвъ е днешниятъ день!“ — По добъръ день отъ днешния нѣма! Ама снѣгъ вали! Кажи: а,

отличенъ е деньтъ, по-добъръ снѣгъ отъ този нѣма. Въ себе си трѣбва да го кажешъ, но трѣбва и да го прѣживѣешъ. Пъкъ, ако въ душата ти влѣзе страхъ ще се оплашишъ и ще си кажешъ: може тукъ да ме хване главоболие, може да изгубя здравето си, да, стана нѣкой инвалидъ. Такъвъ единъ глупавъ опитъ не правя. „Още веднѣжъ баба на такова хоро не се хваща“. Природата не търпи никакво лицемѣрие. Всѣко лицемѣрие тя го наказва най-строго. За съмнението и за лицемѣрието въ природата има най-тежко наказание. Тия, които сж се съмнѣвали въ мене, тя ги правз невалидни. Не ги уморява изведнѣжъ, но въ продължение на 20, 30, 40, 50 години ще те направи инвалидъ, ще те прѣкара прѣзъ всички страдания, които знае. Тя си има колелета, и като минешъ прѣзъ тия колелета и тия зѣбци, пакъ ще те пита: обичашъ ли още да си съмнѣвашъ? Окултнитѣ ученици трѣбва да знаятъ това Хората на земята, това сж галени дѣца. Ами че тъй е! Туй, което вие си позволявате да правите, то е доказателство, че сте галени дѣца. Ако това го направи единъ ангелъ, биха го изпждали отъ небето. Вие хванете нѣкоя кѣкошка, турете я въ тенджерата. Хванете нѣкоя лѣстовичка, отрѣжете ѝ крилото. Видите нѣкое цвѣте, откъснете го. На васъ нищо не казватъ, но ако единъ ангелъ.

откъсне едно цвете, ще го изпждятъ, не признаватъ туй. Къмъ васъ иматъ голѣмо снизхождение. Затуй азъ наричамъ хората „галени дѣца“ До сега е било така, но вече сте влѣзли въ единъ периодъ, когато започва приложението на първитѣ педагогически правила. Майката е излѣзла съ една тънка тънка пръчица, че като ви шибне нѣкъдѣ . . . Най-първо майката казва: „О, моето пиленце, моето ангелче“, а послѣ тази пръчица играе безпощадно по него. Цѣлѣта на природата не е наказанието, но изправленията да ни застави да зачитаме нейнитѣ свещени закони. Въ това седи нашето благородство! Защото, въ природата нѣма нищо, което да е извънъ нея. Всѣко нѣщо е на мѣстото си. И ние абсолютно нѣмаме право да се съмнѣваме! Туй, което съврѣменнитѣ хора наричатъ природа, това не е природа, това сж издпачени нѣща, които се дължатъ на хората. Когато влѣземъ въ нѣкоя къща, която първоначално е добръ инсталирана, но отпослѣ се развалятъ водопроводитѣ и всичко друго, кой е виновенъ? А истинската природа е всѣкога дѣвствена, тия нейни непослушни дѣца не могатъ да си играятъ съ нея.

Та, искамъ, млади и стари, да знаете едно свещено правило: абсолютно никакво лицемѣрие, като ученици! Какви сж вашитѣ отношения

къмъ свѣта, то е другъ въпросъ. Като ви говоря за живата природа, разбирамъ, какви трѣбва да бждатъ отношенията ви спрѣмо нея. Ще бждете, споредъ правилото, абсолютно искрени, чистосърдечни и никакво съмнѣние! Трѣбва да разбираме вътрѣшния принципъ. Този е живиятъ принципъ. Докато не разберете този принципъ, другитѣ отношения не може да се управлятъ. Ние започваме съ основния законъ. Приложимъ ли него, всичко друго ще сполучимъ да разрѣшимъ. Но не сполучимъ ли тамъ, нашитѣ отношения къмъ свѣта ще бждатъ такива, каквито сж сега.

Истинскиятъ пътъ е: Вътрѣшна връзка съ живата природа. Тъй го наричамъ азъ, защото ако кажа „връзка съ Бога“, опетнено е Божието име. И затова азъ казвамъ: Истинскиятъ пътъ е връзка съ живата природа, име, което хората не сж произнасяли, то е още дѣвствено. Нека оставимъ другото име да се очисти, защото, като сме произнасяли туй име, ний сме го опетнили. И сега, като кажемъ Господъ, като Го призоваваме, Той не ни чува вече. А живата природа, тя е най-близо до насъ.

И тъй, да нѣма никакво лицемерие! Всѣкога можемъ да бждемъ въ контактъ съ туй, отъ което имаме нужда. Сега ние ще имаме нужда за съграждането на нашия умъ, за съграждането на нашето

сърце и за съграждането и развитието на нашата воля. Тия нѣща сж необходими въ градежа на нашия животъ още сега, още днесъ.

Азъ вѣрвамъ, че вие ще приложите това нѣщо. Не само че вѣрвамъ, но зная, че ще го приложите. Два начина има за приложение. Вие знаете и двата начина. Нѣма човѣкъ, който да не приложи. Въ края на краищата всички ще приложатъ туй, което природата изисква. Единиятъ начинъ е по закона на свободата, а другиятъ начинъ е по закона на необходимостта. Но колкото по скоро, толкова по-добрѣ.

Т. м.

ТОЧНОСТЪТА

24 школна лекция
на общия окултевъ класъ (II година)
8. IV. 1923 г.
Сг. София.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе

ТОЧНОСТЪТА

Т. м.

Прочете се резюмето върху темата: „Влиянието на планетитъ върху човъка“.

Прочетоха се нѣколко теми върху: „Първата съзнателна мисъл“.

Упражнение:

Прострете дѣсната си ржка напредъ. Опнете я хубаво, безъ да се свива. Ще се старайте да проектирате вашата воля въ ржката и ще мислите само за нея, за нищо друго. Ще направите едно малко движение къмъ лѣво, послѣ къмъ дѣсно, пакъ въ лѣво и пакъ въ дѣсно.

Сега, като движите ржката си полека ще проектирате мисълта си въ всичкитѣ пръсти, и като връщате ржката си къмъ дѣсно, ще направите пакъ същото. Движението ще бѣде въ двѣ посоки: къмъ лѣво ржката, а умътъ се движи отъ палеца къмъ малкия пръстъ: послѣ, ржката въ дѣсно, а мисълта си ще прѣкарате отъ малкия пръстъ къмъ другитѣ пръсти. Е, какво забѣлѣзвате? (Особени струи се усѣщатъ въ пръститѣ, сила, успокоение). Слѣдъ това ржката се поставя отпредъ при другата ржка.

Смисълът на живота седи въ малките работи. Природата, за да ни застави да се концентрираме, за да ни накара да се повърнемъ къмъ себе си, да мислимъ, тя е създала болеститѣ. Запримѣръ, ти си търговецъ, имашъ да мислишъ за 100 души. този има да ти дава, онзи има да ти дава, умътъ ти е разсѣянъ. Върнешъ се вечеръ, не можешъ да се помолишъ, не можешъ да помислишъ за дѣцата си, за приятеля си — сжщо. Дойде една силна болестъ или въ окото ти или въ стомаха, веднага ти се концентрирашъ, забравишъ всичките си длъжности и почнешъ да мислишъ само за себе си. Нашата цѣль не е да ви освободимъ отъ страдания, ни най-малко — но искамъ да видите ползата отъ тия страдания. Днесъ всички вие искате да бѣгате отъ страданията. Не, първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да бѣде концентриранъ, да може своєврѣменно да насочва ума си правилно, накждѣто иска. За да разберете закона, умътъ ви трѣбва да дойде въ стълкновение съ другъ умъ. Защото, два ума могатъ да дойдатъ въ стълкновение единъ се другъ. Двѣ сърдца сжщо могатъ да дойдатъ въ стълкновение едно съ друго. И двѣ воли сжщо могатъ да дойдатъ въ стълкновение една съ друга. Всичко може да дойде въ стълкновение. Ако туй стълкновение е неправилно, често произлизатъ катастрофи, неприятности.

Сега, запримѣрь, васъ може да ви се вижда чудно, защо трѣбва да правимъ упражненія. Природата изисква отъ насъ упражненія въ физическия свѣтъ. Тя ни заставя да правимъ движения. И ще забѣлѣжите, когато нѣкои хора иматъ нужда отъ упражненія, какво правятъ вечеръ, когато спятъ. Наблюдавайте ги! Току свиватъ дѣсния си кракъ, лѣвия прѣстъ; слѣдъ туй простратъ дѣсния си кракъ свиватъ лѣвата си рѣка. Послѣ простиратъ лѣвата си рѣка, свиватъ лѣвия си кракъ и т. н. Всичко въ тѣхъ се движи. Вие може да мислите, че тия нѣща сѣ произволни. Не, не сѣ произволни. Всѣко едно движение, всѣки жгълъ, който прави тѣлото, е въ свръзка съ извѣстна електрическа енергия, която дѣйствува подъ разни жгли. И вечерно врѣме, когато човѣкъ е въ сънно състояние, природата го свива по единъ или другъ начинъ. За да познаешъ дали единъ човѣкъ е нормаленъ, т. е. уравновѣсенъ, вижъ го вечерно врѣме какъ спи. Който е уравновѣсенъ, той спи спокойно, а онзи, който не е уравновѣсенъ, ще го забѣлѣжите какви свивания прави. Той ляга ту на корема си, ту на гърба си, ту на едната или на другата си страна — до сутринята все се прѣмѣта. Туй движение е потрѣбно заради него.

И тъй, концентрирането е потрѣбно за васъ. Запримѣрь, азъ ви казахъ и по-рано, че всички които сте въ школата трѣбва да бждете точни. Първото нѣщо: ние изискваме абсолютна точностъ отъ васъ, каквато природата ни прѣдставя. Природата е точна, опрѣдѣлена, абсолютна. Тя е изразъ на Божествената абсолютностъ. Въ нея има една абсолютна мѣрка, която е потрѣбна за насъ. Когато нашитѣ мисли и дѣйствиия съвпаднатъ въ тази абсолютна мѣрка, ние веднага ще усѣтимъ въ себе си единъ миръ, едно успокояване. Запримѣрь, рѣшавате да станете точно въ 4 часа. Ще си внушитѣ тази мисль да станете точно въ 4 часа. Събудите ли се, нѣма да се въртитѣ насамъ-нататѣкъ, но веднага ще станете. Не станете ли, почнете ли да философствувате, че има още една минута врѣме, законътъ ще се измѣни. Въ природата има друга една противодѣйствуваща сила, която веднага ще се прояви. Тя е лѣнността, мързелътъ, отъ който вие трѣбва да се избавите. Щомъ рѣшишъ да направишъ нѣщо, мързелътъ ще дойде, той е единъ съвѣтникъ. Казва ти: „Има още врѣме, почакай още малко“. Не, не се подавай! Послѣ, идешъ нѣкъдѣ на гости, рѣшишъ да си вървишъ вече. Станешъ изведнѣжъ, но те поканятъ да постоишъ още малко. Не измѣняй първото си рѣшение! Станешъ

ли веднѣжъ, върви си. Станешъ ли и послѣ пакъ те повърнатъ, непрѣменно работата се разваля. Щомъ си рѣшилъ въ 6 ч. да си отидешъ, върви си, не отлагай! Всички трѣбва да разбирате, да се учите на точностъ. Точността, туй е първото нѣщо, което се изисква отъ ученика. Само така ще бъдете точни въ мислитѣ си, точни въ чувствата и желанията си и точни въ своигѣ дѣствия.

Живата природа обича акуратността. Тя е много взискателна въ това отношение. Обѣщаешъ ли нѣщо, ти не можешъ да го отлагашъ. Като четете приचितѣ, тамъ се обръща внимание на това, като обѣщаешъ нѣщо на Господа, да не го отлагашъ. Господъ не благоволи къмъ онѣзи, които не изпълняватъ. Онзи, който обѣщае и не изпълни, за него имаме много лошо мнѣние. Човѣкъ, който обѣщава и не седи на думата си, въ небето той е послѣдниятъ, не минава за човѣкъ тамъ. За всички ви въ небето държатъ смѣлка. Тамъ въ тевтера се пише за всички. И ако ти си единъ отъ тѣзи, които обѣщаватъ и не изпълняватъ, за тебъ е писано такова нѣщо: „Той е единъ отъ непостояннитѣ. Отъ него нищо не може да излѣзе“. За нѣкои отъ васъ е писано: „Той обѣща и свърши“. Всѣко дадено обѣщание е дадено въ живата природа. Животътъ, които

имате, желанията, дѣйствиата, на всичко това ние не сме напълно господари. Защото; ако кажа, че азъ мога да направя каквото искамъ, то значи, че се считамъ за Богъ. Не, има и другъ Богъ съ насъ. и ако ние влѣземъ въ стълкновение съ Неговата воля, ще понесемъ послѣдствията отъ това нѣщо. Нѣма човѣкъ до сега, който да е влѣзалъ въ стълкновение съ Божията воля и да е спечелилъ. Яковъ се бори съ ангела Го подень до зазоряване. Като не му надви, докосна се до става на бедрото му, и Яковъ окуцѣ. Ангелътъ му рече: „Остави ме да си отида“. Не, нѣма да те пусна да си отидешъ, ако не ме благословишъ.

Знаете ли какво значи бутна го? Нѣкои хора хванатъ Господа и искатъ стъ Него пари, пари, пари. И Той ги бутне въ хълбока, даде имъ пари, но тѣ окуцѣятъ. Не мислете, че богатата, които съществуватъ вътрѣ въ природата се даватъ безразборно. Не, тѣ сж опрѣдѣлени. Всѣко благо има своето прѣд-назначение. И тѣй, въ школата, ние ще се учимъ да бждемъ точни. Запримѣръ, ние ще имаме единъ опитъ, ще направимъ една екскурзия, въ която ще измѣримъ нашата точностъ. Да кажемъ, ще опрѣдѣлимъ точно въ 4, въ $51\frac{1}{2}$ или въ 6 часа всички да се намѣримъ въ сборното мѣсто. Трѣбва да изпълнимъ

тази задача съзнателно. Ако не можете да изпълните тази задача, тогава какъ ще изпълните другитѣ задачи, които сж по важни? Какъ ще ги изпълните, ако нѣмате тази точностъ?

Второто нѣщо, което искамъ отъ васъ е всички ученици да издържатъ на обѣщанията си. Дума дадена, обѣщана, — да се изпълни! Малко ще говоритѣ, а повече ще изпълнявате. Дедена дума на извѣстно мѣсто, да се изпълни. Запримѣръ, на васъ, като ученици, може да ви дадатъ такава една задача. Ти искашъ да станешъ окултенъ ученикъ. Ще ти дадемъ една задача, да спечелишъ за единъ мѣсець 1000 лв., а нѣмашъ нито 5 пари. Ще кажешъ: „Трѣбва да ги открадна“. Не, нѣма да ги откраднешъ, ще ги спечелишъ. Ще каже нѣкой: ама какъ ще ги спечелимъ? Е, това е една отъ задачитѣ. Може да дадемъ нѣкому задача, да нарисува една картина, или, въ една година да се научи да свири на цигулка. Вие сте чудни! Ще ви се дадатъ невъзможни нѣща, и ако ги прѣвъзмогнете, това показва, че имате воля, и можете да събудите ония скрити окултни сили въ ваеъ да работятъ.

Сега, ние ще пристѣпимъ къмъ нѣкои отъ тия задачи. Ще ги даваме не безразборно, на когото и да е, но когато нѣкой доиде при мене и го видя,

че искрено желае това, тогава ще му разкрия нѣщо. Азъ съмъ готовъ, гледамъ какво му не достига. Виждамъ го, не може да рисува, ще му кажа: въ една година отгорѣ ще нарисувашъ една хубава картина. Ако не можешъ да нарисувашъ тази картина, и азъ нѣма да ти разкрия нищо. Ако ти можешъ да нарисувашъ тази картина, и азъ мога да ти довъря, да ти разкрия нещо. Сега, не мислете, че това е излишно. Туй сж редъ малки задачи, отъ които зависи цѣлото ваше бъдеще развитие. Запримѣръ, нѣкой пътъ се дава извѣстенъ нарядъ за молене. Вие го взимате буквално. Що е молитвата? — Молитвата е едно упражнение, да знаешъ кога да ставашъ. Като станешъ, да знаешъ какво да мислишъ; послѣ, да знаешъ какво да чувствувашъ и най-послѣ какво да дѣйствиувашъ въ даденъ случай. Трѣбва да знаешъ какъ да се поляризирашъ. Станешъ сутринъ, неразположенъ си, казвашъ: когато ми дойде разположение, тогава ще се моля. Не, не, ще се молишъ безъ разположение, ще прѣвърнешъ тия сили. Единъ простъ примѣръ. Вземете у насъ ритмическото дишане. Какъ става то? — Равномѣрно и непрѣкъснато. Може ли да спрешъ дишането, че си разгнѣвенъ? Не можешъ да спрешъ дишането, ще дишашъ. Не си радостенъ, ще дишашъ. У нѣкого дишането се ускорява, но не

може да го спре. По този начинъ ние може да раз-
виемъ силата на нашата воля, и много отъ невъзмож-
нитѣ задачи, които сега имате, ще станатъ възможни.

Сега, азъ забѣлѣзвамъ нѣкои отъ ученицитѣ сж
гочнали добръ, но нѣкои не вървятъ правилно. Нѣ-
кои отъ ученицитѣ, които сж придобили малко зна-
ние, употребяватъ това знание да противодѣйствуватъ.
Имайте едно нѣщо прѣдъ видъ, че тия противодѣй-
ствия ще бждатъ спрѣни. Въ школата вие ще забѣ-
лѣжите единъ законъ. Ние, т. е. Бѣлото Братство сме
турили въ дѣйствие този законъ. Цѣлиятъ съврѣмененъ
културенъ свѣтъ ще се намѣри прѣдъ този законъ
като прѣдъ една диамантна стѣна. И за да не се
сблѣска въ тая стѣна, всичкитѣ имъ дѣйствия, всич-
китѣ имъ намѣрен-я ще трѣбва да се прѣвърнатъ,
да се спратъ. Не че природата иска да ги спре, но
една диамантна стѣна се изправя отпрѣдъ ни и тя
дава насока, въ друго направление да се движимъ.

Азъ желая всичкитѣ ученици да се самонаблю-
даватъ, вашиятъ животъ да стане разуменъ. Не трѣ-
бва да се спъвате на думата. Азъ отъ нѣколко врѣме
наблюдавамъ, запримѣръ, проявяватъ се извѣстни
психически сили въ нѣкой братъ или въ нѣкоя се-
стра, става повишение на чувствата и тѣ се проявя-
ватъ особено екскентрично. Нѣма спокойствие, страхува

се. Защо? — Не разбира закона. Какво има да се страхувате? Ама тези духове, тукъ въ свѣта, тѣ ли сж. които управляватъ живота? — Не. Вие можете да изтратитѣ на този братъ или на тази сестра една добра мисль. Помолете се за тѣхъ, пожелайте, изпитатъ, който иматъ, да го минатъ добрѣ. Нѣкой е обезсърченъ, не разбира закона. Обсебили сж го духове и не може да издържи изпита си. Но, знайте, че ще стане повишение на чувствата ви. Не мислете, че вие ще бъдете толкова солидни. Не; ще се понагорещите, тѣй съ 400°, 500°, 1000°, 2000° температура и ще се намѣрите въ едно напръгнато състояние. Туй не трѣбва да ви плаши. И първото нѣщо всички трѣбва да си благопожелавате, да мислите добро единъ за другъ.

Сега, тази вечеръ, азъ забѣлѣзахъ, този братъ като чете резюмето, а то бѣше малко дългичко, понеже планетата му е такава, въ такава зодия се е родилъ, вие като седите, не можете да слушате спокойни, казвате: „Кога ще свърши, стига, стига вече“. Тревожите се. Той може да чете единъ часъ, и вие да не се безпокоите. Но вие казвате: „Той взима врѣмето на Учителя“. Разсждавайте философски! Ако ние искаме да спремъ тази енергия, ще завъртимъ жлюча, и ще се спре всичко. Но не, той е взелъ

работа и вие трѣбва да се научите на търпѣние, ще се учите да издържате. То е най-малкото зло. Сега въ класа, ще се учите да търпите. Днесъ ще дойде едно, утрѣ ще дойде друго, послѣ трето и т. н. Нѣкой може да говори глупаво споредъ васъ, ще търпите. Учете се на търпѣние! Защото, знанията навсина ви какви сж? Онѣзи, които знаятъ повече, и онѣзи, които знаятъ по малко, все такива ще бждатъ отношенията помежду ви. Но въ свѣта, когато Любовта царува, макаръ, че нѣщата сж казани по единъ нехармониченъ начинъ, тѣ сж търпими. Дѣтето когато говори на майка си, все умни работи ли говори? Може много глупави работи да говори, но майката казва: „Много хубаво говори моето дѣте“. Защо?—Защото го обича, у нея има желание то да се оправи и то се оправя. И азъ вѣрвамъ, вие, всинца, имате много благородни желания, но щомъ дойде да изпълните вашитѣ благородни желания, вие се обезсърчавате. Не сте точни, нѣма постоянство у васъ. Вие правили ли сте нѣкакви научни наблюдения, съ които да развивате търпѣнието си? Азъ съмъ изучавалъ характера на българитѣ цѣли 11 години. Правиль съмъ най-щателни измѣрвания на главитѣ имъ съ пергелъ. Всѣки день съмъ измѣрвалъ по 10 души. Това се продължаваше цѣли 11 години. А за това нѣщо тър-

пѣние се изисква! Цифри, цифри, изчисления, цѣли
таблици. Мѣрили ли сте 11 години наредъ глави? Тър-
пѣние трѣбва! Природата обича постоянството. Вие
искате много лесно да разрѣшавате въпроситѣ, но
нѣкои задачи сѣ мѣчни за разрѣшаване. За да раз-
рѣшите нѣкои задачи, трѣбватъ ви, може би, 1 — 2
живота. Тѣ не сѣ за сегашния ви животъ, и не мо-
жемъ да ви говоримъ за тѣхъ. Обаче има задачи,
които още сега може да се разрѣшатъ. Запримѣръ,
има задачи, които може да се разрѣшатъ въ единъ
день, въ два, въ седмица, въ година, въ двѣ, въ 10
години, а има задачи, които ще останатъ за разрѣ-
шение, като минете въ другия свѣтъ. Вие сега ми-
слите, че като заминете за другия свѣтъ, ще заспите.
Не, знанието, което сега учите, когато идете въ дру-
гия свѣтъ, ще го продължите, още по-добрѣ ще го
учите. Ние искаме, тази школа, която сега имате, да
се продължи и по нагатакъ. За сега тя е въ еле-
ментарно състояние. Днесъ ние не можемъ да упо-
трѣбимъ всичкитѣ окултни методи, защото има такива
методи, които ако ги приложите, знаете ли какво би
станало? — Вашиятъ организъмъ — мозъкътъ ви, му-
скулната ви система, артериалната ви система, нерв-
ната ви система, нѣма да издържатъ, не сѣ пригодни.
Индуситѣ иматъ специални методи, които прилагатъ,

но тѣ съ хиляди години сж се упражнявали върху тѣхъ. Напримѣръ, единъ отъ тия методи е методътъ за дълбокото дишане, който западнитѣ народи не може да употрѣбятъ. Обаче, тия методи сж изкуствени, но ние имаме други, естествени методи. Бѣлото Братство си служи съ тия естествени методи, които сж отлични. Азъ искамъ да приложа тѣзи естествени методи. Тѣ сж нови методи и не сж прилагани до сега. Ние ще ги приложимъ само на онѣзи отъ васъ, които, като ги поставимъ на изпитъ, издържатъ. Ще опитате вие тия методи. Съ всѣки единъ методъ вие ще разрѣшите една ваша задача въ живота си.

Та, сега, първото нѣщо: ще изучавате точността, тя е необходима. Точно на врѣме ще ядете, точно на врѣме ще лягате, точно на врѣме ще ставате — ще се научите на точностъ. А сега казвате: както духътъ каже. Какъвъ е този духъ? — Той е мързельтъ. И всичкитѣ ученици, доколкото съмъ ви наблюдавалъ, казватъ: „Ние слушаме нашия Учителъ“. Не, азъ зная, до колко слушате. До сега, вие сте изпълнявали моята воля до толкова, доколкото тя е била въ съгласие съ вашата воля. Азъ съмъ провърѣявалъ. Щомъ влѣзе моята воля малко въ стълкновение съ вашата, казвате: ние сме на особено мнѣние. Тогава казвамъ: и азъ ще остана на особено

мнѣние. Ако вие, като ученици, може да останете на особено мнѣние, и азъ мога да остана на особено мнѣние.

Сега вие мислите, че като седя така естествено между васъ, на сѣщия уровеньъ съ васъ, че и азъ съмъ като васъ. Казвате и Учителътъ е като насъ. Тѣй като ходя съ васъ, казвате: Учителътъ, и Той е забатачилъ като насъ. Много се лъжете. Азъ обичамъ естествения животъ; но не забатачвамъ. Защо обичамъ естествения животъ? — Той е животъ на природата. Естествень трѣбва да бжде човѣкъ! Азъ зная всички възли въ природата, та като влѣза въ течението на тази живата енергия, веднага моето състояние се трансформира. И вие всички трѣбва да се познавате. Не мислете, че при туй състояние, при което сега се намирате, сте много добри. Азъ не си правя илюзии. У васъ има добри състояния, но има и лоши. Напримѣръ, нѣкой път, нѣкой отъ васъ не може да мисли. Това е едно особено състояние. Той е попадналъ въ едно неблагоприятно течение. Но, ако поставите този човѣкъ въ благоприятно течение, неговата мисль ще светне. Туй е доказано въ окултизма. Който и да е отъ васъ, ако се постави въ магнетичень сънь, веднага умътъ му ще се проясни, и той ще прѣдвжда бждещето, ще разсждава мно-

го правилно. Отвлѣчени, философски въпроси ще рѣшава правилно. Ще може да стане медикъ, ще вижда причинитѣ на нѣкоя болестъ, ще може да прѣдпише цѣръ, но като се събуди, пакъ нищо нѣма да знае. Значи, у човѣка има нѣщо непроявено. И ние въ този животъ, и каже да ви съединимъ съ туй непроязеното. Искамъ да ви свържа по единъ естественъ начинъ, както се казва въ Писанието: „Да станете сънаслѣдници съ Христъ!“ Да станете сънаслѣдници по естественъ пътъ та туй наслѣдство, което ще приемете, да може добръ да го използвате, да ликвидирате правилно съ вашата карма. Ако не го използвате правилно, може да си натрупате още една излишна частъ къмъ вашата карма.

Та, сега, първото нѣщо: трѣбва да се създаде хармония между васъ. Всички трѣбва да направите едно усилие, да се създаде една хармонична атмосфера вътрѣ въ школата. Като доидете въ школата, всѣки единъ отъ васъ, за единъ часъ поне да се почувствува свободенъ, спокоенъ, като на почивка. Такова състояние трѣбва да се образува вътрѣ въ школата! И при това, всички ученици трѣбва да се стремятъ къмъ тази хармония. Имайте прѣдъ видъ, че върхниятъ свѣтъ върху васъ силно много лоши мисли, желания, и всички тия неща, ние трѣбва по

единъ разуменъ начинъ да ги изолираме, а можемъ да ги изолираме. Ще бъдемъ точни, ще имаме силна вѣра! Това, което обѣщаемъ въ природата, ще го изпълнимъ.

Послѣ, ще дойдемъ, къмъ онзи стихъ отъ Писанието, който казва: „Надпрѣварвайте се дз си давате почитъ единъ на другъ“. Ако почиташъ другитѣ, ще почитатъ и тебе. Като почиташъ другитѣ, ти развивашъ едно благородно чувство.

Сега, въ школата, имаме за цѣль, между другитѣ задачи, да пристѣпимъ къмъ тия малки практически задачи, които трѣбва да се реализиратъ. Ако ги приложите, вие нѣма да съжелявате, ще благодарите послѣ.

Сега, азъ бихъ ви попиталъ: утрѣ да ви дадемъ ли една малка задѣя, или да ви оставимъ съвършенно свободни? (Както вие кажете) Азъ имамъ думата наполовина, 50⁰%, азъ желая, 50⁰% трѣбва и вие да желаете, и като ги съберемъ, ще имаме 100⁰%. Е тогава ще имаме една малка задача: ще излѣземъ на изгрѣвъ, точно въ 6 часа сутринята. Тамъ нѣма да седимъ дълго, най-много два часа, слѣдъ два часа всички ще се върнемъ назадъ. Ще гледате на мѣстото да пристигнете точно въ 6 часа. Не е въ тръгването а въ пристигането. Отъ разни

мѣста може да заобиколите, да минете покрай семинарията или отъ кждѣто и да е Хубаво е да бждемъ всички точни Това ще бжде едно упражнение върху точността.

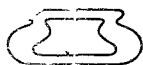
Вие ще си кажете: искамъ да бжда въ 6 часа тамъ Има едно съзнание у човѣка, което ще измѣри врѣмето Ще направимъ сега единъ опитъ. Първиятъ отъ тѣ може да не е толкова сполучливъ, но ще видимъ каква разлика ще има. Ще видимъ, по колко минути ще има закъснѣли — може 1, 2, 3, 4 па може и 10 минути Всѣки да си отбѣлѣжи въ колко е пристигналъ тамъ

Може да има нѣкои, които не ще могатъ да дойдатъ, нека се обадятъ Тѣхъ ще извинимъ, но които кажатъ, че ще дойдатъ, непременно ще дойдатъ. Тѣ сж длѣжни да изпълнятъ задачата.

Размишление.

ОКУЛТНА МЕДИЦИНА

25 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
15. IV. 1923 г.
Ст. Софiя.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе

Окултна медицина.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочете се резюмето върху: „произходъ на музиката“.

Прочетоха се нѣколко теми върху: „произходъ на мисълта“.

За слѣдующия пѣтъ ще пишете върху темата: „произходъ на религиитъ“.

У п р а ж н е н и я:

1. Прострете дѣсната си рѣка напредъ. Дръжте я въ това положение 5 минути, безъ да шавате. Ще концентрирате ума си къмъ рѣката.

2. Поставете двѣтъ си рѣцѣ предъ гърдитѣ, като допирате голѣмитѣ прѣсти. Постепенно ще отдалечавате рѣцѣтъ си на страна, като че ли срѣщате голѣмо съпротивление. По сѣщия начинъ, бавно, ще поставите рѣцѣтъ си пакъ отъ предъ гърдитѣ. Не бързайте, имате голѣмо съпротивление на срѣща си. Когато разтваряте рѣцѣтъ си, поемайте дълбоко дѣха си. (Това упражнение ще направите нѣколко пѣти).

Слѣдъ това, както сѣ били рѣцѣтъ отпредъ на гърдитѣ, простирате ги напредъ, като се допиратъ съ показалцѣ си.

Отпрѣдъ гърдитѣ, ржцѣтъ се исправятъ нагорѣ, пакъ съ допрѣни прѣсти. (Нѣколко пѣти, ритмично но, по бързо). Най-послѣ, ржцѣтъ на страни, отпрѣдъ на гърдитѣ (нѣколко пѣти)

3. Едно — дѣсната ржка нагорѣ.
двѣ — дѣсната ржка надолу
три — лѣвата ржка нагорѣ.
четири — лѣвата ржка надолу.

(Това упражнение се направи нѣколко пѣти). Тия упражнения можемъ да ги направимъ на открито.

4. Прострете лѣвата ржка напрѣдъ, а дѣсната турете на лѣвото рамо. Прѣкарайте леко дѣсната ржка по продължение на лѣвата и послѣ я поставете успоредно на лѣвата. Слѣдъ туй лѣвата ржка се туря на дѣсното рамо, и се прави сѣщото, каквото дѣсната ржка. (Това упражнение се прави нѣколко пѣти).

5. Двѣтъ ржцѣ настрани, послѣ нагорѣ надъ главата, надолу покрай главата — обливане. (То се прави нѣколко пѣти). Слѣдъ туй ржцѣтъ се поставятъ на гърдитѣ, като се изговаря три пѣти сричката „ху“.

(Всички упражнения извършихме седнали).

Имате ли нѣкакво упражнение за вечерно врѣме? — Послѣдното упражнение бѣше: „Богъ е свѣтина, ангелитѣ сѣ топлина, а всички хора сѣ добрина“.

Упражнение.

Това упражнение ще бжде за една седмича. Всички ще го изпълнявате само вечерно време, точно въ 10 ч. прѣди лѣгане. То ще се прави по слѣдующия начинъ: ще седнете комфортно на стола си, а който иска, може и на земята — ще прѣкрѣстоса краката си. Ще се обърнете къмъ изтокъ, ще застанете спокойно. И въ туй спокойно състояние веднага ще отправите ума си къмъ далечния западъ. Ще наблюдавате, дали, като прѣпращате ума си, ще видите нѣкоя свѣтла точка или нѣкое свѣтло огнище, което да привлече вашия умъ. Тѣй ще проектирате ума си, ще почнете по права линия. Гледайте, какво ще забѣлѣжите. Слѣдъ туй, ще обърнете ума си къмъ югъ. Пакъ ще го проектирате по права линия. Пакъ ще забѣлѣжитъ, дали има нѣкаква свѣтлина, която да привлѣча ума ви. Послѣ ще обърнете ума си къмъ сѣверъ и ще забѣлѣжите, имали нѣкоя свѣтла точка тамъ. Накрай ще спрете на изтокъ и ще свършите упражнението.

Ще видите, къмъ коя отъ четиритѣ страни на земята свѣтлината е по-голяма: къмъ западъ, югъ, сѣверъ или изтокъ. По 10 минути ще правите упражнението, единъ опитъ ще направите на вашия умъ. Турете по 2 или 3 минути за всѣка страна. Всичко

12 минути: три минути на западъ, три на югъ, три на сѣверъ и три на изтокъ. Ще се стараете да бъдете точни. Ние ще започнемъ съ точността. И изтѣтитѣ ще правимъ точно. Това упражнение ще правите точно въ 10 часа. Въ къщи ще го правите. Отъ тази вечеръ може да започнете.

Сега, азъ пакъ ще ви кажа: онѣзи, които оставатъ на особено мнѣние, които нѣма да правятъ упражнението, нека си кажатъ, нека седятъ вънка, защото всѣка мисль, че не мога, противодѣйствува. Онзи, които не може да прави упражнението, да не влиза, да си каже още сега, защото става разкъсване. А онѣзи, които общаятъ — да бждатъ точни. Защо? — Когато правите онѣзи окултни упражнения въ школата и отъ невидимия свѣтъ взиматъ участие. Тия същества ви даватъ благоприятни условия. Не всѣкога може да ви се дадатъ тѣзи упражнения, защото съ силитѣ на природата не може да разполагаме всѣкога. За всѣка сила, която се употребява, се води смѣтка. Нѣщата не сж въ излишѣкъ, но не сж и въ недоимѣкъ. Всѣко нѣщо трѣбва да се използва разумно.

Сега, запримѣръ, вие имате толкова кашличави. Азъ бихъ желалъ да зная, колко души отъ васъ иматъ кашлица. Защо страдате отъ кашлица? — Гле-

дамъ, постоянно пиете студена вода, и то тъй, както не е позволено да се пие. Всичкиѣ ученици ще пиете водата на глътки. Никой отъ ученицитѣ нѣма право да вдигне чашата съ студена вода и да я изпие изведнѣжъ. Ту' ще имате за правило! Ще се учите на търпение. Въ туй отношение кокошкитѣ сж поумни. И кокошката дава примѣръ. Кокошката пие много добръ. Млѣкопитающитѣ защото страдатъ? Тѣ смучатъ, смучатъ водата изведнѣжъ и умиратъ. А кокошката — глътне, спре, глътне, спре. Ако тѣ страдатъ, то е благодарение на това, че нѣкой пжть имъ даватъ нечиста вода, отъ която умиратъ. Иначе, тъй както пиятъ водата, тѣ не биха страдали. Тукъ като сте можете да пиете по една студена вода, но всѣки трѣбва да си носи по една чашка. Пъкъ като влѣземъ въ нашия салонъ, самоваритѣ ще се турятъ, и ще избѣгнемъ кашлицата. Първото нѣщо: ще има топла вода въ изобилие.

Природата е жива, тя не е механическа. Въ природата механическо дишане нѣма. Тя е органическа и съзнателна. Изисква се и у насъ съзнанието ни да е будно, сърцето ни да е будно и волята ни да е будна. Природата долавя всичко и щомъ не се подчинявате на нейнитѣ закони, тя ще ви научи какъ да пиете вода. Ние имаме примѣръ, дѣто отъ малки

работи ставатъ голѣми пакости. Стива единъ приятель, които се помина сега, при единъ зжболѣкаръ, да му вади зжба. Заболи го, иска да се отърве огъ тази мжнотия. А този зжбъ трѣбва да го боли. Той трѣбва да изтърпи това наказание, но не може и плати съ живота си. Лѣкарътъ потегля зжба счупва го. Изважда го най послѣ, но инструментътъ билъ нечисъ, инфектира се мѣстото, подуса се. Вика други лѣкари, нарязватъ го и го изпращатъ на онзи свѣтъ — заради единъ зжбъ. Този човѣкъ не трѣбваше да си зади зжба. Сега, и вие понѣкога искате да бѣгате отъ страданията. Азъ ви казвамъ, малкитъ страдания приемайте на драго сърце! Бѣгате ли отъ тѣхъ, ще дойдатъ по-голѣми страдания. Понѣкога се яви уваъ кашлица. Турете воляга си въ дѣйствие. Борете се съ кашлицата. Ето какъ да се лѣкува кашлицата: веднага пратете въ дробоветъ си свѣтина. Въ гърлото пратете портокаленитъ лжи, послѣ синитъ, зеленитъ. Прѣкарайте ги, какво ще ви коштува? Кашлицата всѣкога детонирва организма на човѣка. По този начинъ ще се ускори лѣкуването. Гледайте да я стимулирате. Кашлицата е жива, кажете ѝ да излѣзе, да ви напусне. По този начинъ ще упражнявате волята си. Трѣбва да покажемъ, че умътъ има сила да лѣкува. Ако съ ума си ние не може да лѣкуваме, гдѣ е си-

лата ни? Ще гледате да упражнявате ума си. Сега, азъ забѣлѣзвамъ, нѣкой вашъ приятель, заболи ли го кракъ, веднага при лѣкаря, и той бърза да направи инжекция. При лѣкарь въ краенъ случай се отива, а първа помощъ ще си дадете вие. Нѣма защо да бѣгате при лѣкаря. Вие сте ученици, заболѣте ли, дава ви се задача, лѣкарьтъ нѣма да рѣши задачата за васъ. Ако той трѣбва да я рѣши, той ще ви прати на онзи свѣтъ. Запримѣрь, заболя, този нашъ приятель, като го заболя зѣба — можа да си тури компресъ, и щѣше да се спаси. Инфекция станало! Можеше да му турятъ млѣченъ компресъ и инфекцията щѣше да спре. Или, той можеше мислено да оградѣ зѣба си — инфекцията щѣше да спре. Може да направите опитъ: имате единъ цирей, появилъ се на бута ви, на дебелото месо. По-нагорѣ се образува другъ. Вие ще кажете на втория: ти ще излѣзешъ прѣдъ първия — и той ще излѣзе. Ние имаме опитъ. Тукъ, една сестра синътъ ѝ имаше цирей. Първиятъ пѣтъ му направиха операция и цѣли два мѣсеца се лѣкува. Послѣ вториятъ пѣтъ, като се явиха циреи, направи тѣй, както казахъ — прѣзъ първия, излѣзоха. По този начинъ минаха много лесно. Тия два цирея сѣж като скачени сѣждове. На втория цирей ще кажешъ: моля те, прѣзъ тази отворена врата ще из-

лѣзешъ. Ако не му качешъ това, той ще направи втора врата. Послѣ ще дойде трета, четвърта, ще надупчатъ тѣлото ти. Колкото циреи се зародятъ, кажи имъ да излѣзатъ прѣзъ първата врата.

Послѣ, другъ опитъ може да направите. Имате, треска. Вие можете да покажете на тази треска едно мѣсто отъ кждѣ да излѣзе. Може да ѝ кажете да излѣзе нѣкъдѣ задъ ухото въ едно малко цирейче или на устата отъ страни. Тѣй ставатъ тѣзи работи. При болеститѣ се зараждатъ извѣстни нечистотии, които може да излѣзатъ по единъ правилень начинъ. У васъ нѣкой пѣтъ се заражда страхъ и вслѣдствие на това се явяватъ много неприятности за малки работи.

Всичко туй е първата помощъ, която трѣбва да дадете на себе си. Заболи ви гърлото, протинали сте, веднага си турете единъ млѣченъ компресъ отъ маслини. Азъ ще ви прѣпорѣчамъ другъ единъ лѣкъ. Ще вземете квасъ, ще направите тархана, ще турите изобилно черень пиперъ, тѣй, да ви текатъ слъзи. Щомъ ви заболи гърлото, вземете туй, хемъ тарханата хубава, хемъ лѣковита. Като ядете тарханата, този черень пиперъ ще образува едно голѣмо сгорещяване. Той е едно хубаво лѣкарство, антисептическо. Едноврѣменно ще имате едно приятно ядене, а при това и лечебно. Ако нѣкой страда отъ нѣщо,

простудилъ се, вземете тархана единъ, два три пѣти наредъ и ще избѣгнете много усложнения. И тъй, ще знаете: или млѣченъ компресъ или компресъ отъ малини или тархана най-послѣ; тарханата ще я ядете топла. Вие сами ще си счукаге черния пиперъ. Не ви прѣпорѣчивамъ да вземете отъ бакалина счукавъ пиперъ; вие сами ще си го счукате. Тази рецепта нема да я давате навънъ. Тя е единъ специалитетъ. Ако вие я изнесете навънка, лѣкаритъ ще се хванатъ за корема отъ смѣхъ, ще кажатъ: „Бива, бива, ама такова голѣмо невѣжество!“ Вие ще направите опитъ 1, 2, 3, пѣти на дѣцата си направете опитъ на нѣкой вашъ приятель, ще имъ каже имате ли квасъ? Да направите тархана, опитайте и вижте какъ дѣйствува тя. Ще има изключения, дѣто навсѣкѣдъ тя не ще може да лѣкува. Не казвамъ, че въ всички случаи ще лѣкува. Нѣкѣдъ 50%, нѣкѣдъ 75% може да лѣкува. Въ употребата на всички лѣкарства умътъ трѣбва да играе важна роль. Едно правило спазвайте: щомъ направите тарханата, ще мислите за нея че дѣйствува добръ. Ако вашиятъ умъ е разтревоженъ и си кажете „То нѣма да ми помогне“, и въ ума си имате друго лѣкарство, вие ще си противодѣйствувате. Киселото изобщо отнема възпалението, дѣйствува успокоително малко. А пѣкъ черниятъ пиперъ дѣйствува

съгрѣвающе. Българитѣ изобщо турятъ черенъ пиперъ масло и спиртъ, нѣкой пътъ турятъ камфоръ и съ това лѣкарство разтривать.

Колко души страдатъ отъ кашлица сега, я прѣбройте! — 19 души Тази кашлица може да я прѣмахнемъ вжтрѣ въ 24 часа, но трѣбва да се образува една абсолютна хармония. Тази кашлица показва че между васъ нѣма хармония. Но, ако ми обѣщаете, че въ единъ мѣсець отгорѣ ще въдворите хармония, ще пратимъ тока. Законътъ е такъвъ: не мислете за болнитѣ хора — нищо повече! Изхвърлете всичкитѣ болни хора отъ ума си. За болни хора не мислете Мислете за здрави хора, за здравата природа.

Е. добръ, сега вие болнитѣ, слушайте ме! Азъ ще оставя здравитѣ, съ васъ болнитѣ ще се занима. Съ васъ ще се позанимая день, два да видя, дали сте послушни. Слѣдъ като си направитѣ упражнението прѣзъ тази седмица, тогава 10 минути ще дадете вие, всички кашличавитѣ за лѣкуване. Ще видимъ слѣдующата седмица, колко ще оздравеятъ. Най-първо ще отправите ума си, ще се съсрѣдоточите, да видя, дали ще се излѣкува вашата кашлица. Ще употрѣбитѣ по 10 минути въ продължение на 7 дни. Ще видимъ, може ли да проработи този токъ

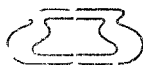
за лѣкуване на кашлицата ви или не. Онѣзи, които кашлятъ, ще се молятъ. Ще кажете: „Въ името на Любовѣта, Мѣдростѣта и Истината заповѣдвамъ на кашлицата да си иде“. Да иде на работа, понеже тя е влѣзла като единъ банкеръ вжтрѣ въ васъ, на лихви живѣе. Ще я помолимъ да си излѣзе Всѣкога кашлицата иде отъ демагнетизирване на организма. Демагнетизирването може да бѣде частично и общо. Ако единъ органъ заболѣе, той се демагнетизира; може да се демагнетизира гърлото, дробоветѣ или цѣлото тѣло. Тогава усѣщаме една голѣма слабостъ и трѣбва да се възстанови магнетизма на организма. Разбира се, при сегашнитѣ условия на живота, както живѣемъ тъй интензивно, има условие да заболѣете

Послѣ, за тия, кшличавитѣ, ще направимъ една специална екскурзия. Ама слушайте, на всичкитѣ кашличави казвамъ: по двѣ ризи ще носите Послѣ, като идемъ на Витоша ще туритѣ по 20 кгр. на гърбаси, че като излѣзете горѣ, всички ще се изпотите, но трѣбва единъ слънчевъ день, когато нѣма вѣтръ. ще си носимъ двата чайника, че като идемъ всѣки ще изпие 2—3—4 чаши топла вода. Всички ще носятъ чайницитѣ, ще се редуваме.

Ще направимъ нѣколко опита, ще видимъ какъ ще се излѣкува кашлицата, но се изисква топло врѣме.

Т. м.

ПРАВИЛНИ О О О О О О ОТНОШЕНИЯ

26 школна лекция
на общия курсъ на 11 сь (II година)
22 IV 1923 г
СГ София

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе

Правилни отношения.

Размишление.

Прочете се резюме от темитѣ: „Първата съзнателна мисъл, която се появила въ човѣшкия живот“

Прочетоха се нѣколко теми върху: „Произходътъ на религиитѣ“

Сега ще направимъ едно упражнение: Лѣвата ръка нагорѣ, а дѣсната надолу. Ще се постараете умствено да възприемете двѣгѣ течения. Съ дѣсната ръка ще възприемете течението отъ земята, а съ лѣвата — течението отъ слънцето. Въ това полсжение ще седите три минути, гледайте да усѣтите влиянието на теченията по ръцѣтъ си.

Вие ще видите, че сѣщиятъ законъ се спазва и по отношение къмъ мисълта. Безжичниятъ телеграфъ приема звуковетѣ чрѣзъ въздуха, има си единъ пътъ, чрѣзъ който прѣвежда своитѣ вълни. И ние имаме единъ безжиченъ телеграфъ, по които прѣдаваме мислитѣ си. Съ ръката дигната нагорѣ, азъ мога да изпратя своята мисъл отъ тукъ чакъ въ Америка, въ Япония. И онова същество, което е нагла-

сено като мене, ще възприеме моята мисъл и съ време ще отговори. По същия законъ може да изпратите мисълта си къдѣто пожелаете. Слѣдователно, у насъ всѣко дѣйствие при упражненіята има смисълъ, затова не трѣбва безсмислено да дигате ржката си. Гледамъ ви, сега вие правите безсъзнателни движения на ржцѣтъ си. Вие сте подъ влияние. Не, никакви такива движения. Вие се контролирайте съ очитѣ си. Най-послѣ, нека да заспишъ, но съ съзнание. Туй значи единъ часъ съзнателенъ животъ. Всѣко движение, косто правите, трѣбва да знаете, защо го правите. Защо трѣбва да се почешите; или защо трѣбва да си кръстосате ржцѣтъ. Нали всѣко движение трѣбва да има смисълъ? Всѣко нѣщо у насъ трѣбва да има смисълъ. Нѣксий седи и подпира брадата съ ржцѣтъ си. Защо? Ние трѣбва напълно да осмислимъ нѣщата.

Сега, кое е най естественото положение? — То е това, което продължава най-дълго време. Запримѣрь, кое е естественото положение на единъ ученикъ въ класъ, какъ трѣбва той да седи най-естественно? Слѣдили ли сте вие, ученицитѣ, кое е най-естественото ви положение? Какъ трѣбва да седи ученикътъ. Ние ще направимъ единъ опитъ да може да се владѣете въ класъ за единъ часъ. Запримѣрь

азъ ви слѣдя очитѣ. Тукъ вие се наблюдавате, не внимавате, нѣкои постоянно се наблюдаватъ, като че детективи има. Единъ гледа въ една посока, другъ го наблюдава. Тѣй не се учи. Седите, азъ ви гледамъ, че се наблюдавате единъ другъ. Нѣма какво да се наблюдавате. Въ какво ще се наблюдавате вие? Сега запримѣръ, ако искате да знаете истината, да знаете кой какво върши, ще ви науча на единъ начинъ. Ще си турите едно огледало вѣтрѣ и ако искате да знаете кои какво върши, ще гледате въ огледалото, въ себе си, а не навънка, защото, ако гледате вънка ще се разсипите. Напримѣръ, тамъ нѣкой се почесалъ, вие го слѣдите и вслѣдствие на това въ класа се заражда една дисхармония. Вие не седите, като нѣкой благочестивъ, тѣй захласнатъ въ своята мисль, че като ви попитатъ, ти видѣли едикого си, да кажешъ: не го видѣхъ, имахъ една велика мисль. Трѣбва да имате дълбоката мисль на Едисона. Знаете ли онзи анекдотъ за него? Той не мислилъ да се жени, но най-послѣ го убѣдили неговитѣ приятели да се ожени. Обаче, той билъ заетъ съ велики открития, тѣй че като дошълъ деня на женидбата той забравилъ, че ще се жени. Тѣ завеждатъ булката, чакатъ, чакатъ — нѣма го. Отиватъ да му кажатъ: „Нали днесъ ще се женишъ?“ —

Какъ ще се женя? Чакайте, тукъ има нѣщо важно да разрѣша. Забравилъ, че ще се жени. Значи, неговото откритие е по-важно отъ женидбата. Мнозина отъ васъ не сж тъй прѣдадени на мисълта си. Всички, които се заематъ да изучаватъ окултната наука, трѣбва да умѣятъ да се концентриратъ въ даденъ моментъ. Безъ туй концентриране вие не може да минете нито една крачка напредъ. Запримѣрь, какъ да прѣмахнете любопитството? За единъ часъ се направете, като че сте слѣпи, като че нищо не виждате въ свѣта. Прѣдставете си, че седите тукъ и затваряме всичкитѣ лампи. Вие пакъ ще изпаднете въ изкушение, ще си кажете: дали нѣма нѣкой да се пошегува, да се закачи? У васъ нѣма чистота. За ученика не е тъй. Чистотата трѣбва, но у васъ я нѣма! Това нѣщо ви спъва при общата работа, разберете. Че си мислишъ да закачишъ нѣкого, да го бутнешъ за ржката, какво си добилъ? Какво печелите? Какво отъ това, ако хванешъ една ржка? Ржката, това е материя. Реалното не можешъ да го хванешъ, не можешъ да го ограничишъ, то никога не се лови. Вие хванете нѣкого, мислите, че го държите. Нищо не сте хванали! Този животъ се минава, заминава, а душата е по-тънка, ти съ нищо не можешъ да я уловишъ. Тия нѣща само отвличатъ ума.

Говоря ви като на ученици, любопитството не е за васъ. Вие може да го казвате любознателность, приемамъ, но такъвъ родъ любознателность не може да ви ползува. Единъ денъ азъ ще ви прага нѣкъдѣ като досективи, да идете да наблюдавате нѣщо, знаешъ да наблюдавашъ и наблюденията ти да бждатъ вѣрни, и това е наука. „Блажени чиститѣ по сърце!“ Вие ще се стараете, като ученици, да бждете чисти, защото въ васъ има стари навици. Азъ зная, че ги имате. Вашитѣ стари, нечисти навици не сж изчезнали, тѣ сж затаени вътрѣ въ васъ, но при даденъ моментъ може да се проявятъ. Тѣй седи Истината. Ако нѣкой закачи, ущипе нѣкоя своя сестра, какво иска да каже съ това? Едно ущипване за ръката въ старо врѣме е било наука. Когаго атмосферата е била такава, че хората не сж могли да си говорятъ, тѣ чрѣзъ разни шипания сж прѣдавали своята рѣчь. Това сж били редъ култури, които се разбирали по този начинъ. Туй шипане е остатъкъ отъ една стара култура, сжществувала още прѣди милиони години. Нѣкой ще тѣ щипне по гърба, за врата, тѣ сж все остатъци отъ тия стари култури. Тогава сж имали смисълъ но днесъ? Днесъ тѣ сж архаистични нѣща, изостанали. Вие трѣбва да знаете тѣхния смисълъ.

Тукъ има една сестра, която като седи, прави разни движения, маха съ ръцѣтъ си, хваща лицето

си челюстта си и разни други, духоветъ я каратъ. Някои нѣща, нѣкои движения иматъ смисълъ, а нѣкои, почеже не знаете значението имъ, оставагъ безъ смислени за васъ. Всѣко движение прѣдставя геометрически жгли, които сж математически изчислени. Следователно, рѣчта днесъ е минала въ нова форма, огъ движения въ говоръ. Казва нѣкои защо ме щипешъ? Ти ти говори на стария езикъ, на който нѣкога си е говорилъ. Тогава да ущипешъ нѣкого се считало за привилегия, а сега да ущипешъ нѣкого е прѣстѣпление. Било е врѣме, когато човѣкъ съ очитѣ си е давалъ сигнали, а сега това е прѣстѣпление. Тогава, ако нѣкой ти мигне 3—4 пѣти, това изразява нѣщо, а сега, ако ти намигне нѣкой, ти оставашъ недоволенъ. Ученикътъ не трѣбва да намига, не трѣбва да щипе, ще говори по новия начинъ.

Въ окултната наука се стремятъ да докарагъ всичкитѣ мозъчни центрове въ хармония. Когато нѣкой пѣтъ кръвта нахлуе въ мозъка, у васъ се събуждатъ тия стари гавици. Вѣме нѣкои да се моли, но веднага му дойде на умъ, че трѣбва да яде кисело зеле. Ще напусне молитвата, ще отиде да вадн кисело зеле. Пакъ започне да се моли, ще му дойде на умъ да пиѣне мацко винѣ. Ако не се моли, нѣма да му дойде тази мисль. Рѣшете се да живѣете

благочес изъ животъ, веднага всичкитѣ дяволи ще доидатъ отъ оръ ви. То е законъ. Това ще се прѣдизвика чѣма какво да се сърдите. Щомъ рѣшите да живѣете добродѣтеленъ животъ ще прѣдизвикате противното — умразата. Искашъ да живѣешъ съ истината, ще доиде лъжата. Ще знаете, щомъ дойде противоположното, значи у васъ мисълта се е събудила.

И тъй ще гледате първо да надделявате любопитството си. Ще работите още върху концентрирането. Запримѣрь, нѣкой път може да направимъ слѣдния опитъ. Ще изкарамъ тукъ единъ отъ ученицитѣ и ще ви кажа, познайте какво мисли въ дадения моментъ този братъ! Той ще тури въ ума си извѣстна скрита мисълъ, безъ да я знаете вие и ще видимъ вие ще може ли да я откриете или не. И тогава, като правимъ тия опити, ще знаемъ научно, до колко вие може да схващате мислитѣ. Запримѣрь, да кажемъ, че вашата дъщеря или вашия синъ, като ви видятъ, веднага си прѣхапватъ устнитѣ. Какъ ще изтъкувате туй? Защо дъщеря ви си прѣхапва устнитѣ? Защо дѣцата ви си прѣхапватъ устнитѣ? Вие поне не имали дѣца. (Искать да скриятъ нѣщо). Какво е напразило дѣтето? (Нѣщо не позволено). Защо тобѣзи дъщеря ви да вкара именно долната устна подъ горната, а не горната? Защо? (казала е нѣщо,

което не е трѣбвало да каже) Психологически има много причини Тази гримаса е много естествена Всѣко прѣхапване на устната се прѣдизвиква отъ нѣ каква изненада, очудване Когато разпразяшъ нѣкому, нѣщо чудно, той си прѣхапва устнитѣ и широко си отваря очигѣ Въ такъвъ човѣкъ има двѣ идеи поѣ хапването на устата – едната идея и разиварянето на очигѣ – другата идея Значи, тия двѣ противоположни идеи въ неговия умъ се изразяватъ съ двѣ противоположни движения Запримѣрь, дру ѣ нѣкой седи, тури си прѣститѣ на челото при свѣгитѣ очи Какво показва това? — Той иска да свърши нѣкоя работа, но този центъръ на редъ и порядѣкъ е слабо развитъ въ него Послѣ, той свива вѣждитѣ си тѣй надолу, зажумява съ очигѣ си, за да възприеме по малко свѣтлина, та външниятъ свѣгъ да не отвлича вниманието му И тѣй, помисли, помисли си малко и най послѣ каже: „Разрѣшихъ този въпросъ!“ Съ туи поставяне на прѣститѣ върху този центъръ се събужда и послѣ усилюва дѣятелността му Нѣкой пѣтъ, нѣкой иска да си спомни нѣщо Туря си 5-тъ прѣста на срѣдата на челото и се концентрира

Първо ще се учите да владате своитѣ мозъчни центрове. Считайте, че всичко, което се върши окло васъ, не ви засѣга Много пѣти, въ ума ви има под-

съзнателни дѣиствия, които изразяватъ, че чрезъ васъ духоветъ си говорятъ. И ти, току си пипнешъ главата, почешешъ се. Ако ви питатъ, защо правишъ това, ще кажешъ, че не знаешъ. Всички хора си чешатъ главата, но попитайте ги, защо? — те не знаятъ. Не, чрезъ туй че а те или пипне по главата, други същества съ, които се разравятъ съ стария езикъ.

Въ една школа трѣбва да се освободимъ отъ тия неправилни движения. Ние ще изолираме тия влияния, и всички тия приисли трѣбва да ги държимъ вънъ отъ школата. Тъи трѣбва да бжде, ако искате да получите посвѣщение въ Божията Истина. Всички трѣбва да знаете въ да ень моментъ известна мисль дали е ваша или не. Ако е ваша, трѣбва да знаете какъ се е появила, а ако е чужда, ще знаете, каква е, отъ кждѣ е, какво е нейното произхождение. Ученикътъ трѣбва да знае всичко това точно. Запримѣръ, ако вие седите и нѣкой съсрѣдоточи ума си отъ задъ на тила ви, вие несъзнателно ще се обърнете. Като влѣзете въ театъра и поискате нѣкой да се обърне, насочете погледа си къмъ него и той ще се обърне, безъ да знае защо. Вие го карате да се обърне, но не владѣете закона, не знаете кога трѣбва да го правите. Да кажемъ, че ти си заставилъ нѣкой да се обърне къмъ тебе, какво

печелишъ отъ този? – Нищо. Той се спира зрѣтелно, обърне се и по лѣ си каже: що си губя времето? Ако ти си силенъ, ето какъ трѣбва да постъпишъ: виждашъ, че единъ човѣкъ отива да нападне нѣкому. Ти нѣма да го спрешъ, но ще насочишъ своята мисль къмъ него и ще му кажешъ: слушай приятелю, ти отивашъ на едно мѣсто, но ти нищо нѣма да спечелишъ. Прѣдзедешъ тази мисль и се върнешъ. Този човѣкъ поседи, помисли, помисли малко и се върне у дом. Да го спрешъ и да му говоришъ, това не е наука. Ти си направилъ едно добро. Азъ считамъ юнакъ този, който може да ухвати нѣкого въ правия пѣтъ, да употреби тази сила за добро. Трѣбва да дадемъ нова насока на мисльта на хората. Ако може да получимъ туй, това е наука, ако не можемъ, всички тия мисли, които прѣдаваме и приемаме сж несъзнателни мисли. Сега, тия нѣща ни сж потрѣбни въ дадения моментъ, когато сме въ шкслата.

Пазете се да не раздвоявате ума си. Всѣко раздвояване на ума, на сърцето или на волята ви дѣйствиува вѣдно. Ще се стремите да обединявате ума, сърцето и волята си. Какъ? Мислете за Бога, мислете, че въ Неговитѣ мисли нѣма раздвояване. Мислете, че въ Неговитѣ чувства нѣма раздвояване. Ми-

слетете, че въ Неговата воля нѣма раздвояване. Най-благородно нѣщо е въ даденъ случай мисълта да бѣде обединена. Първото нѣщо, щомъ се раздвои мисълта ви, стане дисхармонична, вие ще усѣтите едно налѣгане при слѣпитѣ си очи. Слѣдъ туй ще ви обхване една дрѣмка, едно хипнотическо състояние и почвате да се унасяте. туй вече дѣйствува злѣ върху вашата нервна система. Така запримѣрь, коткитѣ разбиратъ този законъ. Една котка като гледа въ очитѣ друга нѣкоя, прѣдизвиква съгресение въ слѣпитѣ ѝ очи. Тя започва да трепти, опашката ѝ се подвижва, почва да мяука, и полека-лека нервната ѝ система отмалява. Тази, която ѝ прѣдизвиква туй състояние, мине покрай нея самодоволно. За коткитѣ това нѣщо има смисълъ, но ако ти умаломощишъ единъ човѣкъ въ разумния животъ, ти самъ врѣдишъ на себе си. Ако азъ имамъ 10 души работници и ги пратя на лозето си да копаятъ, и накрай погледна на лозето, а то седи небутнато, това нѣщо има ли смисълъ? — Нѣма никакъвъ смисълъ. Коткитѣ, като нѣматъ работа, да се занимаватъ съ тия работи, да се плашатъ, това нѣщо може, но ние, като разумни същества, имаме една по-висока задача. Слѣдователно, никога не прѣкарвайте енергията си въ слѣпитѣ очи. Тази енергия е свързана съ стомаха ви. Щомъ прѣ-

карате енергията си въ слѣпосичнитѣ мѣста, вие въздѣйствувате на стомаха си, а той е съставенъ отъ хиляди такива нервни ганглии. По този начинъ вие се обезсилвате, изтощавате енергията си, демагнетизирате се. Слѣдъ това вие ще почувствувате едно изпразване въ вашия мозъкъ. Винаги пращайте енергията си къмъ горната частъ на челото не я оставяйте въ задната частъ на главата си.

Нѣкои хора запримѣръ, иматъ навикъ да си въртятъ очитѣ, ту къмъ едната страна, ту къмъ другата; други хора много си разтварягь очитѣ. И то не е хубавъ признакъ. Когато човѣкъ почне много да си разтваря очитѣ, той не е на правия пътъ; и когато почне много да ги свива, пакъ не е на правия пътъ; и когато почне много да ги свива, пакъ не е на правия пътъ. Има едно естествено състояние, очитѣ трѣбва да бѣдагь египтосидчи, и гледицѣтъ да е въ нормалното си състояние. Половината отъ гледица на сегашния човѣкъ трѣбва да е затуленъ, като че мисълта му е насочена нагорѣ. Това показва, че той е съсредоточенъ къмъ една дълбока мисль. Каквото възложишъ на такѣвъ човѣкъ, той всичко може да изтълни. Онѣзи, на които очитѣ сж много валчести, много отворени, у тѣхъ чувствителността е много развита. Когато вие изразявате любопитство, стваря-

те очитъ си, пулите се. Не, ако искашъ да наблюдавашъ добръ, трѣбва да се съсредоточвашъ, да възприемешъ правилни мисли, а не да си разтваряшъ очитъ. Въ свѣта има два вида вибрации отъ свѣтлината които математически се различаватъ. Еднитъ сж вълнитъ на черната свѣтлина, другитъ — на бѣлата. Вълнитъ на черната свѣтлина се различаватъ отъ вълнитъ на бѣлата свѣтлина. Нѣкой гжтъ, тѣ се прѣкрѣстосватъ. Когаго чернитъ лжи разггтъ окоото, деформиратъ лицето. Пъкъ тия вълни на бѣлата свѣтлина, дѣто казватъ, че Богъ е свѣтлина, като достигнатъ до насъ, тѣ образуватъ други движения лицето образува друга форма. Движенията на черната свѣтлина правятъ хората нервни. Наблюдавали ли сте какви движения правятъ тия хора? Тѣ, като седнатъ, турятъ си краката единъ върху другъ, послѣ ще ги пуснатъ долу, свиватъ си ту едната, ту другата ржка и т. н. Разправяше ми една учителка: едно дѣте излиза да разправя урока си и постоянно си дига и пуца рокличката. То като разграви три урока, ще скжса рокличката си. Учителката го гледа, не ѝ идва на умъ да каже на детсто да не прави така. Та, трѣбва да има тука такива, които да отбѣлѣзватъ нѣкои движения. Има нѣкои движения, които трѣбва да се отбѣлѣжатъ, искамъ да ви се кажатъ тѣ. Ко

гато седите въ класъ, има извѣстни движения, които не сж правилни, и тѣхъ всички трѣбва да ги прѣмахнете. Азъ ще ви науча кои движения сж правилни и какъ трѣбва да седите. Трѣбва да имате извѣстна поза, да знаете какъ трѣбва да седите. Запримѣрь нѣкои отъ васъ седятъ тѣй клюмнали. Въ класъ, ако искате да се ползувате има само една правилна поза по отношение центъра на земята и центъра на слънцето. Нѣмате ли добро разположение, тогава тия два центъра ще произведатъ у васъ извѣстна дисхармония.

Питамъ ви сега. какъ се молите? Молитвата е насочване на сърцето къмъ Бога и концентриране на ума, за да можешъ да възприемешъ извѣстни Божествени течения. Слѣдъ като възприемете тия течения отъ небето, вашето сърце ще стане центъръ на земята. Други течения ще минатъ прѣзъ сърцето ти нагорѣ. Има ангели, които отбѣлзватъ и знаятъ отъ какво се нуждаете. Тия течения трѣбва да минагъ прѣзъ сърцето ти, да ги почувствуваешъ и тогава ще можешъ да се молишъ. Ако ти не допуснешъ тия течения да минатъ прѣзъ сърцето ти, ти можешъ пакъ да се молишъ, но нѣма да имашъ полза. Въ Божествения свѣтъ знаятъ кога тия течения сж минали прѣзъ тебе. Тѣ знаятъ отъ какво имате нужда

и веднага задоволяват тази ви нужда Затуй сърцето трѣбва да бѣде горешо и отворено, за да минаватъ тия Божествени течения, и да се хроникиратъ твоитѣ нужди и горѣ и долу Ангелитѣ, които живѣятъ въ тебе, тѣ ще покажатъ отъ какво имашъ съществена нужта. Вие може да се молите за тоза, за онова, но туй не се взема прѣдъ видъ. Тия течения, които минаватъ прѣзъ васъ, тѣ могатъ напълно да опрѣдѣлятъ и задоволятъ нуждитѣ ви.

Сега, вие считате нѣкои нѣща маловажни, нали? По нататѣкъ обаче, ще нагазимъ въ подѣлбока вода. То е както дигулара си има правига, какъ да движи своя лѣжкъ, художникътъ — какъ да движи своята четка и т. н. Както всѣко художество и изкуство иматъ своитѣ правила, по леки и по-мѣчни, така и окултната наука Азъ искамъ всички вие да бѣдете художници — да работите върху вашия характеръ. Всѣки отъ васъ, като дойде въ класъ, трѣбва да има своя четка и свои бои Най-първо ще поправятъ очитѣ си, т. е. върху истината ще работите Ще коригирате очитѣ си, послѣ ушитѣ, устата, носа, всичко, докато най-послѣ си създадете единъ характеръ Тогава ще имате условия за онази положителна наука Е, добръ, допуснете сега, че вие искате знания. По нѣкой път азъ нѣмамъ врѣме, тогава ще

поканя единъ жителъ отъ невидимия свѣтъ да дойде, той да ви държи една лекция вмѣсто менъ. Ще кажете: една привилегия е това! Да, но врѣмето на този, който ще дойде, е скъпо и знанието, което ще ви прѣдаде трѣбва да го възприемете. Ако не сте готови какво ще се ползвате? Ще дойдатъ отъ невидимия миръ много такива сжщества. Това е, дѣто се казва тамъ „Духътъ ще те научи“. Ще бждатъ изпратени много такива висши сжщества, както тукъ изпращатъ нѣкои професори по естественитѣ науки, по музика, по математика. Тѣ като дойдатъ ще държатъ своитѣ лекции и ще си заминатъ. Онѣзи, които сж способни, възприематъ лекциитѣ. Така и въ окултната наука: ще дойдатъ нѣкои професори да държатъ лекциитѣ си, и койго разбере — добръ. Окултната наука поставя за цѣль, ученицитѣ да бждатъ крайно изправни. Това е за самитѣ васъ. Сега, разбира се, азъ не искамъ да отидете въ другата крайностъ на самоосжждане. Да се самоосжжда човѣкъ, то е остаряване, а да се поправя човѣкъ, то е подмлавяване. Онзи човѣкъ, който постоянно се изправя, той е постоянно младъ. Който спре да изправя своитѣ погрѣшки, той остарява. Внасяшъ ли нови мисли, нови желанія, разширявашъ ли този кръгъ, ти всѣкога ще бждешъ младъ. Поставишъ ли въ ума си мисльта:

е, тази работа е за младото поколение, ти си остарял, ти самъ си се отписалъ отъ тевтера.

Упражнения.

1. Двѣтъ ржць малко напредъ, прѣститѣ свити, само палцитѣ и показалцитѣ отворени.

Какво усѣщате, хармония, или усѣщате, че би липсва нѣщо? Това е едноврѣменно знакъ и на възприятие, и на противорѣчие.

2. Показалцитѣ се затварятъ, само палцитѣ оставатъ отворени нагорѣ.

Каква разлика чувствувате. (— По-големо спокойствие.

3. Сега, само показалцитѣ нагорѣ, а другитѣ прѣсти сж затворени.

Онѣзи отъ васъ, кѣито сж по чувствителни, какво чувствуватъ? (Като че нѣщо влиза въ прѣститѣ).

Добрѣ съединете двата показалеца, палцитѣ не съединявайте. Какво чувствувате сега? Прѣминава ли нѣщо въ васъ, въ етерния ви двойникъ става ли нѣкаква промѣна?

4. Лѣвата ржка напредъ, дѣсната отъ горѣ ѿ, послѣ обратното, раздалечаватъ се и пакъ се прибиратъ, едната отгорѣ, другата отдолу, и все по бързо. Какво чувствувате сега? (Една хладина).

20. Сега ржцѣтъ една надъ друга, безъ да се допиратъ, и се обикаля въ кръгъ отвѣтрѣ навънъ—по бързо, и послѣ по-бавно. Усѣщате ли едно съпротивление? — Като че една гъста маса има. Сега, правете туй полека. Сжщото, само че ржцѣтъ по-настрани. Отъ насъ излиза извѣстна енергия, нали?

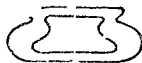
Ржцѣтъ се раздалечаватъ настрани, нагорѣ надъ главата, надолу около главата и по тѣлото.

Сега, произнесете формулата: Въ името на Любовта, въ името на Мъдростта, въ името на Истината, всичкото Божие благо да се весели въ насъ!

Задача: въ срѣда точно въ 6 ч. с. цѣлиятъ класъ ще се намѣри на „Изгрѣвъ“. Точно въ 6 часа! Вие може да идете и по рано да посрѣшате слънцето, може да бждете нѣйде изъ гората, но точно въ 6 ч. ще бждете на мѣстото. Тамъ ще си направимъ упражненията.

Т. м.

РАБОТА НА ОКУЛТНИТЪ СИЛИ.

27 школна лекция
на общия окултенъ класъ (II година)
29. IV. 1923 г.
Ст. София.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе

Работа на окултните сили

РАЗМИШЛЕНИЕ

Изпълнете няколко от окултните упражнения!

Всички пъемъ! „Сила жива изворна текуща“, „изгръва слънцето“, „venir venir“, „сладко медено“, „блага дума на устата“. Още единъ път изпълнете, но много тихо, „блага дума на устата“.

Прочете се резюмето върху темата: „Произходът на мисълта“.

За слѣдния път ще имате темата: „Отношенията на свѣтлината и тъмнината“, и втората тема: „Старостъ и младостъ“, т. е. отличителните черти на старостта и на младостта.

Азъ ще ви попитамъ: желаете ли идущата седмица да направимъ една екскурзия. или да останемъ тукъ въ София? Знаете ли какво ще бѣде правилото за тази екскурзия? Ще бѣдете наредени на трижълници, и то така: двама ще вървятъ отъ задъ, единъ — отпрѣдъ. Значи, трима по трима, трижълници ще образувате. Ще вървите въ права линия, но въ видъ на такива скачени трижълници. Двамата ще вървятъ на една права линия, тѣ ще образуватъ основата на на трижълника, а единиятъ ще върви на-

прѣдъ, той ще образува върха на трижгълника. Отъ единъ трижгълникъ до другъ ще има едно малко разстояние, около 3—4 метра. Понеже ще искате да се разговаряте, то двамата, които сж на една линия, на основата, само тѣ ще се разговарятъ, а този на върха нѣма да говори. Този, които е на върха посте ще отстжли своето мѣсто на единъ отъ другитѣ двама. Тѣй, послѣдователно ще се смѣняватъ, ще се въртятъ тия трижгълници, и въ сжщото врѣме ще се движатъ напрѣдъ.

За единъ окултенъ ученикъ думата „не може“, „не е възможно“, не сжествува. Ще прѣдолѣете всички спжнки, мжнотии, нищо повече. (Отъ кждѣ ще тръгнемъ тѣй на трижгълници, по трима?)

Ще тръгнете така на трижгълници, отъ кладенчето, още отъ сутринята. Ако нѣкси сж съ автомобилъ, то е другъ въпросъ, но ние говоримъ за тѣзи за които не е необходимъ автомобилъ. Тѣй, естествено ще се наредите, двама отзадъ, единъ напрѣдъ. Ще тръгнете отъ кжщи въ 4 $\frac{1}{2}$ ч с., та около 5 $\frac{1}{2}$ ч да бждете всички събрани. Тия, които носятъ самоваритѣ, ще вървятъ напрѣдъ.

Сега, ще спазвате единъ законъ: въ екскурзиитѣ важи концентрирането на мисълта. Ние отиваме въ природата, на Витоша. Като влеземъ въ приро-

дата, ако нашата мисъл е концентрирана, ние можем да използваме енергиите на природата, те всъкога може да се привличат. Тия енергии са във възходяща степен. Разбира се, може да има известни дисонанси, но съ тях ще се борите, те са необходими, обаче вие сами не си създавайте изкуствени мъчности. Ако природата създаде дисонанси, то е друг въпрос. от тия мъчности не се плашете, но вие сами не създавайте дисонанси. Христос казва на едно място: „Достатъчно е на деня неговото зло“. Всеки ден си има своите злини, своите дисонанси. но ние да не ги притуряме, достатъчно е да се справим съ тях.

Послѣ, всички онѣзи отъ васъ, които са слаби, нервни, могатъ да си носятъ по една риза за прѣобличане, та ако е хубаво врѣмето. да се прѣоблече. Защото, ако се остави тази потъ да изсъхне на тѣлото ви, тя се повръща назадъ прѣзъ порите, и не само, че не ще имате полза, но дори врѣда ще имате. Които са изпотени, здравословно е да се прѣоблѣкатъ. Това се отнася до ходенето. На тази разходка ще има нѣкои задачи, които ще трѣбва да рѣшимъ. И висшите духове правятъ по нѣкой път екскурзии. Когато ги пращатъ на земята да минаватъ прѣзъ гѣстите ѝ пластове. те трѣбва да прѣодоляватъ.

известни мъжнотии. Какви мъжнотии?—Когато минават прѣзъ земята, тази гъста материя е образувана отъ нисшиѣ човѣшки мисли, и тия духове трѣбва да ги прѣодоляватъ. Тия спънки служатъ за развитието на ума. Сега, нѣкои казватъ: защо да не прѣмахнемъ тази мъжнотия? Има мъжноти и, които колективно трѣбва да се прѣмахнатъ; има мъжнотии, които индивидуално трѣбва да се прѣмахнатъ. Има плѣменни мъжнотии, които вие сами не можете да прѣмахнете,, плѣмето може да ги прѣмахне, има мъжнотии, които цѣлиятъ народъ трѣбва да ги прѣмахне, но затова той, трѣбва да дойде въ съзнание. И тъй, мъжнотиитѣ, това сж една спирачка. Знаете ли какво е да се прѣмахнатъ мъжнотиитѣ на единъ народъ? Вие още не сте влѣзли въ дълбочината на тази Божествена Мѣдрость. Азъ искамъ съ тия въпроси да се занимавате; изучавайте ги, проучавайте ги, не бързайте да се произнасяте, защото. грѣшно е за всѣка една дума, която е напразно казана. Запримѣрь, често казвате: защо Господъ е създалъ така свѣта? „Проучавайте го, не е ваша работа, не казвайте, защото Господъ е създалъ така свѣта. Вие ставате единъ критикъ. Ето, азъ сега ви давамъ правото, като казвамъ: Нека единъ отъ васъ, който е недоволенъ отъ живота си, да ми даде единъ проектъ,

какъ иска да бжде нареденъ живота му, и азъ ще го изпълня точъ въ точъ. Но послѣ, нѣма да искате да се отмѣни. Каквото ви се даде, ще го понесете да видите какъвъ е вашиятъ проектъ. Да не мислите, че този проектъ, който дадете вие, ще бжде похубавъ. Не, той ще бжде хиляди пѣти по-калпавъ, отколкото този, сегашниятъ проектъ. Той е избралъ най-хубавиятъ, най-добриятъ отъ всички други възможности, които могатъ да бждатъ. Всички други проекти въ свѣта, за които можете да мислите, това сж проекти съ много по-голъми мѣнотии, отколкото сегашнитѣ.

Сега, у васъ е създадена мисълта, защо не може безъ мѣнотии. Мѣнотииитѣ сж толкова, колкото можете да издържате. Испититѣ ще бждатъ толкова, колкото могатъ да издържатъ вашия умъ, сърце и воля. Така е. И като ученици, тази мисль трѣбва да залегне коренно у васъ, да не мислите, че може безъ мѣнотии. та тази мисль да ви спъне като у нѣкой противоположенъ лагерь. Не. свѣтътъ е умно направенъ. Има причини, защо нѣкои нѣща спъватъ живота ви. защо страдате. Запримѣръ, вие сте възрастень, окултень ученикъ сте, и дойде единъ вашъ приятель, изважда единъ хубавъ пръстенъ съ диамантъ, и го дава прѣтъ васъ на единъ вашъ поз-

нагъ, а послѣ, на васъ дава другъ. Ако онзи пръстенъ е по-хубавъ, ще ви се скоси сърцето, защо на васъ да не даде по хубавия. Ако пъкъ вашиятъ е по-хубавъ, на другиятъ ще се скоси сърцето. Човѣшкото естество е таково. Добрѣ, този въпросъ може да се разрѣши по слѣдующия начинъ, Да допуснемъ, че единиятъ пръстенъ е направенъ отъ злато, и на този златенъ пръстенъ е туренъ единъ малкъ диамантъ, а другиятъ пръстенъ е сребъренъ, и на него е туренъ единъ диамантъ по-голѣмъ и 10 пѣти по-хубавъ отъ този на златния. Сега, ако ви дадатъ да избирате, кой пръстенъ ще си изберете? Ето вашето сѣждане сега. Въ дадениятъ случай има съвсѣмъ други причини, които ви каратъ да вземе сребърния пръстенъ. Ами ако този по-малкия диамантъ е по-хубавъ? Възможно е, нѣкой пѣти този процесъ е обратенъ. Ами ако онзи, по-малкия диамантъ има нѣкаква по-голѣма цѣлебна сила, макаръ че е по-малкъ? Качествата на този диамантъ може да сѣ по-цѣнни, може да се съсрѣдоточаватъ въ него извѣстни цѣлебни сили и да е по-цѣненъ. Интелигентността на слона зависи ли отъ голѣмината му? Колко пѣти тѣлото на слона е по-голѣмо отъ нашето тѣло? Отъ материята на единъ слонъ колко хора могатъ да се направятъ? Но, голѣмината на

слона ни най малко не показва, че той сѣди по-горѣ отъ човѣка. Трѣбва да се научите да разсѣждате. Отъ всинца ви се изисква една строга, една чиста мисль. Ние ще ви дадемъ задачи, и тия задачи трѣбва да ги разрѣшите. Вие трѣбва да разрѣшите закона на поляризирането. При извѣс ни изпити може да се раздвои ума ви — раздвоявашъ се, и изгубвашъ мѣрката на живота. Слѣдователно; тѣзи задачи ви се даватъ отъ невидимия свѣтъ. Отъ невидимия свѣтъ всѣкога ще ви създаватъ задачи, и то тѣй правилно тѣй послѣдователно, неочаквано ще дойдатъ. И да не мислите нѣкой пѣтъ, че сѣ ви забравили. Ни най-малко, ще дойдете на редъ. За всинца ви има задачи които ще трѣбва да разрѣшите. Ако ги разрѣшите правилно, въ анализитѣ на тѣхната книга ще запишатъ това, и ще ви дадатъ други, по голѣми задачи.

Запримѣрь. сега у васъ минава мисльта: защо учителтъ е допусналъ толкова ученици, защо нѣту ри единъ цензъ? Азъ нарочно ги допуснахъ, за да ви опитамъ. Ако всинца сте свѣтии, нѣма какво да се опитвате, да се учите, да се урегулируете. Мжнотията е тамъ. Но въ сжщностъ нѣма никаква мжнотия, нѣма никакво противорѣчие. Азъ запримѣрь, ще взѣма нѣкои отъ васъ тука, които не могатъ да се спогаждатъ, и единъ день, когато съмъ по-свободенъ, ще ви създамъ една задача, ще ви поставя

въ извѣстно положение на неразбиране, и веднага всички дисонанси, които съществуватъ помежду ви, ще изчезнатъ. Тия дисонанси, това е прѣплитане на енергиитѣ. Тѣй щото, отъ васъ се изисква да разрешитѣ една задача. Вие сте се измѣстили, и всѣки трѣбва да си знае номера и да си отиде на своето мѣсто. Нали, като стивате на нѣкой концертъ, всѣки си има номеръ, всѣки трѣбва да е на мѣстото си? „Моя, кой номеръ е вашиятъ?“ „Ако не си седналъ на своя номеръ, ще те измѣстятъ. Ще седнешъ на другъ столъ, дѣто не ти е мѣстото, ще те прѣмѣстятъ, ще трѣбва да станешъ. Въ природата всѣки единъ човѣкъ е туренъ на своето мѣсто. Сега запримѣрь, вие, като дохождате тукъ, всѣки гледа да седне на първитѣ редове. Ами кое ви дава право да седнете на първитѣ редове, имате ли билети? Една отъ главнитѣ мжнотии, е че вие се стараете да поправяте нѣща, които не се нуждаятъ отъ поправяне. Вие искате да турите редъ и порядкъ на туй общество когато не се нуждае отъ редъ и порядкъ. Това общество си има свой редъ и порядкъ, то си има ръководство отъ друго мѣсто. Сега, вземете запримѣрь, защо вие не харесвате туй общество? Вие казвате: какво ще кажатъ хората, какъвъ е уставътъ на това общество? Я вижте, какъ е нагласенъ свѣтътъ! Ами че какво се нуждае туй общество отъ

устави? Като иматъ другитѣ общества уставы, защо не седите при тѣхъ? Всичката ви грѣшка седи въ това, че вие искате, като дойдете тукъ, да се проявитѣ, като въ свѣта. Не, тукъ ще се проявите най-естествено, по Божествено. Ти искашъ да кажешъ нѣщо, кажи го. но тъй че да се почувствува, че дълбоко си го прѣживѣлъ. Запримѣрь, ти излизашъ въ свѣта, като нѣкой авторъ който иска да очуди хората, и започва тъй, бомбастически Така и вие сега, искате да кажете нѣщо, както свѣтътъ казва Не, вие ще кажете една мисль, която дълбоко сте изживѣли. Испитаите една радостъ, кажете я, и бъдете увѣрени, че туй което вие сте дълбоко почувствали, и другитѣ ще го почувстватъ. Ако не сте почувствали дълбоко тази мисль, и я изкажете, никой не ще може да я почувствува. Да бъдемъ естествени! Запримѣрь, искашъ да прокарашъ ржката си прѣзь челото. такова движение да направишъ. Не, най-напрѣдъ помисли, защо искашъ да прокарашъ ржката си прѣзь челото, какво искашъ да изразишъ съ това. туй Божествено ли е или човѣшко? Защото нѣкой пжтъ, ние, като не можемъ да разрѣшимъ единъ въпросъ, искаме да замаскираме положението, и правимъ туй движение съ ржката. Нѣкой авторъ не може да разрѣши задачата, той взима чаша пъл-

на съ вода. Защо да не говори безъ чаша съ вода? Тази чаша вода замаскирва положението. И всички автори, които стоятъ съ чаша вода, то е защото нѣма какво да кажатъ, нѣматъ идеи. Изсѣхва гърлото му, природата казва: замълчи, прѣстани, не говори! Казватъ: дайте му водица! Въ Америка е така. Проповѣдниците иматъ чаша съ вода на амвона. И тукъ сѣщо. Всички хора безъ идеи винаги иматъ чаша съ вода. Може, не е грѣхъ това, но когато ние влѣземъ въ една школа, азъ искамъ да бждемъ естествени. Въ писанието се казва не естествени; но свободни да бждете. Свободни да бждете въ своитѣ вжтрѣшни проявления. Подъ проявления разбирамъ проявление на вашето сърце, проявление на вашата душа. тѣй както въ природата може да се проявятъ Та, тази свобода, е потрѣбна за всинца ни. Не говоря за свобода, която да прѣчи на другитѣ. но въ свободата си да мога да изразя своята мисль. Сега, тия състояния сж необходими, тѣ ще внесатъ едно здраве. една приятна мисль, едно приятно състояние. Всѣкога когато чувствата се ограничаватъ, това носи болѣсти. Ограничаването на чувствата носи едно болезнено състояние. Това ограничение има лоши послѣдствия. Е, разбира се, очѣзи. които ще говорятъ на нѣкое общество. трѣбва да бждатъ много внимателни, та, ако то не иска да ги слуша, да намѣ-

рятъ друго общество, което иска да ги слуша, та нему да се изкажатъ. Да бъдемъ свободни! И послѣ, когато почнешъ да говоришъ, трѣбва да знаешъ колко врѣме да говоришъ. Ученикътъ всѣкога трѣбва да знае колко врѣме да говори, защото всѣка ваша мисълъ се проектира въ пространството, тя се прѣдава, и ще бжде или за ваша полза или за ваша вреда. Та не е все едно да се говори или да не се говори, да се пише или да не се пише. Ние, съврѣменнитѣ хора, много говоримъ или много пишемъ, но за всѣка празна дума, за всѣко празно написване, ни държатъ отговорни, не можемъ да си играемъ съ нѣщата тъй, както искаме.

Та, всички ще знаемъ, че трѣбва да имаме свобода, да знаемъ, че между насъ дѣйствува единъ великъ законъ. И този законъ можемъ да го провѣримъ. Ние ще направимъ единъ опитъ да докажемъ този законъ. Запримѣръ между ученицитѣ има по естество съ разни темпераменти, и изглежда, че тъй както сж различни като че всички не вървятъ въ правия пѣтъ. На едни отъ тѣхъ ще казваме: тъй не прави, иначе не прави, ще ги морализираме. А на другитѣ нищо нѣма да имъ говоримъ, само ще се молимъ за тѣхъ, и да видимъ слѣдъ единъ мѣсець какви ще бждатъ резултатитѣ. Трѣбва да направимъ този опитъ за една цѣла година, и ще видимъ ре-

зультатитѣ. Ако на единъ ученикъ направишъ единъ силенъ упрекъ, ще се минатъ 1, 2 или 3 години докато разбере твоигѣ думи. Най-първо за една цѣла година тои ще ти се разгневи, послѣ ще ти прости, и най-послѣ ще те разбере. Ще каже този човѣкъ има право. Не мислете, че е лесно за онзи, който се наема съ задачата да корегира хората. Той си създава голѣми мъчнотии вътрѣ въ себе си. Знаете ли какво сж теглили еврейскитѣ пророци? Нѣма между тѣхъ такъвъ, който да е умрѣлъ оъ естествена смъртъ. Най-първо той ще изобличи еврейскитѣ свещеници, и тѣ ще му кажатъ: „Ти на насъ не можешъ да говоришъ, нѣма да ни учишъ ти, ще си зървишъ“. Сега разбира се хората иматъ по-голѣмо съзнание. Когато искашъ да направишъ една бѣлѣжка, комуто и да е, трѣбва да я направишъ отъ съзнание и отъ любовъ, както къмъ себе си, за да даде добри резултати. Е, прѣдставете си сега, че единъ отъ ученицитѣ каже: азъ научихъ вече единъ отъ окултнитѣ закони. Тогава ние ще ви създадемъ единъ изпитъ върху този законъ. Да кажемъ, вие сте пратили сина си въ странство да са учи, а ние изпратимъ нѣкой да ви каже, че синътъ ви вчера се помина, ще ви трепне сърцето. Ако сте научили и разбрали добръ закона, вие ще кажете тъй. ако

не е опрѣдѣлено за сина ми да умре, той не може да умре прѣждеврѣменно. Когато азъ самъ провѣрѣ тогава ще повѣрвамъ, иначе това е само слухъ. Спорѣдъ насъ, никой не може да умре прѣждеврѣменно. Азъ зная, че синѣтъ ми е живъ. Добрѣ, другъ случай. Имате 100,000 лв. капиталъ турени въ банката. Качатъ ви знаете ли, че паритѣ ви сѣ пропаднали, загубени сѣ тамъ? При всички тия случаи трѣбва да спазите едно състояние на пълно хладнокрѣвие, тихо и спокойно, окототи да не мрѣдне. И отъ тамъ насѣтне може да ви се прѣподаватъ нѣкои малко по-сериозни уроци. Тия работи сѣ трудни да издържите на всичко това не е лесно. Да ви кажатъ че баща ви умря, майка ви умря, синѣтъ ви си счупи крака, или падна отъ нѣкое здание, или се удави, тия случаи произвеждатъ цѣль прѣвратъ въ васъ. Единъ отъ нашитѣ братя, който е сега въ другия свѣтъ прави сеанси въ Горна-Орѣховица, и дохожда единъ духъ, че му казва: „Какво си играешъ тукъ правишъ си сеанси, не знаешъ ли, че синѣтъ ти и жена ти умрѣха?“ Затупка сърцето му, и веднага отива да телеграфира, да разбере какъ сѣ всички у дома. Запитва и тѣ му отговарятъ, че всички сѣ здрави. Знайте, че на всички ви духоветѣ ще говорятъ. Сега, много отъ васъ сѣ подъ влиянието на

духоветѣ. Говорятъ имъ тѣ. Даже и най-голѣмитѣ материалисти сж подъ влиянието на духоветѣ. Тѣ се скриватъ и имъ казватъ? „Духове не сжществуватъ, всичко е материя“. Това сж пакъ духове. които ви нашепватъ. И тѣй, тѣ те заблуждаватъ, ти имъ изпълнявашъ волята и ги вѣрвашъ, че ти си господарь. Не, той е господарьтъ, той е прѣхвърлилъ ремѣцйтѣ върху тебе и ти казва: тази книга нѣма да я четешъ, онази нѣма да я четешъ. Тѣ ти казватъ, че нѣма никакъвъ Господъ. Едни духове проповѣдватъ, че нѣма Господъ, други — че има Господъ. Послѣ, ше ти кажатъ туй направи, онуй направи, редъ та кива мисли ще ти внушаватъ, докато най послѣ дойде врѣме да се разберемъ, да се пробудимъ, да разберемъ кждѣ сме, на кое мѣсто. И азъ ще ви кажа правата мисль, гдѣ си ти. Може да направимъ единъ опитъ, тои е слѣдующиятъ: рѣшилъ си да станешъ сутриньта въ 4 $\frac{1}{2}$ часа. Станешъ, но нѣщо ти казва: можешъ да си поспишъ още 5—10 минути. Тази мисль не е на мѣсто, не я слушай. Щомъ ти каже така, стани, не отлагай! Искашъ да направишъ някому добро, нѣщо ти казва: отложи го! Не. направи доброто! Направишъ ли точно противоположното, на права посока си, тия сж твоитѣ мисли. Ти казвашъ тѣй: не искамъ да го срѣщна, нѣма да му

говоря. Нѣщо ти казва: напротивъ, говори му. Тогава ти си на правата посока. Ами че ти си носителъ на чужди мисли! Безъ да ти е казалъ нѣщо лошо може ли да не му говоришъ. Нѣкой ти казва: това говорятъ за тебе, онова говорятъ за тебе. Чакай провѣри тази работа, защо се произнасяшъ толкова бързо? Ти самъ нищо още не си чулъ, не си провѣрилъ фактитѣ и бързашъ. Сега, доиде нѣкоя сестра при мене и ми казва, еди—коя си сестра говорила по мои адресъ. Питамъ я азъ: ти сама провѣри ли това? Не, но еди-коя си сестра ми каза, а азъ ѝ вѣрвамъ. Не ти сама провѣри. Азъ те ублажавамъ, че имашъ толкова вѣра, да приемашъ противоположното. Дойде друга и казва: еди-коя си сестра казала така за мене. И туи минало прѣзъ три сестри, прѣдава се огъ една на друга, ти казала едната, иначе казала другата. А като се провѣри, тази работа не съществува. И тогава дойдатъ тия лъжливитѣ съвпадения. Има такива лъжливи съвпадения. Въ Америка, единъ проповѣдникъ ималъ навика да мига съ очитѣ си. Това тамъ не считатъ за хубавъ навикъ. Отива въ едно общество, срѣщу една госпожа. и тъй, както говори съ нея, мига съ очитѣ си. Най-послѣ мъжътъ ѝ се възмущава и казва: „Господине, ти правишъ такова безобразие. най-послѣ не е прилично за единъ про-

повѣдникъ да мига така съ снитѣ си. „Че какъ?“ „Ами азъ нали те видѣхъ?“—Това е единъ навикъ, съ този навикъ азъ отъ толкова врѣме се боря. Ще кажете, проповѣдникътъ не трѣбва да намигва. Това е единъ неджгъ, отъ ко то трѣбва да се освободи. Потлѣ, други неджзи има между васъ. Седне нѣкси да се разговаря съ тебе, извали клечката за зжбитѣ си и почва да си чисти зжбитѣ. Не, не си чисти зжбитѣ прѣдъ хората, дръжъ клечката въ джоба си, и послѣ, като си излѣзешъ, югава си чисти зжбитѣ.

Послѣ, въ нашата природа има редъ дисхармонични състояния, които сж въ свръзка съ известни течения, и които ви заблуждаватъ. Всички тия нѣща, като ученици, трѣбва да ги знаете. Вие седнете да са разговаряте съ нѣкого, дигнете си единия кракъ върху другия, послѣ ги промѣняте, не седите спокойно. Не, седнете така, че $1\frac{1}{2}$ часъ или единъ часъ като седите, да запазите една поза. Това е самовладане, поне за единъ часъ самовладане. Ако тия малкитѣ нѣща не можемъ да ги направимъ въ класъ, какъ ще можемъ да направимъ въ свѣта тия нѣща, които изискватъ много повече воля? Тамъ има много по-сериозни нѣща. Не че тия нѣща трѣбва да ни направятъ да застанемъ неподвижни като едно дърво, но всѣко нѣщо трѣбва да става доброволно, по закона на свободата.

Тия малкитѣ нѣща сѣ които спѣватѣ окултнитѣ сили вѣтрѣ въ насѣ да можемѣ да работимѣ. Често най-добритѣ намѣрения, най-добритѣ желанія, чувства се парализиратѣ и плодотѣ на тия чувства се поврѣждатѣ отѣ такива дисхармонични мисли, чувства, желанія, дѣйствія или постѣпки, които изпжкватѣ въ единѣ даденѣ случай. Това сѣ правила вѣтрѣ въ природата, които трѣбва да знаете, понеже когато и да е, вие ще се натѣкнете на тѣхѣ. Пжтѣгѣ, по който вървите е толкова строгѣ, не механически, но разумно строгѣ.

Първото нѣщо: отѣ ученика се изисква точностѣ съобразителностѣ, подчинение на Божественитѣ закони да ги изпѣнява, да прави опѣти, и слѣдѣ като придобие знания, тогава да се произнася за тия работи.

Гледамѣ между ученицитѣ се раждатѣ нѣкои дисхармонични нѣща. Не мислете, че това е правилно. Окултнитѣ животѣ е хармониченѣ животѣ, разуменѣ животѣ. Всички нѣща, които сѣ опрѣдѣлени, трѣбва да станатѣ, и всички нѣща, които не сѣ опрѣдѣлени, не трѣбва да ставатѣ. Въ всѣки животѣ има нѣща, които сѣ опрѣдѣлени да станатѣ и сѣ неизмѣняеми, а има нѣща, които сѣ опрѣдѣлени, но може и да не стачатѣ. Тѣ зависягѣ отѣ насѣ, ние мо-

жемъ да ги измѣнимъ. Има запримѣръ такива херомантически знакове по ржцѣтъ, които ние можемъ да измѣнимъ. Ако линията на живота на едната ржка на нѣкого е скжсана, а на другата е цѣла, значи, че около 40—50 годишната си възраст той ще умре. Но, ако рѣша да живѣе единъ добѣръ, хармониченъ животъ и взема мѣрки за това, тогава ще мога да измѣня тази скжсана линия на ржката си и ще мога да продължа живота си до 60 години. Слѣдователно има нѣща, които могатъ да се избѣгнатъ. Слѣдователно, сегашната карма, която имате, може да я измѣните, да я прѣдолѣте, да я смекчите. Мога да ви кажа, че $\frac{9}{10}$ отъ мжнотиитѣ, които имате, можете да се справите съ тѣхъ, оставатъ само $\frac{1}{10}$ съ които мжчно може да се справите. Но, за да се справимъ съ извѣстни мжнотии, непрѣменно трѣбва да имаме едно хармонично разположение на духа. Безъ туй хармонично разположение на духа, не може да се постигне нищо. За да може една окултна сила да работи, за да може да добиемъ нѣщо, трѣбва да имаме единъ дълбокъ миръ вътрѣ въ душата си. Но размжти ли се нѣщо въ душата ни, окултната сила не работи. Най-първо, ще възтановимъ вътрешния си миръ. Възтановимъ ли го окултната сила работи. Не го ли възтановимъ, тя не работи.

Послѣ, между ученицитѣ има другъ единъ не-джгъ. Той е следующиятъ: вие подържате онова старото учение, че ранитѣ се прѣвързватъ съ бандажъ така, че да не ги вижда свѣтлината, и да не стоятъ дълго врѣме на слънцето. Сѣга, нѣкои отъ васъ иматъ грѣшка и казватъ: азъ моята погрѣшка нѣма да я изложя вънка прѣдъ другитѣ, не искамъ да я знаятъ. Не, сегашното ново лѣкуване е такова, че раната трѣбва да се извади на слънце. Ти ще извадишъ тази погрѣшка прѣдъ Божественото съзнание прѣдъ своето съзнание, ще я изложишъ на свѣтлината, ще я погледнешъ трѣзво, и тя ще оздравѣе. Може да мине день, два, три, мѣсець, година, но най-послѣ ще оздравѣе. Ако държите тази погрѣшка затворена като рана тя ще се прѣвърне на една живеница и ще се яви проказа.

Сѣга, мнозина отъ васъ сж много любопитни, искатъ да знаятъ погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Много отъ васъ си иматъ тевтери, съ тѣхъ ходятъ и казватъ: колко дългъ. колко борчъ има този?—записватъ всичко. — Е, около 25,000 лв. И той пише: Иванъ Стояновъ или Драганъ Стояновъ има толкова и толкова и толкова дългъ. Е питамъ, слѣдъ като обиколи толкова души и знаешъ тѣхнитѣ дългове, какво те ползува всичко това? Това наука ли е?—

жемъ да ги измѣнимъ. Има заprimъръ такива херомантически знакове по ржцѣтъ, които ние можемъ да измѣнимъ. Ако линията на живота на едната ржка на нѣкого е скжсана, а на другата е цѣла, значи, че около 40—50 годишната си възраст той ще умре. Но, ако рѣша да живѣе единъ добъръ, хармониченъ животъ и взема мѣрки за това, тогава ще мсга да измѣня тази скжсана линия на ржката си и ще мога да продължа живота си до 60 години. Слѣдователно има нѣща, които могатъ да се избѣгнатъ. Слѣдователно, сегашната карма, която имате, може да я измѣните, да я прѣдолѣете, да я смекчите. Мога да ви кажа, че $\frac{9}{10}$ отъ мжнотиитѣ, които имате, можете да се справите съ тѣхъ, оставатъ само $\frac{1}{10}$ съ които мжно може да се справите. Но, за да се справимъ съ извѣстни мжнотии, непрѣменно трѣбва да имаме едно хармонично разположение на духа. Безъ туй хармонично разположение на духа, не може да се постигне нищо. За да може една окултна сила да работи, за да може да добиемъ нѣщо, трѣбва да имаме единъ дълбокъ миръ вътрѣ въ душата си. Но размжти ли се нѣщо въ душата ни, окултната сила не работи. Най-първо, ще възтановимъ вътрешния си миръ. Възтановимъ ли го окултната сила работи. Не го ли възтановимъ, тя не работи.

Послѣ, между ученицитѣ има другъ единъ не-джгъ. Той е следующиятъ: вие подържате онова старото учение, че ранитѣ се прѣвързватъ съ бандажъ така, че да не ги вижда свѣтлината, и да не стоятъ дълго врѣме на слънцето. Сѣга, нѣкои отъ васъ иматъ грѣшка и казватъ: азъ моята погрѣшка нѣма да я изложамъ вѣнъкъ прѣдъ другитѣ, не искамъ да я знаятъ. Не, сегашното ново лѣкуване е таково, че раната трѣбва да се извади на слънце. Ти ще извадишъ тази погрѣшка прѣдъ Божественото съзнание прѣдъ своето съзнание, ще я изложишъ на свѣтлината, ще я погледнешъ трѣзво, и тя ще оздравѣе. Може да мине день, два, три, мѣсецъ, година, но най-послѣ ще оздравѣе. Ако държите тази погрѣшка затворена като рана тя ще се прѣвърне на една живеница и ще се яви проказа.

Сѣга, мнозина отъ васъ сж много любопитни, и искатъ да знаятъ погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Много отъ васъ си иматъ тевтери, съ тѣхъ ходятъ и казватъ: колко дългъ. колко борчъ има този?—записватъ всичко. — Е, около 25,000 лв. И той пише. Иванъ Стояновъ или Драганъ Стояновъ има толкова и толкова и толкова дългъ. Е питамъ, слѣдъ като обикולי толкова души и знаешъ тѣхнитѣ дългове, какво те ползува всичко това? Това наука ли е?—

Не е наука. Послѣ, нѣкои обичаѣтъ обратното, да знаятъ, т. е, искать да знаятъ колко е богатството на този, на онзи. Добрѣ, знаешъ това, какво те ползува? Хубаво, ако ти искашъ да знаешъ еди-кой си колко дългъ има, какво богатство има, колко дѣца има, значи ти постѣпвашъ, както постѣпватъ въ свѣта. Ако искашъ да знаешъ колко пари има, то е за да разберешъ колко сдѣлки да направишъ съ него. Не, единъ окултенъ ученикъ трѣбва да се занимава съ себе си. Най-опасното за единъ окултенъ ученикъ е да се занимава съ погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Ти, като окултенъ ученикъ, вжтрѣ въ една школа, ако се занимавашъ съ погрѣшкитѣ на другитѣ, ти ще привлечешъ обратнитѣ сили къмъ себе си. Щомъ мислишъ за погрѣшкитѣ на другитѣ, ти ще си напोकостишъ. Щомъ искашъ да се занимавашъ съ чуждитѣ погрѣшки, ще излѣзешъ вжтъ отъ школата, но вжтрѣ въ школата това не се позволява. Може да мислишъ за тѣхнитѣ погрѣшки, но въ дадения случай, когато ние се занимаваме съ Божествената Любовь, съ погрѣшкитѣ на хората не можемъ да се занимаваме. За ученика това е вѣдно.

Сега, често между ученицитѣ се нарушава хармонията. И то какъ?—Започватъ да разправяѣтъ една чужда погрѣшка на този, на онзи. Тия погрѣшки се

разправятъ всѣ-въ тайна. Вънъ може да се разправятъ, но вътрѣ въ шкoлата, ако искате да се развивате правилно избѣгвайте това по закона на Любoвѣта. Тия погрѣшки ще почнемъ да изправяме по слѣдующия начинъ. Азъ ще избира десетъ сестри и десетъ братя за образецъ и то най-напрѣднатитѣ, най-интелигентнитѣ, най-добритѣ да покажатъ примѣръ. Слѣдъ тази група отъ 20 души, ще избира друга такава група, слѣдъ тѣхъ трета група и т. н. По този начинъ въ продължение на една година ще поправимъ цѣлия класъ. Тогава ще се породѣ споръ, кои е влѣзълъ пръвъ въ групата. Пръвъ ще влѣзе онзи, който има най-малко погрѣшки, и който най-лесно изправя погрѣшкитѣ си. Но онзи, който има най-много погрѣшки; той ще влѣзе послѣденъ. И много отъ тия неприятности, които имаме, само по този начинъ ще можемъ да ги изправимъ, само по този начинъ ще можемъ да ги отстранимъ и да създадемъ една благоприятна атмосфера. Тя ни трѣбва и за физическа работа, и за умствена работа, и за духовна, и за културна работа, Само тъй можемъ да се отравимъ. Ами че какъ? Всѣки отъ насъ трѣбва да бжде уменъ въ всѣко отношение.

Вие сега имате едно желание: всички искате да се приравните, да замъзате единъ на другъ. Ако

всички се приравнимъ. ще замязаме на една гладка топка. Ние ще оставимъ всѣки да се проявява такъвъ, какъвто си е. Ще работимъ тъй, както Духътъ работи въ насъ. Когато Божествения Духъ работи у нервния човѣкъ, той си остава пакъ нервень само, че се явява у него поготѣмъ поликъ за работа. Онзи, които е флегматикъ, като доиде Духътъ у него, пакъ си е флегматикъ, само че и у него се заражда по голѣмо желание за работа. Божиятъ Духъ не измѣня хората, но създава потикъ у тѣхъ. Даровигия човѣкъ си е даровигъ и вѣнъ отъ Духа, но като дойде Духътъ, гой само усилва способноститѣ и силитѣ. Тия пъкъ които иматъ малки способности, като дойде Духътъ у тѣхъ ще имъ създаде по голѣмъ потикъ за работа. Духътъ е като учителъ, който засилва способноститѣ. Вие сте на крива посока, ако мислитѣ, че като дойде Духътъ всичко ще знаете, и че като васъ втори нѣма да има. Вие ще се учите, ще четете, а Духътъ, като доиде, ще ви научи какво трѣбва да правитѣ. За колко врѣме ще ви научи? Азъ бихъ желалъ да доиде нѣкои да ми каже, като е дошълъ Духътъ въ него за колко врѣме го е научилъ. Дали изведнжжъ е научилъ всичко? Духътъ като доиде, ще ви създаде такива мянотиини, ще ви прѣкара прѣзъ толкова страдания, че главата ви ще побѣлѣе. Ако не забравишъ това, много до-

бръ ще живѣешъ, но, като дойдешъ отново на земята, и забравишъ всичко, главата ти отново ще побѣлѣе. Ако не забравишъ, нѣма да остарѣешъ. Духътъ работи въ свѣта. Азъ виждамъ, че Духътъ вече работи у нѣкои, но като заработи Духътъ, тази енергия идва въ друго направление.

Сега, азъ искамъ вашиятъ животъ да не бѣде натегнатъ, защото ще изпаднете въ друга една крайностъ, ще идвате съ страхъ въ класъ. Не, искамъ, всички, които идвате тукъ, да идвате отъ любовъ. Ако отъ любовъ изпълнявате всичко, ако отъ любовъ можете да учите, чудеса може да направите, но ако учите съ принуждение, нищо нѣма да стане отъ васъ. Искамъ да идвате тукъ и да се учите съ съзнателна и висока любовъ и мъдростъ. Послѣ ще направимъ разлика между тѣзи, които работятъ съ любовъ и тѣзи, които работятъ безъ любовъ. Запримѣрь, ще дойде единъ младъ и ще направи една бѣлѣжка за нѣщо на нѣкой отъ по старитѣ. Той ще се докачи и ще каже: азъ съмъ по старъ отъ тебе. Не, той трѣбва да каже: и това дѣте даже, като ми прави бѣлѣжка, азъ трѣбамъ да го слушамъ. Туй дѣте, макаръ и малко, казва ти нѣщо, слушай го. Ти ще му бѣдешъ признателенъ и ще кажешъ едно дѣте ми казва Истината, азъ ще го слушамъ. Отдѣ знаешъ,

ти вървишъ по единъ мъченъ, опасенъ пътъ, по които има разбойници, мечки, вълци, и туй дѣте ти казва нѣщо. Послушай го! Смирение трѣбва да имате всички! И азъ забѣлзвамъ, между ученицитѣ, между възрастнитѣ и младитѣ, има такива отношения че веднага може да избухнете. Смирение се изисква, голѣмо смирение отъ всички. Ще обмисляте, и тогава ще дѣиствувате. Сега, има друга опасностъ, която може да се яви у младитѣ. Ето гдѣ е опасността. Загримѣвъ, когато нѣкои отъ младитѣ направи една бѣлѣжка на нѣкои отъ старитѣ, и послѣдниятъ се по равн, младиятъ се окуражава и казва и на другиго ще направя бѣлѣжка. И ще почне безъ сапунъ да бръсче. Не, ако дойде отъ любовъ, любовно да говори, всички ще го слушатъ. И стариятъ, като дойде да каже една истина на младия, да има едно почитание помежду къмъ него. Ние трѣбва да сме готови да приемемъ Истината отъ когото и да е казана. Тя Младъ или старъ, които и да е, като дойде да говори Истината, на когото и да е, трѣбва да Го почита. Вънъ отъ Божествената Любовъ, вънъ отъ Божествената Мъдростъ, вънъ отъ Божествената Истина всичко друго ще избѣваме. Това сж правила, които всички трѣбва да спазвате. Колко мъчнотии бѣха се избѣгнали, ако ние дѣиствувахме по този

начинъ! Все ще останатъ около 25⁰/₁₀, но тѣ сж въ реда на нѣщата, съ тѣхъ лесно ще се справимъ

Послѣ, азъ виждамъ че нѣкои отъ ученицитѣ сж обѣднели органически. Азъ мога да ви помогна, искамъ естествено да ви прѣдамъ единъ начинъ да черпите енергия отъ тази жива природа, да се въодушевявате. За сега, съ нашитѣ разходки ние засѣгаме само физическитѣ влияния на природата, послѣ ще засѣгнемъ чувствителнитѣ влиания на природата и най-послѣ ще трѣбва да направимъ разходки, съ които да засѣгнемъ сърцето, ума и волята на природата. За това трѣбва да сме готови, да приемемъ всичкитѣ неини благословения. Достигнемъ ли това нѣщо, да черпимъ енергиитѣ на неичитѣ сърце, умъ и воля, ние ще бждемъ хора на друга култура. И тогава природата ще ни даде много нѣщо. Когато ще искаме да се тонираме, ще можемъ да гриздемъ на сърцето, ума и волята си, какъвто характеръ искаме.

Сега, нѣкои казватъ дали ние ще можемъ да владѣемъ природнитѣ сили? Да догусчемъ, че вървимъ по пѣтеки по които има много камъни. Ние можемъ да прѣмѣстимъ тия камъни съ своята мисль. Ще съсредоточимъ мисль а си по пѣтеката и тия камъни, тия прѣпятствия ще се прѣмахнатъ. Единъ пѣтъ, два пѣти, три пѣти ще съсредоточимъ мисльта

си и на четвъртия, на петия път камънигѣ ще изчезнатъ. Тия голѣмитѣ камъни на египетскитѣ пирамиди сѣ дигани по този начинъ. Туй е най-голѣмата техника, която е съществувала въ свѣта.

И тъй, въ морално отношение трѣбва да се коригиратъ всички недостатѣци, които съществуватъ. Всички трѣбва да станатъ силни, да работятъ, да бждатъ полезни за своето си врѣме, полезни на царството Божие, полезни на новата култура.

Много отъ авторитѣ, които четете, загатватъ за тия сили, но нито въ една книга, нито въ единъ учебникъ не се даватъ методи за работа. Едно пробуждане се иска отъ всички! Всички казватъ: не може безъ Учителя! Какво се разбира подъ Учителя? Подъ думата „Учитель“ въ окултната наука се крие съвсѣмъ друго нѣщо.

Размишление.

ПРАВИЛНО РАЗПРѢДѢЛЕНЕ НА ЕНЕРГИИТЪ

28 школна лекция
за общия курсъ (11 годни.)
18. V. 1933 г.
(София)

Печатница МАЛЕЖИЕВЪ — Русе

Правилко разпрѣдѣляне на енергиитѣ у човека.

Т. м.

Прочете се резюмето отъ темитѣ: „Произходътъ на религиитѣ“.

Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ: „Отношенията между свѣтлината и тъмнината“.

За въ бждеще всѣки да си туря името подъ работата отдолу. Тѣй просто да е, като ученици, да не се криете. Ще си напишете името, и ще четемъ работитѣ ви споредъ списъка на номерата, така че въ единъ урокъ ще се четатъ темитѣ на около 10—15 души, въ другъ урокъ на други 10—15 души, тѣй че презъ годината да се четатъ темитѣ на всѣки одного поне по 5—6 пѣти.

Сега, трѣбва да напишете една жива тема за свѣтлината. Знаете ли какъ се пишатъ живитѣ теми? Кивата тема се състои въ изкуството на писането, гѣй да напишешъ едно твое прѣживѣване, че всѣки, които го прочете, да прѣживѣе същото. Запримѣрь, чие описвате какъ сте се освободили отъ единъ

вашъ порокъ, отъ пиянството напримѣръ, но тъй жи во да го опишете, че който е пияница и го прочете, да каже: и азъ се отказвамъ. Ако не е живо описано, и нѣкой го прочете, ще каже: а, това е само така написано. Да допуснемъ, че трѣбва да напишемъ една жива тема върху милосърдието. Ние можемъ да напишемъ много красиви поетически изражения върху милосърдието и като го прочете нѣкой, да не му въздѣйствува, а пъкъ може да напишемъ едно просто изложение върху милосърдието и като го прочете нѣкой, да постъпи тъй, както ние сме постъпили въ дадения случай.

Имайте предъ видъ, че окултната школа е опасна въ едно отношение: опасна е по своитѣ енергии. Азъ ще ви разправа сега защо е така. Като ви казвамъ, че е опасна, то не е за да се сгръхувате, а искамъ само да ви покажа гдѣ лежи опасността, за да не си правите илюзии, да не се самозаблуждавате. Опасността седи въ устройството на нашето физическо тѣло. Нервната система е една инсталация, а мозъчните центрове сж инсталатори, акумулатори на тѣзи идеи. Има случаи, когато тия идеи сж съ толкова силни трептения, че като се възприематъ чрѣзъ мозъка, тази инсталация изведнѣжъ усѣща едно запалване, едно омапомощаване, а нѣкой път може да усѣти едно изгаряне.

Сега, нѣкой казва: защо да не възприемемъ едно вдѣхновение отъ Бога? Ако дойде едно такова вдѣхновение, може би твоята нервна система да не е толкова силна и не ще може да издържи този токъ. Когато дойдатъ тия силнитѣ течения, това става често. Има двѣ течения, два вида енергии, които идватъ едновременно. Когато идва слънчевата енергия, т. е. течението отъ слънцето, листата добръ се развиватъ, клонете растатъ — изобщо има разтежъ нагорѣ. Когато течението на земята е по-силно, тогава коренитѣ се развиватъ добръ. Пъпътъ на човѣка прѣдставя физическия центъръ, и като завъртите човѣка около този центъръ, около пъпа, образува се единъ правиленъ кръгъ, въ който дължината на цѣлия човѣкъ е диаметрътъ въ този кръгъ. Отъ пъпа надолу, това е физическиятъ човѣкъ, това сж всички течения, които отиватъ къмъ центъра на земята. И когато тия течения взиматъ надмощие въ човѣка, тогава въ него се образува едно благоутробие. Всичката тази енергия почва да се прѣнася надолу. Нѣкой пътъ е обратно: енергията отъ тѣлото може да се прѣнесе къмъ раменѣтъ. Тия, у които енергията се прѣнася къмъ духовния свѣтъ, раменѣтъ имъ нагорѣ ставатъ широки, а когато енергията отива къмъ умствения свѣтъ, главата постепенно се разраства. Всичко зависи отъ това, какви сж теченията.

Та въ, всѣка една окултна школа може да има
ме добри резултати, когато умѣемъ да направляваме
тия течения, а тия течения сж отъ разни степени
отъ разни калибри. Запримѣрь, често въ Англия, въ
Америка, нѣкои сж употрѣбавали като методи за раз-
виване концентрирането на мисльта, обаче тия ме-
тоди сж дали лоши послѣдствия. Защо? — Вие съ-
това спирате мисльта си, а като не знаете какъ да
възприемете тази енергия и какъ да я прѣпратите
къмъ тѣлото си, въ васъ става едно подпушване. Вие
се концентрирате, концентрирате, подпушвате вашия
чувства, спирате тази набрала се енергия и ставате
ексцентрични. Послѣ започвате да скачате, да игра-
ете, да лудувате, явява се истерия. Природата не
обича да я възтирате. Затуй, усѣтишь ли избликъ
на нѣкаква енергия, излѣзъ всрѣдъ природата, играй
скачай тамъ. Ако почнешъ да играешъ всрѣдъ Со-
фия, ще минешъ за ексцентриченъ, но иди на Витоша
или нейде изъ Борисовата градина далечъ отъ хората и
тамъ си подекламирай, по скачай, по играй, по ма-
хай съ ржцъ и ще се върнешъ обновенъ. А сега,
ние се страхуваме, като войници сме, срамъ ние,
какво ще кажатъ хората и въздържаеме мисльта и
чувствата си, ставаме ексцентрични. По такъвъ начинъ
страхътъ взима надмощие. Влѣдствие на това, въ
Америка има слѣднитѣ случаи: на нѣкой религиозенъ.

човекъ му дадатъ възможность да поговори ужъ само 5 минути, а той, като започне, че $1\frac{1}{2}$ часъ, че 1 часъ, че 2, 3, 5 часа, отпусналъ енергията, че не спира. Такъвъ билъ евангелиста Мулли. Той като започнать да говори трѣбвало да му се каже: спри, стига вече не искамъ да те слушаме — той всё продължавалъ. Та, азъ гледамъ, у васъ ви се набрала достатъчна енергия, у нѣкои даже умствена енергия. Какво да прави? — Да взема перото да работи. У нѣкои се набрала физическа енергия. Какво да прави? Да вземе мотиката да копае. Ако вървите тъй, ще станете едностранчиви. Не мислете, че трѣбва да станете едностранчиви. Защо ви извеждамъ на екскурзии? — За да не станете едностранчиви, а това е опасно. Азъ искамъ да насоча ума ви въ всички направления, да станете всестранны умствено активни, въ всѣло отношение да се произведе въ васъ и проза и поезия. При това, вие трѣбва да станете активни а послѣ — пасивни. Нѣкой път може да се развие у васъ любовъ, но не тази едностранчива любовъ, любовъ къмъ едного. Едностранчивата любовъ е опасна. Изключите ли едно отъ вашата любовъ, започватъ шушукания, поѣпращания на мисли, и отзадъ на главата, въ мозъка, усѣщате едно загорещаване. Ибо, тази любовъ трѣбва да се разпространи на-

Та, въ школата има редъ закони, които трѣбва да се изучаватъ практически. Не трѣбва само да казвате, че сте окултистъ, но ще ви дадемъ задачи да прѣвръщате тази енергия. Запримѣрь, сиромахъ сте безъ пари сте, нѣмате срѣдства. не ви достигатъ 500 лв. въ мѣсеца, и правите дългове. Имате единъ центъръ въ главата, който показва, че обичате паритѣ а пъкъ ги нѣмате. Значи, имате единъ любовникъ, паритѣ, когото очаквате, но не идва на врѣме и говоритѣ за него. А сега, вие трѣбва да се справитѣ съ този любовникъ. И майката, и бащата, и дѣцата всѣ за него гозорятъ. Ученикътъ казва: сто лв не ми достигатъ. Какъ ще се справимъ съ него сега? Тази енергия се набира, набира, и тогава какво става? Кражбата се ражда. Ще ви приведа единъ фактъ: какво стана въ нашата кѣща, въ комуната. Изчистватъ отъ кѣщи 150 лева. Пакѣрно нѣкой братъ, който много обича паритѣ ги е взелъ. И сега, азъ мога да намѣря този, който ги е взелъ но оставямъ онзи, който има нужда отъ пари, самъ да си каже, че има нужда. Ако той има нужда ще му дадемъ и 200 лв. Тази година въ събора сѣщо се загубиха толкова нѣща! Ние това не обичаме. Този, който се нуждае ще му помогнемъ, кражбата, това е единъ занаятъ днесъ, но въ сѣщностъ това е една извратена енергия, извращение на чувствата.

И тъй, сега ще знаете какъ се раждатъ пороцитъ. Пороцитъ се раждатъ отъ накопление на известна енергия, която трѣбва да се употреби.

Азъ искамъ нашето общество да бѣде идеално! Отъ кражба ни помечъ да нѣма! Разбирате ли? Азъ съмъ готовъ да дамъ 1000 — 2000 лв. на онзи, който има нужда отъ пари, но кражба не се позволява. Послѣ, изгубена е една книга сега. И дѣъ такива книги ще дамъ, но кражба да нѣма. Кражбата това е стара култура. Когото хванемъ въ прѣсяпленіето, ще го прѣгнемъ къмъ центъра на земята. Нищо повече! Да знае това нѣщо. Ами че тукъ се образува едно общество, и трѣбва да покажемъ на свѣта, че може и безъ кражби. Този, който е взелъ паритъ, ако мисли че по любовъ го е сторилъ, трѣбва да знае, че и по любовъ, и по какъвто и да е начинъ, абсолютно никакво питане не се позволява! Като се оставятъ паритъ на масата да лежатъ и 10 мѣсеци да лежатъ отгорѣ, да не изчезнатъ. Туй общество считамъ за честно, но щомъ се оставятъ паритъ на масата, и изчезватъ, туй общество не може да мине за идеално. Сега, нѣма да си правимъ иллюзии, да се спираме върху това, кой билъ този, който ги взелъ. Безразлично е кой е — който и да, въпросътъ не е тамъ, принципътъ е важенъ. Този

принципъ може да поврѣди общо на всинца ни, а добродѣтелигѣ общо помагатъ. Онзи ученикъ, който ималъ нужда отъ тия 150 лв. и ги взелъ, може да иска да се оправдае и да каже: азъ искахъ да направя единъ опитъ, да изпитамъ до колко имате любовъ помежду си, та като взема паригѣ, дали ще можете да ме търпитѣ помежду си съ моитѣ недостатъци. Въ школата, вжтрѣ, не е позволено на ученицигѣ да изпитватъ Учителя си. Това е единъ законъ. Вънъ отъ школата може, но вжтрѣ въ школата — не може. Вжтрѣ въ школата Учителгѣ изпитва ученикѣтъ учи. Вжтрѣ въ школата никакви опити не се правятъ отъ ученика. Ученикѣтъ трѣбва да изпълнява честно и справедливо всички свои задължения и да бѣде образецъ. Сега, азъ знаа, че тази наклонностъ у васъ е стара. У нѣкого се набирало повече енергия, която той трѣбва да обуздава. Най-първо, въ него се роди едно желание да вземе паригѣ — взима ги, послѣ ги оставя, пакъ ги взима, оставя ги, взима ги, и най-послѣ казва: е нека Господъ да ме прости! Нито кражбата, нито взетигѣ пари сж нѣкакъвъ голѣмъ грѣхъ. Че нѣкой взелъ паригѣ, това не е единъ отъ много голѣмитѣ грѣхове, но послѣдствията му отпослѣ сж лоши. Освѣнъ кражбата, има и други пороци. Запримѣрь, ако у нѣкомъ

отъ васъ е чръзмърно развитъ мозъчния центъръ на благоговѣние и любовъ къмъ Бога, а разсѣдкътъ му не е развитъ, за да може да прокара тази енергия въ умствения свѣтъ, тогава туй чувство ще се изроди въ фанатизъмъ. Всѣки единъ фанатикъ е човѣкъ безъ разсѣдкъ въ 'сготъ, убѣждения. Туй чувство инстинктивно се проявява, той мисли, че като неговата любовъ къмъ Бога нѣма друга. Не е тъй. За да бѣде любовта ни къмъ Бога съвършенна човѣкъ трѣбва да пожертвува всичко, което има. Не само това, но Любовта къмъ Бога трѣбва да се изрази въ жертвата за цѣлото човѣчество—да станешъ слуга на човѣчеството и да му дадешъ своето знание. Само единъ великъ човѣкъ, у когото умътъ е развитъ, у когото всички способности сѫ развити, само той може да слугува на Бога. Че азъ мога да направя едно добро дѣло, това още не е доказателство за служене на Бога. Не, за всѣки даденъ случай ние трѣбва да постѣпваме разумно! Отъ това се нуждаемъ всинца. Още много врѣме има, докато се развиятъ нашитѣ глави. Много нѣщо още липсва. Че ни липсва, това всѣки день можемъ да проверяваме. Нашето милосърдие, сѣщо е единъ центъръ, морално чувство е, но ако то е чръзмърно развито, а разумътъ не е развитъ, ние ще гледаме, каквото,

имаме, да го раздадемъ безъ огледъ, тамъ гдѣто не му е мѣстото. Ако пъкъ у насъ е развитъ разумътъ то ще раздадемъ всичко точно на мѣстото си. Не е въпросътъ да се раздаде всичко, че каквого стане. Азъ съмъ правилъ спити, и съмъ еидѣлъ, че благо-дѣяние съ пари никога не води къмъ добри послѣдствия. Ако на единъ човекъ се създаде работа, да бъде самостоятеленъ, да може да работи и да счита, че каквото е изработилъ е негово, не му е дадено даромъ, това има много добри резултати. Това е една система на американцитѣ. Много практична е тя. Добръ е даже и ние да я приложимъ помежду си, да създадемъ работа за всѣки. И като работи човекъ, знае че туй, което яде го заслужава, работилъ е заради него:

Друго нѣщо: въ школата трѣбва да се създаде известна хармония за развиване на нашитѣ умове. За сѣга, ако дойде нѣкой между васъ, той ще почувствува ли въ себе си едичъ подѣмъ да мисли? Нѣкои ученици, приятели, идватъ при мене, оплакватъ се, че усѣщатъ едно ограничение. Даже явиха се при мене двѣ ученички и ми казаха: искаме, тѣй, да се поограничимъ малко. Какво показва това? Или че тази набрана се енергия въ мозъка имъ не може да намѣри мѣсто да се пласирава и търси друго

мѣсто, или че срѣдата, въ която живѣятъ не е въ състояние да имъ помогне. Между насъ, ние, трѣбва да насърчаваме малката, и изкуствата, всички работи, и най-малкиятъ трудъ трѣбва да ги поощряваме. И физическиятъ трудъ всичко добро трѣбва да поощряваме. Само че само грубите работи ще опредѣлимъ по малко време. Нѣкой който мисли дѣски ще му опредѣлимъ единъ часъ време. Единъ часъ мислене дѣски, това е равносилно на 6 часа умствена енергия. А сега е обратното. Единъ цигуларъ като сзирѣ 3 часа, взима толкова пари, колкото ти ще вземешъ, ако работишъ 3 години физическа работа. Значи, труда на единъ се възнагражда повече. Въ моралния свѣтъ такава аномалия не се търпи.

Постъ, между васъ ученицитѣ, има нѣкои, които още обичатъ да ползуваѣтъ тютюнъ. Колко души има още, които пука въ тютюнъ? (Станаха чегирма) То е значи почти на 100 души 1%. Нали?

Колко души има между васъ, които изкривяватъ фактитѣ? Азъ съмъ казалъ, че въ школата ще пазимъ слѣдущето правило. Ти говоришъ нѣщо ще го воришъ само туй, което си видѣлъ и констатирашъ. Нѣкой ти разправяшъ нѣщо, и ти го прѣдавашъ, значи ти си подъ сѣнката му. Щомъ тои ти говори нѣщо, ти ще го проверишъ, и ще го изнесешъ тъй,

разпространяват такива лъжливи слухове. Единъ прѣдава, другъ прѣдава, трети, четвърти, и фактитъ се изкривяватъ. Азъ съмъ ви казвалъ: азъ съмъ за Истината, нека се изнесе Истината но тъй, както сие Това е правило. Нѣкой пътъ Истината трѣбва да се изнесе, а нѣкой пътъ може и да не се изнесе, но когато се изнася, трѣбва да се изнесе тъй, както е. Колко отъ васъ позорятъ Истината тъй, както е? Не искамъ да си излагате да говоритъ Истината, но искамъ въ туй отношение да бъдете свободни, да знаете, че, ако не употребитъ закона на свободата, у васъ ще се набере излишна енергия, която за въ бждаше, за цѣлъ единъ животъ ще ви се наложи да изплащате. Законитъ на природата не се шегуватъ съ тяхъ не се играе. Не мислете, че нѣкой може лесно да се провере прѣзъ Божественото сито. То е толкова ситно, че всичко ще прѣсѣе много хубаво. Добръ сета гуй правило е да се прѣдпазвате отъ лъжата. Колко отъ васъ обичатъ да казватъ Истината тъй, както е, т. е. колко отъ васъ има, които обичатъ бѣлата лъжа? Разяснението, което тази сутринъ ви дадохъ, че вѣтрътъ гали, че произвежда двойна плевмония, а слънцето милва и здраве дава, може да се отнесе и до бѣлата лъжа — нѣкой пътъ и тя гали. Нѣкой пътъ, за да избѣгнемъ нѣкои нещасия,

прибѣгваме до нея. Правило е: Не можешъ ли да говоришъ Истината, по хубаво мълчи! Кажете: не съмъ разположенъ, не мога да говоря, и нищо повече!

Запитватъ пушенето тютюнъ позволено ли е на единъ окултенъ ученикъ или не? Щомъ е ученикъ, не е позволено. Врѣдно е въ тази смисълъ, че урежда неговитѣ способности за работа въ школата.

Блгата лъжа азъ наричамъ съзнателна лъжа. Тя не принася прями пакости. Запримѣрь, въ стария завѣтъ Давидъ, като се намѣри въ опасностъ, прѣстори се на лудъ, и почнаха да му текатъ лиги. Царьтъ рече. Какво сте ми довели този лудъ човѣкъ? —Пуснете го! Аврамъ, като се намѣри въ голѣми изпитания, рече: „кажи, че си ми сестра!“ Послѣ каза: „Убояхъ се да не ме убиятъ“ Това е въпросъ на схващания, то е мораль на врѣмето. Сега, вие ще се опрѣдѣлитѣ въ отношенията си. Лъжата е само по отношение къмъ единъ Божественъ законъ, написанъ законъ, който съществува, и къмъ които ние имаме задължения. Ще говоришъ Истината. Кому? —На този, когото обичашъ. Първиятъ законъ, ще говоришъ Истината на този, когото обичашъ. Когото обичашъ, лъжа не може да му говоришъ, а когото не обичашъ, лъжа може да му говоришъ, Лъжа и

любовъ сж несъвмѣстими, в'брацитѣ имъ сж несъвмѣстими. Съвършената Любовь изключва всѣки страхъ, г'азва Писанието. Щомъ изключва сураха, тя изключва и лъжата. Лъжата е едно послѣствие на страха. Сега, докде нѣкои и те пита: кажи какво мислишь? Ти не си длъженъ да му кажешъ какво мислишь. Дойде другъ, какъ си мѣнието! Не си длъженъ да му казвашъ мѣнието си. Ето въ какво отношение не грѣбва да лъжемъ. Азъ имамъ нужда отъ 100 лв. и казвамъ ти единъ господинъ да ми 100 лв. на вземъ, слѣдъ 3 мѣсеца ще ти ги върна, Лойде ли опрѣделено време не изкирай, не ходи да го зачѣгвашъ съ нѣкакви бѣли тѣжи, че жснати болна, че туй онуй. Ако не можешъ да платишъ на този срокъ кажи му истината. Имашъ ли задължение, не манкирай, не ходи да се извинявашъ! Бяди смѣль да си кажешъ погрѣшката. (Ще кажешъ не можахъ да издържа на задължението си, ще имашъ ли добричана да ме почакашъ още 3 мѣсеца? Туй разбирамъ честенъ човѣкъ! А нѣкои ще почне да увѣртва. Каго се признаешъ, не само, че нѣма да ти падне кредита, но ще се подигне. Имашъ задължение къмъ единъ човѣкъ, бяди вѣречъ на думата си! И Христосъ говори на ученицитѣ си за единъ чистъ, идеаленъ животъ и да даде образецъ за това съ своя

животъ И тъй, въ обѣщанията да бъдемъ искрени. Често дѣцата обичатъ да скриватъ истината. Така постъпвате и вие. Запримѣрь, ние имаме самовари, съ които си служимъ. Тия самовари имагъ ремъци за носене на гръбъ. Да допуснемъ сега, че дадемъ нѣкому, който е дежуренъ, да накладе самовара, обаче той забравилъ да свъзи ремъцигѣ, и единъ отъ тѣхъ поизгара малко. Този дежуренъ прѣдава самовара на другъ и не казва, че изгорѣлъ ремъка. Запитватъ: кои изгори ремъка? Той мълчи. Не, този, които бѣше дежуренъ и изгори ремъка, трѣбваше да каже: Азъ направихъ една голѣма погрѣшка, бѣхъ невнимателенъ, забравихъ да извадя каиша. Той трѣбва да се изповѣда. Другъ случай: дадемъ нѣкому самовара да го носи. Той се прѣпъне нѣкъде, изпети самоваръ - прѣмълчава. Даде го друго да го носи. Питатъ: кои изпети самовара? Първиятъ мълчи. Изака бжде смѣлъ и рѣшителенъ да каже: по невнимание паднахъ единъждъ си и го изпетихъ. Ще кажемъ: нищо, ще изправимъ самовара. Защото, ако тои отъ страхъ скрие истината, този страхъ за въ бъдаще ще създаде по лоши послѣдствия по голѣми нещастия.

Та всѣкога когато имаме заблуждения, има и страхъ, а когаго нѣмаме заблуждения, ние сме сво

бодни. Дойде нѣкой, иска отъ тебе 1000 лв., казва ти: ти нали си християнинъ, послужи ми! То е другъ въпросъ вече, това е изнудване. Може да имамъ 10,000 лв., но тѣ сж обѣщани вече на други 10 души. Нѣмамъ пари за тебе. Ние трѣбва да дойдемъ до нѣкои правилни разбирания. Има нѣща, които трѣбва да се разбератъ правилно.

Единъ братъ запитва: Учителю, азъ съмъ пенсионеръ, получавамъ 800 лв. пенсия. При една справка, направена отъ едно учреждение ме запитватъ колко пенсия получавамъ, за да ми се наложи да платя съотвѣтно на нея нѣщо, азъ можахъ да излъжа, да кажа, че получавамъ по малко, за да платя по-малко. Азъ, обаче, рѣшихъ да кажа истината. Можахъ ли да излъжа, или трѣбв шѣ да кажа истината? — Ти каза истината, нали? — Да. Е, много добръ постъпи. Ти си се лишилъ отъ едно нѣщо, а спечели друго. Позволена ли е лъжата или не? — На единъ окултенъ ученикъ лъжата не е позволена. Учителътъ запитва: ами вие какъ намирате? — Не трѣбва да лъжемъ. Това нѣщо, именно, въ живота си трѣбва да го прилагаме. Има, обаче, нѣкои, които изкривяватъ истината несъзнателно, не могатъ да я прѣдадатъ. — Е, ако нѣкой несъзнателно изкриви единъ фактъ, то е друго нѣщо, ние говоримъ за съзнател-

ното изкривяване на истината. Правило е: когато кажеш истината, да не съжбявашъ; ако съжбявашъ, по-добъръ кажи лъжата, нищо повече! Като кажеш истината веднъжъ, колкото и да си изгубилъ, да си радостенъ. Туй е изпълнение на Божия законъ! Ако кажешъ защо бѣхъ толкова глупавъ, та казахъ истината, по-добъръ не я казвай, ти вече си допусналъ лъжата. Изпигай себе си! Човѣкъ трѣбва съзнателно да прави нѣщата. Като направи нѣщо, да счита сеоята постѣпка права, да се радва, че е постѣпилъ тъй, и да не съжбява. Ние изгѣкваме общия принципъ, но има второстепенни въпроси, които нѣма да разрѣшимъ сега. Искаме за сега да научимъ само основнитѣ принципи, а отдѣлнитѣ постѣпки за вторъ планъ ще оставимъ. Ако ги засѣгнемъ сега, тѣ сж трудни въпроси. Има общи принципи, които сж необходими още сега, тѣхъ може да приложимъ.

Като говоримъ „вънъ отъ школата, и вътрѣ въ школата“, трѣбва да се знае, че щомъ нѣкои е ученикъ, той и вънка и вътрѣ е ученикъ, не може да лъже. Нѣкъде той може да поизлъже, но веднъжъ има съзнание, той може да поправи грѣшката си. Като се одаши отъ нѣщо, той може несъзнателно да подхлъзне езика си и да каже лъжа, но послѣ ще се бори съ себе си, и ще си поправи грѣшката,

Само че слѣдъ като говоря на тия ученици върху този мораль, утрѣ пакъ ще си кажатъ на общо основание нѣкоя бѣла лъжа. То е естествено, но послѣ започватъ да мислятъ. Не, ние трѣбва да започнемъ да се боримъ разумно съ този вжтрѣшенъ недѣлгъ, да разберемъ причинитѣ, по които той се проявява, а не само да кажемъ: азъ се отказвамъ отсега вече да лъжа, а утрѣ — пакъ излѣгвамъ. Запримѣръ, смѣшно ще бѣде сега нѣкой да каже: азъ общавамъ, че като срѣщна мечка, нѣма да мѣ е страхъ. Въ момента, когато говори, да, той е правъно я го, изведи утрѣ въ гората да види мечка, ще го видишъ страхъ ли го е или не. Той може да общава, но между онова прѣдполагаме юначество, и между сжщинското, има грамадна разлика. Ще видишъ, до колко можешъ да издържишъ, до колко си смѣлъ. Много пѣти има случаи, когато можешъ да издържишъ, възможно е, но нѣкой пѣтъ не можешъ да издържишъ. При плѣтъта възможно е и едното и другото.

И тѣй, вие трѣбва да знаете, че и въ живота сте ученици. Вземете сега, запримѣръ, този приятель сж го поставили на изпитъ върху Истината. Щомъ те поставятъ на изпитъ, тогава законътъ те задължава да говоришъ истината, и ти трѣбва да изпълнишъ за-

кона точно. Щомъ закона не те задължава, можешъ да минешъ свободно. Е, да допуснемъ сега, вие вървите по улицата и намѣрите 100,000 лв. Въ тия врѣмена на нужда, трѣбва ли да кажете, че сте намѣрили паритѣ, или трѣбва да си прѣмълчите?—Ще кажете, Прѣдставете си, че вие кажите само затова, защото този господинъ, който е загубилъ паритѣ публикува това въ вѣстницитѣ, че ги е загубилъ и обѣщава добро възграждане на този, който ги намѣри и му ги донесе. Обаче, да кажемъ, че вие държите тия пари въ себе си и слѣдите по вѣстницитѣ, никакъвъ гласъ не се чува, че ги е загубилъ нѣкой Тогава какво трѣбва да се прави?

Запитвагъ: Ако се намѣри едно богатство въ земята, което принадлежи на човѣкъ, който не е живъ сега, длъжни ли сме да го съобщимъ или не? Нѣкой отъ васъ намѣрилъ ли е такова богатство? Сега, азъ ще поставя въпроса малко по-другояче: дѣдо ти умрѣлъ прѣди 30 години, и той заровилъ, да кажемъ, 2,000 или 3,000 наполеона въ нѣкое гърне. Вие, слѣдъ като намѣритѣ паритѣ на дѣда си, трѣбва ли да съобщите за това на държавата? Дѣдо ви ги оставилъ тамъ за този, който ги намѣри, като оставилъ бѣлѣжка, че сж негови пари. — Споредъ законитѣ на държавата, една часть отъ паритѣ тя

задържа, а другата частъ дава на този, който ги намърилъ.

Запитватъ: Тия, които пушатъ тютючъ, трѣбва ли врѣменно, докато надделѣятъ тази слабостъ, да напуснатъ школата? Не, за тия ученици това ще бѣде една задача, да се справявъ сами съ пушенето на тютюна. Ние ще имъ дадемъ най-първо една година срокъ да се справятъ съ пушенето; слѣдъ това ще имъ дадемъ още една година, и ако пакъ не могатъ, още една година, 3 години срокъ, и ако пакъ не сж се поправили, ще питамъ класа: да продължаватъ ли да стоятъ въ школата или не? Сега, въпросътъ е принципаленъ, той е вътрѣ въ самото желание на човѣка. Недѣзитѣ, които сжществуваатъ, азъ не считамъ за нѣкакво нещастие, тѣ сж уроци, задѣчи, да да видимъ каква воля имате вие. Защото вие сами сте създали тии недостатѣци, вие сте гѣхчи творители, вие сами трѣбва да ги изправите. Слѣдователно, ще видимъ обратното дѣйствие на вашата воля, вие да се справите съ тѣхъ. Така ще приобиеете по голѣма енергия за работа. Тия недѣзи нѣма да изкоренитѣ, но ще ги използвате за работа.

Сега, ако единъ ученикъ се изпжди вѣнъ отъ школата, това е единъ методъ, който нѣма никакъвъ педагогически смисълъ. Не, ще се справяте съ не-

джитѣ си. Неджитѣ, това е единѣ придобитѣ навикѣ, може да се справите съ този навикѣ, като прѣсадите на него нѣщо добро. Като продължавате школата, ние ще ви дадемѣ методи, какѣ да се борите съ много ваши неджзи. Ще употребите единѣ методѣ, втори, трети, и то не само да корените лошитѣ навици; но и да ги прѣсаждате съ добри присадки. Слѣдѣ туй ще ви дадемѣ методи за развиване на онѣзи възвишени ваши чувства, които не сж се проявили още. Тѣ трѣбва да се проявятѣ, за да се прѣдизвика у васѣ нѣщо възвишено, благородно.

Азѣ имамѣ единѣ методѣ противѣ пушенето на тютюнѣ, но до сега още не съмѣ го употребилѣ. Азѣ ще го приложа за онѣзи, които сж страстни пушачи, само тѣ ще го опитатѣ.

Запитватѣ: Може ли да се прѣпорѣча този методѣ и за нѣкои близки? — Съ външния свѣтѣ за сега нѣма да се занимаваме. Тѣ нека си пушатѣ на общо основание. Ние ще се научимѣ какѣ да не кади нашата кѣща, че като изправимѣ това, тогава ще мислимѣ за другитѣ кѣщи. Окултень законѣ е: неможешѣ да помагашѣ на другитѣ, докато тѣ съзнателно не вѣрватѣ. Да кѣжемѣ, ти дадешѣ нѣкому едни наставления за поправяне на извѣстни неджзи, но ако той не повѣрва, и ще ти отправи обратни

мисли Не е така лесно да поправишъ недѣзитѣ на хората, понеже, онзи, който ги лѣкува, най-послѣтъ ще излѣзатъ прѣзъ него. Запримѣрь, лѣкувашъ нѣкого, но ако не разбирашъ законитѣ, ти самъ може да пострадашъ По закона на внушението, ще почувствувашъ сжщата болка. Трѣбва малко да уякнете, че тогава да лѣкувате другитѣ, затова въ школата ще ви дадемъ методи. Въ природата има извѣстни сили които сж опасни, не сж за игра, зитова, като манипулирате съ тѣхъ, трѣбва да бждете внимателни. А сега, лесно е да се говори за вѣра, надеждѣ и любовь. Вие казвате: Господъ е Любовь. Любовь е Господъ, но за уредения свѣтъ. Неговата Любовь нѣкой пѣтъ се проявява и по другъ начинъ

Сега, да поговоримъ за екскурзията която ще бжде въ четвъртъкъ По силнитѣ огъ васъ, онѣзи, които искатъ могатъ да тръгнатъ още отъ срѣда вечерята А тѣзи, които ще тръгнатъ въ четвъртъкъ сутринята, ще излѣзатъ отъ домоветѣ си по рано огъ 4 $\frac{1}{2}$ ч, около 4 ч 15 м и ще бждатъ най-късно до 5 ч на кладенчето. Вечерниятъ бивуакъ ще бжде тамъ, на четвъртитѣ врата. Тия, които ще тръгнатъ отъ вечерята, могатъ да тръгнатъ въ 7, 8, 9, 10 или 11 часа, когато искатъ. Прѣзъ деня ще имате една нова задача, която ще трѣбва да излѣтнитѣ.

Отъ селото нагорѣ ще вървимъ на триггълници, било прѣзъ нощта, които ще пжтуватъ или тѣзи прѣзъ деня. Тѣй че този пжтъ триггълниците ще се образуватъ по планината нагорѣ Чайниците ще носятъ отъ вечерята, ще има дежурни за това, за да има гореща вода, както за тия, които ще пристигнатъ прѣзъ нощта, така и за тия, които ще пристигнатъ прѣзъ деня Това е за екскурзията;

Сега, да направимъ нѣколко упражнения!

Първо упражнение. а) Лѣвата ржка напрѣдъ прострѣна, а дѣсната ржка така прѣгъната, че дланята да дотира до рамото на лѣвата ржка. И двѣтъ ржцѣ напрѣдъ прострѣни. Дѣсната ржка напрѣдъ, а лѣвата надъ дѣсната, въ положение (а) Двѣтъ ржцѣ напрѣдъ. Дѣсната надъ лѣвата въ положение (а), лѣвата надъ дѣсната въ положение (а), дѣсната пакъ въ положение (а) Двѣтъ ржцѣ напрѣдъ, а послѣ двѣтъ ржцѣ прѣгънати при лактите, и поставени една надъ друга.

Двѣтъ ржцѣ напрѣдъ прострѣни, допиратъ се съ върховетъ на прѣститѣ, а послѣ и двѣтъ ржцѣ прострѣни настрана. б) И двѣтъ ржцѣ горѣ надъ главата съ прѣститѣ допрѣни и послѣ на страна прострѣни. (3 пжти положение (б)) в) Двѣтъ ржцѣ надъ главата горѣ, допрѣни съ върховетъ на прѣститѣ и послѣ раздалечени, пакъ горѣ надъ главата изправени съ

дланитѣ навънъ — същето положение (в) 8 пѣти
 Същото положение на ржцѣтъ (в) 30 пѣти, само, че
 много по-бързо

Постепенно разтваряне на ржцѣтъ и прѣминаване
 отъ положение (в) до настрана, и бавно прибиране
 отпрѣдъ, съ допиране на прѣститѣ до върховетѣ

Изправяне ржцѣтъ горѣ надъ главага съ дланитѣ
 напрѣдъ близо една до друга, при което се движатъ
 само киткитѣ нагорѣ и надолу (така се движатъ кит
 китѣ много пѣти, около 50 пѣти, съ постепенно
 ускоряване

Настрана прострѣни ржцѣтъ, като се дви
 жатъ изцѣло (около 30 пѣти), съ постепенно спиране

Ржцѣтъ малко напрѣдъ, съ бавно движение на
 долу-нагорѣ, надолу нагорѣ (5 пѣти), постепенно уско
 ряване въ движението (15 пѣти) (Забѣлѣзватъ ли
 нѣкаква хладина въ ржцѣтъ си? Да) Бавно по
 степенно намаляване движението на ржцѣтъ, (нѣколко
 пѣти), при което движението става по бавно, по бавно,
 замира, спира. Ржцѣтъ се свалятъ бавно до долу

Второ движение Ржцѣтъ се издигатъ низко прѣдъ
 лицето, съ допрѣни върхове на прѣститѣ, като се
 отварятъ (съ дланитѣ навънъ) и затварятъ (съ вър
 ховетѣ на прѣститѣ сближени) Въ първо врѣме рж
 цѣтъ сж по наблиза, и послѣ постепенно се разши
 ряватъ, и пакъ отново сближаватъ

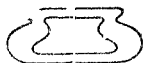
Туй упражнение е за успокояване

Ръцѣтъ въ хоризонтално положение; постепенно, бавно издигане ръцѣтъ до височина на главата и движение на ръцѣтъ, като хвъркане Въ това положение на ръцѣтъ, съ дланитѣ надолу и на височина до главата ръцѣтъ се спиратъ и послѣ бавно се спущатъ надолу

Т м

ЗАКОНЪ ЗА КОНТРАСТИТЪ.

Малкитѣ погрѣшки.

29 школна лекція
на общия окултень класъ (II година)
20. V. 1923 г.
София.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе

ЗАКОНЪ ЗА КОНТРАСТИТЪ.

МАЛКИТЪ ПОГРЪШКИ.

Размишление.

Прочете се резюмето върху темата. „Отношението между тъмнината и свѣтлината“

Прочетоха се нѣколко стъ темитѣ върху „Отличителнитѣ чѣрти на младостта и старостта“

За идущия пѣтъ ще напишете нѣщо върху „ползата стъ прѣдметното обучение“.

Въ прочетенитѣ теми, има много нѣщо казано за старостта и младостта, и то почти въ сѣщия тонъ Разликата между младиятъ и стариятъ е тази, че младиятъ постоянно слиза и възлиза, а стариятъ постоянно се промѣня Въ каква смисълъ? Запримѣрь, нѣкой старъ дѣдо дойде до нѣкоя рѣка и рѣши да я прѣскочи, но, като дойде до рѣката, седи, седи, казва „А, то на млади години бива!“ Послѣ, дойде до нѣкой мостъ, казва „Ще го прѣмина“ Но, послѣ се размисли „То не е моя работа, за младиятъ е“. Значи, постоянно рѣшава и не изпълнява, а а младиятъ рѣши и изпълни—падне, не падне, скача. Психологически туй е вѣрно, констатирано е. Щомъ

почнете да чувствувате, че трѣбва да станете по-добри, ти казвашъ тѣй: азъ ще стана по-добъръ — рѣшавашъ. Но като дойде врѣме да станешъ добъръ, казвашъ: то не е за този животъ, като дойда слѣдующия пѣтъ на земята, тогава Другъ пѣтъ рѣшишъ да напишешъ нѣщо, но си казвашъ: то е философски прѣдметъ, не е за мене. Нѣкой пѣтъ дойдете до музиката, рѣшитъ да учите, но трѣбва ли приложение казвате: е, то е за младитѣ, техника трѣбва! Младиятъ пѣкъ макаръ и въ водата да падне, рѣши ли да скача, скача. Азъ съмъ виждалъ какъ нѣкое дѣте, дойде до водата, скочи въ нея и казва: хопала! — Нѣма нищо, втори пѣтъ ще го направя по-хубаво. Стариятъ казва, що ми трѣбваше да скачамъ то е толкова глупава работа! Тѣй щото, въ туи състояние, почвате ли да рѣшавате и да отлагате, туй е старостъта. Това можете да го провѣритѣ практически. Младостъта и старостъта, това сж двѣ сжществени качества или двѣ прояви въ човѣка. Стариятъ човѣкъ всѣкога гледа да използва другитѣ. Запримѣръ, като мине нѣкое младо момче покрай стария, той казва: хайде, дѣдовото, вземи стомничката! — туй — онуй, все да му донесатъ нѣщо. Той почва да чувствува нужда отъ услуги. Туй е едно отъ качества на старостъта. Туй, което самъ можешъ да го на-

правишъ, никога не желай другитѣ хора да ти го направятъ. Това е едно отъ правилата за младитѣ. Туй, което можешъ самъ да направишъ, направи го, а само невъзможнитѣ нѣща остави другитѣ да ги направятъ. Само така ще спазишъ духа си. Никога не влагай въ себе си идеята, да казвашъ: това не мога да направя, то е невъзможно за мене. Макаръ да не е възможно, ще кажешъ: мога да го направя. Тури въ себе си мисълта, че за въ бъдаще ще можешъ. „Можешъ“ — туй е първото правило.

Ние отъ дълго врѣме не сме пѣли. Азъ забѣлѣзвамъ, че гласовѣтъ ви се малко поразвалили. (Учителътъ поставя сурдинката си върху цигулката). Защо се туря сурдинката, гребенчето на цигулката? — За да не се вдига много шумъ. Нѣкои отъ васъ трѣбва да имате такива гребенчета, за да не дигате много шумъ. Когато трѣбва, ще извадите гребенчето.

Правили сж опити съ кучета и съ други животни, да видятъ какъ имъ дѣйствува цигулката и другитѣ инструменти. Забѣлѣзали сж, че отъ звуковетѣ на трѣбата кучетата виятъ.

Да изпѣемъ сега: „Сила жива кажи ми гдѣ вода извира“.

Изпѣйте първото упражнение: si, mi, to, si. Слѣдъ това изпѣхте същото упражнение една гама по-високо.

За да може музиката да произведе ефект, или за да може да си въздѣйствувате съ нея, трѣбва да имате два противоположни тона по сила. Запримѣрь: ако вземете два тихи тона или изсвирите два пасажа съ еднакви по сила тонове, (Учителятъ взима на цигулката два еднакво силни тона) тѣ нѣма да произведатъ никакъвъ ефектъ върху васъ, върху ухото ви (Учителятъ свири една мелодия; при която взима два тона съ противоположни сили). При изсвирване то на два противоположни тона се забѣлѣзва една дълбочина, която не може да се изрази на цигулката. Това е законъ на контрастите въ музиката. И въ музиката, и навсѣгждѣ трѣбва да има силни контрасти, за да си въздѣйствувате. Ако въ единъ моментъ въ живота ви, запримѣрь, вие сте тихи и добри, това сж тихитѣ тонове. А нѣкой път, въ нѣкои моменти отъ живота ви, вие сте гнѣвни, възбуждени, считате, че сте лоши. Това е единъ контрастъ, туй сж силнитѣ тонове. Не считайте това състояние на душата си като нѣщо лошо. Това сж контрастите въ живота. Между тия контрасти се явява единъ трети тонъ, посредствомъ който ще разберете Божественото. Туй третото не се прѣдава на цигулката. Това, което разбирате, което схващате, то не е изразено съ цигулката. (Учителятъ свири сжщата мелодия)

съ контрастите въ тоновете, а послъ свирещия като акомпаниментъ, тихичко). Такова едно тихе, шевно състояние има и у васъ. Туй състояние подготвя постепенно, но то може да се прѣвърне въ караница, или отъ караница може да се прѣвърне въ единъ сладъкъ разговоръ. Значи, въ живота ви трѣбва музика. И тъй, за да избѣгнете караницата, прибегнете къмъ живата музика. (Учителятъ свири нѣщо весело, като хороводно). То е единъ видъ музика въ природата. Като дойде туй настроение, казвашъ какво ли се доигра нѣщо! Идва ви едно желание да заиграете, а вие подпушвате туй желание. Слѣдъ това, дойде ви на ума нѣщо, нѣкоя мисль, вися подпуците. Никога не подпушвайте енергията на вашия мозъкъ! Дойде ви едно желание да поскачате да си поиграйте, не го подпушвайте, дайте му ходъ! Вие казвате. е старъ човѣкъ съмъ, що ми трѣбва! Не се подпушвайте! Природата не обича подпушване. Всѣки, който се подпушва, природата разваля бентоветъ му. Никакво подпушване! Най-първо, живата енергия трѣбва да се използвава. Не се ли използвава тази енергия, тя донася всичкитъ злини въ свѣта. Ще я използвате. Въ туй отношение трѣбва да научите елементарнитъ тонове: силнитъ и тихитъ

Запримъръ, нѣкой път сте възбудени. Тога-
 за потрѣбете единъ силенъ контрастъ въ музиката.
 кажете: врѣме за пѣние ли е? Ами че какъ ще
 ъе упражните вие, какъ ще си въздѣйствувате, какъ
 ще калите вашата воля? Врѣме за калене е, да ка-
 лите вашата воля, да трансформирате енергията си,
 защото вашата енергия, отъ която и да е частъ на
 мозъка се отразява върху музикалнитѣ ви центрове.
 Всинца не сте еднакво подготвени за тази музика,
 но за въ бѣдаще, съ нея, все таки ще може да си
 въздѣйствувате въ възпитателно огношение, за да мо-
 жете да регулирвате вашата енергия

Да изпѣмъ „сладко-медено“. (Изпѣхме го нѣ-
 колко пѣти). Да го изпѣмъ пакъ, но много тихо!
 (Учительтъ свири едно упражнение, като започва отъ
 по-низки тонове и свършва съ по-високи, а ние
 пѣмъ слѣдъ него) И това упражнение е за кон-
 траститѣ. (Учительтъ свири и пѣе едноврѣменно едно
 упражнение съ контрасти). Туй упражнение ще про-
 изведе едно вѣтрѣшно успокояване. ще засѣгне ду-
 шата ви малко по-дълбоко.

Да изпѣмъ сега тихо: „Богъ е любовъ“!

Опититѣ, които се правятъ съ пѣнието и музи-
 ката сж дали чудни резултати, особено когато при
 туй пѣние и свирене душата взима участие. Ето защо

знаменити цигулари никога не даватъ своитъ цигулки, а да ги бутатъ други. Като бутнешъ цигулката на китката и да е, можешъ да познаешъ какво е неговото естество. Тъй както е направена цигулката, тя може да приеме и да прѣдаде вибрациитъ, трептенията на всѣка една душа. И цигуларитъ, като пипне нѣкой пѣть цигулката си, може да познае своето настрояние. Пипне цигулката си и я оставя, слѣжи я настрана, не свири — нѣма настрояние. Цигуларитъ всѣкога свириятъ по вдѣхновение. Понеже тѣ не сѣ окулвисти, не могатъ да прѣдадатъ всѣкога вибрациитъ си на своитъ инструменти. Сега, по сѣщия законъ вие искате да говоритъ нѣкому, искате да го убѣдите въ истиността на нѣщата, въ истиността на вашитъ прѣживѣвания. Но вие като говоритъ, трѣбва да прѣдадете трептенията на душата си върху ципицата на гърлото, за да може той да ви слуша. Само тогава ще бждете убѣдителни. Като говоритъ Истината, най-първо трѣбва да я прѣкарате прѣзъ вашето гърло, прѣзъ вашия ларинксъ, и тия отмѣрени вибрации ще се прѣдадатъ до ухото. Да знаешъ да говоришъ Истината, това е най-голѣмото изкуство! Въ говоренето трѣбва да има музика — ще говоришъ чай-първо на себе си, ще пѣешъ на себе си. Да допуснешъ, че искате да убѣдите нѣкого въ мило-

дие Убъждавали ли сте себе си въ милосърдие, за видите колко мъчно се убъждава човѣкъ! Дойде нѣкой бѣденъ човѣкъ, кесията ти е пълна, но не ти се дава. Вжтрѣ въ тебс единъ ги казва „дай“, другъ ти казва „не давай“ — ти се раздвоявашъ. Кое е тогава човѣкътъ? Човѣкътъ не е тамъ, въ тия два мата, които спорятъ. Ти казващъ; азъ имамъ разположение. Не, въ разположението не си ти. — Нѣмамъ разположение. И въ неразположението не си ти. Не се лъжете. Ако ти си въ разположението, и ако ти си въ неразположението, ти си раздвоенъ. Онзи, който седи и наблюдава разположението и неразположението, и може да ги възприема, това е човѣкътъ. Щомъ искашъ да погледнешъ на Нѣкой бѣденъ човѣкъ, ще кажешъ: да азъ не съмъ разположенъ, но ще направя обратното, ще дамъ. Нѣкой пътъ си разположенъ, ще кажешъ: азъ ще дамъ, не защото съмъ разположенъ, но защото е право да дамъ. Да кажемъ, че дойде нѣкой мой приятель, който ме е угощавалъ и азъ кажа: ще го угостя, защото и той ме е угощавалъ. Не, правило е: ще го угостя заради Любовта. Любовта изисква безъ да ме угощавалъ нѣкой, да му направя една услуга. Туй е Божественото. Значи, въ даденъ моментъ, като имаме едно разположение, то ни спомага да изпълнимъ

волята Божия Изпълнимъ ли волята Божия тогава ние сме на правия път. Туй е, гдѣто казватъ проститѣ хора, че ние имаме попътенъ вѣтъръ, който ни подтиква напредъ. Нѣкой път имаме вѣтъръ който ни тласка назадъ, но дали имаме попътенъ вѣтъръ или заденъ вѣтъръ и въ двата случая трѣбва да изпълнимъ волята Божия и все-таки ще постигнемъ цѣльта си. Ако имаме попътенъ вѣтъръ, той ще ни помага, а ако имаме заденъ вѣтъръ, ще ни спъва. Сега, нѣкои отъ васъ казватъ: не му е дошло врѣмето Щомъ човѣкъ прави разлика между разположение и неразположение, той всѣкога ще закъснѣе въ своя изборъ. Запримѣръ, Богъ, Който е абсолютенъ, въ Него нѣма никакво колебание. Той казва и свършва. Колебавемъ ли се, ние не сме на правия път

Сега, азъ забѣлѣзвамъ една чѣрта у васъ Запримѣръ, много пъти вие се въодушевите, но следъ туй въодушевляването постепенно се намалява, намалява, и казвате: нѣмамъ въодушевление, не може да се направи това. Не, всѣкога трѣбва да имате въодушевление. Не се водете по настроенія Настроението е единъ особенъ свѣтъ, свѣтъ на илюзии. Нѣкой казва: днесъ азъ съмъ вдъхновенъ Да, но вдъхновението никогда не се мѣни. Нѣкои смѣсватъ вдъхно-

вение съ настроение. Обектът на вдъхновението никога не се мѣни, а обектът на настроението се мѣни. Казва се въ Писанието, че Духът Божий като влѣзе единъ пътъ въ васъ не се връща. Като влѣзе Господъ единъ пътъ въ васъ, Той не е отъ тѣзи слабодушнитѣ, да се връща. Стѣпи ли Му крака веднѣжъ нѣждѣ, Той не се връща вече. Въодушевлението си е въодушевление. Сега, мнозина християни казватъ: „Духътъ може да се отнеме“. А, да, обикновениятъ духъ може да се отнеме и може и да се даде, но Божиятъ Духъ никой не може да Го отнеме и да Го даде. Обикновениятъ духъ може да се махне и даде, но когато дойде Великиятъ Божи Духъ, Духътъ на слънцето, азъ, съ своитѣ грѣхове, не мога да Го изпжда. И никои другъ не може да Го изпжди. То си върви по прѣдѣления пътъ. Не се самозаблуждавайте! Великиятъ Божественъ Духъ, като посѣти човѣка единъ пътъ, дѣлото е свършено: Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави, а щомъ не правишъ грѣхъ, не можешъ и да паднешъ: Сега ще кажешъ: знаешъ ли какво нѣщо е да не правишъ грѣхъ? Да нѣмате желание да правите грѣхове, значи, да считате, че всичко, което имате, всичко което правите е за общо добро. Всичко това не ви спѣва, и въ каквото положение да ви турятъ, вие ще може да се справите съ него.

Нѣкои съврѣмненни християни, даже и ученици на окултизма, считатъ, че Духътъ може да дойде когато и да е. Не, за да те посѣти Духътъ, ти трѣбва да завършишъ срѣдното си образование въ окултната школа. Само така ще остане туй посѣщение въ тебе. То е едно състояние, когато съзнанието се е разширило, и душата е готова да разбира, какво ѝ се говори. Този който се ражда отъ Бога, той е готовъ да приеме посѣщението на Духа. Казватъ за нѣкого: простъ човѣкъ е той. — не е простъ, той е много ученъ, той е човѣкъ, който разбира Божия законъ и ходи по Божиитѣ пѣтища. Трѣбва да знаете какво нѣщо е Божествениятъ езикъ, Божествената логика. Съврѣмненнитѣ християни казватъ, че и на простия човѣкъ Господъ може да говори. Не, не е така. Когато ние говоримъ за Божията Любовь, ние подразбираме тази готовность на душата — да слуша, да възприема и да изпълнява. Когато ние говоримъ за общъ животъ, за общение на души, ние разбираме туй, което въ даденъ случай можемъ да възприемемъ, трѣбва и да го приложимъ, да се създадатъ правилни отношения между Бога и насъ, защото между Бога и насъ може да има правилни и неправилни отношения. Богъ може да ни обича, и същеврѣменно да съзнава, че ние не използваме, Неговата Любовь и

му противодействуваме, безъ Той да реагира. Той е осесилень. Той съзнава, че ние не правимъ добро, но не реагира, остава ни. Кажете ни веднъжъ, дваждъ и найпослѣ отстъпва. Да не мислимъ, че ние сме спечелили въ този случай нѣщо! Нищо не сме спечелили. Правилни отноше-ния сж: да знаемъ и азъ и Богъ, че моитѣ отношения къмъ Бога сж прави, и отношенията на Бога къмъ менъ сж прави — между Бога и мене да има една обща хармония. По какво ще се познаятъ тѣя правилни отношения? Въ стария завѣтъ е казано тъй. „Прѣди да поиска, азъ ще му дамъ“. Господъ разбира твоитѣ нужди, и година прѣди да се помолишъ, Той ще ти даде Кога? — Прѣди да се помолишъ. А слѣдъ като се молишъ 10 години, и Господъ едва ти отговори, значи не си отъ много-праведнитѣ. Слѣдъ като 10 години си се молилъ за нѣщо, и Господъ едва ти отговори, значи не си и отъ много умнитѣ. Не знаете ли у дома ви какъ е? Онова дѣте, което обичате, прѣди да ви поиска нѣщо, вие сте му го приготвили, а онова дѣте, което не обичате, трѣбва да ви врънка съ мѣсеци за туй-онуй, че хайде за Коледа, хайде за Великъ день, и едва найпослѣ ще му го приготишъ, ще се откъсне нешто отъ сърцето ви и за него. Защо? — Въ единия случай ние слѣдваме Божиитѣ закони, а въ

другия случай — не. Въ последния случай ние спъваме своя прогресъ, създаваме въ съзнанието си голями прѣпятствия и тогава Богъ ни оставя. Тия наши състояния се отразяватъ къмъ Бога, и послѣ по обратенъ пътъ тѣ се връщатъ къмъ насъ — жънимъ своитѣ послѣдствия. Ние се спъваме така и въ своитѣ мисли и желания. Тогава, какъвъ е законътъ, каква е философията? — Да отстранимъ сами прѣпятствията, които ни прѣнагъ да живѣемъ въ Божествения законъ. Туй е задачата на ученицитѣ. И сега, мнозина казватъ, че влизането въ една окултна школа е опасно. Да, всѣки, който е влѣзълъ въ окултната школа и противодѣйствува на нейнитѣ методи, пѣтътъ му е много опасенъ. Най-първо въ такъвъ човѣкъ трѣбва да има чистота въ всичкитѣ му намѣрения, и каквото прави въ името Божие, да е доволенъ отъ себе си. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ тоза, да си доволенъ отъ себе си и да се радвашъ, че изпълнявашъ волята Божия. А не, слѣдъ като напишешъ нѣщо, да питашъ другаря си: хубаво ли свиря? Нима азъ като свиря за себе си, та трѣбва да излизамъ на сцената, и да питамъ публиката въ София, какъ свиря? Азъ зная, колко и какъ свиря. Вѣстникаритѣ ще излѣзатъ да критикуватъ какъ свиря. Какъ свиря, азъ това зная по-добрь отъ критицитѣ. Азъ зная това споредъ

моето ухо, какъ въздѣйствува цигулката върху ми. Запримѣрь, нѣкой пѣть съмъ настроенъ злѣ, искамъ да направя пакостъ нѣкому, и взема цигулката, изсвиря нѣщо. Ако се измѣни настроението ми, и вмѣсто да направя зло, направя добро, значи добръ свиря, добъръ цигуларъ съмъ. Щомъ свиренето ми не може да измѣни моето настроение, азъ не съмъ добъръ цигуларъ. Туй разбирамъ музика! Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да упражнява лѣнието си. Ние сме правили опити. но и още трѣбва да правимъ. Не мислете, че нѣщата може да ги придобиемъ даромъ. Не, работа трѣбва!

Въ окултната наука къмъ дребнитъ, къмъ малкитъ работи ще бъдете много вискателни, нѣма да ги прѣнебрѣгвате. Запримѣрь, вие, като окултни ученици, ето какво прѣнебрѣгвате. Станете сутринъ, и виждате, че на обущата ви има едно малко леке. Вие използвате случая, други да ви услужатъ и казватъ: а, жена ми. дѣцата ми не ми изчистиѣха обущата. Не, ти ще вземешъ еона кърпа и ще си изчистишъ обущата. Не жена ти, не слугата ти, а ти самъ ще си ги изчистишъ. Ще си кажешъ: тази работа е моя. Излѣзълъ си на пѣтя, забѣлѣзвашъ на дрѣхата си прахъ, нѣма да звѣнишъ на слугата да дойде, а самъ ще си я изчистишъ. Тази работа е твоя. А ти, ще

направишъ цѣль въпросъ. Туи, което виждашъ въ дадения моментъ, то е за тебе. Тѣзи сж погрѣшките които вие постоянно правите. Шапката ти е нечиста, ще я свалишъ и ще си я изчистишъ. Туй което ти виждашъ, то е твоя работа, а туй което не виждашъ, то е работа за другитъ хора. Запримѣрь, вървя и нѣкой приятелъ види, че имамъ едно леке отзадъ и ми каже. имашъ едно леке. Ще му кажа: изчисти го, това е твоя работа. Нѣкой пжтъ азъ видя, че нѣкой има леке нѣкъдѣ, ще взема да го очистя. — Какво правишъ? Казвамъ: то е моя работа. Туй сж малкитъ работи. Сега, вие се занимавате съ велики идеи, нали? Но, ако спазвате малкитъ правила, тѣ ще произведатъ голѣми ефекти. Колко пжти малкитъ работи, запримѣрь, едно малко леке на шапката ви, разваля настроението ви за цѣль день! Какъ, туй леке? Или, какъ да остане на обущата ви това леке? Не прави въпросъ, вземи, очисти го и си върви на прѣдъ! Това сж правила, които трѣбва да спазвате. Всички окултни ученици трѣбва да бждатъ примѣрь, образци на чистота! Всѣко нѣщо у васъ трѣбва да е чисто. Ноктигъ ви трѣбва винаги да сж чисти, макаръ и да сте работили нечиста работа. Нѣкой си погледне ноктитъ, каже: нѣма нищо. Не, щомъ има калъ, вземи та ги изчисти хубаво. Ти казвашъ: ама то врѣме се

губи. Не се губи време. Защото, като оставиш тази нечистотия днесъ, като оставишъ я утрѣ, у тебе се образува единъ психологически навикъ, и тогава, отъ най-малкитѣ погрѣшки въ твоитѣ мисли, желания и дѣйствия се раждатъ лоши послѣдствия. Туй, косто виждашъ въ себе си, като лошо, изправи го. Запри-мѣрь, нѣкой пѣтъ виждашъ косата си разчорлена, настрѣхнала, вземи малко вода, намокри я. Много електричество има. Вземи малко топла вода, заглади я — хемъ приятно, хемъ лѣкуване. Послѣ, ако имашъ гребенъ, вчеши я. Това сж навици. Гледайте да не станете педанти, но разумно въздѣйствувайте върху себе си. Ще пазите като правило стѣдното: косата ви трѣбва да бѣде гладка, да не стърчи.

Много отъ васъ кривите токове на общата си, Азъ нѣма да се спра да ви разказвамъ какви сж неджзитѣ, които прѣдизвикватъ това изкривяване. Като ученици на окултната школа, вие се старайте да нѣма никакво изкривяване на токоветѣ. Ученицитѣ отъ окултната школа не трѣбва да носятъ тѣсни и високи токове. Широки и низки токове на общата си! Туй като правило разбирате ли го? И който отъ васъ си криви крака на лѣво или на дѣсно, на вжтрѣ или навънъ, ще внушава на крака си да не се криви, нито налѣво, ниго надѣсно. Ще гледа да изправя

обуцата си. Ако вие не можете да заповѣдате на вашия кракъ да ходи правилно, какъ ще заповѣдате на други нѣща, които сж извънъ васъ? Този изкривенъ вашъ кракъ е свързанъ съ извѣстни течения въ природата. Щомъ измѣните външно това, ще срещнете тия течения. Направете опитъ! Ще ви кажа една отъ причинитѣ, отгдѣ идва туй изкривяване. Вървите правилно по единъ стрѣменъ пѣтъ, и ви дойде на ума за нѣкой човѣкъ, който не обичате и казвате: какъвъ човѣкъ е този Иванъ! И като вървите тѣй, хопъ на задницата си! Да кажемъ, че е нѣкои си Иванъ или Петъръ, когото не обичате, безразлично е — не мисли за него. Ти съ това врѣдишъ и на себе си, врѣдишъ и на него. И тѣй, щомъ помислишъ за него, падашъ на задницата си. „Той не е късметлия човѣкъ“. Не мисли за него. Така се образуватъ лошитѣ отношения между хората.

Първото нѣщо: като ученици на окултната школа ще се стараете да бъдете изправни къмъ вашигъ мисли по отношение на Бѣлото Братство или по отношение на вашия Великъ Учителъ, които се намиратъ въ другия свѣтъ.

Често, онѣзи, които си кривятъ обуцата навънка, сж несправедливи къмъ своитѣ ближни, а които си кривятъ обуцата навътрѣ, сж несправедливи

къмъ себе си. Азъ, онзи день на екскурзията, гледахъ, на мнозина отъ васъ бѣха изкривени токоветъ. Трѣбватъ ви широки токове, за да не ги кривите. Ако не вървате въ това, направете опитъ. Когато човѣкъ стане критикъ на ^{се}себе си повече, отколкото трѣбва, той започва да криви токоветъ си навжтрѣ. Онзи човѣкъ, който изпитява токоветъ си назадъ, той е твърдъ, и по-скоро магарето ще влѣзе вжтрѣ, отколкото той, а онзи, който изпитява токоветъ си отпрѣдъ, той е измѣнчивъ. Нѣкои ги изпитяватъ и отпрѣдъ и отзадъ, значи такъвъ човѣкъ нѣкой пжтъ е твървъ, а нѣкой пжтъ измѣнчивъ, страхливъ. Та, първото нѣщо: ще гледате да не ^{изкривявате}изкривявате обущата си, да ходите нормално, защото тия състояния, които идватъ несъзнателно, ще се отразятъ въ общия ви животъ. Колко пжти тия криви токове може да станатъ причина на нещастия, да се изкриви, да се навѣхне крака ви. А онзи, който ходи правилно, той не е изложенъ на това. Има изключение и отъ това правило. Често изкривяването на токоветъ може да се прѣдаде на другитѣ хора. Въ Америка, въ единъ градъ, имало единъ владика, който си държалъ главата изкривена на лѣвата страна. Всички проповѣдници въ този градъ си държали главата като него. Туй е подражание по симпатия. Така по симпатия ~~може~~

да се изкривят и токоветъ. Казвамъ: ние не трѣбва да седимъ подъ сѣнката на когото и да е. Имашъ единъ навикъ — то значи, че си подъ сѣнката на нѣкого. Слѣдователно, всички тия аномалности, всички лоши навици, които имате, ще се стараете да отстраните. Сега, като тръгнете по разходки, да не казвате: чакай да видимъ, кому сж изкривени токоветъ. То е другъ лошъ навикъ. Да гледате погрѣшкитъ на другитъ хора, безъ да ги използвате, врѣдите на себе си, създавате си лоши послѣдствия „Не сждете, да не бъдете сждени!“ казва Христосъ. Щомъ гледашъ погрѣшкитъ на другитъ хора, ти ги сждишъ, а щомъ ги сждишъ, и тебе ще сждятъ. Щомъ гледашъ погрѣшкитъ на другитъ хора, трѣбва да изправя една своя погрѣшка и да кажа приятелски на този човѣкъ: Имашъ една лоша чѣрта, гледай да я изправишъ. Азъ се възползувахъ отъ този твой недостатъкъ и се изправихъ. Та, първото нѣщо: ще започнете съ общата си. Въ една година отгорѣ, ученицитъ отъ окултоата школа да сж съ изправени токове! Криви токове да нѣма! Вие сами ще ги изправите. И ако нѣкой си изкривява тока на една или друга страна, азъ ще му дамъ правило, какъ да си го поправи. Ще дадете общата си на нѣкой кундуржия и ще го помолите да направи съ $1\frac{1}{2}$ см. по-висока тази

страна отъ тока ви, която изкривявате, за да стъпвате тъй както трѣбва. Изправите ли краката си по този начинъ, вие ще дойдете до едно правилно разрѣшение на онѣзи психологически процеси, които ставатъ въ мозъка ви. Защото, нѣкой пжтъ, най-красивитѣ ни мисли въ свѣта се поврѣждатъ отъ едно криво движение. Запримѣръ, азъ тръгвамъ отъ дома си съ добро разположение, но нѣкъдѣ из пжтя падна, хлещна, казвамъ си: не ми върви работата — и се върна въ къщи. И тъй, на когото отъ васъ обучащата сж изкривени, ще ги изправи. Ще започнемъ по закона на природата — широки токове! Има хора въ свѣта, които ходятъ съ остри, високи токове, но това е друго изкуство вече. Сега, ние ще учимъ закона на природата. А туи, да ходишъ съ високи токове, за това нѣщо се изисква особено концентриране на ума. И дѣйствително азъ гледамъ тия дами, които носятъ високи токове, не ги изкривяватъ. Казвамъ: тази дама като стъпва съ тия токове, постоянно мисли за тѣхъ, не ги изкривява.

И тъй, ще започнемъ най-първо отъ видимитѣ, естествениѣ погрѣшки, съ които започва природата, до като доидемъ до по-голѣмитѣ, за които се изисква по-голѣмо изкуство. Ако можемъ да изправимъ видимото, съ това ще придобиемъ повече вѣра въ

себе си, за да изправимъ по голѣмитѣ недъзи, за които се изискватъ по голѣми тънкости. А това, че човѣкъ изкривява едната или другата страна на токоветѣ си, това е една отъ малкитѣ погрѣшки, единъ отъ малкитѣ еедъзи.

Упражнение. Двѣтъ рѣцѣ се поставятъ прѣдъ лицето съ дланитѣ навънъ, като се допиратъ съ прѣститѣ, и послѣ се отдалечаватъ, пакъ се събиратъ, и отново отдалечаватъ, при което отдалечаване се поставятъ настрана. Сѣщото упражнение се прави още два пѣти.

Слѣдъ това рѣцѣтъ се изправятъ нагорѣ, и тамъ се срѣщатъ съ допрѣни прѣсти. Бавно се спущатъ настрана, съ дланитѣ надолу. Постепенно се изправятъ горѣ надъ главата, послѣ — поставятъ се на прѣдъ, съ дланитѣ надолу, пакъ надъ главата, изправени горѣ (безъ допиране съ прѣститѣ), съ дланитѣ навънъ, като се прѣгъва само китката. Рѣцѣтъ на прѣдъ, пакъ нагорѣ, съ дланитѣ навънъ, прѣгъване само на китката, на прѣдъ рѣцѣтъ. Рѣцѣтъ нагорѣ, съ дланитѣ навънка, на прѣдъ, бавно отдалечаване, до положение рѣцѣтъ настрана, послѣ нагорѣ надъ главата, съ допрѣни прѣсти, и бавно обливане до рамѣнитѣ. Рѣцѣтъ отново нагорѣ надъ главата, и послѣ бавно обливане до рамѣнитѣ. Рѣцѣтъ прострени на прѣдъ, при-

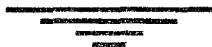
ближазатъ се съ пръститѣ, прострѣни пакъ напредъ, приближаватъ се съ пръститѣ, и бавно се разтварятъ настрана, съ дланитѣ нагорѣ. Отъ това положение, ржцѣтъ се поставятъ на рамѣнѣтъ (както при V-то упражнение отъ тазъ годишнитѣ съборни), настрана ржцѣтъ, пакъ на рамѣнѣтъ, настрана, на рамѣнѣтъ, и най-послѣ горѣ надъ главата, въ видъ на трижгълникъ. Въ това положение се задържатъ малко.

Въ туй положение на ржцѣтъ направете една тайна молитва!

Бавно разтваряне и спущане ржцѣтъ надолу

ВѢРА == И СЪМНѢНІЕ

30 лекція на
общия окултенъ класъ (II година)
17.VI 1923 г.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе

ВЪРА И СЪМНЕНИЕ

Кратко съзерцание.

Прочетоха се няколко теми върху: „Ползата от предметното обучение“.

Прочете се резюмето върху темата: „Отличителни черти на младостта и старостта“.

Тема за следующия път: „Разликата между добро и правда“. Ще определяте какво нещо е доброто, не само теоретически, но какво вие схващате под „добро“. После, ще определяте, какво нещо е правда, а не какво нещо е право, защото правото е излязло от правдата. Добро и правда, това са два принципа, които докосват материалния и духовния свят.

Ще имате и още една тема: „Задачата на ученика въ всемирната „Бъла школа“.

Сега ще направя малки бълбъжки върху „вѣра и съмнение“.

Вие всинца се спъвате от съмнѣния и от вѣра. Вѣра, която носи слѣдъ себе си. съмнѣния, е прѣсилена вѣра. Запримѣрь, вие като дѣте, може да мислите, че вашиятъ баща е най-силниятъ, най-умни-

ятъ човѣкъ, че всичко може да направи. Туй е вашата положителна вѣра. Но, при единъ изпитъ вие виждате, че баща ви не може да издържи изпита. Тогава вие виждате, че баща ви не е такъвъ, какъвто сте го мислили. Вашата вѣра прѣтърпява едно малко отклонение, и започвите да се съмнѣвате и виждате, че баща ви не е това, което сте мислили. Слѣдователно, всѣки ученикъ трѣбва да има вѣра, която да вижда съмнѣнието, но да не го ражда. Злото не е тамъ, че можемъ да се осъмнимъ въ Бога, въ нашитѣ близки, и въ приятелитѣ си, но въ това, че можемъ да се осъмнимъ въ себе си и да се спремъ въ развитието си. Ние мислимъ, че всичко можемъ да направимъ, но при единъ голѣмъ изпитъ, осъмнимъ се, падаме духомъ и веднага изгубваме половината отъ своята вѣра. Вие, като ученици, ще помните единъ фактъ: на земята нѣма силенъ човѣкъ. Човѣкъ, облѣченъ въ материално тѣло, е едно слабо същество. Туй е първото нѣщо. Не по душа, но по тѣло човѣкъ е едно слабо същество. Туй трѣбва да го знаете и винаги трѣбва да го имате прѣдъ видъ. Силенъ може да бѣде човѣкъ само тогава, когато е свързанъ съ онѣзи вѣчни принципи на живота, когато е свързанъ съ Бога. Тогава неговиятъ духъ владѣе законитѣ на живата материя, защото ние сега сме въ мъртвата материя, а трѣбва да я одухотворимъ.

Трептенията на тъмни мъртва материя са много слаби. Като влезем въ нея, нашият дух веднага се ограничава, губи, и ние изгубваме половината от своите знания. Когато слезем на земята, пръв прочит на нашите по-напреднали братя ние ставаме като малките деца. Някой може да е бил голем човек, да е писал големи книги, да е свършил 10 факултета, но след, като слезе на земята, той е като малко дете и трябва наново да се пробужда. Майката го жпни, и то плаче, криви се, сърди се, не знае да ходи. Ама че той някога си бил стар философ!... Може да отворите анализ на миналото, да видите какъ някога е бил цар, владика, философ, какъ е бѣсил и заповѣдвалъ, какво не е правилъ. А сега, той е едно слабо дете. Защо? Щомъ единъ ученикъ прѣстъпи духовните закони турятъ го въ закона на забравата. Това е наказанието му. Влезеш ли въ закона на забравата, върху ти ще дойдатъ всички слабости на свѣта и ще изпиташъ всички несгоди на живота. Ще изпиташъ всички закони на необходимостта върху си, за да се учишъ постепенно да служишъ на Бога.

Често, у васъ има едно криво понятие. Схващали сте, че може да изнасяме нѣщата, че можемъ да направимъ това онова. Не, истинските нѣща въ

свѣта ставатъ точно на своето врѣме. Запримѣрь, ако пробудя вашето съзнание прѣждеврѣменно, азъ ще ви осакатя. Има много ученици, много религиозни хора, много учени, които отъ обичъ къмъ науката сж осакатени, тѣ сж прѣждеврѣменно събудени, и вслѣдствие на това сж осакатени. Човѣкъ трѣбва да се събуди точно на врѣме, когато сж най хубавитѣ условия. Слѣдователно, отъ невидимия свѣтъ, кждѣто познаватъ Божественитѣ закони, то когато дойде врѣме да се роди човѣкъ, всички иерархии, прѣзъ които той ще прѣмине, трѣбва да дадатъ съгласието си за това негово раждане, за това негово идване на земята. Всички тия иерархии, всички тия сщества, които сж минали нашата еволюция и които награвляватъ вселената, трѣбва да дадатъ съгласието си Въ всички трѣбва да има съгласие, дали една душа да дойде да се въплоти на земята или не. Туй е най-щастливото раждане. Туй астролозитѣ го наричатъ щастливо съвпадение на планетитѣ въ живота. Запримѣрь, ако въ вашия животъ има щастливо съвпадение, тѣй че вие да сте подѣ щастливото ржководство на Венера, или да сте подѣ щастливото ржководство на Юпитеръ, или да сте подѣ щастливото ржководство на Слънцето, или да сте подѣ щастливото ржководство на Меркури, или да сте по нѣкой път

подъ щастливото ръководство на Сатурна, което е рѣдко изключение, то е голѣмо благословение. Особено голѣмо благоволение е нѣкой път Сатурнъ да има довѣрие къмъ тебе. Той на много малко хора се довѣрва. Следователно, да имашъ неговото довѣрие, това е едно изключение, тъй го наричатъ астролозите. Затова астролозите казватъ, че за да се смекчи неразположението влиянието, което Сатурнъ има къмъ нѣкои човѣкъ, трѣбва да влияе върху него или Венера или Юпитеръ. Като ви говоря по този въпросъ, вие ще кажете. ние сме родени вече Тъй, физически вие сте родени. Да допуснемъ, че досега вашиятъ животъ е билъ нещастенъ, отсега нататкъ вие можете да го направите щастливъ. Какъ? Вие можете да се родите духовно и вашето духовно раждане да се съвпадне съ едно щастливо благоволение на съществата отъ по висшите иерархии. Туй е което Христосъ нарича „новораждане“ — може да се родите безъ да умрете и какъ да живѣете въ тѣлото си. Цѣлиятъ ви животъ ще се измѣни, всичкитъ нещастия ще ви напуснатъ, и отгорѣ започва едно благоволение. За да дойдете до това щастливо съчетание, подъ ръководството на тия висши иерархии, които да се интересуватъ отъ васъ, вие трѣбва да намѣрите вашия Учителъ и да нѣмате абсолютно ни-

какво съмнѣние въ Него Въ небето, въ този висшия животъ съмнѣнието е изключено. Защо? Ученикътъ, като оглашенъ, има право да се съмнѣва, да мине този периодъ на съмнѣние. И като мине съмнѣнието, ще добле знанието. Какво има да се съмнѣвате? Съмнѣватъ се само онѣзи, които нѣматъ истински познания. Които иматъ познания, нѣма какво да се съмнѣватъ. Идете въ Америка, тамъ има двама-трима видни френолози, тѣ могатъ съ завързани очи да ви опрѣдѣлятъ всичко. Искате да имате нѣкой приятелъ, или да вземете нѣкоя слугиня, или да започнете каква и да е работа, идете при нѣкой отъ тѣхъ, и той ще ви даде такива точни опрѣдѣления за вашия характеръ, че вие ще се очудите. Ще опише, каква е вашата професия, свършили ли сте висше училище или не. Значи, всичко е написано вътрѣ въ човѣка, нѣма нищо скрито-покрито. Най-първо всички вие трѣбва да се научите да изучавате себе си. Нѣма по хубаво нѣщо отъ това, да изучава човѣкъ себе си въ обективна смисълъ. Въ всѣки единъ отъ васъ има заложени красиви чѣрти, но се изискватъ условия за развиване на тия дарби. Туй, което спѣва сега ученицитѣ, азъ намирамъ, че е въ тѣхното люшкане и колебание. Питамъ: тъй, както сте поставени тази вечеръ, има ли по-учени

хора отъ васъ въ България? Вие казвате, че не сте учени. По-учени хора отъ васъ има ли? Вие заста-
вате привидно тъй, като че нищо не знаете, но въ
себе си всѣки мисли, че знае нѣщо. Тъй седи исти-
ната. Ако нѣкой, по нѣкакъа слабостъ не признае
вашето учение, вие веднага се докачвате. Какъ трѣб-
ва да се прояви тъй зачитане на вацето учение.
Вие дойдете тукъ въ салона, поставили сте си единъ
столъ на едно мѣсто, дсйде другъ, прѣвѣсти стола
ви, вие се докачвате, казвате. азъ съмъ ученъ чо-
вѣкъ, не смей да отмѣствашъ стола ми, не смѣи да
коригирашъ моите работи! На какво основание пра-
вишъ това? И веднага почвате да спорите. И дѣи-
ствително, като дойдете въ окултната школа, споредъ
законитѣ на висшата математика, всѣки единъ уче-
никъ, въ даденъ моментъ, не може да седи на кое
и да е мѣсто въ този салонъ. Отъ чевидичия свѣтъ
отъ тия по-висши иерархии има опредѣлени течения
за всѣкиго одного, и всѣки единъ трѣбва да намѣри
своитѣ течения. Когато отидете въ единъ салонъ и
намѣритѣ тамъ своитѣ подходящи течения и седнете
на това мѣсто, то като започнете да си мислите ве-
днага ще се въодушевите. Седнете ли на чуждо мѣсто,
веднага усѣщате като че нѣщо ви стиска и виждате,
че не сте на мѣстото си. Този законъ, като окултни

ученици, вие ще го изпитате. Отизате да си купите хлѣбъ. Отъ всѣка фурня не можете да си купите хлѣбъ. Ако разбирате закона, трѣбва да знаете, че на всѣки единъ отъ васъ, като окултенъ ученикъ, е опредѣлено отгдѣ може да си купува хлѣбъ. Защо? — Вибрациитѣ на този фурнаджия, който е мѣсилъ хлѣба, съответсѣвувать на твоитѣ вибрации, и като купишъ хлѣба, ще усѣтишъ едно разположение, едно въодушевление. И сега, вие, като ученици, идвате въ салона, седнете кой кждѣто завари, послѣ купувате хлѣбъ отъ кждѣто и да е, и става една каша въ васъ, а послѣ казвате. нашитѣ работи не вървятъ добръ. Нѣкои ще кажатъ: а това не зависи отъ тия нѣща. Не, туй е сжществено въ свѣта. Има и други важни нѣща. Запримѣръ, всѣки день ти е опредѣлено, съ кои хора ще говоришъ, и съ кои не. Не можешъ да се срещнешъ съ когото искашъ, опредѣлено ти е съ кого да се срещнешъ, и съ кого не. Ти можешъ да прѣстѣпишъ закона, да го измѣнишъ и можешъ да се срещнешъ съ когото трѣбва, и съ когото не трѣбва, но щомъ прѣстѣпишъ закона, веднага усѣщашъ една гжга, една скръбъ, че деньтъ не е миналъ тъй, както си желалъ. Сега, вие ще кажете: много тънки работи сж тия. Дѣйствително, много тънки сж, но сж много сжществени работи, и вие трѣбва да ги проучите, за да може да се ползувате.

Сега, азъ като ви говоря върху този прѣдметъ, искамъ да ви избавя отъ вашия старъ страхъ, да не се безпокоите, какъ ще прѣкарате деня. Вие ще учите онази велика наука, въ която нѣщата сж точно опрѣдѣлени За всѣки день е опрѣдѣлено какво трѣбва да направишъ, но е оставено на твое разположение, да възприемешъ и изпълнишъ или не. Този законъ е тъй, както въ училищата. Баща ти те праща въ училище. Въ училището има опрѣдѣлени прѣдмети, които ще учишъ днесъ: история, география, математика, старо-български езикъ и други нѣкои прѣдмети, но ти изклинчвашъ, не ходишъ на училище. Отидешъ си въ къщи, баща ти те пита. Ходили на училище? — Е, малко бѣхъ боленъ — излъгвашъ. Излъжете баща си една лъжа. Послѣ излъжете учителя си — втора лъжа. Двѣ лъжи казвате, и тогава всичко изгубвате. Въ живота ви ставатъ много такива пропущения и вслѣдствие на това нашиятъ сегашенъ животъ е съграденъ върху множество такива малки погрѣшки. Затова днесъ сме дошли до това състояние. Запримѣрь, на нѣкои отъ васъ челата сж много малки. Защо? — Причини има. Изклинчвали сте да учите въ Божественото училище и сте слѣзли надолу, челото ви е слѣзло надолу. У нѣкои религиозни хора главитѣ имъ горѣ не сж развити. Защо?

— Не сте ходити въ миналото на църква, не сте мислили. И вижте, главата на нѣкой човѣкъ е станала такава, каквато не е трѣбвало да бѣде. Като погледнешъ главата на нѣкой човѣкъ, виждашъ неговиятъ миналъ животъ напечатенъ върху нея, Ние трѣбва да се повърнемъ, да изправимъ живота си отъ всички тия недъзи, и да се свържемъ съ същества отъ тия висши и ерархии, защото иначе нѣма отъ гдѣ да черпимъ сили, а животътъ на земята е скаченъ съ тия иерархии. Ние не можемъ да прогресираме, безъ да спечелимъ благоволенieto на когото и да е отъ тѣхъ. Да не мислите, че можете въ свѣта да си пробиее пѣтъ друго яче. За да си пробиее пѣтъ въ свѣта, въ каквото и да е направление, непрѣменно трѣбва да имате едно горещо желание за това. Освѣнъ туй трѣбва да придобиее закона на пълното смирение, и само така да искате да придобиее туй знание, да искате да се учите. Нѣкой отъ васъ иматъ горещото желание да сѣ богати. Имате ли туй горещо желание, ще станете богати. Нѣкои иматъ горещото желание да бѣдатъ добри и ставатъ добри; нѣкои иматъ горещото желание да бѣдатъ чистосърдечни и ставатъ чистосърдечни. Не мислете, че добродѣтелиътъ, че учението може да се добие въ единъ жизотъ — нито въ единъ, нито въ два, нито въ десетъ, нито въ дваде-

сеть живота. Това е единъ дълъгъ процесъ. Туй знание, което сега добиете, то ще е за въ бъдащата основа на други едни знания, които ще се добиятъ.

Та, казвамъ: при сегашното състояние, въ което сте, ще се явятъ много съмнѣния у васъ. Напримѣръ, тия съмнѣния често се зараждатъ и у теософитѣ, и у спиритиститѣ. Послѣднитѣ често извикватъ духоветѣ и се разговарятъ съ тѣхъ. Въ Англия, въ една теософска лѡжа, се явява единъ махатма, въ плѣтъ, и казва на теософитѣ: „Тукъ, въ Англия, азъ бихъ ви открилъ много тайни, но условията не спомогатъ, затова вие трѣбва да си продадете имането и да отидете въ Мадагаскаръ, тамъ, ще ви открия голѣми работи. Това е единъ действителенъ случай. И наистина, около десетина души, видни теософисти, продаватъ имането си. „Яви се“, казватъ тѣ, „въ нашето общество единъ махатма, който ще ни разкрие велики работи. Ние сега отиваме въ Мадагаскаръ, а слѣдъ това ще реформиране Англия“. Отиватъ тамъ, хващатъ ги ботести и единъ слѣдъ другъ всички измиратъ, остава само единъ, и тои се връща въ Англия. Сега и въ България може да се явятъ много махатми, които ще ви качатъ: „При тия условия ние не можемъ да ви откриемъ великитѣ тайни но

идете въ Америка, и въ Индия при индуситѣ които съ хиляди години сж развивали своитѣ способности, та дано ви разкриятъ много нѣща. Ще отидете тамъ да придобиете своето първо посвѣщение. Какво ще бжде то? За да ви приематъ въ школата си, какво ще ви правятъ? Ще ви турятъ на единъ каменъ кръстъ да стоишъ свързанъ тамъ 5—6 деня, за да видишъ какво можешъ да научишъ отъ камъка. Нѣкои ще отидатъ, ще се върнатъ въ Европа така инициирани ще кажатъ: ние минахме прѣзъ кръста. Индусътъ може да види нѣщо на този камъкъ, но европеецътъ само ще се въодушеви, че стоялъ на него 5 — 6 деня, ще си мисли, че е посвѣтенъ, че е видѣлъ нѣщо, но на този камъкъ нѣма никакви знания, Тия посвѣщения, които могатъ така да се дадатъ, това сж външната страна.

Гуй посвѣщение на този камъкъ изисква да знаешъ свойствата на органическата, твърдата материя, за да можешъ да видоизмѣнишъ своитѣ кости. Първото посвѣщение се дава, зо да можешъ да научишъ онѣзи закони, чрѣзъ които да видоизмѣнишъ своитѣ кости, и мозъка, който се намира въ коститѣ. Слѣдователно, при този новъ строежъ на твоя мозъкъ, въ тебе ще нахлуятъ нови енергии. Знанията ти ще се разширятъ, умътъ ти ще се опрѣсни. Туй състояние

наричатъ „възраждане“ или, опрѣсняване на човѣка. А така, можешъ да седишъ и 10 дни на кръста и нищо да не научишъ. Христосъ бѣше разпнатъ на кръста, но слѣдъ като слѣзе отъ него, възкрѣсна и тогава научи нѣщо. Кога? — Като слѣзе въ ада. Тамъ Той научи една отъ великитѣ тайни на живота. И Христосъ не бѣше самъ, двама бѣха. Този, Които Го учеше, Учителътъ Му, Го заведе тамъ долу въ ада, да научи първитѣ уроци. Христосъ, като слѣзе долу на земята, каза: „Не дойдохъ да изпълня моята воля, но волята на Отца си, Който ме изпратилъ долу въ ада“. Той слѣзе долу, въ ада, и Неговиятъ Учителъ Му прѣдаде първия урокъ. По какво? — Първиятъ урокъ на абсолютна забрава, а то значи да дадешъ живота си напълно въ ржцѣтъ на Бога, и да не се роди въ душата ти никакво съмнѣние. — Господъ да постѣпва съ тебе тъй, както иска. Никаква съмнѣние! Ако Учителътъ ти, те заведе въ ада и ти се осъмнишъ, ти си затворенъ тамъ, и тамъ ще останешъ. Слѣдователно, въ душата си Христосъ бѣше чистъ, и тъй чистъ излѣзе отъ ада. Ако не си чистъ, не можешъ да излѣзешъ. Докато човѣкъ не слѣзе долу въ ада, той нѣма да се качи горѣ, За да се качимъ на небето, необходимо е да слѣземъ долу да оставимъ тамъ своитѣ съмнѣния. Мѣстото на съ-

мнѣнията е адътъ, тамъ ще ги оставимъ. Слѣдователно, всички ние имаме съмнѣния. Азъ зная свойствата на съмнѣнието, то изпъква много естествено. Пятътъ, по който вървите има толкова съзпадения, та, мнозина отъ васъ, като иматъ толкова прозорливъ умъ, нека видятъ, дали туй, въ което се съмнѣватъ почиза на чѣкакъвъ вѣренъ законъ или не. Не трѣбва само да се съмнѣвате, но трѣбва да опрѣдѣлите причината на туй съмнѣние. Туй съмнѣние се явява като една спънка въ вашето развитие, а същеврѣменно става спънка на общия вървежъ на развитие съ известни души, съ които сте свързани. Съ вашето съмнѣние, по нѣкой пътъ вие косвено въздѣйствувате и на Христовото тѣло, понеже сте удове на това тѣло. И Павелъ казва на едно мѣсто тъй: „На мжки съмъ азъ още, докато се образува у менъ Христосъ“. Какъ ще се образуза Христосъ? — Докато Любовта вземе надмощие, понеже Любовта е първиятъ Божественъ образъ. Щомъ Любовта вземе надмощие, тя остава като единъ господствуващъ законъ надъ васъ, и всѣко съмнѣние ще се изхвърли навънъ. Щомъ дойде Любовта, идва и свѣтлината, и тогава ние познаваме нѣщата тъй, както сж.

Като ученици на школата, ще знаете, че въ която школа и да влѣзете, принципитѣ сж едни и

сжщи. Въ черната школа, въ черното братство ако влѣзете, тамъ пакъ не търпятъ съмнѣние. Вие нѣма да се съмнѣвате въ вашата кауза. Въ черното братство искатъ, като правишъ зло, да мислишъ, че то е необходимо, че то е доброто въ дадения смучай. Ти нѣма да се съмнѣвашъ върху принципитѣ. Тѣ казватъ: „Ти трѣбва да вървашъ и да не се съмнѣвашъ“. Щомъ се осъмнишъ, тѣ веднага те хващатъ и ти налагатъ най голѣмото наказание, ще оковатъ ума и сърцето ти въ вериги, докато се примиришъ. Въ Бѣлото Братство като се осъмдишъ, нѣма да те изключатъ, но ще те извадятъ навънъ, да понесешъ послѣдствията на своитѣ съмнѣния. Въ всичкитѣ спиритически сеанси сж провѣрили този фактъ. Дойде на сеанситѣ една душа, която е излѣзла отъ черното братство и като каже нѣкоя истина, оплаши се и казва: „Идватъ, ще ме затворятъ сега“. Издала е нѣкоя истина. Слѣдователно, не мислете, че въ свѣта, въ който живѣете, можете да бждете свободни. Не! Този свѣтъ, дѣто живѣемъ е свѣтъ на борби, такива прѣплитания ставатъ, че вие не можете да бждете абсолютно самостоятелни. Вие мислите, че можете да бждете само таятели въ вѣщата мисль. Не, вие се лъжете. Борбата е отъ толкова векове, отъ толкова хиляди години, и вие можете да бждете подъ хиляди

прѣплитаниѣ. За васъ е важно само да знаете, кои влияния да използвате. Тукъ е вашето спасение Или казано на християнски езикъ, за васъ е важно да познаете въ дадения случай, една мисль на вашия Учителъ ли е или не, на Христа ли принадлежи или не.

Тази сутринъ азъ ви казахъ, че задъ всѣко явление седи една разумна сила. Ако искате да използвате каквато и да е сила въ природата, въ окултната наука на Бѣлото Братство, трѣбва да имате разрѣшение, дали да употребите тази сила или не. Може да я употребите, но непрѣменно трѣбва да имате едно вжтрѣшно разрѣшение. Сега, азъ ви говоря върху този въпросъ и той трѣбва да се разрѣши между васъ. Знаете ли защо? Ако въ школата се допусне една мисль противна на другитѣ веднага отвѣнь, отъ противоположния лагеръ ще дойде едно течение, на което мнозина отъ васъ ще станатъ жертва. Коя бѣше причината, че Христосъ стана жертва? — Юда, който внесе отвжтрѣ отрицателни идеи. Отвжтрѣ стана прѣдаването. Защо трѣбваше Юда да стори това? Имаше ли иужда да го прѣдаде той. Не можеше ли другъ нѣкой да прѣдаде Христа? Прѣдаването на Христа бѣше единъ вжтрѣшенъ процесъ. Кръпостъта се прѣдаде отвжтрѣ. Слѣдователно, въ школата, въ която ние живѣемъ, трѣбва да има

единство въ принципѣ. И тия принципи не сж наложени, азъ съмъ ви говорилъ толкова пжти. Туй е по свобода. Знайте че ако вие злоупотрѣбите съ тази свобода, вие ще злоупотрѣбите спрѣмо вашата душа.

Туй, за което ние сега работимъ е за Бога. То не е нито за менъ, нито за васъ, нито за България. Ние работимъ за една Божествена кауза. Ние имаме единъ планъ, за който сме дошли на земята и казваме: вие ще свършите това, вие ще свършите онова и т. н. Дава ви се една задача, която, дали ще свършите или не, дали ще приемете или не, то е другъ въпросъ, но това е една зададена задача, за която, като се върнете назадъ ще ви питатъ: защо не изпълнихте задачата? Въ тази задача, азъ съмъ казвалъ, ще имаме всичкото съдѣйствие на невидимия свѣтъ, на видимия свѣтъ.

Азъ сега желая между васъ да се създадѣтъ по-меки отношения. Знаете ли по какъвъ начинъ? Запримѣръ, вие не можете да търпите нѣкои братъ, нали? Азъ ще ви дамъ единъ начинъ какъ да търпите този братъ. Азъ не ви съдя, защото не можете да го търпите, но ще ви кажа кои сж причинитѣ за това. Стечение на обстоятелствата е че и двамата сте положителни и двамата сте съ излишна енергия и неможете

да се търпите. Какво ще направите? Вие ще намъртитъ единъ братъ, когото той обича, и ще му кажете: Моля, запознай ме съ този братъ. Той ще ви запознае съ него. Вие веднага ще го обикнете, но прямо съ него нѣма да имате съобщения. Направете опитъ. Нека тия братя и сестри, които иматъ антагонизъмъ помежду си си дадатъ тайно кандидатурата. Ще направимъ единъ опитъ, да видимъ до колко е сполучливъ. Ще туримъ една срѣда, втора срѣда, да видимъ тази енергия право ли работи. Тия енергии на противодѣйствиe трѣбва да се прѣкарватъ прѣзъ тия благотворни срѣди, за да се породи една вжтрѣшна хармония. Има и другъ начинъ, той е духовенъ начинъ, за да можешъ да търпишъ брата си. Той е слѣдующиятъ: ще се обърнешъ къмъ Христа и ще кажешъ: Господи, заради тебе, застани сега между менъ и моятъ братъ, прѣвърни неговото и моето сърце, да се опознаемъ. Този е най-добриятъ методъ. Само така ще се обърнатъ сърцата ви, душитъ ви ще просвѣтнатъ, става ви леко и вие се поляризирате. Единиятъ става положителенъ, другиятъ — отрицателенъ. Веднага почвате да се измѣняте, и между васъ се поражда почитъ и уважение. Въ какво седи почитъта? Ето, азъ ще ви моля едно нѣщо. То е слѣдующето: понеже желанието на всѣки уче-

никъ въ школата е, той да бжде изслушванъ, когато говори, то щомъ двама измежду васъ водите разговоръ, постарайте се да се изслушвате внимателно, да влѣзете въ думитѣ и да се разберете. Туй е едно отъ условията за почитъ. Изкаже ли се единиятъ и бжде воимателно изслушанъ, то като говори вториятъ, първиятъ ще има желание да го слуша. Грѣхънешъ ли го и казвашъ: чакай азъ — у него се явява едно подпушване. И той „чакай азъ“, и ти „чакай азъ“, чакай, чакай, излѣзе едно „пфиу“. Ще стане само на „чакай“. Трѣбва да бждете много внимателни помежду си! Говорите ли на нѣкой братъ, наблюдавайте лицето му. Почне ли тѣй малко да се мърда, спрете разговора. Това мърдане показва, че не може да ви слуша, но го е срамъ да ви каже. Тогава у васъ пкъ се набира енергия, заражда се едно още по-силно желание да му говорите. Не, спрете да говорите и кажете: братко, другъ пжтъ ще продължимъ разговора, ще извините, че може би говорихъ повече, отколкото трѣбваше. Въ училището непрѣменно трѣбва да се отнасяте вѣжливо помежду си, ако искате дз бждете ученици. Ако не спазвате тия закони, ще се натъкнете на голѣми мъжнотии, които ще ви наведатъ на голѣми неприятности въ живота. Азъ съмъ казалъ много пжти на годишнитѣ

събрания, че това ще направимъ, онова ще направимъ, но трѣбва да пристѣпимъ къмъ единъ опитъ. По нѣкой пътъ, като погледна лицата ви, хваща ме една тъга. Знаете ли защо? Лицата ви сж тъй омърлушени, като че казватъ: то нашето се свърши, насъ нѣма да ни бѣде. Обезсърчени, обезкуражени сте. Вие сте подъ закона на мая, но това е една илюзия. Когато дойде една отрицателна мисль да ви казва, че отъ васъ нищо нѣма да стане, при васъ седи другъ единъ великъ законъ, вие сте при единъ вжзелъ на най-голѣмитѣ възможности, и отъ черната лежа искатъ да ви отнематъ възможността, да ви отвлѣкатъ вниманието. Прѣди нѣколко дни единъ младъ братъ ми разказваше: „Идва ми една мисль, зная, че не е моя, но ми подшушва: излѣзъ отъ това братство, не ти е тукъ мѣстото“. А, казвамъ, тѣ знаятъ, че тъкмо сега трѣбва да си тукъ. Тѣ ти казватъ да излѣзешъ, че като изгубишъ условията, пакъ да влѣзешъ. Не, не, ще седишъ вжтрѣ и ще чакашъ. Нали ние искаме да опитае Господа, Великия Учителъ въ живота?

Сега, между по-младитѣ, и по-старитѣ ученици, азъ искамъ да се установятъ едни правилни отношения. Има философски работи, които азъ съмъ зачекналъ, нѣкои отъ младежтѣ слѣдъ 4—5 години ще

бждатъ въ състояние да ги разбератъ. Нѣкои отъ по-старитѣ ученици, като мислятъ, че знаятъ, че разбиратъ великия законъ, тѣ сж на друга опасностъ. Ще започнемъ отъ А, В, това да го знаете. Не считайте, туй за доказание. Всички отъ А, В! Въ Бѣлата школа е тѣй. Нѣкой може да е свършилъ три факултета, нищо отъ това — ще почне отъ божественото А, В — и бързо ще прогрессира. Ще започнете основно, и нѣма да пропускате нищо. Всичко въ вашето съзнание ще бжде тѣй, че да не става никакво пропукване. Ще кажете. Учителътъ ни връща къмъ А, В. Не, не ви връщамъ, азъ ви тикамъ напредъ. Знаете ли какво нѣщо е Божественото А, В? Нѣма по-велика сила въ свѣта отъ тази, да придобиешъ съзнанието, че Бъгъ е съ тебе! Да знаешъ, че като седишъ на бойното поле, Той ти казва: „Стой, не бой се!“ Изпитва те Господъ. Господъ казва: „Стой!“ Гранатитѣ падатъ прѣдъ тебе 4 — 5 — 10 м. — ще стоишъ, нѣма да те поврѣдятъ. Около тебе навсѣкждѣ редъ гранати падатъ, но ти ще седишъ и ще чувашъ Божия гласъ: „Не бой се!“ Да не бѣгашъ! Слѣдъ туй ще ти каже: „Прѣмести се на 100 крачки!“ Веднага ще се прѣместишъ. Ще ти каже: „Стой тукъ!“ Веднага започва другото обстрѣлване. Пакъ ти казва: „Прѣмести се на още 100 крачки!“ Пакъ обстрѣл-

ване, но отъ тебе нѣма да падне нито единъ ко-
съмъ. Ще опиташъ единъ великъ законъ. Питамъ
слѣдъ като те прѣкара Господъ прѣзъ бойното поле,
минешъ презъ тия шрапнели и останешъ здравъ, въ
тебе нѣма ли да се зароди онова съзнание, че има
една сила, на която можешъ да разчиташъ? — Ще
се зароди туй съзнание.

Втори опитъ. Ще простратъ единъ тънъкъ ко-
нецъ отъ макара, който само отъ тежестта на $1/2$
кггр може да се скъса, и ще ти кажа: „Мини грѣзъ
този конецъ!“ Ти ще минешъ безъ да се скъса той.
Ще минешъ единъ пѣтъ, ще минешъ два пѣти, три
пѣти, ще се хоскашъ на конца, и той нѣма да се
скъса. Десетъ пѣти ще минешъ прѣзъ конца. Пи-
тамъ: слѣдъ като направишъ този опитъ, нѣма ли у
тебе да се засили вѣрата, че има нѣщо въ свѣта,
което въ най-слабитѣ случаи въ живота ни подържа?

Трети опитъ. Господъ ще те прѣкара да минешъ
прѣзъ всичкитѣ твои неприятели, всички те вардятъ
съ пушка, всички се ококорили, и ти казватъ: „Не
можешъ да минешъ отъ тукъ“. Ще минешъ единъ
пѣтъ, два пѣти, и никой нѣма да те види. Питамъ:
нѣма ли у тебе да се зароди вѣра, че има сила,
която те пази? — Ще се зароди, Туи е положителна
вѣра, положително знание. Нѣма да се съмнѣвашъ, ще

минешъ, а като ти каже. „Спри!“ ще спрешъ и ще опитащъ че въ думитъ Му нѣма никакво изключение. Ще знаешъ, че ти си свързанъ съ Онзи, Който ръководи съдбинитъ. И отъ главата ти нѣма да падне нито единъ косъмъ. Азъ бихъ желалъ, като ви каже: „Направете това“, и вие да го направите. А сега, често опитътъ излиза несполучливъ, защото, когато Господъ ти говори, ти не слушашъ, а послѣ се за роди желание да изпълнишъ волята Му, но Той казва: „Сега ще чакашъ“ Знаете ли какво е туй говорене? Азъ ще ви говоря нѣкой път за него. Нѣкои казвайтъ: Духътъ ми говори Въ Цариградъ, на единъ осиромашелъ евангелистъ проговорилъ Духътъ и му казва: „Ще отидешъ при единъ отъ мисионеритъ, ще му поискашъ 3,000 лв., и той ще ти даде“. Отива при единъ мисионеръ и му казва. „Духътъ ми каза, че ще ми дадешъ 3,000 лв.“ — Криво си дошълъ до мене, напразно ти е говорилъ, защото, ако ти беше казалъ така, азъ щѣхъ да имамъ 3,000 лв., а въ сжщностъ нѣмамъ такива. Връща се той дома си, почесва се, поседѣлъ малко, отива при другъ мисионеръ и нему казва сжщото, но той му отговаря: „Не, азъ нѣмамъ пари, ти не си разбралъ“. Найпослѣ, като излиза отъ тамъ обезсърченъ, срѣща го единъ ходжа и му казва: „Ефенди, защо си така

обезсърдченъ? — Остави се, Духът ми говори да отида при единъ отъ мисионеритѣ да ми даде 3,000 лв, но не мога да разбера при кого да отида. „А, напразно си отишълъ при мисионеритѣ, азъ съмъ този човѣкъ, ела, азъ ще ти дамъ“ — изважда 3,000 лв и му ги дава. Азъ съмъ човѣкътъ, за когото ти е казано, не сж тѣ. Ние мислимъ, че очзи, който трѣбва да ни помогне, трѣбва да е отъ нашето вѣруу. Туй не е право схващане. Единъ ходжа срѣщашъ и виждашъ, че той е човѣкътъ, който може да ти помогне. Та, ние, трѣбва да различаваме Божественото отъ човѣшкото. Има начини, на различаване Божественото не говори отъ горѣ, отъ главата ти. Нѣкой пѣтъ казвате, че Духътъ ви говори, а усѣщате едно стѣгане при слѣпитѣ очи. Внимавайте, вие сте на едно изкушение, вие сте на кривъ пѣтъ, 99% е лъжа. Говори ти: „Това ще стане, онова ще стане“, но ти усѣщашъ едно стѣгане. Нищо нѣма да стане. Не вѣрвайте, вие сте на изкушение. Докторъ Мирковичъ правилъ единъ сеансъ въ Пловдивъ, и Духоветѣ му казвали: „Иди до Сливенъ, че като се върнешъ въ Бургазъ ще ти разправяме голѣми работи“, щѣло да вали дъждъ отъ жаби. Отива до Сливенъ, връща се въ Бургазъ, нѣма никакъвъ дъждъ. Това сж символи. Той ми разправяше тия анекдоти.

Азъ му казвамъ: блаженъ си че имашъ такъва вѣра. Той е много лъганъ отъ тия духове. Тои имаше единъ стиснатъ характеръ за пари, петаче не даваше, но щомъ говорятъ духоветъ, отваряше кесията си. Кажешъ ти „азъ искамъ пари“, той казваше: „Е, не може, тукъ има смѣтка“. Но като му говорятъ духоветъ, широко отваряше кесията си. Досиде при него единъ изпадналъ евангелистъ, младо момче, и духоветъ му казватъ. „Да погледнешъ на това момче“. Викна го той въ къщи, цѣлъ мѣсецъ го храни, прати го на баня, даде му пари, стана му гарантъ да му даватъ книги да чете, да се развива. Казва: „Духоветъ тъй казватъ, не може другоиче“. Този, на когото стана гарантъ изяде паритъ „Е, нѣма нищо“, казва: „духоветъ тъй казаха, ще го търпимъ“. Дойде онзи книжаръ, който му давашъ книги, казва му: „Или да платишъ, или да се закълнешъ“. Щомъ духоветъ казватъ ще, платя, нѣма да се кълна. Азъ харесвахъ тази чѣрта у него, че има голѣма вѣра „А“, казваше той, „духоветъ не могатъ да лъжатъ, будала съмъ азъ, че не съмъ ги разбралъ право“. Той не казваше „тъй рекълъ Господъ“, Но — „тъй рекли духоветъ“. Блажени вѣрующитѣ! Азъ бихъ желалъ всички да имате тази детинска вѣра. Тои бѣше отличенъ човѣкъ, въ всѣко отношение, разсждаваше философ-

ски, но дойдеше ли до духоветъ, казваше: „Тукъ разсъждения нѣма. На насъ говорятъ по висши същества, азъ съмъ ученикъ и ще изпълня всичко“. Щомъ нѣма духове, той казваше: „Азъ съмъ лѣкарь“, и тъгава самъ, по своитѣ медицински познания прѣдписваше лѣкове. Щомъ дойдатъ духоветъ, пита ги: какво да се даде на болния? Намагнитисана вода „Слушай“, казва на болния, „има една медицина повисока отъ нашата, тя е медицината на духоветъ, Като пиешъ намагнитисана вода ще оздравѣешъ. И дѣйствително, той лѣкуваше добръ. Дойде нѣкой боленъ при него, даде му намагнитисана вода, и слѣдъ единъ мѣсець оздравѣа. Той казваше: „Трѣбва да знаете, че когато духоветъ намагнитизиратъ водата, всичкитѣ болести се лѣкуватъ“. Той лѣкуваше по два начина. Всѣкога запитваше духоветъ: какъ да лѣкувамъ, по научно медицински начинъ или чрѣзъ намагнитисване? Ако му се кажеше, че трѣбва да лѣкува по медицински начинъ, той даваше хапове, доста вещь медикъ бѣше, но щомъ му казваха да лѣкува по начина на духоветъ, веднага даваше магнитическа вода, безъ никакви хапове. И казваше: „Тази магнитическа вода е хиляди пѣти по-силна отъ нашитѣ лѣкарства“.

Слѣдователно, съмнѣнието се заражда още отъ неразбиране на нѣщата. Съмнѣнието ще дойде, но

пазете се да не се подхлъзнете, да не влѣзете въ примката му. „Всичко изпитвайте“ казва Писанието, „доброто дръжте“. Само така ще добиете сила за постигане на желанията си. Но, за успѣха въ науката е потрѣбно сила въ мозъка. За успѣха въ всѣко едно искуство, за успѣха въ каква и да е област на живота се изисква сѣщо сила.

Вие, ученицитѣ въ тази школа, напразно харчите излишна енергия. Запримѣрь, ученицитѣ, съ речено — казано, харчатъ грамадна енергия. Туй е демагнитизиране. Щомъ одумвашъ единъ човѣкъ, ти му правишъ услуга. Ти се свързвашъ съ него и се демагнитизирвашъ. Защо? Защото когато говоришъ за него, законътъ те свързва. Когато обичашъ, и когато одумвашъ, законътъ те свързва. Та, като ученици, ще гледате да не се свързвате, да не си правите излишни връзки. Може да одумвате, колкото искате, то е за васъ, за мене е безразлично. Азъ зная, че нѣма да се откажете поне въ най минималната степенъ, то е пакъ полза. Да кажемъ, че днесъ можешъ да одумашъ десетъ души, постарай се утре да одумашъ само одного. И азъ забѣлѣзвамъ, често правя опити, отивамъ въ нѣкоя къща, и опитвамъ, дали тамъ хората одумватъ или не. Има единъ законъ на противодѣйствиe. Едва седна, почне нѣщо да ме шиш-

ка да ми казва: Кажи де, кажи де. Първото нѣщо: ще се въздържашъ Има нѣща, които трѣбва да казваме, но има нѣща, които не трѣбва да казваме. Спрете ли одумването, то ще се изроди въ слѣдующето: Направете опитъ! Седнете за $1\frac{1}{2}$ часъ тихо и спокойно и си кажете: Нѣма да мръдна. Веднага почва щипене отъ тукъ — отъ тамъ. Не правите ли никакво обѣщание, нищо нѣма да ви щипи. Дадете ли обѣщание да сте спокойни за $1\frac{1}{2}$ часъ или 20 минути и седнете на столъ, всичкитѣ щипения ще дойдатъ. Вие ще седите спокойно и всички тия щипения за 20 минути време ще ги изтърпите, като че нищо не е станало. Ако искате да се занимавате съ тѣхъ ще изброитѣ колко щипения сж били. Туй щипене е на физическото поле. Ако успѣете да не му се подадете, то ще влѣзе въ вашето астрално, тѣло, и ще ви подшушне: кажи, кажи онова, което ти казаха. Туй подшушване ще бѣде нито въ клень, нито въ ржавъ.

При съмнѣнията се явява и нѣщо друго. Ние направимъ една погрѣшка и търсимъ причината извънъ себе си, казваме: азъ я направихъ, защото тъй и тъй бѣше. Не, ти просто ще констатирашъ една своя погрѣшка и ще кажешъ: азъ, въ дадения случай, имахъ слаба воля, не устояхъ. Сърцето ми не устоя, умътъ ми не можа да схване нѣщата. Съзнай

и се помоли, не съжалявай за първата погрѣшка, защото нѣма да се мине много врѣме, ще дойде и втора погрѣшка. За нея трѣбва да бъдете готови. За втората се помолете. Ако и втората не можете да издържите, пакъ се помолете. Молете се за всѣка една грѣшка. Цѣль день ще водишъ борба, 99 сражения ще имашъ и като направишъ 99 сражения ще кажешъ: победата е моя. Но, 99 пѣти трѣбва да се молишъ, да се свържешъ съ Бога. Знаете ли какво нѣщо е да се свържешъ съ Бога? За това нѣщо се изисква постоянство отъ ученика. Ученикътъ трѣбва да бъде като ахѣпода — ти пуцашъ, той не пуца.

Сега, нѣкои отъ васъ искатъ да влѣзатъ като ученици, но като прѣтърпите 10 несполуки вие сте готови да се осѣмните. Даже и вѣнка въ свѣта да сте, вие ще имате сѣщигъ изпити. Нима Стамболийски нѣмаше изпити? Нима неговитѣ рѣководители не му подшушнаха: напустни властѣта! Колко пѣти му подшушнаха: но той не слушаше. Той се замозабрави въ властѣта, мислеше, че е силенъ, че всичко може. Не се самоизмамвайте! Всички хора на земята сѣ слаби. Когато мислите, че сте най-силни, да знаете, че се намирате прѣдъ най-голѣмата опасностъ. Туй да го имате като законъ. Когато мислите, че сте

най-слаби, тогава имате най-голямото Божие благоволение. Затуй въ Писанието се казва: „Господъ на смиренитѣ дава благодать, а на горделивитѣ се противи“. Провѣрвайте закона! Насилието ражда насилие. Ако Стамболийски би вървѣлъ по пътя на Христа, ако въ своето управление не би допусналъ нито една капка кръвъ, нѣмаше да има никакво отклонение, и неговиятъ животъ нѣмаше тъй да се изложи, но понеже той допусна това, допусна се и този край. Казвамъ, въ школата: допусчатъ се тия нѣща, обаче не трѣбваше да го убиватъ, защото българитѣ се свързватъ съ него и за въ бъдаще ще изплащатъ. Тѣ нѣмаха право да го съдятъ. Ако бѣха просвѣтени, трѣбваше да оставятъ да го съди невидимия свѣтъ, той да му наложи наказание, каквото знае, та да се опомни, да се разкае и да се обърне къмъ Бога и да каже: „Господи, ще изпълня Твоята воля“. А при това разрѣшение на въпроса, което дадохъ българитѣ, отъ чисто окултно гледище, той влиза сега въ невидимия свѣтъ, и тамъ може да направи сума пакости, до като дойде въ съзнание.

Сега, вие може да имате и други изкушения, такива, каквито имашо Стамболийски, и втори, и трети. Всѣки може да попадне въ тѣхъ, да иска да си отмъсти. Не си отмъщавайте! Казва се въ Писанието:

„Отмъщението е мое“, Вие ще живѣте безъ отмъщения! Свѣтътъ може да живѣе по свои закони, тѣ иматъ право да постѣпватъ тъй, но ние ще поспѣваме споредъ нашия законъ. Нашиятъ законъ е законътъ на Любовта, ние трѣбва да вървимъ по този законъ и ще имаме Божието благословение. Ако вървимъ по Божия законъ, нито единъ косъмъ нѣма да падне отъ главата ни. Защо? — Защото сърцата на всички хора, на всички управляващи въ свѣта седятъ въ ржката на Господа. Той управлява всички хора сега.

И тъй, до сега въ школата трѣбваше да воюваме съ редъ съмнѣния.

Послѣ, друго нѣщо трѣбва да знаете и да го спазвате. Азъ не мога да говоря, когато вие искате, или когато азъ искамъ. Това е по човѣшки. Азъ искамъ да спазвамъ онзи Божественъ законъ, споредъ който мога да ви говоря въ най благоприятни случаи, тогава когато отъ Божествения свѣтъ искатъ да ви предамъ една Истина, която да ви ползува, защото, ако въ вашитѣ умове и сърца не е този Божественъ Духъ, да разбере туи, което ви говоря, какво ще ви ползува то? Ако не е Той, който да ви разясни и хвърли свѣтина, за да се ползувате, тогава говореното нѣма да има смисълъ. Туи е Божествено. Щомъ

Гдѣма този Божественъ Духъ да ви говори, съмето е паднало на лоша почва. Не само азъ, но и вие трѣбва да спазвате този законъ. По нѣкой път вие ме виждате не такъвъ, какъвто искате да бѣда. Защо? Вие още не разбирате какво нѣщо е отговорностъ въ свѣта. Да кажемъ, имате отговорностъ за нѣща, които сж важни, и въ единъ даденъ моментъ се рѣшава една такава важна съдба въ свѣта, дѣто азъ трѣбва да внимавамъ, а вие се занимавате съ посторонни въпроси. Има време за философскитъ въпроси въ свѣта. Та и вие, като ученици въ школата, всѣки си има свои задължения.

Казвамъ ви: втори пътъ когато влѣзете въ този салонъ, седнете тихо и спокойно на единъ столъ, споредъ това, гдѣто е влѣчението ви. Всѣки да седне тамъ, гдѣто теченията сж най-благоприятни за него. Нека се намѣсти всѣки кждѣто иска, за да видимъ какъ ще излѣзе работата. Е, тогава, стенографитъ кждѣ ще бѣдатъ? — Стенографитъ ще си прѣместятъ и мѣстата и маситъ, кждѣто искатъ. И тѣ могатъ да се мѣстятъ. Азъ искамъ всички да станете чувствителни, възприемчиви, да използвате закона. По този начинъ ще се избавяте отъ много неприятности. Тия 10 години, които сега минавате, ще трѣбва да се калиге, да бѣдете силни, защото слѣдъ тия 10 години

ще има единъ такъвъ великъ изпитъ, какъвто свѣтътъ не е виждалъ. Вие ще трѣбва да бъдете герои. Този изпитъ ще бѣде не само за васъ, но и за цѣлия свѣтъ. Вие трѣбва да бъдете герои, да посрещнете този моментъ. Ще има едно такова силно проявление на духовния свѣтъ, такова мощно сътресение по цѣлия свѣтъ, и вънъ и вътрѣ, че всички глави ще узрѣятъ. Даже и най-заспалитѣ хора ще се пробудятъ. Не мислете, че тъй лесно ще мине. Ние сме вече въ края на тази епоха и всички ще минете прѣзъ 35 000,000 ° топлина. Разбирате ли? Този токъ ще прѣмине прѣзъ този свѣтъ, и той ще бѣде прѣчистенъ. Не отлагайте, не си правете илюзии. Вие не казвайте това на свѣта. Ще мълчите, то е за васъ. На свѣта може да кажете: ние знаемъ нѣщо много хубаво, което ще се случи слѣдъ 10 години. Ами че хубаво е, какъ не! Свѣтлина ще дойде! Затуй именно сега ние въ школата искаме да ви калимъ, геройски да посрещнете нѣщата и да се ползвате отъ тѣхъ. Нѣма да казвате: ще умремъ. Не, ще минете отъ едно съзнание въ друго и пакъ ще се срещнемъ. И тукъ, и тамъ пакъ ще се срещнемъ. Не мислете, че втори пѣтъ като дойдете на земята, пакъ ще се трудите да ме намѣрите. Не, и тукъ на земята, и тамъ горѣ въ духовния свѣтъ, свѣтътъ е единъ. Горѣ и

до^адолу било, като ви срещна, ще ви кажа: добръ издържахте изпита си, радвамъ се, туй е хубаво. Азъ желая всички вие да издържите тъй изпита си. И всички може да издържите този изпитъ. Ако не е така, азъ не бихъ си отворилъ устата да ви говоря и да ви казвамъ, че всички можете да си издържите изпита. Това не е само за насърчение. И тия малките спънки, които ще дойдатъ, тѣ сж като тия щипения, не ги считайте за нѣщо голѣмо. А това, речено-казано, това сж малки закачки. Ще вървите напредъ. Въ тия 10 години вие трѣбва да научите нѣщо.

Въ Бѣлото Братство не трѣбва да бждемъ слаби. Ние ще воюваме. Какъ? Ако вие бѣхте готови ученици, щѣхме да прѣкараме една електрическа вълна отъ нѣколко милиона волта и съ нея да нагорещимъ всички пушки и топове на неприяеля. Какво ще правятъ тѣ слѣдъ това, какъ ще воюватъ? – Ще отстъпятъ настрана, и ние ще бждемъ свободни. Ще нагорещимъ всички камъни по пѣтищата. Какъ ще минатъ? Ще нагорещимъ всички земни течения, че като минатъ, краката имъ ще се спънатъ. Кого ще гонятъ? никого нѣма да гонятъ. Тѣи ще бжде, като дойде Бѣлото Братство. Ще видите какво ще стане на земята. Бѣлитъ Братя ще пуснатъ такава артилерия, каквато свѣтътъ не е виждалъ. Ще пуснатъ тия

подземни токове, та всички хора да познаятъ, че има единъ Великъ Законъ, на който всички същества трѣбва да се подчинятъ. Нѣма да остане човѣкъ, които да не каже: Господи, да бѣде твоята воля! Ние сме хора неразбрани, ние до сега не изпълнихме Твоята воля, но отсега натагъкъ трѣбва да бѣдемъ честни и справедливи. Такова желание трѣбва да се зароди у всички хора, у жени и мъже, у млади и стари, у професори и всички на единъ гласъ така ще викатъ. У всички ще се зароди такова желание. Сега се приготвяватъ. На всѣкъждѣ трѣбва да дойде едно такова учение. Всички ученици на окултнитѣ братства въ Индия, и въ Англия – навсѣкъждѣ сега се обединяватъ. Туй обединение става вече въ духовния свѣтъ, а за тази физическа връзка, тѣ ще почнатъ да прашатъ свои депутации да се опознаятъ. Опознаването сега ще става бързо. Дойде единъ братъ отъ Чехия и разказва, че тамъ се интересуватъ за окултнитѣ братя въ България. Запитватъ какво е нашето вѣруе. И отъ Америка вече се интересуватъ. Единъ гласъ братъ ми разправя, че намѣриль тамъ братя. Азъ му казвахъ: като отидешъ въ Америка и тамъ ще намеришъ братя, а той ми пише, че не ги е намѣриль още и ме пита кѣждѣ сж. Но сега ми пише вече, че ги намѣриль, какъ ги намѣ-

рилъ, какво е тѣхнотъ мото и т. н. Тѣ му казватъ тѣй: „Ние държимъ запалени нашитѣ факли на пята, по който ще минатъ нашитѣ братя, за да може да ни видятъ и дойдатъ при насъ“

Слѣдователно, Бѣли Братя има навсѣкжвѣ, но ще ги търсите. Ще ги намѣрите, ще се запознаете съ тѣхъ, но трѣбва да бъдете добри, примѣрни ученици, да изправите живота си, да провѣрите, да опитате всичко. Азъ искамъ да отитате всичко туй, което ви говоря и да кажете: всичко туй което нашиягъ Учителъ говори е вѣрно. Искамъ да се увѣрите, че това е една велика Истина. Туй е моето желание. Като се увѣрите въ истиността на думитѣ ми, да кажете: Учителътъ е билъ нѣщо по-хубаво, отколкото въ постскрипума. Сега разбираме вътрѣшния, скрития смисълъ на живота и можемъ вече да започнемъ една нова работа. Само по този начинъ ще се осмисли вашия животъ. И въ душата на млади и стари нѣщо ново ще прозре. Тогава всички ще говорите съ изблика на сърцето си, ще бъдете радостни и весели и ще кажете: минахме прѣзъ най-голѣмигъ страдания, но най-послѣ добихме това, което търсихме. Сега ще рабо имъ за Господа. Не само тогава, но и сега ще работимъ за Господа. Азъ ви казвамъ: ще дойдатъ съмнѣнията, но чрѣзъ вѣра трѣбва да побѣдимъ

Азъ трѣбва да ви запозная съ Бѣлото Братство. Вие още не го познавате. Искамъ всинца вие да се наричате ученици на Всемирното Бѣло Братство, на което Христосъ е глава. Въ себе си тъй ще кажете: ние сме ученици на Всемирното Бѣло Братство, на което Христосъ е глава. И на другитѣ същото ще казвате: ние сме ученици на Всемирното Бѣло Братство, на което Христосъ е глава. Бждете смѣли въ себе си, и ще видите дали ще пострадате или не. Пъкъ на външния свѣтъ може да казвате, че сте окулисти. Геософитѣ казвагъ: „Ние сме ученици на Бѣлата Ложа“. Кое е о сжществено, Бѣлата Ложа или Бѣлото Братство? „Бѣлото Братство“, това е първото име, но то има по свещено име, което сега не смѣя да го произнесе. Дръжте туй име въ себе си. Има имена, които не е позволено да се произнасятъ. Кждѣ е туй Братство? Ще ви кажемъ кждѣ е. Църквата казва: „Вие сте еретици“. Не, ние сме членове на Всемирното Бѣло Братство, на което Христосъ е глава. Ако Христосъ е глава на църквата, и ние сме ученици на тази глава, значи имаме една глава, нѣма какво да ни злословитѣ, нѣма какво да ни гоните. Този, който е ваша глава, Той е и наша глава. – Следователно, една обща глава имамъ. Вие наричате Христа глава на църквата, а ние глава

на Всемирното Бъло Братство Кое е по-ефикасна дума? Всемирното Бъло Братство е по-ефикасна дума. Защото думата „братя“ означава живи същества, а „църквата“ подразбира хора на съдържанието. И едното и другото са важни.

Тогава ще имате пръв вид следното във Всемирното Бъло Братство: употребяват три метода за работа. Единият метод е методът на Любовта, по който метод Христос сега работи. Вторият метод е методът на Мъдростта, а третият метод е методът на Истината. Това са три метода, три школи, които Бълото Братство употребява едно временно. Следователно, ние боравим и с Любовта, и с Мъдростта, и с Истината едновременно. Християните боравят само с Любовта, теософите — с Мъдростта, а йогите употребяват Истината за услуга на волята във нейното физическо проявление.

И ти, във Бълото Братство изучаването на Любовта, Мъдростта и Истината са методи за работа, за да се образуват онзи духовни връзки за служене на Бога. Казва Христос: „Търсете Царството Божие във Неговото проявление, и всичко друго ще се приложи“. Тази е идеята. Христос казва: „Които се отрече от мене преди человете, и аз ще се отрека от него преди ангелите“. Българите Братя са

служители на Бога, тѣ сж ангелитѣ. Това е, което се подразбира въ стиха И азъ ще се отрека отъ него не прѣдъ Бога, но прѣдъ тия братя. Вие трѣбва да казвате ние се готвимъ за ученици, да влѣземъ въ туй Всемирно Бѣло Братство, на което Христосъ е глава, и въ стремлението си нѣма да отстъпимъ нито една крачка, нѣма да се отречемъ отъ принципѣ Любовь, Мъдрость и Истина Само така ще станемъ Негови членове Станемъ ли Негови членове, и ще започнемъ истинския животъ. Азъ ще се спра нѣкой път да ви поговоря върху Бѣлото Братство, има много да се говори върху него, да се запознаете съ законитѣ на тази Божествена наука. Постепенно ще ви въведа, не изведнѣжъ. Ако бѣхте готови, трѣбваше да ви приведемъ между тия Бѣли Братя, да ги видите, но тѣ не пущатъ когото и да е. Разбирате ли?

Та, сега нѣма да се обезсърчавате Имате една велика задача, и не трѣбва да напуснете живота си. Азъ съмъ билъ толкова снисходителенъ, толкова внимателенъ, никога не съмъ изисквалъ да напуснете жена си и дѣцата си. Но, единъ день ще кажа нѣкому да напусне жена си, дѣцата си. Сега се приготвявате. Но кога? Когато ми се каже отгорѣ. Кажете се нѣкому да напусне жена си. „Какво ще правя?“

„Ще идешъ да извършишъ такава и такава задача. Че щѣли да станатъ раздори между тебе и жена ти . . . Сега ти ще се отдѣлишъ самъ и ще отидешъ въ Америка. Може да отидега и двамата заедно, а може и мъжътъ и жената поотдѣлно, но, като дойде този моментъ, трѣбва да бъдете готови да изпълните една заповѣдь. Ако дойде този важенъ моментъ и се даде тази заповѣдь, пригответе се да изпълните всичко, което ви се каже. Поколебаете ли се, вие се спъвате. Запримѣръ, на нѣкой ученикъ азъ заповѣдвамъ да си извади единъ бигетъ и да отиде въ Америка. Дава му се единъ затворенъ пликъ, и макаръ, че не знае езика, казва му се: „Ще отидешъ!“ Нѣма по велико нѣщо отъ това! Какъ, на Йоана, запримѣръ, Господъ каза: „Иди въ Ниневия да проповѣдавашъ!“ Можеш ли да избѣгашъ? Отиде въ Испания и послѣ се върна. Казваше: „Мъчно е да риташъ срѣщу остень“. Послѣ отиде въ Ниневия и много време проповѣдаваше тамъ. На всѣки единъ ученикъ ще се даде една задача, и въ тази задача се рѣшава неговото иниципиране, да мине отъ една степенъ въ друга, да мине отъ единъ класъ въ другъ. Будни трѣбва да бъдете сега, та ще учите. И тия нѣща ще дойдатъ, за нѣкои ще дойдатъ по-рано, за нѣкои по-късно, но все-таки ще дойдатъ въ живота

ви. И казвамъ: да се не обезсърчавате, много минало, малко останало Апостолитѣ, които живѣха прѣди 2000 години, казваха; „Близо е деньтъ Господень“, а това бѣше прѣди 2000 години. Какво търпѣние имаха тѣ! И пророцитѣ, и тѣ сжщо. А сега ние казваме: „Деньтъ Господень е на нашия прагъ“. Братя, първиятъ звънецъ е ударилъ, оставатъ още два! И като ударятъ послѣднитѣ два звънци, всичкитѣ царства на земята ще бждатъ царства на Бѣлото Братство И ще има само едно царство на земята, царство, а не република Царство ще има! Всичкитѣ хора тогава ще бждатъ царе и свещеници на Бога

Тия сж великитѣ мисли, великитѣ идеи, които бждещето носи въ себе си. За сега имаме още нѣкои мъчности, които трѣбва да прѣдолѣемъ. Азъ ще ви кажа какви мъчности сж тѣ. Тѣ сж извѣстни задачи, които трѣбва да рѣшите. Другъ пѣтъ ще ви кажа, какви задачи има да рѣшавате и трѣбва да ги рѣшите правилно, разбира се, всѣки човѣкъ споредъ тоза, което има — нѣкой повече, нѣкой по-малко.

РазмишлениеI

БОЖЕСТВЕННОТО И ЧОВЕШКОТО

31 лекция на
общия окултенъ класъ (II година)
28 VI 1923 г.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Гусе.

ДНЕСЪ, А НЕ УТРЪ.

Т. м

Прочете се резюмето върху темата: „Ползата от предметното обучение“

Да се изпъе „Духът Божии“.

Прочетоха се нъколко работи върху темата: „Разликата между добро и правда“.

За слъдуюция пжтъ ще имате темата: „Пръд-назначението на братя и сестри“.

Ако бихъ ви задалъ единъ въпросъ: Защо човѣкъ не се ражда наученъ, защо природата е изключила това, какъ бихте отговорили? Може ли човѣкъ да се роди ученъ?

Ще ви задамъ другъ въпросъ. Когато се създаде нъкой инструментъ, като пияно или органъ, този инструментъ създава ли се съвършенъ? Не, трѣбва да има нъкой, който да умѣе да свири, и той ще види, какво му липсва. Следователно, човѣкъ се ражда не ученъ не само въ пстенциално отношение, като органа, а и кинегически — значи трѣбва да се ярояви, както музиканта въ органа. Като дойде онзи

артистъ и се съединятъ двамата — артистътъ и органистъ, тогава излиза нѣщо. Ние наричаме, учень човѣкъ този, който се проявява

Сега, въ окултната школа има едно твърдение, че всѣка душа вѣчно носи всичкитѣ свои способности и качества, но ги проявява само тогава, когато дойде въ съприкосновение съ Божествения Духъ. Тѣй щото, ако въ нѣкои отношения вие сами себе си не познавате, то е по простата причина, че човѣкъ може да се познае само когато до него се докосне Божественото. Но, да слѣземъ малко по близо до живота. Какво е прѣдзначението на една школа? Може да ни запитатъ, какво е прѣдзначението на писането? Защото, има изкуства като писането или като рисуването или орането, копането, шиенето, готвенето и т. н. Това сж все изкуства, отъ които човѣкъ се ползува. Говорътъ, това е едно изкуство. Да мисли човѣкъ, и това е едно изкуство, само че не принадлежи на физическия свѣтъ, а на единъ повисшъ свѣтъ.

Често нѣкои отъ васъ се спиратъ и казватъ: защо не съмъ добъръ? Азъ ще ви запитамъ: отгдѣ знаете, че не сте добри? За да познаешъ, че си лошъ, трѣбва да си позналъ по-рано, че си добъръ. Не можемъ да отречемъ нѣщо прѣди то да е сж.

ществувало. Следователно, били сте добри, а сега сте лоши. Добре, ако пък твърдим, че сме добри, значи били сме лоши, та сме станали добри. Тази вечер ще имаме малко контрасти. Има ли нещо лошо въ това, ако кажа някому, че е лош? Ако кажа някому, че той е едно празно шише или едно пълно шише, какво обидно има въ това? Ами, ако аз нося на гърба си едно празно, чисто шише и дойда до един чист извор, доближа се и го напълня, какво лошо има въ това? Ако този човек е празен, виновен ли е? Но, ето да ви покажа гдѣ седи погрѣшката на вашата философия, особено на васъ ученицитѣ. Прѣставете си, че вашиятъ господарь ви праща на работа, но трѣбва да минете прѣзъ една пустиня, дълга 50 — 60 клм, и въ нея нѣма никакъв изворъ. Той ви дава едно шише съ 5 кгр вода, но по едно врѣме то почва да ви тежи и вие казвате: „Дали нѣма никаква възможность на се освободя отъ този товаръ?“ Дохожда ви на ума да отворите запушалката, изливате водата и оставяте въ шишето само $1\frac{1}{2}$ кгр вода и казвате: „А, сега намѣрихъ една философия, освободихъ се отъ този товаръ“. Но прѣзъ деня слънцето ви напече, дойде жаждата, и гърлото ви засъхне. Тѣй че вие като искахте да се освободите отъ този малък товаръ,

отъ туй зло, освободихте се, но то дохожда отвътрѣ. Сега, ние умнитѣ хора, които искаме да се освободимъ отъ този малъкъ товаръ отвънъ, налитаме на по-голямъ — отвътрѣ. По-добрѣ да носишъ туй шише съ 5 кгр. вода на гърба си, отколкото да усѣтишъ тази вътрѣшна жажда. Слѣдователно, вие не можете да избѣгнете туй вътрѣшно противорѣчие. Щомъ вашиятъ господарь ви е далъ туй шише, ще го носите и ще пиете. Ще дигнешъ шишето на едно мѣсто, ще пиете една глътка и ще се ободриете. На друго мѣсто друга глътка, послѣ трета, четвърта и т. н. Слѣдователно пълнитѣ шишета, които ви са дадени, не изпразвайте! Сега, да ви прѣведе този примѣръ. На какво да уподобя туй шише? Вие сте дошли въ този свѣтъ, и Господъ ви е далъ 10 души приятели, обаче вие обидите едного, и веднага изгубите всичкитѣ други ваши приятели. Тѣ за васъ са вече празнитѣ шишета, и като минавате прѣзъ пустинята, тѣ не могатъ да ви помогнатъ. Питамъ: Какво сте спечелили? И тъй, въ живота си не обиждайте, не изпразвайте вашитѣ приятели! Приятелътъ ти може да е единъ съдружникъ. Не изпразвай съдружника си, имашъ нужда отъ него. Добрѣ, да допуснемъ сега, че твоятъ господарь ти е далъ 10 празни шишета, всѣко отъ които тежи по единъ ки-

лограмъ, а ти трѣбва да ги носишъ прѣзъ пустинята. При това, той ти дава единъ ключъ и ти казва: „Иди на еди-кое си мѣсто въ пустинята, тамъ ще намѣришъ една плоча, ще я отключишъ, ще я дигнешъ, вътрѣ има единъ изворъ и ще напълнишъ всички тия 10 шишета отъ тази вода. Всѣко едно отъ тия шишета събира по 10 кгр. вода. Можешъ ли да носишъ тия 100 кгр. вода? Не можешъ да я носишъ. И тъй, отворите вие тази плоча на извора, седите и мислите, какво да правите. Ето, 10 души ваши приятели идватъ. Тѣ сж изгубени изъ пустинята, иматъ голѣма жажда, а не знаятъ гдѣ има вода. Едно врѣме тѣ сж били ваши неприятели, и сж били толкова гнѣвни спрѣмо васъ, че въ друго врѣме биха ви изтрепали, но сега гърлата имъ тъй сжзасъхнали за вода, че всичко това сж забравили и ви питатъ: нѣмате ли малко вода. Дадете имъ шишетата, обърнатъ ги, задоволятъ се и казватъ: „Много благороденъ човѣкъ сте“. Тѣй се ликвидира вашата стара карма“. Слѣдъ това си тръгните въ пѣтя, и се върнете въ мѣстожителството си римиренъ вътрѣ въ себе си. Слѣдователно, навсѣкждѣ въ живота, и въ едно, и въ друго отношение, и въ училището, и вънка отъ училището, и въ пустинята, и вънка отъ пустинята, и въ смъртта, и вънка отъ смъртта трѣбва

да прилагаме единъ и същъ законъ, защото, немислете, че слѣдъ като умрете, нѣма задачи. И въ смъртта има задачи, и въ страданията, и въ радоститѣ, навсѣкждѣ има задачи, които трѣбва да разрешавате. Онази философия, която ви казва, чд слѣдъ смъртта нѣма животъ, нѣма задачи, не е вѣрна. Това е вашата крива философия. И слѣдъ смъртта, и въ тъмнината нѣма освобождение. И въ свѣта нѣма никакво освобождение. Освобождение има само когато изпълнишъ волята Божия. Не я ли изпълнишъ — нѣма освобождение. И въ ада, кждѣто и да отидешъ, нѣма освобождение. Слѣдователно, ще кажешъ: „Азъ съмъ изпратенъ и въ тъмнината, и въ ада, навсѣкждѣ да изпълня волята Божия“. Това е философията, това е учението на Бѣлото Братство — да изпълнимъ волята Божия. А всѣко друго учение, което не изпълнява волята Божия, не е вѣрно учение. Туй е правата философия. Казвате: ще умра, и всичко се свършва. Не, и тамъ не се свършва, и тамъ има мъчения. Слѣдъ смъртта именно започва мъчението. Знаете ли какви добри учители, какви лаборатории има тамъ. Като те турятъ ония учители тамъ въ този огънь вжтрѣ! Слѣдователно, ние сме изпратени на земята да изпълнимъ волята Божия.

Сега, другото заблуждение между ученицитѣ е

това, че тѣ всѣкога търсятъ една школа, гдѣто могатъ лесно да минатъ. Че то лесното минаване въ едно отношение е мъчно минаване въ друго отношение. Нали знаете онзи разказъ за щуреца и мравкитѣ. Щурецътъ цѣло лѣто пѣлъ, ялъ и скачалъ, не мислилъ за зимовище. Идѣла студена, люта зима, отива при мравкитѣ, казва имъ: „Малко житце ми се ще“. „Какво прави цѣло лѣто?“ — го запитватъ тѣ — „Играхъ, пѣхъ и скачахъ“. „Иди пакъ поскачай, и не яжъ“ — Но гладенъ не се скача. Лѣтно врѣме може да се скача, да се играе, но зимно врѣме не може. Следователно лесниятъ пътъ не е правиятъ пътъ.

Въ тази школа вие трѣбва да прибѣгнете до всички методи за прилагане. Да кажемъ, тази вечеръ всинца не сте еднакво разположени духомъ. Туй не е грѣхъ, че не сте еднакво разположени. Това е естествено, понеже заемате разни положения въ живота. На одного мозъкътъ е възбуденъ отзадъ, на друго — при ушитѣ, на трети — отгорѣ, на четвърти — отдолу, отстрани, навсѣкждѣ е възбуденъ. И всѣки, кждѣто е възбуденъ мозъка му, такива проявления има. Важното е да намѣрите методъ да се хармонизирате. Онзи, у когото мозъкътъ е възбуденъ при ушитѣ, той седи като курдисанъ пишовъ. Нали има такива малки момчета работници при сара-

читѣ, които шиятъ настрана, а майсторѣтъ имѣ слѣди и които отъ тѣхъ не знае да шие, щомъ е близо до него, той тъку изведнѣжъ го бодне съ иглата. Това е състояние, което произтича отъ напрѣжение на енергията задъ ушитѣ, но заблуждението е тамъ, че нѣкои, като мислятъ да те ударятъ, искатъ да ти внушатъ, че ще те убиятъ. И ти вземешъ пушката и чакашъ. Излѣзешъ навънъ -- нѣма никой. Цѣлъ часъ седишъ тъй съ пушката, мислишъ, че нѣкой ще те убие. Слѣдъ такова едночасово очакване ти цѣлъ день си възбуденъ, подпушенъ си, и прѣзъ него день, вижъ, че си се скаралъ съ нѣкого. Тази лъжа, че щѣлъ нѣкой да те убие, е поработила вжтрѣ въ тебе. Ние, съврѣменнитѣ хора, 95⁰/₀ страдаме все отъ таква лъжи. Вие имате 25,000 лв. въ Народната Банка, и дойде нѣкой да ви каже, че Народната Банка е понижила шконтото, нѣма да изплаща, че вече е на фалирване. Веднага сърцето ви се обръща, става цѣла една пертурбация. Върнете се у дома си, пакъ не вѣрвате. Дѣйствително, тази банка е спасителната банка, но нѣкой пжтъ така спасява хората, че за винаги сж спасени. Какъ? Фалирва тази банка. Изяде паритѣ и нищо не ви плаща, а вие започвате отново. Та, всичца ние на земята идваме все съ прѣвзети идеи, които ние сами сме създали, и отъ това

страдаме. Правото учение е това, че ние трѣбва да се повърнемъ къмъ живота съ онѣзи идеи, които Богъ е вложилъ вътрѣ въ насъ, и да започнемъ съ тия Божествени идеи.

Сега, азъ ще ви приведа този примѣръ за Шлятера, който се явилъ въ 1895 год. въ Америка. Той билъ обуцаръ, човѣкъ тихъ и спокоенъ. Тръгва за западна Америка, и тамъ се прочува като лѣкаръ на разни болести. При него се стичатъ около 50 — 60,000 американци отъ цѣла Америка да ги лѣкува. Всѣки день той стоялъ на вратата си и по 15,000 души минавали прѣзъ ржцѣтъ му. Той само ги хващалъ и пущалъ, и така ги лѣкувалъ. Зпочвалъ работата си сутринъ отъ 4 часа. Слѣдъ като седѣлъ така нѣколко мѣсеца, Шлятеръ пише въ своя дневникъ: „Понеже мисията ми се свърши, азъ се връщамъ при Отца си“. И досега не знаятъ, гдѣ е изчезналъ Шлятеръ, питамъ: „защо Шлятеръ се яви и защо изчезна? Какво придоби той съ лѣкуването на тия американци? Никаква религия, никакво учение не остави. Прѣзъ цѣлото врѣме той е мълчалъ. Той казвалъ: „Втори пѣть като дойда, ще говоря. Сега съмъ пратенъ само да лѣкувамъ. Нищо повече! Шлятеръ е разбиралъ своето прѣдназначение. Казва му се: „Ще лѣкувашъ“ Хваща болнитѣ за ржцѣтъ и ги из-

лѣкува Той не билъ ученъ човѣкъ, не е свършилъ три факултета нѣкъдѣ, простъ обущаръ билъ, но дава единъ отличенъ примѣръ на послушание.

И сега, на всинца въ школата казвамъ, че ви липсва послушание. Когато ви дамъ една задача, вие така ще я изопачите, такива качулки ще ѝ турите, ча какво съмъ искалъ да кажа, не се познава. Вие ще я обърнете съ главата надолу, и слѣдъ туй, като не я направите, казвате: „Нищо не излѣзе отъ тази работа, учительтъ е простъ, не разбира отъ това“. Да, простъ е учительтъ, а този ученикъ е отъ учитѣ. Само ученитъ хора могатъ да критикуватъ, но тия учени хора, като отидатъ въ Бѣлото Братство, връщатъ ги назадъ. Пращатъ ги на земята да станатъ отъ тия животни за впрѣгане, да оратъ нивитѣ. Тия животни тамъ сж все учени хора, които критикуватъ своитѣ Учители. Всички сж критикували своитѣ Учители, и Богъ ги е пратилъ на земята да оратъ, като имъ казва: „Нали сте учени хора, задавамъ ви слѣдната задача: пов-кайте вашитѣ господари и ги научете на това, което вие намирате за право. Не мислите, че не е възможно това. Васъ ви се вижда чудно, че тия учени хора диесъ работятъ по нивитѣ. Ако краката на ангелитѣ се обърнаха на колита, и на задницитѣ имъ израстнаха опашки, а на главитѣ

имъ израснаха рогове, мислите ли, че на синоветъ Божии тукъ на земята, съдбата имъ ще бжде подобра? Защото, рогата е изопачение на човѣшката воля. Опашката у животнитъ е изопачение на човѣшкия умъ, а копитото е извращане на човѣшката сила. Слѣдователно, когато тия сили се отнематъ, отъ туй идватъ страданията. Промѣнете духовния стремежъ въ себе си, веднага ще се измѣни и формата ви.

Сега ние казваме, че Господъ ще оправи свѣта. Ами какъ ще се оправи? Ние разваляме свѣта, а Господъ да го оправя. Не, развалениятъ свѣтъ ние ще го оправимъ. Нѣма защо Господъ да оправя този свѣтъ. За Бога е по-лесно да създаде единъ новъ свѣтъ, отколкото да оправя стария. И когато човѣшкото тѣло стане много грѣшно, на Господа е по-лесно да направи ново тѣло, отколкото да поправя това грѣшно човѣшко тѣло. И не мислете че Господъ ще поправи това тѣло или ще поправи този свѣтъ. Не, Той ще създаде новъ свѣтъ. Да се поправимъ! Нѣма какво да се поправяте, не мислете за поправяне. Ама ще ме схващате добръ, на васъ говоря така. Тази дума „поправяне“ употребете я не въ обикновения ѝ смисълъ. Вземете да разбирате Божествено нѣщата. Думата поправяне е малко нѣщо, то е обикновена работа, а животътъ никога не се поправя, той се

обновява. Не мислете за поправяне въ живота, а търсете обновиение въ живота. Вие не знаете какво да искате. Искайте великото отъ Бога — да се обнови-те! Богъ, който е толкова великъ, не искайте отъ Него малки, дребни работи. Отивате при Господа, казвате „Моля Ти се, дай ми 10 лева!“ Че 10 лв. да искашъ отъ мене, лесно мога да ти ги дамъ, отъ Драгана — също, но чато отидешъ при Бога, отъ Него ще искашъ нѣщо, което никой човѣкъ на земята не може да ти го даде. И тогава, като поискашъ отъ Бога туй великото, Той ще ти обърне внимание, и ще ти го даде. Туй е учението на Бѣлото Братство. А сега, вие седите и очаквате дребни работи, съ тѣхъ се занимавате. Дзама души се скарали, речено-казано. Е, сестра ти казала, че ти си била едно празно шише. И започвашъ: „Ти, Господи, не чу ли, че сестра ми ме нарича празно шише?“ И сега Господъ ще се занимава съ това, че ти си била едно празно шише. На друга нѣкоя казали, че била пълно шише. Друга нѣкоя казала на сестра си, че била черна. Тя ѝ казала, че ти си бѣла и т. н. Сега Господъ ще се занимава съ тия нѣща, Не, Господъ се занимава съ велики съ съществени работи. Че то ще бжде смѣшно, ти си въ единъ театръ, дали ти да играешъ на сцената една роль на графиня, и ти

казвашъ: „Защо Господъ не ме вдъхнови да изиграя добръ тази си роль?“ Хубаво, като те вдъхнови, и ти изиграешъ добръ ролята си, съ това ще оправиишъ ли свѣта. Единъ карагосния иска да си изиграе добръ ролята, и Господъ му помогне. Какво отъ това? Това не сж прави сжждения. И тъй, вие ще вложите една велика идея, и ще желаете онова възвишеното, благородното, мощното. Ще отправите вация умъ къмъ Бога, да ви благослови, и да ви даде това, което никой другъ не може да ви го даде: Щомъ разберете този великъ законъ, като ученици, това ще желаете, да искате отъ Бога невъзможното — невъзможното за хората, а възможното за Бога. Сега всички казватъ: защо да не живѣемъ братски? Не, вие искете малкото. Идете въ свѣта, тамъ всички живѣятъ братски. Това изкуство азъ го знамъ, да ви дамъ на всички правила. Това е найлесното изкуство — да живѣете братски. Не, искайте отъ Бога Той да се всели въ васъ, Неговата любовъ да дойде у васъ, да опитате каква е тази любовъ. Всички други въпроси се разрѣшаватъ лесно. Искайте да има е тази Любовь още сега, въ този си животъ. И послѣ, като ученици, има само едно „сега“, „днесъ“ Не казвайте „утрѣ“! Въ Божествения свѣтъ кажешъ ли „утрѣ“, ти влагашъ човѣшкото въ Божественото. Кажешъ ли:

Азъ туй ще го направя, но гослѣ добавишъ „утрѣ“, тази идея е напълно парализирана. И съ вашето незнание, какъ да говорите, вие парализирате онѣзи благородни начинания въ себе си „Утрѣ“, това е човѣшкото „Днесъ“, това е Божественото Писането не казва „утрѣ“, но, „днесъ“. „Ако чуете гласа ми, не ожесточавайте сърцето си“! То значи: не губете онѣзи хубави условия, посѣйте доброто въ себе си, и то ще се благослови Туй правило може да се приложи Запримѣрь, вие сте художникъ, имате дарбата на скулпторъ, или сте поетъ, писателъ, земледѣлецъ или желѣзаръ, или какво и да е друго изкуство имате, колкото и да е малко то, използвайте го! Условията, които ви се даватъ, колкого и малки да сж тѣ, използвайте ги, Сѣдали ли сте въ най голѣмото си отчаяние, когато мислите, че всичко съ васъ е свършено, да опитате, че има единъ законъ, който слѣди всичко туй? Този законъ е нареченъ законъ на Ополечсъ Ще ви обясня какво нѣщо е закона на Ополенса Законътъ на Ополенса казва, че условията или най хубавитѣ елементи или най-хубавитѣ сръдства за вашия животъ сж вложени нѣкъдѣ въ България, или въ Франция, или въ Германия, или нан-послѣ нѣкъдѣ въ Америка, и вие трѣбва да отидете точно на врѣме на това мѣсто да си ги вземете. Не трѣб-

ва да отидете прѣждеврѣменно, защото ще чакате, но не трѣбва и да закѣснѣете. Точно на врѣме трѣбва да отидете, тия нѣща ви очакватъ тамъ и ще си ги вземете. Единъ американецъ отъ Нью-Йоркъ, търговецъ, който като изучавалъ окултнитѣ науки, изучавалъ и този законъ на Опоненса, случва му се, че по едно врѣме пропада въ търговията си. Наипослѣ той иска да опиға този законъ. Туря въ ума си една доста крупна сума, и настоявалъ, търси тия пари, иска да му дойдатъ отнѣкъдѣ. Той си казвалъ: „азъ искамъ, въ силата на този законъ, въ продължение на два мѣсеца тия пари да ми се донесатъ тукъ. Но тия пари слѣдъ опредѣленитѣ два мѣсеца не дошли. Тогава той казва: „Ритамъ този законъ!“ и трѣгва за единъ малъкъ градецъ. Качва се на трена и стига въ града. Щомъ влиза въ града, явява се една буря, една такава голѣма хала, че почти половината отъ този градъ билъ унищоженъ. Едно голѣмо здание се съборило, и както минавалъ покрай него, единъ камъкъ удря крака му, счулва го, и цѣли 4-5 часа той билъ въ несвѣтъ. Събужда се послѣ, и до крака си вижда единъ чекъ отъ 10,000 долари на негово име. Грѣлъ дойдоха, но и кракътъ стиде. Та сега този законъ дѣйствува навсѣкъдѣ. Нѣкои министъръ отъ нѣкое министерство ще му се дадатъ по закона

на Олоненса тия 10,000 долари, но и кракътъ му ще оиде.

Не, по законенъ начинъ ще използвашъ тия блага. Не чакашъ ли по законенъ начинъ, или вземешъ ли по-всече отъ туй, което ти се пада, или искашъ ли го не наврѣме, ще ти дойде нѣкое нещастие. И сега отъ 20 години насамъ, ученицитѣ искатъ незаконни нѣща. Тѣ казвагъ: „Учителю, дай ни сила да лѣкуваме, дай ни тази Любовь, че като излѣземъ прѣдъ българския народъ всички да потреперятъ, да познаятъ, че туй учение е Божествено. Знаете ли тогава на какво ще мяза българскиятъ народъ? Ако азъ бихъ ви далъ тази сила, положението на българския народъ ще се влоши 10 пѣти повече отколкото е сега. Не е позволено да се лѣкува който и да е. Има грѣстѣпници, убийци, които по никой начинъ единъ духовенъ лѣкаръ не може да ги лѣкува. Ако единъ духовенъ лѣкаръ освободи единъ прѣстѣпникъ, той ще носи неговата карма. Не трѣбва само да го освободишъ, но ще трѣбва да извършишъ цѣль единъ прѣвратъ вжтрѣ въ него, и да му кажешъ: „Слушай, ти си единъ прѣстѣпникъ — убийца, ще идешъ да се молишъ, и когато се ѣзкаешъ, ела при менъ!“ А сега тѣзи ученици, ако иматъ сила да лѣкуватъ, ще оидатъ на дѣсно — на лѣво, и най-послѣ

ще кажатъ: „Да отворимъ очитъ на този“. На кого? На онзи прѣстѣпникъ. Знаете ли на какво мяза това? Единъ учитель праша дѣцата отъ своето училище при другъ свой учитель, който живѣе при единъ модеренъ пчелникъ и имъ казва да наблюдаватъ и изучаватъ тамъ живота на пчелитѣ. Тръгватъ тѣ, но си взематъ по едни тънки прѣчици. Били около 10-ина дѣца. Стигатъ на пчелника, и веднага започватъ да бъркатъ вжтрѣ въ кошеритѣ съ своитѣ тънки прѣчици, пчелитѣ, обаче хубаво ги нажилватъ. Слѣдъ единъ часъ дѣцата се връщатъ при учителя си, но на нѣкои отъ тѣхъ очитъ подпухнали. Защо? Учителътъ ги пита: Наблюдавахте ли пчелитѣ? Мълчатъ всичкитѣ. Да, нѣкои, като влѣзатъ вжтрѣ въ Божествения свѣтъ, като тия малкитѣ дѣца, не отиватъ да наблюдаватъ работата на пчелитѣ, ами ги бъркатъ съ прѣчицата си. Пчелитѣ иматъ такива малки жила, съ които учатъ непослушнитѣ дѣца, какво трѣбва да правятъ.

Сега, въ школата вие трѣбва да знаете едно нѣщо: споредъ вашитѣ мисли, споредъ вашитѣ желанія, нѣкой пжтъ вие привличате сжщества отъ по-висока иерархия, а нѣкой пжтъ привличате сжщества отъ по-нисша иерархия. Туй трѣбве да го знаете! Нито единъ отъ васъ не е свободенъ. Цдомъ дой-

дaтъ при васъ сжщества отъ по-нисша нерархия, тѣ непрѣменно ще донесaтъ по-лоши послѣдствия, ще донесaтъ нещистия. А щомъ дойдaтъ другитѣ сжщества, отъ по-висшата иерархия, тѣ ще донесaтъ блага. Слѣдовaтелно, щомъ дойдете въ школата, непрѣменно трѣбва да бждете чисти! Като дойдaтъ по-висшитѣ сжщества, тѣ ще донесaтъ по висши нѣща, вие ще почнете да се подигате, и вашиятъ животъ ще се урежда по единъ естественъ начинъ. Слѣдовaтелно, има милиони работници, които работятъ за човѣка. И вие като работителъ, ще провѣрите този законъ.

Разправятъ за онзи, който дошълъ сега въ Бургaзко да лѣкува болни, че като дойде нѣкой боленъ при него, въ първо врѣме той седи и чака. Питатъ го: какво чакaшъ? Той казва: „Не сж дошли още моитѣ помощници, не мога да лѣкувамъ“. Щомъ дойдaтъ тѣ, и той започва да лѣкува. Слѣдовaтелно, щомъ си отидaтъ тѣ, ще спрешъ. Има помощници на човѣшката мисль. Туй всички поети, всички писатели го знаятъ. Той седне и чака. Като ги нѣма помощницитѣ, той драще, драще, нищо не излиза. Когато дойдaтъ тѣ, всичко е гладко, тѣй като по масло върви, всичко се нарежда. Всички вие сте изпитали това. Имате работа въ къщи. Когато тия работници сж съ васъ, работа за 10 часа се свършва въ единъ часъ,

всичко бързо върви. И ти, запомнете този законъ : всички трѣбва да имате прѣдъ видъ Божественото, да не го прѣнебрѣгвате, а да знаете, че у всинца ви има хубави зачатки. Азъ не искамъ вие да бъдете фонографи – като чурдисатъ единъ фонографъ, като него, да дадете отгласъ. Не, азъ искамъ вие да мязате на една насадена градина и туй хубавото, красивото у всички ви да се прояви — у всѣкого одного отъ васъ да се съградятъ Божествени мисли. Всѣка една Божествена мисль, която идва сега въ свѣта, може да стане като единъ подбудителенъ принципъ въ ума ви. Вие прѣнебрѣгвате този законъ и вслѣдствие на това у васъ се ражда единъ песимистиченъ духъ и казвате : тази работа нѣма да излѣзе. Коя работа? Работата на школата отлично ще се свърши. Работата на Бога въ свѣта отлично ще се свърши. Новиятъ свѣтъ, който идва сега, тия свѣтли духове, ще съградятъ единъ отличенъ животъ, и вие като дойдете, ще намѣрите единъ отличенъ свѣтъ, редъ и порядъкъ ще има въ него и школа ще има. Вие пакъ ще влѣзете въ тази школа. Та, казвамъ : сега това е само едно начинание, но вие не се съмнявайте въ Бога! Трѣбва да имате една непрѣодолима вѣра, вѣра безъ съмнѣния. И като дойде нѣкой да ви говори за каквато и да е рели-

гия, вие, като ученици на Всемирното Бъло Братство, казвайте: Този въпросъ ние го изключваме, ние за религия не говоримъ. Заговорятъ ви за нѣкои обществени въпроси, за нѣкоя партия „Не, ние и за това не говоримъ. Това сж стари нѣща, а ние съ вехтории не се занимаваме“. Туй да го знаете! На всинца ви казвамъ: съ стари работи не се занимавайте! Тъй трѣбва да бжде съ всинца ви. Нѣкой казва: какво трѣбва да направимъ, че да бждемъ по-благоприятни на българитѣ? Ако речемъ да бждемъ по-благоприятни на българитѣ, нашата работа е свършена. Азъ искамъ всинца да бждемъ благоприятни на Господа — нищо повече! Да имате благословението на този живиятъ Господъ, който е създалъ всичко, да имате Неговото съдѣйствие, Неговата Любовь, Неговата Мъдростъ, да изпълнявате Неговата воля — има ли нѣщо по-хубаво отъ това? — Нѣма.

Сега, вашата минала карма да не ви плаши, да не ви смуцава? Казвате какво да се прави съ кармата? Да имате да плащате, това е най-приятното нѣщо. Азъ съмъ се посветилъ, искамъ да служа на Бога, но имамъ да давамъ нѣкому. Какво трѣбва да направя? — Ще отида при него и ще искамъ да му се отплатя, но той ми казва: „Братко, срѣщна ме Господъ, Той поговори съ мене, и азъ искамъ да ти

простя. Дай полицата тукъ!“ — вземе я и я скжса. Въ тебе има желание, искашъ да си платишъ, но, другиятъ ти прощава. Тогава, ще намѣримъ мѣсто на тия пари. Слѣдъ това ще оидешъ на второ, трето, четвърто мѣсто, събирашъ полицитѣ. На всички тия, на които дължишъ, паритѣ сж готови, но тѣ се отказватъ.

Записватъ: какъвъ ще бжде новиятъ порядъкъ въ свѣта? — При новия порядъкъ ще има каси. Ти се нуждаешъ отъ хиляда лева. Ще вземешъ ключа, ще отворишъ и ще си извадишъ 1000 лв. Ще оставишъ една бѣлѣжка, че си взелъ 1000 лв. Слѣдъ като си услужилъ, ще туришъ паритѣ на мѣсто. Въ Бургазъ нашитѣ приятели правятъ единъ опитъ. До колко е вѣрно това, не зная но гъй, както ми разказватъ работата, тѣ направили единъ шкафъ и турили въ него всички окултни книги. Поставили шкафа вънъ нейдѣ, близо до дюкяна на единъ познатъ. На шкафа писали тъй: кой каквато книга иска да си вземе, нека отвори шкафа и си я вземе. Да обърне книгата и да види цѣната на гърба ѝ. Да тури паритѣ въ шкафа и да го затвори. Отъ три мѣсеца е този шкафъ, и паритѣ не сж взети, никакъвъ дефицитъ нѣма въ касата. Минава единъ анархистъ и като вижда това, казва: „Е, имало още хора, които вѣр-

вать“, купува си книги за 27 лв. туря паритъ н
 мѣсто, и си отминава Ние мислимъ, че само сегаш
 ниятъ порядъкъ на нѣщата е вѣренъ Не, има и по
 добъръ редъ на нѣщата отъ него Прѣбва да се бе
 ремъ всичко положително Въ туй хубавото, красиво
 то има нѣщо идеално Някои казватъ да подѣржаме
 стария редъ на нѣщата! Не, отъ стария редъ на
 нѣщата нѣма ниго поменъ да остане Знаете ли какъ
 сж живѣли вашитъ прадѣди споредъ древната исто
 рия? Ако хората сж произлѣзли отъ маймунитъ, знае
 те ли какъ сж живѣли маймунитъ въ горитъ? Какво
 казва Мойсей? Адамъ първоначално е билъ голъ въ
 рая Каква е била неговата култура тогава? Ние каз
 ватъ: или били, но прѣстѣпления нѣмало Ние сега
 сме облѣчени, но прѣстѣпления има Питамъ: кой
 порядъкъ е по-добъръ. Порядъкътъ на голия, но безъ
 прѣстѣпления или порядъкътъ на облѣчения, но съ
 прѣстѣпления? Разбира се порядъкътъ на голия, но
 безъ прѣстѣпления е за прѣдпочитане, отколкото по
 рядъка на облѣчения, но съ прѣстѣпления. Не мис
 лете, че тия здания, които сега имате сж изразъ на
 нѣкаква особена култура Всички тия здания, които
 сега имаме сж само разсадници на болести Нима ва
 шитъ кухни не сж разсадници на болести? Нима ва
 шитъ хали за месо не сж разсадници на болести?

Гдѣ сѣхъ гигиеничнитѣ ви кѣщи? Има ли прѣдъ всѣка една кѣща градинка? Прѣдъ всѣка една кѣща трѣбъва да има градина. За аъ бѣдеще, като дойде шестара раса, прѣдъ всѣка една кѣща трѣбъва да има една градина наймалко отъ 1000 м., и въ тази градина да има нѣщо посадено. Та, казвамъ, споредъ вашитѣ идеи, зие седитѣ и казватъ свѣтътъ е тѣи. И по нѣкой пѣтъ седитѣ и ме критикуватъ. Ако е за знания, азъ зная много но щастieto въ живота не седи въ многото знание. Ако азъ проява своето знание, ако азъ прѣкарамъ прѣзъ себе си, прѣзъ своята нервна система 2,000,000 волта електричество, питамъ гдѣ ще бѣдете вие, ще може ли да седи нѣкой при мене? Я ми кажете, кой отъ васъ, като мине покрай него, ще може да се приближи при мене да ми цѣлуне ръката? Ще седитѣ най-малко 10 метри разстояние отъ мене. Азъ свободно ще заобикалямъ, и прѣзъ кѣдѣто мина, пѣтъ ще ми се отвори. Кѣдѣто ходѣ изъ града. пѣтъ ще ми се отвори, и когото бутна, ще се стопи. Като буна вашата дѣщеря тя ще се стопи. Ще кажете много добъръ човѣкъ е този, но за небето тамъ нека си седи, да се не доближава до дѣщеря ми. Затуй всичкитѣ висши духове, които идватъ отъ висшиятъ свѣтъ, взиматъ енергия отъ земята, за да се прирав

нягъ съ васъ, а Божественото носятъ въ себе си.

И тъй, безъ критика въ живота! Разбирате ли какво значи безъ критика? Ако е за величието, не търсете величието другаде, погледнете въ природата. Ако искате да знаете колко е великъ Богъ, погледнете на всички същества! Ако искате да знаете колко е великъ Богъ, вижте хората! Хората, това сж проявление на онова величие, което е Богъ. Тъ сж проявление на туй великото, мощното. А всичко това е само единъ моментъ на проявление на Божията Любов. Това е само единъ мигъ отъ Божието величие. Тогава, какво мога да ви говоря? За да ви говоря тъй съзнателно, да разберете Божието величие, всинца трѣбва да ви дигна отъ тука, да ви заведе на слънцето. Да ви казвамъ, че азъ имамъ тази сила — всичко е напразно, това сж само думи, азъ не искамъ да се занимавамъ съ това. За да ви покажа самата дѣйствителност, трѣбва да ви дигна всинца и въ продължение на ¹/₂ часъ да бъдете на слънцето, и като се върнете назадъ нѣма какво да ви говоря повече. Дѣла! Единъ фактъ струва повече, отколкото цѣли томове съ философски разсъждения. Величието на Бога не е въ прославянето на хората въ свѣта. При сегашнитѣ условия на живота, името Божие трѣбва да се изяви и Богъ трѣбва да

се прослави въ свѣта Това е задачата на всички видни Учители. Всѣки Учитель, колкото и да е великъ, Неговата задача е да прослави името на Бога, и тогава Той да се прослави чрѣзъ Бога Христосъ казва „Отче, азъ прославихъ името Ти, отъ нинѣ Ти ме прослави съ Своята слава“ Славата, която носи Христосъ, въ нея е идеята И ако имъ нѣщо въ живото, съ което Христосъ се отличава, то е тази велика Любовь, която и вие трѣбва да имате, като ученици. Христовата Любовь трѣбва да имате! Знаете ли каква непрѣодолима Любовь имаше въ сърцето на Христа?

Та, сега на всинца ви трѣбва едно, найсжестено нѣщо: то е характерътъ, Любовта която Христосъ имаше къмъ Бога, къмъ Своя Отецъ Отъ тази Любовь всички имате нужда И тази Любовь всинца трѣбва да я имате Още сега може да я имате, а не утрѣ, И туи „сега“ не го прѣкъсвайте, казвайте „сега“. утрѣ е сега Като си лѣгате, не казвайте „утрѣ“, защото ти ще прѣкъснешъ Божественото Лѣгайте си съ тази мисль въ ума „сега“ Азъ бихъ желалъ да държите тази мисль въ ума си за 2—3 седмици, да видите какъвъ ефектъ ще има Та по този начинъ имен-о у васъ ще се яви една нова интелигентность, която носи свѣтина При тази инте

лигентност нѣма да бждемъ така раздражителни. Азъ като ви говоря ще поизмѣня моя езикъ, нѣма защо да ви нападамъ, да ви обиждамъ. Азъ съмъ рѣшилъ да залича отъ своя умъ погрѣшките на всички хора, да не мисля за тѣхъ. Мене не ме интересува туи ни наймалко. Ту което ме интересува за васъ, туй което ви желя, то е само онсвз, което е добро, възвишено, благородно — то ме интересува, а за другитѣ нѣща за вашитѣ погрѣшки, азъ съмъ свършено слѣпъ. И, ако нѣкои пътъ вие видите моята ржа оцапана, що отъ това? Това е вашиятъ свѣтъ. Свѣтъгъ, въ които живѣете може ли да бжде чистъ? Може ли нѣкои отъ васъ да маже и дрехата му да остане чиста? Може ли нѣкои отъ васъ да готви, и тази дреха за готвенето да не се промѣни? Може ли нѣкой да пуши тютюнъ или да пие вичце и да не остане този дѣхъ у него? Слѣдователно, ние живѣемъ въ единъ свѣтъ, които не е чистъ. Не искайте да бждете светии въ свѣта, не е възможно това. Слѣдъ като умрете, можете да бждете светии, но приживѣ -- никога! За Христа се казва че Той носилъ грѣховетъ на свѣта. Е човѣкъ, които носи грѣховетъ на свѣта, светия ли е? „И съ неговитѣ болки“, казватъ, „ние се изцѣрихме“.

Вие сте ученици на тази Всемирна Бѣла школа, затова ще имате трѣзви, философски мисли. Ще бж-

дете безющадни къмъ Истината и къмъ себе си, и къмъ другитъ Азъ нѣкога ще ви държа една бесѣда, ще ви изтъкна, че най-големитъ врагове на себе си, това сте вие единственитъ Вие дадете едно общание и послѣ казвате много общахъ 10,000 лв. ще дамъ. И почнешъ да хитрувашъ, да си служишъ съ бѣли лъжи, за да се оправдаешъ Казвашъ: азъ съмъ честенъ човѣкъ. Послѣ сѣ усъмнишъ и правишъ извѣстни измѣненія щомъ сѣ усъмнишъ, ще се опорочишъ И тогава казвашъ азъ съмъ грѣшенъ човѣкъ огулпѣлъ съмъ Не, казвамъ, ти си благородна душа А, благородна душа Наи-послѣ, казвамъ, Господъ ще те направи честенъ човѣкъ „А, отгорѣ и честенъ човѣкъ“ Ти не вѣрвашъ въ себе си, въ Бога не вѣрвашъ, и изпадашъ въ противоположности Бъдете изпълнителни! Прѣди да дадете общание, мислете, но дадете ли едно общание, една дума, стойте на тази дума, изпълнете я, и ще видите, какво благословие ще доиде Послѣ, вѣрвайте въ вашата интелигентностъ, вѣрвайте въ благородството на вашата душа, въ вашето добро, пенеже туй добро, туй благородство и тази интелигентностъ не сѣ ваши тѣ сѣ Божествени Следователно ако вѣрваме въ туй добро у насъ, ние вѣрваме въ Бога, въ великото, благородното, което движи свѣта Като ученици, вие само по този начинъ може да изпълните тази задача

Да кажемъ, че сега се даде нѣкаква заповѣдь отъ Бѣлого Братство, или отъ Господа, колко отъ васъ ще изпълните заповѣдта? Знаете ли, че вие ще се намѣрите въ едно голѣмо противорѣчие? Въ 905 г. въ Англия, въ врѣме на Галското движение, една англичанка се молила цѣли 10 години да я благослови Господъ, да и даде сили и възможность да бѣде полезна на свойтъ ближни и най-послѣ ѝ се явява Христъ и ѝ казва: „Туй, което ти искашъ, не е опрѣдѣлено за тебе, но отъ еди-кога си е опрѣдѣлено за друга, която се е молила по-отдавна за сѣщото. Затова, стани рано сутринта, и иди да ѝ кажешъ това нѣщо“. Тя става рано сутринта и омѣчнена въ душата си, отива при тази жена и ѝ казва, че Христосъ я праща да ѝ каже това и това. Тя се уплашила и казва: „Не съмъ готова“. Първата казва: е тогава азъ ще всема дѣлото азъ съмъ готова. И цѣли чудеса се започватъ въ Англия. Слѣдователно, ако дойде сега Христосъ и ви каже да започнете работа, вие ще кажете: „Е, още не сме готови“, и изгубвате случая. Като дойде тази заповѣдь, вие трѣбва тъй, като воиници, да кажите: „Мобилизация, мобилизация, пушкитъ, раници, патрони, една-двѣ ризи и хайде на бойното поле! Ето единъ примѣръ — нищо повече.

И вие, като ученици на тази Всемирната Бѣла школа трѣбва да постѣпвате така, а не да се зани-

мават съ известни философски системи. Ако е за философски системи, ние имаме отлични системи, но всичко седи въ изпълнението. Аз може да имамъ много мъжни пиеси, но трѣбва свирене. По добръ е да имашъ само едно хубаво парче, което да можешъ да свиришъ, отколкото да имашъ 100 парчета, и нищо да не можешъ да свиришъ. Малко, по хубаво, отколкото много, но развалено.

И тъй, вѣрвайте въ думитѣ си, вѣрвайте въ своята доброта, вѣрвайте въ своята интелигентность, вѣрвайте въ благородството на душитѣ си, вѣрвайте въ вашето смирение! Само по този начинъ ще минете, по-снѣже сега начово ви записватъ. Вие свършихте вече първия курсъ на отдѣленията, сега ще ви приематъ въ 1 класъ на прогимназията на окултната Бѣла школа. Тамъ е малко по-строго, затова нѣма да влѣзете тъй лесно, както по-рано. Макаръ и малко по-строго, но и тамъ ще влѣзете. Като ви дадемъ смирение, честность, доброта, краина интелигентность, благородство на душата, това сж необходимитѣ качества, за да влѣзете, като ученици въ 1 класъ на тази Божествена Окултна Школа. Тия качества не трѣбва само да ги познавате въ тѣхната пълнота, но отгдѣто минете, да ги носите да сж написани и въ сърцата, и въ умоветѣ, и въ душитѣ

ви. И тогава ще присъжпите при новитѣ условия, въ новата наука, да изучавате окултнитѣ, природнитѣ закони въ тѣхното приложение.

Мнозина отъ васъ боледуватъ: нѣкои иматъ ревматизмъ, нѣкои — сърцебиене, на нѣкои очитѣ тѣж отслабнали, и какво ли не още, но тия нѣща между васъ не трѣбва да ги има. Глухи хора не трѣбва да има между насъ, слѣпи не трѣбва да има. Между ученицитѣ, които ще постѣпватъ въ 1 класъ на окултната школа, тамъ не се позволяватъ никакви дефекти. Безъ дефекти! Казватъ нѣкои: безъ дефекти не може. Всичко може. Който вѣрва, всичко може, който не вѣрва, нищо не иже. Това е законъ. Вѣрвате ли, ще може. И единъ день азъ ще направя единъ опитъ. Тои ще бжде слѣдующияъ: ще ви пратя да съберете изъ София всичкитѣ хилави хора — не само невръстеници, но парализици, и отъ други болести, тѣ ще изпълнятъ тогава салона, а не вие, отъ васъ ще има само около десетина души, и на тия хора ще държа една кратка бесѣда, ще ги питамъ: вѣрвате ли сега? — Вѣрваме. Добръ, ще бжде споредъ вѣрата ви. Ти вѣрвашъ ли? — Вѣрвамъ. „Хайде, стани и си вѣрви, да бжде споредъ вѣрата ти“. Нѣкой ще каже: „Е, възможно ли е?“ Тогава ти ще си останешъ тѣй. Всички, които повѣрватъ,

ще оставят патерицитъ си, и ще излѣзатъ навънка. Тѣй ще се прояви Господъ, и ще провѣримъ, че въ свѣта има единъ великъ законъ. Ще убѣдимъ всичкитъ хора, че вънъ отъ свѣта има нѣщо по-велико, отколкото всичко друго. На новитъ, които идватъ тукъ отъ 6-7 мѣсеца, ще имъ поставимъ сжшата диагноза: ти вървашъ ли? Вървамъ „Стани и си върви!“.

Въ живота на всѣки човѣкъ трѣбва да стане едно прѣобразованіе, да посвѣти живота си на Бога, да отиде дома си и да не грѣши вече. А стариятъ животъ ще го заличи. Като се върне дома си, ще обърне единъ новъ листъ, и ще каже: „Азъ и дома ми ще служимъ вече на Бога. Нищо по-вече!“.

Туй ще бѣде новото учение, което ние ще носимъ на този свѣтъ. Туй е учението, което вие ще носите навсѣгждъ. За това учение се пригответе! Ако нѣмате тази идея въ себе си, тогава ще бѣдете оглашени ученици.

Сега, нѣма какво да се обезсърчавате. Разбирате ли? Безъ обезсърчение? За вси-ца ви има възможности, а не само за васъ. И за всѣхъ, и за всички ваши приятели има всички възможности.

Т. м.

ПРОЯВА НА РАЗУМНИТЪ СИЛИ ВЪ ПРИРОДАТА.

32 окултна лекция на
общия окултенъ класъ (II година)
1.VII 1923 г.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе.

ПРОЯВА НА РАЗУМНИТЪ СИЛИ ВЪ ПРИРОДАТА.

Т. м.

Прочетоха се нѣколко теми върху: „задачата на ученика въ Всемирното Бѣло Братство“,

Упражнение. Лѣвата и дѣсната ржцѣ напрѣдъ, слѣдъ това дѣсната се движи бавно надъ лѣвата ржка до горѣ, надъ рамото. Послѣ минава прѣдъ гърдитѣ, близо до врата, до лѣвото рамо, слѣдъ което се изнася и тя напрѣдъ.

Двѣтѣ ржцѣ оставатъ успоредно, слѣдъ което лѣвата ржка минава бавно надъ дѣсната ржка — същото положение, каквото заемаше дѣсната ржка. Това упражнение се прави нѣколко пѣти, ту съ лѣвата, ту съ дѣсната ржка.

Въ всѣко едно движение на ржцѣтѣ вие можете да концентрирате ума си, и да привлечате силитѣ на природата.

Искаете ли да уякчите силитѣ на сърцето и ума си, кажете тъй: моето сърце ще се изпълни съ Божествената Любовь, и ще бѣде устойчиво въ всѣка Правда и Истина (лѣвата ржка)

Моятъ умъ ще се изпълни съ Божествена свѣтлина, и азъ ще възприемамъ въ себе си всички Божествени мисли и ще ги насаждамъ въ свѣта. (дѣсната ржка надъ лѣвата).

Двѣтъ ржцѣ нагорѣ: Аминъ, тъй да бжде! (Зпяти). (свалени ржцѣтъ долу).

Земниятъ животъ на човѣка се изразява чрѣзъ движения. Всѣка една мисль, всѣко едно ваше чувствуване ще се изяви чрѣзъ какво и да е движение: или чрѣзъ движение на вашитѣ уста, или чрѣзъ движение на вашитѣ очи, на вашата дѣсна ики лѣва ржка, на вашия дѣсенъ или лѣвъ кракъ, на вѣждитѣ, на главата — все ще заемете каква и да е поза. Ако наблюдавате себе си, отъ движенията си ще можете да познаете какво е настроението на душата ви, въ каква посока вървите — надолу или нагорѣ. Слѣдователно, най-първо е необходимо да възпитаваме тѣлото си, да имаме пластични движения, т. е. като ходимъ, при всѣко едно движение кракътъ ни да стѣпва тъй, че да има едно устойчиво движение, да нѣма клатушкане, несигурность. Като стѣпвашъ, да имашъ всичката увѣреность на крака си.

Има една цѣла наука, спорѣдъ която хората се познаватъ въ движенията си. Нѣкой човѣкъ като върви напредъ, по движенията му отзадъ, отъ гърба,

можешъ да го познаешъ какво мисли, какъвъ е характерътъ му, накъдѣ отива и какви сж неговитѣ приятели. Тия хора на които мислитѣ сж много дребни, тѣ вървятъ тъй-тип-тип-, бързи сж тѣ, бързи крачки правятъ, но ситнички, много ситнички. А онѣзи хора, които сж аристократи или хора съ идея, вървятъ по-лека. Бързото ходене и плавното ходене сж двѣ крайности.

Питамъ ви: какъ трѣбва да стѣпвате при ходенето си, на петата си трѣбва да стѣпвате първо, а послѣ на прѣститѣ, или първо на прѣститѣ, а послѣ на петата? Всичкитѣ съвременни хора изобщо стѣпватъ първо на петата послѣ на прѣститѣ, затуй като вървятъ има едно тропане, вслѣдствие на което грѣбначниятъ стѣлбъ изпитва едно сътресение, а въ задния мозѣкъ се усѣща едно тегнение, поради което всички хора сж нервни. По закона на ходенето грѣбначниятъ стѣлбъ усѣща едно голѣмо сътресение което нѣкой пѣтъ ни създава най-голѣмитѣ нещастия. Слѣдователно, на прѣститѣ ще ходишъ и ще стѣпвашъ леко и плавно. Нѣма да ходишъ тъй, като нѣкой автомобилъ, да се тресешъ цѣлъ. Не, леко трѣбва да стѣпва човѣкъ, едва да се допира. Лекото движение на краката зависи отъ човѣшката мисълъ. Щомъ мисълта ти е материалистическа, тъй ще стѣпвашъ съ

краката си че цѣлата земя ще трепери, като ходишь. Туи показва, че човѣкъ е свързанъ повече съ центъра на земята, отколкото съ центъра на слънцето. И въ дадения случай трѣбва да знаете закона, какъ да се развързвате. Трѣбва да знаете начина на движението. Запримѣрь, магнетизаторитѣ, като знаять закона на движението, могатъ лесно да приспятъ нѣкого. Започватъ да му правять движения, тъй отгорѣ надолу веднѣжъ, дваждъ, три пѣти, докато го приспятъ — съ дѣсната рѣка на дѣсната страна, съ лѣвата рѣка на лѣвата страна. Послѣ правять движения съ рѣцѣтъ настрана и духане, които иматъ разбудително влияние. Когато нѣкой човѣкъ направи срѣщу васъ движение съ рѣцѣтъ си отгорѣ надолу, вие току виждъ, погледнете го и заспите. Нѣкой човѣкъ ви погледне, и веднага си отнеме очитѣ. Какво изразява туй движение? Това е едно неправилно движение. Може да кажете какво било че човѣкътъ погледналъ отгорѣ? Ако този човѣкъ е съ силна зла воля, то като те погледне отгорѣ 3 — 4 пѣти, може да те приспи. Всѣки човѣкъ не може да те приспи. Този, който може да те приспи, той притегля токоветѣ отъ тѣлото ти, измѣня електричеството и магнетизма ти, измѣня кръвообръщението ти, пулса ти и те приспива. Чудни сте, като казвате: какъ може да ме приспи? Ако

стисна нѣкого за артериитѣ на врата, на гушата, нѣма ли да го приспа? Ако ви стисна тѣй, щото съ силата на моя умъ да измѣни направлението на вашата кръвь, нѣма да ви приспа ли? Туй го правятъ съ-врѣменнитѣ магнетизатори. Хората на свѣта сж повече майстори, отколкото набожнитѣ, духовнитѣ хора. Сега вие ще кажете: ама Господъ ще му позволи ли? Чудни сте, като питате, Господъ ще позволи ли? Когато онзи паякъ хване нѣкоя муха, Господъ ще му позволи ли? Когато онази жаба дойде до мравуняка и почва да гълта мравитѣ, Господъ ще ѝ позволи ли? Когато мравитѣ дойдатъ до твоя хамбаръ и почнатъ да ядатъ житото, Господъ позволява ли имъ? Всички същества вършатъ тѣзи работи безъ да имъ позволява Господъ. Като питате така, вие сте прави, по моралния законъ трѣбва позволение. Ако е по моралния законъ то е друго нѣщо, трѣбва да искаме разрѣшение, но ако не постѣпваме по този законъ, всичко вършимъ безъ разрѣшение, и вслѣдствие на то-а ние сме отговорни за своитѣ постѣпки. Защо? — Понеже Богъ не взима участие въ нашитѣ постѣпки. Всѣка постѣпка, въ която Богъ не взима участие е лоша постѣпка, а всѣка постѣпка, въ която участвува Божественото съзнаниѣ, Божествената мисль, тази постѣпка е добра, морална. Сега, пакъ се

заражда у васъ мисълта какъ може да се знае въ даденъ моментъ, дали една мисль е Божествена или не? Всѣка една мисль, въ която у аствува Божественото съзнание, въ която е будно то, тази мисль има една мека и приятна свѣлина въ себе си. Всѣка една мисль, въ която Божественото съзнание не е будно и не взима участие, е тъмна. Не само това но правете слѣднитѣ наблюдения. Нѣкои вашъ приятель е намислилъ да направи нѣкакво добро, ще забѣлѣжитѣ на неговото лице една мека свѣлина, която отпослѣ се изгубва, а онзи, които е намислилъ да направи зло, на неговото лице веднага минава една тъмна сѣнка. Тази сѣнка минава и заминава. Правете наблюдения и върху себе си. Често гледайте вашето лице въ огледалото, защото въ вашето подсъзнание има едно хипнотическо състояние. Запримѣрь, 5—6 000 души нѣкъдѣ сж намислили да правятъ зло, и вие, по едно стечение на условията въ вашето раждане, попаднете при тия условия, и вижте, че у васъ се яви такова желание да участвувате въ извършването на туй зло. Или нѣкъдѣ една тѣлга отъ нѣколко души искатъ да направятъ едно зло на нѣкоя печатница, искатъ да чупятъ прозорци, и вие минавате покрай тѣхъ. У васъ веднага се заражда едно желание да направитѣ и вие това сжщото нѣщо, тази

тъпла ви увеличи Силниятъ човѣкъ трѣбва да е отдалечи отъ това течение — нищо повече!

Сега ще като слѣдете школата, може да ви се дадатъ много формули, много теории, но ако не ги прилагате на време, нѣма ниско да ви ползватъ. Азъ съмъ виждалъ мнозина които сѣ или рази окултни книги, разполагатъ съ много формули, но има закони за приложението на всичкитъ тия формули. Иначе, тѣ само на книга могатъ да ви помогнатъ. Запримѣрь, ако вие сѣ яли единъ много добъръ обѣдъ, разнообразенъ, съ месо или друга чѣкая храна много пишна, и усѣщате въ послѣдствие една тежестъ. Ако слѣдъ това искате да приложите нѣкоя окултна формула, тя ще бѣде безполезна за васъ, тя не влиза въ живота. Послѣ, вие можете да приложитѣ една окултна формула, ако сте гладували 10 или 12 дни. Има известни състояния, въ които силитѣ на вашия организъмъ се уравнисяватъ, т. е. негативнитѣ и кинетическитѣ сили се уравнисяватъ въ положителни и потенциални. Значи, въ даденъ моментъ вие може да употребите каква и да е окултна формула въ границиѣ на нейната възможность.

За да познаете дали вашата воля се е развила, т. е. дали имате воля да приложи е една окултна формула, найдобриятъ опитъ е слѣдующиятъ. нѣкой

път ви забо и корема, усъщате едно въртение вжтрѣ. спитаите си волята! Туре е си лѣвата ржка отзадъ на гърба, а дѣсната – отгрьдъ на корема, съсрѣдо-точете ума си и произнесете слѣдната формула къмъ стомаха си моля болестъта да прѣстане! Ако тази формула не помнишъ кажи болестъта е прѣстанала. Ако слѣдъ като кажете формулата, въ единия или въ другия случай и се подчините на волята си, вие сте послушни и волята му е силна. Но ако слѣдъ като кажете едната и другата формула, болестъта ви седи, волята ви е слаба. Друго нѣщо. Запримѣрь, имате нѣкой вжшъ приятель, искате да знаете, дали този вашъ приятель ви мисли доброто. Се а, тоза сж тайни, секретни, които не трѣбва да издавамъ но азъ ще ги издамъ, защото не е за зло. Гия нѣща не се повѣрватъ. И тъй стомахътъ те боли. Ще повикашъ въ дадения моментъ на помощъ нѣкой твои приятель, за когото мислишъ, че те обича. Ще повикашъ неговия духъ и ще му кажешъ: моля ти се приятелю, ела, кажи на болестъта ми да прѣстгне. Като доиде той и болестъта ти не прѣстаче, ще извикашъ втори, трети, до 10 души. Ако болестъта ти мине, всички ти сж приятели, ако не мине тѣ сж ти приятели само на думи, Ами че тъй е! Ако каже „въ името на Господа Исуса Христа болестъта да изчезне“ и тя из-

чезва, приятел ти е този човѣкъ Ако съзнанието ти е будно, и се обърчешъ за помощъ къмъ този твой приятелъ, веднага ще се прояви неговата воля Онзи, който лѣкува тамъ, въ бургазско, Иванъ Томовъ, казва на една еврейка, ксята дошла при него на лѣчение „Вашитѣ евреи разпнаха Исуса Христа, ти вървашъ ли въ Христа?“ — Вървамъ Тогава, въ името на този Исусъ Христосъ тя оздравя Но едно нѣщо трѣбва да знаете вие не можете да приложите една формула на Всемирното Бѣло Братство съятѣ въ живота природа, ако имате прѣгрешения и еразположения Не се ли свържите съ законитѣ на Бога, съ тия велики сили на природата, тия формули не струватъ нищо, тия формули тогава ще иматъ обратни резултати върху васъ Туи да го знаете!

Правете опити съ вашата воля да видите каква е тя, силна ли е или слаба Толкова пжии азъ съмъ ви говорилъ какъ да лѣкувате болеститѣ си! Запри мѣръ, имате нѣкакъвъ ревматизъмъ Всички тия болести че сж нищо друго, отъвнѣ случаи съзнателно изпратени отъ Бѣлото Братство, за да упражнявате вашата воля Вие за тази си болестъ ще посѣтите наймалко 20 доктори, и ще се върнете пакъ съ вързана ржка Това е една задача Е, хубаво, вие отивате при единъ лѣкаръ Колко му плащате? — Сто

лева Иззати тѣзи 100 лева и кажи така въ името на Този лѣкаръ, при Когато отивамъ дѣ се лѣкувамъ, и Които единствено може да ме излѣкува, азъ ще туря тия 100 лева въ Божествената каса, и въ Негово име заповѣдвамъ на тази болестъ да изчезне Туря еъ ума си тѣзи лѣкарства, които би ти прѣпоръчилъ лѣкаря и чакай да видишь резултата Ако не ти помогне този пръвъ опитъ, иди при другъ лѣкаръ Тои взима 200 лева Прѣдстави си че си отишълъ, и туря тия 200 в въ Божествената каса, намажи се съ туй лѣкарство, което този лѣкаръ би ти далъ Ако и тои не ти помогне, иди при трети, четвърти, а паритъ които би имъ далъ, внеси въ Божествената каса и аи постъ кажи Господи, Исусе Христе, обръщамъ се къмъ Тебе, и въ Твое име да се махне ревматизма ми всичкото си имане давамъ Като го дадешъ, ревматизмътъ ще изчезне Като кажешъ е всичкото имане дадешъ, трѣбва да го дадешъ Ще го дадешъ разбра се защото този ревматизъмъ когую живота ти Гъзъ ще ви дамъ единъ прѣкъсълъ о заболѣва збѣ, и отива при единъ заболѣваръ Тои изважда зѣба му то става инфекция ча черввата, и болниятъ умира Сега, ако не дадешъ имането си този ревматизъмъ ще ти коштува живота Като шѣ чакъ тъй да дамъ имането си

— Ще го дадешъ за откупъ на живота си, ако искашъ да живѣешъ Всички ученици трѣбва да разбиратъ тѣзи общи закони, и да ги прилагатъ съзнателно Туй е крайниятъ трѣдѣлъ Казано е въ Писанието. „Двама или трима души събрани въ мое име или въ името на този великъ законъ, тамъ съмъ и азъ“ Може да опитате закона, но трѣбва да бъдете чисти, не тъй обикновено чисти, но вѣтрѣ въ всичкитъ свои намѣрения, въ всичкитъ свои помисли и желания. На повърхността на вашето съзнание може да доидатъ най отвратителни мисли, азъ не говоря за тѣхъ, но въ дълбочината на вашата душа вие трѣбва да бъдете чисти Много пѣти, по повърхността на съзнанието ви ще станатъ пертурбации, това е въ реда на нѣщата, но въ дълбочината на вашето съзнание трѣбва да има единство. Да се осъмнишъ въ справедливостъта на Бога, дали Той е добъръ или не, това не е правилно Тогава ти ще се осъмнишъ въ всичко положително Защото, злото е нѣщо случайно, нѣщо изключително Злото е едно проявление на повърхността, слѣдователно ние не трѣбва да го туряме вжрѣ въ нашето съзнание

И тъй самиятъ животъ се изразява въ движения. Запримѣръ, когато вие се разсърдите нѣкому, обидите се крайно, не искате да го погледнете, очитѣ

трептятъ, държите си погледа надолу къмъ земята. Защо? Защото тия течения ви свързватъ съ центъра на земята, вие сте свързани съ черното братство. Вие сте свързанъ човѣкъ не сте господарь на вашитѣ клѣпачи, затова, като погледнете, очитѣ ви трепватъ, искате да прикриете нѣщо. Така и дѣтето нѣкой пѣтъ се сърди, не иска да погледне майка си. Вие се смѣете на малкитѣ дѣца, но сте такива малки дѣца. „Присмѣлъ се хърбелъ на щърбелъ“.

Сега, ние ще дойдемъ до правилнитѣ движения. Слѣдъ като направилъ едно движение, ако то е правилно, ти ще усѣтишъ въ себе си една приятностъ. Запримѣръ, туй упражнение, което тази вечеръ направихте, то е едно много хубаво упражнение. Разсърдилъ си се нѣкому, искашъ да му отмъстишъ, направи туй движение и си кажи: „Чакай, чакай малко, какво мислишъ да правишъ? Чакай, ти обмисли ли, като кажешъ това, какви ще бждатъ послѣдствията, обмисли ли хубаво? Ако искашъ да го нахукашъ, знаешъ ли какво ще стане?“. При правене на туй упражнение веднага у тебе се зароди едно противоположно желание и си казвашъ: чакай да отложа. Не, не да го отлагашъ, но ще бжде тъй, както Господъ е казалъ. Какво е казалъ Господъ? -- Всичкитѣ ни дѣла грѣбва да бждатъ изправни. Значи, ни този, на когото

искамъ да направя зло, ще му направя едно добро, ще му напиша едно хубаво писъмце, и ще го зарадвамъ. Тъй ще бжде! Ще водишъ единъ разговоръ съ себе си, и като те видятъ отъ небето, че постъпвашъ тъй, ще хроникиратъ това въ Бѣлото Братство. Ще кажатъ: „Единъ приятенъ инцидентъ се случилъ съ единъ отъ ученицитѣ, ималъ единъ приятенъ разговоръ, написалъ едно приятно писмо“. Тѣ ще хроникиратъ това въ тѣхнитѣ вѣстници. Ще кажете, а, съ такива работи ще се занимаваме!“ Едно приятно упражнение е това. Най-ученитѣ, Бѣлитѣ Братя, като ви видятъ, спиратъ се и казватъ: „Тъй, тъй, много хубаво, много добръ постъпи, споредъ нашитѣ закони“. И нѣма да се минатъ 5—10 минути, ще се изпълнишъ съ радостъ. Ще кажете: безъ движения не може ли? – Не може безъ движения. Какъ безъ движения? Ще седнешъ на земята, ще прѣкръстосашъ краката си, натукъ-натамъ, всё ще вземешъ нѣкоя поза. Или ще седнешъ въ килията си, всё по нѣкакъвъ начинъ ще сгърнешъ ржцѣтъ си, тѣ всё ще заематъ нѣкакво положение. И свѣтии да имаме, пакъ ще иматъ нѣкакви движения. Разправяше ми единъ господинъ, че неможалъ да си обясни, защо Иванъ Томовъ, той го наблюдавалъ, подъ калпака си ималъ скрита една шарена шапка, съ златни нашивки,

като съ гайтани. Послѣ подѣ съдраното му кючѣ ималѣ единѣ шаренѣ коланѣ. Единѣ день, отиватѣ нѣкои млади, искатѣ да го биятѣ, да му направятѣ нѣкоя пакостѣ. Той снѣма кюляфа си, остава шарената шапка, изважда колана и почва да лѣкува. Като прѣстане опасността, пакѣ туря кюляфа си. Това е символѣ. Въ Писанието нѣма ли такива символи, формули? Вземете 119 псаломѣ, въ него е турѣна цѣлата еврейска азбука, той е образуванѣ отѣ 22 части. Това сѣ все магически формули. Слѣдователно, всинца трѣбва да имате такива магически формули. Но всичкитѣ магически форми не важатѣ еднакво за всички. Всѣки единѣ отѣ васѣ трѣбва да има по 1 – 2 формули, които да му сѣ полза за дадения случай. И всички, които влизатѣ въ братството трѣбва да иматѣ красиви движения. Запримѣрь, азѣ съмѣ говорилѣ толкова пѣти да се прѣмахнатѣ гърбицитѣ ви. Защо? Онзи, който има стеснени гърди, всѣкога е неразположенѣ духомѣ. Тѣснитѣ гърди произвеждатѣ неразположение на духа, нищо повече. Когато чо вѣкъ е стѣсненѣ, той е неразположенѣ духомѣ, затуй ще внесете вѣрата въ себе си. Разширение ви трѣбва. Никога не се стискайте! Туй стѣснение ще дойде. Винаги имайте едно разширение на вашето сърце, разширение къмѣ Бога. Туй е първото нѣщо.

Когато седите, азъ по нѣкой пѣтъ ви наблюдавамъ, да видя, на коя страна си държите главата. Въ какво положение трѣбва да държите главата си? Българинѣтъ казва: „Тази работа тъй ли е?“ — наведе главата си на лѣвата страна. Другъ пѣтъ той си тури дѣсната рѣка на слѣпото око и казва: „Гледай си ти ума!“ Ами че ако цѣль день си държишъ главата въ туй положение, ти губишъ отъ своето достоинство, ще се измѣнятъ всичкитѣ ваши магнетически влияния. Винаги ще държишъ главата си перпендикулярно къмъ центъра на слънцето, нищо повече. И вечерно врѣме, като седнете, направете си единъ счетъ, днесъ главата ви дали е била свързана съ центъра на слънцето, съ този магнетически или разуменъ центъръ, дали тѣзи течения сж били правилни. По този начинъ много отъ вашитѣ състояния, които създаватъ нервността, неразположението на духа у васъ, ще се изгладятъ. Тѣзи малкитѣ грапавини, гѣзи прѣпятствия, които сега се зараждатъ, ще изчезнатъ. И тъй, отъ черната ложа отъ центъра на земята постоянно измѣнятъ движенията ви. Наблюдавайте какви движения иматъ добритѣ хора. Азъ бихъ желалъ да наблюдавате главнитѣ движения на свѣтски хора, които сж добри, и на свѣтски хора, които сж лоши. Това е едно приятно наблюдение. Така ще мо-

жете да си дадете единъ вътрѣшенъ отчетъ за тия течения, които стазатъ. Онѣзи по способни ученици отъ васъ, които искатъ да се занимаватъ съ себе си, да се изправятъ, които искатъ да се занимаватъ съ окултната наука, нека правятъ тия наблюдения, а които не искатъ, тѣ сж свободни. Но, да не влѣзе у васъ единъ страхъ, да не знаете гдѣ да турите ржцѣтъ си. Ако се оставитѣ въ едно естествено положение, вие ще знаете кждѣ да ги туритѣ. Ако не знаете кждѣ да турите ржцѣтъ си, турете ги на масата. Вечерно врѣме е, турете ги на масата, попѣйте си 5—10 минути да си починете, турете си краката успоредно, малко разтворени, отпуснете послѣ ржцѣтъ си и ще имате извѣстна почивка. Каквито мжнотии да имате, знайте, че вашитѣ мжнотии сж прѣдвидени, 75⁰/₀ отъ мжнотиитѣ които имате, сж прѣувеличени, оставатъ само 25⁰/₀, а това е законъ, който може да носите.

И тѣи, шомъ сте много разтревожени, прѣди да си легнете, направете си тази вечерното упражнение, изговорете и формулата, която ви дадохъ тази вечеръ, поприказвайте си. Или, като правите упражнението, като прѣкарвате лѣвата ржка надъ дѣсната и дѣсната надъ лѣвата, може да вземете единъ стихъ отъ Писанието и да го прочетете. Това сж елементарни упражнения. Вие казвате: безъ тѣхъ неможе ли?

— Не може. Е, да допуснемъ, че нѣкои отъ васъ иматъ бръчки по лицето си. Въ нашата школа влиза като задача, въ една година да изправитѣ тѣзи бръчки. Да кажемъ, че вие сте старъ, на 60 години, въ една година трѣбва да изгладитѣ тѣзи бръчки. Това сж натрапени, излишни сжщества у васъ. Ако ти посветишъ живота си на изправяне, нѣма да остане отъ тѣхъ нищо, въ една година ще прѣмахнете всичкитѣ тия излишни вещества отъ вашето лице. Нали женитѣ употребяватъ косметически соѣдства за това? Туй, което ви прѣпоръчвамъ азъ, то не е за красота, но за усиляване на волята, да прѣмахнете всичкитѣ чужди вещества отъ лицето си. Ами че, ако не сме господари на своето тѣло, на своето лице, на гуй, което Господъ ни е далъ, на туй, което е наше собствено, а не чуждо, друго какво можемъ да направимъ? Ако не знаете какъ да владате главата си, какъ да владате ржцѣтъ и краката си, какъ да владате вашитѣ мускули, всичкитѣ ваши думи ще бждатъ празни. Туй е здравословно и за мислитѣ, и за чувствата, и за волята ви. Знаете ли това нѣщо за васъ, за въ бждеще ще знаете какъ да възлитавате дѣцата си. Дѣцата се много лесно подаватъ. Ще кажете: ела мама! Ще направите едно движение, друго движение, и тѣ ще възприематъ. Защо да взимате пръчка? Има редъ

упражнения, при които и вие ще се упражнявате, и дѣтето заедно съ васъ. Ще кажете: ами че ние възрастнитѣ хора съ такива работи ли ще се занимаваме? Ами мислитѣ ли, че тия наши движения, които сега вършимъ сж на мѣстото си? Не Има морални движения, но има и неморални движения. Еднитѣ носятъ добродѣтелитѣ, а другитѣ носятъ злого въ свѣта. Наблюдавайте само онзи, който мисли да убива, какво се крие въ свиването на неговитѣ въжди, какво изразява неговото чело, неговитѣ мускули. Послѣ, вземете, какви движения има кучето, което мисли да ви ухапе. Може да наблюдавате мечката. Посѣтете нѣкои пжтъ зоологическата градина, и ще видите, че когаго мечката иска да изяде нѣкого, тя почва да заглажда кожата си, прави движения като, нѣкоя змия. Значи тя е намислила да направи нѣкое зло. Ако си въ гората, ти трѣбва да се качишъ на нѣкое дърво. Но идва ли мечката тъй настѣща ти, съ настрѣхнала козина, това значи, че тя идва да те плюе и казва: „Ти не заслужавашъ да се занимавамъ съ тебе, азъ какъвъ човѣкъ не ямъ“. Е, питамъ: Защо когаго мечката не иска да яде нѣкого козината ѝ настрѣхва, а когаго иска да изяде нѣкого, заглажда космитѣ си? Вземеге човѣка, когаго пипне нѣкоя кокошка или агънце, тъй се глади по корема и си казва: „Ахъ,

хубаво, хубавъ кебапъ става“. И мечката сжщо. Улови нѣкого и казва: „А, хубавъ кебапъ става отъ тозъ човѣкъ“. И въ живота е сжщото. Когато нѣкой човѣкъ почне да ти говори много гладичко, като мечка, това значи: онѣзи сили, които вървятъ по този начинъ, тѣ иматъ обратни движения противъ насъ. Трѣбва да знаете, че хората въ даденъ моментъ могатъ да попаднатъ въ отрицателниѣ сили на природата. Вие трѣбва да знаете, че имате много врагове, хиляди сжщества, които всѣки день ви дебнятъ, всѣки день ви устройватъ капанчета. навсѣкждѣ въ обществото, навсѣкждѣ въ природата. Гдѣто и да минавате, тѣ все гледатъ да ви устроятъ нѣщо, камѣни почватъ да падатъ върху ви, или какво и да е друго. Но има други сжщества, които ви прѣдпазватъ. Това сж вашитѣ приятели, които ще имъ противодействуватъ. Кои сж причинитѣ, то е друго нѣщо. Въ природата има много разумни сили. Много отъ нашитѣ нещастия се дължатъ на тия невидими врагове въ живота. Тѣ сж много опасни. Това сж факти. Въ живота има такива невидими врагове, има и видими врагове, които не могатъ да се избѣгнатъ. Тѣ всички си служатъ съ извѣстни хипнотически движения. Тѣ постоянно ти внушаватъ, и почватъ да ти прѣдаватъ извѣстни форми, днесъ една, утрѣ друга. За-

примѣръ, тѣ искать да ти уморять нѣкое дѣте, започватъ да ти казвагъ: „Туй вашето дѣте ще умре“. И ти повтаряшъ: то ще умре. Повтаряшъ, повтаряшъ, и нѣма да се минатъ 4—5 мѣсеца, туй дѣте се разболѣва и умира. Въ дадения случай, туй нѣщо въ волята на Бола не е прѣдвидено. Туй дѣте нѣма да умре, но ти се съгласявашъ и го прѣдавашъ. Ще кажешъ. нѣма да умре, туй дѣте. Ако това не е волята Божия, ти ще усѣтишъ едно раздвояване въ себе си. Онѣзи нѣща, които трѣбва да станатъ, които сж Божествени, за тѣхъ провидението не те предупреждава. А когато вашето дѣте трѣбва да умре, смъртта идва безъ да я знае нѣкой, идва тѣй незабѣлѣзано, внезапно. Това става извънъ вашата воля, но въ всички случаи, когато дойде да ви прѣдупреждаватъ, трѣбва да упражните вашата воля, за да бждете чисти.

И тѣй, да се повърнемъ къмъ красивитѣ движения. Трѣбва да знаете, че има красиви движения въ свѣга. Азъ желая ученицитѣ на тази школа да се отличаватъ съ тия пластични движения. Запримѣръ, викате нѣкоя ваша приятелка. Вие какъ я викате? Тѣй съ показалеца, движите го. Туй движение не е красиво. Какъ ще повикате единъ вашъ приятель? Не съ пръста си. Ето една задача. Азъ казвамъ: по-

викайте отдалечъ вашия приятель! Кое е най-красивото движение, съ което ще можете въ дадения случай да обърнете вниманието на вашия приятель? Толкова време сте живѣли на земята, кажете какъ ще го извикате? Тѣй съ цѣлата ржка? И съ цѣлата ржка да викашъ, това не е красиво движение. Тѣй може да те вика единъ стражаръ. Това движение не е за приятель. Е, тогава какъ ще повикате единъ приятель, когото обичате? Ще отидете при него и нищо повече. Ще го хванете за двѣтъ ржцѣ и ще му кажете: моля, ела на гости у насъ!

Запитватъ: ако нѣмаме възможность, какъ ще отидемъ? — За приятели всѣкога ще имате възможность. Въ този случай нѣма изключения.

Ами, ако единиятъ е на единия брѣгъ на една рѣка, а другиятъ — на другия? — Ще има мостъ или лодка, и тѣй ще отидешъ. Законътъ е такъвъ: между двама приятели никога не може да се изпрѣчи една рѣка. Може да опитате това нѣщо. Никога не може да се срѣщнете съ единъ вашъ приятель прѣзъ една рѣка, всѣкога ще се намѣрите на единъ вжзелъ, отгдѣто ще можете да минете свободно. Това е Божествено. Никога не могатъ да ви поставятъ на едно противорѣчие. Щомъ обичята ви е непрѣодолима, противорѣчия нѣма.

И тъй, азъ искамъ, като ученици, да спазвате тия красивитѣ движения, съ едно морално вътрѣшно убеждение. Ако за васъ всичкитѣ нѣща сж маловажни, трѣбва да знаете, че нѣма маловажни работи. Разбира се, вие трѣбва да се пазите, като правите тия движения, да не ставате прозвище, да не произвеждате смѣхъ. Когато усмивате нѣкого за неговитѣ криви движения, вие всѣкога ще попаднете подъ сжщия законъ. Азъ забѣлѣзахъ нѣкои ученици, на които съмъ казалъ нѣкои нѣща, тѣ се смѣха, и попаднаха подъ сжщия законъ. Не се смѣй. ти ще се свържешъ съ тѣзи отрицателни движения. Първото нѣщо. не е право да се смѣешъ!

2 Упражнение. Двѣтъ ржцѣ напрѣдъ успоредно. Послѣ се дигатъ нагорѣ, свалятъ надолу, нагорѣ, надолу, тъй нѣколко пѣти ритмично движени. Пакъ нагорѣ, но само киткитѣ се движатъ нагорѣ, надолу. Слѣдъ това, и двѣтъ ржцѣ се движатъ нагорѣ и надолу (много пѣти), и спиратъ въ хоризонтално положение.

Ржцѣтъ настрана, на ірѣдъ — киткитѣ една върху друга и пакъ настрана

Повторете първото упражнение нѣколко пѣти.

Ржцѣтъ надъ главата раздалечени, и послѣ спущане надолу, отъ страна покраи тѣлото (нѣколко пѣти). Ржцѣтъ напрѣдъ (нѣколко пѣти).

Т. м.

УПЖТВАНЕ

33 школна лекция на
общия окултенъ класъ (II година)
8 VII 1923 г.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе.

У П Ж Т В А Н Е

Т. М.

Сега ще направимъ едно кратко упражнение: Ржцѣтъ напрѣдъ. Дѣсната ржка се поставя върху лѣвата, бавно се тегли нагорѣ до рамото, послѣ отива прѣдъ главага въ кръгъ и пакъ напрѣдъ успоредно съ лѣвата; слѣдъ това лѣвата ржка се поставя върху дѣсната и се прави сжщото, което и съ дѣсната. Слѣдъ това ржцѣтъ отъ прѣдъ бавно отиватъ настрани, нагорѣ и надолу.

Лѣвата ржка опната напрѣдъ, дѣсната ржка се поставя на рамото на лѣвата, тегли се по лѣвата до прѣститѣ и се снима надолу. Сжщото се прави и съ лѣвата ржка.

Прочетоха се нѣколко теми върху: „Прѣдназначението на братя и сестри“.

Изпѣйте Духътъ Божий!

2. Упражнение.

Дѣсната ржка право напрѣдъ. Палецътъ на дѣсната ржка хваща малкия прѣстъ на сжщата ржка, пуска го; слѣдъ това палецътъ и безимениятъ се допиратъ, отпущатъ се; послѣ палецътъ и срѣдния и

най-послѣ палецътъ и показалеца и се отпусчатъ. Педята широко се отваря.

Палецътъ, малкиятъ пръстъ и показалецътъ се съединяватъ, слѣдъ това и безимения се присъединява, само срѣдния пръстъ остава правъ, послѣ и той се присъединява. Слѣдъ това показалецътъ се отдѣля, послѣ срѣдния, безимения и малкия. ржката се слага отпрѣдъ на масата. Сжщото се прави и съ лѣвата ржка.

Като правите тия упражнения, умътъ ви трѣбва да е концентриранъ въ пръстите. На пръвъ погледъ това ще ви се види дѣтинско упражнение, но въ дадения случай, когато концентрирате ума си, ще видите, че то има добри резултати. Всѣки единъ пръстъ е свързанъ съ извѣстни течения. Запримѣръ вие искате да образувате въ себе си една черта на достоинство и благородство. Ако искате да работите надъ ума си, съединете палеца и показалеца си много бавно, а другитѣ пръсти да останатъ свити. Съсрѣдоточете ума си върху тази група пръсти (палеца и показалеца съединени). Искате да развиете самосъзнанието, съединете палеца и срѣдния пръстъ, и ще възприемете онази необходима енергия, която ще въздѣйствува на съзнанието ви. Искате да развиете изкуството, обичята къмъ природата, съединете бези-

мения съ палеца. Искате да бъдете тактични, ще съберете палеца и малкия си пръст, защото нѣкой път вие постъпвате нетактично, сприхави сте. Сутринь и на обѣдъ ще правите това упражнение, и ще видите какво влияние ще окаже. Това сѫ елементарни упражнения

Имайте едно нѣщо прѣдъ видъ: ако вие отидете да разправяте тия нѣща другиму, този ключъ е изгубенъ? Знаете ли защо е изгубенъ? Този, който ще прави упражнението, ще мисли заради васъ, ще си казва: чакай, какво ли прави онзи? И като мисли така заради васъ, веднага ще се прѣкъснатъ съобщенията. Ако вие кажете тия упражнения нѣкому, той ще каже: азъ съ тия залъгалки съ пипане на прѣститѣ не се занимавамъ, това е глупава работа. Ти ще се върнешъ дома си съ едно прѣкъсване на сърцето. Не трѣбва така да постъпвате. Най-първо вие ще провѣрите тия работи сами. Ще направите това упражнение веднажъ, дважъ, и като видите резултата, тогава може да го прѣпоръчвате и на другитѣ. Тия упражнения може да ги употребите и за възпитание на дѣцата си. Ще кажете на дѣтето си: ха, татовото, ха да направимъ едно упражнение. Нѣкой път майката не може да умири дѣтето си. Ще вземе да направи туй упражнение съ дѣтето си и то ще се умири. Нѣкой път

се скарате въ къщи. Ще правите упражнението съ пръститѣ, то е свирене, и ще се свърши работата. Едно отлично упражнение е то. Ако нѣкой пжтъ не си разположенъ духомъ, прави туй упражнение, и ще видишъ, че нѣма да се минатъ 5—10 минути, и ти ще имашъ едно прѣкрасно разположение на духа, иначе, ще мислишъ защо свѣтътъ е тъй създаденъ, и какви ли не други въпроси. А тъй, ще си побутаешъ пръститѣ и туй, което ти трѣбва, ще го приемешъ. Нѣкой пжтъ има изключения, но все-таки ще гледате всѣкога умътъ ви да присѣдствува, въ правене на упражнението, да вѣрвате, но твърдо да вѣрвате, а не само нѣкаква глупава вѣра да имате. Опитайте единъ законъ, да видите има ли резултати или не. Последователностъ се иска въ това, затуй природата е създала ржцѣтъ, извѣстно прѣдназначение иматъ тѣ. 3 Упражнение:

Ржцѣтъ отпрѣдъ, съ включени прѣсти и дланитѣ обѣрнати навънъ Малкитѣ прѣсти се отделятъ, слѣдъ това безименнитѣ, послѣ срѣднитѣ, накрай показалцитѣ, само палцитѣ оставатъ допрѣни. Ржцѣтъ се обръщатъ напрѣдъ като букетъ, пръститѣ се допиратъ, слѣдъ това дѣсната ржка се тегли по лѣвата до рамото, минава прѣдъ лицето, надъ главата, отъ дѣсната страна, слиза надолу, отива напрѣдъ, палцитѣ

се допиратъ, послѣ показалцитѣ, слѣдъ това срѣднитѣ пръсти, безименнитѣ и малкитѣ пръсти. Така ржцѣтѣ минаватъ надъ главата, отъ прѣдъ надъ главата, и въ туй движение се произнасятъ формулитѣ:

Въ единство на Божията Любовь (ржцете надолу) и Мждрость (нагорѣ) Истината (надолу) постига своитѣ цѣли. (нагорѣ).

Въ името на Божията мждрость (надолу) и Божията Любовь (на горѣ) Истината (надолу) постига своитѣ завѣтни цѣли (нагорѣ) и послѣ бавно се спусчатъ надолу.

Дочетоха се останалитѣ теми.

Прочете се резюмето върху темата: „Разлика между добро и правда“

За идущия пѣтъ ще имате темата: „Отношенията между въздуха и водата“.

Най-първо, умѣтъ на окултния ученикъ трѣбва да се научи на разграничение, да знае да разграничава нѣщата. Азъ бихъ желалъ, безъ да се самокритикувате, да знаете, въ даденъ моментъ, къмъ коя категория спадатъ състоянията, които прѣкарвате, и да видите какви резултати има. Да кажемъ веднѣжъ презъ деня имате едно меланхолично състояние, туй не трѣбва да ви плаши, туй е въ реда на нѣщата. Или, нѣкой пѣтъ може да имате едно весело състо-

яние, това не трѣбва да ви радва, вие не знаете кое е по-хубаво, кое отъ двѣтъ състояния ще произведе по-добъръ резултатъ. Възможно е едно добро, приятно състояние да е по-хубаво, но възможността въ единия, и въ другия случай се равнява на 50% „

Окултниятъ ученикъ трѣбва да слѣди постоянно състоянията си. Вие още се очудвате на вашитѣ състояния. Нѣкой път се намирате въ положение, като че отсѣствувате, усѣщате се изпразнени, умътъ ви не работи, и не само това, но идвате до едно състояние, да изгубите вашето съзнание, като че нѣкая друга сила взима върхъ надъ васъ. Даже ако изгубите съзнанието си, не се плашете, понеже и вечерно врѣме, като заспivate губите вашето съзнание. А окултниятъ ученикъ трѣбва винаги да има будно съзнание. Вие сега не знаете какъ да заспivate, тамъ е всичкото зло. Вие заспivate несъзнателно, а като станете ученици, ще заспivate съзнателно и ще се събуждате съзнателно. Слѣдователно, ще имате една отлична опитностъ за вашитѣ състояния. Да се добие такова едно будно състояние на душата, се изискватъ доста упражнения. Запримѣръ, нека нѣкои отъ васъ се опитатъ да заспятъ съзнателно – като да знаятъ, че заспиватъ. Ще ви дамъ едно малко обяснение какво ще се случи съ васъ когато заспivate. Да кажемъ,

седите, съзнанието ви е тихо и спокойно. Изведнъж усещате че вжтрѣ въ мозъка ви става едно шумоление, като че нѣщо ви сгрѣбча и вие не можете да се върнете назадъ и въ васъ се заражда единъ вжтрѣшенъ страхъ. Въ такива случаи нѣкои хора усещатъ едно мъчение и почватъ да викатъ. Стойте тихо и спокойно, защото щомъ се уплашите, настава единъ моментъ на помрачаване и вие изгубвате съзнанието си, и въ тази тъмнина ще се намѣрите въ една тъмна зона. Вие трѣбва да пазитѣ мисълта за себе си, да се познаете, за да излѣзете благополучно отъ тази тъмна зона. Няма да се мине дълго време, веднага ще влѣзете въ духовния свѣтъ, и ще правите разлика, ще знаете, кога спите, кога сънувате, кога ходите, ще различавате нѣщата. И послѣ, като се върнете отъ духовния свѣтъ, по същия начинъ пакъ мъже да се събудите. Работата е, че като доиде туй шумоление, тогава се намѣсватъ тия гѣсти магнетически състояния, при които човѣкъ изгубва съзнанието си, не се познава, всичко за него е разбъркано, всички предмети, положения, които вижда, всичко туй прѣдставлява за него една фантосмагория, но щомъ влѣзе въ съзнанието си, ще види, че между всички нѣща има една вжтрѣшна връзка. За да надделѣте, изисква се много голѣмо усилие, защото нѣ

кои отъ васъ, които се концентриратъ, заспиватъ. Заспиването е единъ методъ на природата. Нѣма полесно нѣщо отъ това, да заспишъ, но въ туй лесното нѣщо, нищо човѣкъ не може да научи. По нѣкой път и въ сънъ се пробужда съзнанието ви, когато искатъ да ви прѣдпазятъ отъ нѣкое бѣдеще събитие. Онѣзи, които те ръководятъ, ще събудятъ съзнанието ти, като ти дадатъ нѣкой живъ сънъ. Внимавай да запазишъ този сънъ. Нѣкои път човѣкъ запомни нѣкой сънъ, дълбоко се връже въ ума му и може да се прѣдпази отъ нѣкоя бѣда! Разбира се, това съставлява една частъ отъ окултната наука, единъ отъ труднитѣ въпроси, да може да регулирате вашитѣ енергии. Тия енергии идватъ отъ центъра на земята, вървятъ по гръбначния стълбъ и въ видъ на едно голѣмо течение нахлуватъ къмъ централната мозъчна система. Въ тия течения съврѣмения свѣтъ е изубилъ своята контрола. Има и друго едно течение, което иде отъ слънцето. То върви по обратна посока, отъ мозъка къмъ симпатическата нервна система или къмъ стомаха.

И тъй, ние днесъ се намираме между двѣ вълни, които постоянно ни плискатъ. Ние се намираме въ положението на една черупка, хвърлена въ водата, която се блъска отъ вълнитѣ ту на една, ту на друга.

страна. Когато имаме благото, което Богъ ни е далъ, не знаемъ какъ да го използваме, и когато дойде страданието, пакъ не можемъ да го използваме и се лакатушкаме. Тия страдания сж необходими, понеже като влѣзете въ духовния свѣтъ, като се освободите отъ тѣлого, ще трѣбва да знаете какъ да контролирате вашето духовно тѣло. Това нѣщо трѣбва още отъ сега да го научите. Малки опити може да се правятъ. Азъ съмъ правилъ такива наблюдения при сегашното ви състояние. Запримѣръ, срѣщате човѣкъ, който ви е неприятенъ, и при тази неприятностъ, понеже неговитѣ магнетически и електрически течения сж гъсти, вие не искате да си вдигнете очитѣ нагорѣ да го погледнете, но искате да избѣгнете неговия погледъ, защото въ погледа всѣкога става съединение. Злото не седи въ това че не искате да го гледате, но злото седи въ това, че у васъ се заражда страхъ и отвращение. Тия нѣща сж вродени въ човѣка. Слѣдователно, прѣдставете си, че Господъ е между васъ и този човѣкъ, когото не може да гледате. Или представете си, че вашиятъ ръководителъ или вашиятъ Учителъ или най добриятъ човѣкъ е между него и васъ, и гледайте да се примирите съ туй състояние. За да ликвидирате съ кармата си, трѣбва да се примирите съ всичкитѣ хора. Докато сж

живи, по лесно може да се примирате, щомъ идатъ въ другия свѣтъ, по-мъчно може да се примирите, измѣнятъ се вече условията, и вслѣдствие на това кармата по-мъчно се ликвидира. Ще гледате по възможность бързо да изглаждате всичкитѣ си отношения. Ако това не може да направите, тогава защо ни е школата? Като влѣзете въ другия свѣтъ, той трѣбва да прѣдстави за васъ само една почва. Онзи, който не е работилъ въ този свѣтъ, слѣдъ като замине, дълго време ще дрѣме или ще чака кармага му да узрѣе въ чистилището. Пъкъ нѣма нужда да чакате съ години да ви пържатъ въ чистилището. Тукъ въ школата, въ половинъ година може да минешъ чистилището, а тамъ може да ти взематъ 4—5 години. Защо ще чакашъ 4—5 години, докато минешъ чистилището, когато тукъ на земята може да прѣкарашъ този курсъ въ 6 месеца. Казватъ каква придобивка има единъ окулистъ, ученикъ въ школата? — Придобивката е тази: че три години и половина спестявате. А знаете ли на какво е равняватъ тия години? — Тѣ се равняватъ на много години. Туй е хубавото на всички окултни школи, които вървятъ по методитѣ на Бѣлото Братство, че приготвяватъ своитѣ ученици да бждатъ стоеци за новитѣ условия, при които животътъ може да се прояви. Това е смисълътъ на

школата Щомъ има условия, и знания може да придобиешъ Знанието не се придобива на физическото поле Знанието е смѣсъ отъ всичкитѣ свѣтове. Човѣкъ трѣбва да разбира свойствата, качествата на материята въ физическия свѣтъ; тои трѣбва да разбира още и свойствата, качествата на астралната материя. на материята, съ която ума работи и най-послѣ — на материята, съ която душата борави Това сж все знания, това сж закони така прѣплетени, че има какво човѣкъ да учи За ученицитѣ има много нѣща да учатъ, а за онѣзи, които сж дѣца, тѣ още може да се занимаватъ съ физическия свѣтъ По напредналитѣ ще се занимаватъ съ другитѣ свѣтове, съ по тънкитѣ материи.

Ако азъ бихъ желалъ да ви прѣдамъ повече интелигентностъ, ще избира срѣдата, като день на събрания въ школата Ако искамъ повече да ви прѣдамъ благородни качества, ще избира четвъртъка Ако искамъ да се усили Любовта въ школата, ще избира петъка Ако искамъ да се развие трѣзвата мисль въ ученицитѣ, ще избира сѣботата Ако искамъ да се развие тѣхното въображение, ще избира понеделника Ако искамъ да се развие въ тѣхъ воинствения характеръ — вторника Ако искамъ да се индивидуализаратъ недѣлята Всѣки единъ методъ има свое приложение. Питатъ нѣкои, защо събранията

ставатъ недѣля вечерь? Има си причина, то не е току тъй Ние ги измѣнихме отъ четвъртъкъ въ недѣля вечерь, На школата ѝ липсва едно: трѣбва да се създаде разположение въ чувствата. У васъ, ученицитѣ, липсва разположение на чувствата. За да придобиеете това разположение, трѣбва да посвѣтите цѣла една година, усилено да работите, за да изправите чувствата си, хармонично да дѣйствуватъ. Това е цѣло изкуство, а сега, по нѣмане на това изкуство, ония енергии, които придобивате въ разходкитѣ, ги изгубвате Съ единъ замахъ изгубвате богатството, което имате и послѣ страдате. Трѣбва да имате разположеніе на чувствата. Вие сами може да се упражнявате въ това

Ще ви дамъ едно упражнение за разположение на чувствата.

Упражнение:

Сутринъ, като станете ще седнете на земята на лѣвия си кракъ, а дѣсниятъ съ колѣното нагорѣ. Лакетътъ на дѣсната ржка се опира на дѣсното колѣно, а показалецътъ и срѣдниятъ прѣстъ подпиратъ челото отъ страна Лѣвата ржка свободно надолу. Това е едно отлично положение за съзерцание. Отправете ума си нагорѣ къмъ вѣчното, къмъ Бога и същевременно мислете за онзи миръ, гдѣто царува хар-

мония. Тамъ е дѣйствителниятъ животъ. Това упражнение може да го правите на обѣдъ, и вечеръ, ако искате, но единъ пътъ — сутринъ, непременно Сутринъ ще го правите, прѣди молитвата. То ще внесе разположение на чувствата, и прѣзъ цѣлиъ день ще имате едно прѣкрасно настроение.

Това упражнение може да го правите 4 седмици наредъ, по 5 минути. То е едно отлично положение за съзерцание.

Сега, помнете, че всѣка една поза има свой смисълъ вътрѣ въ природата. То е наука. Всѣка една поза на мускулитѣ, на вѣждитѣ, всѣка поза изобщо, въ даденъ моментъ, става по единъ азбученъ геометриченъ редъ. Следователно, когато дойдемъ до положение да владаме себе си, ние веднага ще прѣустроимъ геометрически мускулитѣ си. То е задача.

Има нѣкои хора, които не могатъ да контролиратъ очитѣ си, ушитѣ си, веждитѣ си, устата си. Всѣко нѣщо за ученика трѣбва да бѣде осмислено. Много движения въ човѣка сѣ прѣди-викани отъ голѣми мжчения. Нѣкой човѣкъ, слѣдъ като се мжчилъ много, станалъ е нервень, нѣкой човѣкъ като го гълчатъ много, въ него ставатъ извѣстни спазми. Когато дѣцата се възпитаватъ добръ, или когато нѣкой човѣкъ е религиозно настроень или има добро душевно раз-

положение, мускулитѣ на лицето му ставатъ пластични. Щомъ се постави въ ненормални условия, тогава се изисква отъ него воля, да се самовладѣе. Напримѣръ, при една обида или при страхъ, човѣкъ веднага трепва и хуква да бѣга. Не, като ти трепне сърцето, веднага трѣбва да се самовладѣашъ. И бѣгането е хубаво, защото ако човѣкъ не бѣга, може да го сполетѣтъ нещастия, а тъй, каго бѣга, тои се спасява. Всѣкога, обаче, умътъ трѣбва да присѣдствува въ главата, понеже ако не присѣдствува, човѣкъ може да бѣде изненаданъ. Щомъ човѣкъ трепне, като подскочи и избѣга, това е една спасителна мѣрка. Вземете единъ войникъ. Ако умътъ му присѣдствува когато ще гръмне той ще запази присѣдствието на духа си и нѣма да пострада. Хубаво е да имате туй хладнокрѣвие. Има ученици отъ Индия, които специално ги изпращатъ въ Европа, за да участвуватъ на бойнитѣ полета, и съ мисълта си да може да отклонятъ страха. Много пѣти нѣкои адепти специално образуватъ воини, за да прѣдставятъ единъ дѣйствиеленъ урокъ на своитѣ ученици. Тѣ създаватъ една война между два народа, за да дадатъ изпитъ на ученицитѣ си. Ами че какво мислите? Вие се биете а истинскитѣ ученици се учатъ, шрапнелитѣ минаватъ покрай тѣхъ а тѣ седятъ тихо и спокойно и се

учать. Туй не е свещенъ егоизъмъ, това е геройство! А пъкъ вие тукъ трѣбва да използвате условията. Хорта създаватъ войни, тѣ сж отовсрни за тѣхъ, а вие, покрай тѣхъ, ще държите изпитѣ си. Запри мѣрь една самарянка да отиде, на бойното поле, дѣто падатъ шрапнелитѣ, да вземе единъ раненъ и да го изнесе извънъ бойната линия, това е единъ изпитъ за нея, съзнателно или несъзнателно. Може наскоро да стане една война, найкъсно въ срокъ отъ 10 години, а може и по рано отъ 10 год да стане тази война. Та, нѣкои отъ васъ ще ги пратимъ да си държатъ изпита тамъ, на бойното поле. Ние ще използваме всички условия. Ние не създаваме войнитѣ, но вие като ученици, трѣбва да се изпитате.

Запитватъ: може ли безъ война? — Има само единъ начинъ. Когато хората възприематъ Любовъта въ сърцето си, съ войнитѣ е ликвидирано. Ще стане още една война, и тогава хората ще поумнѣятъ. Тази война ѣ натрапена. Има условия сега, само чакатъ нѣкой да запали.

Великиятъ законъ, който управлява свѣта не се отнася до насъ. Има други разумни същества, които се грижатъ за съдбинитѣ на човѣчеството. Ние само ще използваме условията. Какви ще бждатъ резул-

татитѣ, други сж отговорни за това. Ние сме зрители на туй, което става, и трѣбва само да използваме условията, при които Богъ ни е поставилъ.

Т. м.

АБСОЛЮТНО МАЛКОТО И АБСОЛЮТНО ВЕЛИКОТО.

34 школна лекция на
общия окултенъ класъ (II година)
12.VII 1923 г.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе

АБСОЛЮТНО МАЛКОТО И АБСОЛЮТНО ВЕЛИКОТО.

Т. М

Животът може да се прояви само между двъ абсолютни величини: първата величина е крайно голѣмата, абсолютно безграничната величина, а втората е абсолютно малката, ограничената величина. Отъ тия двъ величини се зараждатъ всичкитъ благоди, всичкитъ противорѣчия на свѣта.

Когато великото въ живота иска да се вмѣсти въ крайно малкото, се зараждатъ всичкитъ страдания. То е много естествено. Ако вие искате да помѣстите най хубавитъ си дрехи въ куфара, какво ще стане съ тѣхъ? Всичкитъ имъ гънки и панделки ще се смажатъ, и като ги извадите, ще ви се счули кефа. Тѣй казватъ турцитъ.

Благото въ живота сѣди въ това, когато малкото се вмѣсти въ великото, тогава настава и хармонията въ живота. И тѣй, като ученици на Всемирната Бѣла Школа, по закона на Мѣдростѣта, въ даденъ моментъ, трѣбва да знаете насоката на вашето движение Жи-

вотът може да се прояви въ двѣ величини, въ насоки, и то, споредъ това, въ каква насока живѣете: въ движение къмъ малкото или въ движение къмъ великото. Слѣдователно, ще имате два резултата, Когато се движите къмъ абсолютно малкото, всѣкога ще усѣщате нѣщо ужасно, едно безсилие въ живота, което не може да си обясните на какво се дължи. Веднѣжъ подвижени отъ великото къмъ малкото, вие не може да вземете обратно движение назадъ. Обратно движение въ природата нѣма. По посоката, въ която вървите, вие трѣбва да минете до абсолютно малкото, трѣбва да изпитате безсмислието на живота, защото туй малкото ще ви даде една нова идея. Отъ друга страна, щомъ усѣщате веселие и радостъ, вие се движите къмъ великото.

Сега, нѣма да се спирате да питате защо сж тия страдания, или, да питате, защо сж тия радости. Радоститѣ и страданията сж резултати отъ тия двѣ насоки. За да може да живѣете, за да има каквото и да е съзнание въ васъ непрѣменно трѣбва да имате или едната или другата насока. И всѣки философъ, който се е опиталъ да коригира тия два закона, всѣкога е полудѣвалъ. Споредъ тия два закона, ти ще приемешъ страданията тѣй, както сж. Нищо повече! Защо и за какво, философия нѣма тамъ.

Тамъ има само едно мнѣние. Когато се ^{жестливи. Пи-}живитъ хора, абсолютно малкото, ще страдашъ; когато да ^{да}покаже, крайния прѣдѣлъ, и минешъ отъ абсолютн ^{ма-мир-}къмъ абсолютно голѣмото, веднага твоето състояние ще се измѣни. Отъ гледището на хората тукъ на земята, абсолютно малкото произвежда всичкитѣ нещастия въ живота. Въ небето законътъ е обратенъ: великото е, което произвежда страданията, а крайно малкото произвежда щастieto. Слѣдователно, туй, което за насъ е най-голѣмото нещастие, за насъ небето е най-голѣмо щастие, и туй, което за земята е най-голѣмото щастие, за небето е най-голѣмото нещастие. Е, какъ ще разберете това противорѣчие сега? Вие сте нещастни, понеже немаше нищо, а като направя паралелъ, единъ великъ духъ въ небето става нещастенъ, когато е богатъ. Тогава въ него се ражда желание, всичко, което има, да го раздаде, за да стане щастливъ. Вие ще кажете: ама защо да е така? Азъ ще ви задамъ другъ въпросъ: защо да не е така? Колкото единиятъ въпросъ е силенъ, толкова и другиятъ е силенъ. Това не е разрѣшение на въпроса. Защо е така, или защо не е така — тия въпроси не разрѣшаватъ сжщността на живота. Ако обяснимъ едното, или другото положение, ни най-малко нѣма да изяснимъ самия животъ. Туй, че ние

това сж ~~наши~~ субективни схващания. Ако
жivotът можъ страда, то се дължи на частично съ-
соки, и т. индивида. Ако у единъ великъ духъ се
зароди едно малко страдание, то е негово субективно,
не е страдание на цѣлокупното човѣчество, защото
жivotътъ самъ по себе си нѣма тия съотношения. И
тъй, тази философия е необходима за васъ. Щомъ
идватъ страдания, значи, вие се движите къмъ абсо-
лютно малкото, а то е необходимо, за да опрѣдѣлите
сжщността на вашия жivotъ. Тази абсолютна малка
величина е Божествената величина, съ която трѣбва
да се мѣрятъ всички нѣща. Само като дойдете до
абсолютно малкото, ще имате мѣрка да мѣрите вси-
ки величини и ще разбирате смисъла на живота. И
когато разберете тази абсолютна малка величина, вие
сте господари на всички положения.

Привиднитѣ обяснения въ живота всѣкога ни во-
дятъ къмъ една крива посока. Вземете всички ония
свърѣмненни духовни и религиозни твърдения, кой е
на правата страна. Даватъ се само частични обясне-
ния на ония свърѣмненни философи, които сж създали
почти всички нещастия въ живота, но тѣ сж само
палеативни обяснения. Запримѣръ, кой отъ васъ не
може да проповѣдва мораль? Какъвъ ли не мораль
вие проповѣдвате на вашитѣ дѣца? Проповѣдвате имъ,

какъ трѣбва да живѣятъ, за да бждатъ щастливи. Питамъ гдѣ има по-не единъ отъ тия щастливите хора, който да е написалъ своята биография и да покаже, че е билъ щастливъ, и въ раждането, и въ умира-нето си? Значи, тамъ не е смисълътъ на живота. Има другъ смисълъ въ живота: да влѣзешъ въ тѣлото си, и да излѣзешъ отъ тѣлото си, безъ да се мжчишъ.

И тъй, всѣко едно криво желание е една крива връзка, която свързва душата на материята, а всѣка връзка ограничава човѣка. Желанията, които имате, всѣкога трѣбва да бждатъ свободни, да не ви вързватъ. Имайте желания, но не се вързвайте! Никога не оставяйте да ви вързватъ други въ живота. Запримѣръ, имате едно дете, казвате: азъ безъ туй дѣте не мога. Дѣтето пъкъ казва: азъ безъ майка си не мога. То е една крива насока. Дѣтето безъ майка си може. Чудни сте вие! Майката не може безъ дѣтето. Ами ти, прѣди да се оженишъ, когато нѣмаше дѣца, какъ живѣеше безъ тѣхъ? Защо се държишъ въ тази крива философия? Нѣкои казватъ: азъ безъ радости въ живота не мога да живѣя — Можешъ. Всѣки иска да живѣе съ радости, а безъ скърби. Не, ако щастieto е една необходимостъ, тогава и скръбта е друга необходимостъ. Не е вѣрно,

че щастието е една необходимостъ за душата. Душата може и безъ щастие. Ще кажете: какво ще бжде състоянието на душата тогава? Да кажемъ, че ти имашъ единъ обектъ, който ти причинява извѣстно приятно настроение, но ти искашъ да го хванешъ съ ръцѣтъ си и да го стиснешъ до гърдитъ си. Ти мислишъ, че само като го стискашъ, само тогава живѣешъ. Туй е най-глупавото състояние. Туй, което можешъ да стискашъ, и далечъ отъ тебе да е, пакъ можешъ да живѣешъ безъ него, обаче, въ дадения моментъ, туй е едно твое състояние, но тамъ е всичкото заблуждение. Този прѣдметъ може да бжде недушевенъ, може да бжде и одушевенъ, законътъ е все сѣщиятъ. Важното е, какви трѣбва да бждатъ отношенията ви къмъ прѣдмета.

Нѣкой път казваме: какъ е възможно човѣкъ да живѣе безъ тѣло? — Може да живѣе безъ тѣло. Подъ думата „тѣло“, разбирамъ ограничение. Ако ние кажемъ, че безъ тѣло не може, значи тѣлото е една абсолютна реалностъ, на която душата е сѣнка. Не е така. То е все сѣщото, ако кажемъ: азъ безъ къща не мога да живѣя. Какъ не можешъ? Пигицѣтъ какъ могатъ да живѣятъ? Значи тѣ сѣ по-умни отъ тебъ? Може безъ къща да се живѣе. Не е къщата, която дава живота. Къщата е само единъ резултатъ. Ние

създаваме кжщитѣ, а може да създадемъ кжщи, ка'квито искаме. Може да имъ туримъ два, три, четири, петъ етажа ние сме господари на положението. Казвате: какво ще стане като загубя тѣлото си? — Ще почнешъ да мислишъ какъ да създадешъ една по добра кжща. Като изгори първата ти кжща, ще направишъ втора, по хубава, по най модеренъ начинъ, и ще благодаришъ на Бога, че първата е изгорѣла.

Сега необходимо е за всинца ви да схващате абсолютнитѣ величини. Богъ всѣкога се стреми къмъ насъ, а ние се стремимъ къмъ Бога. Значи, смисълътъ на нашия животъ е въ стремежа ни къмъ Бога, но имайте прѣдъ видъ, че вие не може да обхванете Бога. Абсолютно голѣмото не може да се побере въ абсолютно малкото, и абсолютно малкото не може да изпълни абсолютно голѣмото. Тѣ сж двѣ невъзможности, и между васъ и Бога всѣкога ще има слѣдната разлика: вие никога въ живота си нѣма да заемете туй, което Богъ заема, и Богъ, колкото и малъкъ да стане, Той нѣма да бжде чато васъ. Схващате ли каква е мисълта? Цѣлото не може да се прѣвърне на една своя часть, нито частъта може да образува цѣлото. Въ висшата математика доказватъ, че частъта е равна на цѣлото. Това сж математически твърдения. Въ какво отношение частъта е равна на цѣлото? То

· слѣдующето положение. ако абсолютно малкото и абсолютно великото, иматъ единъ и сжщъ стремежъ единъ къмъ другъ, то въ дадения моментъ, когато абсолютно великото се движи къмъ абсолютно малкото, и абсолютно малкото се движи къмъ абсолютно великото, ако силиѣ, съ които се движатъ единъ къмъ другъ сж равни, въ туй отношение казваме, че абсолютно великото може да бжде като абсолютно малкото. Въ даденъ моментъ, ако стремежътъ на човѣка къмъ Бога е толкова силенъ, колкото стремежа на Бога къмъ човѣка, въ туй отношение казваме, че тѣ сж равни, а не по своята есенция, не по своята сжщина Въ този стремежъ трѣбва да се зароди тази хармония между Бога и насъ да изпълнимъ Неговата воля Като се зароди у насъ силно желание да изпълнимъ Неговата воля, и въ Бога се заражда желание да изпълни нашата воля

Може ли абсолютно малкото да изпълни волята на Бога? — Не може То може да я прояви. Въ абсолютно малкото може да се зароди силния стремежъ да изпълни волята Божия, тогава и абсолютно великото ще изпълни неговата воля Да кажемъ, ти желаешъ Богъ въ тебе да стане великъ, и въ туй величие ти се разширявашъ Понеже Богъ е великъ, като Го повикашъ, Той дойде и ти казва: „Твоята

колибка е малка, да я разширимъ!“ Ти отговаряшъ:
„Малка е, но пари нѣмамъ“. Тогава Богъ влага срѣд
ства Ти градишъ, Той влага, ти гридишъ, „Тон влага
и така ти създаде работа. Ти трѣбва да Го повикашъ.
Той ще ти даде планъ, начинъ за работа, а ти ще
почнешъ да реализирашъ Неговия планъ. А сега,
като дойде Господъ, вие казвате: я ни съгради кж-
щата! — искате Той да гради, а вие да гледате от-
страни. Не, абсолютно малкото, всѣкога, гради, то слага
камъче, по камъче, а Богъ, въ своята прѣмъдростъ
наблюдава градежа, както това става и въ козмиче-
ския животъ. Много пѣти ви нападатъ противорѣчия,
съмнѣния, като че нищо не сте постигнали. Това сж
прѣходни състояния. Нѣкой пѣтъ мислите, че никой
не ви обича, не мисли за васъ, считате се като едно
микроскопическо същество, а нѣкой пѣтъ мислите, че
сте много голѣмъ, цѣлата земя може да разтърсите,
Колкото е вѣрно едною състояние, толкова е вѣрно
и другото. Вие се движите едновременно между тия
двѣ величини, за да създадете една нова мисълъ.
Щомъ мислите за Великото, вие сте въ връзка съ
Бога. Когато не мислите нищо, тогава Богъ мисли за
васъ. Господъ се рѣбърне, тури си микроскопа и за-
почва съ своитѣ клѣщички. Ти дигашъ шумъ, Той те
хване, пита те: „Какво ти е?“ Много ми е тѣсно

тукъ. „Тя е лесна работа“. И ти тогава казвашъ: ето спасението. Значи, само Богъ съ Своята Мъдростъ е въ състояние да те извади отъ абсолютно малкото. То е едно отъ най-опаснитъ състояния въ живота. нѣма по-голъмо страдание отъ туй, да се намѣришъ въ абсолютно малкото! Който се намѣри въ клѣщитъ на абсолютно малкото, той знае какво нѣщо сж страданията. И когато Богъ иска да смири единъ духъ, който мисли, че е великъ, туря го въ абсолютно малкото. Той се спира тамъ и почва да се моли, и тогава Господъ дойде, хване го съ щипцитъ си и казва: „Позна ли сега, че не си онзи великиятъ?“ Само въ абсолютно малкото човѣкъ може да се смири. Затуй ние зъ живота си минаваме отъ вѣчния животъ къмъ врѣмения, за да научимъ абсолютното смирение. Господъ иска, щото всичкитъ същества, колкото и да сж голѣми да разбиратъ тия два велики закона. И всѣки, който въ най-малкия смисълъ пристѣпи закона, само като помисли, че е безграниченъ, трѣбва да влѣзе въ абсолютно малкото, да се смири. Безграниченъ е само Единъ Богъ! Всички ние се стремимъ къмъ Него. Щомъ нѣкой помисли, че е безграниченъ, той влиза въ стълкновение съ закона, и трѣбва да вземе обратно движение, къмъ абсолютно малкото. Като стигне до дѣчото, отъ тукъ вече човѣкъ започва

да се възражда наново. Като стигнеш да абсолютно малкото, Богъ ще те посрещне, ще те спре и въ този моментъ на крайно отчаяние, когато ти искашъ да се самоунищожишъ, Той ще те запита: „Ти разбра ли безкрайното величие на твоето съществуване?“ Ти ще кажешъ: разбрахъ. Тогава Той ще те вземе въ другата посока и ще ти покаже абсолютно великото. Той ще те понесе на своитѣ крила, ще те разведе изъ цѣлата вселена и ще ти каже: „Ако ти ходишъ въ съгласие съ моитѣ закони, всичко туй ще бѣде твое, но денѣтъ, въ който ти направишъ най-малкото прѣстѣпление, ще се намѣришъ въ положението на послѣденъ слуга.

Нѣкой пѣтъ вие искате да правите инакъ на Господа, не искате да Му говорите, искате да Го заставите Той да ви проговори. Това съ хората е лесна работа. Ако мълчишъ при единъ човѣкъ 10 години, той ще ти проговори. Но съ Бога не е така. Мълчишъ 10 години, 100 години, 1000 години и пакъ ги ще заговоришъ прѣвъ, Господъ нѣма да ти заговори. И като заговоришъ, Господъ казва: „Добрѣ че заговори нашето гнѣвливо дѣте“. И всички тия хора на земята, както ги виждате, все сѣ такива гнѣвливи дѣца, паднали отъ небето Тѣ се разгнѣвили за много малко нѣщо и съ хиляди години мълчатъ, отъ дома

си бѣгатъ 'и казватъ: азъ за дома не искамъ да мисля. Ама' сега се затъжили вече, като сж дошли до дъното 'а' абсолютно малкото и питатъ: какво ли правятъ' горѣ? Тѣ сж дошли до едно умиление и разкаяние. Тогава почватъ ангелитѣ да слизатъ отгорѣ, да носятъ писма отъ къщи. Тѣ четатъ писмата, текатъ имъ сълзи и питатъ. „Какво прави моята сестра?“ — Мисли за тебъ. Ами ти? „Азъ мисля да се върна назадъ, познахъ погрѣшката си“. И Христосъ казва: „Голѣма е радостта на ангелитѣ горѣ на небето, когато една душа се обръща къмъ Бога“. Човѣкъ минава прѣзъ абсолютно малкото и отива къмъ абсолютно великото, безграничното. Само въ този моментъ ще дойде Божествената Любовь.

Сега вие ще кажете: тия работи ние ги знаемъ. Да, но тази философия има приложение. Нѣкой день сте разтревожени, може би 'случайно, гледайте въ една минута да измѣните състоянието си. Тази философия, споредъ която сега вървите, изискватъ се години, за да станете добри. Добрината на човѣка зависи отъ момента. Въ единъ моментъ човѣкъ може да стане добъръ, а хиляди години се изискватъ да се прояви добродѣтеля въ своята сжщина. Това 'вече е за проявлението на доброто, като Божествено началъ, но измѣнението на човѣка става моментално.

Има, тъй наречените Божествени минути. Често азъ ви говоря за думата „сега“, като ви казвамъ никога да не туряте въ ума си момента „утръ“. Между „сега“ и „утръ“ има единъ промежутъкъ, има тъмнина, земята се е завъртѣла веднѣжъ, и въ тази тъмнина ти ще заспишъ, връзката между твоето сегашно и утрѣшно съзнание ще се измѣни. Ти, като започнешъ нѣкоя работа, кажи „сега“. Вечерята, като си лягашъ, нѣма да кажешъ „утръ“, ще кажешъ пакъ „сега“. Станешъ, пакъ кажи „сега“; день, два, година, то е все „сега“. Туряшъ ли въ мисълта си думата „утръ“ веднага въ съзнанието ти ще се зароди една междина, ти ще загубишъ съзнание и трѣбва да си спомнишъ това нѣщо пакъ наново. Нѣкои казватъ: утрѣ ще направя тази работа. „Утрѣ“, това е човѣшко, „сега“ е Божествено. Ние трѣбва да започнемъ съ човѣшкото и да свършимъ съ Божественото въ живота. И тъй, животътъ трѣбва да се разбира отъ тази дълбока, философска страна. Въ живота трѣбва да има философия. Запримѣрь, често вие плачете, и всѣки ви вижда. Когато плачете, влѣзте въ стаята си, наплачете се и като излѣзете, никой да не знае, че сте плакали. Щомъ плачете прѣдъ хората, тѣ ви плащатъ вече. Пъкъ, ако вие имате тъга, нека остане тази тъга за васъ, да не я плащатъ хората. Изра-

жение на тягата може да има отвънъ, но сълзитѣ да останатъ вжтрѣ въ тебѣ. Плачешъ ли отвънъ, тия сълзи ще направятъ тиня, калъ, а колко е по-добрѣ тѣ да влѣзатъ въ почвата! Вие забѣлѣзвате ли, какви ставатъ тия дѣца, които много плачатъ? Идете въ училището и вижте, дали нѣкой ученикъ, който е започналъ съ плачъ е станалъ великъ човѣкъ въ живота! Не. Слѣдователно скръбъта трѣбва въ вашия животъ. И азъ бихъ желалъ, скръбъта ви да бѣде тѣй дълбока, че който влѣзе вжтрѣ въ васъ и погледне скръбъта ви, да му настрѣхнатъ коситѣ. Като съзре тази ви скръбъ да не се отчайва, но да каже: въ този човѣкъ има воля. Какво геройство е, когато видишъ единъ човѣкъ, срѣщу когото всички се опълчватъ, носи голѣми незгоди, неприятности, бѣднотия, недоразумѣния, и всички тия, страдания прѣнася мълчаливо, съ радостъ въ живота си! Каква велика гледка прѣдставлява такъвъ човѣкъ! Това е животъ! А когато всички ви видятъ, че плачете, тѣ ви водятъ за ръка. Този ви утѣши, онзи ви утѣши. Е, кой нѣма да ходи така? И дѣцата могатъ тѣй да ходятъ.

Днесъ, Петровъ-день, врѣмето е хубаво, ние сме на „изгрѣвъ“. Миналата година на Петровъ-день бѣхме на Мусала. Тази година сме при малкото, а миналата година бѣхме при великото. Учимъ единъ и

сжщъ законъ. Тамъ горѣ бѣше тихо и при малкото сега е пакъ тихо И абсолютно малкото има добри страни и абсолютно великото има добри страни. Защо до днесъ валише, а днесъ не вали? Господъ казва: „Днесъ нѣма да вали, защото този дъждъ въ абсолютно малкото нѣма кждѣ да влѣзе, ще изподави всичкитѣ дѣца Ако излѣешъ единъ котелъ съ вода върху единъ човѣкъ, то е цѣло благословение, но за мравкитѣ, о ще бѣде цѣлъ потопъ. Тия течения, които ставатъ отвънъ, въ природата, прѣдизвикватъ извѣсни промѣни на състоянията и въ насъ. Като вали дъждъ, нѣкой пѣтъ усѣщате нѣщо мрачно въ васъ Тия течения създаватъ цѣло наводнение въ васъ, а нѣкой пѣтъ като вали дъждъ, вие усѣщате едно приятно настроение Тогава вашето движение е къмъ Бога. Всички ще гледате да се поляризирате да имате стремежъ къмъ Бога Не сте ли добръ настроени, измѣнете настроението си, турете въ ума си мисълта, че въ свѣта има само Едно Сжщество, което ви разбира. Неговото съзнание е всѣкога будно. Когато дойде да се справяте съ Истината, никаква друга философия! Нѣкой пѣтъ може да ви изоставятъ и ангели, и богове, и вашитѣ ръководители, вие ще се спрете върху великата Истина и ще разте само на Божието съзнание; то никога не спи, всѣкога е будно.

Само така ще придобиете една вътрешна опитност. Следователно, въ едно голямо сградание, при най-голямото безмислие на вашия животъ, има Едно съзнание, което ви разбира. То се интересува отъ васъ толкова, колкото и вие. То е Божието съзнание. Богъ мисли най-добриятъ начинъ за вашето избавление. Той върви и ви срѣща, Ти е задъ васъ. Вие сте тѣжни, не виждате нищо и си казвате: свърши се съ тази работа. Когато всичко за насъ се е свършило, Той върви задъ васъ и мисли да употреби най-добрия начинъ, за да ви изб. Той мисли какъ може да ви зарадва, но трѣбва да идете до дъното. Той намира планъ, какъ да ви се обади, Както не се надѣвашъ, току ти подшушне нѣщо, почне да ти говори, ти чуешъ първия гласъ но мислишъ, че въ тази пустиня на живота около тебе нѣма никой, че си самъ, но изведнѣжъ чуешъ този гласъ, казвашъ си: значи тукъ имало и другъ нѣкой. Гласътъ започне да ти говори, а ти се заслушвашъ. Чуешъ единъ гласъ, втори, трети, четвърти, вси ко туй оживѣва, и около тебе ще дойдатъ Блжитѣ Братя и ангелитѣ, ти ще се зарадвашъ и ще кажешъ: не съмъ самъ, друго не би останало нищо отъ мене. Гѣ ще те взематъ, ще ти говорятъ, ще ти дадатъ единъ добъръ обѣдъ, послѣ ще легнешъ да поспишъ. Послѣ ще те

заведатъ при баща ти, при майка ти. Ти ще си въздъхнешъ свободно и ще кажешъ: „Заслужва да се живѣе за Бога!“ Смыслътъ на живота е въ това. Вие сте минали много опасни мѣста въ живота. Нѣкои иматъ още да минаватъ а нѣкои сж ги минали. Всѣки трѣбва да ми-е прѣзъ това опасно мѣсто Това е обръщане къмъ Бога, покаяние, спасение, и какви ли още имена не му турятъ То е възстановяване на онази вжтрѣшна хармония между Бога и насъ, а тя грѣбва да съществува всѣкога. Всѣко разединение между абсолютно малкото и абсолютно великото създава страдания, а образуването на тази хармония създава щастие. Тази връзка може да се образува мигновенно Ще се спрешъ и ще кажешъ: ще ида при Баща си да поправа погрѣшката си.

Сега, да обясня моята идея. Богатъ господарь, съ прецизень характеръ, има 10 души слуги. Единъ день посажда орѣхъ въ градината си, обаче тамъ, кждѣто не би грѣбвало да го посади. Израства орѣхътъ. Той пита: кой го посади тукъ? Вика първия слуга. Пита го, хока го, кара му се — не е той. Тъй изрежда всичкитѣ 10 слуги — никой отъ тѣхъ не го е посадилъ. „Че кой го посадилъ, вие всички сте се сговорили да ме лъжете. Не знаете ли, че тукъ има планъ! Кой ви позволи да посадите тукъ орѣха?

Хока ги, бие ги, всички мълчатъ, никой не го погадилъ Господарьтъ развълнуванъ, върви и си мисли, какъ тъй израстналъ този орѣхъ! Тъй както седи при орѣха, изведнѣжъ си спомня, че този орѣхъ го посадилъ самъ той А сега белята! Божествениятъ законъ какво изисква отъ господаря? Той може да заглади работата, като каже на слугитѣ си тъй: „Азъ ще ви простя, но още веднѣжъ да не ме лъжете“. Това е по човѣшки, обаче Божествениятъ законъ казва другояче: ще съберешъ слугитѣ си и ще имъ, че този орѣхъ ти си го посадилъ. Той ще се изповѣда предъ тѣхъ и ще имъ цѣлуне рѣка. Божествениятъ законъ така урежда нѣщата. Като направишъ единъ грѣхъ на брата си, ще се извинишъ прѣдъ него, ще му кажешъ: Братко, азъ съмъ забравилъ, азъ посадихъ този орѣхъ. Като направи господарьтъ тъй, той веднага ще се реабилитира прѣдъ очитѣ на слугитѣ си, но ако не си признае погрѣшката, тѣ ще кажатъ: „И той е като всички“. Иначе тѣ ще знаятъ, че тѣхниятъ господарь е справедливъ и честенъ. И кой ли нѣма такива орѣхи посадени въ градината си? Всѣки единъ отъ васъ има посѣтъ по единъ такъвъ орѣхъ. И тамъ е спорниятъ въпросъ, кой го е посадилъ. Не е лошо, че ти си го посадилъ, но кажи: азъ го посадихъ, и въпросътъ е уреденъ Нали всинца искате да бждете господари?

Сега азъ бихъ желалъ да си признаете прѣ-
слугитѣ, че вие сте посадили този орѣхъ, и въпрѣ-
сътъ между господари и слуги веднага ще се раз-
рѣши. Слѣдъ като господарьтъ направи своето изви-
нение, ще трѣбва да повика всичкитѣ слуги да имъ
даде едно угощение, да си хапнатъ приятелски, всич-
ки заедно и да кажатъ: „Хайде да живѣе орѣхътъ!“
Този орѣхъ стана причина господарьтъ и слугитѣ да
се разбератъ. Така и всичкитѣ противорѣчия вжтрѣ
въ живора ставатъ причина да се опознаемъ и раз-
беремъ повече, и кажемъ: Да, животътъ; тъй, както
се проявява, е добръ уредень.

Т. м.

УЧЕНИКЪТЪ ТРЪБВА ДА РАЗБИРА

35 школна лекция на
общия окултенъ класъ (I година)
12.VII 1923 г.

Печатница МАЛДЖИЕЕВЪ - Русе

УЧЕНИКЪТЪ ТРѢБВА ДА РАЗБИРА.

Т. м.

Едно отъ същественитѣ качества на ученика, това е разбирането. Въ разбирането има три степени-три фази. Първо: чрѣзъ обхващане прѣдметитѣ. То значи, че нѣщата, които съществуватъ въ живата природа, ученикътъ трѣбва да ги обхване въ тѣхното външно проявление съ своя физически погледъ, или, ако сж нѣкаква вѣщь, той може да обхване вѣщта съ ржката си.

Слѣдъ хващането иде втората фаза: чувствуването. Ученикътъ ще почувствува какъвъ е този прѣдметъ, какви сж неговитѣ отношения, какви сж качества му, топълъ ли е или студенъ.

И слѣдъ туй идва третата фаза на разбиране: да се схване съдържимото. То значи, да се разбере, дадено нѣщо, дали има животъ въ себе си или не.

Ученикътъ трѣбва да знае, че може да изучава само живата природа. Единственото достъпно нѣщо за нашитѣ чувства, за нашия умъ е само живата природа. Мъртвитѣ нѣща ние не можемъ да изучаваме, тѣ нѣматъ абсолютно никакъвъ изгледъ. Туй, което е

образно, а туй, което е красиво, то държа животъ. Следователно, като говоримъ да изучаваме природата, значи, да разбираме живота въ неговото първично отношение, а животътъ въ неговото първично проявление подразбира, обхваща всички ония същества, които сж излѣзли отъ Бога. Тѣ не сж се отдалечили отъ аурата на Бога, тѣ сж останали да работятъ съ Бога. Ние ги наричаме свѣтлитѣ, чисти духове, духоветѣ на свѣтлината. Едни отъ тия същества сж отишли малко подалече, отколкото свѣтлината е отишла, понеже тѣ сж духоветѣ на материалния свѣтъ. Тѣ сж излѣзли извънъ свѣтлината и сж се прѣвърнали на тъмнина. Като казвамъ, че сж се прѣвърнали на тъмнина, разбирамъ, че свѣтлината е останала отвънъ, а тъмнината — отвътрѣ, и за това сж останали недоволни отъ живота. Нѣкой богатъ човѣкъ, дѣца има, жена има, властъ има, всичко има, но той е недоволенъ отъ туй положение, има нѣщо, което му липсва. Всичко има, но същественото нѣма. И обратно: другъ човѣкъ нѣма нищо, но неговата душа е радостна — той има същественото.

Сега, има два вида ученици: едни сж богати, талантиви, гениални, силни, способни ученици. Тѣхъ постоянно ги хвалятъ, тѣ общаватъ много и свършватъ съ отличие. Другитѣ ученици сж бѣдни, по-

средствени, съ тройки минаватъ, излизаща тъй. Тя по-и двойки, и въ края на годината едва ягогия. Тя двойката въ тройка, и казватъ: „Слава Богу, намѣрихме смисъла на живота“. За тѣхъ тройката е смисълътъ въ живота. Подъ „животъ“, разбирамъ стремѣжа на човѣка

Въ живота има двѣ крайности, отъ които грѣбва да се пазите еднага крайность, е крайното щестлавие. Такъвъ човѣкъ иска да придобие всичко и като го придобие, въ него става едно прѣсищане — найлошата болѣсть, която съществува. И като го хване това прѣсищане, тогава идва духовната диария. Такъвъ човѣкъ не може да седи въ къщи, излиза, влѣза, иска да се освободи отъ прѣсищането. Тѣй че прѣсищането е найлошого състояние за човѣка. Отъ прѣсищането се ражда жестокостта. Хора които се прѣсищатъ ставатъ много жестоки

Другата крайность е лишението. Ученикътъ може да е толкова индиферентенъ, че да се лиши отъ единственото благо, което му се пада. Следователно, въ него тогава идва отчаянието. Щомъ дойде отчаянието, въ него се заражда желанието да се самоунищожи, да се самоубие, да напусне живота, но и това е невъзможно. Това сж за сега двѣтъ крайности въ живота на окултния ученикъ. Тия двѣ крайности

да и на обикновените ученици, и
на ученици. Окултният ученик, който не
е готов, ако въ него чувството на гордост не е
възпитано, черното братство непременно ще присади
въ него една малка присадка и ще му създаде най-
лошото състояние. Ако у него липсва вѣра въ жи-
вота, тогава пъкъ ще му присадятъ чувство на раз-
рушение и у него ще се роди лъжата. И тъй, човѣкъ
като отслабне, въ него се ражда лъжата.

И тъй, баща на лъжата, това е най-слабиятъ, а
баща на Истината, това е най-силниятъ. Тогава, ако
турите лъжата въ живота си, тя навсѣкѣ не може
да ви помага. Тя е като леда, има врѣменна устой-
чивостъ, но всичко това скоро изчезва. Учениците
често си служатъ съ лъжата, особено тѣзи, които
нищо не знаятъ. Тѣ се приструватъ, че много знаятъ,
а тѣзи, които знаятъ, нѣкой път се приструватъ че
нищо не знаятъ. Но и учителите хитруватъ. Често тѣ
вдигатъ тъкмо този ученикъ, който нищо не знае, но
се приструва, че много знае. Учениците като излъ-
жатъ учителя си, радватъ се и казватъ: „Излъгахме
го“. Когато пъкъ учителятъ хване нѣкой отъ тѣзи
„смѣлитѣ“ ученици, тогава той излиза съ едно удо-
волствие, а ученикътъ е сърдитъ.

Сега и живата природа ни хваща тъй. Тя постоянно ни слѣди. Въ нея има отлична педагогия. Тя понѣкога остава да я излъжемъ, но знаете ли какво става послѣ? Ти отивашъ при Бога, тя поставя прѣдъ тебе едно сито съ голѣми дупки. Ти ще минешъ прѣзъ него, но когато стигнешъ до Царството Божие, ще видишъ друго едно сито, много ситно. Ти се върнешъ назадъ, обаче, природата поставя прѣдъ тебе едно сито два пѣти по-ситно отъ прѣдишното и пита ученика: защо влѣзе тукъ, въ този пѣтъ? Най-хубавото е, всѣка една душа да се стреми къмъ Бога съ ония чувства, които сж събудени въ нея при даденъ моментъ. Тя никога не трѣбва да се приближава съ чувствата на другитѣ хора. Едно дѣте храни по-други чувства отъ единъ възрастенъ човѣкъ. Всичкитѣ хора, отъ разнитѣ степени на развитие, иматъ различни чувства. Не мислете, че ние като се приближаваме при Бога, се ръководимъ отъ едно и сѣщо побуждение. Не, разни реалности ни движатъ. Нѣма два момента, които да сж еднакви. Тази опитностъ, която сега имате въ живота си, слѣдующиятъ пѣтъ нѣма да я имате. Тя сега образува само единъ родъ връзка, но слѣдующиятъ пѣтъ ще образува друга връзка. И вие трѣбва да направите единъ единъ изборъ, той е слѣдующиятъ. Ето на какво ще го упо-

добя, и какво трѣбва да правите. Допуснете че вие пжтувате, имате да извървите извѣстна мѣстность. Мѣстото, което трѣбва да извървите е пустиня. В е сте въ една страна съ много плодове и разни продукти. Тѣзи продукти трѣбва да вземете съ себе си, за да може да минете пустинята. Значи, вие трѣбва да вземете огъ изобилието на тази опитность при днешното ваше разбиране. при други условия ще учите друга опитность въ пустинята. Само въ пустинята вие може да научите, да добиете добродѣтелитѣ. Пустинята е мѣсто на чистота. Тамъ, дѣто има растежъ, има и нечистота, а пустинята, дѣто има само пѣськъ, тамъ всичко е чисто. Ученикъ, който минава прѣзъ пустинята, трѣбва да научи, какво нѣщо е добродѣтеля.

И тъй, щомъ се намѣрите безъ храна, вие ще кажете: животътъ ни е пустъ. Азъ ще ви попитамъ: ако бихте се намѣрили на земята прѣди 300 милиона години, мислите ли, че бихте намѣрили такива растения, каквито има сега? Тогава земята имаше съвсѣмъ друга форма. Туи, което сега виждате по земята, бѣше ли първоначално въ самата природа или отпослѣ дойде? На земята най-първо сжществуваха кристалитѣ, слѣдъ тѣхъ — растенията, послѣ се развиха малкитѣ животинки, голѣмитѣ животни и най-послѣ се яви човекътъ. Кристалитѣ слѣзоха отъ свѣта на Мждростята,

растенията слѣзоха отъ свѣта на ангелитѣ. Слѣдъ тѣхъ дойдоха синоветѣ на арахангелитѣ — животнитѣ и най-послѣ дойде човѣкътъ, то образъ и подобие на Бога, но за него нѣаше условия да се развива, и затова се направи сегашниятъ човѣкъ, който е една друга фаза. Човѣкътъ по образъ и подобие Божие сега ще дойде. И човѣчеството, което сега се връща къмъ Бога, ще поеме човѣшката еволюция. Тия души сж сега на пѣтъ и ние ще се срѣщнемъ съ тѣхъ. Всичкитѣ религии ги очаква прѣобразование на съзнанието. Сега всички вие се приближавате къмъ свѣта на синоветѣ Божии. Когато вие влѣзете въ тѣхния свѣтъ, въ васъ ще стане сжщото, каквото съ животнитѣ. Когато човѣкъ е миналъ прѣзъ свѣта на животнитѣ, ти е взелъ толкова животни, колкото му трѣбаха, а другитѣ остави въ горитѣ. Туй, което сега се проповѣдва на хората: любовъ, религия, възпитание и т. н. то е все приготвление за това врѣме. Като дойдатъ тия свѣтли души, тѣ ще се вселятъ въ васъ. И вие, и тѣ заедно ще живѣете. Тѣ ще внесатъ въ васъ туй новото, което всички очаквате. Ако нѣкой ученикъ седи дълго врѣме при нѣкой знаменитъ учитель, нали той ще добие това изкуство, което и учителятъ му има? То е сжщиятъ законъ,

Вие търсите щастието въ живота. Но кой може да бжде щастливъ? — Само ученикътъ може да бжде щастливъ. Щастието е качество само на ученика И на земята, най-щастливи сж ученицитъ Въ къщи дѣцата сж най-щастливи, тѣ сж ученицитъ. Щомъ порастнатъ, нѣма вече туй щастие. Ученикъ, у който се е вселилъ единъ отъ Божественитъ духове, забравя лошия животъ и злото се заличава отъ него То остава само като една привидностъ, а туй, което остава за вѣчни врѣмена, то е доброто и истинското знание. Ще каже нѣкой: не трѣбва ли да си живѣя на широко? — Умрѣлиятъ живѣе на широко, но тамъ, въ смъртъта има такова разпѣване, каквото човѣкъ не може да си прѣдстави. Само съвършениятъ човѣкъ се отдѣля отъ смъртъта, а ученикътъ, който не е научилъ този урокъ, докато се освободи отъ смъртъта, ще види какъ се живѣе на широко.

Вие не трѣбва да се молите, че щастието е въ свѣта. Може да минете и вънъ отъ ученичеството, но никакво щастие нѣма да намѣрите. Затуй, въ окултната наука, отъ ученицитъ се изисква единъ пълень и съвършенъ животъ, за да може да използвагъ знанията и силитъ си.

Да бжде човѣкъ съвършенъ, то е най-лесното нѣщо, защото ние сме създадени съвършени, но не

се развиваме правилно и оставаме недоразвити. Сега вие, съ всичките знания и дарби, които Богъ е вложилъ въ васъ, започвате това-онова, но не го довършвате. Послѣ, като сте научили закона на присаждането, присаждате това-онова, но си служите съ недоброкачествени присадки и послѣ казвате: тъй ни е създала природата. Не, природата ни е създала съвършени, но ние сме измѣнили своето естество

Ученикътъ трѣбва да има едно правилно разбиране върху живота и законитѣ на жива а природа Той трѣбва да има качествата на добродѣтелитѣ Вие сега не правите грѣхове, отдавна сте грѣшили, сега нѣмате възможность да грѣшите, а се изправяте. Азъ ще ви кажа, отъ гдѣ идатъ грѣховетѣ. Ти взимашъ отъ 100 души пари на заемъ. Дойде ерѣме да ги връщашъ — нѣмашъ пари, но никои не ти върва, че нѣмашъ пари. Дойде първиятъ заемодавецъ, казва ти: „Дай паритѣ!“ Ти нѣмашъ пари, и почвашъ да лъжешъ. Послѣ казвашъ: огрѣшилъ съмъ се Не, то е миналото, което те лъже. Грѣхътъ излиза отъ момента, когато си направилъ всичките тия погрѣшки. Ти още тогава не си се спрѣлъ да изправишъ погрѣшките си, както Божествениятъ законъ изисква, но прибѣгвашъ до лъжата. Едно магаре често носѣло на грѣба си солъ. Единъ пѣтъ, като прѣбразвало една

рѣка, ударило се въ единъ камъкъ и клѣкнало въ водата. Като станало, забълѣзало, че товарътъ му олекналъ малко, часть отъ солта се стопила. То си казало „А, лесна работа било, ще зная за другъ пътъ какъ да си облекчавамъ товара“. Слугитѣ разказали за случитото се на господаря си. Другъ пътъ господарьтъ натоварва магарето съ вълнѣ. То, като минувало и този пътъ прѣзъ рѣката, казало си „Пакъ ще клѣкна“. Та, нѣкой пътъ лъжата, като солта, може да ни помогне, но нѣкои пътъ, като вълната, ще затрудни доста много положението ни.

Ученикътъ, щомъ влѣзе въ школата, трѣбва правилно да различава нѣщата, не по форма а по духъ, по смисълъ. Въ съзнанието на ученика не трѣбва да имѣе ни поменъ отъ лъжа. Лъжата се стличаза по слѣдното качество. Да кажемъ, че ти имашъ 10 свѣтилника. Щомъ кажешъ какъва и да е лъжа, единичтъ свѣтътъ ти ще изгасне. Ако кажешъ двѣ лъжи, два свѣтильника ще изгаснатъ три лъжи — три свѣтилника ще изгаснатъ и т. н. Остава ти само единъ свѣтилникъ, ти ашъ какво трѣбва да правишъ — Тръгни по обратния процесъ назадъ изхвърли 9 та лъжа веднага свѣтилника ти ще се запали. Изхвърли 8 та, 7 та лъжа и т. н., докато всичкитѣ ти свѣтилници пламнатъ. Тогава ще кажешъ азъ говоря истината. Отъ гдѣ

знаешъ? — Всичкиѣ ми свѣтилници свѣтятъ Цѣлияѣ свѣтъ може да ме обвинява, че лъжа, но азъ зная че говоря Истината, защото свѣтилниците ми свѣтятъ

У човѣка има 10 първични способности, които сж вложени въ душата му за работа на земята. Отъ тия способности сж произлѣзли още 10. И когато човѣкъ сгрѣши, всѣки единъ грѣхъ врѣменно неутрализира проявлението на тия способности. Ето какво показваѣ съврѣменнитѣ наблюдения ако вие въ волевия или въ разумния свѣтъ почнете да грѣшите, волята ви въ ангелския свѣтъ почва да се деформира вашата брада губи красивата си форма. Ако грѣхътъ ви се увеличава, брадата ви полѣгва малко назадъ и става по-малка. Тогава устата излиза навънъ, и тяжестъта отъ прѣдната частъ на мозъка се прѣнася назадъ, за да пази равновѣсие. Понеже между разумния свѣтъ и волята има съотвѣтствие, то и челото се измѣня — горната частъ отива назадъ, а долната частъ се издува напредъ. Ако продължавашъ да грѣшишъ, носътъ ти се спитява и се сраства съ челюстѣта. Ако вървишъ по този пътъ на грѣха, ще се образува една муцуна, ще ти израстнатъ косми, които ще покриятъ цѣлото ти лице. Това вече е тъмниятъ животъ. Тамъ се намиратъ животнитѣ. Това е едно отъ най-ужаснитѣ положения, И които попаднатъ въ това

положение, нѣма спасение за тѣхъ. Тѣ има да чакать много, докато дойде една вълна да ги подигне, И животнитѣ, съ това голѣмо пожертвуване постепенно се приготвяватъ за този моментъ Това, дѣто ги колятъ, е едно щастие за тѣхъ, но човѣкътъ отъ това се спъва

Живата природа, съ която ние се занимаваме, е една безподобна, неспдражаема за насъ учителка И тѣй, ще помните, че само ученикътъ може да бѣде щастливъ. Щастието не е нѣщо, което трѣбва да придобивате съ вѣкове Ти можешъ да го придобиешъ моментално, и пакъ моментално можешъ да го изгубишъ

Сега, туи, което ви говоря, то се отнася до външната страна на живота Искашъ да си поправишъ носа, ще трѣбва да поправишъ погрѣшката си Тѣй както е създадена човѣшката ржка, тя има едно отлично устройство Колкото човѣкъ е морално по-развитъ, толкова и палецътъ му слиза по-надолю Китката прѣдставлява интелектуалната страна на човѣка! тази частъ отъ китката до лакета — чувствената страна, а отъ лакета до рамото — материалната страна у човѣка. Колкото повече палецътъ слиза надолу, толкова човѣкътъ е по духовень, той слиза надолу, за да обхвадне материята, да я влада. Като изправите тритѣ

си пръста, слѣдъ палеца образува се една джга, която показва степенъта на вашето развитие. Пръстите, това сж извѣстни величини, за измѣрването на които сж правени редъ математически изчисления. Показалецътъ е една величина, отъ която изтичатъ разумните сили. Въ палеца е проявениятъ Ботъ. Голѣмиятъ пръстъ е родилъ първия пръстъ. Той е първиятъ синъ. Слѣдователно, съ явяването на този пръстъ, у човѣка се явили личните чувства. Тогава Провидѣнието създадо втория братъ, за да изправи погрѣшката на брата си, понеже той станалъ егоистъ. Този братъ е най-скоро роденъ, затова е и най-високъ. Ако искате да знаете, пръвъ е роденъ най-малкиятъ пръстъ, но по-неже билъ много непослушенъ, баща му го изпѣдилъ. Той напусналъ баща си, и отишълъ да яде и да пие съ женитъ. Той е секретаръ на боговетъ. Слѣдъ туй баща му ражда показалеца, послѣ третия — Аполонъ и послѣдентъ ражда четвъртия пръстъ. Това сж пръстите на дѣсната рѣка. Слѣдъ туй се родили сестригъ на лѣвата рѣка. Тѣзи нѣща, които ви говоря, сж символи, вие ще мислите върху тѣхъ. Пръстите изразяватъ извѣстни сили. Никога не дръжте голѣмия пръстъ самъ отворенъ. Това е лошъ признакъ. Ако искате, хванете палеца и показалеца си леко, нѣжно, тѣй ще може да получите отговоръ на нѣкои въпросъ.

Възбуденъ си, искашъ да узнаешъ, дали нѣщо е право, хвани нѣжно срѣдния си пръстъ и палеца! Най-чувствителното мѣсто слѣдъ око̀то и устнитѣ, това е краятъ на прѣститѣ. Срѣдниятъ пръстъ прѣдставлява ония водители, които се занимаватъ съ Божествената Правда. Искашъ ли знание, хвани безимения и палеца и съсрѣдоточи ума си. Природата по този начинъ ще ви научи много нѣща. Това сж начини за самовъзпитание, сами да си въздѣйствувате. Онѣзи, които не сж готови, ще кажатъ: азъ съ такива работи ли ще се занимавамъ? Нѣкои, като не могатъ да разрѣшатъ нѣкой въпросъ, кършатъ си ржцѣтѣ, стискатъ си главата, като цѣдилка. Тия дѣйствия не сж разумни. Хвани двата си прѣста, съсрѣдоточи ума си, и въпросътъ ще се рѣши много лесно.

Ако искашъ да бждешъ мжжественъ, гледай горната часть на ржката си, а ако искашъ да разрѣшавашъ нѣщо разумно, гледай вжтрѣшната часть на ржката си, тя е по разработената часть.

Първото нѣщо: ученикътъ трѣбва да разбира! Прѣдставете си, че вие сте одърпанъ, окжсанъ и гладенъ човѣкъ. Отивате при единъ богатъ човѣкъ, той казва на слугитѣ си да ви измиятъ и облѣкатъ хубаво. Вие седите чистъ, облѣченъ, но не ви питатъ, гладенъ ли сте. Казватъ ви: поогледай се на огледа-

лото. Вие се оглеждате „Е, какъ се ухъшате?“ — Отвѣнъ съмъ много добръ, но отвѣтрѣ . срамъ те е да кажешъ, че си гладенъ Заведатъ ви на прѣдставление, и слѣдъ това ви питатъ: „какъ намирате прѣдставлението?“ — Много хубаво, обаче не можахъ нищо да науча „Защо“ — Има нѣщо, което ми липсва Богаташътъ все още не пита за глад. Казва: „Я му дайте една хубава книга!“ Послѣ: „Заведете го въ училището да се учи! Какъ сте сега?“ — Много хубаво е всичко и театърътъ, и училището, но липсва ми нѣщо Тѣзи нѣща сж важни, но въ дадения моментъ трѣбваше най първо този човѣкъ да се нахрани. Тѣй и ние, всичко имаме, но едно нѣщо нѣмаме. Понеже богатиятъ не е гладувалъ, чуди се, какво ли липсва на този човѣкъ? Слугата казва: да го нахранимъ! Даватъ му да яде, и слѣдъ това го питатъ: какъ сте сега? — Всичко у васъ е прѣкрасно, азъ съмъ много доволенъ. Това сж символи. Прѣведете ги и ще разберете мисълта Това сж начини на разсжждения.

Ученикътъ трѣбва да разбира! Той трѣбва да бжде още чесенъ, добъръ, крайно интелигентенъ великодушенъ и благороденъ.

У човѣка има едно чувство на скритностъ, и отъ тамъ се зародила лъжата.

Зажно нѣщо за васъ: не искайте да бждете еднообразни! Еднообразието не носи нито интелигентностъ, нито доброта. То носи всѣкога слабостъ. Ако единъ човѣкъ почне да се проявява точно като тебе, ти ще изпиташъ отвращение къмъ него. Ти сега го харесвашъ, защото има нѣщо което не е като твоего, различава се отъ тебе.

Кое е най-сжщественото нѣщо за ученика? — На ученика трѣбва разбиране. Какво означаватъ буквитѣ въ думата „разбиране“? Буквата Р — значи да обхванешъ нѣщата! А умътъ трѣбва да вземе участие; З — то е законъ на физическото поле. Трѣбва да разбиратъ законитѣ на физическия свѣтъ. И — какъ се движатъ силитѣ въ природата, жглитѣ, които образуватъ тѣ и тѣхнитѣ отношения. Н — мѣстото, дѣто противорѣчията може да се прѣмахнатъ.

Тия сж елементитѣ необходими за разбирането.

Т. м

